
RÜMEYSA DEMİRKAN
Bir
TANRISININ
GELİNİ
ENDLESS_Q

SU TANRISININ GELİNİ

Rümeysa Demirkutlu

Published: 2024

☽ FRAGMAN

Hikayenin Fragmanı üstte ↑

♡

☽ YABANCI

Multimedia : Fleurie - Breathe

Bana ulaşmak için;

İnstagram hesabım = endless_q.r

Twitter hesabım = Endless_QR

♡

| ﾒ Mana

Yüzüme vuran meltemin tenimdeki yumuşak dokunuşlarının saçlarımı geriye doğru dalgalandırdığını hissedebiliyordum. Genzimi yakan tuz kokusuna dalgaların kıyaya çarparken çıkardığı alçak ses eşlik ediyordu. Ortada garip olan hiçbir şey yokmuşçasına elimi ileri geri hareket ettirerek suyla oynuyordum. Giydiğim elbisenin belden aşağısı ıslandığından ağırlaşmış ve bacaklarıma yapışmıştı.

Ortamın verdiği huzurla birlikte serin esintinin ferahlığına bırakmıştım kendimi.

Canımı yakan her şey, dünya'nın telaşı, gözyaşlarım burada bana dokunamazdı.

Rüya gördüğümü biliyordum.

Sık sık görürdüm.

Doğuştan elde ettiğim bu kabiliyet bir lütuf, aynı zamanda peşimi bırakmayan lanetimdi. Günün yorgunluğuyla yatağıma geçtiğimde uykuya dalmam saniyeler alırdı. Rüya görmeye başladığımdaysa aradan ne kadar zaman geçtiğini anlamazdım bile. Gözlerimi kapattığım anda rüya aleminde gözlerim açılırdı. Dinlendirici bir rüya mı göreceğim yoksa kabus görüp dayak yemiş gibi mi uyanacağım şansımın yaver gidip gitmemesine bağlıydı.

Dedim ya aynı zamanda bir *lanetti.*

Rüya'nın başlaması için gözlerimi açmam gerektiğini bildiğimden oyalanıyordum. Senelerin deneyimleri düş aleminde türlü türlü alıştırma yapma fırsatı tanımıştı bana. Bazı şeyler benim için hala sırrını korusa da çözdüğüm ufak tefek gizemlerden biri de buydu.

Hazırlanmak için başımı geriye yatırarak derin bir nefes alıp verdim. Ciğerlerime tuz basmışım hissiyatı veren yoğun koku kötü hissettirmek yerine zihnimi teskin edince birbirine geçmiş kirpiklerim usulca açıldı.

Uçsuz bucaksız gözüken gecenin göğünü binlerce yıldız doldurmuştu. Ummanın koynunda asılı duran dolunay tüm asaletiyle yerini almıştı. Gözlerim gördüğüm manzarayla kocaman oldu. Kalbim dolunayın büyüsüne kapılarak göğsümün altında küt küt atıyordu. Bakışlarımı ondan başka bir yere çevirmek güç olsa da nerede olduğumu anlayabilmem için etrafıma göz atmam gerekiyordu.

Çarşaf gibi bir denizin ortasındaydım.

Issızdı. Ne dikili bir ağaç ne de kıyı görüyordum.

Ay, deniz ve ben başbaşaydık.

Dakikalar geçmesine rağmen her şey olması gerekenden fazla sakindi. Bu yüzdendir ki tarifi imkansız bir sıkıntı oturdu içime. Rahat atlatacağımı sandığım rüyaların bazen kabusa dönme eğilimleri vardı. Tıpkı şimdi de olduğu gibi yanıldığım pek çok zaman, gerçeğe en yakın olanlardı.

"Vakit geldi." Birdenbire zihnimde beliren yabancı ses beynime yıldırım gibi indiğinde peşi sıra başıma korkunç bir ağrı saplandı. İnleyerek iki büklüm olup ellerimi şakaklarıma bastırdım. Gök yarılacakmışçasına kükrediğinde korkuyla yerimden sıçradım. Dört bir yandan geceyi kuşatan kara bulutlar toplanarak arşı sardı. Yıldızlar, siyah dumanlara benzeyen bulutlar tarafından teker teker söndürülüyorlardı.

Beyaz renkli şimşekler örümcek ağları gibi bulutların içerisine dağılarak durmadan hareket ediyorlardı. Bir fırtınanın kopacağını anlasamda hareket edemiyordum. Suyun içinde yetişen bitkiler olağan üstü bir hızla büyüyerek bacaklarıma dolanmış, beni yerime sabitlemişlerdi. Ne kadar kurtulmaya çalışırsam o kadar çok etimi sıkıyorlardı. Beş dakika öncesine kadar durgun olan deniz kabarmaya başlamıştı. Buradan hemen kaçmam gerekiyordu! Kaçmazsam boğulacaktım! Dolunayın gümüşi şavkı fırtına bulutları tarafından kesildiği için yeryüzüne büyük bir gölge düşmüştü.

Gökten denize doğru zikzak bir yol çizerek aşağı inen ışık, karanlığı birkaç saniye ağarttıktan sonra kulakları sağır edecek güçte bir gümbürtü duyuldu. Yıldırım inmişti. Gidişatın verdiği belirsizlik tedirginliğimi gitgide arttırıyordu. Ağzımı açıp çığlık dahi atamıyordum.

Şahit olduğum kıyamet karşısında nutkum tutulmuştu.

Çalkanıp duran deniz göğün dehşetinden daha çok endişelendiriyordu şuanda beni.

Yeryüzü ve gökyüzü adeta birbirine savaş açmıştı.

Uyanmam gerekiyordu. Lanet olası bu kabustan çıkabilmem için hemen uyanmalıydım! Zihnimin içi dışarısı kadar kaosa bulanmıştı. Sakinleşip bir çıkış yolu aramak için kendimi zorlasam da öleceğim düşüncesi baskın geldiğinden mantıklı kararlar alamıyordum. Gerçekte ölmeyeceğimi bilsem de ölümü rüyamda dahi deneyimlemek istemediğimden emindim.

Daha evvelki rüyalarımdan kaçmak için öyle ya da böyle bazı yöntemler bulmuştum. Lakin bu yer, bu düş farklıydı. Etrafta denizden başka bir şey yoktu. Çaresizdim. Gözlerimi sıkıca kapattım. Çabucak olup bitmesi için kendimi sona teslim edecekken ensemdeki tüyler bir anda kabararak diken diken oldu.

Tuzlu deniz kokusu.

Aniden bütün havayı soğurup kalan boşluğun içini doldurmuştu. Tuhaf sesler çıkarıp boğazım acıyana dek ökrüsüp durdum. Tuz boğuyordu. Elimi cayır cayır yanan boynuma sararak sıkarken yaşaran gözlerimi açtım. Islak kirpiklerimi kırpıştırırak bulanan görüşümün düzelmesini sağladığımdaysa onu gördüm.

Dolunay ufka inmişti; batıyordu.

Kara bulutlar önünden usulca çekilince Ay, denizin ortasında dikilen yabancıya ışık tutmuştu.

Omuzlukları dışarı doğru hafifçe eğim kazanmış, rengini tam olarak seçemediğim bir zırh giyiyordu. Uzundu. Uzun ve oldukça kalıplıydı. Lacivert olup olmadığından emin olamadığım bir pelerin geniş sırtını örtüyordu. Elyel kadar koyu renkli olan saçları rüzgar yüzünden dalgalanıyordu.

Dudaklarım kim olduğunu sorgulamak için aralandığında başını bana doğru çevirdi. Varlığımı sezmişti. Gözlerimiz kesiştiğindeyse herşey sustu. Kulaklarımın içinde uğuldayan rüzgar, çakan şimşeklerin verdiği senfoni, zaman... durdu.

Simsiyah kirpiklerinin altından kehribar renginde ışıklar sızılıyordu.

Ruhum tökezlemişti.

İlahi güzelliği karşısında büyülenmiştim. Ne ara bilmiyorum, cayır cayır içimi yakan tuzun izi ciğerlerimden silinmişti. Daha rüyamdaki varlığının etkisinden kurtulamamışken göz bebekleri parıldayıp altın sarısına dönüşmüştü. İkinci bir şok yüreğimi yerle yeksan etti.

İnsan değildi.

Neydi?

Geriye doğru çekilen deniz devasa bir dalga meydana getirmişti. Yabancı ise arkasındaki dalgayı henüz fark etmemişti. Onu uyarmak için endişeyle öne atılmış "Arkanda!" diye bağırmış olsam da hiçbir şey yapmadan bana bakmaya devam etti. Üzerime doğru gelip beni geriye iten kuvvetli dalgaları aşmaya çalışarak ona ulaşmaya çalışıyordum. Su bazen burnuma dek çıktığı için yüzeyde kalmak zorlaşıyordu.

Bağırıp durmama rağmen tepkisiz kalması delilikti.

Kaçmak yerine hayatım pahasına tanımadığım bir adamı kurtarmaya çalışmam delilikti.

Hiçbir şey yapamadım. Neredeyse göğe ulaşan dalga ikimizi birden yuttu. Suyun altına gömülerek sürüklenirken aklımdaki tek şey yine o gözlerdi.

Nefes nefese kalmış bir şekilde yattığım yerden doğruldum.

Göğsüm hızla inip kalkarken etrafımda *onu* aramaya başladım. Bilincim kendine çekidüzen verip rüya gördüğümü hatırlattığında anlamsız çabam bıçak gibi yarıda kesilmişti. Zira ne o adam gerçekti ne de ben denizin ortasındaydım.

Odamda yalnızdım.

Terden yüzüme yapışan saçlarımı parmaklarımın arasından geçirip arkaya doğru attım. Nefes alışverişlerim hala düzensizdi. Ciğerlerim hala tıka basa suyla doluymuşçasına göğsümün üstünde kocaman bir ağırlık vardı. İçime yayılan hayal kırıklığını görmezden gelerek soluklanmalarımın arasında derin bir iç geçirdim.

Gerisin geri yatarak ince pikeyi üzerime çektim. Sabaha dek tavanı izleyeceğimi biliyordum. Bir kere uyuyup uyandıktan sonra geri uyuyamıyordum. Normalde boş bakışların olması gereken gözlerimin önünde bu sefer yabancı bir adamın silueti vardı.

İlk kez.

ღ Ayy buraya bölüm atmayı nasılll özlemişimmmm <3

ღ Düzenlenmiş halini sevdiniz mi? :D

ღ Sizce Mana'nın gördüğü adam kimm?

☽ KAHİN

Multimedia: Pieces - Red

Bana ulaşmak için;

İnstagram hesabım = endless_q.r

Twitter hesabım = Endless_QR

♡

| ﻩ Mana

Gri, düz ve sade elbisemi tutan pütürlü kumaşın belimdeki bağını çözdüm. Elbisenin tenimi yalayarak yere düşüşünü izlerken çıkardığı tok ses kulağıma ilişti.

Beyaz içliğimle kalmıştım.

Hafiften yeşile çalan gölün üzerine vuran göz kamaştırıcı güneş ışığı tenimi ısıtıyordu. Cıvıldayan kuşların ötüşü yakınlardan geliyordu. Sabahın serin ve taze havasını derince içime çektim. Ayağımın ucunu suya değdirerek ısısını kontrol ettim.

Ilıktı.

Ayağımın tamamını suyun içerisine sokarak gölde ilerlemeye başladım. Kat ettiğim her adımda suyun bedenime dokunuşunu şevkle karşılarken bir yandan da ürperti hissi ile baş etmeye çalışıyordum. Derinlik gittikçe artıyordu. Parmak uçlarım yere değdi değecek konuma geldiğindeyse büyük bir kulaç atarak kendimi suyun kollarına bıraktım.

Suyun bedenimi yüzeyde tutarken vücudumdaki kirleri alıp götürüşünün tadını çıkarıyor, gölün vaat ettiği nimetlerden yararlanıyordum. Kıyıdan aşağı yukarı on metre uzaklıktaydım. Şimdi gölün izlediği manzaraya bende eşlik ediyordum.

Sığ nehirlerle kollara ayrılan gölün yüz metre kadar ilerisine tapınak inşa edilmişti. Tapınağa ulaşmak için kırk merdiveni tırmanmanız gerekiyordu. Ardından o muhteşem dağın tepesine yerleştirilmiş su tapınağıyla karşılaşıyordunuz. Dağa yerleştirilen tapınağın içinden gürül gürül akan şelalenin sesini dikkat kesildiğinizde buradan bile duyabiliyordunuz.

Sütunları çevreleyip sarmaşık görüntüsü veren yapraklar tapınağı süslemekteydi. Tanrının mabedi manzarası en güzel yere yerleştirilmişti.

Yaşadığım köyün adı *Kibele.*

Su Tanrısına bağlı köylerden biri olduğumuz için ikamet ettiğimiz evleri kuzeye bakan yönlere inşa etmeye özen gösteriyoruz. Bu geleneği sürdürmemizin iki sebebi var. Bunlar; Himayesi altına girilmiş Tanrıya göre satış yapacak tüccarların işini kolaylaştırıp insanların zevklerine göre mal çıkarmasını sağlamakla, sınırları bilerek diğer Tanrıları gücendirmemekti. Bölge bölge ayrılan topraklarda kimse kimsenin Tanrısına saygısızlık etmek istemezdi. Doğruyu söylemek gerekirse bu konuda gerektiğinden fazla alıngan olabiliyorlardı.

İnsanların inanışına göre Dünya'yı yöneten dört büyük Tanrı vardı;

- Kuzey - Su Tanrısı
- Güney - Ateş Tanrısı
- Doğu - Toprak Tanrısı
- Batı - Hava Tanrısı

Tanrıların kendi aralarında paylaştıkları topraklar gibi bizde köylerimizi bu şekilde ayırmaya başlayarak durumu alışkanlık haline getirdik. Tabi bu kadarla da kalınmadı. Köylerimizde evler için kullandığımız kerpiçten tutun, diktiğimiz çiçeğin rengine kadar her şeyi inancımıza göre ayarladığımız için Kuzey; Maviler diyarı, Güney; Kırmızı ve turuncular diyarı, Doğu; kahverengi ve yeşiller diyarı, Batı da; beyazlar diyarı olarak göze hitap eder hale geldi.

Köyümüz dışarıdan bakıldığında şen şakrak bir yer gibi gözükse de esasen aylardır büyük bir derdin pençesindeydik. Gökyüzünde her zamanki gibi tek bir bulut tanesi bile yoktu. Yakıcı güneş ışınlarına direkt maruz kalan yeryüzünün kazanı kaynıyor, etrafın cayır cayır yanmasına vesile oluyordu. Ne zamandır yağmur yağmıyordu? En son sonbaharda çiseledikten sonra izini kaybettirmişti. Şimdiyse yaz aylarının son günlerindeydik. Kışı da karsız geçirdiklerinden halk uzun zamandır su sıkıntısı çekmeye başlamış, kullanılan küçük göletler çoktan kurumuştu. Yakın zamanda yağmur yağmazsa hayvanlar susuzluktan ölecek, ekilen tarlalar ise telef olacaktı. Tabi bu da beraberinde kuraklıkla birlikte kıtlığı da getirecekti. Art arda gelecek musibetler durgun suya atılan taşın yarattığı dalgalar gibi dalavere edecekti herkesi.

Kötü ihtimallerin getirdiği çaresizliğe kapılmışken gözümün önüne gelen kehribar bakışlarla kalbim tekledi. Utançla kafamı gölün içine soktum. Başka

sıkıntım yokmuş gibi en beklenmedik anlarda aklıma gelip duruyordu. Nefesimi tutup suyun altında ciğerlerimdeki oksijen boşalana dek beklersem rüyamdaki gizemli adamın etkisinden çıkacağımı umuyordum.

Kendine gel aptal. Rüyanda gördüğün adamdan etkilenmekte ne demek oluyor?

Doğru, unut gitsin.

Zihnimi sakinleştirdiğimde kirpiklerimi aralayıp gölün içini seyrettim. Su tatlı olsa da gözlerimi sızlatıyordu. Köyümün en büyük göllerinden biriydi içine girdiğim *Hole* gölü. Eskiden -eskiden dediysem bundan dokuz, on ay kadar önce- kadınlar yıkanmak için bu gölü kullanırlardı.

Kötü koşullar yüzünden herkesin az miktarda su kaynatarak temizlenmesine karar verilmişti. Köyün ortasında okunan bu kurala duyduğum andan itibaren uymayacağımı biliyordum. Bu göl benim yalnız kalıp dinlenebildiğim tek yerdi. Kadınlar yıkanmaya gelirken de asla onlarla birlikte gelmez işlerini bitirdiklerinden emin olduktan sonra gelirdim.

Kendimi sevdiğimin kollarına özlemle atar gibi atlardım göle.

Göl bizim kaçmadığımız tek yer. İç sesimi çoğunlukla yaptığım gibi duymazdan geldim. Bugün iç dünyamla yüzleşmeyecektim. Kendimi kabul ettiğim tek an buraya huzurlu hissetmek için değil de gözyaşı dökmek için geldiğim zamanlardı. Benliğimden, gerçeklerden kaçmak alışkanlık haline gelmişti.

Artık nefesim yetmeyip ağzımdan son hava baloncukları da çıktığında bacaklarımı çırparak yüzeye çıktım. İhtiyaçla inip kalkan göğsüm ve gölün altında gözlerimi açmanın verdiği ince sızıyı güzel bir gülümsemeyle karşıladım.

Dediğim gibi burayı seviyordum.

Köy reisi yasaklamasına rağmen emirlerini çiğnediğimi öğrenirse başıma gelecekleri tahmin etmek pek de zor değildi. Büyük ihtimalle yiyeceğim kırk kırbaç beni yataktan üç gün kaldırmazdı. Eh iyi taraftan bakacak olursak bu da evin işlerinden üç gün uzaklaşmak demekti. Dudaklarımda peyda olan tebessüme bir tarafım büyümüş gözleriyle bakıyordu. İçimde yatan kuralsızlığı kural edinmiş kısım ara sıra kendini gün yüzüne çıkarıyor ve diğer tarafımın şaşkınlığa uğramasına yol açıyordu.

Yüzmeye devam ederken kıyıdaki biri gözüme çarptı. Mesafeden dolayı kim olduğunu ayırt edemiyordum. Gözlerimi kısarak daha dikkatli bakınca görüntü az da olsa netleşmişti. Seçtiğim kişiyle birlikte tüm bedenim kasılmış, hareket kabiliyetimi yitirmişçesine kalakalmıştım. Hay dilimi eşek

arısı soksun e mi! Kıyıda ki kadın kollarını yukarı aşağı sallıyordu. Onu fark etmemi istiyordu belli ki. Nereden açtım şu şom ağzımı ben! Korkunun ecele faydası olmadığını bildiğimden el mahkûm kıyıya doğru yüzmeye başladım.

Vereceği tepkiyi tahmin edemiyordum. Beni ispiyonlama ihtimaline karşı yiyeceğim kırk kırbacın acısını düşünmek sırtımı karıncalandırıyordu. Kıyıdan fazla uzaklaşmadığım için beş dakikaya gölden çıkmış artık bileklerime inen suyu da aşıp karaya çıkmıştım.

Suçlu çocuklar gibi ellerimi önümde birleştirip başımı da yere eğerek beklemeye başladım. Utançtan yanaklarım al al olmuştu. Karşısına sırılsıklam ve üstüme yapışan içlikle çıkmak... Aahhh lanet olsun.

"Bildiğim kadarıyla bu gölge yıkanmak yasaklanmıştı."

Yüzüme çarptığı doğrular önünde daha da eğilip bükülme mi sağlıyordu. Bu kadar erken döneceğini tahmin etmediğim için gölde oyalanmıştım. Gelmesine daha bir saatten fazla olmalıydı. Neden bu kadar erken döndü ki? Yoksa kötü bir şey mi olmuştu? Bulunduğum durumu kendime hatırlatıp endişelerimi sonraya sakladım.

"Evet hanımım."

"Haberin olmasına rağmen göle girdin demek?"

Başım hala yerde sessizce beklerken sesini bir kez daha duydum.

"Kaldır başını Mana. Bu uysal tavırlar sana yakışmıyor."

Zorla da olsa başımı kaldırarak köy reisinin kızı ve benim hanımım olan Aitra Anduma baktım. Bukle bukle sarı saçlarının önden alınmış tutamları arkadan siyah bir kurdeleyle bağlanarak fiyonk yapılmıştı. Saçları omuzlarından dökülerek beline iniyordu. Buz mavisi, ince belini sararak diz kapaklarına inen elbisesi fiziğini ön plana çıkarıyordu. Reisin kızına yakışır şekilde deniz mavisi olan gözleriyle bir Tanrıça edasında güzelliğini sergiliyordu.

Köyün en kıskanılan kızıydı.

"Normalde bu yaptığını köy reisinin kızı olarak bildirmem gerekiyor."

Kalbim beni şikâyet edecek olmasının korkusuyla çırpınıyor, göğsüme sanki biri çekiçle çivi çakıyordu.

Kafasında hesap yapıyormuşçasına "Sen benim en yakın arkadaşımsın. Üstelik sırrı mı yıllardır saklıyorsun. Hımm... Böyle söyleyince sanırım benimde seni görmemiş gibi davranmam gerekiyor." dedi. Birkaç saniyede idrak edemediğim cümleleri sonunda kavradığımda gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?" Aitra hanımım teessüf edercesine konuştu. "Bu tepkide ne

böyle? Sanki seni her seferinde babama şikâyet ediyormuşum gibi davranıyorsun."

Sevinçle gülümsedim. "Teşekkür ederim hanımım!"

Alınmış gibi davranmayı bırakıp aynı şekilde gülümsedi. Ardından gözüne bir şey takılmışçasına duraksayıp ilgiyle üzerimi baştan aşağı süzdü.

"Giydiğin hizmetli kıyafetleri bol olduğundan daha önce fark etmemişim." Beğenisini dile getiren kısa bir ıslık çaldı. "Şu vücut hatlarıyla erkek arkadaşının olmaması inanılır gibi değil." Islak içliğin şeffaflaşarak bedenimi sergilediği aklımdan tamamen çıkmıştı. Kolumun birini göğsüme, diğerini belli olan alt çamaşırımın üstüne kapattım. "Aitra Hanımım!" İmayla yükselen sesime karşılık kahkaha attı.

"Tamam. Tamam. Bu kadar eğlence yeter çabuk olmalıyız. Babam bir saat sonra köyün ileri gelenleriyle istişare yapacağını haber etti. Önemli bir konu olduğundan bu sefer benimde katılmam gerekiyor. Bir saat içerisinde hazırlanmama yardım etmelisin."

Başımı tamam anlamında salladım. İçliğimin ıslak olmasını umursamadan kıyafetlerimi acele ederek üzerime geçirdim. Yol boyunca Aitra hanımı mı gören köy halkından büyük, küçük demeden herkesten selam alarak ilerledik. Sonunda iki katlı, duvarları Turkuaz'a boyanmış geniş ev göründüğünde adımlarımızı hızlandırarak dış kapıya ulaştık.

Aitra hanımımın odasına girdiğimizde "Sen kıyafeti seçip onun için takı falan hazırla bende yıkanıp geleyim." diyerek imayla göz kırptı. "Biliyorsun Troia'nın yanından geliyorum temizlenmem lazım." Bana söz hakkı tanımadan banyoya attı kendini. Büyük dolabı açıp içime sinmeyen kıyafetleri elerken bir yandan da yanaklarıma oturmuş kızarıklığın çabucak yok olması için dua ediyordum. Reisin kızının fazla açık sözlü olması bir gün başımızı belaya sokacak diye ödüm kopuyordu. Köyde bu tarz söylentilerin yayılması ertesi gün taşlanmamıza neden olurdu.

Dünden kalma görüntüler sık sık uyarıyorlardı hafızamı. Kalbime bıçak misali saplanan ağrılarla huzursuzlaşıyordum. Kopacak bir kıyametten gelen haber gibiydi darbeler. O adamı tanımıyordum. Bildiğim kadarıyla köyde kehribar renginde gözlere sahip kimse yoktu. Daha önce görmediğin biriyle rüyada tanışmak mümkün müydü? Hayır, sanmıyorum. O halde nereden çıkmıştı bu lanet adam? Resmen musallat olmuştu.

Bilinçaltım bana oyun mu oynuyor acaba? Evet. Evet. Kesin öyle olmalı. Ofladım. Bir daha görmeyeceğim biri için fazla kafa yoruyordum.

Farkındalıkla kaşlarım çatıldı. Doğru ya, onu bir daha görmeyecektim. Rüyalarım hep değişirdi. Biri hariç gördüğüm rüyayı tekrar gördüğüm hiç olmamıştı.

İyi de neden bu düşünce birden bire canımı sıkmıştı?

✶

"Sen gerçekten bu işte çok iyisin." Aynaya bakarken gördüğü yansımadan bayağı memnun kaldığı belliydi. Övgü dolu sözlerine gülümseyerek karşılık verdim. Az önceki saçma düşüncelerimden kurtulup mavinin tonlarında bir elbise seçmiştim. Elbisenin açık yakasının toplanması için kıvrımlı, beyaz bir kumaş kullanılmış daha hoş bir görüntü yaratılmıştı. Etek kısmında laciverte yakın koyu şeritler geçiyordu. Elbiseyi diken terzi cidden işinin ehli bir insanmış.

Bukleli saçlarını tepeden bağlamış, küçük inci küpelerle işimi bitirmiştim.

Oturduğu yerden kalkıp etrafında bir tur dönerek "Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

"Her zamanki gibi göz alıcı." İltifatımdan mutlu olarak genişçe gülümsedi.

"Geç kalmadan gidelim. Köyün sakinleri gelmiştir."

Odadan çıkınca peşine takıldım.

Köy reisinin evi olmasına rağmen gösterişten uzak bir şekilde yaşıyorlardı. Bodrum katı istişare için her zaman hazır bulunurdu. Gelen misafirlerde burada ağırlanırdı. Merdivenlerden inerek alt kata geçtiğimizde gözüme yere dizilmiş on üç adet siyah minder çarptı. Bu minderler yarım ay biçiminde altısı solda, altısı sağda yer alırdı. Sonuncusu ise en başta olurdu. Burası reisin yeriydi.

Çoğu kişi gelmişti. Erkekler ve kadınların oturacağı yer delikli bir paravanla ayrılıyordu. Kadınlar diğer tarafta alının kararları dinlemekle görevliydi. Böylece kadın, erkek fark etmeksizin herkes bilgilendirilirdi.

Bize ayrılan yere geçip oturduk. Köy hanımlarının aksine burada olmamın tek nedeni herhangi bir ihtiyaçları olursa diyeydi. Hemen solumuzda Aitra hanımın annesi ve reisin karısı olan Mithril hanım duruyordu. Kırklı yaşlarını geçmiş bir hanım efendiydi. Dik duruşundan, en ufak bir kırışıklık içermeyen kıyafetlerinden, saçının sıkı topuzundan dahi disiplini hayat tarzı olarak benimsediğini anlayabilirdiniz. Mithril hanımın despot olduğu hakkında sık sık dedikodular çıksa da vicdanlı bir kadındı. Sonuçta yetim kalmış küçük bir çocuğu himayesi altına alıp evinde kalmasına izin vermişti. Bu yüzden kim ne derse desin ona her zaman minnettar kalacaktım.

Aitra hanımım gözlerini annesinden, saç rengini babasından almıştı. Köyün reisi Honner yüzünü kaplayan pos bıyığı, haşin bakan yeşil gözleriyle saygı duyulması gereken mizacı sert bir adamdı.

Beklenen herkes geçen süre zarfında gelince konuşma başlamıştı.

"Öncelikle herkese hoş geldiniz diyorum." Reisin selamlamasıyla havada *'Hoş bulduk'* yanıtı birçok ağızdan, farklı tonlamalarla çıkarak küçük bir gürültü meydana getirdi. "Köyün ileri gelenleri olarak toplanma isteğinizi bana ulaştırdınız ve bende reisiniz olarak dileğinizi kabul ettim. Söyleyin bakalım toplantıyı erkene çekmekteki ısrarınızın sebebi nedir?"

Köyün mensupları bir süre birbirlerinin suratına baktıktan sonra reisin sağında, üçüncü minderde oturan siyah saçlı ve uzun sakallı adam el kaldırarak söz hakkı istedi. Reis elini uzatıp ona söz hakkı tanıdığını gösterdiğindeyse lafa girdi. "Artık su sorunu bize ziyadesiyle fazla gelmeye başladı. Buna bir hal çare bulmak gerekir." Onu bir başkası takip etti. "Bize sorunun geçici olduğunu söyledin reis ama aylardır bir damla yağmur yüzü görmez olduk. Su stoğumuz gittikçe azalıyor, göller kurudu. Hayvanlarımıza su vermeye bile korkar olduk. Çoktan otuzdan fazla hayvan susuzluktan telef oldu."

Yüzlerinde beliren endişe kırışıkları sabırlarının taştığının kanıtıydı. Hep bir ağızdan söylenenlere tasdik getirdiklerinden reis artan yaygaraya karşı kaşlarını çattı. "İlk önce sessiz olun!" Oda da çıt çıkmadı. Elini sakallarına atıp okşarken düşünceli görünüyordu. Başını kaldırıp orada oturan herkesin gözünün içine bakarak konuşmasını sürdürdü. "Neler olduğunu anladım. Bu sorun elbette benimde gözümden kaçmış değil. Lakin bir hal çare bulamaz oldum. Yağmur yağmıyor ve güneş tüm sıcaklığıyla toprağı kurutuyor. Kuraklık için önlemler aldık ama görüyorum ki yeterli gelmiyor. Aranızda konuyla ilgili önerisi olan var mı?"

Saçlarına aklar düşmüş yaşlı bir adam "Bunun tek bir çaresi var o da Kâhine danışmak." diyerek öneride bulunduğunda diğerleri de başlarını olumlu anlamda salladılar. Bana kalırsa öneriyi sunmadan evvel aralarında anlaşıp gelmişlerdi. On ikisinin de aynı fikirde olması olacak iş değildi. Normalde bir kişi dahi olsa itiraz ederdi.

"Pekâlâ, istediğiniz gibi olsun. Çağırın Vanga nineyi."

Reis nöbetçilere işaret verdi. Sağdaki itaat ederek kâhini almak için gitti. Sessizce beklerlerken içten içe verdikleri kararı sorguluyorlardı. Kâhine başvurmak ne kadar akıllıcaydı? O kadın daha önünü göremiyordu. On beş dakika sonra kapı gıcırdayarak açıldığında nöbetçinin arkasından kambur,

saçı başı dağılmış ve yüzü buruşuk yaşlı bir kadın içeriye girdi. Gerilmeden edemedim. Kadının üstünde birçok yamaya sahip yırtık pırtık bir elbise vardı. Omuzlarını siyah bir şal örtüyordu.

Kâhinler her köyde rahatsız edilmemesi gereken kişiler olarak bilinirlerdi. İnsanlar evinin önünden geçmemek için dikkat eder, geçmek zorunda kalanlar ise ya etrafından dolanır ya da korkuyla koşarak geçerdi.

Büyü.

Yalnızca onların becerebildiği bir işti.

Kadın reise doğru adım adım yaklaşıyordu. Pasaklı görünüşünde en göz alıcı nokta olan cam mavisi gözlerini bir anda bana çevirince belli etmemeye çalışsam da irkilmiştim. Öyle bir bakıyordu ki sanki içimi okuyordu. Elbisemin kumaşını avucuma alıp sıktım. Ters bir hareket yaparsam kızdırabilirdim. Gözlerini benden çektiğinde tuttuğum nefesi bıraktım. Lanetlenmek falan istemiyordum.

Reise küçük bir selam verip ayakta dikildi.

"Neden burada olduğunu biliyor olmalısın kâhin." Ağzında tek tük kalan çürümüş dişlerini göstererek bilmişçesine gülümsedi. Koca koca adamlar yerlerinde gergince kıvranıyordu. Yaşlı kadından derman aramaya çalışıyor olsalar da ondan tırsıyorlardı. Çaresiz olmasalar aynı oda da durmak bile istemezlerdi.

"Her şeyi bilir, her şeyi görürüm. Benden saklanabilecek çok az şey vardır."

Yaşının getirisi olan ince sesi güçsüzce çıksa da odaya kazınıyormuşçasına vurguluydu. Bu kuvvet insanlara onu hafife almamaları gerektiğini hatırlatıyordu. Dış görünüşü sadece bir kılıftı.

"Köydeki su sıkıntısından haberdarsın. Yağmur yağmıyor bu yüzden ne rahatça hayvanlarımızın susuzluğunu giderebiliyor ne de tarlalarımızı ekebiliyoruz. Neden yağmur yağmıyor kâhin?"

Reisin sorusu yaşlı kadının yüzündeki gülümsemeyi soldurmuş, cam mavisi gözlerinde öfke kıvılcımları çaktırmıştı.

"Sen bu köyün reisi olmana rağmen toprakların asıl sahibini unutmuşsun." Herkesin ağzı beş karış açılmış, dehşet içinde yaşlı kadının reise posta koymasını izliyorlardı. Diğerlerinin aksine sözlerindeki bir şey kaşlarımı çatmama neden olmuştu. Dikeni andıran o şey kalbimi dürtüyordu. Bu hisse nereden kapıldığımı bilmiyordum fakat içimden bir ses *avazı çıktığı kadar 'O haklı!'* diye bağırıyordu.

Reis yaşlı kadını aratmayacak bir öfkeyle kaşlarını çatıp yerinde dikleşti. "Ne dersin sen be kadın!" Dişlerini birbirine sürterek yaşlı kadına bakıyordu. Saygısızlığı misafirlerin bembeyaz kesilmesini sağlamıştı. Kâhin öfkesinden hiçte etkilenmemişti. Sakince "Yağmur yağmamasının nedenini söylüyorum." dedi. Reis az önceki öfkesinden gram azalmamış şekilde sordu.

"Neymiş o neden?"

"İçtiğin su, ektiğin toprak, etinden, sütünden yararlandığın hayvan kime aittir insanoğlu? Bu toprakların esas sahibi kimdir?" Kitaptan alınmış bir dizeye benzeyen satırlar ortalığı tuhaf bir ambiyansa bürümüştü. İnancımdaki duygular dirilme emareleriyle sarsıldı.

"Su Tanrısı."

Ağzımdan fısıltı şeklinde de olsa kaçan isimle dona kaldım. Beni duyan Aitra hanımım da şaşkın şaşkın bana baktı. Sonra başını aşağı yukarı sallayıp önüne döndü. Benimle hemfikirdi. İzin almadan konuştuğum için Mithrill hanımım tarafından azarlanmaya göze alsam da paylanmamıştım. Paravana döndüğümde cam mavisi irislerin tekrar üzerime sabitlediğini gördüm. İlkini tesadüf sayabilirdim, peki ya ikincisini? Sanki kimsenin bilmediği bir sırra vakıfmış da öğrendiği şey çok hoşuma gidiyormuşçasına kötücül bir gülümse yayılıyordu dudaklarına.

Anlam veremediğim ilgisi tüylerimi ürpertiyordu.

"Genç kızın söylediği gibi kuzeydeki bütün topraklar Su Tanrısına aittir. Onun size karşılıksız verdiği yağmur için ne vaat ettiniz? Sularını boşa harcayıp kirletmekten başka şükrettiniz mi? Su Tanrısı size kızgın. Öfkesi yüzünden yağmur vermeyi ret ediyor ve sizi kuraklıkla sınayıp gerçeği görmenizi, ona saygı duymanızı istiyor."

Kâhinin iddiaları o kadar mantıklı geliyordu ki herhangi biri olmadığını bir kez daha ahaliye ispatlamıştı. Köylülere gözdağı veriyordu. Aylardır problemin kaynağının Su Tanrısı olduğunu kimse akıl edememişti oysaki biz onun inananlarıydık.

"Kâhin haklı! Su Tanrısı bize kızmış olmalı."

"Su Tanrısı öfkesini köyümüze çevirdi! Şimdi ne yapacağız?"

"Bu bir felaket!"

Herkes bir ağızdan konuşup huzursuz olan ortamı daha da beter ederken kadınlarda aralarında fısıldaşarak korkularını dile getiriyorlardı.

"Sessizlik!"

Reisin yükselen gür sesiyle dert yanmaya ara vererek sustular.

"Söyle kâhin! Su Tanrısının öfkesini dindirmek için ne yapmak gerekir?"

Korkularından zevk alan kâhin ürkütücü gülümsemesini sergiledi. "Tanrı için verilecek bir kurban her şeyi yoluna koyacaktır." Kan donduran çözümü kulaklarımızın içinde defalarca çınlayıp durdu. Kurban? Şu eskilerin töreleri mi? Aklını mı kaçırmış bu kadın?

"Ne o? yoksa Su Tanrısının öfkesine kıyasla bir kurbanı çok mu görüyorsunuz? Şayet öyleyse yağmur yağmasını daha çok beklersiniz! Yakında tüm sular tükenecek ve içecek bir damla su bulamayacaksınız. O vakit geldiğinde artık yüzlerce kurban feda etseniz de işe yaramayacak!"

Kâhinin şiddetli uyarışı insanları daha da korkutmuşa benziyordu. Her ne kadar bunu kabul etmek istemesem de haklıydı. Yakında tüm suyumuz bitecekti.

"İnsan öldürmekten söz ediyorsun. Kafayı mı yedin sen!"

"Öldüreceğinizi kim söyledi?"

"Ya ne dediğini bilmiyorsun ya da iyice bunadın! Daha demin kurban gerekli dedin. Şimdiyse sözünden dönüyorsun!"

Yaşlı kadın Reisin *'Bunak'* hitabına burun kıvırdı. Tavrına gülmek istesem de yaşadığım dehşetin önünü kesemiyor, sağlıklı düşünemiyordum.

"Su Tanrısına sunulacak bir gelin derim! Kurban bir gelin!"

Reis kafasının karıştığını belli ederek "Şu işi açıkça anlat." deyince kâhin son umudumuz olabilecek fikri detaylandırdı. "Su Tanrısı için köyün kızlarından birini eş olarak kurban edeceğiz. Gönderilen gelin sayesinde ona hala saygı duyduğumuzu görecek ve tekrar ekinlerimize yağmur yağdıracak."

Reis bıyığının ucunu kıvırırken bir yandan da kâhinin önerisini tartıyordu. Az evvelki itirazlarda dinmişti. Yeşil gözlerini kadına dikti. "Bahsettiğin kurban nasıl olmalı?" Kâhin sözünün dinlenmesinden hoşnut bir şekilde reise şartları sıraladı. "Öncelikle sıradan bir kız olamaz. Bakire ve güzel olmalı. Herkes tarafından sevilen biri ve Su Tanrısına yakışır biçimde mavi gözleri bulunmalı." Kesinlikle seçtiği biri vardı.

"Aitra hanım bu iş için biçilmiş kaftandır!" Konuşmasını tamamladığında bakışlarımı duyduklarından sonra bembeyaz kesilmiş Aitra hanımıma çevirdim. Mithril hanımımın da ondan aşağı kalır bir yanı yoktu.

Ne yani şimdi Aitra hanımımı Su Tanrısının gelini olarak kurban mı verecektik?

- **En sevdiğiniz kısım neresi oldu?**
- **Sizce Aitra bu durumla başa çıkabilecek mi?**
- **Bir sonraki bölümde görüşmek üzereee :D**

☽ SEÇİM

Bana ulaşmak için;

İnstagram hesabım = endless_q.r

Twitter hesabım = Endless_QR

♡

| ﾒ Mana

Köy reisinin liderliğinde yapılan toplantının sonunda varılan karara kimse karşı çıkmamıştı. Köy ahalisi kâhinin müjdesiyle kurtulacaklarını düşünerek sevinmiş, bir genç kızın hayallerini kana bulamış oldukları gerçeğini göz ardı etmişlerdi.

Aithra hanımım kaderini işittiğinden beri yerinden kımıldamamış, hayattan bağlarını koparark gözlerini diktiği halıya öylece bakar olmuştu. Halini gördükten sonra kimseye bir şey belli etmemek için üstüne gitmemiştik. Halk kurban gelin işini kutsal saydıklarından herhangi bir isteksizlik karşısında reisin kızını inançsızlıkla suçlayabilirdi. Köyün ileri gelenleri onaylarını aldıktan sonra üstlerinden büyük bir yük kalkmışçasına rahat bir nefes alarak hazırlanan yemekler yenilmiş, içecekler içilerek o akşam büyük bir eğlence düzenlenmişti.

Misafirler gittikten sonra Mithril hanımım daha fazla dayanamayarak Aithra hanımımın yanına gelmişti. Kaç kere seslenirsek seslenelim cevap vermemişti. Endişeyle bakışmıştık. Şok geçirdiğini anladığımızda bayılmamak için zor duran Aithra hanımımı odasına götürerek yatırmış ve sessizce dışarı çıkmıştık.

Kimse ne istediğini sorma gereği duymamıştı.

Bir gece düşünmek, yaşadığı şoku atlatmasına ve bulunduğu durumu hazmetmesine yeter diye umuyorduk. Sabah erkenden kalkmış Aithra hanımıma bakmak için odasına koyulmuştum. Bastırılmaya çalışılan hıçkırık sesleri iç burkan cinstendi. Nasıl teselli etmem gerektiğini bilmiyordum. En azından yanında olmayı deneyecektim.

Odasına girince beni kan çanağına dönmüş mavi gözler karşılamıştı. Güzelliği dillere destan olan hanımım sanki bir günde on yaş birden

yaşlanmıştı. O kadar üzgün görünüyordu ki içim cız etmişti. Gözaltları uyumadığını belli edercesine şişmişti. Teni solmuş, hastalıklı bir renge bürünmüştü. Kıyafetleri kırışmış, saçları karman çorman olmuştu. Dün giydiği giysileri giyiyordu. Değiştirmesi için yardım teklif etsem de dokunmama izin vermemişti.

Başımı kaldırarak saate baktım.

"Birazdan anneniz sizi kahvaltıya çağırmak için birini yollayacaktır. Lütfen daha fazla ağlayıp kendinizi perişan etmeyin hanımım hasta olacaksınız." Gözlerinden durmak nedir bilmeyen yaşlar akmaya devam ederken kızarmış bakışlarını bana çevirdi. "Tek düşünmem gereken yapacağım kahvaltıymış gibi konuşma lütfen."

Gözlerini kaçırıp devam etti. "Hem belki hasta olursam Su Tanrısının beni böyle beğenmeyeceğini düşünüp kurban etmezler."

Saydığı mazeretlere sessiz kalmış, bahanelerinin arkasına sığınmasına engel olmamıştım.

"Ne yapacağım şimdi Mana? Tanımadığım bir canavarın eşi olamam!" Yerimde başkası olsa canavar sıfatını işittiğinde korkudan dilini yutardı. Muhtemelen kafir damgası da vururdu. Yere diz çökerek ellerini ellerimin arasına aldım. "Öyle demeyin hanımım. Su Tanrısını gocundurmak istemezsiniz." Uyarsam da umursamış görünmüyordu. "Zaten hayatımı mahvetti daha fazla ne yapabilir ki? Canımı mı alacak? Alsın! Onun koynuna girmek zaten ölüm olacak benim için!" Ağzından çıkanlara katlanamıyormuşçasına tekrar hıçkırıklara boğuldu. Eriyip gidiyordu resmen. Perişan haline şahit oldukça boğazıma oturan yumruyla gözlerime batan yaşlar arasında gel git yaşadım. Elim kolum bağlıydı, yardım edemezdim. İsterdim ki avutacak herhangi bir söz bulayım o da yoktu.

"Hanımım belki mutlu olursunuz. Bir Tanrının eşi olmak büyük lütuf." İçimdeki diğer ben söylediklerimin saçmalığıyla kaşlarını çattı. O bile tutunduğum dalı beğenmemişti. Aithra hanımım ellerini hışımla avuçlarımın arasından çekti. "Kalbimde yanan ateşe su serpmek için talihimin şansla örtüşmesini diliyorsun, yapma Mana. Kemiklerime dek beni tutuşturan ateşin kaynağı kurban verilmem değil." Yanılıyorsam bu kadar kahrolmasının asıl nedeni neydi?

"Hanımım?"

Mavi gözlerine derin bir keder yerleşti. Geriye çok gözyaşı kalmamış olmasına rağmen ağlamayı kesmiyordu, hâlbuki canının yandığına emindim. "Ne sanıyorsun? Kuraklık benim kurban verilmemle bitecek mi yani?" Alaya

aldığı felaket bizim sonumuzu getirecek olsa da gönderilen gelinden sonra yağmurun yağacağını kimse temin edemezdi. Yalnızca kumar oynuyorduk. Aylardır umutsuz olan köylüler yeniden umut ışığı gördüklerinden eskilerin törelerini uygulayacaklardı. Onların aksine ben adetlerin kölesi hiç olmamıştım. Zira söz konusu bir hayvanın değil, insanın hayatıydı.

"Kâhin dedi ki--" Kâhinin adının geçmesiyle burnundan soluyan hanımım gerçeği itiraf etti. "O yaşlı cadının ne dediğini duydum! Yine de kimsenin bilmediği ama senin es geçtiğin bir nokta var. Unuttun mu Mana? Kurban için kullanılan gelin hep bakire olur istisna yapılamaz." Dikkate almam gereken yerin altını çizdiğinde kayıp parçalar birer birer boşlukları doldurarak rengini ifşa etti.

Bakire gerek.

Bu şartı nasıl atlamıştım? Ben törelerin işe yaramayacağını düşündüğünü sanırken o bambaşka bir meseleye değiniyordu. "Bakire değilim. Bir gün Troia'nın kadını olacağıma inanarak birlikte oldum onunla. Yaşımız geldiğinde gelip beni babamdan isteyecek ve evlenecektik. Sonra birkaç çocuk eklenecekti yuvamıza, bu hayallerle teslim ettim kendimi. Şimdiyse şu halimize bak; hayallerimizle kaderimiz birleşmedi. Benim yazgımda bir felakete yol açmak varmış."

Ruhuma tırnaklarını geçiren korkuyla düşünmeye başladım. Su Tanrısına bakire bir gelin kurban etmek gerekiyordu. Hanımımı buna layık görmüş olsalar da kimsenin aklına bakire olup olmadığını sorgulamak gelmemişti. Peki ya kâhin? Her şeyi bildiğini sarf eden öngörüsü fark edememiş miydi gerçeği?

Saçmalıyordum. Durumdan haberdar olsa göz yumar mıydı hiç? Geçmiş zamandan bu yana Tanrılara sunulan gelinlerin bakire olması şart koşulmuştu. Peki ya gelin bakire olmazsa ne olurdu? Tarih kitapları hiç böyle bir hadiseye değinmiş miydi acaba? Su Tanrısı el değmiş bir kadını hakaret olarak algılayıp köyü yerle bir ederse? Tanrıların indirdiği gazaplar küçük çocukların korkmaları ve yasaklanan şeyleri yapmamaları için uyku öncesi masallar olarak anlatılırdı.

Masal hafifletilmiş haliyle bile insanların ödünü koparıyordu. Aslının nasıl olduğunu itiraf etmek gerekirse deneyimlemek istemiyordum.

Elbisemi tüm gücümle avuçlayarak sıktım. Köyü kurtaralım derken çok daha büyük bir bataklığa batacaklardı. Tanrım, ne yapacağız? Kimseye de *Aithra hanımım bakire değil, onu kurban edemezsiniz* diyemezdim ya.

Odanın kapısı tıklandığında ikimizin de başı otomatikman o tarafa dönmüştü. Aithra hanımım "Evet?" deyince kapının ardındaki kişi konuştu. "Hanımım babanız ve anneniz sizi kahvaltıya bekliyor. Mithril hanımım bizzat beni yollayıp sizi kahvaltıda görmek istediğini ve sizinle konuşmaları gereken meseleler olduğunu iletmemi istedi. Kahvaltı yirmi dakika içerisinde hazır olacak." Donuk bakışlarla kapıyı süzüyordu. Kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra "Orada olacağım." cevabını verdi.

✶

Yirmi dakika da muazzam bir uğraş vererek hanımımı hazırladım. Allığın pembemsi tonuyla elmacık kemiklerindeki solgunluğu almayı başarsam da harabeye dönmüş çehresine elimden bir şey gelmiyordu. En azından insan içine çıkacak hale bürünmüştü.

Odadan çıkıp kahvaltı salonuna gidene dek aramızda yankılanan topuklu ayakkabılarından başka ses çıkmadı. Salona yaklaştığımız da önüne geçerek kapıyı açıp tuttum. Yanımdan geçerken mırıldanmadan edemedim. "Lütfen metanetli olun." Kısık sesli yüreklendirmem sahibine ulaşmış olmalı ki bir an için duraksayıp gözlerini gözlerimle buluşturdu fakat hiçbir şey söylemedi.

Hanımım önden, ben arkasından salona girdik. Masadan biraz uzakta herhangi bir isteğe karşı hazır bir şekilde beklemeye başladım. Benim gibi hizmetli olan Nick anında Aithra hanımın sandalyesini çekerek oturmasını sağlayıp geri çekildi.

"Günaydın kızım."

Honner beyim kızının içeri girmesiyle nasıl bir yıkım yaşadığına şahit oldu. Yüzündeki gülümseme kaybolmamış olsa da büyük oradan yok olmuştu. Üstlendikleri sorumluluktan sadece Aithra hanımım değil, tüm aile üyeleri rahatsızdı. Taşranın problemi Honner beyimin vafizesi altına girdiğinden köyün iyiliği söz konusu olduğunda maalesef ailesi ikinci sırada yer alıyordu. Bundan hoşlanmasa bile öyleymiş gibi davranmalıydı. Yoksa düzgün bir reis olamazdı.

"Günaydın." Kuru bir karşılık aldıktan sonra masada çatal bıçak sesleri yükseldi. Aithra hanımım tabağındaki zeytinleri çatalıyla dürtüyor, itiyor ama ağzına bir lokma koymuyordu.

"Kızım oynamasana yemeğinle."

Annesinin serzenişiyle duran Aithra hanımım elindeki çatalı kenara bıraktı. "Aç hissetmiyorum." Kadın üzgün harelerini kocasına çevirdi. Aynı hüzün köyün reisinde de mevcuttu.

Beyim birkaç defa öksürüp dikkatleri üzerine çekti. "Yarın bu iş bitecek. Bugün güzel bir uyku çek." Hanımım kaskatı kesildi. Bu kadar erken olmasını bende beklemiyordum. Yaşların hücum ettiği gözleriyle bir ümit babasına baksa da orada aradığı kurtuluşu bulamamıştı. Yenilgiyi kabul ederek başını önüne eğdi. "Tamam." Yavrularının çatırdayan ses telleri kalplerini yumrukluyordu. Çaresizliğin tadı damaklarına yapışıyor, kızlarını diri diri mezara sokan köy ahalisinin üstüne birde onlar toprak serpiştiriyorlardı.

"İzin verirseniz odama dönmek istiyorum."

Ağlamamak için direnen Aithra hanımıma vicdanıma saplanan kazıkla baktım. Kendi iyiliğimiz için onu kurban ediyorduk ve bu hiç kimsenin umurunda değildi.

Masadan hızla kalkıp salondan çıktı. Peşinden gidecekken Mithril hanımın seslenişiyle ona döndüm.

"Buyurun hanımım."

"Aithrayı yalnız bırakma lütfen. Ben yapamıyorum bari sen yap. Şuan da herkesin ona sırt çevirdiğini düşünüyor. Kızımın terk edilmiş gibi hissetmesini istemiyorum."

"Merak etmeyin." Nasıl bir mesuliyet altındalar ki öz kızlarına dahi teselli verilmeleri engelleniyordu? Köyü yönetiyor olsalar da bu kadarı fazlaydı. Bir ihtimal itiraz etselerdi kızlarını musibetten kurtarabilirlerdi. Başka birini... Hayır. Bencillik ediyordum. Aithra hanımımın yerine başkası geçse de değişen bir şey olmayacaktı. Evlat acısı bu sefer başka bir ailenin kapısını çalacaktı.

Zihnimdeki çalkantıyı bir kenara ittim.

"Aithra hanımım!"

Koşarak ona yetiştim. Tam konuşacakken benden önce davrandı. "Mana yalnız kalmak istiyorum. Hazırlıklar için yarın yardıma gelmen yeterli."

Yanılmamışım, pes etmişti.

Göz gezdirdim, dört bir köşeyi aradım ama söyleyecek bir şey bulamadım. Belki de karanlığın içinden dışarı yuvarlanan sözcükleri bilerek görmezden geldim. Çünkü umudun insanın ayak bileğine dolanan sinsi bir yılandan farklı olmadığını biliyordum. Fırsatını bulduğunda dişlerini elbet geçirecekti.

O da benden bir cevap beklemedi zaten. Yürüyerek gözden kayboldu.

✶

Yatağıma uzanmış uykunun pençesi tarafından ele geçirilmeyi beklerken tavanı inceliyordum. İki gündür olanları aklımda muhakeme ediyor, bir

sonuca varamadığımdan zihnimi resetliyor ve tekrar bunalıma giriyordum. Aklımdan milyonlarca olasılık geçirirken ne ara bilmiyorum uyuya kalmışım.

Sırtımı kavuran sıcaklıktan rahatsız olmuş, dudaklarımdan hoşnutsuz mırıltılar dökülmüştü. Vücudumu ikinci bir deri tabakası gibi saran terden kurtulmaya çalışıyordum.

Kulağımda kaynağını çıkaramadığım bir gürültü vardı.

Dikkat kesildim.

Bir müddet dinledim. Uyku mahmurluğunda çıkaramadığım sesin çıtırtıyı andırdığını kavradım. Şey gibiydi... Şey... Yanan bir odun. Beynim aradığı yanıtı bulduğu anda kalbim süratle göğsüme vurmaya başladı. Sinir uçlarım anılarımı elektrik şokuyla uyardığında hızla gözlerimi açtım ve telaşla etrafımı kolaçan ettim.

YANGIN!

Alevler tarafından yutulmuştum. Yatağımda değildim, hatta odamda bile değildim. Hayır. Hayır. Hayır. Burası olmaz! Burası olmamalı! Burası olmamam gereken yerdi! Korkuyla çevreme bakıyor, en ufak seste yerimden sıçrıyordum. Alevler kütüklerden yapılmış tavanı sararak evi ayakta tutan temeli küle çeviriyorlardı.

Ateş sadece tavana sıçramamıştı. Odada ne bulursa aç bir kurt gibi saldırıyor ve hızla güç kazanarak genişliyordu. Boğazıma atılan düğümle güçte olsa yutkundum. Kâbus görüyordum. Yüzlerce kez aynı sahneyle sınandığım için artık ayrımı yapabiliyordum. Genede iliklerimi saran dehşete alışamıyordum. Her gördüğüm kâbus, orada kısılı kaldığım günün hatıra parçacıklarından oluşarak bir bütün haline geliyordu.

Küçük, isli avuçlarıma baktım.

Sekiz yaşındaydım.

Rüyam mazimdeki dizeleri aksatmadan ilerliyordu. Zangır zangır sarsılan gövdeme kollarımı sardım. Soluklarımı azaltmak için nefesini kontrol etmeye odaklandım. Duman genzimi yakıyor, gırtlağımdan aşağıya inerek ciğerlerime nüfus ediyordu.

'Hayırrr!'

Diri diri yanan bedenlerin attığı canhıraş haykırışlar ruhumu katlediyordu.

Lütfen uyan! Yalvarırım bu işkenceden azat et beni. Uzaklaşmak, kaçmak için adımlarımı geriye attım. Annemin çığlıklarına karışan babamın haykırışları. Hıçkırarak ellerimi kulaklarıma sıkıca bastırdım.

Dur! Tatmin olman için o geceyi daha kaç kere tecrübe etmem gerekiyor? Ne zaman yakamı bırakacaksın! Neden? Neden bu kâbusu görüp duruyorum? Neden bu lanet olası hatırayı unutamıyorum!

Annem ile babamın kömüre dönmüş cesetleriyle kalmak... Bu azap niyeydi? Kader her halükarda onları benden almadı mı? Daha neyin bedelini ödüyorum? Ölümden kaçtığımı mı düşünüyor? Seçme şansım olsa o yangından sağ çıkmak ister miydim hiç?

İstemedim.

Hıçkıra hıçkıra ağlarken omuzlarım sarsılıyordu. Olduğum yere çöktüm. Çığlıklarla iğnelenen direncim yırtılıyordu.

Ölürsem sonlanır mıydı?

Vardığım sonucun etkisiyle sımsıkı kapattığım gözlerimi açtım. Turuncu alevlere ruhsuzca baktım. Aç gözlülüğünü diktiği şey nefesim miydi? Aldığında bitecekti.

Asıl yangın çığlıkların geldiği kapının arkasındaydı ve ben oraya girince her şey dinecekti. Yavaşça ayağa kalktım. Sanki attığım adımlara ateş de eşlik ediyordu. İlerlediğim yöndeki alaz saldırdığı eşyaları kemirmeye ara veriyor, yolu bana açıyordu. Neticede yediği cansız nesnelerden çok daha lezzetli bir av tuzağına gidiyordu. Parmaklarımı kapının kulpuna doğru uzattım. Her şeyden soyutlanmış, hipnoz altına girmişçesine hareketlerim serileşmişti.

Birkaç adımcık daha. Sonra huzur bulacaktım. Evet. Birkaç adım...

Kapının kulpunu kavradım. Etime yapışan kızgın demir cızırtı çıkartacak raddede yakarken parmaklarımı, omuzlarımı tutan bir çift el tarafından geri çekildim. Yüzüme soğuk su atılmışçasına irkildim. Dudaklarım şokla aralandı. Ne yapıyordum ben?

Gerçekten ölmeye mi çalışmıştım?

"Uyan."

Arkamdaydı, nefesini hemen ensemde hissedebiliyordum. Orta yaşlarda bir erkeğe ait tok ses beni yanmaktan kurtarmıştı.

"Uyan. Gördüğün şeyler geçmişin vesvesesi. Bırak oldukları yerde kalsınlar."

Gözlerimden kayan iri damlalar çenemde birleşerek ateşe düşüyordu. Suyla buluşan alevler buharlaşarak beyaz bir dumana dönüşüyordu. Neden tanımadığım bir adamın sözleri içimi ferahlatacak güce sahipti?

Geçmişte kalmıştı. Yaşanmış olsa da, kalbimde her zaman bir yara olarak kalacak olsa da geçmişte kalmıştı işte.

"Uyan. Onun sana ihtiyacı var. UYAN!"

✶

Yattığım yerden hızla doğrulduğum için gözlerim kararmıştı. Göğsüm yaşadığım korkudan dolayı körük gibi inip kalkıyordu. Kâbusumu yâd eden ter tabakası vücudumu kaplamış, saçlarımın bir kısmı yüzüme yapışmıştı. Giydiğim gecelik sırtımdan kayan ter damlalarını emiyordu.

Bakışlarımı mumların loş bir şekilde aydınlattığı odada gezdirdim.

Güvendeydim.

Sık sık kâbuslarla kesintiye uğrayan uykulara bünyem alışıktı. Bu yüzden uyanıp nefeslendikten sonra zorda olsa tekrar geri yatabiliyordum. Fakat şu son iki gecedir rüyalarıma dadanan adamlar her şeyi tepe taklak etmişti. Kim olduğunu görememiştim. Dün rüyamı ziyaret eden kehribarlar olabilir miydi? Sanmıyorum. Gördüğüm adam taş çatlasın 25-28 yaşlarındaydı. Yangından kaçmama yardım edenin sesiyse yaşını ele veriyordu. Muhtemelen kırklarınının ortalarındaydı.

Günlerdir tuhaf şeyler yaşıyordum. Basmakalıp hayatımın takip ettiği düz çizgi yamuluyordu. Açıkçası birdenbire gelişen bu değişimden hoşlanmamıştım. Ne demişti o adam? *'Onun sana ihtiyacı var.'* Kimin bana ihtiyacı vardı? Sesin sahibi acele etmem gerektiğini söylüyordu.

Aithra.

Zihnimde yeşeren isme tuhaf bakışlar atarken bir yandan da olabilir mi acaba diye düşünüyordum. Saçmalama Mana. Rüyanda biri *onun sana ihtiyacı var* dedi diye kalkıp kapısına mı dayanacaksın kadının? Hem isim vermedi ki. O kadar delirmemiştim değil mi?

Kararsızlıkla pikeyi sıktım. Delirmiştim.

Örtüyü hızla üstümden atıp ayağıma terliklerimi geçirdiğim gibi koşar adım odamdan çıktım. Kimseye görünmeden Aithra hanımımın odasına gitmeye çalışıyordum. Yaptığım şey için büyük ihtimalle cezalandırılacaktım. Ama bir kere eşeğin aklına karpuz kabuğu düşmüştü. Aithra hanımımın iyi olduğunu görmeden uyku bana yasaktı.

Oyalanmadan koridora çıktım. Erkek hizmetlilerden birinin elinde tuttuğu mumla yaklaştığını görünce kolonun arkasına geçip sindim. Gölgelerin beni görünmez kılmasını diliyordum. Ayakta uyukluyor olması işime gelmişti. Yanımdan geçip gidene kadar içimden saydım. İlerideki lavaboya girdiğini teyit ettiğimde tuttuğum nefesimi bırakarak birkaç metre ötemdeki kapıya odaklandım. Ev çok büyük olmadığından odalar yan yanaydı.

Kapıyı çalıp hanımımı uyandırsam bile gecenin bir yarısı hangi bahaneyi kullanacaktım?

Rüyamdaki adam birinin bana ihtiyacı olduğunu söyledi. Benimde aklına direkt siz geldiniz mi?

Gözlerimi devirdim. Gerçekten de çok inandırıcı bir mazeretti. Eğer uyduracak mahana bulamıyorsam geriye tek seçenek kalıyordu. Sessizce kapıyı açıp kontrol edecek ve hiçbir şey olmamış gibi odama, uykuma geri dönecektim.

Sağıma, soluma baktım. Koridor boştu. Ya şimdi ya hiç!

Koşarak karşıya geçtim. Kulpunu kavrayıp yavaşça aşağıya indirdiğimde kapı tok bir tık sesi çıkararak açıldı.

Oh be!

Yüksek bir ses çıkmamıştı. Aralıktan geçerek odanın içine attım kendimi. Kapıyı gerisin geri usulca örttüm. Önüme dönmemle birlikte harelerime yansıyan manzara dehşetten kopan bir parçayı kalbime sapladı. Mavi gözler makası ikiye ayırarak bıçak gibi kavramıştı. Makasın keskin kısmının bileğinde kayışını ruhsuzca izliyordu. Öyle bir odaklanmıştı içeriye birinin girdiğini dahi fark etmemişti. Kesilen eti ikiye ayrılmış, yarıktan çıkan taze kan dışarıya taşmıştı.

"Hanımım!"

Bağırmamla eş zamanlı yerinden sıçradı. Elindeki kanlı makas gürültüyle yere düştü. Endişeyle yanına koşup elime geçirdiğim ilk bez parçasını kesik koluna bastırdım. İstemsizce bağırmaya başladım.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz! Canınıza mı kıyacaktınız? Nasıl böyle bir şey yapmaya kalkışırsınız!"

Benim telaşımın aksine o soğukkanlı duruşunu bozmamıştı.

"Biraz sessiz ol Mana. Herkesi başımıza toplayacaksın."

Tavrına inanamıyordum. Donuk irislerindeki enkazda bir duygu bulurum diye bakınsamda çabam sonuçsuz kalmıştı. Yaşaması için gereken tüm umutlarını çaldırmıştı köy halkına.

"Neden yaptınız?"

"Ölmek istiyorum. Su Tanrısı zaten istediği kurallar dışındaki kadını kabul etmeyecek. Eğer ölürsem başkasını -bakire birini- bulup onu kurban ederek köyü kurtarabilirler. Mana köyün utancı olmak umurumda değil. Herkesi lanetleyemem." Sırf kan olmuş bezi çekip kolundaki kesiği inceledim. Fazla derin gözükmese de kan durmuyordu.

Parmaklarıma bulaşan kana takıldı bakışlarım. Rüyamdaki adamı dinlemeseydim sabah Aithra hanımımın cesedini bulacaktım. İçimden bir ses kesiğin acısına rağmen durmayacağını söylüyordu. Makası bileğinden nasıl serin kanlılıkla çektiğini hatırladığımda ürperdim.

Bu gece onu alıkoymuştum. Peki ya sonraki geceler? Bir gün yarım bıraktığı işi bitirecekti. Kafamın içine üşüşen kötü olasılıklar bir karara varmamı sağladı.

"Hanımım Troia beyimi çağırır mısınız?"

- **En sevdiğiniz kısım neresi oldu?**
- **Sizce Mana neden Troia'yı çağırdı?**
- **Mana'nın rüyasına giren adam kim?**

Seviliyorsunuz :D

☽ ADAK

Bana ulaşmak için;

İnstagram hesabım = endless_q.r

Twitter hesabım = Endless_QR

♡

| ﻩ Mana

Kendimi özgürce gökyüzünde uçarken kaybetmiş ancak bir yerlerde kendisini bekleyen tuzaklar olabileceğini hiçe sayarak ahmaklık eden kara bir sinek zata benzetiyordum. Oysaki güçsüz olanın güçlü olana av olacağı mutlak olan bir yerde yaşadığımdan haberdardım. Her bir ilmeği özenle ve büyük bir gayretle tasarlanarak örülen ağa yapışıp kalmıştım. Gökyüzünde uçarken rüzgârın kanatlarım da bıraktığı o nefis tat yerini mahkûmiyete dayatmıştı.

Kapkara bir Örümcek.

Akşam yemeğine sinsi sinsi yaklaşırken sekiz gözünün sekizinde de eğlence parıltıları gaddarca dolaşıyordu. Her bir adımı benim ömrümü kısaltıyor, ağzından esneyerek akan salya etime duyduğu isteği ispatlıyordu. Kocaman gözüken dişlerini bulduğu ilk yere saplayıp derimden içeriye zehrini akıtacaktı.

Bunun olması an meselesiydi.

*

Okuduğum efsaneler damarlarıma dehşeti aşılamış omuriliğimden aşağıya azılı kramplar indirmişti. Sayfalara karalanan hadiseler mide bulandırıcıydı. Lanet olası fikrimden sonra biraz araştırma yapmak için Aithra hanımımdan izin alıp köyün kütüphanesine gelmiştim. Su Tanrısı ile ilgili bulabildiğim ne kadar kitap, efsane, destan varsa hepsini bir araya toplayıp kurcalamaya; birazda olsa bilgi sahibi olmaya çalışmıştım fakat... Eşelediğim her şeyin altından o kadar akıl almaz ve ucu bucağı birbirinden uzak şeyler çıkmıştı ki hangi insan taptığı Tanrı hakkında böyle korkunç şeyler yazardı aklım almıyor.

Yani bu tarz vukuatların gerçekleşme ihtimali yüzde kaçtır ki?

Sıfır?

Hepsi Tanrılar üzerine bilgili olduklarını sanan âlimlerin uydurduğu hurafelerden ibaretti.

Omzuma konan eli hissedince okuduklarımdan mıdır nedir korkuyla yerimden zıplamıştım. Oturduğum yerden hızla kalkıp bana dokunan kişiye döndüm. Kütüphanenin sorumlusu Alfred amcayı görünce rahatlamıştım.

Ödüm kopmuştu.

"Korkuttum mu kızım? Sadece bir ihtiyacın var mı diye sormaya gelmiştim kusura bakma." Öğrendiklerimden sonra ona kitapla sardırmadığıma şükrediyordum. Gizli gizli yaklaştığı için suçlu da olmazdım üstelik.

Altmış yaşını devirmiş olsa da hala dinç olan bu adama şaşırmadan edemiyordum doğrusu. Bembeyaz olmuş saçlarının ön tarafları dökülmüştü. Yüzünde yaşının getirdiği kırışıklıklar mevcuttu. Yeşil gözleri diğer yaşlılara nazaran hayat doluydu. Eskisi gibi enerjik olmadığından invizaya çekilmeye karar vermişti. Yedi yirmi dört evde oturamayacağını anladığında ise Honner beyden ricada bulunmuş ve küçük ama fazlasıyla kitabın bulunduğu kütüphaneye göz kulak olmak istemişti.

"Dalmışım. Sizde bir anda öyle gelince istemsiz tepki verdim." Masadaki kitapların adlarını görünce tek kaşını kaldırdı. "Neden öyle ürktüğün apaçık." Güldü. "Demek Su Tanrısının meşhur hikâyelerini okuyordun. E nasıldı? Seni yeterince tatmin ettiler mi bari?" Resmen dalga geçiyordu. Yaşlı bunak kendisine eğlence bulmuştu tabii. Kaşlarımı çattım. "Hiçte komik değil Alfred dede!" Amcada neymiş! Bir de kibar olmaya çalışıyorum.

"Tanrımız hakkında böyle canice şeyler yazmak... Ah ah eskiler ne düşünüyorlardı acaba?" Söylediklerine bakılırsa o da benim gibi yazılan hikâyelerden memnun kalmamıştı. "Sizde mi anlatılanları okudunuz?" Başını olumlu anlamda sallayarak kalktığım sıraya oturdu. Yaşından dolayı uzun süre ayakta kalamıyordu.

Kütüphane iki salon büyüklüğündeydi. Fazla yer kaplamasın diye okumaya gelecek insanlar için uzun ama ince masalar ve oturaklar yerleştirilmişti. Yaratılan boş alanlar sayesinde rafların sayısını arttırabiliyorduk. Duvarlara yaslanan on büyük raf vardı. İçleri rengârenk ve çeşit çeşit kitaplarla doluydu. Aradığınız çoğu şeyi bulamasanız da hiç yoktan iyidir diye düşünüyordu herkes.

Alfred amcanın yanındaki boş yere geçtim. Ondan hurafelerden fazlasını öğrenebileceğimi hissediyordum. "Söylesene Alfred amca. Sahiden Su Tanrısı bu kitaplarda anlatıldığı gibi mi? Çoğu alim Tanrıyı insan değil

canavar olarak tasvirlemiş." Sayfalara dökülen harfler canlanarak umudumu sefil bir bataklığa çekiyordu. Eğer planladığım şeyi yapacak olursam nasıl dayanacağımı bilemiyordum.

Alfred amca elini *'Saçmalık'* anlamına gelecek şekilde salladı. "Hayır. Hayır. Bu kitaplar kandırmacadan başka bir şey değil." Kaburgalarımın arasında göğsümü sıkan ip birazda olsa gevşedi. "Su Tanrısının canavar olmasına imkân yok. Kutsal kitabında dediği üzere kadim güçlere sahip olsalar da yönettikleri insanlar gibi doğup, büyüyüp, en sonunda da ölüyorlar. Burada tasvir edilen görünüşler âlimlerin hayal gücünden ibaret. Kutsal kitap Tanrıların nasıl göründüğünden bahsetmese de güzelliklerini öve öve bitiremez. Tanrıları beş para etmez kitaplardaki canavarlarla kıyaslamak mantığa sığmıyor."

Söyledikleri aklıma yatınca "Demek kurban edilen gelinleri yemiyor." cümlesini ağzımdan kaçırmıştım. Alfred amca bir süre bana alık alık bakıp ardından kahkahalara boğuldu. Boynumdan yukarısı saniyeler içerisinde kızardı.

"Ah kızım kadim güçlere ehil bir Tanrının yapacağı iş mi bu?" Bir süre durdu. İnsanların söylentilere inanmasına hayıflanıyordu. "İtiraf et bakalım. Tüm bu araştırma küçük hanım Aithra için mi?" Anlık duraksasam da akabinde başımı sallayarak onayladım. Konuşarak cevap verecek gücü kendimde bulamamıştım. "Küçük hanım büyük bir sorumluluk aldı. Kimse kolay kolay bir Tanrının gelini olmak istemez hele de akıbetini öngöremediği için."

Sözleri zihnimin duvarlarında yankılanırken güçlükle yutkundum. "Kardeş gibi büyüdüğünüzden okudukların seni normalden fazla etkilemiş belli ki. İçini ferah tut kızım. Hikâyeler uydurmacadan başka bir şey değil. Küçük hanım köyümüz için hayatını riske atıyor, tüm köy halkı ona minnettar. O olmasaydı yuvamız kuraklıktan yok olurdu. Nereye giderdik? Onca kişiyi hangi köy kabul eder?"

Alfred amca sohbetine devam etse de derin kuyulardaki düşüncelere daldığım için dinleyemiyordum. Bu kararı vermekle iyi mi etmiştim? Başka çarem mi vardı sanki? Durup hanımımın intihar etmesine göz mü yumacaktım? Ayrıca köye ne olacaktı? Alfred amcanın da dediği gibi alınan sorumluluğun ucunda bir sürü insanın hayatı vardı.

İç çektim. "Hoş geldiniz küçük hanım." Selamı işitince başımı girişe çevirdim. Aithra hanımımla göz göze geldik.

"Hoş buldum, Alfred amca. Nasılsın?"

"Çok şükür geçinip gidiyoruz kızım. Mananın önünde çok fazla kitap görünce bir bakayım dedim." Kıkırdayarak devam etti. "Seni çok önemsiyor. Baksana, Su Tanrısıyla ilgili ne var ne yoksa toplamış getirmiş buraya."

Duyduklarından sonra şaşırsa da zoraki bir tebessüm belirdi dudaklarında. Dışarıdan bakan biri hislerini yadırgamazdı. Hatta mavilerine düşen hüznü irdelese de bulamazdı; ben hariç. Yıllardır aynı evi paylaştığımız için birbirimizin mimiklerinde sobelerdik gizlenen ruh halimizi.

Bir süre daha başka konular hakkında muhabbet ettik. "Gitmeden evvel küçük hanıma teşekkür etmek istiyorum. Köyün iyiliği için yaptığınız fedakârlık asla unutulmayacak. Zaman, mekân değişir ama gönül borcu kapanmaz. Dilerim ki: Su Tanrısının yanında mutluluk yakanızı hiç bırakmasın."

Hanımım bir şey söyleyemese de kabalık etmemek için hafifçe tebessüm etti. Alfred amca da üstüne gitmemişti. Sorumluluğun yükünü kaldırmanın kolay olmadığını biliyordu. Söylenenler yalnızca dilde basitti. Yanımızdan ayrılıp işinin başına döndü.

Hanımım masaya dağıtılmış kitaplara göz gezdirdi. "İyi olacak mısın?" diye sorarken bana bakma ihtiyacı duymamıştı. Vicdanının onu pişmanlıkla sınadığını görebiliyordum. İfadesiz kalmak için çabalasa da başarılı olamıyordu. Küçüklüğünden beri duygularını dışa vurmaya meyilliydi. Bense tam aksine içimde koparırdım fırtınaları. Yüzüme bakan biri kılımın kıpırdadığını görmezdi.

Tedirgindi.

Cüret ettiğim şey için, cüreti için. Belki de suçluluk hissi bir ömür peşini bırakmayacaktı. Yüreğimdeki kıyı kocaman bir okyanusa çıkıyordu. Dalgalar çalkalanıyor, büyüyor, her şeyi yutmak için hazır bekliyordu.

"Olacağım." Desem de yutkunmam bir on saniyemi aldı.

Gözümün önüne dün gece yaşananlar geldi.

Aithra hanımımı intihara teşebbüs ederken yakaladığımda verdiğim karardan bir kez olsun şüphe duymamıştım. Su Tanrısına kurban edileceğini öğrendiğim saniyede böylesine ağır bir yükün altından kalkamayacağını içten içe biliyordum. Köyün reisinin kızı olduğundan herkes sarsılmaz ve güçlü olmasını bekliyordu ondan. Yarattığı izlenimde buydu. İstediğinden değil, mecbur edildiğinden. İçindeki kırılgan kızdan bihaberlerdi.

Troia beyimi çağırmasını istemiştim. Denizi andıran gözlerinde binbir çeşit sorunun olduğunu görsem de bir sebepten ötürü sessiz kalmış ve isteğimi yerine getirmişti.

Troia beyime haber edip geleceğinden emin olunca hızlıca banyoya gitmiş, işime yarayacak eşyalarla birlikte geri dönmüştüm. Temiz bezi ve şifalı otların karışımı olan küçük şişeyi kucağıma bıraktım. Uzanarak hanımımın kesik kolunu tuttum. Bezle kanı silip ot karışımını yarada gezdirerek yedirdim. Ardından da bileğini güzelce sardım.

Tüm bu zaman boyunca yaptığımı izlemekle yetinmişti.

İşimi bitirdiğim sırada pencere tıklatılmıştı. Aithra hanımım titreyen ellerini bacaklarının arasına sıkıştırdı. Olanlar sevdiği adamın kulağına çalınmış olmalıydı. Zira köy şimdiden şenlik havasındaydı.

Yerinden kalkacak gücü olmadığını anladığımda kilidi kaldırıp pencereyi yukarı kaldırdım. Beklediği kişi olmadığım için şaşırsa da çokta üzerinde durmamıştı.

"Merhaba Mana. Aithra yok mu?" Bitkin görünüyordu. Göz altlarındaki kara halkalar doğru düzgün uyku uyumadığının işaretiydi. İyi bir konuşma için çağrılmadığının farkındaydı. Yine de gelmeden yapamamıştı. Elimden geldiğince gülümsemeye çalıştım. "İçeri geçin. Hanımım da burada." Pencerenin pervazlarından destek alarak gövdesini yukarı çekti.

Üstündeki tozu silkeleyip başını kaldırdığında yatakta biçare oturan Aithra hanımımı gördü. Aralarında geçen bakışma uzadıkça uzadı. Kelimeler o anda anlamlarını kaybetmişlerdi. İki yıkık şehir birbirlerine bakarken karşılıklı bıraktıkları enkazın kaydığını yapıyor gibiydiler. Savaş bitmişti ama ortada bir kazanan yoktu.

Gözleri Aithra hanımın sargılı koluna düştüğünde tepkisizliği derin bir kaş çatmayla bozulmuştu. Kahveleri koyulaşmış, karmakarışık olmuştu. Merak yoktu orada ya da aradığı bir sebep. Neler olduğunu tahmin eden âşık bir adamın fevaranı, öfkesi baskındı.

"Aithra?" Ses tonu hesap sorarcasına çıkıyordu. Sevdiği kadının ise bunu yapacak takati kalmamıştı. Muhtemelen bir şeyleri izah etmesi gereken kişiler arasında en zorlanacağı isim bu adamınkiydi. En zahmetsiz yola başvurup bakışlarını kaçırdı.

"Demek duyduklarım doğru." Gözlerinin kenarlarında hızlıca yaşlar birikti. Günlerdir ağlamasına rağmen hala dolabiliyordu pınarları. Deniz mavisi irisleri güneşini kaybetmişçesine sönüktü. Artık ötmüyordu göğünde

kuşlar, hepsinin sesi soluğu kesilmişti. Yanaklarından kayan yaşlar elbisesine düşerken ardında koyu lekeler bırakıyordu.

Önüne gelip diz çöktü.

Dudakları kaderin sillesini yiyerek dikilmişti. Usulca elini uzatıp kuruladı parmaklarıyla kederli gözyaşlarını. "Nasıl kıydın? Nasıl yaktın canını? Bileğine attığın kesiği canıma atsaydın da duyup bilmeseydim seni benden alacaklarını." Aithra hanımım hıçkırdı. Söylediklerine dayanamıyordu yüreği.

"Yaktılar hayallerimizle dolu olan kayığı. Ben şimdi nasıl nefes alayım?" Yutkundu. Boğazına atılan düğüm ısrarcıydı, gitmemişti. Adam sargılı bileğine küçük bir öpücük kondurdu. Çehresindeki çukurlara yerleşmişti ayrılığın sancısı.

"Bu akşam mı veda edeceksin bana?" Saat gece yarısını geçmişti. Tören ise karanlık çöktüğünde yapılacaktı. Daha fazla kendini tutamayan hanımım kollarını Troia beyime sıkıca sardı. Omuzları sarsıla sarsıla ağlıyordu. İkisi de kaderlerinin altında eziliyorlardı.

"İstemiyorum. Senden başka birinin kadını olmak istemiyorum. Yapamam Troia, ölürüm daha iyi!"

Azap çukurunda diri diri yanan sevgililerin feryadı mıydı aşk denilen o illet? İki ruhu birbirine öyle bir muhtaç ediyordu ki, kadın tenine sevdiğinden başkası değmesin diye canına kıymak istiyordu. Adam ise çaresiz ama gözlerinden okunuyordu aynı sonu paylaşacaklarına dair yemini. Belli ki törenden sonra o da kıyacaktı canına.

Kurtuluş adını verdikleri urganı dolamışlardı boyunlarına.

Aşk insanların sandığının aksine kolay kolay uğramazdı kimseye. Çoğu zaman tek bir yürekte yanar kül olurdu. İki yüreğe birden uğraması ise daha da ender görülürdü. Şayet uğrarsa bir mucize gerçekleşir, iki yürek iç içe geçerdi. Tek olurdu, bir olurdu, adı aşk olurdu. Bu yüzden gözlerimin önünde parçalanmalarına izin vermeyecektim.

"Troia beyim, Aithra hanımım eğer beni dinlerseniz ayrılmanıza gerek kalmayacak." Söylediklerimin etkisiyle şaşırarak bana döndüler.

"Bir planım var."

*

"Bekle bir saniye... Sen ne dediğinin farkında mısın?" Aklımdaki planı anlatırken sonuna kadar sözümü kesmeden dinlemişlerdi. Anlatmayı bitirdiğimdeyse ikisinin de yüzünde sıkıntılı ifadeler belirmişti.

"Sizin yerinize geçeceğim."

"Aklını mı kaçırdın! Bu işin sonunda başına ne geleceğini bile bilmiyorsun!" Kızdığı ayan beyan ortadaydı. Açıkçası bende gelecekteki bilinmezlikten korkuyordum. Yine de yapmam gerekiyordu.

"Ne söylediğimi gayet iyi biliyorum. Sizin yerinize geçebilirim, inanın bana yapabilirim. Eğer anlattığım planı harfi harfine uygularsak kimse şüphelenmeyecektir. Kuraklığı atlatmak için köyün Su Tanrısına kurban vermesi gerekiyor, evet. Ama illa ki o kişinin siz olması gerekmiyor. Köydeki herhangi bir genç kızda adak olarak verilebilir. Köy halkının sizde ısrar etmesinin yegâne sebebi kâhinin önerisi."

Kaşlarını çattı. İkna çabalarım bir parçasını çeliyor olsa da direniyordu. "Hanımım bir düşünün." Israr etsemde başını sağa sola sallayarak ret etti.

"Hayır. Hayır. Bunu sana yapamam."

"Yapmak zorundasınız!" Dişlerimi sıkarak bağırdığımda ciddi olduğumu anladı. Afallamasından faydalanarak devam ettim.

"Anneniz beni sekiz yaşında bu eve getirdi. Ailesini kaybeden küçük bir çocuğa diğerlerinin aksine sahip çıktı. Bunun için ona her zaman minnettar kalacağım. Bu yaşıma kadar sıkı çalışarak iyiliğinin karşılığını ödemeye çalıştım. Fakat yaptığı şey öyle ağır geliyor ki ne denli uğraşırsam uğraşayım terazinin kefeleri bir türlü eşitlenmiyor. Şimdi elime bir fırsat geçti. Annenize olan borcumu kızının mutlu bir hayat geçirmesini sağlayarak ödeyebilirim. Üstelik siz gittikten sonra bana ne olacağını hiç düşündünüz mü?"

Yalnız kalmak istemiyorum.

Daha fazla birilerini kaybetmek istemiyorum.

"O yüzden lütfen... Lütfen yerinizi almama izin verin. Şu yaptığınıza bir bakın! Eğer bu gece odanıza gelmeseydim belki de sabah... sabah sizi..." Dudaklarımı dişleyerek ağlamamı durdurmaya çalışsam da başarılı olamadım. Bileğini keserken ki o soğuk bakışları aklımdan bir türlü çıkmıyordu. En başında tepki verememiş olmam şoktandı.

O da yaptığı şeyin korkutuculuğunu bildiğinden yanıma gelip bana sarıldı. Kız kardeşler birbirlerinin arkasını kollardı. Ben de kollayacaktım.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim Mana."

Biraz daha ağlayarak oyalanırsak her şey için çok geç olacaktı. Kollarından çıkıp yanaklarımdaki yaşları kuruladım. "Fazla zamanımız yok. Beni dikkatli dinleyin." İkisi de kafasını aşağı yukarı sallayınca planın detaylarına indim.

"Tören için giyilecek elbise çoktan dikilip getirildi. Sabah olunca hizmetkârlarınıza sizi benim hazırlayacağımı bu yüzden de merasim saati gelene kadar kimsenin odanıza girmemesini emredin. Anne ve babanızın durumu anlamamaları için onlarla önceden vedaşlamanız gerekecek."

"Tamam."

"Odada sizin yerinize tören elbisesini giyeceğim. Yüzüm duvakla kapalı olacağından yer değiştirdiğimizi anlamayacaklardır." Buraya kadar her şey tamamdı.

"Su Tanrısına kurban edilsem bile ne olursa olsun kurban edilen kişinin ben olduğum gerçeği ortaya çıkmamalı. Öğrenirlerse ya sizi ölüme sürüklerler ya da hatanın telafi edilmesi için yeniden birilerini kurban etmeye kalkışabilirler. En önemlisi ise tören bittikten sonra köyde kalamazsınız." Troia beyim gülümseyerek hanımımın elini kavradı.

"Sorun değil. Köyden ayrılıp kimsenin bizi tanımadığı bir yere gider sonra da evleniriz. Yıllardır bunun hayalini kurduğumdan köşede para biriktiriyordum zaten. Bir iş bulana dek bizi idare edecektir." Aithra hanımım sevdiği adamı duygu yoğunluğuyla dolmuş gözlerle izliyordu.

Bu kez döktüğü yaşlar hüzünden değil, mutluluktandı.

"Böyle olmasını istemezdim, özür dilerim." Utandığından yüzüme bakamıyordu. Kendi mutluluğu için birilerini feda etmeyi çıkarcılık olarak görüyor olmasını normal karşılayabilirdim şayet isteyerek yapmıyor olsaydım. "Lütfen mahcup olmayı bırakın. Beni siz zorlamadınız. Bunu gönüllü olarak yapıyorum. Hem önünüzde güzel bir gelecek var. Daha fazla olumsuz şeylerden bahsetmeyelim. Bohçanızı hazırladınız mı?"

"Evet."

"Harika. Artık planımızın ilk aşamasına geçebiliriz. Ailenizle vedalaşmalısınız."

Derin bir nefes alarak verdi. Kurban olmayacak olsa da ailesinden sonsuza kadar ayrılıyordu. *Zordu, biliyordum.* Hiç değilse vedalaşacak zamanı vardı. Benim öyle bir şansım hiç olmadı.

"Bir an önce gidip şu işi halledelim yoksa dayanamayıp vazgeçeceğim."

Kütüphaneden çıktığımız gibi soluğu Mihtrill hanımım ile Honner beyimin yanında aldık. Yol boyunca hanımım tırnaklarıyla oynamış, iyice strese girmişti. Gergin olduğu bir bakışla anlaşıldığından diken üstünde duruyordum. Üzerine çekeceği en ufak şüphe bütün planı mahvedebilirdi.

Salonun kapısını iki kere tıklattıktan sonra içeri girdi.

Honner beyim ve Mithril hanımım büyük masada oturmuşlar ikindi çaylarını içiyorlardı. Köyün reisi elindeki kâğıtlara göz atıyordu. Bizi, daha doğrusu hanımımı gördükleri anda yüzlerindeki ifadesizlik yerini derin bir hüzne bırakmıştı. Onların aksine kızları sabit tutmaya özen gösterdiği küçük bir tebessümle yanlarına gitmişti.

"Baba, anne sizinle konuşmak istediğim bir konu var. Müsait misiniz?"

Honner bey elindeki kâğıtları katlayıp masaya bıraktı. "Tabi, gel kızım." Mithril hanımımın yanındaki boş sandalyeyi gösterdiğinde geçip oturdu. Bende hemen arkasında dikiliyordum.

Odadaki sessizlik büyürken hanımımın konuya nasıl gireceğini merakla beklemeye başladım. Anbians o kadar ağırlaşmıştı ki huzursuzlaşıyor, bununla birlikte tedirginleşiyordum. "Biliyorsunuz akşam Su Tanrısının adağı olacağım. Bu yüzden sizden bir ricam var." Söze girdiğinde ikisinin de zar zor tebessüm edebildiklerini gördüm.

"Seni dinliyoruz." Umarım bu isteğinden kuşkulanmazlardı.

"Birkaç saat sonra hazırlanmam için hizmetçileri çağıracağımdan sizinle şimdi vedalaşmak istiyorum. Kalabalığın önünde veda etmek hem benim için hem de sizin için kolay olmayacaktır. Köyün reisinin kızına yakışır şekilde başım dik gitmek istiyorum." Konuşurken sesi çatlıyordu.

Ailesini bir daha göremeyecek olmasını bencilliğinin bedeli olarak gördüğüne emindim.

Kızlarının ricası şaşırmalarına vesile olmuştu. Aslında hanımım böyle bir teklifi öne sürerek en kestirme yolu tercih etmişti. Honner beyim kafasını geriye atarak gözlerini yukarı, tavana kaldırdı. Çaresiz kaldığı vakitlerde dik durmayı başarıp çözüm üreten adam gitmiş, yerine kızının çektiği çileyle çöken bir baba gelmişti. Ağlamamak için mi bu şekilde davranmıştı? İçimde, kalbime yakın sokaklarda bu görüntüyü görmek oralarda bir yerde açılmış boşluğun yoklukla sızlamasına neden oldu.

Harelerimi beyimden çekip Mithril hanımıma çevirdim. Yüzü düşmüş, gözleri çoktan dolmuştu. Elini kızının dizine koyarak okşadı. Islak kirpikleriyle gülümsemeye çalıştı. "İstediğin gibi olsun. Seninle gurur duyuyorum güzel kızım benim." Ayağa kalkıp hanımıma sıkıca sarıldı. İkisinin birden ağladığını görünce onlardan farklı bir noktaya baktım. Yetimliğin, öksüzlüğün bir kere daha acı tadına varmıştım.

"Anne seni çok seviyorum, sizi çok seviyorum."

Gün hiç olmadığı kadar hızla akıp geçti.

Gökyüzü yavaşça kararda.

Aynadaki aksime bakıyordum. Simsiyah, uçları belime dokunan gür saçlarımı ensemden sıkı bir topuz yapmıştım. Tören elbisesi iki parçadan oluşuyordu. Eteği safir mavisindendi. Bel kısmı göğsümün hemen altına dek uzanıyordu. Dar etek diz kapaklarımdan sonra bollaşarak yere iniyordu. Kıvrımlı eteğin uçlarına deniz mavisi renginde dantel dikilmişti. Üst kısmı da tamamen danteldendi. Lacivert ipler kullanılarak üzerine çiçek nakışları işlenmişti.

Göz alıcıydı.

Kumaşın dokusundan gelinliği dikmek için kesenin ağzını açtıkları anlaşılıyordu.

Gelinliğim şatafatlı olduğundan göz kapaklarımı boş bırakmıştım. Leylak rengi irislerimi belirginleştirecek siyah, uzun kuyruklu bir sürme çekmiştim. Gülkurusu rengindeki ruju dudaklarıma dokundurmakla yetindim.

Biraz soluk gözüküyordum.

Yanaklarımı sıkıp bırakarak kızarttım, şimdi daha iyi. Gece mavisi tülü alarak başıma örttüm. Duvağın uçları da nakışlanmıştı.

Kalbimdeki korkuları bir türlü dizginleyemiyordum. Beceremez de açık verirsek Aithra hanımımla sonumuz kesinlikle darağacı olurdu. Alt dudağımı dişledim. İşi kıvırırsak bu defa da ciddi ciddi Su Tanrısının gelini olacaktım. İki şekilde de başım beladaydı.

"Mana."

Aynadaki boş bakışlarımı yanımda beliren yansımaya çevirdim. Aithra hanımım birçok duygunun esiri olmuş bir şekilde beni izliyordu. Hayranlık, beğeni, bir tutam da burukluk.

"İnanamıyorum, harika gözüküyorsun." Tedirginliğim devam etse de gülümsemeden edememiştim. Yanıma gelince ona doğru döndüm, ellerimi tuttu. "En başından beri güzel olduğunu düşünüyordum zaten ama şuan o kadar farklı görünüyorsun ki sanki çocukluğumdan beri yanımda olan kadından eser kalmamış." Sıcak samimiyetini hoş karşıladım.

"Teşekkür ederim." Ne olduğunu anlamadan dudaklarındaki gülümseme kaybolmuş, bana sıkıca sarılmıştı.

"Mutlu olman için her gece dua edeceğim. Bana yaptığın iyiliği asla unutmayacağım." Sesi titriyordu.

Kollarımı kaldırarak gelinliğin izin verdiği ölçüde ona sarıldım. "Bende sizin için dua edeceğim." Pencereden gelen *'Tık. Tık.'* sesi ayrılık vaktinin çanlarını çalmıştı. Aithra hanımım yaşlarla dolmuş gözlerini taşmadan

kurulayarak pencereye doğru gitti. Eşyalarının olduğu bohçayı açtığı pencereden uzattı ardından bana son bir bakış atıp pencereden atladı.

Gitmişti.

*

Yarım saat sonra kapı çalınca kaldırdığım duvağı indirip yüzümü gizledim. Sesimi çıkartamayacakları yükseklikte *"Girin."* dediğimde açılan kapıdan hizmetçi göründü.

"Hanımım zaman geldi." Başımı sallayıp geçmem için tuttuğu kapıdan çıktım.

Beraber dışarı çıktık. Toplanan kalabalığı görünce nefes almakta güçlük çekmeye başlamıştım. Biri bile beni tanıyacak olursa... Köyün neredeyse hepsi buradaydı. Ellerindeki meşaleler ateşe verilmişti. Honner beyimin yanında sessizce ağlayan Mithril hanımımın da kalabalığın içinde olduğunu görünce bir tarafım rahatlamıştı. Görünüşe göre kimsenin bir şeylerden şüphelendiği yoktu. Aithra hanımımla Troia beyim çoktan uzaklaşmış olmalılar, her şey yolundaydı.

Sakinleş.

Kalabalığın içinde yaşça büyük kadınlar geleneksel bir ezgi mırıldanmaya başlayınca diğerleri de onlara katıldı. Kısa süre içerisinde yükselen nağme insanın içini biçecek kuvvete ulaşmıştı.

Ezgide bir Tanrı kutsanıyor, bir geline ağıt yakılıyordu.

Meşalelerle aydınlatılmış yoldan ilerliyor, insanların yan yana gelerek oluşturduğu köprüdeki kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyordum. Arkamdan töreni yapacak kâhin geliyordu. Bastonunun taşlara vururken çıkardığı tak tak sesi beynimi deliyordu. Ateşi tutanlar sonradan konvoya katılıyordu.

Kırk merdiveni çıktık.

Su Tanrısının tapınağının bulunduğu uçuruma geldik.

Her şey olması gerektiği gibi ilerliyordu.

"Uçurumun hemen önünde bize doğru dönecek şekilde dur." Kâhinin emrine itaat ederek dediğini yaptım. Dalgaların şaha kalkarak kayalıkları dövüşüne bir an için bakıp gözlerimi oradan çektim. Derin bir nefes alarak yüzümü köylülere döndüm. Kalabalıktan çıkan ve kadınlardan oluşan grup ortalarına kâhini alarak garip bir dans gösterisi yapmaya başladılar.

Bazıları ağlıyor, bazılarıysa korkuyla olanları izliyordu. Onlarda benim kadar bilgisizlerdi. Elimde olmadan titremeye başladım.

Tanrı aşkına! Ne halt yiyordum ben?

Düşünmeden taşınmadan sonuçlarını tahmin bile edemediğim bir yola girmek için neredeyse yalvarmıştım. Kendi mezarımı kazmaktan ne farkı vardı bunun?

İçimi sinsi sinsi saran dehşetle olacakları beklerken ağlamamak için dişlerimi sıkıyordum. Dans bitince kadınlar kâhine yol verdiler. Kâhin tam karşıma geçerek konuştu. "Yücelerin yücesi Su Tanrısı! Sana bu bakire kızı gelin olarak adıyoruz! Seni unutmadık! Bize verdiğin lütuflar karşısında sana eş, yoldaş olacak. Duy bizi! Suya hükmeden Tanrı, yeni gelininin hatırına bize yağmur bahşet!" Yaşlı kadının gür sesi esrarengiz bir tınıyla deviniyordu. Verdiği adak karnıma kramplar sokmuştu.

Rüzgâr kulağımda uğuldarken kaçınılmaz sonumu izliyordum. Kâhin bana dönüp tam gözlerimin içine baktı. Dudaklarında bilmiş bir gülümseme peyda olduğunda irkildim. O gözler öyle bir bakıyordu ki sanki örtünün altındaki kişinin Aithra hanımım değil de benim olduğumu bilir gibiydi.

Duygusal boşluğa düşmüş halimden faydalanarak omzumdan ittirdiğinde karşı koyamadım.

Gözlerim girdiğim şokla beraber sonuna dek açıldı.

Ne?

Ayaklarım yerden kesilmiş, sırt üstü uçurumdan aşağıya düşerken dahi çığlık atacak gücü kendimde bulamamıştım. Metrelerce yükseklikten kayalara hırçın bir şekilde çarpan su öfkeyle köpürürken dünyadan soyutlanmıştım. Zaman adeta yavaşladı. Saymaya başladım. Otuzuncu saniyede bedenim buz gibi serin suyla çarpıştı. Acı uzuvlarıma sarılırken su beni içine çekerek derinlere, en derinlerine çekti.

Hareket edemiyordum.

Gittikçe dibe, karanlığın içine batıyordum. Nefesim ağzımdan çıkan son baloncukla beraber tükendi. Böyle mi oluyordu? Su Tanrısına gelin olarak değil de can olarak mı sunulmuştum? Kandırıldığım için lanet mi okumalıydım? İyi de bunu bana yapmalarına izin veren bendim.

Ölüyordum.

Kalan son gücümle yukarıda görünen göğe elimi uzattım oysaki beni kurtaracak birilerinin olmadığını biliyordum, ne acı. Bilincim kayboluyordu. Yolun sonuna geldiğimi anlayınca berrak suda gözlerimi yavaşça kapattım ve kendimi sonsuz karanlığın abidesine bıraktım.

ღ Ayyy sizce bir sonraki bölümde neler olacakkkk :D

ღ Mana verdiği kararla iyi mi etti?

ღ En sevdiğiniz kısım neresi oldu?
Bir sonraki bölümde görüşmek üzereeee

☽ GORDİON ORMANI

Multimedia : Fleurie - Breathe

Bana ulaşmak için;

İnstagram hesabım = endless_q.r

Twitter hesabım = Endless_QR

♡

| ﾒ Mana

Tenimi okşayan soğuk su iliklerime küçük küçük ısırıklar bırakıyordu. Akrep sokmasını andıran sancılar beynime sinyal gönderip rahatsız edince gözlerimi usulca araladım. Siyah bir örtü istila etmişti semayı. Üzerine serpilmiş ışık demetleri insanı kendine hayran bırakacak güzellikte parlıyordu.

Ay tüm ihtişamıyla gökyüzündeki yerini almıştı.

Kirpiklerim yarı yarıya kapalı vaziyette gökyüzünün manzarasını seyrediyordum. Garip bir halsizlik vardı üstümde. Şuurum sarhoşluğundan arınarak yavaş yavaş yerine geliyordu. Olanlar bir bir hafızamda depreştiğinde gözlerim kocaman oldu.

Yattığım yerden hızla doğrularak etrafıma baktım.

Göl mü, deniz mi, yoksa okyanusun içinde mi olduğumu bilmiyordum. Saydığım ihtimallerden birinin kıyısına vurmuştum. Gelinliğimden tutun saç diplerime kadar sırılsıklam olmuştum.

Neredeydim?

İçime düşen korku telaşımı dürterken çevreme tedirgin bakışlar atıyordum. Uçurumdan itilmiştim. Beni ciddi ciddi uçurumdan aşağıya itmişti o yaşlı cadı! Bakışları gözümün önüne gelince suratım asıldı. Pişman olmayı geçtim, uçurumdan düştükten sonra hayatta kalıp kalamacağımı görmek isteyen bir merak taşıyordu o bakışlar.

Burası neresiydi?

Kibele köyünün her yerini karış karış gezmiş, kimsenin gitmek istemediği civarlara adım atmıştım. Kısacası köyü avucumun içi gibi biliyordum. Bu bölgeyi ise daha önce görmediğime emindim. Dolaştığım halde unutmuş

olabileceğimi varsaydığımdan bana gittiğim yerleri hatırlatacak taş, ağaç, hatta böcek arasam bile elde ettiğim sonuç hep aynıydı.

Bilinmeyen topraklardayım.

Merak ettiğim tonlarca sorunun arasından debelenerek gün ışığına çıkan sual şuydu; Nasıl hayatta kalmıştım?

Köy halkı törenin yapıldığı uçuruma *'Tanrı alan'* derdi. Zira oradan aşağıya atlayan insanlardan biri bile canlı olarak geri dönmemişti. Yutuldukları dalga cesetlerini kussa da ruhlarını özüne kilitlemişti. Pekâlâ. Bir mucize gerçekleşti ve bir şekilde kurtuldum diyelim. Niye acı hissetmiyordum? Metrelerce yüksekten düşen biri için fazla sağlıklıydım.

Sinir krizinin eşiğindeyken gelen patlama sesiyle korkuyla yerimden sıçradım. Yerinden oynayan kalbime elimi bastırırken gürültünün yönünü tespit etmeye çalışıyordum. Ormanın merkezine yakın bir alanda göğe doğru dumanların tüttüğünü fark etmiştim. Gecenin karanlığında dumanı fark etmek zor olsa da patlamanın hemen ardından burnuma dolan yanık kokusu tahminimi doğrulamıştı. Ne yapmalıyım? Dişlerimle alt dudağımı kemirmeye başladım. Patlama birilerinin varlığını gösterirdi değil mi? Bu güzel bir haber olsa da o kişiye veyahut kişilere öylece güvenebilir miydim? Tüm bunları bırak bu patlama normal değildi bir kere.

Kaşlarımı çatıp cesaretimi topladım. Eğer elime geçen fırsatı hiçbir şey yapmadan geri tepersem sonradan çok daha kötü durumlarla karşı karşıya kalabilirdim. Bu işaret Tanrının bana yol gösterişi olabilirdi.

Tanrı.

İçimden tekrar ettiğim ismin bana güven vermesi tuhafıma gitmişti. Sonuçta bu halde olmamın sebebi onlardan biriydi. Neyse, şu anda bunu irdeleyecek zamanım yoktu. En iyisi bir an önce patlamanın olduğu yere gitmek. Islandığı için iki kat ağırlaşan gelinliğin kenarlarından tutarak ayağa kalkmaya çalıştım. Bakın çalıştım diyorum zira üstüme binen yükü taşıyamayınca gerisin geri kıçımın üzerine düşmüştüm.

Etrafa sıçrayan suyun yarısı yüzüme çarpmıştı.

Su damlalarını silip tekrar kalkmayı denedim. İkinci denememde tökezleyecek gibi olsam da ayakta durmayı becerebilmiştim. Sevinçle yerimde zıplamak istesem de yapamadım. Oyalanmamam gerektiğinden suyun içinden çıktığım da gelinliğimin eteklerini çamaşır sıkar gibi sıkıp suyunu alabildiğim kadar aldım.

Yeterli olduğuna kanaat getirince gelinliğin eteğinden kavrayıp hafifçe kaldırdım birde takılıp düşmek istemiyordum.

Dumanın çıktığı yere doğru koştum.

✦

Takatim kalmadığından ellerimi dizlerime yaslamış soluklanıyordum. Ağzımdan giren hava tahriş olmuş boğazımı deli gibi sızlatırken acıya dayanmak için sık sık yutkundum. Enerjimi biraz daha tazelediğimde başımı kaldırıp önümdeki küçük tepeyi gözlemledim.

"Doğru yolda mıyım bilmiyorum. Umarım doğru yoldayımdır."

İçinde sakladığı tehlikelerden bihaber olduğum ormanda vahşi hayvanlara yem olmak en son istediğim şeydi. Tepenin temeli küçüklü büyüklü kayalardan oluşuyordu. İlerlemek için başka seçeneğim kalmadığından tırmanmam lazımdı. En yakın kayanın çıkıntısını kaymayacak şekilde sıkıca kavradım. Alttaki kayalardan birinin üstüne bastım. Kendimi yukarı çekerken üstümdeki elbisenin ağırlığına söyleniyordum. Yavaş yavaş tırmanıp bir başka çıkıntıya ayağımı koyduğum da taş ağırlığımı taşıyamamış ana kayadan sökülmüştü. Yuvarlanıp aşağıya düşen taşla birlikte bacağım kayaya sürtülmüş ve derimi yırtmıştı.

Acıdan yaşaran gözlerimi kapatıp inledim. Bir bu eksikti!

Param yoktu, gidecek yerim yoktu, bana yardım edecek birinin olup olmadığını kesinleştirmeden ormana dalmıştım. Gittiğim yerden elim boş dönersem ortada kalacaktım. İçinde uyandığım suyun tuzlu veyahut tatlı olup olmadığını kontrol etmemiştim. Ormanda olsam da yiyecek bir şeyler bulup bulamayacağımdan emin değildim. Nereye kadar böyle yaşabilirdim? Kötü düşüncelerin istilasına uğradığımı fark ettiğimde kaşlarımı sinir olmuş bir şekilde çatıp silkelendim.

Buraya kadar gelmişken pes edemezdim.

Ayağımı uzatıp iki kayanın arasındaki boşluğa yerleştirdim. Tamamen yüklenmeden önce dayanıklılığını test etmeyi unutmadım. Bacağım felaket yanıyordu. Yaraya odaklanmayı bırakıp sağlam olduğunu anladığım boşluğa adamakıllı çıktım. Şükürler olsun ki tepe o kadar da uzun değildi.

Zirveye erişince elimle zemini yokladım. Tutunacak bir şey bulamayınca gözlerimi devirdim. Şansım yaver gitse şaşardım zaten. Derin bir nefes alıp kalan son gücümü topladım. Üçe kadar sayıp kendimi yukarı çektim. Sonunda tepeye çıktığımda sırt üstü yere uzanıp dinlenmeye koyuldum. Alnımda birikmiş teri silmeye takatim bile yoktu. Gerçekten çok yorulmuştum. Biraz daha kalıp dinlenmek isterken ikinci bir patlama uzandığım düzlüğü zelzele gibi salladı. Tepenin ucunda yattığımdan aşağı düşmemek için avuçlarımı toprağa bastırmıştım.

Şiddetli patlamaların kuvveti bölgeyi beşik misali salladığından bunu yapabilen şeyi merak etmeden duramıyordum. İyi yönden bakacak olursak titreşimlerden etkilenecek kadar patlama alanına yaklaşmıştım.

Yolu karıştırmamıştım.

Dinlenmeye fırsatımın olmayacağını anladığımda uzandığım yerden oflayarak kalkıp derinlere yürüdüm. Bu bölgede ağaçlar daha sıktı. Fazla değil beş, on dakikalık yürüyüşün ardından geniş bir alana çıktım. Koyu yeşil çimenler neredeyse ot boyutuna gelmişlerdi. Rüzgâr da hafif bir kan kokusu alıyordum. Birileri kavgamı ediyordu? Gövdelerinden kırılarak ikiye ayrılan ağaçlar, parçalanan toprakta yer yer açılan hendekler, kömüre dönmüş otlardan çıkan yanık kokusu yapılan kavganın izlerini taşıyordu.

Dudaklarım aralandı.

Böylesi bir tahribata ne sebep olabilirdi?

Tanrılar.

Aklıma gelen olasılıkla kalbim göğsümü yumruklamaya başladı. O olabilir miydi?

Heyecandan titrekçe attığım adımlarla Ay ışığının aydınlattığı patikada ilerliyordum. Kalın kabuklu meşe ağacının yaprakları bölgeyi perdelediği için sadece dövüş seslerini duyabiliyordum. Sarsıcı güçlerini ne hava ne de toprak kaldıramıyor gibiydi. Kendimi göstermeye cesaretim olmasa da neler olduğuna bakmak istiyordum. Alfred amca Su Tanrısının canavar olamayacağına dair güven verse de hayatında herhangi bir Tanrıyla karşılaşmamış birinin sözüne ne kadar itimat edebilirdim? O kitaplarda yazanların doğruluğu istemsizce işkillenmemi sağlıyordu. Ömrümün sonuna dek bir yaratığın gelini olarak kalamazdım ya.

Gürültüye odaklanmayı kesip çekinen tarafımı ezdim. Dallardaki meşe yapraklarını beni gizleyecek şekilde önüme alarak başımı ağacın gövdesinden uzattım. Gördüğüm sahneyi algılamam zaman alsa da sonunda neler olduğunu kavrayıp kaskatı kesildim. Sanrı gördüğümü falan düşünerek gözlerimi ovalayıp tekrar baksamda değişen bir şey yoktu.

Bacaklarımdaki gücü ansızın yitirdim.

Yere düşmüş, önümdeki dehşetten gözlerimi alamıyordum. İstesem de ayağa kalkacak cüreti gösteremiyordum. Yirmi metre ötemde dev gibi bir canavar duruyordu. Çok tuhaf bir görünüşe sahipti. Birden fazla hayvan birleşerek yeni bir tür ortaya çıkarmış gibiydi.

Doğaüstü varlığın suratı aslanı andırıyordu. Buna rağmen yarım metre uzunluğundaki boynuzlarını es geçemiyordum. Kafasındaki boynuzların

normalde bir keçiye ait olması gerekirdi. Kaslı vücudu, iki çeşit bacağıyla ben tehlikeliyim duruşu sergiliyordu. Kuyruk sokumuna tüylerin yerine yılan yerleşmişti. Yılanın kendine ait zekâsı olduğu dikkat edilince fark ediliyordu. Düşmanını ısırmak için süs gibi davranacak kadar sinsiydi. Siyah renkli yılan bronz tonlarında kürkleri olan canavarla uyumlu hareket ediyordu.

"Roarrrr!!!!"

Hayvan kükreyerek güçlü bir rüzgâr dalgası yarattı. Köküne tutunamayan bir kısım ağaçlar savrulmuş, önlerine çıkan diğer ağaçlara çarpıp onları da devirmişti. Verdiği baskı insanın kaçıp gitmesi için yeterliydi. Hele de kırmızı, öfkeye bürünmüş yuvarlak gözlerdeki öldürme niyeti insanın kanını donduruyordu. Kıpırdayamıyordum. Korkudan tir tir titriyordum.

Onun gibi hayvanların efsanelerde kalmayıp yaşadığını biliyordum.

İçlerinden birini kanlı canlı göreceğim aklımın ucundan geçmezdi.

Şu saatten sonra şaşırmam dedikçe talihim köşeden kıs kıs gülüyormuş gibi hissediyordum. Türünü bilmediğim canavarın karşısında genç bir adam duruyordu. Lacivert rengindeki saçlarını ensesinde bağlamıştı. Bağlanılmayacak denli kısa tutamlarsa yüzüne dökülmüştü. Üzerinde saçlarıyla aynı renkte giysiler vardı. Kıyafetlerinin kalitesine bakılırsa bayağı zengindi de. Parlak, gümüş bir zırh takıyordu. İrisleri canavarın gözleri andırırcasına kırmızıydı. Aradaki tek fark tonlarıydı. Canavarın gözleri soluk bir kırmızıyken adamınkiler çay rengini andırıyordu.

Yakut renginde uzun bir mızrak tutuyordu. Mızrağın yüzeyine oluk biçiminde sarmal motifler yontulmuştu. Mızrak başı gece gündüz keskinleştirilmişti belli ki. Bileylenmiş kısım soğuk bir metal ışıltısına sahipti. Boyu uzundu. Yirmili yaşlarda olmalıydı, kaslıydı. Ne kadar güçlü olursa olsun yaratığın yanında ancak sinek ısırığı olabilirdi.

Küçük efendilerin aldıkları eğitimi test etmek için düellolara katıldığını dedikodulardan duymuştum. O ise rakip olarak çok yanlış kişiyi seçmişti. Demin ki kükreyiş yalnızca bir uyarıydı. Gerçi zırhlı adam pekte aldırmış gibi durmuyordu. Hala kaçmadığına göre ya canına susamıştı ya da canavarı yenebileceğini düşünecek kadar kibirliydi. Yaratık uyarısının görmezden gelindiğini anlayınca büyük burun deliklerinden öfkesini saldı.

Toynağını yere sürtmeye başladığında genç adama saldıracağını anlamıştım. Kafasını eğdi. Boynuzlarıyla düşmanını hedefleyip yerinden fırladı.

"Kaç!"

Korkuyla karışık ikazımı işiten adam afallayarak bana baktı. Nerede olduğumu anında bulmuştu. *'Şimdi beni izlemenin zamanı mı?! Önüne bak, önüne! Keçi şişi olacaksın!'* Diye bağırmak istesem de olayın akışına kapılarak çıkardığım sesim kötürüm kalmıştı.

Üzerime merakla attığı ufak bakıştan sonra dikkatini canavara verdi. Uyarım onun için önemsizdi. Harelerindeki küçümsemeyi gizlemiyordu. Resmen canavar dengi değilmiş gibi davranıyordu. O şey üç metreydi! Üç metre!

Canavar şok olacağım bir hızla ilerlerken adam elindeki mızrağı çevresinde ustalıkla döndürüp sivri ucunu canavara yöneltti. Donakalmıştım. Ölecekti! Aptallığı canına mâl olacaktı. Yaratığın gözü dönmüştü, adamı çiğneyip geçecekken daha fazla bakamadım. Ellerimi yüzüme kapattım. Bir insanın ölümüne şahit olamazdım. Hele de korkunç bir canavarın toynakları altında kıymaya çevrilecekse.

Kopan curcuna kulağıma dolunca gözlerimden yaşlar boşaldı. Ölmüştü... Ölmüştü işte. Muhtemelen yakınlarda bu civarı bilen tek kişinin ölümüne göz göre göre izin vermiştim. Çaresiz kalmış, yardım edememiştim.

Her şey buraya kadarmış.

Adama kaçmasını söylediğim de canavar başka birinin daha yakınlarda olduğunu anlamıştır. Beni arayacak, eninde sonunda bulacaktı. Sonrası malumdu. Sarsıla sarsıla ağlıyordum. Sanırım sinir boşalması yaşıyordum. Su Tanrısına kurban edilen gelinlerin refah içinde yaşadığı yalandı! Köylüler adakların Su Tanrısının yanında mutlu olduğunu sanırken aslında her biri ölüm çeşitleriyle yüzleşiyordu. İçlerinden hangisi gönderildiği Tanrıyla tanışabilmişti?

"Hey! Niye ağlıyorsun?" Pat diye gelen soruyla çığlık atıp ellerimi yüzümden çektim. Birkaç adım geride çömelmiş, meraklı irisler ifademi tartıyordu. Kılımı kıpırdatmaya çekiniyordum. Hayal falan mı görüyordum? Koluma çimdik atınca acıyla yüzümü buruşturdum. Gerçekti!

Ayaklarımı sürüyerek hızlıca ondan uzaklaştım.

"S.. sen nasıl?" diye saçmalasam da cevap vermesini beklemeden leylaklarımı açık alana çevirdim. Canavarın yerde; gövdesinin bir yanda, başının bir yanda olduğunu görünce bocaladım.

"Hım? Sen hangi köyden geliyorsun? Yasak bölgede ne işin var?"

Üslubundaki hoşnutsuzluk aramızdaki gerilimi arttırmıştı. Neden bahsediyordu? Yasaklı? Neresi? Aklıma gelen fikirle birlikte heyecanla atıldım.

"Beyefendi nerede olduğumuzu biliyor musunuz?"

Coşkuyla sorduğum soru karşısında genç adam hafiften kaşlarını çattı. "Buradan değil misin?" Tereddüt ettim. Ona doğruyu mu söylemeliyim? Dilim kararsızlıkla düğümlenmişti. Yalan söylediğimi çakarsa canavar gibi lime lime edilebilirdim. Hayır. Buradan olmadığım barizdi. Üstelik nerede olduğumu bilmediğimi ifşa etmiştim.

Başımı olumsuzca salladım. "Hangi ülke veya şehirde olduğumu bile bilmiyorum. Burası Kibele köyü olamaz değil mi?"

Söylediklerimden sonra adamın çatılı kaşları derinleşti. En sonunda korkutucu bir görüntü oluşturdu. Bana sertçe bakarken gözlerinde parlayan tehlikeli ışık hiçte emniyette olmadığımı fısıldıyordu. "Casus musun? Söyle! Hangi Tanrının hizmetkârısın? Toprak? Hava? Su? Yoksa Ateş mi!"

Yırtıcı bakışları, gırtlağında beliren yeşil damarlarla feci halde kızgın görünüyordu. Sakin görüntüsüne kanmamalıydım. Yaptığı şeye inanmakta hala güçlük çeksem de canavarı yara almadan iki parçaya ayırmış biriydi sonuçta.

Konuşarak bir yere varamayacağını anlayınca elini irademi kırmak amacıyla boğazıma doğru uzattı.

Korkuyla bağırdım. "Hayır! Dokunma bana!"

Çığlık atışım alnımda sıcak bir nokta oluşturmuştu. Asılsızca suçlandığım yetmiyormuşçasına hayatımla sınanıyordum. Alışkanlık olmaya başlamıştı artık bu durum. Anbean kuvvetlenen ısının anormal olduğunu fark edemiyordum. Korkuyla bana vurmasını, en kötüsü boğazımdan tutup sürükleyerek canavarın leşine götürmesini bekliyordum. Belki orada bitirmek isterdi işimi. Saniyeler dakikalara evrilirken o kısacık sürede kafamda yüzlerce cinayet öyküsü yazmıştım.

Onun ise feleği şaşmış bir şekilde bana uzanan eli havada donup kalmıştı.

"Sen gelin misin?"

Adamın sorusu başımdan aşağıya buz dolu koca bir kova soğuk su dökmüştü. Nasıl bilebilirdi? Havada asılı kalan elini indirerek beni daha dikkatli inceledi. Duvağım uyandığım suyun içinde bir yerlerde sırra kadem bassa da üzerimdeki elbisenin şatafatı gelinlikle mukayese edilebilirdi.

"Bu nişan... Hayır, hata yok. Sen bir gelinsin."

Neden bahsediyor?

"Nişan mı?" Çekinerek sorduğumda parmağıyla yüzümde bir yeri işaret etti. "Alnında ki sembol açıkça kanıtlıyor." Gösterdiği yere dokunsam da hiçbir şey göremediğimden yanıldığını savunamadım. Beni uçurumdan

atmadan önce kâhin örtünün altından elini sokarak alnıma, vücudumda açık kalan bölgelere bir şeyler çizmişti.

Çenesini tereddütte kalmışçasına kaşıdı. "Gelin olman aklandığın anlamına gelmez. Hala düşman olma olasılığın yüksek." Kendi kendine mırıldanıp karara vardı. Burada yokmuşum gibi davranıyordu resmen.

"Konuş bakalım gelin hanım. Hangi Tanrı için sunuldun?" Bakışları o kadar güçlüydü ki cisimleşebilirdi. Yalan söylediğim anda görecekti. Sakinleşmeye çalışarak içinde bulunduğum durumu değerlendirdim. Dediğine göre bu orman içine girmesi yasaklanmış bölgelerden biriydi ve bir Tanrının korumasındaydı. Bu da demek oluyor ki o Tanrılardan birine hizmet ediyordu.

Gelin olduğum ortaya çıktığı için hangi Tanrıya sunulduğumu merak ediyor olması doğaldı. Eğer onun Tanrısının değil de başka bir Tanrının adı söylersem beni öldürecekti. İnsanlar gibi Tanrılar da birbirlerine düşmandı. Topraklarını muhafaza ettiklerinden çekişip durmaları garipsenemezdi. Özetle yapılan ihlalleri hoş karşılamayacaklardı.

Seçeneğim yoktu. Su Tanrısından başka bir Tanrının adını söylesem bile cevap Su Tanrısı olabilirdi. Gönderildiğim ülkenin doğru olmasını diledim. Bu adam cevap almadan gitmeyecekti. Yanlışlıkla farklı bir yere yollandıysam son duamı etmeye başlamalıydım.

Lütfen, bari bu işi düzgün yapmış olun! "Su Tanrısı."

Sesim cılız çıksa da aldığı yanıtla birkaç saniye dik dik suratıma baktı. Sanırım doğru söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyordu. Ya da beni kalp krizinden falan öldürmeyi hedefliyor da olabilirdi bilemiyorum. Yüzünde mimik oynamadığı için katledileceğimi düşünmeme ramak kala güldü. Evet. Evet. Gerçekten gülmeye başladı. Hatta kahkaha atıyor bile diyebilirdim. Öyle bir gülüyordu ki ağzım beş karış açık biçimde kitlenmiş onu izliyordum.

"Ahahahah demek tahminlerim doğruydu! Ahahahah bunu öğrendikten sonra yüzündeki ifadeyi görmeyi çok istiyorum ahahahaha!!"

Sevinmiş miydi? Gülüyor olması yaşayacağım anlamına gelirdi değil mi? Kurtulmuştum. Rahat bir nefes verdim. Omuzlarına yatırdığı mızrağa kollarını asarak düşmesini engelledi. Küçük bir çocuğun haylazlığı oturdu ifadesine.

Sırıttı.

"Bu iş ilginç olacak."

✦

İlerleyen saatler akşamın soğuğunu iyiden iyiye hissettirmeye başlamıştı. Düşen sıcaklıktan korunmak için kollarımı gövdeme sarmıştım. Bacaklarımı kendime doğru çektim. "Ateşe biraz daha yaklaş. Bu gece hava tahmin ettiğimden daha soğuk olacak." Elbisem kurumuş, hafifçe nemli kalmıştı. Ormanın içerisinde olduğumuzdan yakacak malzeme boldu. Yaptığı sorgulamayı başarıyla atlatınca sıktığım kaslarım kendiliğinden gevşemişti. Uyandığımdan beri bir şeylerin peşinde koşturup hayatta kalmak için savaşmıştım. Hal böyle olunca bir anda çözünen kaslarım uzun süre kasılmaktan ağrımıştı.

İç çamaşırlarıma dek ıslak olduğumdan stresten ertelediğim üşümede girdiği kuytudan çıkmıştı. Yaz aylarında olsakta burada akşamları serin oluyordu belli ki. Karşısında enik gibi titreyince sorunun ne olduğunu kısa sürede anlayıp beklenmedik bir naziklik göstererek ateş yakmıştı. Ben bir ucunda, o bir ucunda oturuyordu. Arada çaktırmadan onu gözlemliyordum. Yaptıklarından sonra yanında gardımı düşüremezdim. Gerçekten bu adama güvenmekle iyimi ediyorum diye düşünmeden edemiyordum. Yaklaşık yarım saat önce beni öldüreceğinden eminken şuanda hiç boğazıma sarılmaya kalkan adammış gibi değildi tavırları.

"Gelin hanım bana böyle kaçamak bakışlar atmayı sürdürürsen kellem yakında uçar." İma ettiği şeyi anlayınca başımı diğer tarafa çevirdim. "Eğer senden etkilendiğimi falan düşünüyorsan avucunu yalarsın." Homurdandığımda kıkırtısı tekrar ona dönmemi sağladı.

"Kafamı gövdemin üzerindeyken seviyorum. Hem sana öyle bir ithamda bulunmam sadece şaka yapıyordum." Deyince sessiz kaldım. O da üstelemeden yaptığı işe geri döndü. Eline aldığı lop eti ucunu daha önceden sivrilttiği odun parçasına geçirerek ateşin üzerinde pişmeye bıraktı. Ardından diğer ete geçti. Yanında birincisi gibi dört lop et daha vardı. Etleri nereden aldığı aklıma gelince midem çalkalandı. Resmen öldürdüğü canavarın etini mızrağı yardımıyla deşip bölüm bölüm ayırmış ve yemek için hazırlamıştı!

"Kibele... Geldim dediğin yerin adı buydu değil mi?"

Teyit etmek veya sohbet başlatmak için sorduğu soru köyün burnumda tütmesini sağladı. Belki de hala benden şüpheleniyordu. İç çektim. Ne kadar kötü anım olursa olsun orayı seviyordum. Kollarımı dizlerime koyup üzerine çenemi yasladım. Artık o kadar üşümüyordum. Alevlerin üzerinde uçuşan kıvılcımları seyre daldım.

"Evet."

"Neden seni Su Tanrısı için kurban ettiler?"

Bu denli irdeliyor olması ona güvenip güvenemeyeceğim konusundaki kararsızlığımı tekrar önüme sürdü. Hakkında yanılıyorsam ağzımdan laf alıp köyümü yerle bir edebilirdi. Cevap vermeyince bana baktı. Leylaklarımda ki tereddüdü tanıyıp tebessüm etti.

"Sana asla zarar vermem."

"Az evvel beni öldürmeye kalktın." Mesafeli bir sesle yeltenişini yüzüne vursam da gülümsemesi bozulmadı, daha çok sırıttı. Hazır cevaplılığımdan eğleniyor mu ne?

"O sayılmaz. Senin casus olduğunu sanıyordum. Geldiğin yerde nasıl yetiştin bilemem ama burası farklı."

"Su Tanrısına mı hizmet ediyorsun?" Başını sallayıp onayladı.

"Su Tanrısının topraklarında yer alan bölgelerden birindeyiz. Bende Su Tanrısının elit askerlerindenim." Arkasında yatan ölü canavarı mızrağıyla gösterip konuşmasına devam etti. "Buraya canavar için geldim. Ormana yakın *Sumi* diye bir köy var. Canavar köye saldırıp insanları yemiş. Saraydan yardım istediklerinden görev için gönüllü oldum." Doğruyu söylüyor gibiydi.

"Askersin yani?" Anlattığı olayda inandırıcı gelmeyen tek kısım burasıydı. Sıradan askerler ne zamandan beri vahşi bir yaratığı tek hamlede alt ediyordu?

"Bir kişilik ordu anlamına gelen *'Uniusexerciters'* elit askerlerin toplandığı bir gruptur. Topluluktakiler Su Tanrısının bizzat seçip onayladığı kişilerden oluşur. Anlayacağın elini kolunu sallayan herkes bu zümreye katılamaz. Önce layık olman gerekir. Normal askerlerden kat kat üstünüz."

Su Tanrısının bizzat seçtiği kişiler.

Poh pohlanmasını göz ardı edip arkasındaki canavara dikkat kesildim. Ölmüş olmasına rağmen hala korkutucuydu. Köyümdeyken şanslıysak yılda bir kere canavar saldırısına uğrardık. Bazen bu sayının ikiye, üçe de katlandığı olurdu. O vakitlerde reisin beraberinde giden erkeklerin çoğu ölü şanslılarsa yaralı dönerlerdi. Bu tarz durumlara alışık olduğumu zannederken yanılmışım. Yirmi bir yıllık hayatım boyunca böyle bir yaratıkla ilk kez karşılaşıyordum. Gördüklerim onun yanında evcil hayvan gibi kalıyordu.

"Öldürdüğün şeyin bir ismi var mı?"

"Chimera. Ona Typhoeus ve Echidna hayat vermiştir. Vücudunun ön tarafı aslan, orta kısmı keçi ve bir yılan kuyruğundan oluşuyor; ağzından alev üfler."

Öğrendiğim bilgiyle dehşete düştüm.

"Tanrılar. O bir Tanrı çocuğu mu?"

"Evet. Tanrılar akıl almaz şeyler yaparlar. Birbirlerine kin güderler ve bazen sadakatsiz kocalarının başkalarından olan çocuklarını lanetleyerek böyle türler ortaya çıkarırlar." Bıkkınlıkla nefesini üfürdü. "Sonrada canavarlara ilgilerini kaybedip yaptığı katliamlara izin verirler." Aklına bir şey gelmişçesine gözlerini kısıp eliyle çenesini okşadı.

"Bekle bir saniye. Chimeranın annesinin ve babasının da canavar olduğunu göz önüne alırsak intikam oyunuyla görünüşünü aldığını söyleyemeyiz."

Kurcaladığın yer cidden burası mı?

Uçuk fikirler üretmeyi bırakması için "Demek Tanrılar böyle şeylerde yapabiliyor." dedim.

"Evet. Gerçi onlara ne kadar Tanrı denir tartışılır. Zayıf olmalarına rağmen esas Tanrılara iş çıkarmaları gerçekten sinir bozucu."

Son sözlerinden sonra adını bilmediğim adam pişmiş olduğunu tahmin ettiğim etlerden birinin çubuğundan tutarak yanıma geldi ve bana uzattı. Teklifine şaşırsam da etin kaynağının hemen arkamızda olduğunu düşününce yüzüm anında yeşile döndü.

"Merak etme tadı geldiği yer kadar kötü değil. Lezzetli olduğuna kefilim." İsteksizce eti aldım. Her gün Chimera eti yiyormuş gibi konuşuyordu. Üstünden tüten dumanın kokusu ağzımı sulandırmıştı. Midem guruldadı, açtım. Ben ete garip bakışlar atarken o yerine dönüp pişmiş etlerden birini kaptığı gibi yemeğe koyuldu. Direkt giriştiğinden ısırıklarını ağzında hohlayarak soğutmaya çalışıyordu.

İştahla yiyişine son kez bakıp kendi etime döndüm. Birini yemek yerken dikizlemek kabalıktı.

Parmaklarımı yaka yaka etten bir parça koparıp ağzıma attım. Çekinerek birkaç kere çiğnedim. İğrenç bir tat almayı beklerken et ağzımda yumuşak bir şekilde dağıldı. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Hafifçe mayhoş olsa da sulu ve lezzetliydi. Tadı kaz etini andırıyordu.

"Beğendin." Haklı çıktığı için bilmişlik taslıyordu. Umursamayıp eti yemeye devam ettim. Ben bir çubukla tıka basa doyarken o geriye kalan dört lop eti de zorlanmadan midesine indirmişti. Korkunç bir açlığı vardı!

Yağlı ellerimle kalakalmıştım. Nasıl temizlenecektim? Önümde beliren deri matarayı görünce tepemde dikilen adama baktım. Ne ara oturduğu yerden kalkıp yanıma gelmişti? "Ellerini yıka. İçmek için ayırmayı da unutma, susamış olmalısın." Tüm bu incelik sahte olamazdı değil mi?

Matarayı alıp mırıldanarak teşekkür ettim. Dört, beş yudum içip kurumuş boğazımı ıslattım ardından da ellerimi temizledim.

"Ben sabaha kadar nöbet tutacağım. Uyumak istersen keyfine bak."

"Sonra?"

"Anlamadım?"

"Sonra ne olacak? Yani sabah olduğunda?"

"Sen Su Tanrısının gelinisin. Tabi ki seni ona götüreceğim, sağ salim."

Hissettiğim huzursuzlukla çimenlere diktim boş bakışlarımı. Ona güvenmeyi deneyecektim. "Köyüm ağır bir kuraklık yaşadı." Hikâyemi anlatacağımı idrak ettiğinde afallasa da sessiz kaldı. Bana adı hariç her şeyi söylemişti. Saraya ulaşana kadar berabersek benimde dürüst olmam gerekiyordu.

"Köyümüzde yaşayan Kâhin kuraklığın Su Tanrısının bize olan öfkesinden meydana geldiğini iddia etti. Eğer Tanrıya onu memnun edecek kurban bir gelin adarsak tekrar yağmur yağacakmış bu yüzden seçildim."

Aithra hanımımı, yaptığımız planı kendime saklamıştım. Hem gerçeği yüzeysel bir şekilde anlatsam da yalan söylemiyordum sonuçta.

"Kaldera." dediğinde başımı kaldırdım. Belli ki yaşadıklarım hakkında daha fazla konuşmayacaktık. Muhtemelen gelin olarak kurban verilmemin yeterince kötü olduğunu düşünüyordu.

Haklıydı da.

"Su Tanrısının yönettiği ülkenin adı. Chimera gibi hatta ondan da tehlikeli bir sürü canavarın evi olan bu ormanın ismiyse Gordion. Su Tanrısı elit askerden başka kimsenin buradan canlı çıkamayacağını bildiği için ormana girişi yasakladı."

Çok yerinde bir önlemdi. İnsanlar için ormanın ne kadar korkunç olduğuna bizzat şahitlik etmiştim.

"Benim adım Towa. Ya senin ki?"

"Mana."

Sağ elini kalbinin üstüne koyarak hafifçe eğilip geleneksel selamı verdi. "Sen artık Su Tanrısının eşi; benim ise hem kız kardeşim hem de hanım efendimsin. Bir sıkıntın olduğunda ya da dertleşmek istediğinde bana gelmekten çekinme. Kalderaya hoş geldin Mana."

ღ Ben geldimmmmm. Nasılsınız bebeklerim?

ღ Ayy Su Tanrısının Gelinini o kadar özlemişim kiii burada sizinle buluşmayı çok mutluyum şuannn :D

ϙ Bölümde en sevdiğiniz yer neresi oldu?

YENİ KİTAP!

❧ *KURT'* larla aranız nasıl? :D

Sonsuz bir gecenin göğsünde Ay ince bir bıçak gibi asılıyordu. Adımları arkasında kan izleri bırakan kara kürklü bir kurt uçuruma doğru adımlıyor, bilincini kaybetmemek için acısına tutunuyordu. Uçurumun başına geldiğinde gözlerinde sönmeye yüz tutmuş ışık ölüm kokuyordu. Tüylerinin ucundan kayıp, duraksız toprağı al kızıla boyayan kanı akmaya devam ederken bir anda olduğu yere çökerek, yığıldı. Hızla aldığı nefesler ciğerlerine kendi kanının kokusunu doldurdu. Yine o eksiklik duygusu ruhunu sardığında... ölmek istemişti.

Geriye kalan son gücünü toplayarak, başını Ay'a doğru kaldırıp peş peşe uludu. Ta ki içinde ki boşluğun sahibi çağrısını duyana kadar.

❄

Kalashlar!
Uluyun...
Pençeleyin...
Öldürün!

❧ Yeni kitabın fragmanını az önce yayınladım!!!!! sizi, yorumlarınızı ve voteleriniz görmekten mutluluk duyarım <3

❧ Kitap kurt adamlarla ilgili olacak. Umutsuz bir aşk, büyük bir savaş, tehlike, mitoloji ve hiç birşeyden haberi olmasan esas kızımız. Bu kitapta korku ve dramda bulacaksınız! ;)

YENİ KİTAP!

"Günahkâr: Kan Sözü" adlı kitabımı profilimde bulabilirsinizzz! Kitabın **VİDEO fragmanı** ve **Fragman YAZISI** yayınlandı!!!🕯️

Not!! Kitaba Kış Öpücüğü bitince başlayacağım🕯️

☽ HÜKÜM

Arkadaşlar dokuz yayınları ile olan sözleşmeme karşılıklı olarak son verdiğimiz için SU TANRISININ GELİNİNİ Wattpad'e geri yüklüyorum!!! Bölümler YENİDEN YAZILDIĞI için haftada bir bölüm gelecek şekilde ayarladım. Kitabı ilk defa okuyacaklar oy vermeyi unutmasın lütfen <3

Bana ulaşmak için;

İnstagram hesabım = endless_q.r

Twitter hesabım = Endless_QR

♡

Arkadaşlar oy vermeyi unutmayın lütfen :/

| ﻩ Mana

Hemen tepemizde olan güneş havayı yakıp kavururken yürümek gitgide zorlaşıyordu. Dün akşamki soğuğu özlemiş olmamayı dilerdim. Kendi ağırlığım yetmiyormuş gibi üzerimde iki ton hissettiren elbiseyi de taşımaya çalışıyordum. Boğazım kurumuş, susuzluktan dilim damağıma yapışacak raddeye gelmişti. Elbisenin eteğine yanlışlıkla basınca öne doğru tökezledim. Az kalsın yüz üstü yere kapaklanıyordum. Sıcaktan pişen beynim ani gelişen panik duygusuyla kendine gelmişti.

Güneşin yansıttığı ışıklar omzundaki mızrağı yakut gibi parlattığından insanın gözünü alıyordu. Elimi yüzüme siper ederek önümde rahatlıkla yürüyen adama baktım.

Benim aksime hiçte yorulmuşa benzemiyordu. Halbuki uzun süredir yürüyorduk. İçimden bir ses dayanıklılığının askeri eğitimin getirisi olduğunu söylüyordu. Zaman kavramını kaybettiğim için günün hangi saatlerinde olduğumuz muammaydı. Yine de hemen tepemizde dikilen güneş öğle vaktini geçirmediğimizi söylüyordu.

Yola şafakta koyulmuş olmamıza rağmen ormandan çıkmayı bırak sanki daha da derinlerine iniyormuşuz gibi ağaçların sıklığı artmaya başlamıştı. Etrafı izlemeyi bırakıp bakışlarımı tekrar Towa'ya çevirdim. Çalılardan topladığı meyvelerle yaptığımız ufak kahvaltıdan beri sessizliğini korumuş,

dün akşama kıyasla benimle sadece ihtiyaç duyduğunda iki kelime etmişti. Tanımadığım bir adamın arkasından peşi sıra sürükleniyor ve beni kaderime götürmesini bekliyordum.

Omuzlarıma binen yük umutsuzluktan doğmuştu.

Gececil hayvanlar ortaya çıkana dek şu saatler gündüzcüllerin yemek aramaya çıktığı vakte denk geliyordu. Arada sırada tırsarak etrafımda dört dönüyor oluşum yankılanan kükremelerdendi. Zavallı avlar kaçarken çığırıyorlardı. Bazılarıysa kafa tuttuklarından olsa gerek kavga ediyorlardı. Hayatta kalma mücadelesinin yaşandığı en tehlikeli yerlerden birinde elimizi kolumuzu sallayarak geziyorduk. Chimera gibi bir tanesiyle daha rastlaşırız diye ecel teri döküyordum.

Yanımı yöremi kolaçan etmeye yoğunlaştığımdan önümdeki taşı görememiş, takılmıştım. Şansım ilkinde olduğu kadar yaver gitmediğinden dengemi zamanında kuramamıştım. İstemsizce bağırdığımda koluma sarılan parmaklar tarafından çekilmiş yere yapışmam son anda engellemişti.

"Dikkat et."

Doğrulmama yardım ettikten sonra parmakları ateşe dokunuyormuşçasına hızla geri çekilmişti. Evli bir kadına öylece dokunmazdı, üstelik ben sıradan bir kadın da değildim. Efendisinin eşiydim. Bu yüzden davranışını hakaret olarak algılamamıştım. Tam aksine ihtiyatı kötü biri olmadığına dair inancımı kuvvetlendirmişti.

Önden gittiği halde düştüğümü nasıl anlayıp da bu kadar hızlı tepki vermişti? Bir anda yanımda belirmişti sanki.

"Teşekkür ederim."

Tebessüm edip ardından göz kırptı. Yaptığı harekete ufakta olsa şaşırmıştım. Davranışları zannettiğim kadar ölçülü değilmiş demek ki. Aramıza çizdiği mesafeyi haylazlığıyla kapatıyordu. Onu tanıdıkça karakterini de çözüyordum.

Towa elbiseme üstün körü bir bakış atıp ardından gözlerini farklı bir yöne çevirdi. Kafasını kaşırken yüzünde mahcup bir ifade vardı.

"Kusura bakma. Senin normal bir insan olduğunu unutup fazla yüklendim. Saatlerdir yürüyoruz ve benim aklıma yorulmuş olma ihtimalin gelmedi bile. Benim gibi bir centilmenin yapmaması gereken bir hata yaptım."

Aynı cümlede kendini gömüp aynı zamanda yücelten biriydi. Yanar dönerli karakteri elimde olmadan kıkırdama mı sağladı. "Evet. Senin centilmen tarafına büyük bir hakaret bu." Söylediklerimle beklenmedik bir şaşkınlık yaşasa da sonradan o da gülmeye başlamıştı. İçinde bulunduğumuz durum

tuhafıma gitse de kötü hissettiriyor diyemezdim. Artık yanında daha az yabancılık çekiyordum.

"Biraz dinlenelim. Uzun olmasa da gidecek yolumuz daha var." Sıkıntılı bir tavır takınıyordu, bir şeyden rahatsız gibiydi. "Bir sorun mu var?" Dayanamayıp sorduğumda Towa konuşmayıp avucunu uzattı. Ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışırken elinin üstünde katlanmış kıyafetler yoktan var olmuşçasına belirdi.

B.. Büyü? Towa büyü yapabiliyor muydu?

Korkuyla geri çekildim. İstemdışı verdiğim tepkiye *'Pufftt!'* diye bir ses çıkarıp hemen ardından kahkaha attı. Dizginsizce saldığı gülüşü iyice sinirimi bozmuş, az evvel ki korkumu tamamen unutturmuştu. Kaşlarımı çattım, benimle alay ediyordu. "Üzgünüm. Ahahaha!! Ü.. Üzgünüm Mana. Sadece yüzündeki o ifade... Lanet olsun bu çok iyiydi!" Nefeslenmek için kullanacağı aralıkları bana açıklama yaparak çarçur ettiğinden saniyeler içerisinde soluksuz kalmıştı.

İki kere yalandan öksürüp toparlandı. "Ahh Su Tanrısının gelinine bu şekilde davranmak... Gerçekten yapmamam gereken şeyleri bana yaptırıyorsun."

Hah! Sanki ben dedim ona karnın ağrıyana kadar gül diye.

"Bu kadar komik olan şey ne?"

Gözlerimi kısıp bozulmuş bir ifadeyle ona baktığımda tedirgince yerinde kıpırdandı. Sert duruşumu bu sefer çocuksu yanıyla yatıştıramayacaktı.

"Elimden çıkan kıyafetleri görünce büyü yaptığımı sanıp korktun değil mi?"

Kabul etmek utanç verici olduğundan sessiz kalma hakkımı kullandım.

"Sessizliğini evet olarak varsayıyorum. Her neyse, büyü yaptığımı düşünüp korktuğun için sana gülmedim. Sana gülmemin sebebi suratında beliren o kararsızlık! Bir yanın kaçıp benden uzaklara gitmek isterken diğeri kalıp yüzleşmek istiyordu. Bu da karmaşık bir ifade sergilemene neden oldu."

Yavru köpek bakışlarıyla af dilendi. "Ne yapacağını bilemez tavrın elimde olmadan kendimi kaybetme mi sağladı. Bugün sınırı fazlasıyla aştım. Lütfen, kabalığımı bağışla."

Hiçte pişman görünmüyordu. Homurdandım. Benim yerimde başkası olsaydı panikleyip çoktan ona büyücü damgası vurmuştu. Sonra da çıldırır, yardım istemek için ortalığı birbirine katardı. Küçük bir tepkiyle kaldığım için şükretmeliydi. Büyü içeren her şey ve herkesten uzak durulması gerekti

öğüdüyle yetiştirilmiştim. Kötü bir sihirbazın nefretini kazanan kişiler hayatları boyunca zulüm görüp en sonunda da delirirdi.

"Büyü yapmadıysan kıyafetler nereden geldi?" Gökten düşmemişti ya. Diğer konunun kapandığını ve affedildiğini anlayan Towa gülümseyerek açıklamaya koyuldu.

Elini uzattı. "Parmağımdaki yüzüğü görüyor musun?"

İşaret parmağındaki gümüş yüzüğe dikkatlice baktım. Kalın halkalı yüzüğün ortasına yuvarlak, kırmızı bir taş konulmuştu. Yüzüğün boş kalan kısımlarına kabartmalardan motifler yapılmıştı. Son olarak *'Ben pahalıyım!'* diye bağırıyordu.

"Bu bir uzay-boşluk yüzüğü."

"Uzay-boşluk yüzüğü mü?"

"Evet. Yüzüklerin içlerinde büyüyle oluşturulmuş odalar var. Bu odaların içine alabileceği kadar eşya yerleştirebilirsin. Bu tür eşyalar bizim gibi sık seyahat eden kişiler için can kurtaran nesneler arasında. Gerçi elde etmesi epey maliyetli. Yüzükler Kaldera içinde bile az bulunuyor."

Demek büyülü eşyalara herkesin kolayca ulaşabildiği bir ülkeydi burası. Şimdi aklıma gelmişti de dünden beri yanında çanta falan görmemiştim. Merak ettiğim soruların cevaplarını alınca gözlerim elinde tuttuğu kıyafetlere kaydı.

"Peki bunlar ne için?"

"Üzerindekilerle yürümek zor oluyordur. Aslında daha önce verecektim ama bendeki kıyafetler erkekler için olduğundan istemezsin dedim. Dene istersen belki rahat edersin."

Minik bir tebessümü dudaklarıma yaydığım gibi geri çekerek elinde tuttuğu kıyafetleri hışımla çekip aldım. Arkamı dönerek bunları giyebileceğim bir yer aramaya başladım. "Yola çıkar çıkmaz bunu teklif etmeliydin! Senin yüzünden kaç kilo kaybettiğimi sanıyorsun!" Yalandan bir kızgınlıkla söylendim.

Beni düşünmesine sevinmiştim.

Gözüme çarpan yerle "Gidip üstümü değiştireceğim burada bekle." diyerek adımlarımı hızlandırdım. Beni dürten merakım baskın çıkınca yandan bir bakış atarak Towa'yı kolaçan ettim. Şaşkınlık içerisindeydi. Benden böyle bir tepki beklemediği yüzüne yansıyordu. Beni zengin hanımefendilerden biri olarak düşündüğü için muhtemelen erkek kıyafetleri giymek istemeyeceğimi düşünüp tereddüt etmişti. İyice uzaklaşınca kulağıma dolan kahkaha seslerinden dolayı olsa gerek sırıtmadan edemedim.

Sık çalılıkların arkasına geçip etrafımı ne olur ne olmaz diye tekrar kontrol ettikten sonra üstümdeki iki parça gelinliğin önce eteğinden kurtuldum. Üstü direkt geçirmeli olduğundan kafamdan kolayca çıkarabilmiştim. Towanın verdiği kıyafet yığınını karıştırdım. Bulduğum gömleği ve pantolonu üzerime geçirdim. Gömlek bir erkeğe göre dikildiğinden göğüs bölgesi dar gelmişti. Aynı şekilde pantolonun belide biraz boldu.

Paçalarımı ve gömleğin kollarını birkaç kere katladım. Bulduğum kemerle birlikte zaferle sırıtıp belime geçirdim. Şimdi daha iyiydi. Bozulmuş topumuzu açıp saçlarımı tepemden topladım.

Kalan kıyafetleri almak için eğilmişken işittiğim çıtırtıyla dona kaldım. Arkamda biri ya da bir şey vardı. Ormanda olduğumuz için yerde çok sayıda dal parçası ve kuruyup düşen yapraklar mevcuttu. Ezildiklerindeyse şuanda olduğu gibi ses çıkartıyorlardı. C.. Canavar? Yoksa avlanan yaratıklardan birine mi denk gelmiştim? Hayır. Hayır. Hemen telaşa kapılma Mana! Sonuçta ormanın içindeyiz. Küçük bir hayvanda olabilir. Bu fikir biraz daha sağlıklı düşünmemi sağladığından sakinleşmiştim. Ürkütmemek için sesin geldiği tarafa doğru çok yavaş bir şekilde döndüm.

Hızlı hamleler vahşi hayvanları savunmaya iterek saldırmaya teşvik ederdi.

Ağaç dalına basan şey görüş alanıma girince başımın belada olduğunu anlamıştım. Ağzımı çığlık atmak için açtığım anda boynumda hissettiğin batmayla görüşüm bulanıklaştı.

Bilincim karardığında külçe gibi olduğum yere yığıldım.

◆

Bedenim sarsılıyor ve birden fazla ayak sesi duyuyordum.

Sanki kirpik diplerime zamk sürülmüş sonrada sertleşip katılaşmıştı. Hiç bu kadar güçlük çekmemiştim göz kapaklarımı aralamaya çalışırken. Şimdiyse bunu yapmak demiri insan gücüyle bükmeye çalışmaktan farksızdı.

Yere gülle misali atılan ağır adımlar toprağı inletiyordu.

Üzerimdeki halsizliğin beni bayıltmak için kullandıkları karışımdan kaynaklandığını biliyordum. Parmaklarımdan başka bir yerimi hareket ettiremiyordum. Karışımın etkisinin geçmesinin zaman alacağı aşikardı. Bir dakika sonra hayatta kalıp kalmayacağım dahi belirsizken öylece bekleyemeyeceğimi bildiğimden bütün enerjimi gözlerimi açmak için feda ettim ve başardım.

Ani güneş ışığı derin bir sızı eşliğinde içeri dalınca göz kapaklarımı tekrar kapatmak zorunda kalmıştım. Bir süre sızının geçmesini bekledim ve bu sefer daha yavaş ve temkinle araladım kirpiklerimi. Aydınlık gökyüzü kaçırılmamın üzerinden çokta zaman geçmediğini gösteriyordu. Yatıyor olmama rağmen ilerliyor, sallanıyordum.

Bakışlarımı aşağıya çevirdim ve onları gördüm.

Beni hasırdan yapma, daha çok hastaları şifahaneye götürürken kullandıkları bir sedyeyle taşıyorlardı. Sedyenin tahtalarla sağlamlaştırılmış kollarını tahtırevan gibi omuzlarına almış belli bir düzen içerisinde yürüyorlardı.

Çalılıklar da gördüğüm yalnız değildi demek.

Beni bayıltmak için ne tür bir ilaç kullandıklarını söyleyemesem de bu şey o kadar güçlüydü ki birkaç dakikalık uyanıklık azıcık kalan gücümü tamamen sömürmüştü. Bedenim tonlarca yükün altında kalmışcasına yorgundu. Tatlı bir uyku üstüme çöktü. Beni nereye götürdüklerini öğrenemeden gözlerim yeniden kapandı.

◆

Ense kökümde baş gösteren ağrı yoğundu. Problemli alana garip bir karıncalanma ilişmişti. Rahatsız edip canımı yakan bu duygudan kurtulmak için mecburen uyandım. Sırtımı yaslandığım yer sert bir kabuktan ibaretti. Pütürlü yüzeyini tenimde hissedebiliyordum. Başım yana düştüğünden boynum tutulmuştu. Uzun süre aynı pozisyonda kalmak ağrı ve karıncalanmanın nedenini açıklıyordu. Yerimi değiştirmek istesemde el ve ayak bileklerime sarılan halat müsaade etmemişti.

İlkten bulanık olan görüşüm zihnimin üzerinden uyuşukluğu atmasıyla keskinleşmişti. Başımı kaldırdığım gibi bana bakan onlarca yüzü görünce irkildim. Onları daha önce iki kez gördüğümden olsa gerek kılıklarına alışmıştım. Eskisi kadar ürkütücü gelmiyor olsalarda ne diye uyanana dek başımda bekleme zahmetine girmişlerdi ki? Bağlıydım, nasıl kaçabilirdim?

"Uyandıı. Ke! Ke! Ke!"

Kalabalığın önünde duran bir numaralı çirkin yüzünde sevimsiz bir gülümsemeyle güldüğünde tüm tüylerim diken diken olarak havalandı. Bu şeylerde neydi böyle?

Tenleri yeşile çalıyordu. Bir çoğunun cildinde derin ve tuhaf duran izler vardı. Sanki etleri daha önce ezilmiş, yara eciş bücüş bir şekilde kapatılmıştı. Boyları bir metreden fazla olamazdı. Gözleri bilye

büyüklüğündeydi. İrisleriyse dikey bir yarık şeklindeydi. Uzun ve yukarı bakan sivri kulakları biçimsizdi.

Burunlarının olması gereken yerde iki küçük delik duruyordu. Kafalarındaki saç telleri tek tük olduğundan kel sayılırlardı. Kıyafetleri hayvan postundan yapılmışa benziyordu. Normal bir ağız yapısına ve ince dudaklara sahiplerdi. Konuştuklarında ortaya çıkan dişler normalden daha kalın ve eğri büğrülerdi. Çürük olmalarından bahsetmiyorum bile!

"Hadiiii yapalımm, şimdi yapalımm. Beklemeyelim! Beklemeyelim!"

Konuşan cücenin yanındaki cüce heyecanla zıplayıp duruyordu. Ağzının kenarından akan salyalar; gözlerindeki aç ifadeyle bir bana, bir yanındaki türdeşine bakıyordu. Sanırım önderleri diğerlerinden bir tık daha uzun olan o cüceydi.

"Sabırrr. Sabırrr. Önce biz konuşmak!"

Dikkatli dinlemezsem ne dediklerini anlayamıyordum. Düzgün konuşamıyor, çoğu kelimenin sonunu uzatıyorlardı. Bu da anlamayı güçleştiriyordu. Lider cücenin söylediklerinden hoşnut olmayan diğer cüce surat asarak sessiz kaldı. Lider cüce bana doğru bir adım atıp yaklaştığında başımı ondan farklı bir yana çevirdim.

Bu şey iğrenç kokuyordu.

"Ke! Ke! Ke! Bir gelin görmek uzun zaman olmak."

Sanırım *'Bir gelin görmeyeli uzun zaman oldu' diyordu.* Küçük yaratık benim gelin olduğumu nereden anlamıştı? Towa'nın bahsettiği şu işaret hala kaybolmamış mıydı?

"Bir gelin diğer avlardan çok daha lezzetli ve güç vermek! Bu yüzden biz seni pişirip yemek!"

Ne? Az önce beni pişirip yiyeceklerinin haberini mi verdi bu bana! Nasılda olağan bir şeyden bahsediyormuşçasına rahat konuşuyordu!

"Bu kadar konuşmak yetmek. Şimdi kazan ateşe verilmek!"

Tek taraflı sohbetten tatmin olan lider arkasındaki kalabalığa ziyafetin hazırlanması için emir verince büyük bir coşku seli meydana geldi. Orada olduğunu daha önce fark etmediğim siyah renkli bir kazanın altına döşenmiş odunlar bir meşale yardımıyla ateşe verildi. Koca kazan birden fazla kişiyi alabilecek büyükteydi. Fazla kullanılmasından olsa gerek kenarlarına işlenen motifler kararmıştı.

Peş peşe gelen cüceler yanlarında getirdikleri kaplarla kazanın içini suyla dolduruyordu. Galiba haşlama olarak yenilecektim! Nereden getirdiklerini bilmediğim davullara ellerini vurarak çalmaya başladıklarında kadın cüceler

kazanın etrafında dönüp garip hareketler yaparak dans etmeye başladılar. Yemekten önceki son kutlamayı yapıyor olmalıydılar.

Hava kararmaya yüz tutmuştu. Beş, altı saati aşkın süredir ortalarda yoktum. Towa yokluğumu fark edip beni aramaya çıkmış mıdır? Yoksa kaçtığımı düşünüp yoluna devam mı etmiştir?

Ne yapacağım?

Gözlerimi zorlayan yaşların akmaması için çaba sarf ediyordum. Korktuğumu görüp bundan haz aldıkları ihtimalini düşünmek beni çileden çıkartıyordu. Dişlerimi sıktım. Ne olursa olsun onlara bu zevki tattırmayacaktım! Bileklerimi bağlamak için kullandıkları ipi gevşetmek için çekiştirsem de ipler fazlasıyla kalın ve sıkıydı. Sürtünmeden etim acıyana dek uğraşıp durdum.

Buradan kurtuluşum yoktu.

Ne yaptığımı anlayan cüce lider gaddar bir sırıtmayla beni izledi. Akşam yemeğinin nafile çırpınışlarından zevk alıyordu. İçine düştüğüm bu lanet yerin tehlikeleri bir kere daha ayağıma çelme takmıştı. Başıma gelen her türlü bela düşünüp taşınmadan o anda ki hislerimle hareket etmem yüzündendi.

Gece çökünce gökyüzü yıldızsız bir karanlığına bürünmüştü. Ne dokunaklı. Mehtap yasımı tutmak istiyormuşçasına matemliydi. Ölümün benim için yakınlarda olduğunu biliyordu. Belki de sadece üstüme alınıyordum asıl kasveti kayıp yıldızlarınaydı. Cüceler geldiklerini saklama gayretinde değillerdi. Gerilerek yerimde dikleştim. Etrafımı saran bir düzine cüceye baktım. Kazanda kaynayan suyun fokurtusu benimle alay edercesine net duyuluyordu. O şeyin içine atılacaktım!

İçlerinden biri iplerimi çözerken diğerleri mızraklarını bana doğru çevirdiler. Liderleri öne çıktı. "Sen uslu olmak. Yoksa biz seni şişlemek ama bunu istememek. Çünkü yemek canlı canlı pişerek lezzetli olmak!"

Hangisi daha makul dersiniz? şişlenmek mi yoksa canlı canlı haşlanmak mı? Tırnaklarımı avucuma batırıp derin bir nefes aldım. İplerden hür kalınca ayağa kalkıp acıyan bileklerimi ovuşturdum. Sırtımı dürten mızrak tek bir anlama geliyordu.

'Yürü!'

Direnmeden kazana doğru yürümeye başladım. Bu şekilde mi ölecektim? Hiç değilse Su Tanrısının nasıl bir şeye benzediğini görmek isterdim. Bir tarafım bu düşünceme gözlerini devirdi. Gerçi arkamda bıraktığım veya benim için üzülecek kimse yoktu. Aithra hanımımın mutlu olduğunu da

biliyorum. Yaşamak için bir sebebim kalmamıştı. Pişman değildim. O halde neden ölmekten bu kadar korkuyordum?

Bir an için yürümeyi kesip durduğumda mızrak bu sefer tehdit amaçlı sırtıma dokunmamış, ucu etimden içeriye girmişti. Kanın delinen kısımdan sızıp gömleğimi ıslatışını hissedebiliyordum.

Yürümeye devam etmezsem daha kötüsüne maruz kalacaktım.

Kazanın önüne dek geldim. Ben kazana, kazan bana bakarken kalbim ağzımda atıyordu. Sırtıma yediğim darbeyle dengemi kaybettim. Hiç beklemediğim anda kaynar suyun içini boylamıştım. Derimi haşlayıp iliklerime nüfus eden acı dalga dalga sinir uçlarımı kor gibi yakarken bir saniye sonra yakıcı hissin yavaşça kaybolmasıyla hafifçe kaşlarımı çattım. Sanki tesiri azalıyordu?

Kaynar suyun içindeydim. Suyun üstünden çıkan kabarcıklar yanımda patlıyor ve yerine bir yenisi ekleniyordu. Bense sıcaklığı hissetmiyordum! Yüzmek için girdiğim herhangi bir su birikintisi kadar serindi içerisi.

Cüceler haykırışlarıma sinecek ızdıraplarımı görmeyi ateşli gözlerle bekliyorlardı. Çıtımı çıkarmadan kazanın içinde durduğumu fark edince şoka uğramıştı. Kalabalığın içinde birbirlerini dürtenleri, korku dolu gözlerle bana bakanları ve çığlık atmadığım için sinirlenenleri seçebiliyordum. Şahsen benimde onlardan farkım yoktu. Akıl almaz, mucize denilebilecek bir iş yapıyordum.

"Sen... Sen neden bağırmamak!?"

"Tanrıça? Yoksa o bir Tanrıça olmak!?"

Hepsi kendi fikrini öne sunup bir cevap arıyordu. Liderleri asık suratıyla bağırdı.

"Olmaz! Böyle olmaz! Mızraklar hazırlanmak ve kızı öldürmek!"

Suratlarındaki temkinle, acele etmeden civarımı kuşattılar. Cücelerden birinin attığı *Tanrıça* görüşü içgüdülerindeki korkuyu açığa çıkarmıştı. Bir an için nerede olduğum aklımdan uçtu. Kaçmaya yeltendiğimden kazayla dirseğimi kazanın kızgın demirine çarptım. Kolumu komple uyuşturacak güçteki acı derimi kavurmuş, dağlamıştı.

"Aaahhh!!!"

Attığım çığlıkla cücelerin duraksadığını gördüm. Acıdan gözlerim sulanmıştı.

"Hayır, devam etmek siz! Kızı şişlemek!"

Cücelerin tereddüt ettiklerini görünce liderlerinin öfkesi açığa çıktı. Kırmızıya çalan akları cinnet geçirmesine ramak kaldığını dile getiriyordu.

Emri altındakileri harekete geçiren de bu oldu zaten. Liderlerinin gazabına uğramak istemediklerinden hızlandılar. Gözlerimi sıkıca kapattım ve vücudumu deşecek mızrakları bekledim.

Esen meltem burnuma kiraz çiçeği kokusunu taşımıştı. Son anımda bu kokuyu duyumsamak kifayetsiz bir hüzün aşıladı benliğime. Köyümde bu ağaçlardan oluşan bir koy vardı. Çocuklar meyveleri koparıp yerken orada oyun oynarlardı.

"Olamaz! Bu kötü cadı olmak! O buraya gelmek!"

"Kaçmak! Herkes kaçmak!"

İzdihama eklenen velvele şaşkınlıkla gözlerimi açıp olan biteni izlememi sağladı. Cücelerin her biri bir tarafa kaçıyordu. Kuvvetlenen rüzgara kapılan kiraz çiçeği yaprakları gökyüzünde toplandı. Kocaman bir küre haline gelen kiraz çiçekleri birden patlayarak dağıldı.

İçinden biri çıkmıştı.

Havada asılı duran kadına hipnoz olmuşçasına bakakaldım.

Tanrım. Bu bir sihirbazdı.

Balık kesim sade bir elbise giyiyordu. Üzerine geçirdiği pelerinin şapkası gözlerine dek iniyordu. Yalnızca burnuyla mora bulanmış dolgun dudaklarını görebiliyordum. Bu rengi seviyor olmalıydı zira kıyafetlerinde, hatta pelerininde de kullanmıştı. Morun farklı tonlarından faydalandığı için oldukça alımlı bir duruş sergiliyordu.

Cüceler korkudan tir tir titriyorlardı.

"Goblin ırkına mensup kişilerden olduğunuzu görüyorum. Toprakların sahibi gereksiz yere, hele de insan ırkının kanının dökülmesini yasakladı bilmiyor musunuz? Çiğnediğiniz kural için cezalandırılacaksınız!"

Konuşmanın başındaki naif ses hüküm verirken katılaştı. Bu kadın ormanın koruyucusu gibi bir şey miydi? Hayır. Birinin adına karar alıyordu. Elçi veyahut temsilciydi. Hakkında emin olduğum tek şey büyücü olduğuydu.

Yargılanmaları nihayete erdiğinde goblinlerin bir kısmı ağlamış, kalanlarsa mızraklarına sarılmıştı. Saldıracaklardı.

"Toprakların sahibine lanet olsun! Su Tanrısına lanet olsun!"

Birlikte okudukları lanete kadın kayıtsız kaldı. Cüceler ellerindeki mızrakları sihirbaza doğru fırlattılar. Görünmez bir duvara çarpıp seken silahlar hedeflerini vuramadan yere düştüler. Kadın cücelerin nafile didinişini izledikten sonra elini kaldırdı. Dudakları hızlıca oynuyordu. Ne söylediğini duyamasam da büyü yaptığı ayan beyan ortadaydı.

Avuç içinde beliren mor renkli ışıklar incelip ipliklere ayrıldı. Boyları uzayarak goblinlere atıldı. Sayamayacağım çokluktaki uzantılar cücelere dokundukları anda onları toza çeviriyordu. Kısa sürede yarısını öldürmüştü! Pelerinli tüm bu zaman boyunca ölümleri soğukkanlılıkla seyretmekle yetindi. Bu tarz bir büyü yaptıktan sonra nefes alış verişleri değişmemişti bile. Çok güçlüydü.

Savaşanların yarattığı fırsatla kaçan goblinlerinde kaderi farklı olmamıştı. Yüzlercesi birkaç dakikada temizlenmişti. İtiraf etmeliyim ki içimde onlara karşı en ufak bir acıma duygusu yer etmemişti.

Sonuncusu da ölünce pelerinli kadın süzülerek aşağı inip yere ayak bastı. Bana doğru geliyordu, gerildim.

"Sana zarar verdiler mi?"

Sorduğu soruya başımı iki yana sallayarak cevap verdim. Kendim de konuşacak gücü bulamamıştım. Umarım kaba olduğumu düşünmezdi. Tanrım, önümde gerçek bir sihirbaz vardı!

"Caster!!"

Ters yönden koşa koşa gelen Towa beni es geçerek pelerinli kızın yanında durdu. Elini beline soluklanmak için yaslarken baya yorulmuşa benziyordu.

Nefes nefese "Manayı bulabildin mi?" diye sordu.

"Buradayım."

Kafasını kazanın içindeki bana çevirdi. Bir süre boş bakışlarla halimi izleyip dudaklarını dişledi. Neyin geleceğini bilerek bıkkınlıkla kollarımı göğsümde birbirine doladım. Gür çıkan kahkahalarına karşı yüzümü buruşturdum.

"Ahahahaha! Şu haline bak! Nasıl oluyor da her defasında kendini bu hale sokabiliyorsun?" Ha. Ha. Ha. Çok komik.

Pelerinli kadın dirseğini Towa'nın böğrüne geçirdiğinde acısından inleyerek iki büklüm oldu.

"Siktir! Böğrümü deldin kızım!"

Birbirini tanıyorlardı. Yüzünün tamamını göremesem de Caster denen kadının dik dik Towaya baktığını kestirebiliyordum. Eylemlerinin uygunsuz olduğunu düşünüyor olmalıydı ki öyleydi de.

"Tanrı gelinine gülmek bir tek senin yapacağın iş zaten."

Caster'in aksi yorumuna gözlerini devirdi.

Dışarıdan bakan birine sorsanız geçinemiyorlarmış gibi görünmelerine rağmen samimi olduklarını söylerdi. Atışmayı bir kenara bıraktılar. Towa etrafımda dönerek kazanı inceledi. Kurcalamak istiyor ama cesaret

edemiyordu zira kazanın altında odunlar yanmayı sürdürüyordu. Çay kırmızı irislerindeki duygu hayret olarak tanımlanabilirdi. Kaynayan suya temkinli bir bakış attı.

"Sanırım oradan kendi başına çıksan daha iyi olacak. Haşlanmak istemiyorum."

"Bu çok mantıksız. Su neden sadece beni yakmıyor?" Gerçekleştiğine inanamadığım olaya Towa bilmişçesine yanıt verdi. "Bu duruma Su Tanrısının gelini olmanın faydaları diyebiliriz. Sıcak olsun, dondurucu olsun, su sana asla zarar vermez Mana. Sen onun efendisinin eşisin."

"Böylelikle senin üçkağıtçı değil de gerçekten Su Tanrısının gelini olduğun doğrulandı."

Castere ilgiyle baktığımı gören Towa "Ah, doğru ya! Sizi tanıştırmadım. Caster, Kalderanın baş sihirbazı. İlaveten Uniusexercitersin büyü birliğinden. Seni bulamadığımdan onu çağırmak zorunda kaldım." diyerek kadını tanıtıp aynı zamanda neden burada olduğunu açıkladı.

Towa yanan odunları söndürdükten sonra elimden tutarak kazandan çıkmama yardımcı oldu. Su bana zarar vermiyor olsa da aynı şey demir kazan için söz konusu değildi. Gömlek; kan ve suyla ıslandığından yeniden giysilerimi değiştirmem gerekti. Bu kez kıyafetlerini Caster ödünç vermişti. Ayrıca başka bir vakayla daha karşılaşmayalım diye giyinirken de eşlik etmişti.

Başım ağrıdığından tepemde topladığım saçlarımı özgür bıraktım. Gür saçlarım şelale gibi belime döküldü. Parmaklarımla tarayarak dağınıklıklarını almaya çalıştım. Mor renkli elbiseyi üzerime geçirdikten sonra ipleri belime iki kez dolayıp arkadan kurdele yaptım. Geniş yapraklı ağaçların arkasından çıkarak Towa'nın yanına döndük. Bizi göremeyeceği mesafedeydik. Yapraklar paravan görevi görse de arkasını dönmeye tercih etmişti.

"Acele etmeliyiz. Gün doğumunda orada olmamız gerekiyor. Sabahın erken saatlerinde kıdemlilerin toplanacağını unuttun mu?"

"Unutmak ne mümkün! O kötürüm morukların saçmalıklarını dinlemek cidden beni çileden çıkartıyor. İçlerinden bazılarının düşmana çalıştığından adım kadar eminim." İkisi tekrar yola düştüğümüz gibi bilmediğim konular hakkında bilgi alışverişinde bulunmaya başladı. Konuşmalarına karışmamak için –her ne kadar meraktan çatlasam da- ağzımı açmamaya özen gösterdim. Resmen başlarına püsküllü bela olup çıkmıştım.

En iyisi şu aralar uslu durmaktı.

"Kanıtın olmadan bu tarz ithamlar da bulunmamalısın. Onlar Tanrının yardımcıları ve saygı görmeliler."

"Bıla bıla bıla. Hadi ama güzelim, kimi kandırıyorsun? İtiraf et, sende benim kadar kıdemlilerden nefret ediyorsun."

Caster bu sözlerden sonra bir an için duraksasa da vakit kaybetmeden konuştu.

"Mevzu onları sevmek ya da sevmemek değil. Önemli olan Aronun istekleri."

Aron da kim?

"Gırtlaklarına yapışacağım günü sabırsızlıkla bekliyorum."

Çay kırmızıları nefretle yoğrulduğundan kararmıştı. Şuan ki hali casus olarak benden şüphelendiği zamandan daha beterdi. Yüz kasları gerilmiş, adeta kana susamıştı. Katiyen bu adamın düşmanı olmak istemiyordum.

Kısa molalarla kaç saat yürüdük bilmiyorum. Ayaklarım artık isyan edecek raddeye gelse de bahsettikleri toplantıya yetişmek için bu zahmete katlanmalıydım. Kaçırıldığım için geç kalmalarının suçlusu bir nevi bendim.

Gün yavaş yavaş ağardı.

Bu süre zarfında onlardan beni kaçıran Goblin soyuna dair bilgiler de öğrenmiştim. Güçsüz bir ırk olmalarına rağmen kalabalık gezdiklerinden insanlara tehdit oluşturabiliyorlarmış. İnsan etini yemeyi sevdiklerinden sık sık köylere baskın düzenlerlermiş. Onlarla uğraşmaktan usandıkları anlatış tarzlarından belli oluyordu.

Engebeli yokuşu tırmanırken yavaş yavaş ortaya çıkan şehirle nefesim kesildi. Tek kelimeyle büyüleyiciydi.

Sonunda gelmiştik. Uzaktan görünen sarayın içinde *o* vardı.

Su Tanrısı.

Towa elini manzaraya doğru uzatarak kurban verildiğim Tanrının inine gelişimi kutladı.

"Kaldera'nın başkenti Maar'a hoş geldin Mana. Burası artık senin yeni evin."

Ev...

ღ Ay Ay Ay bir sonraki bölüm ana erkek karakterimizzz geliyorrrrr :D

ღ Bölümü sevdiniz mi? En sevdiğiniz yer neresi?

ღ Caster'i nasıl buldunuz?

Bir sonraki bölümde görüşmek üzereeee :*

☽ KEHRİBAR RENGİ BAKIŞLAR

Multimedia: Feridun DÜZAĞAÇ - Kül

Bana ulaşmak için;
İnstagram hesabım = endless_q.r
Twitter hesabım = Endless_QR

♡

| ﻩ Mana

Maar; uçsuz bucaksız bir okyanusun üzerine dikilmişti.

İnşa edilen dört iskeleden başka şehre giriş yolu yoktu. Kurulan köprüler uzaktan kocaman bir 'X' işaretini andırıyordu. Sarayda bu işaretin merkezinde yer alıyordu. Kuzey ve batı yönüne bakan iskeleler kıyıyla bağlantılıydı. Güney ve doğudakiler ise okyanus boyunca uzanıyordu. Biz batı tarafından geliyorduk. Sıradan bir şehirde maddi sıkıntılardan dolayı köprüler ahşaptan yapılırdı. Altın içinde yüzen Tanrı şehirlerinden birinde olduğumuz için iskeleler gri tuğlalardan örülmüştü.

Barınmak amaçlı yapılan evler, işletilmek için açılan dükkanlar, ihtiyaca göre kurulan mekânların hepsi birbirinden güzeldi. Bu sokak benim köyümden birinin alışveriş yapabileceği bir yer değildi.

Sabahın erken saatlerinde olmamıza rağmen insanlar işbaşı için hazırlığa koyulmuşlardı.

Yaşlı teyze tezgahlardan birine yaklaştı. Elindeki kağıt torbaya seçtiği elmalardan koyuyordu. Parlak kırmızı rengindeki elmaların daldan yeni koparıldığı taze görünüşlerinden anlaşılıyordu. Midemden yükselen gurultuyla ellerimi karnıma bastırdım. Acele ettiğimizden bir şeyler yemek için durmamıştık. Birilerinin aksine Caster sesi duymamış gibi davranacak kadar görgülüydü. Towa'nın beni rezil edeceğini bildiğimden ağzını açmasına fırsat vermeden ters ters baktım. Otuz iki diş sırıtsa da bir şey demedi.

Pelerinli büyücü yanımızdan ayrılarak elma satılan tezgaha gitti. Tombul, kel ve gür bıyıklı bir amcayla konuşuyordu.

"Bana üç elma ver."

Pazarcının gözleri bir süre Caster'in üzerinde oyalandı. Kim olduğunu idrak etmiş olmalı ki irkildi. Anında eline aldığı torbaya istediği kadar elma koyup uzattı.

"Üç pari." İç cebinden bakır olduğunu tahmin ettiğim bozuk parayı çıkarıp satıcının avucuna bıraktı. Başka bir şey söylemeden geri geldi. Torbayı ikram ettiğinde şapşal şapsal bakmayı bırakıp elinden alarak teşekkür ettim. Caster sessizliğini korudu. Konuşmayı pek sevmiyordu.

Elmalardan birini alıp keyifle ısırdım. Sulu elmanın tatlı tadı ağzıma yayıldı. Kütür kütür ve çok lezzetliydi.

Hınzır bir el torbamın içine sinsice sızmaya çalışınca yediğim elmayı dişlerimin arasında sabitleyip bir tane yapıştırdım. Towa üstü kızaran elini hızlıca geri çekerek sallamaya başladı.

"Ne vuruyorsun ya!"

"Elmalarıma göz koymak senin hatandı."

"Cimri! Bir tanecik versen ne olur? İki tane daha var orada!"

"Banane! Caster bunları bana aldı bir kere."

Towa bana tuhaf tuhaf bakışlar atıp tek kaşını kaldırdı.

"Çocuk musun sen?"

"Elma almak için küçücük bir şansın olsa dahi bu sözlerden sonra onu da kaybettin." Towayı umursamadan kaldığım yerden elmamı yemeye devam ettim. Hangimizin çocuk olduğu barizdi. Ettiği onca alaydan sonra kolayca elma vereceğimi sanıyorsa yanılıyor.

Aklıma takılan şeyle tekrar Towa'ya baktım. "Satıcının dediği *pari* ne demek?" Pis pis sırıtmaya başlayınca sorduğuma pişman olmuştum. Yine ne haylazlık peşinde bu?

"Bilmek istiyor musun? Söylesene Mana bilmek istiyorsun değil mi?"

Konuşmak yerine başımı salladım.

"Son zamanlarda kimse kimseye bedavadan bilgi vermiyor ama merak etme ufak bir rüşvetle herşey yoluna girecektir." İstediği şeyi anlayınca gözlerim kısıldı. Pis fırsatçı elmalardan istiyordu.

"Pari, Kaldera sınırları içerisinde kullanılan bakır paranın adı." Caster konuşmanın ortasına dalarak öğrenmek istediğim şeyi söylediğinde Towa yaptığına inanamaz bir şekilde bakıyordu. Şaşkınlığı kısa sürede yerini somurtkan bir velede bıraktı.

"Neden söyledin? Bu haksızlık!"

"Ne zaman büyüyeceksin?" Towa büyücünün dediğine ofladı. Cebinden çıkardığı bozukluklardan gümüş renkli olanı ayırıp gösterdi. Yuvarlak

metalin üstündeki üç dişli yaba göz kamaştırıyordu. Bu sembolü bir yerde görmüştüm ama nerede?

"Su Tanrısının nesilden nesile aktırılan kudretli silahı *Shiva.*" İsmi işitmemle hatırladım. Okuduğum kitapların birinde yabayla ilgili satırlara rastlamıştım. İlk Tanrıdan itibaren bugüne dek ulaşmıştı. Metalin üstünde dalgalara benzeyen kısımlar suyu temsil ediyor olmalıydı. Böylesine önemli bir silahı paralarının üstüne bastırmaları doğaldı.

"Pari bakır, Vise gümüş, Kulta ise altın paranın adı olarak geçer. Her hâlükârda bunlar senin için faydasız bilgiler. Saray bütünüyle hizmetine sunulacak. Diyelim ki dışarı çıktın bakır, gümüş ve altın paranın isimlerini bilmenin yine de sana yardımı dokunacaktır."

"Haklı. Kimse bilmediği şeyi açıklayamaz zira onlarda senin bildiklerini bilmiyorlar." Ülke çapında herkes aynı dili konuşuyor olsa da bölgelerin kendileriyle özdeşen farklı farklı gelenekleri olurdu. Para adları da bunlardan biriydi.

Vaktin akmasıyla puslu mavilik de ortadan kayboldu. Şimdi her yer günlük güneşlikti. Saraya giden yolla şehir birbirinden bağımsızdı. Evler yavaş yavaş tek tükleşip en sonunda yerini okyanusa bıraktı. Kilometrelerce ötedeki saray bir ada gibi küçük ve ihtişamlıydı. İskelenin genişliği yan yana yürüyen üç kişi için sıkıntı yaratmıyordu. Nasıl yapmışlarsa okyanusun suyunda lotus çiçeklerini yetiştirdiklerini fark etmiştim. Sağlıklı taç yapraklarını güzelce açmış bu çiçekler sarayın duvarlarına dek dal budak salmışlardı.

Ahh burası ünlü Lotus koyu olmalıydı.

Muhteşem görünüyordu.

Su sarayının eşsizliği bunlarla bitmiyordu. Boyları gökyüzüne meydan okuyan altı sütün, halka biçiminde sarayın etrafını çeviriyordu. Yaklaştıkça üstlerine dikey bir şekilde kazınan rünleri seçebilmiştim. Bunlar insan alfabesi değildi, büyücülerin kelamlarıydı. İçeri girmemize ramak kaldığından kulaklarımda gümbürdeyen kalp atışlarımdan başka bir yere odaklanamıyordum bu yüzden etrafı çokta inceleyemedim. Zaten girişi de varmıştık.

Demir parmaklıklardan yapılmış süslü kapının önünde iki muhafız nöbet tutuyordu. Towanın giydiği zırhın kopyaları üstlerindeydi. Sert bakışları, kusursuz duruşları insanlara aldıkları disiplinin ipuçlarını çıtlatıyordu. Bizi gördükleri anda yerlerinde dikleşerek -daha ne kadar dik durabilirlerse artık

o kadar- selam verdiler. Sağdaki kapıyı sorgusuz sualsiz açarak içeri geçmemize izin verdi.

Üstüme sabitledikleri bakışları kaburgalarımı deliyordu. Sert mizaçları, sorgulamadan edemeyen yapılarıyla uyumluydu. Korumak görevleri olduğundan en ufak bir şüpheye mahal veremezlerdi. Towa ve Caster gibi yüksek mertebedeki kişilerin yanında benim gibi sıradan birinin ne işi olur diye düşündüklerinden merakları da kabarmıştı. Saraydan talep edilecek bir istek veyahut suçluysam onlardan biri gelip beni alabilirdi sonuçta.

Towa huzursuzluğumu hissetmişçesine arkasını döndü.

"Önünüze dönün." Muhafızlar tırsarak önlerine dönüp yeniden heykel katılığını aldılar.

"Teşekkür ederim."

"Onları kafana takma. Yabancılara alışık olsalar da bizim yanımızda pek görmediklerinden garipsediler." Aslında ayak işi yapmanızın şokunuda yaşıyor olabilirler. "Kim olduğunu bilseler kafalarını yerden kaldırmaya cüret edemezlerdi."

Kim olduğunu bilseler... demek. Düşüncelerimin gittiği noktayı beğenmediğimden sessiz kalarak geldiğimiz yere baktım. Sarayın bahçesi dış çephesi kadar mükemmeldi. Her yer titizlikle hesaplanıp inşa edilmişti. Özeni en ince detaylarda yakayalabiliyordunuz. Hayatımda hiç böyle güzel bir yer görmediğimden her yere alık alık bakmamak için kendime hakim olmaya çalışıyordum.

"Lanet olsun, geç kaldık işte!" Casterin sesindeki zehirli sarmaşıklar Towa'nın boynuna sarılmak ister gibiydi. Muhattabıysa fazla gamsızdı. Takip ettiğimiz yol ileriden sağa dönüyordu. Kulağıma konuşma sesleri doldu. Görüş alanıma girdiklerinde bize doğru yürüyen on kişi saydım. Giydikleri kaliteli zırhın üstüne gece mavisi renginde pelerinler atmışlardı. Kiminin yüzü açık, kiminin ki örtülüydü. Aralarında gençler olsa da yaşlıların sayısı daha fazlaydı. Kırışık derili eller, beyazlaşmış uzun sakallar pelerinin altında saklananlarında yaşını ele veriyordu.

Kıdemliler.

Bizi fark edince konuşmayı kesip yaklaştılar.

Towa'nın gergin bedeni gerildikçe geriliyor, yüz hatları onlardan haz etmediğini bildircesine soğuyordu. Casterin yüzü mavi pelerinliler gibi kapalı olduğundan Towayla aynı kine sahip olup olmadığını söyleyemiyordum.

Kıdelimlilerin suratlarındaki gülümsemeler art niyetlerini inkar edemeyecek kadar kibirliydi. Onlarla karşılaştıktan sonra Towa'nın nefretini besleyen yönlerini aramasam bile görebiliyordum.

"Kızıl mızrak seni görmek ne büyük şeref... geç olsa da. Toplantının saatlerini karıştırdın herhalde?" Geç kalışının altını bilerek çizmişti. Bir dakika... Kızıl mızrak? Towanın lakabı *Kızıl mızrak* mıydı! Benimle dalga geçiyor olmalısın. Ünlü sol kol Towa mıydı? İnanamıyorum. Kalderaya gelmeden önce dersime iyi çalıştığım için şanslıydım. Kitapların yüzde sekseni uydurma hikayelerden mevcut olsa da hiç doğru bilgi de yazmıyor değildi.

Efsanelere göre Su Tanrısının emrinde namlarıyla anılan üç yardımcı komutan vardı. Bu komutanlar güçleriyle dağları sarsıp savaş alanında kandan seller akıtarak yeni bir tarih yazmışlardı. Kötülük edenler onların adını işittiğinde kaçacak delik arardı.

Su Tanrısının sol kolu; Mızrak ustalığıyla bilinirdi. Silahını yanından ayırmayıp gözü gibi baktığından şöhreti de onunla birlikte yürümüştü. Bu yüzden lakabı Kızıl mızrak olarak kalmıştı. Sağ kol; Stratejileri, çeşitli silahlarıyla meşhurdu. Pek ortalarda görünmez, gözükürse de orada aylarca konuşulacak bir hadise meydana getirirdi. Daha çok saray işleriyle uğraşır, Su Tanrısının özel askerlerini yetiştirirdi. Acımasız bir disiplinle ün saldığından askerler aralarında saçlarının renginden dolayı ona *Beyaz şeytan* derlerdi. Ve gruba katılan son üye; *Dikenli mor gül.* O Su Tanrısının gölgesiydi. Sağ ve sol kolun aksine büyüyle donatılmıştı. Doğuştan aldığı mükafatı en iyi şekilde yöneterek birçok başarıya ulaşmıştı. Takımın tek kadın üyesiydi.

Çaktırmadan Caster'e baktım. Bu mevkiye ondan başka kim uyuyordu? Üçlüden ikisi en başından beri yanımdaydı! Towa'ya yaptığım çemkirmeler, attığım tripler duyulsa taşlanırdım. Sakinleş Mana. Senin onları tanıdığını bilmiyorlar. Her şeyden habersiz birini oynaman yeterli.

Towa çarpık gülümsemesiyle mavi pelerinli adamdan farklı davranmıyordu.

"Kimleri görüyorum böyle; Bay George. Düşündüğünüzün aksine toplantı saatinin gayet farkındayım. Elimde olmayan sebeplerden ötürü toplantıda yüzümü gösteremedim lütfen katılamamamı maruz görün. Gordion ormanının canavarlarıyla uğraşıyordum. Hepinizin bildiği üzere halka zulüm ediyorlardı."

"Halktan insanlar bekleyebilirdi. Toplantının ne denli önemli olduğunu biliyorsun. Sadece sen değil, Caster de katılmadı." George denen adamın burun kıvırarak söylediği cümleler içimde büyük bir ateşin yanmasını sağlamıştı. Ne cüretle böyle konuşurdu?

Towa'nın bütün gücüyle sıktığı yumruğunun üstünde yeşil damarlar atmıştı. Bakışlarının öldürebilme yeteneği olsaydı kıdemlileri çoktan beş altı kez gebertmiş olurdu. Bu adam dolaylı yoldan insanlardansa toplantının daha mühim olduğunu vurguluyordu. "Görünen o ki hemfikirsiniz." Sinirle dudaklarını yaladı. "Yanlış anladıysam düzeltin. Bana diyorsunuz ki Su Tanrısının himayesi altındaki insanların bir değeri yok." Birazdan içlerinden birini yumruklayacakmışçasına boğuk çıkıyordu sesi.

Konuşmalarına fırsat vermeden devam etti. Bu sefer kelimeleri daha sert çıkıyordu ağzından. "Sorarım sana George Mkeal. Tapılmayan bir Tanrının değeri kalır mı? Oysaki siz çok iyi bilirsiniz ki Su Tanrısı kendi halkını her şeyden önce tutar. Küçük bir toplantıdan çok daha fazlasından bile." Ağzılarının payını almışlardı.

Yüzleri kağıt gibi sararan adamları görünce az da olsa iyi hissetmiştim. Bende küçük bir köyden geldiğim için canavar saldırılarının nasıl bir hasara sebep olduklarını biliyordum. Eğer bizi de kurtaracak birileri olsaydı onca can vermezdik. Ölenler hala aileleriyle birlikte olurdu. Çocuklar yetim, öksüz kalmazlar; kadınlar dul damgasını ömürlerince boyunlarında taşımak zorunda kalmazlardı. Yıkımlardan doğan parasızlık yüzünden günde bir öğün yemekle yetinmek zorunda kalışlarımızdan bahsetmiyordum bile.

"B.. Ben tabiki de öyle bir şey ima etmedim. Yalnızca toplantıyı kaçırdığınız için endişelendim." Lafı döndüre bildiği kadar döndürmeye çalışıyordu. Az önceki özgüveninin yerinde yeller estiği kesindi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın buradaki herkes ne demek istediğini gayet net anlamıştı.

"Anlıyorum, endişeniz yersiz. Ragnar toplantıdaydı. Bize konuştuğunuz her şeyi eksiksiz aktaracaktır." Adamı terslemek yerine oyununa eşlik etmişti. Kıdemlilerin saraydaki pozisyonları sandığımdan daha kuvvetliydi.

"Anlaştığımıza göre size iyi günler dilerim kıdemliler, rapor vermem gereken biri var da." Towa adamın cevap vermesini beklemeden yanından geçip gitti. Biz de peşine takıldık.

Onlardan iyice uzaklaştığımızda Caster taktir edercesine "İyi dayandın." dedi. Towa'nın çay kırmızılarına kuru ayaz vurmuştu. Belli ki öfkesini hala yutamamıştı. Dışarı taşıramadığından içeride koparıyordu fırtınayı.

"Sikerim onun toplantısını! Pezevenge bak. Chimera yüzünden kaç insan hayatını kaybetmiş biliyor musun? Köye gittiğimde beni ağlayarak karşıladılar. Nasıl rezil hissettiğim hakkında en ufak fikirleri yok." Hışımla elini saçlarının arasından geçirdi. Çatacak yer arıyordu. "Bir boka yaramayan haberci bilerek mi yoksa bilmeyerek mi olanları saraya geç iletti emin olamasam da bunun hesabını verecek."

"Sakinleş. Şüphelerinden Ragnara bahset o gerekeni yapacaktır."

Towa çenesini sıkarak sadece bir baş sallamasıyla Castere cevap verdiğinde söylediklerini kabullenmeye çalışıyordum. Bir insan gerçekten ölümlerin olduğunu bildiği halde hiç bir şey yapmadan seyirci kalabilir miydi? Bu nasıl bir vicdansızlık?

Sonunda sarayın ana kapısına gelmiştik. Geçtiğimiz girişlerin aksine burada muhafızlar yoktu. Az önceki pelerinlilerle birlikte etrafta işlerini yetiştirmeye çalışan hizmetliler, görevliler olduğundan ortalık sakin sayılmazdı. Eh düşmanda içeri girmek için ana avluyu kullanacak değildi. Towa neredeyse üç metrelik olan kapıyı zorlanmadan iterek açtığında devasa bir antreye ayak basmıştık. Açılan ağzımı utanç verici olsa da kapatamadım. İyice inceleyebilmek için etrafımda döndüm. İçerisini tarif etmek için tek kelime kullanabilirdim.

Enfes.

Granit olduğunu düşündüğüm temellerin içlerindeki kristaller mavinin her tonunu içeren tanelerden oluşuyordu. Ucu bucağı gözükmeyen duvarların yüzde sekseni suydu. Kalın camların ardındaki parlak su da bir sürü canlı yüzüyordu. Caster ve Towa'yı tanıdıklarından olsa gerek ilgileri onların değilde benim üzerimdeydi. Küçükten ortancaya, ortancadan büyüğe çeşit çeşitlerdi.

Aman Tanrım onlar deniz kızı mıydı?

Sarayın içi resmen deniz altında yaşıyorlarmış hissiyatı veriyordu. Zeminde yetişen yosunlar, adlarını bilmediğim binbir türde bitkiler ve çiçeklerde insanı hayrette bırakıyordu. Kenarları altın işlemeli lacivert bir halı yere serilmişti. Dar ama uzundu. Tam karşımızda tavandan aşağıya sarkan bayrak Su Tanrısının sembolünü taşıyordu.

Burada kaybolmamak imkansızdı.

Girişin ilerisine geniş merdivenler yapılmıştı. Aynı halı merdivenlerde de seriliydi. Üst kata buradan çıkılıyordu demek ki. Yan yana sohbet ederek yürüyen kadın hizmetliler ellerinde çamaşır sepetleri tutuyorlardı. Bizi, daha doğrusu Towa ve Casteri gördükleri anda telaşa kapılıp susarak adımlarını

hızlandırıp yanımızdan geçtiler. Başlarını arkaya çevirip bana baktıklarını sırtımdaki karıncalanmadan anlayabiliyordum. Buraya geldiğimden beri sık sık aynı muameleye maruz bırakıldığımdan garipseyen bakışlara eskisi kadar tepki vermiyordum.

Doğal olarak kim olduğumu merak ediyordu.

Her ne kadar durup her yeri saatlerce izlemek istesemde ben içeriye göz atarken aynı zamanda yürümeye devam etmiştik. Su'daki canlıların sesini duyamıyordum. Büyük ihtimalle camlar ses geçirmeyecek şekilde ayarlanmıştı. Solda ki kapı açılıp dışarıya bir adam çıktı. Odalar da giriş kadar geniş olduğundan kapılar tek tüktü. Bizi gördüğü gibi yüzündeki ifade anında değişti.

Tedirgin olmuştum, çok kötü bakıyordu.

Towa'dan bir parmak daha uzun olduğunu düşündüğüm adamın buğday tonlarında bir teni vardı. Üstünde; siyah dar bir pantolon, diz kapaklarına uzanan koyu kırmızı bir ceket vardı. Giydiği botlar diz kapaklarının hemen altında bitiyor, göz alıcı fiziği korkutucu olup olmamak arasında gidip geliyordu.

Kar beyazı rengindeki saçlarını geriye doğru taradığından kısa gelen tutamlar arkaya doğru kat kat uzanıyordu. Derinden çattığı kaşları, asabiyetini gösteren gri ve siyahın arasında kalmış göz rengi ile *'Ben çok kızgınım!'* etkisi yaratıyordu.

"Neredesiniz lan siz!"

Kükreyerek sorduğu soru karşısında istemsizce Towa'nın arkasına kaçtım. Gür sesi bağırmasıyla daha da yıkıcı bir hal almıştı. Benim arkasına saklanmama göz atan Towa sonradan adamın hiddetine alışıkmışçasına ona döndü.

"Bağırma, kızı korkutuyorsun Ragnar. Senin dellenmelerine biz alışık olsakta o değil."

Bu adam pelerinlilerle konuşurken adı geçen kişiydi. Zihnime yıldırımlar indiren düşünceyle kaskatı kesildim. O... Su Tanrısı olamazdı değil mi? Çaktırmadan daha dikkatli baktım. Olabilir miydi? Towa'nın beni ifşa edişiyle insanı yerine mıhlayan gözler üzerime dikildi. İçimden Towa'ya saydırırken dışarıdan diken üstündeydim. Çatık kaşları bana bakarken gittikçe derinleşiyordu. Şuraya düşüp bayılmama ramak kalmıştı.

Bir anda çatık kaşları düzeldi, afallamıştı. "Bu kız?"

Towa kıs kıs gülerek Ragnara göz kırptı. "Sende fark ettin değil mi? Bende onu ilk gördüğümde dumura uğradım." Keyiflenerek bahsettiği şeyi

anlamasam da Ragnar anlamış ama tepkisini bozmamıştı. "Neden onu buraya getirdin? Bir gelin olması hayatta kalması için yeterli bir sebep değil." dedi. Evet! Evet! Hemde gözümün içine baka baka!

Omuz silkti. "Tabiki de değil." Onaylamasana be!

"Yine de durumunun özel olduğunu görüyorsun. Direkt *eş* olarak geldiğinden saraya getirmekten başka bir şey yapamazdım."

"Aron bundan hiç hoşlanmayacak."

"Doğru." Kötü kötü sırıttı. "Yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum."

Ragnarın düz duvar ifadesine rağmen Towa baya baya eğleniyordu. Aralarında geçen konuşmadan hoşlanmasam da en ufak bir şey anlamamıştım. Tek çıkarabildiğim sonuç Ragnarın Su Tanrısı olmadığıydı. Rahatlamıştım.

İkili susup bakışlarıyla anlaşmaya başladıkları sırada merdivenlerden gelen ayak sesleri kulağıma çalındı. Ne kalın ne de ince bir erkek sesi baskın bir şekilde konuşmaya başladığında ortamın hakimiyetini anında ele geçirmişti.

İçim titredi.

Bu ses... bir insana ait olamayacak kadar alımlı aynı zamanda korkutucuydu.

"Ragnar hala Towa ve Casterden haber yok mu?"

Nedense cesaret edip de sesin sahibine bakamıyordum. Avuç içlerim saniyesinde terlemişti. Kalbim düşmanımmışçasına göğsüme indiriyordu acımasız darbelerini. Mutlak kudretin gücü... bir Tanrının varlığı bu şekilde tesir altına alırdı insanları.

Bir Tanrı yakınlardaysa bilirdiniz tıpkı şu anda benim bildiğim gibi.

Oydu.

Onun için adanmış, onun için gelmiştim.

Sıkışan nefesimi düzene sokmak için yavaşça soluk alıp verdim. Acele etmeden leylaklarımı merdivenlere doğru çevirdim. İlk kez bir Tanrının aurasıyla çarpıldığımdan sersemlemiştim.

Ragnarınkilerden daha pahalı olduğu belli olan botlar bacaklarını sıkıca sarmıştı. Derisine tek bir toz tanesi dahi konmamıştı, pırıl pırıldılar. Baldırlarına doğru dökülen uzun, siyah bir ceket giyiyordu. Ceketin düğmeleri gümüştendi, iliklenmemişti. Mat, siyah bir gömleğin üstüne geçirilmişti. Yakalarını birbirine tutturan gümüş bir zincir takıyordu. Ceketin işlemeleri de çok şıktı.

Büyük bir beğeniyle incelediğim kıyafeti giyen adamın vücut yapısı karnıma krampların girmesini sağlayacak derecede kusursuzdu. Kavrulmuş tene; Geniş omuzlar, kaslı kollar, ince bir bel eşlik ediyordu. Gözlerimi bir tık daha yukarı kaldırdığımda kemikli bir çene hattı karşıladı beni. Leylaklarım dudaklarını incelemek için üstlerinde gezerken elmacık kemiklerimdeki ısının artışını sezdim. Alt dudağı, üst dudağından bir tık daha kalındı. Burnu da dört dörtlük kıvrımlara ihanet etmiyordu.

Yutkundum.

Kurum siyahı renginde saçlara sahip olan bu adamın asi bir görüntüsü vardı. Ensesindeki saçlar kısaltılmış olsa da üsttekiler bir parmaktan biraz daha uzundu. Saçlarının ön tutamlarından bir kısmı sola doğru yatırılmıştı.

Artık onu tamamen görebiliyordum.

Göz göze geldiğimiz anda aramızda cızırdayan elektrik omuriliğimden yukarıya tırmandı.

Kuzguni kirpiklerin altından kehribar rengi ışıklar sızıyordu.

Kalbim garip bir sızının eşliğinde hızlandı.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

O... rüyamda gördüğüm adamdı.

Fırtınadan önceki sessizlik büyüyordu. Duygulardan arındırılmış irisler ifadesizliğini bende gördüğü bir şeyle yitirmişti. Gitgide koyulaşan gözler viski kıvamını almış, nefrete bürünmüştü.

Kaderin çarkındaki dişliler göz göze geldiğimiz anda dönmeye başladı.

ღ Ay ay ay bizim Tanrımız geldiiiii.

ღ Bölüm nasıldı bebeklerim? En sevdiğiniz kısım neresi oldu?

ღ Sizde bundan sonra neler olacak? (Bilenler lütfen spoiler vermesin)

Bir sonraki bölümde görüşmek üzereee <3

☽ PLAN

Bana ulaşmak için;

İnstagram hesabım = endless_q.r

Twitter hesabım = Endless_QR

♡

| ﻩ Mana

Buraya ne hayallerle geldiğimi bilemesem de beklediğim kesinlikle bu değildi. Hala karşımda duruyor oluşuna inanasım gelmiyordu. Bir defaya mahsus rüyama girmiş bu adamın yüzünü hatırlayamasam dahi kehribarını unutmam mümkün değildi. Gece denizinin ortasında bana bakan irisler ateş böceklerini andırmıştı.

Şimdiki kadar soğuk değillerdi.

Damarlarını istila eden nefretin derinliği korkunçtu.

Ağzından çıkacak bir sorgulama, en azından kim olduğumu merak etmesini umarken söylediği iki kelime kıvılcım olup tüm umutlarımı ateşe vermişti.

"Neden hayatta?"

Başımın üstünde patlayan camın kırıkları tepemden aşağıya dökülürken etimde açtığı yarıklar hakikati yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Kesikler sızlıyor, acısı kalbime vuruyordu.

Burada da yerim yoktu.

Üstüme devrilen enkaz ağırdı. Öyle bir sarsıldım ki bir an için ayaklarım beni taşıyamayacak sandım.

İçimde öteleye öteleye büyüttüğüm kahır düğümlerinden çözülerek serbest kalmıştı. Hür kalan ızdırap geçmişle bugüne ait ipliklerden meydana geliyordu. Yüzlercesi dağılarak, taze yaralardan içeriye sızdılar.

Towaya bakmak istiyor, *beni buradan götür* diye yalvarmak istiyordum. Gözlerimi bu adamın nefretinden çekebilsem yapacaktım da, yapamıyordum. Beni burada istememesini geçtim aldığım nefeslerin peşine de düşmüştü.

Hafifçe kaşlarımı çattım. Ne yaparsa yapsın, ne kadar düş kırıklığına uğrarsam uğrayayım duygularımı ona belli etmeyecektim. Boyun eğmeyecek, dik duracaktım.

"Bu beni aşardı."

Towa'nın ne demek istediğini anlamamış olmalı ki bakışları anlık ona kaydıktan sonra tekrar bana çevrildi. Gözlerindeki garezi açıkça görmemi istediğinden bakışlarını bilerek üstümden çekmiyordu.

"Emirlerim ne zamandan beri sizi aşar oldu? Üçünüze defalarca söyledim; eğer musubetli bu şeyler ortaya çıkarsa düşünmeden canlarını alın."

Musibet... bu bendim.

"Muhafızlar!" Girişte yankılanan çağrıyı duyan muhafızlar koşar adım içeri girerek kehribar gözlerin sahibine saygıyla selam verdiler. Ardından kazık yutmuşlarcasına dimdik durarak emirleri beklemeye koyuldular.

"Şu şeyi zindana atın."

Muhafızlar bana doğru gelmeye başladıkları sırada Towa öne çıktı. Kollarını birbirine dolayarak tek kaşını kaldırdı. Muhafızlar verdiği gözdağını görünce tereddütle duraksadılar. Duruşu *sıkıysa beni geçin* diyordu. Beynim olanları algılamakta güçlük çekiyordu. Yaşadığım şoktan ötürü ne itiraz edebiliyor ne de tepki gösterebiliyordum. İstenmiyor olsamda öylece gitmeme izin vermeyecekti. Zira bir gelin her yönden ülke için tehdit unsuruydu. Towa'ya kızmak ve aldığı emre rağmen beni neden buraya getirdin diye hesap sormak istiyordum.

Beni istemeyeceğini biliyordu.

Üstelik o herifin zindanda çürümeme göz yumacak kadar kalbi taştandı.

"Kalın yerinizde yoksa sizi pişman ederim!" Muhafızları bağırarak payladıktan sonra Su Tanrısına döndü. "Ve sen! Önce söyleyeceklerimi dinle sonra ne yapacağına karar verirsin." Towa'nın sert çıkışı diğerlerini şaşkınlığa boğmuştu. Onların değil de benim tarafımı tutuyordu. Sağlıklı düşünebilseydim benim yüzümden Tanrısına isyan etmesini engellerdim. Böyle bir günahın bedelini ödemek kolay değildi. Gelin görün ki şuanda iç çatışma yaşadığımdan neyin doğru, neyin yanlış olduğunu söyleyemiyordum.

Niye bana destek oluyordu?

"Emrime bir süre önce tanıştığın bir kadın için karşı mı çıkıyorsun Towa?" Sesindeki tehditkar tını beni çekindirirken Towa'ya işlememişti. Sanki bildiği bir şey varmışçasına rahattı. Bense bembeyaz kesildiğime emindim.

"Mana'yı öldüremezsin Aron ya da zindana atarak ondan kurtulamazsın."

Su Tanrısı kaşlarını hafiften çattı. Ufakta olsa yüzünde meraklı bir ifade belirmişti. Towa'nın alelalede bir sebepten ayaklanmayacağını bilir gibiydi. Caster ve Ragnarda sırra vakıftı. Sessiz kalmayı tercih ederek bir nevi Towa'nın konuşmasına müsaade ediyorlardı.

"Kız işaretli."

Yarım ağız güldü. "Ne?"

"Kızın alnında sana ait olduğuna dair işaret var diyorum, bizzat gördüm."

Gözlerini kıstı, yalan söyleyip söylemediğini tartıyordu. Yanında duran ikilinin herhangi bir şaşırma belirtisi göstermemesi de şüphesine tuz, biber ekti. Katılığından bir şey kaybetmemiş bakışlar hızlıca üzerime daha doğrusu alnıma çivilendi. Savunmamı delip geçen hiddeti istemsizce bir adım geri atmamı sağladı.

Korkmuş olmam umurunda değildi.

Towayı beni öldürmekten alıkoyan işaret şimdi de Su Tanrısına karşı çıkıyordu. Nasıl bir şey olduğunu göremediğim gibi harekete ne zaman geçtiğini de çözemiyordum. Towayla tanıştığımda beni korumak için belirmişti. Alnımda hissettiğim tanıdık sıcaklık şimdi de faaliyete geçiyordu. Kehribarlar, altın sarısına bürünerek parladı. İşaretin uyanması için güçlerini kullanmış olmalıydı. Towa'nın iddiası ispatlanınca az önceki nefreti aratacak bir caniliğe evrilmişti tavrı. Yüz hatları gerilmiş, yırtıcı bir ifade sergiliyordu.

Beni gerçekten öldürmek istediğini o saniyede anladım.

Göğsümün ortasına ağırlığını koyan burukluğu yadırgamıştım. Benim için yabancıdan farksız değildi. Neden alınıyordum? Aptal mıyım neyim.

"Siktir! bu nasıl olur? O lanet olasını daha işaretlemedim!" Delirmişti. Sakin halinden eser kalmamış, içinden ne yapacağını bilemeyen bir adam çıkmıştı. Ortada dönen konudan bir haberdim ve bana ne olacağını hala anlamamıştım. İşaret bu denli mühim bir şey miydi?

"Bu kader olmalı. Sen sırtını yazgına çevirsende o bir şekilde sana ulaşmayı başardı. Doğuştan işaretli bir gelin... Onu reddedemezsin. Bu durum kızın yaşayıp Kalderanın hanımı olması gerektiğinin kanıtı."

Tartışma boyunca izlemekle yetinen Ragnar sonunda ağzını açtığında Su Tanrısının işkence eden bakışlarının yeni hedefi olmuştu.

"Saçmalık!"

Kara bulutları çağrıştıran hareler Su Tanrısına bakarken aldırmazdı.

"Kabullenmek istemiyor olman kuralları yok sayabileceğin anlamına gelmez. Ataların buyrukları mutlak. Ezip geçmek isteyen kişi sen olsan da olmaz."

Ragnarın bir kitaptan alıntı yaparcasına kurduğu cümleler Su Tanrısını pekte ikna etmiş gözükmüyordu. Yumruğunu tüm gücüyle sıkarak kanını parmak boğumlarından çekti.

"Bu konuşmayı onun karşısında yapmayacağım. Muhafızlar emrimi tekrarlattırmayın kızı götürün!"

"Lanet olsun! onu gerçekten zindana mı attıracaksın?"

"Kapat çeneni!" Su Tanrısının çığırından çıktığını gören Towa bu sefer tepkisiz kalamamıştı. Bağırmasıyla birlikte bütün giriş deprem oluyormuşçasına sallandı. Camın içinde ki canlılar telaşla yüzerek kaçıştılar. Bir Tanrının gazabıyla yüzleşmek akıl kârı değildi. Çay kırmızılarına yayılan duygu korkuyla bitmiyordu. Korkunun üstüne serpiştirilmiş endişe kırıntıları da vardı. Su Tanrısının emirlerine bir kez daha karşı çıkamayacağını ben dahil bu oda da ki herkes biliyordu.

Direnmedim.

Muhafızlar kolumdan tutarak götürdüklerinde onlara uydum. Towa'nın beni kurtarmak istemesine minnettardım lakin ondan daha fazlasını yapmasını isteyemezdim. İşaretli olduğum açığa çıktığından serbest kalmamın hiç bir yolu kalmamıştı. Olanlar üstüme çok fazla gelmişti. Oturup düşünmeli ve bundan sonra ne yapmam gerektiğine karar vermeliydim.

Kendime gelecek, düştüğüm yerden kalkacaktım.

Ben güçlüyüm. Evet, güçlüyüm...

Gözlerim doldu.

Ağlama.

Titreyen alt dudağımı dişledim.

Sorun değildi, istenmemeye alışıktım ben. Baş edemediğim tek şey kalbimdeki yaradan gelen zonklamaydı.

Kesik çok yeniydi.

Elimle kalbimin üstündeki kumaşı sıktım.

Lütfen... kapan.

Bir an önce kapan.

✶

Dalgın bir şekilde yürümeye devam ederken demin olanları ölçüp biçiyordum. Düşüncelerim parçalanıp ikiye ayrılmıştı. Biri bir yandan, diğeri öteki yandan çekiştirerek beni doğru bildikleri istikamete götürmeye çalışıp durduklarından beynimi meşgul ediyorlardı.

Tanrıların hepsi mi böyleydi? Yoksa bu tutum yalnızca Su Tanrısına mı özeldi? Nasıl biri olduğumu bilmeden etmeden ön yargılı davranmıştı. İçimden bir ses yaklaşımının benden kaynaklanmadığını söylüyordu. İlk dakikadan nefretini kazanmak için ne yapmış olabilirim ki sonuçta? Gelin sıfatını taşıyan her türlü canlı ya da cansız şeye düşman kesilmişti.

İç geçirdim. Başımı kaldırarak nerede olduğumuza baktığımda merdivene varmak üzere olduğumuzu gördüm. Aşağıya ineceğimiz barizdi zaten gidebileceğimiz başka bir yol da göremiyordum. Epeyce yürümüş olmalıydık. Girişteyken koridorun sonunu görememiştim. Şimdiyse o koridorun bitimindeki merdivenlere dek gelmiştik.

Yer altına inen döner merdiven üç kişinin yan yana durabilmesi için dardı. Muhafızlardan biri önden, ben ortadan, sonuncusu da arkadan gelecek şekilde inmeye başladık. Git gide kararan ortalık yüzünden tedirginleşirken duvarların içindeki turkuaz renkli kristallerin etrafı aydınlatmasıyla rahat bir nefes almıştım. Ne tuhaf yapıydı. Acaba girişteki duvarlarda bu özelliğe sahip miydi? Gerçi camın ardındaki su doğal bir ışık oluşturduğundan gerek duymazlardı.

Oldukça uzun olan merdivenin çıkışı devasa bir mağaraya bağlanıyordu. Sonuna kadar açılan gözlerimi ağzım izledi. Mağaranın her çıkıntısında, köşesinde, hatta yer yer zemininde kristaller yetişmişti. Mavinin her tonunda, küçüklü, büyüklü kristaller parlıyordu; büyüleyiciydi. Hesap edemeyeceğim genişlikteki bu yerde iki ordu rahatlıkla hareket edebilirdi. Sanırım saray komple bu mağaranın üstüne inşa edilmişti. Duvarın harcına katılan kristallerde belli ki buradan toplanmıştı.

Ana kayalar belirli boşluklarla delinmiş, yuvalar açılmıştı. Kapı niyetine konan demir parmaklıklarla mahkûmlar için hücreler yapılmıştı. Zindandan çok insanın kafasını dinleyebileceği bir ortam kurmuşlardı resmen. Eh en azından pis bir yere atılmamıştım.

Buradaki taşlardan çok güzel mücevherler yapılabilirdi. Yahut süs eşyası olarak yüksek meblalara da satılabilirdi. Niye zindan yapılarak israf edilmişti ki? "Burası önceden maden falan mıydı acaba?" Aklımdan geçirdiklerimi farkına varmadan sesli dile getirmiştim. Muhafızlardan biri onlara soru sorduğumu sanarak cevap verdi.

"Hanımım onlar basit taşlar değiller."

Önümdeki muhafız saygılı bir şekilde açıklama yapınca şaşırmıştım doğrusu. Nihayetinde buraya sürgün edilmemin nedeni Tanrılarıydı. Efendilerinin aksine beni bu ülkenin hanımı olarak görmeye kalkışıyorlardı.

Bu ironi dilimde acı bir tat bıraktı.

Depreşen duygularımı göz ardı edip muhafızın dediğine odaklandım.

"Nasıl yani?"

"Taşlar Su Tanrısının bizzat getirdiği tiran kristalin filizlenmesiyle yetiştiler. Görevli nereden geldiği sır olan bu kristali toprağa ektiğinde

çoğalarak mağaranın bir çok yerinde daha büyüdüler. Türleri garip bir şekilde bitkilerle ahbap." İyi de bu çok ender rastlanan bir hadiseydi! Hayır, bir taşın daha önce bu tarz yeteneklere sahip olduğunu hiç duymamıştım.

"Neden kristalin burada kök salmasına izin verdi ki?" Ülke bolluk ve refah içerisindeydi. Hazine odasını şahsen gidip görmesem de kuşkusuz tıka basa doluydu. Kötü günler için mi tedbir alıyordu?

"Kristal kasten buraya ekildi. Size sıradan olmadıklarını söylerken çoğalmalarından değil, esas güçlerinden bahsediyordum. Bu taşlar getirilen mahkûmların enerjisini emerek halsizleştirdiğinden başımıza bela olmuyorlar." İlaveten mahkumların kaçış oranlarını da azaltıyordu tabii.

Su Tanrısı zeki bir adamdı.

Boş hücrelerden birinin önüne gelince durduk. Parmaklıkların demirden değilde taştan yapıldığını görünce hayret etmiştim. Biraz zorlansalarda suçluların bunları kırıp kaçabileceğine emindim. İşlerini savsaklayarak yaptıklarını düşünecekken her yerde gördüğüm enerji çeken kristallerin taş parmakların içine de konulduğunu fark etmiştim.

Detaylar en küçük ayrıntılarda gizliydi.

Muhafızlar kapıyı açıp içeri geçmemi beklediler. İşkillenmeyi kesip yeni evime adım attım. Taş parmaklık arkamdan örtüldü. Benimle sohbet eden muhafız cebinden çıkardığı anahtarı kilide sokarak iki kere döndürdü. İşleri bittikten sonra ellerini sol göğüslerine koyup hafifçe eğildiler.

Selam verip gitmişlerdi.

İçeriyi inceledim.

Pek fazla eşya yoktu. Yalnızca taştan bir yatak ve tuvalet vardı.

Duvara çakılmış kalın zincirlere temkinli bir bakış attım.

Prangaya vurulmamak için uslu durmalıydım sanırım.

Gözlerimi devirerek taş yatağa oturup sırtımı geriye yasladım.

✶

Hücremdeki kısıtlı alanda pek bir şey yapamayacağımdan bende bugün olanları ele aldım. Zaten bol bol boş vaktim vardı. Su Tanrısına kurban verilmeyi kendim istemiştim. Evet, tereddütlerim vardı ancak korkum Su Tanrısının canavar görüntüsünde olmasıyla sınırlıydı. İstenmeyeceğim aklımın ucundan dahi geçmemişti.

Yirmi bir yaşındaydım. Ailemi kaybettiğimdeyse sekiz. Üzerinden on üç sene geçsede içimdeki kız çocuğu büyümemiş o güne, o yaşa hapsolmuştu. Gözlerim tavandaydı. Baktığım yerle, gördüğüm şeyler aynı değildi tabii. Kimsesizliğimi yamalarla diksemde bir türlü eskisi gibi olamıyordum.

Özlem durmadan kızgın bir demir gibi dağlıyordu kalbimi. Yakılan yere sürecek bir merhem bulamadığım gibi yüreğimin ıssız sokaklarında kaybolmuştum.

Bir şey arıyordum.

Ne aradığımı bilmediğim için nereye gitmem gerektiğini de bilmiyordum.

Yıllar geçmişti, ben aramaktan yorulmuştum.

Artık birinin beni bulmasını istiyordum.

Titreyen çenemi durdurmak için dişlerimi sıktım. İstenmemeye alışıktım. Ailemi yangında kaybettikten sonra köy halkının nezninde hem yetim, hem de yüktüm. Mithril hanımım beni himayesi altına almasa açlıktan ya da soğuktan donarak ölecektim. Aithra hanımımla yer değiştirip Su Tanrısının karısı olursam en azından sığınacak bir yuvam olur diye düşünmüştüm.

Beni sevmese de olurdu.

Aptaldım.

Kendi kendime gelin güvey olup içimdeki kız çocuğuyla hayallerimi paylaşmayacaktım.

Göz yaşı ruhun kanıdır derler... *Ruhum hurdahaşdı.*

Orada uzanıp ne kadar düşündüm bilmiyorum. Ağlayacak gibi olsam da ağlayamamıştım. Saatler geçtikçe karanlık çöküyor, mağaranın içindeki kristaller daha da kuvvetli parlıyordu.

Kafese kapatılmış bir kuştan farksızdım.

Sessizliği bozan ayak seslerine dikkat kesildiğimde yattığım yerden doğruldum.

Biri geliyordu.

Gerildim. Zindana geldiğimizde etraftan ses seda gelmediği için burada yalnız olduğumu farz etmiştim. Yanılıyor muydum? Muhafızlardan biri geri dönmüş olabilir mi? Taş yatağın kenarını sıkarak sabırla bekledim. Gelen kişinin mahkumlardan birinin olmaması için dua ediyordum. Sağa sola baksam da kendimi savunabileceğim hiçbir şey bulamamıştım. Gelen kişinin kendisinden önce gölgesi gözüktü. Heybetli gölgenin bir erkeğe ait olduğu barizdi. Aklıma gelen ihtimalle kalbim tekledi.

İçimdeki kız çocuğu düşüncelerimi okuyup başını kaldırdı. Gözlerindeki donukluk bir an için beni irkiltse de görmemiş gibi davrandım. Her zamanki ukala sırıtışıyla parmaklıkların önünde duran adamı görünce istemsizce yüzüm düşmüştü.

O değildi.

"Alınsam mı, alınmasam mı bilemedim doğrusu. Kahramanın teşrif ediyor ve sen somurtuyor musun?"

Elini kalbinin üstüne koyup acı çekiyormuşçasına bir ifade takındı. Oyunculuğu berbattı. "Ah kalbim! Nasıl kırıldığına bir bak." Burukça gülümsemeden edemedim. Tahmin edin kim gelmişti?

"Bakıyorumda mütevaziliğin yine üstünde."

Göz kırptı. "Her zamanki halim güzelim."

Ne diye moralim bozuluyordu? Kaşlarımı çattım. Silkelen ve kendine gel Mana! Adam seni zindana attı! Zindana! Niye geleceğini düşündüm ki? Saçmalıyordum.

Ölmemi istemişti.

"Mana?" Haylazlığı bırakarak ciddileşti. "İyi misin?" Leylaklarımdaki çalkantıyı görünce aramızda düz bir bakışma geçmişti. Dudaklarım kıvrılacak gibi olsa da fazla tutunamamışlardı.

Ben istemiştim olan her şeyi.

İsyan etmeye hakkım yoktu.

"Eh, zindanda olmaktan hallice!" Duygularıma bulaşan bunalımdan sıyrılarak sahte bir neşe sergiledim. Herşey yoluna girecek. Girmemekte diretirse de her türlü baskıya başvururdum. Bu vakte dek bir başıma hayatta kalmıştım. Bundan sonrada farklı olmayacaktı.

Kaldera da benim için endişelenen tek kişiyide üzmeyecektim. Otuz iki diş gülümsediğimden yüzündeki endişe kırışıkları azda olsa silinmişti.

"Pekii. O zaman şu elimdekileri al da kapıyı açayım." O diyene kadar elindekilere dikkat etmemiştim. Tuttuğu tepside bir kase pirinç pilavı, içinde patates parçaları olduğunu düşündüğüm bir tas çorba ve biraz da ekmekle kavrulmuş et vardı. Bana yemek getirmişti, benim bile karnımı doyurmak aklıma gelmemişken.

Çok düşünceliydi. Öyle değilmiş gibi davransa da Towanın nazik bir yanı vardı.

Şimdi duygusallaşmanın sırası değil Mana! Boğazımı temizleyerek elimi belime koydum.

"Oradan bakınca hücrede olduğum görünmüyor mu? Tepsiyi parmaklıklardan geçiremeyeceğimi bilecek kadar zekisin sanıyordum." Bilmiş bilmiş konuşup birde tek kaşımı kaldırınca tip tip bakmıştı. İçimden kıkırdadım. İnsanlarla neden uğraştığını anlıyor gibiydim.

Verdiği tepkiler komikti.

"Senin dilin iyice uzadı bakıyorum da. İlk tanışmamızda benden korkan küçük kızı nereye sakladın?" İmasına güldüm.

Yaklaşarak kollarımı parmaklıkların arasından uzattım. Tepsiyi elime tutuşturup cebinden çıkardığı anahtarla kilidi açıp kapıyı araladı. Tekrar yanıma gelip tepsiyi aldı. Taş yatağa oturdu. Yanına gittiğimde tepsiyi dizlerimin üstüne bıraktı.

"Bir elmayla karnın doymuş olamaz. Tabaktakiler bitecek." Başımı sallayıp çorbadan bir kaşık aldım ağzıma. Son lokmama dek sessiz kalarak beni izledi. Başlarda önünde yemek yemeye çekinsemde sonrada *'Yemekk!'* diye böğüren midem sayesinde çokta takılmadım. Kısa sürede bütün tabakları silip süpürmüştüm.

"Doydun mu?"

"Evet, teşekkürler."

Bacaklarını açarak oturduğu yere iyice yayıldı. Kafasını duvara yaslayıp bana yandan bir bakış attı. "Kızgın olmalısın." dediğinde duraksadım.

"Yerimde olsaydın kızgın olmaz mıydın?"

Dudaklarını ıslatıp hızlıca başını salladı. "Bak haksızsın demiyorum ama..."

"Ama?" Bacağını sallayıp duruyordu. Aklında ne varsa söyleyip söylememek konusunda ikilemde kalmıştı. "Aronun da kendince mazeretleri var." Su Tanrısının emrinde çalışıyor olmasına rağmen aramızdaki probleme adil yaklaşıyordu. Kabalık etmek istemesemde ikimizi birden haklı bulmasını normal karşılayamazdım.

Towa da ne düşündüğümü kestiriyor olmalıydı ki "Kulağa abes geldiğinin farkındayım. İnan bana, Aron suçsuz birini zindana atacak kadar adeletsiz bir Tanrı değil." dedi.

İç sesim *'Ama beni attı!'* dese de dışarıdan suskunluğumu korudum.

"O senin efendin elbette önceliğin olacak." Bunu söylerken dürüst olsam da Su Tanrısını savunduğu için onu bir kaşık su da boğmak istiyordum.

Anlaşılmamanın verdiği sıkıntıyla parmaklarını saçlarına daldırıp ofladı. "Başlayacağım şimdi sövmeye! Bir şeyleri yüzeysel anlatma kabiliyeti bende yok ki anasını satayım!" Maskelemeye çalıştığı şeyi ortaya dökmemek için gayret ediyordu. Gürültüyle nefes alarak gövdesini tamamen bana döndürdü.

"Sende anlamışsındır, anlatmamam gereken şeyler var. Her halükarda sana şerefim üstüne yemin ederim ki Aron kötü bir Tanrı değil." Gelmiş Su tanrısını önümde aklamaya çalışıyordu. Aklamak için didinip durduğu Tanrı yaptıklarını doğru ya da yanlış bulup bulmamamı önemsemiyordu bile.

"Anlamıyorum." Anlamayacaktım da. Bahanesi ne olursa olsun kabahatliydi.

"Keçisin! Keçi!" Öfkeyle söylendiğinde omuz silktim. Sırf gelin olarak ona geldim diye beni zindana atan adama birde hak mı verecektim? Daha neler! "Pes ediyorum!" İyice yanıma yaklaşarak "İkimizin arasında kalacaksa söylememde bir sıkıntı olmaz herhalde." deyince gülmemek için yanağımın içini dişledim. Bir yandan da diyecekleri umrumda değişmiş gibi davranıyordum. Deminden beri kıvranarak saklamaya çalıştığı şeyi içten içe merak ediyordum.

Sonunda eteğindeki taşları dökecekti.

"Su Tanrısına adak adanan ilk gelin sen değilsin Mana. Olanları detaylandıramasam da bilmen gereken nokta şu: Geçmişte Aron gelinlerinden birine güvenerek ona hak ettiği gibi muamele etti. Gelin bunun karşılığını nasıl ödedi dersin? İhanetle." Eksik parçalar nihayet yerine oturmuştu.

Güven sorunu yaşıyordu.

"O ihanetten sonra Aron kurban edilen hiç bir geline yanında yer vermedi. Bir gün belki neler olduğunu onun ağzından dinleyebilirsin. Sana kızma demiyorum. Hatta mümkünse yaptığının bedelini burnundan fitir fitir getir ama bunun için ondan nefret etme." Bütün gelinlerin ölmesini isteyecek kadar o kadının ihanetini yediremiyor olmalıydı.

Tüm gelinlere beslediği kin aslında ihanet eden geline verdiği değerden türemişti.

Söylemeye dilim varmıyor... seviyordu değil mi? O kadını sevmişti.

Sevginin olmadığı yerde nefrette olmazdı çünkü.

Karnımdaki şeyin kızgınlığın değil, kırgınlığın tohumları olduğunu Towa'ya söyleyemezdim. Tıpkı Su Tanrısını buraya gelmeden evvel rüyamda gördüğümü söyleyemeyeceğim gibi. Anlamsızdı çünkü. Neden böyle olduğunu, neden böyle hissettiğimi kendime açıklayamazken Towa'dan anlamasını bekleyemezdim.

Onu cevapsız bırakmak istemediğimden gelişigüzel bir yanıt verdim. Aklım başka yerdeydi.

"Dediklerini yapabilmem için ilk önce buradan çıkmam gerekiyor."

Çay kırmızılarındaki parlaklık geri gelerek sinsi sinsi sırıttı. "Orasını bana bırak. Seni buradan çıkaracak bir planım var." Ses tonunda şeytani birşeyler vardı. Umarım başıma bundan daha büyük bir bela açmazdı.

"Nasıl yapacaksın?"

"Orasıda sürpriz olsun." Ayağa kalktı. "Neyse ben gideyim artık. Şimdi yokluğumu fark etmeleri iyi olmaz, planımda aksaklık istemiyorum."

Ne yapacağını söylememekte ısrarcı olması şüphelerimi arttırsa da bir şey demedim. "Tamam." Bende onunla birlikte ayaklanınca acıyla inledim. Anında eğilip bacağımı tuttum. Yarayı açacak yanlış bir hareket yapmış olmalıyım.

"Ne oldu!"

"Bir şey olmadı. Sadece bacağım--" Endişelenmemesi için açıklama yapıyorken sözümü tamamlamama izin vermeden önümde diz çöktü, dinlemiyordu. Bacağımı tuttan elimi iterek elbisemin eteğini yarayı görecek şekilde kaldırdı. Tepeye tırmanmaya çalışırken ayağım kaymış, bacağımı kayaya sürtmüştüm. Derim soyulmuş, bacağımda ince kesiklerden yaralar oluşmuştu. Aslında abartılacak yanı yoktu. Bir anlık yarayı zorladığımdan canım yanmıştı.

Towa ise yaraya bacağım kopmuş gibi bakıyordu. Sinirden koyulaşan harelerini bana çevirdi.

"Kim yaptı? Kim yaptı dedim Mana! Muhafizlar mı? Seni buraya getirirken ters bir şey mi yaptılar? Geberteceğim onları!" Verdiği alakasız sonuca o kadar şaşırmıştım ki konuşmayı unutmuştum. Benim söyleyeceklerimi es geçmiş, kendi kendine uydurduğu hikayeye inanarak delirmişti. Kalkıp hışımla kapıdan çıkmadan önce kolunu yakalamayı başarabilmiştim. Manyak, resmen anlayıp dinlemeden muhafızları linç etmeye gidiyordu.

"Towa dur!"

"Nasıl dokunmaya cüret ederler lan sana! Aronun seni zindana attırması Kalderanın hanımı olduğun gerçeğini değiştirmiyor!" Kükreyerek bana doğru bağırdığında kaşlarımı çattım.

"Bir dinle ya! Muhafizlar bana zarar vermedi!" Bende sinirime yenik düşüp bağırmıştım. Söylediklerimden sonra saniyeler önce köpüren o değilmiş gibi sakinleşti.

"Kim yaptı o zaman?"

"Ben!"

Kaşlarını yukarı kaldırdı."Sen mi?"

"Seni bulmadan önce bir tepeye tırmanmam gerekmişti. O sırada ayağımın altındaki taş kayınca oldu." Yarayı göstererek devam ettim. "Bak, yeni yaraya benzemiyor değil mi? kabuk bağlamaya başlamış bile."

Kabuklanmayı görünce ikna olmuştu.

"Bir daha ki gelişimde yaran için merhem getiririm."

İtiraz edecekken bakışlarını görünce uysalca başımı salladım.

✶

Towa'nın zindandan gitmesinden bir süre sonra günlerin yorgunluğu üzerime çökmüştü. Kurban edilmiş, ölümden dönmüş, kaçırılmış ve bir Tanrı tarafından zindana atılmıştım. Yaşadığım stres yüzünden bedensel ve ruhsal olarak perişandım. Bu kadarını kaldırabilmem bile mucizeydi. Kapanan göz kapaklarıma adapte olarak taş yatağa uzandım.Yattığım yerin rahatsızlığı uyumama izin vermez diyordum, öyle olmadı. Gözlerimi kapattığım gibi derin bir uykunun kollarına atladım.

"Eğer bu işin altında senin olduğunu öğrenirse üzerinde çeşit çeşit işkence dener."

Kalın bir erkek sesi duyuyordum. Kulağıma aşina gelen sesi bir yerlerden tanıyordum ama bir türlü sahibinin görüntüsünü zihnimde canlandıramıyordum.

Uyku ile uyanıklık arasında gidip geliyordum.

"Bu umrumda olan son şey bile değil."

Biri daha vardı.

"Bu kız canından daha mı değerli yani?"

Üstümde hissettiğim bakışların ağırlığını göremesem de hissedebiliyordum.

Tartışıyorlardı.

"Mevzu bu değil."

"Bu işin sonu iyi bitmeyecek!" Asabi adamın kısık tutmaya çalıştığı sesi mağarayı inletiyordu. Diğeriyse kayıtsızdı. Huyları zıttı.

"Sesini yükseltme, uyandıracaksın kızı." Asabi adam bıkkınlıkla iç çekti. Gamsız olan konuşmayı sürdürdü.

"Bende yaptıklarımı izah edemiyorum. Yine de küplere binmeden önce bir dinle. Kız adeta Arona gelin olmak için müjdelenmiş. İşaretli gelmiş olması bizim için şans sayılmaz mı? Diğer gelinlere benzemiyor da. Nedense Mana'nın Arona iyi geleceğini düşünüyorum. Kim bilir belki de geçmişin izlerini ondan silebilir."

"Nafile yere umut bağlıyorsun."

"Pes mi edelim yani? Bütün seçenekleri tükettik... bu kız dışında."

Daha fazlasını işitmek istesemde bilincim enerjimi toparlamayı bitiremediğinden uyku ağır basmıştı. Öyle ki yeniden daldığım zamanı

anımsamıyordum bile. Dinlenip gücümü geri kazandığımda ancak o zaman göz kapaklarım aralandı.

"Uyandın mı uyuyan güzel?" İrkilerek yattığım yerden hızla doğruldum. Daha ayılmadan seslendiği için gafil avlanmıştım. Üstüme örtülmüş ceket benim kalkmamla yeri boyladı.

"Lan o ceket ipektendi. Almak için ceplerimi boşalttım ben kız yere atıyor!"

Homurdana homurdana yerdeki ceketi alarak üzerindeki tozu silkeleyip üstüne geçirdi tekrar. Zırhını çıkarmıştı. Uyurken üşümeyeyim diye üzerime örtmüş olmalı.

"Ne zaman geldin?" Towadan karşılık alamadan izlenme hissiyatıyla tüylerim kabardı. Başımı parmaklıklara çevirdiğim de kollarını birbirine dolamış Ragnarı gördüm.

"Az önce geldik bizde." Ragnarın ruhsuz irislerindeki sarmaşıklar boğazıma dolanıp dikenlerini etime gömüyordu. Benden hoşlanmıyordu. O da önyargılıydı. Bana gözdağı vererek söz geçireceğini sanıyorsa yanılıyordu. Kaşlarımı çatıp taviz vermeyeceğimi bakışlarıma yansıttım. Meydan okuduğumu idrak edince şaşırdı.

Towa ellerini birbirine vurarak ikimizinde dikkatini üzerine çekti.

"Birbirinizi bakışlarınızla yemeyi bitirdiyseniz yarana bakabilir miyim?"

İzin alma gereği bile duymadan bileğimden tutup bacağımı kendine çekti. Eteğimi kaldırarak yarayı açığa çıkardı. Cebinden çıkardığı küçük kutunun yuvarlak kapağını döndürerek açtı. Pembemsi kremi parmağının yardımıyla alarak yaraya sürüp güzelce yerdirdi. İnce kesikler hafif hafif sızlıyordu. Sargı bezini dikkatlice bacağıma sarıp ucunu dişiyle yırtarak ikiye böldü ardından da düğüm atarak işini bitirdi.

Eteğimi indirdim.

"Teşekkür ederim."

"Ne zaman yaralanırsanız çağırmanız yeterli hanımım." İşi gücü benimle dalga geçmekti.

"Daha oyalanacak mısın? Gidelim." Ragnar usanmış bir şekilde konuşunca Towa gitmek için ayaklandı. Hücreden çıkmak yerine bana bakmaya devam edince merakla bende ona baktım.

"Kalkmayı düşünüyor musun Mana?"

"Ne?"

"Zindan da kalmaya alıştın herhalde çıkmak için pek bir isteksizsin. Üzgünüm, vedalaşma vakti." Alık alık bakmayı kesip ne demeye çalıştığını

anladığım gibi yerimden fırladım.

"Şaka yapmıyorsun değil mi?" Teredütle sorunca kahkaha attı.

"Süprizz. Hapis günlerin şu dakika bitti." Sevinçten yerimde zıplamak üzereyken felaket tellalı görevini benimseyen Ragnar yaptı yine yapacağını.

"Dua edinde buradan çıktıktan sonra Aron cinnet geçirip bize zindanı aratmasın." Kinayesi bana Towa'nın ilk gelişinde bir planı olduğunu söylediği anı hatırlatmıştı.

"TOWAAA!!!!"

Mağarayı zelzele misali sallayan bağırışla birlikte korkuyla yutkundum. Sesin beni buraya atan Tanrıya ait olduğunu fark ettiğim anda sırtımdan ter boşaldı. Kükremenin altında yatan nedeni bilen Ragnarla Towa göz göze geldiler.

Tanrı aşkına, ne halt yemişti?

ღ Ayy Towa yine iş başında :D :D

ღ Bölüm nasıldı? En sevdiğiniz yer neresi oldu?

ღ Sizce Aron Towa'yı öldürmek için kaç çeşit plan yapmıştır?

ღ Kitabı sevdiniz mi? Akış nasıl gidiyor?

Bir sonraki bölümde görüşmek üzereee :*

☽ MELANKOLİ

Bana ulaşmak için;

İnstagram hesabım = endless_q.r

Twitter hesabım = Endless_QR

♡

!Oy vermeyi unutmayın lütfen!

| ﻩ Mana

"Ne yaptın?" Lafı dolandırmadan direkt sorduğumda gözlerini kaçırdı. Ellerini iki yana açarak dudak büktü. Saf ayağına yatıyordu.

"Ben masumum."

"Ulan bari yaptığın şeyin arkasında dur." Ragnar kınarcasına konuştuğunda Towa işaret parmağını susması için dudaklarına yaslamıştı. Aptal, çaktırmamaya çalışsa da ne yaptığını görüyordum. Gözlerimi Ragnardan alıp ona çevirdiğimde elini anında indirdi. Ellerini belinin arkasında kelepçeleyip ıslık öttürmeye başladı.

Sinirden gözüm seğiriyordu artık. "Suç bende. Bir planım var dediğinde zorlada olsa ne yapacağını öğrenmem gerekirdi!" Towa'yı tanıdığım şu birkaç günde onun tabiatını çözmüştüm. Kesinlikle kurnaz bir adamdı. Tek kusuru bir işe kalkıştığında sonunu düşünmemesiydi. Yaptığı şey her neyse belli ki sorunu kökünden halletmişti. Yoksa Su Tanrısının bir damla sıcaklık barındırmayan yıkıcı öfkesi tavan yapmazdı.

Kahretsin. Benim yüzümden başını derde sokacaktı.

"Gidip onunla konuşacağım." Diyeceklerini beklemeden yanlarından geçecekken bileğime sarılan parmaklardan kolumu sinirle savurarak kurtuldum. Hışımla Towa'ya döndüm. Onu şuanda öldürmek istiyordum! Fikrimi sormadan iş yapmıştı! Kimsenin benim için fedakarlık yapmasını istemiyordum. Su Tanrısı kavga etmek istiyorsa istediğini alacaktı!

"Enteresan. Aron ağzımı burnumu kırmak istediğinde nasıl bakıyorsa şuan da öyle bakıyorsun."

"Biraz daha konuşmaya başlamazsan düşüncelerini gerçeğe çevirmekten hiç gocunmam."

Elini ensesine atarak ovdu.

"O kadar da abartılacak bir şey yapmadım." İtiraf ettiği gibi Ragnardan küçümseyici bir "Hah!" nidası çıktı. Besbelli yapmıştı işte.

"Lan sen kimin tarafındasın!" Kendini açıklamak için çırpınırken Ragnarın işini yokuşa sürmesine sinirlenip bağırdı. Ragnar Towa'nın sorusuna tek kaşını kaldırarak yanıt verdi. Cevabı gayet açıktı.

"Ragnara sataşmayı bırakta konuş artık!" Kendine suç ortağı arıyordu birde. Sabrım sınırın eşiğine dayanmıştı. Towa'da bunu anladığından anında Ragnarla ilgilenmeyi kesip herşeyi bir bir öttü.

"Şey, senin varlığını tüm Kalderaya çıtlatmış olabilirim." Deyince gözlerimi büyüttüm. Hayır, bir dakika. Hemen galeyana gelmemeliyim. Hem bunda ne gibi bir sorun var ki? Towayı atlayıp Ragnara baktım. Ragnar ilk önce ona bakmama ilgisiz kaldı. Sonra olayın ciddiyetini anlamakta zorluk çektiğimi anladı.

"Aron gelininin ihanetinden sonra kendisi için kurban edilen bütün kadınların topraklarına adım atmadan evvel nefeslerinin sonsuza kadar kesilmesini emretti. Bizde onun isteğini yerine getirdik." Soğuk kanlılıkla sarf ettiği cümlelerden çıkan bıçakların hedefi onlara olan güvenim olmuştu. Güvenime atılan keskin yarıkların acısı, metalik sıvının eş zamanlı kokusu, doğrudan düşüncelerime sızdı. Kim bilir listelerinde kaç çentik vardı.

"Bu topraklar yıllardır bir gelinin dokunuşlarına, şefkatine hasret duyuyor. Aron gelinlerden kurtulmamızı emrederken aynı zamanda öldürdüklerimizden halkın haberdar olmaması için bizi tembihledi. Towa seni buraya gizlice getirdiğinden halk saraydaki varlığından habersizdi. Bu gerizekalıysa halka bilgiyi sızdırdı! Yıllar sonra gelin müjdesini alan ahali sevince boğuldu. Şimdiden kutlamalara başladılar bile. Bu da demek oluyor ki—"

"Artık benim varlığımı yok sayamaz." Sözünü kesip diyeceklerini kendi kendime mırıldanarak tamamladım.

Beni kabul etmek zorundaydı.

Uzuvlarımı uyuşturarak duygularıma dolanan bu duygunun başını büyümeden ezdim. Zararsız dursa da özünde zehrini içime akıtmak isteyen bir yılandı. Çatallı dilini görebiliyor, ruhundan gelen tıslamayı işitiyordum.

An kolluyordu.

"Aklını mı kaçırdın?" Kekremsi bir tat dilime yayılıyordu. Ateşe verilen umutlarım yeniden küllerinden doğmak istiyordu. Kızıl korlar tekrar alev almak için küçük bir harlanma bekliyordu.

Atacağım tek oduna bağlıydı her şey.

Ya eskisinden daha güçlü yanacaklardı ya da hüsrana uğrayıp tamamen söneceklerdi.

Katı bir tavırla hesap sorarken öfkemin temelinin bana yeni bir umut vermesine bağlı olduğunu biliyordum.

Kapılacaktım. Kapılacak ve tepetaklak olacaktım.

Çay kırmızısı rengindeki göz bebekleri yaptıklarından en ufak bir üzüntü duymadığını ihbar ediyordu. "Başka çare bırakmadı ki bana! Seni ömrün boyunca burada tutacağını düşünecek kadar saf değilsindir umarım. Eline fırsat geçtiği anda tehditten kurtulacaktı. Kullanabileceğim en zararsız yöntem senin varlığını Kaldera halkına bildirmekti."

Bir yanım avaz avaz *'O haklı!'* dese de diğer yanım alacağı ceza için tasalanıyordu. Benim için neden bu kadar ileri gidiyor?

Gerçi olan olmuştu. Hayıflanmak için çok geçti.

"Tartışmayı sonraya bırakın. Acele etmezsek Aron bizi çarmıha gerip millete ibret olsun diye sallandıracak." Su Tanrısının faaliyete geçmiş bir volkanı andıran öfkesi buram buram tütüyordu. Kehribarlardaki lav üstümüze püskürmeden evvel yanına gitsek iyi olacaktı. Towayla birlikte sözsüz bir kabulleniş yaşayarak Ragnara uyduk.

"Hadi çıkalım şuradan. Bedenimden anbean çekilen enerjiyi hissetmek berbat hissettiriyor." Towa sahiden kötü hissediyor olmalı ki yüzünü ekşitmişti. Önden giden Ragnarda aynı durumu yaşıyor olmalıydı. Büyü gücüm olmadığından kristallerin yanında kalmak benim için zahmetsizdi. Muhafızlarla geldiğim yolu Ragnar ve Towayla geri yürürken üçümüzünde bundan sonra neler olacağını kara kara düşündüğüne bahse girebilirdim. İhanet çeşit çeşittir. Su Tanrısının güvenini sunduğu gelin nasıl bir ihanet etmişti ki bedelini diğer gelinler ödüyordu? Casusluk mu yapmıştı? İntikam almak için duygularıyla mı oynamıştı? Sadakatsiz miydi? Aklıma bir sürü olasılık geliyordu.

Geçmişten kalan günahların gölgesi uzun olur derler.

O gölgeler Su Tanrısının güveninin üstüne düşmüştü.

Çıkışa yaklaştığımızda metrelerce ötedeki merdivenin başlangıcı görüş alanıma girdi. Zindanın manzarasını sevmiş olsam da hücredeki taş yatağı arayacağımı hiç sanmıyorum. Sessizce yürümeye devam ederken can sıkıntısından gelirken görmediğim kristalleri veyahut çatallanan yolları inceliyordum. Kaldera ve saray hakkında merak ettiğim düzinelerce şey vardı. Bir ara dışarı çıkıp gizemlerle dolu bu şehri gezmek istiyordum. Muhtemelen Ragnar yanımızda olmasaydı Towayla bu konuda sohbet

edebilirdim. Bilmiyorum belkide edemezdim, ikiside bayağı gergindi. Su Tanrısını iyi tanıdıklarından benim aksime ne yapacağını öngörüyorlardı. Bir şekilde onlara yardım etmeliydim ama nasıl?

Birkaç küçük taş duvardan koparan yere düştüğünde çıkardıkları tıngırtı ilgimi çekmişti. İlk yerdeki taşlara sonrada düştükleri kısma baktım. Duvar yontuluyor muydu yoksa bana mı öyle geliyor? Gözlerimi kısarak daha dikkatli baktığımda gerçektende arkadan kazılıyormuşçasına yere kum dökülüyordu. Yanımdakilere baksam da olağandışı bir şey fark etmiş gözükmüyorlardı.

Birazdan oradan geçecektik.

İçimi kaplayan huzursuzlukla leylaklarımı sorunlu duvardan ayırmamaya özen gösterdim. Her an bir şey önümüze atlayacakmış gibi geliyordu. Usul usul Ragnara yanaştım. Tamda korktuğum gibi duvardan bir şey çıkınca Ragnarın koluna yapışıp çığlık attım.

Towa çığlık atmamla yerinden zıpladı. "Ne oluyor lan!"

"H... Hayalet!" Zindan da yaşayan bir hayalet vardı! Sakın bana hücrelerinde ölen mahkumların hayaletlerinin burada gezdiğini söylemeyin! İkisi de bana ne saçmalıyorsun bakışları atınca titreyen parmağımı kaldırarak hemen önümüzde ki şeffaf şeyi işaret ettim.

Benim gösterdiğim yere bakınca Ragnarın sol dudağının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Bu durum bende ikinci bir darbe etkisi yaratmıştı. Demek duygularından o kadar da soyutlanmamıştı. Hayır, şuan ki problem kesinlikle Ragnarın gülebilmesi değil!

"Aklımızı aldın Mana! Aklımızı!" Neden hala sakinlerdi? Yoksa hayalet sadece bana mı görünüyordu? Hayaletlerin bu tarz yetenekleri var diye biliyordum.

"Ya görmüyor musunuz şu şeyi! Hayalet işte! Şeffaf vücudundan karşıyı görebiliyorum!" Sonlara doğru sesim ağlamaklı çıkınca gerçekten korktuğumu anlamışlardı.

Towa hayaletin yanına yürüdü.

"Dur, gitmesene!"

"Endişelenme, zararsızdır." Ne?

Şeffaf bir küreye benzeyen şeyin yanına gidip başını okşamaya başladığında şekil değiştirdi. Burnu uzadı, kulakları sivrildi ve kuyruğu çıktı.

Ağzım beş karış açık bir halde hayvana dönüşen hayaleti izliyordum.

Bu bir tilkiydi.

Çekik gözlü hayvanın beyaz renkli olması gereken akları dahi siyahtı. Sanki göz yuvaları boşmuşçasına kapkaranlıktı. Ragnarın kolunu daha çok sıktım. Vücudu hala şeffattı. Hatta dumanı andıran bir yapısı vardı. Küçük bir temasla tekrar dağılacak gibiydi. Tilki bellediğim hayalete Towa nasıl dokunabiliyordu?

"Bazen Kalderadan olmadığını unutuyorum. Önceden burası hakkında sana bilgi vermemiz gerekirdi. Herşey üst üste geldiğinden fırsatımız olmadı."

"Ne zamandan beri mahkumlara zindan hakkında bilgi veriyoruz?" Towa Ragnarın kinayesine aldırış etmedi.

"Korkma Mana." Başını sevdiği hayvana bakarak "Bu bir Kitsune Seishin yani bir tilki ruhu. Buranın gardianı gibi bir şey." dedi. Gardian mı? Bir hayalet insanları korkutmaktan başka ne yapabilir ki? Gerçi bu da mantıklı bir çözüm yolu ama yetersiz gibi.

"Diyelim ki kristallere rağmen direnci yüksek olan mahkumlardan biri hücresinden firar etti. Kitsune kaçan kişinin peşine düşüp afiyetle yiyor. Böylece tüm sorun bizim el atmamıza gerek kalmadan hallediliyor." Hayvanın bu özelliğinden gurur duyduğu göğsünü gere gere anlatmasından anlaşılıyordu. Ucuz yırtmıştım. Birde beyefendi bana bilgi vermenin gereksiz olduğunu vurgulamıştı! Ragnara ters ters bakıp kolunu bıraktım. Ya kaçmaya çalışsaydım? Ayy sonuçlarını düşünmek bile istemiyordum.

Towa elini tilki ruhunun kafasından çektiğinde hayvan duraksamadan yoluna devam etti. O gözden kaybolana kadar gevşeyememiştim. Boş bakışlarından duygularının olmadığını kavrayabiliyordum. İçgüdüsel olarak bizi mahkumlardan ayırt edip saldırmamıştı. Ne değişik bir canlıydı.

"Her gördüğün şeye çığlığı basacaksan çok işimiz var seninle." Sanki her gün arka bahçemizde hayalet görüyormuşum gibi davranıyordu.

Gözlerimi devirdim.

✗

Son engelin de üstesinden geldikten sonra zindandan çıkmıştık. Dışarı çıktığımızda havanın kararmış olduğunu fark ettim. Geldiğimizde şafak daha yeni yeni söküyordu. Yarım günden fazladır zindandaydım. Sabah gördüğüm girişteki merdivenlerden ikinci kata çıkmıştık. Hala etrafta insanlar dolaşıyordu. Beni görenlerin yüzlerinde açan parıltılı gülümsemelere aynı şekilde karşılık veriyordum.

Mutlu olduklarını gördükçe dedikleri kadar gelin özleminde olduklarına kanaat getiriyordum. Su Tanrısı gelin adını duymaya bile katlanamadığından halkta boş tahtı sorgulayamıyordu. Muhtemelen insanların Tanrılarına gelin

adamayı bıraktığını, Su Tanrısının insanlarca unutulmaya başladığını dahi düşünmüş olmalılar.

Bir kişi hariç... Önümden giden Ragnara baktım. Biz şuna iki kişi diyelim. Geriye kalan herkes burada olmamdan hoşnuttu.

Su Tanrısının çalışma odasına gittiğimizi bildiğimden ellerimin içi stresten terleyip duruyordu. Sırıksıklam olan ellerimi sık sık elbiseme siliyor olsamda kısa sürede aynı hali alıyorlardı.

Çıtımı çıkarmıyor olmamın kesinlikle bulununla alakası yoktu.

Uzun koridorda bir sürü odanın yanından geçmiştik. Girişi kadar sarayın ikinci katıda harikuladeydi. En çarpıcı özelliğiyse kapıların yüzeyindeki Lotus çiçekleriydi. Her bir taç yaprağı özene bezene oyulmuştu. O kadar gerçekçi gözüküyorlardı ki yapan kişinin ustalığına hayran kalmıştım. Kapıların hepsi iki kanatlı olduğundan merkeze gelecek şekilde ayarlanmışlardı. Su Tanrısının çalışma odası geniş bir alanı istila ettiğinden koridorun sonundaydı.

Kapısının önünde iki muhafiz bekliyordu.

"Mana sen burada kal."

"Neden?"

Towa sağına soluna bakıp kimsenin bizi dinlemediğinden emin oldu. Kulağıma eğerek fısıldadı. "Aron bu işi benim yaptığımdan hala emin değil. İçerde haberim yokmuş gibi davranacağım. Ne kadar yerse artık." Ben rahatlığına inanamazken o yaptığından utanmıyordu bile.

"Hem seni izinsiz çıkardığımı görürse kellemi uçurur. Kafamın boynumun üstünde kalmasını istiyorsan burada bekle." El mahkum kabul ettim. Onlar içeri girdiğinde bende sırtımı duvara yaslayarak beklemeye başladım.

Beklemekle geçen ilk dakikalar başta sakin ve sessizlikle geçerken sonradan içeride kopan gürültüler ve bağırışlarla yaslandığım yerden doğruldum. Endişe, merak duygularını kucaklayıp korkuyla kapıya bakmaya başladım. Kapıdaki muhafızlar herhangi bir tehlike yokmuşçasına kıpırdamamışlardı yerlerinden. İçeri falan dalarlar diyordum. Sukünetleri sakin kalmamı sağlamıştı.

Towayı öldürecek değil ya... yapmazdı değil mi?

İçeri girmem kötü sonuçlar doğurabilirdi. Üstelik Towa da uyarmıştı. Kapının açıldığını duyunca belirsizlikten kafamı kaldırıp o tarafa baktım. Towa patlamış dudağından akan kanı baş parmağıyla silerek yanıma geldi. Genişce gülümseyerek "Yemedi." deyince gülmemek için zar zor tuttum

kendimi. Gerçekten bir Tanrıyı kandırabileceği mi sanmıştı? Bir yumrukla yırttığına şükretmeliydi.

Elini koridora doğru uzatıp geçmem için öncelik tanıdı. Nereye gittiğimizi bilmesem de eşlik ettim. Ragnar yanında olmadığına göre Su Tanrısıyla kalmıştı.

"Demek senin yaptığını anladı." İçim cız etmişti. Towa benim gözümde yaramaz erkek kardeşti.

Başını sağa sola sallayıp "Hayır, ama eminde değil." dedi.

"E niye vurdu o zaman?"

"Bütün oklar beni gösteriyor. Kanıtı olmadığından suçlayamadı da tabi. Bende durur muyum bütün ithamları sonuna kadar ret ettim. Yine de yılmadı. Şerefsiz önce vurup sonrada elim kaydı dedi inanabiliyor musun!" Towa'nın ettiği hakaret ayaklarımı zamk misali yere yapıştırdı. Onu takip etmediğimi görünce durup bana baktı.

"Mana?"

"Sen bir Tanrıyla nasıl konuşuyorsun?" Birileri dediğini işitip Su Tanrısına şikayet etse asılırdı.

"Seni bu derece mi korkuttu?"

"Towa Tanrının gücenmesinden hiç mi çekinmiyorsun?" Rahatlığı beni delirtiyordu!

"Ahahahaha Mana her seferinde beni şaşırtmayı başarıyorsun. Hey, o kadar abartılacak bir mesele değil, çok daha beterlerini yüzüne karşı da söyledim. O yüzden lütfen bayılacakmış gibi bakma."

"Aranızda nasıl bir ilişkinin olduğunu görebiliyorum. Diğerlerine kıyasla üçünüz Su Tanrısıyla samimisiniz. Yinede bu kadar pervasızca konuşmak... bilemiyorum Towa ya sinirli bir anına denk gelirsen?"

Afallamıştı.

"Benim için mi endişeleniyorsun?" Yanaklarımdaki sıcaklığın arttığını hissettiğimde utanarak bakışlarımı kaçırdım. Onaylamak için kafamı belli belirsiz aşağı yukarı salladım. Benim gibi yabani birinin kolayca arkadaş edinmesi zordu. Köyümde gerekmedikçe hanımımdan başka kimseyle muhattap olmazdım.

Başıma nazikçe pat pat yaptı. Leylaklarımı kaldırıp bakınca çay kırmızılardaki şefkati gördüm. "Merak etme. Aron, Ragnar, Caster ve ben çocukluk arkadaşıyız. Kısacası istediğim kadar arkasından atıp tutabilirim. Gerçi duyması iyi olmaz yoksa adamakıllı dayak yerim. Söylediklerim aramızda sır kalsın tamam mı?"

"Tamam."

Aklına gelen şeyle kahkahalara boğuldu. "İlk kez yüzüne şerefsiz dediğimde daha velettik. Ahahahahah o zaman ki yüz ifadesini görmeliydin Mana! Şok olmuştu. Duyduğu şeyi gerçekten duyduğuna inanamıyordu."

Hayal edince bende gülmeye başladım. Donakalmış o hali, zedelenen gururu tam seyirlik manzaraydı. Koridorda kahkahalarımız yankılanıyordu. İyi ki etrafta kimse yoktu. Sonra adımı deliye çıkarıp Su Tanrısının eline koz verebilirlerdi.

"Ee sonra ne oldu?" Hatırlamak istemediği kısma gelmiş olmalıyız ki yüzünü buruşturdu. "Ne olacak ağzımı, yüzümü dağıttı. Harbiden iyi dövmüştü beni." Kıkırdayınca eğlendiğimi anlayıp ters ters baktı.

"Yerinde olsam şu durumda beni kızdırmazdım." Pis pis güldü. Pekii, bu beni tedirgin etmeye yetmişti. Yine ne dolaplar çeviriyordu?

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Şöyle ki; senden tüm Kaldera haberdar. Eh insanların ağzı da torba değil ki büzesin öyle değil mi? Söylentiler sel gibi yayılarak dış ülkelere kadar ulaşacak. Bana kalırsa ateş ülkesi Zestiria'ya, hava ülkesi Nevis'e, toprak ülkesi Grenadin'e casusları çoktan senden söz etmiştir." Strese girmem normal miydi? Lafı dolandırıyordu.

"Ee?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Düşün Mana. Hangi Tanrıya kurban verirsen ver o Tanrıyı yüceltmiş ve gücüne güç katmış olursun. Dünyamızda dört büyük Tanrı var ve bunlardan biri de kuzeyin Su Tanrısı Aron. Gelinini diğer üç Tanrıya taktim etmeli. Tebrik ederim! Gelişin için Maar'da unutulmayacak bir şölen düzenlenecek."

"Şaka yapıyor olmalısın. Lütfen, şaka de!"

"Kusura bakma güzellik. Aron büyük bir şölen hazırlanmasını emretti. Koşuşturma için kendini şimdiden hazırla derim Kaldera'nın hanımı. Bu bir haftalık süreçte gelinlerin bilmesi gereken bütün eğitimlerden geçeceksin. Üzgünüm ama dinlenmeye vaktin bile kalmayacak."

Su Tanrısı bu kararı alırken sen neredeydin! Tanrı aşkına ben şölenden, takdim edilmekten ne anlarım? Ne yapacağımı, Tanrıların önünde nasıl hareket edeceğimi bir hafta da nasıl öğrenecektim? Onu durdurmadığı için azarlayacakken apar topar gelen hizmetçileri gördüm. Tek tip giyinmiş altı kadın ellerini önlerinde bağlayarak yan yana dizildiler.

Ne oluyor?

Siyah saçları kat kat kesilerek beline dağılmış kız bir adım öne çıktı.

"Hanımım benim adım Saya. Bu günden itibaren sizin ihtiyaçlarınızla ben ve arkadaşlarım ilgilenecek."

Daha şimdiden gözümün önünden şölende rezil olduğum birçok sahne geçiyordu. Bu kez Su Tanrısı beni sağ koymayacaktı!

Tanrım, bana yardım et.

Yakarışımın tam ortasında yüzüme çarpan hakikatle duraksadım. Lanet olsun... Aklıma yalvardığım Tanrının kocam olduğu gerçeği gelmişti.

Bir Towa'ya, bir hizmetçi kızlara bakarak elimi alnıma vurdum.

Bitmiyordu çilem.

ღ Evetttt başlasın şölen hazırlıkları diyor muyuzzzz

ღ Bölümü sevdiniz mi? En sevdiğiniz yer neresi olduuu?

ღ Sizce şölende neler olacakk :D Mana başarıyla atlatır diyor musunuz?

Bir sonraki bölümde görüşmek üzeree <3

☽ ŞÖLEN

Bana ulaşmak için;

İnstagram hesabım = endless_q.r

Twitter hesabım = Endless_QR

♡

| ﹠ Mana

Kalın perdeleri delip geçen yoğun güneş ışığı yüzüme vuruyordu. Hayatımda hiç bu kadar rahat bir yatakta yatmamıştım. Yüzü koyun uzandığım yastığımın içi tüyle doldurulduğundan yumuş yumuştu. O kadar mayışmıştım ki yavaş yavaş uyanan bilincime direniyor, bütün günümü yatakta tembellik ederek geçirmek istiyordum. Halbuki birazdan kapı gürültüyle açılacak ve Saya birkaç gündür ettiği işkenceye kaldığı yerden devam edecekti.

Kabuslarıma dadanan şölen gününün bir an evvel gelip geçmesi için dua ettirecek seviyeye getirmişlerdi el birliğiyle beni.

Tık! Tık!

Çalan kapıyı duyan kulaklarım beynime doğru *'Kalkma zamanı!'* diyerek bağırsa da onu dinlemeden, el yordamıyla arayıp bulduğum yorganı kafama kadar çekip kendimi karanlığa boğdum.

Hiç rahatımı bozmadan ucundan kaçan uykumu geri kazanmaya yoğunlaştım. Günlük rutinimiz eksiksiz, aynı planı devredip durduğundan yanıt alamayan Sayanın dal düz odaya girişi beklediğim şeydi. Tamda düşündüğüm gibi üç saniye sonra kapı açılıp kapandı. Yatağın karşısında ellerini beline koyarak dik dik bana baktığını göremesem de biliyordum.

"Hanımım yatağın içine saklanarak kaçamazsınız. İki buçuk saat sonra dersleriniz başlayacak."

"Offff bıktım artık! Gelinliği bırakıyorum ben!"

Saya bıkkınlıkla nefesini dışarıya üfürdü. "Böyle bir seçeneğe sahip olmadığınızı bildiğiniz halde her gün inadınızdan taviz vermiyorsunuz." Bu kıza aramızdaki resmiyeti bir kenara bırakmasını söylerken iyi mi etmiştim gerçekten?

Kafama kadar çektiğim yorgan hışımla çekildiğinde az kalsın bende onunla birlikte yeri boyluyordum. Gözümün tekini zoraki bir şekilde açıp Saya'ya baktım. Kısılmış gözlerinde biraz daha oyalanıp kalkmazsam kirli yöntemlere başvuracağı yazıyordu.

Yanaklarıma doldurduğum havayı usanmış bir tavırla bıraktım. Hala uyku mahmurluğundaydım. Saya tekrar yatmayacağımdan emin olduktan sonra yatağın hemen karşısında ki -bir köyün tüm ihtiyacını karşılayacak çoklukta içi kıyafetle dolu- gardırobu açarak içinden bugün için giyeceğim elbiseyi seçmeye koyuldu.

O beğenmediği kıyafetleri elerken,yataktan doğrularak ayaklarımı yere sarkıttım. Gelin için dizilen oda da uyuşukça gözlerimi gezdirdim. Eski odamın dört, beş katı büyüklüğündeydi. Duvarlar mavinin en güzel rengine boyanmıştı. Az önce bahsettiğim deniz köpüğü rengindeki dolap kapının çaprazındaki bütün köşeyi kaplıyordu. Alt bölümü a'dan z'ye kadar çeşit çeşit ayakkabıya ayrılmıştı. Askılara asılmış sayısız elbise, çekmecelerde iç çamaşırları ve pijamalar vardı. Tam karşısına makyaj masası konulmuştu.

Oda da en beğendiğim şey cibinliği olan yatağımdı. Çift kişilik bir yataktan biraz daha genişti. Kar beyazı cibinliğin tülleri yere dek uzanıyordu. Akşama değin pert olan bedenimi güçlükle odama sürüklüyor ardından kendimi yatağa atıyordum. Bütün günün yorgunluğunu alıp götürüyordu üzerimden.

Ayrıca oda da oturmak için üç kişilik ve tek kişilik koltuklar yerleştirilmişti.

Anlayacağınız oda da yok yoktu.

Sağ tarafta boşta kalan kesim duvar yerine boylu boyunca camdı.

Yataktan kalktığım gibi kalın telli saçlarım belime savruldu. Kollarımı iki yana açarak gerindim. Çıplak ayaklarımı pencereye götürerek perdeleri çektim. Belli konumlara göre hiza almış muhafızları es geçerek manzaranın tadını çıkardım.

Hala inanasım gelmiyordu.

Küçük bir köyde doğup büyümüş bir kızdım ben. Şimdiyse bu koca ülkenin hanımı olmuştum. Her ne kadar kocam olacak adam tarafından nefret ediliyor ve istenmiyor olsam da hakikat buydu. Bunu her düşünüşümde göğsümde bir baskı hissediyordum. Sanki içime sivri bir cam parçası saplanmış, etimden çıkmak yerine kanırta kanırta derine gömülüyordu.

Sahi onu ne zamandır görmüyorum? En son görüşümün üzerinden epey bir zaman geçmiş gibiydi. Oysaki daha birkaç gün olmuştu.

Omzumda hissettiğim dokunuşla düşünmeyi keserek Saya'ya döndüm. Elinde gece mavisi, üstünde beyaz güllerden motifleri olan bir elbise tutuyordu. Dudaklarındaki geniş gülümseme elbiseye bayıldığının göstergesiydi.

"Kesinlikle bu elbiseyi giymelisiniz! Size çok yakışacak!" Cıvıl cıvıl olan enerjisi bulaşıcı olduğundan artık güne hazır olduğumu hissediyordum.

Gülümseyerek üzerimdeki saten geceliğin askılıklarını indirdim.

"Hadi deneyelim!"

✦

3. gün.

"Davetlerde, şölenlerde masa adabını bilmek önemli kurallardan biridir. Günün her öğününde değişen yemeklere göre kullanacağınız kaşık, çatak ve bıçakları ayırt edebilmelisiniz. Hemen ardından görgü kuralları gelir. Bir gelin olarak nasıl konuşmanız gerektiğini, oturuşunuzu, duruşunuzu takip etmek zorundasınız. Sizin her hareketiniz Su Tanrısının itibarını etkileyeceğinden en ince detaylarına kadar nizamı öğrenmeli ve ezberlemelisiniz."

Sofra kurallarını bana öğretmek için gelen kadın öğretmen saçlarını ensesinde sıkı bir topuz yapmıştı. Kıyafetinde en ufak bir kırışıklık yoktu. Fazlasıyla olgun giyindiğinden yaşından büyük gösteriyordu. Gözlerindeki gözlükleri alışkanlıktan iki dakika da bir yukarı doğru itiyordu. Kadının her hareketi disiplin kokuyordu.

Günlerdir bana adap öğretecek diye kafamın etini yiyip durmuştu. O kadar saçma sapan kurallar vardı ki hepsini hafızama kaydedecek kadar yerim yoktu! Yaptığım küçücük bir hataya dahi tahammülü olmadığından saatlerce azar işitiyordum. Öfkemi içime atıp durmaktan çatlayacak vaziyete gelmiştim. Normal de ağzının payını vermesini iyi bilirdim de dişimi sıkıyordum işte. Zira altıncı hissim bana böyle bir işe kalkıştığım takdirde soluğu Aronun odasında alacağını söylüyordu.

Şölende başarısız olmak istemiyorsam bu cadolozun söylediklerine bir süre daha katlanmalıydım.

"Mana hanım dinliyor musunuz!?" Cırtlak sesini işittiğim gibi sandalyedeki duruşumu düzelttim. Kafamı dinlediğimi göstermek istercesine salladığımda tek kaşını kaldırdı. Bu tarz bir yanıtın yakışık almadığını söylediğini anımsadığımda boğazımı temizleyip "Tabi ki de dinliyorum Becca hanım." dedim. Bir süre bana tip tip baksa da kazık yutmuş

yürüyüşüyle örnek hazırlanmış masanın başına gitti. Tuttuğum nefesi çaktırmadan bıraktım, fırça atmayacaktı.

Eliyle üst üste konulmuş tabakları gösterdi.

"Servis tabağı en altta olur. Onun hemen üzerinde ana yemek tabağı yer alır. Ana yemek tabağının üzerine ara sıcak tabağı ve onun üzerinde de çorba kasesi konur. Yemekler alttan üste doğru servis edilir." Sıkıntıyla önümdeki yığına baktım. Biri bana bu kadar tabağa ne gerek olduğunu açıklayabilir miydi? Çorba kaseleri neyse de aynı tabaktan iki çeşit yemek yiyince mideleri mi bulanıyordu? Hanedanlar bazı evlerin yemek koyacak kap bile bulamadığından haberdarlar mıydı? Kuşkusuz hayır.

İsraflıktan başka bir şey göremiyordum.

"Anladım." diye mırıldandığım da tabakların yanındaki envai çeşit çatal bıçağa geçti.

"Ana yemek çatalı tabağın solunda, tabaktan bir parmak uzaklığa, sivri tarafı havaya kalkık biçimde yerleştirilir. Ana yemek bıçağı ise tabağın sağına, tabaktan bir parmak uzaklıkta, bıçağın keskin tarafı içe bakacak şekilde konur. Ara sıcak çatalı ana yemek çatalından biraz daha küçüktür. Unutmayın, tatlı çatalı kadar da küçük değildir..." Saatlerce süren eziyeti pardon dersi özetleyecek olursam; ara sıcak bıçağı, çorba kaşığı, tatlı kaşığı, bardakların duruşu diye devam etti. Kadının ağzından çıkan her bilgiden sonra kaşlarım git gide çatılıyordu. Kaşlarım çatıldıkça da başıma ağrılar giriyordu. Kafam davul gibi olmuştu.

Tanrı aşkına bir çatal kaşık neyine yetmiyordu bu insanların!

Gözüm Becca hanımın gösterdiği takımlarda gidip geliyordu. Acaba şu bıçağı sonsuza kadar susması için gırtlağına saplasam zindanda kaç yıl yerdim diye düşünmedim değil.

Hem belki yeraltındaki şu tilkicikle de arkadaş olurdum.

"Mana hanım dikkatinizi buraya verin lütfen!"

Ağlamak istiyorum.

5. gün.

"Evet, işte böyle!"

"Omuzlarınızı dikleştirin ve dümdüz çizgide yürüyün."

Kafamdaki üç kalın kitabı düşürmeden ayağımdaki on üç cm yüksekliğindeki topuklarla yürüyüş dersi alıyordum. Hanım olmanın lanet olası kurallarından ikincisi olan güzel yürüyüş dersime; kırklı yaşlarda, siyah küt saçları olan *Bolton* adında bir öğretmen giriyordu. Elindeki bastona yaslanmış köşede dikiliyordu. Odanın bir ucundan, bir ucuna tebeşirle

çektirdiği düz çizgide yürürken izliyor, hatalarımı söyleyerek düzeltmemi bekliyordu.

Bastonu sakatlığı olduğundan falan kullanmıyordu. Artık kim uydurduysa centilmen bir adamın gereksinimlerinden biri olduğunu söylemişti. Hah! Ne centilmen ama! Cehennemden fırlamış topukluları ayağıma geçirerek ders boyunca üstlerinde durmamı emretmişti.

Oturup dinlenmeme izin vermediğinden zavallı bacaklarım titriyordu.

Bileğimi burkacaktım. Tabi bu durum onun pekte umrunda değildi. Topukluların üstünde gün boyunca ayakta durmaya alışmalıymışım.

"Şölen neredeyse kapımıza dayandı. Lakin siz hala düzgün yürümenin eşiğinden geçemiyorsunuz! Rezalet!" Derslerin hocalarının hepsimi gıcıktı yoksa özellikle bana mı denk gelmişlerdi?

"Çizginin dışına çıktınız!"

Orta yaşlı bir adamdan çıkmasına şaşıracağınız tiz nida dikkatimi yerle bir etti. Zaten topukluların üzerinde güç bela duruyorken korktuğum başıma gelmiş, ayaklarımın ikisiide bükülerek kendimi yerde bulmuştum. Kafamdaki kitaplar ayrı yere, ayağımdan çıkan ayakkabı ayrı yere uçmuştu.

"Aahh!"

Önceki günlerden kalan yer yer kızarıkları ve çürümeleri düşüşümle birlikte yeniden tazelemiştim. Acı nüks ederek aklımı almıştı. Zemine dayadığım ellerimi yumruk haline gitirerek sinirimin geçmesi için derin derin nefesler alıp içimden ona kadar saydım.

Bastırılmaya çalışılmasına rağmen *'Pufft!'* diye gelen boğuk gülüşün sahibini tanıdığımdan başımı korkutucu bir yavaşlıkla kapının kenarında bir ihtiyaç olursa diye bekleyen Saya'ya çevirdim. Sinirden seğiren kaşımı gören Saya gülüşünü anında silerek korkuyla yutkundu.

Her şey o saniyede gerçekleşti.

Gerilerek zihnimde kopan ip sabrımdı.

Gözüm dönmüştü. Ayağımdan ne ara çıkardığımı bilmediğim topukluyu hızla fırlattım.

"Ayyyy!"

Saya'nın çığlığı oda da yankılanırken ayakkabı kaçtığı için duvara çarpıp sekerek yere düşmüştü.

"Mana hanım kendinize gelin! Bu davranışlar Su Tanrısının gelinine yakışmıyor!"

7. gün.

Bir sağa... bir sola... bir ileri... bir geri... bu hareketleri döne döne yap.

Salonda çalan dans müziği hoş bir ortam oluştururken notaların keyfine varamıyor, müziğin ritmine göre hareket edebilmek için tüm kaslarımı son raddesine kadar zorluyordum. Bir elim Towa'nın omzuna tutunuyor, diğer elim ise avcunun içerisindeydi. Dans partnerim olmayı kabul ederken hayatının hatasını yaptığını zırt pırt sövmesinden değil, patavatsızlığından anlamıştım. Direkt yüzüme söylemekten çekinmiyordu çünkü!

Ne olmuş yani on beş, yirmi kere topululuklarımla ayağına bastıysam?

Şölenden önceki son alıştırmalarımın olmasının yanı sıra Towa'nın tahammülsüzlüğü iyice strese girip sakarlaşmamı sağlıyordu. Şimdi siz diyorsunuz ki neden Towayla dans ediyorsun? Cevap benim kadar sizi de şok edecektir. Kırk yıl düşünsem ihtimal vermezdim ama bu adamın bildiğiniz dans geçmişi vardı. İnanabiliyor musunuz? Towa usta bir dansçıydı!

İlk dans edişini görünce cidden etkilenmiş hatta bol bol övmüştüm de. Keşke merakıma yenilmeyip dans öğrenme fikrinin nereden çıktığını sormasaydım. Ne dese beğenirsiniz? *'Güzel kadınları gönlünü çalabilmek için.'* Bütün hayranlığımı, taktirimi beş kelimeyle altüst etmişti. Görünüşe göre Towa'nın masum yüzünün altında bir çapkın yatıyordu.

"Hayret, bugün ayağındaki kazıklarla ezmedin parmaklarımı." Huysuzluğu bir yana hafif bir merakta vardı konuşmasında. Ona bilmiş bir bakış attım.

"Hızlı öğrenirim."

"Tabi Tabi. Son bir haftada delik açmamış ayakkabımı bırakmadın. Gerçekten de hızlı öğreniyormuşsun!" Alay barındıran cümlelerine gözlerimi kısıp kötü kötü baksamda ters bir tepki vermedim. Bir haftadır söylenip durmasına rağmen bana usanmadan dans etmeyi öğretmeye çalışması dudaklarımı mühürlemişti. İtiraf etmek istemesem de verdiği dersler çok yardımcı olmuştu.

"Ee heyecanlı mısın? Şölen yarın ve seni görmeye gelecek en az beş yüz kişi var." Gözümü korkutmaya çalıştığının gayet farkındaydım. Şu bir haftadır öğrendiklerimden mi, yoksa hissettiğim baskıdan galip çıkmamdan mı bilinmez gayet rahattım. En sevindiğim tarafıysa bu kahrolası derslerden kurtuluyor oluşumdu.

"Küçük bir heyecan olsa da merak daha üstün geliyor." Diğer üç Tanrının nasıl birileri olduklarını görmek istiyordum. Kaşlarını yukarı kaldırdı, sakin olmamı beklemiyordu. Gülümsedim.

"Hmm demek öyle. Ben olsam stresten uyuyamazdım herhalde." Pişman olacağımı adım gibi bilsemde sormadan edemedim.

"Niye?"

"E onlarca kişinin karşısında Aronla dans edeceksin de ondan." Sanırım vücuduma inme inmişti. Ben ve Aronla dans etmek? Dans etmek Aron ve ben? Kalbime sert bir tekme atılmış gibi hissetmenin hemen ardından gözlerimi sonuna kadar irileştirdim. Heyecan tüm vücuduma pompalanmaya başlandığı sıra dansın ritminden tamamen koptum ve bacaklarım resmen birbirine dolandı. O anda acı dolu bir inleme doldurdu boş salonu.

"Sikeyim böyle işi! Yine parmağım gitti!"

✦

Omuzlarımı tamamen açıkta bırakan elbiseyi üstüme geçirdiklerinde başlarda epey cüretkar olduğunu düşünsem de elbise o kadar göz kamaştırıcıydı ki pek üstünde duramadım. Koyu mor rengindeki elbisenin tül kolları sıkıyken dirseklere doğru bollaşıyordu. Aynı şekilde dar dikim olan elbise sıkıca vücudumu sarıyor, belimden aşağısı genişleyerek etekleri yeri hoş bir kabarıkla süpürüyordu. Göğüs dekoltem derin olmasa da alışık olmadığımdan biraz rahatsız hissetmiştim.

Elbise leylak rengindeki irislerimi ön plana çıkarmıştı. Kalın telli, siyah saçlarım Saya'nın yetenekleri sayesinde parlıyor, belime doğru bukle bukle iniyordu. Göz makyajım elbiseme uyumlu olsun diye koyulaştırılmıştı. Bu yüzden dudaklarıma sadece parlatıcı sürülmüştü.

İki buçuk saat süren uğraşın sonunda aynada gördüğüm kadına afallayarak baktım.

Bu ben miydim?

Karşımdaki yirmi bir yaşında olmasına rağmen on sekiz gösteren o kız değildi. Aynadaki yansıma Kaldera'nın yeni hanımına aitti.

"Hoşunuza gitmeyen bir yer var mı hanımım?" Yatak odama benimle birlikte gelen ve hazırlanmama yardımcı olan altı hizmetçi kızın gözlerinde büyük bir beğeninin izleri vardı. Hepsi hayran hayran baktığından utanıyordum.

"Hayır. Hayır, her şey mükemmel. O kadar iyi iş çıkardınız ki bir an kendimi tanıyamadım."

"O sizin kendi güzelliğiniz hanımım. Biz sadece ufak dokunuşlarla içinizdeki gerçek sizi ortaya çıkardık."

İçimdeki gerçek ben.

"Birazdan size eşlik edecek muhafız gelir tam zamanında yetiştik!"

Onlar aralarında sevinirken başımı kaldırarak duvardaki saati kontrol ettim. Saat akşamın yedi çeyreğini gösteriyordu. Şölen on beş dakika önce başlamıştı. Sohbet etmeye kaldığımız yerden devam ederken bir yandan da

kızlar odada ki dağınıklığı topluyordu. Bir süre sonra kapı tıklatıldı. Davet salonuna kiminle gideceğimi bilmiyordum. Saya kapıyı açmaya gidince makyaj masasından kalkıp heyecandan ellerimi elbisemde gezdirdim.

Görüş açıma giren adamı görünce dudaklarım da güzel bir tebessüm çiçek açtı.

Gelen Towaydı.

Beni gördüğü anda olduğu yere çivilendi. Üzerimi baştan aşağıya süzüp en sonunda yüzümde takılı kaldı. Fal taşı misali açılan çay kırmızılarını ağzı takip etmişti. Neredeyse otuz saniyedir aynı şekilde kaldığından endişeyle yanına yaklaştım. Elimi yüzünün önünde sallayarak bir tepki vermesini sağlamaya çalışsam da kirpiklerini bile kırpmıyor olması endişemi arttırıyordu.

"Towa? Hey! Towa?" Ses yok.

Saya Towa'nın beline çimdik atınca yerinden sıçradı. "Ananın!" Dediğinde odadaki kızların kınayan bakışlarına maruz kalmıştı. Çimdiklendiği yerin acısını dindirmek için hızlıca elini sürtüyordu boşluğuna. Ne dediğinin farkına vararak "Üzgünüm, ağzımdan kaçtı." dese de kızlar pek inanmışa benzemiyorlardı.

"Mana'yı nereye sakladınız? Bu kadın da kim?" Elbisenin kenarından tutup ayağıma dolanmayacak şekilde kaldırarak etrafımda döndüm.

"Nasıl olmuşum?"

"Fıstık gibi olmuşsun kız! Aron ne kaçırdığını bilse kafasını pişmanlıkla taşlara duvarlara vururdu." Sözleriyle sıcaklığın boynumdan yukarıya doğru tırmandığını hissettim. Omzuna vurup "Suyunu çıkarma!" diye cırladım. Tek yaptığı gülmekti.

"Hadi gidelim misafirlerin gözleri seni arıyor."

"Neden üstünü değiştirmedin?" Üzerindekiler günlük giydiği kıyafetlerin bir benzeriydi. Tamam, bunlarda şatafatlı kıyafetlerdi ama şölen için pekte uygun sayılmazlardı. Hem zırhını da geri giymişti.

"Biz şölene katılmıyoruz kurabiyem. Özel birlik olarak koruma görevindeyiz." Suratım düşecek gibi olsa da kolunu uzatınca bir şey demeden girdim. Towa yanımda olacak sanıyordum. Of! Şimdi daha çok stres yapacağım.

"Gülümse. Az sonra onlara Kalderanın hanımının kim olduğunu göstereceksin."

✦

Towa'nın yönlendirmesiyle daha önce görmediğim koridorlar ve dönemeçlerden geçiyorduk. Şaşalı sarayın her bir yanı insanın nefesini kesen cinstendi. Heyecanım şu dakikalarda hat safhada olduğundan istediğim kadar tetkik edemiyordum haliyle ortalığı. Yol boyunca şölende nasıl davranmam gerektiği konusunda tavsiyeler veren Towa'yı can kucağıyla dinliyordum.

"Aronla birlikte kabul salonuna girdikten sonra seninle konuşmaya çalışan Tanrılardan biri değilse diyalogu başlatan kişi olma. Sen Kalderanın hanımısın konumun diğerlerinden üstün olduğu için ağır başlılığını koruman lazım. Aron zaten seni gereken kişilerle tanıştıracaktır." Gelinlerin dikkat etmesi gereken ne çok husus varmış! İmdat diye bağırmama ramak kalmıştı.

"Tamam."

"İşte somurtkan kocan da bizi bekliyor." Towa'nın kısık sesle kurduğu cümle istemsizce başımı kaldırıp Su Tanrısına bakmamı sağladı. Onu görür görmez yutkundum. Bu ikinci karşılaşmamızdı, gergindim.

Kolundaki düğmeyle uğraştığından gelişimizi fark etmemişti.

Baştan aşağıya siyahlara sarınan adamı gizliden gizliye inceledim.

İnce ve kaslı bacaklarını saran kumaş boyunu normalden daha uzun göstermişti. Deriden botları, gövdesine tam oturan ceketiyle çok yakışıklı görünüyordu. Saten gömleğinin ilk üç düğmesini açık bıraktığından gerdanı gözler önüne serilmişti. Pantolonun içine koyduğu gömleğini şık bir kemerle tamamlamıştı. Saçlarını geriye doğru taramış lakin asi birkaç tel alnına dökülmüştü. Kısık bakışlarıyla kol düğmesiyle uğraşırken bile tablodan fırlarmış gibi görünüyor olması normal miydi?

Beni görünce ne tepki verecekti?

Aklımdan geçen düşünceyle elim ayağım buz kesti. Kaygım beni görünce tekrar çileden çıkmasından yana olmalıydı. Bense beni beğenip beğenmeyeceğinden mi dert yanıyordum? Tam dayaklıktım. Mendebur herif düşüncelerimi bile birbirine düşürmüştü.

Kolundaki düğmeyle işi bitince gözlerini bizden tarafa kaydırdı. Leylaklarım kehribarlarla buluşunca baştan aşağıya ürperdim. Hala bir Tanrının baskın aurasına alışamadığım gibi bu adamın ruhsuz bakışlarına da tepkisiz kalamıyordum.

Ölçüp biçercesine üzerimi yokladı.

Hareleri koyulaşıyordu. Yanaklarımda hissettiğim sıcaklıkta neyin nesiydi? Utanıyor muydum? Acele etmeden süzüyor olması çıplakmışım hissiyatıyla dolmama neden oluyordu. Göz bebeklerinin büyümesini iyiye mi

yorsam kötüye mi bilemedim. Şaşırmış mıydı? Sürpriz olmuş gibiydi. Ne hissettiğini çözemeden o duyguyu yutarak boş bakışlarına geri döndü.

"İşte karın burada; sağ salim ve tek parça."

Towa kolundaki elimi Arona tutması için uzattığında açıkça kışkırttığı için kaskatı kesilmiştim. Su Tanrısı Towa'ya tehlikeli bir bakış atsa da saçmalamasına tenezzül etmedi. Şu anda Towa'yı tekmelemek için büyük bir istek duyuyordum. *'Seninle sonra görüşeceğiz!'* anlamında ters ters baktım ona.

Elimde hissettiğim sıcak dokunuşla birlikte karnıma ağrı girmişti. Leylaklarım anında Su Tanrısını buldu. Elimi kaba tutumunun aksine nazikçe alıp koluna yerleştirmişti. İtiraz etmeyi geçtim kayıtsız kalır sanıyordum.

Onun yaptığı gibi duygularımı içimde yaşamaya çalıştığımdan şaşkınlığımı yüzüme yansıtmadım. Zaten bana bakmaya lütfediyor falan da değildi.

Towa bol şans dileyip vazifesini yerine getirmek için yanımızdan ayrılınca baş başa kalmıştık. Ne kadar tedirgin olursam olayım ilk karşılaşmamızda ki gibi sessiz kalmayacaktım. Zira istenmediğimi öyle veya böyle kabullenmiştim. Üstelik birinin karşısında ezidip büzülecek bir insan değildim. Hakkımı aramayı gayette biliyordum. Aron davet salonunun kapısını çene hareketiyle açmalarını emrettiğinde nöbetçiler vıraklı kapının kollarından tutarak kendilerine doğru çektiler. İki kanatlı kapı genişçe açıldığında içerideki gürültü dışarıya taştı. Gördüğüm kalabalığın aşıladığı korkuyu karalayarak öğrendiğim gibi dudaklarıma küçük bir tebessüm ekleyip duruşunu düzeltim.

Kapının açılırken çıkardığı ses konuşmaları bıçak gibi keserek misafirlerin bakışlarını üzerimizde topladı. Sanırım çarpıntım vardı.

Salonda o kadar çok kişi vardı ki gecenin hiçte kolay geçmeyeceğini anlamıştım. Üstüme dikilen yüzlerce gözün değerlendiren bakışlarından kaçınmak için davetlilerdense dikkatimi süslemelerde tuttum. İçeceklerden tutun örtülere dek mavinin her tonu kullanılmış olmasına rağmen boğucu değil tam aksine içeride mavi bir cennet havası yaratmıştı.

Salonun güzelliğine dalıp gittiğim için Aron yürümeye başlayınca öne doğru tökezleyecek gibi olmuştum. Son anda kolundaki elimi sıkılaştırarak ondan güç almış, sendelediğimi kimseye fark ettirmeden örtbas etmiştim.

Bir kişi hariç herkesi kandırabilmiştim.

Aron kulağıma eğilip "Kendini rezil etmemeye çalış." diyerek fısıldadı. Boynuma vuran sıcak nefesi, sesinin tınısındaki ısırıcı soğukluğa tezattı. Elimi nefesinin değdiğe yere götürmek istiyor, oradaki buz yanığını yok

etmek istiyordum. Sözleri boğazıma dizilip kalmıştı. Köyden geldiğim için beni hafife alıyordu. İlk durağımıza az bir mesafe kaldığından dedikleri bir bir boğazıma otursa da zorla yuttum. Hanedana anlaşamadığımızı ilk dakikadan belli edemezdim. Gerçi benim hassasiyetime nazaran o aldırışsızdı.

Yanağımın içini dişledim. Bilerek mi yapıyor?

Önüme döndüm. Eğer öyleyse görelim bakalım kazanan kim olacak.

Hiç bir yere uğramadan yöneldiğimiz masa da anlaşılan ana konuklar vardı. Üç erkek ve bir kadın olmak üzere dört kişilerdi. Yürürken bizi takip eden bakışlar resmen sırtımı deliyordu. Hepsinin iyi niyetli olmadığı içlerindeki kini saklamadan ifşa etmelerinden belliydi. Anlamadığım konu kim olduğum göz önüne alındığında nasıl bu kadar cüretkar davranabildikleriydi.

Yerimde başkası olsa sırf bu bakışları ezmek için onları zindana attırırdı. Derslerini alana dekte orada tutardı. Beni zayıf gördüklerinden miydi rahatlıkları? Kaşlarım çatılacak gibi olsa da izin vermedim. Elbet yeri geldiğinde onlara kim olduğumu gösterirdim.

"Bakın sonunda kimler teşrif etti. Bu güzel kadın yeni eşin olmalı Aron."

Güneş sarısı rengindeki saçlarını yukarı diktiğinden diken diken bir görüntü yaratmıştı. Altından yapıldığı bariz olan kocaman halka küpeler takıyordu. Kibri sadece yakutu andıran gözlerinde değil, sesinde de yer etmişti. Bu adam kimse ondan şimdiden hoşlanmamıştım. Giydiği altın zırh ışıkların üzerine yansımasıyla parıl parıl parlıyordu. Zırh gözümü kamaştırdığından yüzüne odaklanmaya çalıştım.

Aron kolunu indirince bozuntuya vermeden elimi geri çektim. Nedense bu hareketi içimde kara bulutları toplamıştı. Gerçi bunca zaman susup ona dokunmama tahammül etmesi bile mucize sayılırdı. Ortamdan kopmuş kocamın nefreti ve sevgisizliğini sezdirmeden içimdeki karmaşayı idare etmeye çalışıyordum. Bir saniye sonra belime dolanan beklenmedik kolla kasılmıştım. Aklımdan geçirdiğim bütün olumsuzluklar utancımı katladı. Su Tanrısının bana yaptığı gibi bende peşin hüküm veriyordum hakkında.

Aramızdaki bu yanlış anlaşılmalar uzun bir süre düzelecek gibi durmuyordu.

Beni iyice kendisine doğru çekerek gıcık sarışına bakıp konuştu. "Evet. Tanıştırayım; karım, Mana Aqua." *Karım!* Bana karım demişti! Şölende hanedanın ve soyluların gözünü evliliğimizle boyamaya çalışsak da karım hitabını kullanacak kadar ileri gitmesini beklemiyordum. Üstelik Su

Tanrılarının nesilden nesile miras olarak taşınan soy ismini de adımın yanına koymuştu. Kafamdan aşağıya kaynar su dökülmüş etkisi yaratan sesleniş etimi haşlamıştı. Dudaklarından aslen kim olduğum çıksa da onun için boş bir kavramdan ötesi değildi.

Her daim kehribarlarını saran o uğursuz karanlık karşısındaki adama bakarken ziftlenmişti. Su Tanrısının harelerindeki in uğulduyordu. Biraz daha bakarsam orada yatan Tanrıyı görecek gibi olunca vücut ısım düşüşe geçti. Leylaklarımı sarışın adama döndürüp tepkisini irdeledim.

İyi geçinemedikleri apaçıktı.

Gösteriş meraklısı adamın yanında neredeyse aynı boylarda bir adam daha vardı. Sarmaşığa benzeyen saçları dalgalı ve çok uzundu. Geleneksel olarak nitelendirebileceğim koyu yeşil renginde kıyafetler giyiyordu. Başında dal ve yeşil yapraklardan yapılma bir taç takıyordu. Adamın göz rengide yeşildi. Ona baktığımı fark ettiğinde gülümsedi.

"Su sarayı uzun zamandır bir gelinin özlemini çekiyor. Eminim senin gelişin Kaldera'nın halkına mutluluk, dostumun yalnızlığına ise şifa olacak. Ben Toprak Tanrısı Hades. Tanıştığımıza memnun oldum Mana."

Şaşırmıştım. Bu kadar cana yakın bir yaklaşım beklemiyordum doğrusu. Demek Tanrıların olduğu masadaydım. Görünüşlerinden aslında tahmin etmeliydim lakin kafam o kadar dikkat etmem gereken şeylerle meşguldu ki Tanrılarla tanışacağımı tamamen unutmuştum.

Yalnız... Aron yalnız mıydı?

Uzattığı elini sıkarak tebessüm ettim. "Bende sizinle tanıştığıma memnun oldum Toprak Tanrısı." Samimi sözlerim Toprak Tanrısını mutlu etmişti. Sanırım ondan geçer not almıştım. Geldiğimizden beri sessizliğini koruyup seyirci kalan çifte baktım. Barbar bir kılıkla örtünmüş adamın aurası sertti. Yaydığı baskıdan dolayı yanında kolay nefes alınamıyordu. Hemen arkasındaki masada oturanların sıkıntıyla ellerini boyunlarında gezdirdiğini, bazılarınınsa boğazlarını sıkmamasına rağmen gömleklerinin düğmelerini açışına şahit olmuştum. Yaptığı kabalıktı. Gelin görün ki bunu yüzüne söylemektense darlanmayı seçecekleri aşikardı.

Kıyafet konusunda da garip bir zevki vardı.

Üst gövdesi tamamen çıplaktı. Altına bilek kısımları dar, şalvarı andıran bir pantolon giymişti. Kar beyazı rengindeki kabarık saçları beline dek iniyordu. Açıkta kalan vücudunun birçok kısmını dövmeler süslemişti. Gri göz bebekleri adeta araftan bir parçaydı. Yanındaki kadının yakınlığına bakılırsa aralarında samimi bir ilişki vardı.

Kadında adamdan farksız bir soğukluk etrafına dağıtıyordu.

"Ben Hava Tanrısı Balder ve karım Aje." Benimle tanışıp tanışmaması çokta önemli değilmiş gibi bir tonlamayla tanıtmıştı kendini. İnsanlara kıyasla asırlarca yaşayan Tanrıların bir kısmı duygu ipliklerini ömürlerinin uzunluğuna göre kaybedebiliyorlardı. Görüp geçirdikleri şeyler bilgeliklerini arttırsa da hayattan aldıkları zevk bitiyordu. Durumlarının akıbetinin farkına varamayıp akışa kapılanların sonu ne yazık ki hezeyanla bitiyordu. Umarım kişiliği böyledir. En iyisinin uyum sağlamak olduğunu bildiğimden başıyla selam vermekle yetinen Aje gibi bende selam verdim.

Sonuçta beni ilgilendiren Tanrı o değildi.

"Herkes kendini tanıttığına göre eksik kalmayayım." İzin alma gereği bile duymadan elime yapışan münasebetsiz sarışın birde dudaklarına götürüp elimin üstüne ıslak bir buse kondurmuştu. Saygısızlığı beni öfkelendirsede dilimi ısırdım.

Aronun itibarı söz konusu Mana. Sabırlı olmasın. Sabırlı ol.

"Ben Ateş Tanrısı Loki."

Bakışlarını arsızca dekoltemde gezdirip yüzüme çıkarması beni acayip huzursuz etmişti. "Gelinini daha işaretlememişsin Aron." Bu işareti üçüncü duyuşumdu. Hala ne olduğunu öğrenememenin verdiği cehaletle alık alık baksamda belimdeki kol sıkılaştığından istemsice bende gerilmiştim. İşaret hususu sık sık ayağımıza dolandığına göre önemli bir mevzu olmalıydı.

Masaya bir anda inen sessizlik çığ gibi büyüdü.

Ateş Tanrısı diğer Tanrıların çirkinleşen ifadelerine aldırmadan devam etti.

"Bu kadar güzel bir karın varken onu işaretlememek... Cidden kıymet bilmeyi bir türlü öğrenemiyorsun." Tavrı hayıflanıyormuş gibi dursada aslında söylediklerinin altında gizli bir iğneleme seziyordum.

"Yeter bu kadar Loki! Bu bizi ilgilendirmez." Toprak Tanrısının ikazını Ateş Tanrısı takmayarak omuzlarını silkti. "Sadece düşüncelerimi dile getirdim." Belimden çekilen el hemen ardından Lokinin bırakmayı ret ettiği elime uzandı.

Aron elimi Ateş Tanrısının elinden kurtararak avucuna hapsetti.

"Acele etmeye lüzum yok, günler ve geceler hala bize ait. Şimdi susarsan karımı dansa kaldırmak istiyorum." Aralarında şiddetli esen rüzgar Aronun Ateş Tanrısına haddini bildirmesiyle fırtınaya dönerken Loki'nin kaşları sinirle çatılmıştı. Su Tanrısı beni masadan uzaklaştırırken belli etmemeye çalışsa da kendini sıkıyordu. Farkında değildi ama ara sıra canımı acıtacak

güçte elimi sıkıp bırakıyordu. Kontrolü onca misafirin içinde kaybetmesi iyi olmazdı.

Salonun ortasına ilerlediğimizi gören çalgıcılar çalan melodiyi sonlandırıp dans müziğini başlattılar. Onunla dans edeceğim gerçeği az önce olanları tamamen halının altına süpürmüştü. Salonun ortasına geldiğimizde Aron elimi bırakarak karşıma geçti. Dansa başlamadan evvel birbirimize geleneksel bir selam vermemiz gerekiyordu. Elini kalbinin üstüne koyarak önümde hafifçe eğildiğinde bende elbisemin iki yanından tutarak dizlerimi kırıp selamına karşılık vererek eğildim. Ardından yanıma yaklaşarak tuttuğu elimi omzuna koyup boştaki elini ise belime yerleştirdi. Edeceğimiz dansın pozisyonunu alırken gözlerinin içine bakıyor, Ateş Tanrısıyla ettiği kavganın açtığı çatlaklardan fışkıran lavları izliyordum. Nedense benimle dans ederken bütün olumsuzlukları arkasında bıraksın istemiştim. İlk adımı atarak müziğin ahengine göre hareket etmeye başladık.

Bir sağa, bir sola. Bir yukarı, bir aşağı ve etrafında dön.

Uyum içinde dans ediyor oluşumuza dahi sevinemiyordum. Bu adamın gözlerinin içine bakarken, dokunuşunu tenimde hissederken kalbimin gürültüsü kulaklarımdaki tek ses oluyordu. Dilememem gereken bir dileğin etrafında dönüyor ama vazgeçemiyordum da.

"Ben senin karınım." Ağzımdan kaçan cümleyle gözlerimi sonuna kadar irileştirsem de hemen ardından eski haline geri döndürdüm. Tanrım, bu da nereden çıkmıştı şimdi! Aklımdan geçirmemiştim bile.

"Bunu her seferinde hatırlatmana gerek yok, biliyorum." Bazı kelimeler yan yana gelince ateş yutmuş gibi oluyor insan, şimdi de öyle. Bu adamın dilinden dökülen her satır beni yakmak, yaralamak içindi.

"Benden sonsuza kadar kaçamazsın Su Tanrısı. Senin karınım, bunu bugün sen ilan ettin. Konuşup anlaşmamız gerekiyor." Altını çizerek söylediklerime karşı dudağının sol kenarını yukarı doğru büküldü. Lanet olası adam alay ediyordu benimle!

"Demek karım olmaya bu kadar heveslisin." Söylediklerimi edepsizliğe vurması yüzümde volkan patlatsa da omzundaki elimi sıkarak güç aldım, yenilmeyecektim.

"Gelinin olmayı ben istemedim ama gel gör ki kader bizi bu şekilde birleştirdi. Bak, sana ihanet eden gelininden haberdarım tamam mı."

Kehribarlarını neredeyse siyaha bürüyen nefret bir an için beni gafil avladı. Artık belimi tutan eli daha sertti. "Bunu sana kim söyledi? Tabi ya,

Towa." Cevap vermeme gerek kalmadan neler döndüğünü anladığında dudaklarımı mühürledim. Towayı satacak değildim.

"Kimin söylediği veya söylemediği mühim değil. Ben eski karın değilim, onun gibi olmayacağım da." Söylediklerimin sonuna dek arkasındaydım. Hafifçe kaşlarını çattı. "Yalnızca sözlerden ibaret olan palavralarına güvenecek değilim. Kahrolası kadınlar her zaman lanetim oldu. Senin de olmayacağın ne malum?" Tiksinerek ve en ufak bir şüphe barındırmayan inançsızlığını gün yüzüne çıkarıyordu. Boynundaki kalın damar öfkeden belirerek, nabız gibi atmaya başladı.

İhanet kolay aşılabilen bir yük değildi.

"Beni tanımıyorsun."

Tek kaşını kaldırdı. "Seni tanımamı istiyorsun?"

Benimkisi yüzme bilmeden suya balıklama atlamaktı. Boğulacaktım, boğulacak ve derinlerinde kaybolacaktım. Bahse koyduğum şey canım olduğu halde denizin kıyısında dolaşmaktan alıkoyamıyordum kendimi. Konuşmak için dudaklarımı araladığım gibi beni etrafimda döndürerek koluna yatırdı. Benimle birlikte eğildiğinden dudakları neredeyse çeneme çarpacaktı. Kehribarları ikaz doluydu. İleri gitmemi söylüyordu. Muhtemelen boyun eğmeyişimden hoşlanmamıştı. Şuan da insan suretinde olsa da o bir Tanrıydı.

"İstiyorum." Ciddi olduğumu anlasın diye gözlerinin içine korkusuzca bakıyordum. Kirpikleri biraz daha alçaltı. Bir şey söylemedi. İyi yandan bakarsak hayır da dememişti. Anın verdiği kalp çarpıntısıyla parmaklarım buz keserken o nefesimin ayarıyla oynuyordu. Başını aşağıya daha çok eğerek burnunu ilk önce gerdanımda gezdirdi. Dokunuşuyla küçük bir soluk çektim içime.

Ne yapıyordu?

Burnu seyahatine devam ederek göğsümden aşağıya kayıp dekoltemin bitimine kadar indi. Derin bir nefes çektikten sonra pozisyonunu bozmadan gözlerini kaldırıp kehribarlarını leylaklarıma mıhladı. Fal taşı misali açılmış gözlerim yaptığı şeye bir açıklama arar şekilde ona bakıyordu.

Yutkundum.

Göz bebeklerindeki binbir damar birbirlerine savaş açmıştı. Ne nefret, ne öfkeydi kazanan. Daha yoğun, daha koyu, daha yasak bir renkti. Bataklık gibi içine çekiyordu beni.

"Sana güvenmemi isteyemezsin." Tir tir titriyordum. Kollarında yeni doğmuş bir ceylan yavrusu gibi tir tir titriyordum. O da bunun farkındaydı. Ukalaca tebessüm etti. Ufacık bir dokunuş beni nasıl bu hale sokmuştu?

Kahretsin, bacaklarım beni taşıyamayacak gibiydi. Lütfen, beni yarı yolda bırakmayın.

Dans etmeyi bıraktığımız için müziğin ritmini kaybetmiştik. Kulağıma uğultu şeklinde sesler geliyordu, misafirler bizim hakkımızda konuşuyor olmalılardı. Öfkeyle kıvrılan dudakları yavaşça düzleşti. Harelerindeki koyuluktan bir şey kaybetmemişti. Kafası karışmış gibi duruyordu.

Kaşlarını çattı.

"Ne kokuyorsun sen böyle? Kafam allak bullak oldu." Boğuklaşan ses tonu kokumdan etkilendiğinin işareti olsa da konuşma tarzı rahatsız olmuş gibi çıkıyordu.

Müzik sonlandı.

Su Tanrısı kendisiyle beraber benide kaldırdı. Etrafımızda yankılanan alkış sesleri salonu inletiyordu. Bense gözlerimi bu adamdan alamıyordum.

"Sana güvenmemi istiyorsan bunu bana göster. Nasıl yapacağınsa sana kalmış. Değeri olmayan sözlere itimatım yok."

Bana şans tanıyordu.

Bir defaya mahsus.

Başımı sallayarak kabul ettim.

Bu bir sınavdı. Ve ben ne olursa olsun bu sınavdan geçecektim.

Dinen alkışların ardından tecelli eden sessizliği tiz bir çığlık yarıp geçti. Korkuyla yerimden sıçramıştım. Sesin nereden geldiğini anlamak için bakışlarımı salonda dolaştırırken bir kez daha kopan çığlıkla penceredeki kadını gördüm. Dışarıda neye bakıyorsa beti benzi atmıştı. Göz yaşları sicim gibi yanaklarından akıyor, durmadan çığlık çığlığa bağırıyordu.

Aron anında kıza doğru yürümeye başladığında bende peşi sıra koşturdum. Kalabalıkta neler olduğunu görmek için pencerenin önüne toplanmıştı. Kadının yanına gidip bakan herkes benzer tepkileri veriyordu. Aronu görenler yolundan çekilerek ona yer açmıştı. İkimizde dışarı baktığımızda başta karanlıktan dolayı bir şey göremedim. Daha sonra bakışlarım yerdeki kan izlerini yakaladı. Kan izlerini takip ederek yerde cansızmışçasına yatan bedenin kim olduğunu seçince kötürüm kalmıştım. Aklım da, kalbim de gördüğü şeyi inatla yalanlıyordu. Karnına saplanmış mızrağın yarattığı boşluktan süzülen kan mermer zeminde sığ bir nehir gibi süzülüyordu.

"T...Towa?"

ღ Elimdeki bölümlerin hızının bitmesi ile yeniden yazmam arasındaki hız neden aynı değil? (Dehşet emojisi)

ღ Bölüm nasıldı? En sevdiğiniz kısım neresi oldu? Ben Mana'nın *'Ben senin karınım!'* diye diklenmesine her seferinde düşüyorum.

ღ Sizce Towa'yı yaralayan kim? (bilinler söylemesin lütfennn)

ღ Mana'nın aldığı derslerle eğlendiniz mi? Ben Saya'ya ayakkabını attığı yerde koptum :D

Bir sonraki bölümde görüşmek üzereee :*

☽ İHTİMALLER

Bana ulaşmak için;

İnstagram hesabım = endless_q.r

Twitter hesabım = Endless_QR

♡

Duyuruları sadece bu iki hesaptan değil WATTPAD hesabımdan da yapıyorum. Sosyal medyası olmayanlar lütfen wattpad hesabımı takip etsinler!

| ﹠ Mana

Acının tarifi neydi? Acı yaraydı. Acı sızıydı. Acı göz yaşıydı. Birçok ismi, sanı vardı. Daha küçücük bir kız çocuğuyken benim için acı anne, baba demekti. O zamanlar kalbime saplanan ağrı bana böyle düşündürtmüştü. Her insan bir gün incinirdi yüreğinden biliyorum. Kimisi peşinden gelecek darbeler için taşlaştırırdı göğsünün içinde atanı, kimisiyse yabancı ellerde hırpalatırdı. Hatırlıyorumda minicik elimi bağrıma bastırır oradaki ağrının geçmesi için her gece dua ederdim. Açar ayna da bakar, ağrıyan yerde görünür bir yara arardım. Nereden bilebilirdim ki görünen yaralardansa görünmeyenlerin içe dolandığını? Öğretmişlerdi.

Ailemi o yangında kaybetmek tattığım ilk çaresizlik, içtiğim ilk elemdi.

Büyüdükçe dualaların şifa olmayacağını, ilaç sürsen de, diksen de dikiş tutmayacağını anlamıştım. Dermanı yıllar olmuştu ya da ben kendimi öyle kandırmıştım. Seneler adındaki toprağı kürek kürek yaralarımın üzerine atmış, gömerek onlardan kaçmıştım. Onlar kabuk bağlamamıştı, sadece kanamaları durmuştu. Arada sızladıklarını hissederdim. Hissetsem de dönüp bakmazdım hiç bir zaman. Bir kerecik baksam yaralarımın iyileşmek yerine irin bağladığını görürdüm çünkü.

Varlıklarını yok sayarsam önüme bakabilirim sanıyordum.

Yanılmışım.

Towa'nın karın boşluğuna saplanmış mızrağı kendi kanına bulanmış, göz bebekleri çektiği acıdan küçücük kalmıştı. Mızrağın çevresine sardığı eliyle yarasına bastırarak kan çıkışını azaltmaya çalışıyordu. Çektiği acı takatinden

götürdüğünden pek fazla güç uygulayamıyordu. Bayık bakan bakışları bayılmak üzere olduğunun habercisiydi.

Öksürdüğü gibi dudakları kırmızı bir çizgiye boyandı. Ağzının kenarından taşan kan çenesinden kayarak üstüne damlamaya başladı.

"T...Towa?" Hayır. Hayır. Hayır! Kapat gözlerini, gerçek değil. Gerçek olamaz.

Geçmişin tozlu sayfaları zihnimde hızlıca çevriliyordu. Önce ıslak bir ses duyuldu. Sonra yapraklardaki kurumuş kan izleri sıçrayan sıvıyı emdi. Taze kan kırmızıydı, çok kırmızıydı. Solmuş yazılar uzun zamandır bekledikleri mürekkebi sonunda elde etmişlerdi.

Gözlerime hücum etti matemin tanıdık yaşları.

Ayağım takılmasın diye elbisemin kenarından tutup eteğini yukarı kaldırdım. Arkamı hızlıca döndüğümden saçlarım kırbaç misali havaya savruldu. Salonun çıkış kapısına doğru koşturdum. Önüme çıkan her bedeni kenara ittirerek kendime yol açtım. Yaptığım kabalığı görgüsüzlük olarak nitelendirebilirlerdi. Zira yarısından çoğunun buraya açığımı aramak için geldiğini biliyordum. Sahte gülümsemelerinin, sahte tebriklerinin, hepsinin canı cehennemeydi!

Yankılanan telaşlı topuklularım salondaki yegane vaveylâydı. Gelen misafirler gördükleri şeyin şokundan çıkamadıklarından dondurulmuş heykellerden farksızlardı. Az evvelki çığlıklar durulmuştu. Topyekûn anlaşıp sessizlik yemini etmişlerdi sanki. Kimse kılını kıpırdatmıyor, yalnızca izliyorlardı.

Ilık yaşlar yanaklarından dökülüp boynuma akıyordu. İçimde biriken feryat çıktı çıkacaktı lakin boğazımdaki yumru elvermiyordu. Kapının kollarını tutup kendime doğru çektim. Menteşelerinden yükselen tok ses savunmamı aşmaya çalışan kahırın yumruklarını çağrıştırıyordu. Her vuruşta titriyordu kalbim. Her vuruşta çatırdıyordu gardım.

Koridoru aşıp merdivenlerken süratle inerken ne ara dışarı çıktım, o yolu nasıl buldum inanın bilmiyorum. Sanki bacaklarım kontrolü elimden almış benliğim seyirci koltuğuna oturmuştu. Düşünemiyordum, düşünürsem olduğum yere çöker hıçkıra hıçkıra ağlardım.

Yerde kanlar içinde yatan beden sonunda görüş alanıma girince durdum. Göğsüm körük gibi inip kalkıyor, bütün yolu dinlenmeden koştuğum için ciğerlerim acıyordu. Benden önce buraya nasıl ulaştıklarını bilmediğim ikili Towa'nın başında dikiliyordu. Ragnar yanına diz çökerek işaret ve orta parmağını şahdamarının üstüne koydu. Bunu görür görmez kendime

gelmiştim. Aceleyle yanlarına gidip dizlerimin üstüne bırakıp kendimi. Biraz sert oturmuş olmalıyım ki diz kapaklarımı yere sürtmüştüm. Etimde bir sızı baş gösterse de önemsemedim. Yere yığılmadığım için şanslıydım.

Niye gözleri kapalıydı ki? Beş dakika önce pencereden bakarken bilinci hala yerindeydi. Yoksa... Dokunmak, yaşadığını teyit etmek istiyordum. Korkudan zangır zangır titreyen elimi yüzüne götürdüğümde bileğimden tutularak çekildim.

"Kanıyla temas etme. Mızrağıyla yaralanmış gibi görünüyor olsa da zehirlenip zehirlenmediğini henüz bilemeyiz. Endişelenme, durumu ciddi olsa da nefes alıyor."

Şükürler olsun. Nefes alıyorsa umut da var demektir.

Bir kez daha sevdiğim birini kaybetseydim toparlanamazdım.

Bir nebze sakinleştiğimi hissettiğimde bakışlarımı Towa'nın kanlı bedeninden alıp bir veya iki metre kadar uzakta duran Arona çevirdim. Bizden tarafa bakmıyordu. Bakışları gecenin koyu sürtesindeydi. Arkadaşı ölümün eşiğindeyken nasıl soğukkanlı kalabildiğini düşündüm. Öfke damarlarıma karışıyordu. Tırnaklarımı avuç içlerime saplayıp ayağa kalktım.

Ona doğru bir adım attığım gibi nereden geldiği meçhul, ılık ama teni ürperten bir yel yüzümü yalayıp geçti. Kaskatı kesilmeme vesile olan şey; rüzgar dediğim esintinin suratıma üfürülen bir nefesi andırmasıydı. Sanki bizim durduğumuz yerle, Su Tanrısının durduğu yerin arasına görünmez bir paravan yerleştirilmişti. Attığım o adımla duvarı yıkıp geçmiştim. Böylece gecenin perdesine sığınmış olan su yüzüne çıkmıştı.

Bahçenin ışıklandırması Su Tanrısının ifadesini aydınlatmaya yetmiyordu.

Heybetli duruşu o şey neyse yaklaşmasını önlüyordu. Towa'yı yaralayan da o muydu? Gergindi, bunu nasıl tarif edeceğimi inanın bende bilmiyorum. Bir şekilde öyle olduğunu hissediyordum. Barut gibiydi, şuan da bölgesine izinsiz girilmiş bir Tanrının ifriti kesilmişti. Kehribar rengi gözlere sürülmüş şaibe fütursuzca yayılıyordu.

Her an saldıracakmışçasına tetikteydi. Bakışları kitlendiği yerden bir an olsun ayrılmıyordu. Ragnarda birşeylerin yolunda gitmediğini Aronun hal ve hareketlerinden anladığı için sessiz kalıyor, bekliyordu. Her ne kadar içinde olduğumuz tehlikenin boyutunu kavrayamasamda Towa'ya biraz daha müdahale edilmezse durumunun kritikleşeceğinden emindim.

Yapacağım şey yüzünden başımın yanmamasını temenni ederek Arona yaklaştım. Cesaretini topla Mana! Geçen her dakika Towa'ya kötü dönecek. Kararsızlıkla uzanarak kolunu tuttum. Bakışlarını takip ederek ilerideki

ormanı birkaç saniye süzünce karanlığın için kıpırdayan bir gölge fark ettim. Korkudan nefesimi tuttum. O şey kaçmıştı!

İrkilerek bir adım geri çekildiğimde Aron gözlerini karanlıktan alıp bana dikti. Pekala, sanırım gölge orada olduğunu gördüğümü anlayınca tüymüştü. Öldürme arzusunu ben bakana kadar kaldıramadığından direkt kehribarın zalimliğiyle yüzleşmiştim. Şuracıkta küçülerek yok olmak istememi sağlayacak denli kötü bakıyordu. O şeyin ne, kim olduğunu biliyordu.

Hala kolunu tuttuğumdan hızlıca elimi geri çektim.

"Şey, ben sadece Towayla bir an önce ilgilenilmesi gerektiğini söyleyecektim." Benim karşısında ıkınıp sıkılmamı umursamadan Towa'ya baktı. Bana bakarken donuklaşan hareler arkadaşı için endişeye bürünmüştü. Demek ki o kadar da taşlaşmamıştı kalbi. Sadece duygularına kilit takmıştı, o kilit eskimiş ve pas tutmuştu. Yine de ağrısız açılmayacaktı.

Yanımdan geçip giderken oluşturduğu esinti burnuma deniz kokusunu doldurmuştu. Bu adam rüyamdaki kokuyu nabızlarında taşıyordu. Ciğerlerim içine çektiği tuzlu kokudan yanıyordu.

Towa'nın başına diz çöküp avuç içini yarasına gelecek şekilde yukarıda tutarak gözlerini kapattı. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Etrafındaki hava uğuldamaya başladı. Gece karası saçları diplerinden uçlarına doğru griye çaldı.

Kullandığı güç ondan bir şey götürmüştü.

Saçları tamamen griye boyandığında elinin altında yoğun bir mavi ışık belirdi. Küre halini alan güç, yüksek hızda deveran ediyordu. Küreden çıkan aura yaradan içeri giriyordu, Towa'nın yüzü acı çektiğini belli edercesine buruştu.

"Sıkı tut onu Ragnar." Ragnar Towa'nın başına geçerek elleriyle omuzlarına bastırdı. Aron da boşta kalan eliyle debelenmesin diye bacaklarını tutuyordu. İstediği gibi zapt etmeyi başardıklarında gücü arttırdı. Mavi ışık hücum edercesine yaraya saldırdı. Bilinci yerinde olmamasına rağmen Towa acıyla bağırıyor, inliyor, ona işkence eden şeyden kurtulmak için boşuna çabalıyordu.

İzlemek çok zordu.

Yara rahat durmadığından daha çok açılmış, kanıyordu. Aronun yaptığı şey yarasını iyileştirmemişti. Kafam karışmıştı, niçin yarasını kurcalıyordu?

"Siktir, haklı çıktık." Towa'nın yarasından siyah, garip bir duman yükseliyordu. Sanki yaraya asit dökülmüştü, yarılmış et cızırdıyordu. Şaşkınlıkla elimi ağzıma kapattım. Bu da neydi böyle? Başından beri yara

değilde içindeki bu şey onu rahatsız ediyormuşçasına duman çıktığı gibi Towa'nın yüz kasları rahatlamış, uykuya dalmıştı.

Su Tanrısının sinirden çenesi kitlenmişti, dişlerini sıktığını buradan bile anlamıştım. Göz bebeklerinde ki boşluk büyüdükçe büyüdü ta ki hiçliğe dönüşene dek. Orada nefrete daldırılıp çıkarılmış bir çift yazı vardı. Okuyamıyordum, okutmuyordu.

Kaderin zarları rastgele atılmıştı.

Bu bir şeyin başlangıcı, bir şeyin sonuydu.

O gece şafak söktü, güneş doğdu ama ne idiği belirsiz gelecek için sabah olmamıştı.

◆

Üç gün, üç gece.

Towa'nın kendi mızrağıyla yaralanmasının üzerinden geçen zamandı.

Hekimlerin dediğine göre durumu hala ciddiyetini koruyordu. Ne zaman uyanacağını söyleyemiyorlardı. Karnındaki yara iç organlarına hasar vermişti. Açılan delikler dikilip temizlenmiş ve sarılmıştı. Kanına az da olsa kara duman karıştığından vücudu içinden zehri atmak için savaşıyordu. Aron içindeki dumanı çıkarmasaydı belki de Towa... şükürler olsun ki böyle bir şeyin olabileceğinden şüphelenmişti.

Hayatını kurtarmakla kalmamış, benden birinin daha alınmasına izin vermemişti.

En çokta bunun için minnettardım.

Yeni bir ağlama krizine daha gireceğimi anlayınca dolan gözlerimi yukarı kaldırıp yaşları dağıtmak için kirpiklerimi hızlıca kırptım. Towa'ya bu kadar alıştığımı bilmiyordum. Lütfen... lütfen bir an önce iyileş.

Omzuma konan yumuşak elle Saya'ya baktım. O da çok üzgündü. Ağladığı kızarmış göz kenarlarından belliydi. Kendi üzüntüsünü benimle ilgilenip durmaktan doğru düzgün yaşayamamıştı.

"Hanımım akşam yemeğine yine dokunmamışsınız. Sabah sizi zorlayarak birkaç parça bir şey yediğinizle duruyorsunuz, açlıktan bayılmak mı niyetiniz? Bari şunları yiyin." Elindeki tepsiye isteksizce baktım. Günlerdir ne doğru dürüst bir şey yemiş ne de içmiştim. Ne yesem boğazıma diziliyordu işte niye anlamıyordu? İtiraz edeceğimi anladığı gibi tek kaşını tehdit edercesine kaldırdı.

"Ya yersiniz ya da efendi Aronla konuşmak mecburiyetinde kalırım. O vakit eminim ki iştahınız yerine gelecektir." Kaşlarımı çattım, pis ispiyoncu.

Tepsiyi kucağıma düşmeyecek şekilde bıraktı.

"Yiyin lütfen." Yemekler lezzetli gözükse de içimden birini bile yemek gelmiyordu. Ekmekten küçük bir dilim koparıp ağzıma atıp yavaş yavaş çiğnedim. Saya yanıma oturdu. Yediğimi görünce çaktırmadan gülümsesede ben görmüştüm. Resmen beni Aronla tehdit etmeyi adet edinmişlerdi. Bir süre sadece benim yemeklerle cebelleşmemi izledi. Ardından sağına soluna bakıp etrafta kimse var mı diye bakındı. Kıvranıp durmasından bir şey sormak isteyipte soramadığını anlamıştım.

"Hanımım Towa'nın yarasından karanlığa ait bir alamet çıktığı söylentisi sarayda dilden dile dolaşıyor. Sizde oradaydınız, söylentiler gerçek mi?" Yuttuğum ekmek boğazımda kalmıştı.

"Karanlık alamet de ne?"

Şaşırmış görünüyordu.

"Bilmiyor musunuz?" Başımı sağa sola sallayıp "Hayır." dedim. Kafasında artık ne kuruyorsa bir anda ciddileşti. Towa'nın odasının önünde bekleyen nöbetçilere bir bakış attı. Konuşacağı şeyi onların duymasını istemiyordu.

Alçak sesle anlatmaya koyuldu.

"Olaylar yüzyıllar öncesine dayanıyor. Dört büyük Tanrının diğer ufak Tanrılardan öne çıkıp geniş toprakları hakimiyet altına alabilmelerinin yegane sebebi soylarına özel güçleri miras almalarındandı. Yani ilk Tanrılar bir anda yükselmedi hanımım, her biri gücünü arttırarak bu mevkiye geldi."

"Bu durum zayıflarlarsa yerlerini yeni birileri doldurabilir demek." diyerek sözlerini tamamladım.

"Anlatmak istediğim tam olarak da bu. İki yüz elli iki yıl önce dört değil, beş kişilerdi hanımım." Bal rengi hareleri anlattığı şeylerden korktuğunu göstercesine titriyordu. "Şimdi bile dört büyük Tanrının dördü de erkek. Bu gelenek yüz yıllardır babadan oğla geçerek devam etti ta ki o güne dek. Aşağı yukarı üç yüz yıl evvel beşinci büyük karanlık Tanrısının karısı erkek değil, kız bebek doğurdu. Ortalık karıştı tabi. Taht varisinin kadın oluşu daha önce ne duyulmuş, ne işitilmişti. Senelerce ikinci çocuğun haberi ve erkek oluşu beklendi. Lakin karanlık Tanrısının karısı başka bir çocuğa hamile kalmadı. Diğer Tanrılar bu durumun felaket getireceğini düşünerek itiraz etselerde karanlık Tanrısı varisinin kızı olmasında herhangi bir sakınca görmedi. Kızını destekleyerek Tanrıça olması için çok uğraştı, başarılı oldu da ama..."

"Ama?"

"Tahta ilk geçtiğinde adaletinden ödün vermeyen Tanrıça bir süre sonra gaddarlığıyla ünlendi. Kimileri tahta çıkmasın diye her türlü yolu deneyen

Tanrılardan intikam almak istediği söyledi, kimileriyle aklını oynattığını. Karanlıktan yarattığı canavarları halkının üstüne saldı. Yardımcıları sürekli diğer krallıkları kışkırtarak kargaşa çıkarıyordu. Ülkenin eski refahından eser kalmamıştı. Beş krallık birbirine girdi. Sorunun kaynağı Tanrıça olduğundan diğer dört krallık birleşerek karanlık saraya saldırdılar ve Tanrıçayı durdurdular.

"Bunu nasıl yaptılar?"

"Onu yerin altına hapsettiklerine dair bir hurafe olsa da kesinliğine onay veremem. Olaylar çok eskide gerçekleştiğinden Tanrıçayla ilişkin bir sürü yalan yanlış hikaye anlatılıyor. Nihayetinde Tanrıça gittikten sonra karanlığın sakinleri dağıldı, her şey normal seyrine döndü. Denilene göre Tanrıça hapsedilmeden önce geri döneceğine ve intikamını alacağına dair yemin edip lanetler savurmuş. Aradan iki yüz yıl geçti ve şimdi herkes karanlığın yeniden güç kazandığı hakkında atıp tutuyor, halk tedirgin."

Anlattıklarını dinlerken kaşığımla tabaktaki yemekle oynayıp durdum. Gözümün önüne gelen görüntüler başa sarıp sarıp duruyordu. Towa'nın yarasından çıkan duman, Aronun ormana diktiği bakışları, göz yanılması olduğunu umut ettiğim karanlıktaki gölge. Saya'nın söyledikleriyle hafızamı birleştirince olaylar örtüşüyordu. O akşam salondaki yüzlerce kişi pencereden bizi izlemişti. Aronun yaptığı şeyi de, yaradan çıkan dumanı da görmüş olmalılar. Söylentilerinde onlarla başlayıp, sel gibi yayıldığı barizdi.

Saya üstelemek yerine bana uyarak soru sormayı bıraktı.

Yemeğe eziyet etmeyi bırakıp bir kaşık daha aldım.

Tadı şimdi daha da yavandı.

"Hanımım bir şey daha var."

Kaşığı tepsiye bırakarak anlatması için ona baktım. Zaten yemek istemiyordum duyduklarımla iyice iştahım kapanmıştı.

"Hanımım bunu size söylemek ne kadar doğru bilmiyorum."

"Çıkar ağzındaki baklayı Saya."

Saya gözlerini benden kaçırdı. "O zaman affınıza sığınarak söylüyorum. Hanımım, Karanlık Tanrıçasının efendi Aronun babasıyla bir ilişkisi olduğu söyleniyor."

◆

"Hanımım banyo hazır. Sizin için bahçeden taze çiçek yaprakları toplattıp suya ekledim. Kokuları zihninizi yatıştırıp vücudunuzu gevşetecektir." Saya yanında getirdiği kızlarla birlikte etrafımda pervane oluyor, bir an olsun durup dinlenmiyorlardı. Alt tarafı yıkanmak ve üzerimdeki stresi altmak

istemiştim. Ölmeden önce son isteğim buymuşçasına durumu abartmış ortalığı birbirine katmıştı. Hizmetçi kızların ellerinde banyo malzemeleriyle oradan oraya koşuşturmasını izlerken bıkkınlıkla iç çektim.

Tanrı gelini olmanın tuhaf yanları ağır basıyordu.

Sarayda her odaya özel banyo yaptırılmıştı. Bizse Saya'nın ısrarı üzerine ortak olana gidiyorduk. Ortak dediysemde öyle her önüne gelenin girebileceğinden bir yer aklınızda canlanmasın. Burası yalnızca Su Tanrısı ve gelinine özeldi.

Saya'nın yönlendirmesiyle geldiğimiz banyoya inanamayarak baktım. Sarayın dış çephesinden ebatının devasa olduğu anlaşılıyordu o yüzden odaların genişliği belli bir noktaya kadar kabul edilebilirdi. Yapacağımız tek şey temizlenip çıkmaktı! Tanrı aşkına biri bana en fazla bir saat geçireceğimiz yer için neden bu kadar alan ayrıldığının makul bir açıklamasını yapabilir mi? Dudağımın köşesini ısırdım. Acaba fakir bir köyden geldiğim için bana mı saçma geliyordu?

İçeride gözlerimi gezdirdim. Pekala, göze muhteşem geldiği kesin. Tabi beğenmiş olmam düşüncemden caydığım anlamına gelmiyordu. Odanın bir duvarı boy boy dolaplarla doldurulmuştu. Kimisi kapaklı, kimisi raflıydı. İçlerine sabunlar, yağlar, havlular ve ne olduğunu bilmediğim çeşit çeşit malzemeler sıralanmıştı.

Dört köşeye büyükten küçüğe doğru kalın mumlar yerleştirilmişti. Odayı loş bir şekilde aydınlatıyorlardı. Yerde kocaman bir küvet vardı. İçine doldurdukları sıcak suyun buharı odayı ısıtmıştı. Su da rengarenk çiçek yaprakları yüzüyordu. Yuvarlak küvetin kenarlarına bodur, kalın mumlar koyulmuş fitilleri yakılmıştı. Mumların yanına orta büyüklükte bir sepet konmuştu. Sepetin içinde lif, şeffaf şişeler ve banyo sabunu vardı.

Takıldığım tek yer pencerelerdi. Duvar boyutunda ki pencerelerin perdeleri her nedense örtülmemişti. Banyo yaparken izlenilmekten zevk alacağımı hiç sanmıyorum.

"Saya perdeler açık mı kalacak?"

"Endişelenmeyin hanımım. Burası özel bir oda olduğundan nöbetçilerin bu kısımdaki araziye girmeleri yasak. Hem ikinci katta olduğumuzdan içeriyi görmeleri zor. Rahatça keyfinize bakın." Kısacası soyunmaktan çekinmeyin diyordu. Ufak bir rahatsızlık hissetmeye devam etmesem Saya'ya güvenebileceğimi biliyordum.

Her şeyin hazır olduğuna kanaat getirince "Hadi başlayayım." dedi. Bizimle gelen üç kız kollarını sıvayarak bana doğru gelmeye başlayınca

hafiften kaşlarımı çattım. Ne yapıyordu bunlar?

"Artık gidebilirsiniz, gerisi ben hallederim." Ne dedim de birbirlerine şaşkın şaşkın bakıyorlardı?

"Yardımımız olmadan mı yıkanacaksınız yani?" Kaşlarım daha çok çatıldı. Buraya geldiğimden beri bana kaş çattırıp duruyorlardı.

"Evet?"

"Ama nasıl olur?" Saya boğazımı temizleyerek kızlarla aramda geçen anlamsız çelişkiye son verdi. "Hanımım banyodaki çoğu şeyin ne olduğunu bilmediğiniz gibi ihtiyacınız olan malzemeleri de aramak mecburiyetinde kalacaksınız. En azından benimle birlikte bir kişinin daha kalmasına müsaade edin. Temizliğiniz bittiğinde dinlenmeniz için sizi yalnız bırakacağız." Anlaşılan banyoda hizmetçilerin hanımlarına yardım etmeleri adetti. Saya kızlara belli etmeden benim bihaberliğimi örtmeye çalışıyordu. Yanlarında çıplak kalmak istemiyordum. En azından benim kurallarıma alışana dek onlara uyacaktım.

"Saya suyu köpürtürmüsün lütfen?" Saya anında işe koyularak sepetten aldığı şeffaf şişelerden pembe olanının tıpasını açıp suya döktü. Ardından elini daldırarak suyu iyice köpürttü.

"Emma hariç diğerleriniz işinizin başına dönsün. Emma sende havluları getir." Saya'da Emmayla birlikte dolapların yanına gidince hızlıca üstümdekilerden kurtulup suyun içine girdim. Su haşlak olmadığı için şanslıydım. Köpükleri avuçlarımla üstüme çekerek çıplaklığımı kapattım. Sadece omuzlarım ve göğüslerimin az bir kısmı açıkta kalmıştı.

Emma katlanmış havluyu yanıma bıraktıktan sonra yerdeki giysilerimi alarak dışarı çıktı. Saya elindeki bakraçla arkama gelip diz çöktü. Saçlarımı geriye doğru alarak bir güzel ıslattı. Kokusu burnuma dolan sabunla saçlarımı köpürtüp yıkadı. Yumuşak dokunuşlarına suyun sıcaklığı karışınca mayışmıştım.

"Saya-"

"Biliyorum, bir dahaki sefere banyoda yalnız olacağınızdan emin olacağım." Bu kızın daha ben söylemeden ne diyeceğimi anlamasına bayılıyordum.

"Evet, lütfen öyle yap."

"Hanımım banyodan sonra masaja ne dersiniz?" Otuz iki diş gülümseyerek "Harika olur derim!" deyince içeride kıkırdamalarımız yankılandı. Saya saçlarımı üç kere köpürtüp duruladıktan sonra zar zor elinden aldığım lifle vücudumu temizledim. Ben durulanırken Saya'da masaj için ihtiyaç olan

şeyleri temin etmeye gitti. Kendimle bir süre baş başa kalarak sessizlikle hoş vakit geçirdim.

Masajı burada yapacaktı. Az ötede duran tek kişilik yatak aslında bu amaç için eklenmişti. Küvetten dikkatlice kalktım. Havluyu alıp bir güzel kurulandıktan sonra üstüme sardım. Yanıma ekstradan kuru bir havlu daha alıp yatağın yanına gittim. Üzerimdekini çıkarıp kenara attıktan sonra yüz üstü şekilde uzandım. Ardından kısa olan havluyu kalçamı kapatacak şekilde üzerime serdim. Kollarımı katlayıp başımın altında yastık niyetine koyarak Saya gelene dek dinlenmeye koyuldum.

Beş dakika oldu ya da olmadı yaklaşan ayak seslerini işittim. Kapının sesini duymamış olmalıyım. Saya'nın tek başına geldiğini bilsemde çekinmeden edemedim, yarı çıplaktım. Saya'nın kadın olması utanmama engel değildi. Kaldığımız yerden sohbet ederek çıplaklığımı unutmaya çalıştım.

"Tanıştığınız hanedan kadınlarının sizden nasıl bir hizmet beklediğini tahmin edebiliyorum. Bir çöpü alıp atamayacak kadar kibirliler. Benimde onlar gibi olmamı isteme lütfen. Bu tür şeyler beni huzursuz ediyor."

Söylediklerimden sonra herhangi bir yanıt alamadığım için meraklanmıştım. Niye bir şey dememişti ki? Belimin başlangıç çizgisinde hissettiğim parmaklarla kasıldım. Ne olduğunu idrak edemezken parmaklar şaşkınlığımdan yararlanıp sırtım boyunca kayarak yukarı çıktı. Beynim durmuştu.

"Bu ilgiden şikayetçisin yani?" Parmak uçları rahat durmayıp okşarcasına tenimde geziniyordu. Duyduğum ses zihnimde deprem yaratınca silkelenerek kendime geldim. Uzandığım yerden hızla kalkmaya yeltenince sesin sahibi omzuma bastırarak bu isteğimi baltaladı.

"Kalkmanı tavsiye etmem, istemediğim şeyler görebilirim sonuçta."

Kıpkırmızı kesildim, aptallığımdan yanaklarım alev almıştı. Hangi akla hizmet yerinden fırlamayı düşünürsün ki?! Çıplaksın çıplak!

"Her kadının banyosuna böyle izinsizce dalıyor musunuz? Su Tanrısına yakışık almayacak bir tutum sergiliyorsunuz." Sinirlenmiştim. Nasıl olursa içeriye izinsiz girerdi!

İthamımı alaya almıştı.

"Her kadının mı?" Yüzümü kaldıramadığım için yatağın çevresinde dönerek görüş alanıma girdi. Şu parmaklarını sırtımdan çeksene be adam! Kehribarları kızaran yanaklarımda bir süre dolaştıktan sonra iyice yüzüme

yaklaştı. Anında başımı diğer tarafa çevirdim. Gıcık! Halimden resmen zevk alarak sıkıştırıyordu beni.

Başını eğerek kulağıma fısıldadı. "Karımın banyosuna girmeme kim laf edebilir?" Ilık nefesi kulağıma vurdukça yatağın kenarlarını sıkılıyordum. Kahretsin haklıydı. Karısı olduğum için kimse yaptığı şeye kötü gözle bakmazdı. Yerin yedi kat dibine girmek istiyordum. Tamam, sakinleş Mana. Seninle oynamasına göz yumamazsın!

Başımı tekrar çevirip direkt yüzüne baktım. Bir an gözlerim saçlarına kayacak gibi olsa da leylaklarımı kehribarlarından çekmeyi ret ettim. Zaten bakmasam da görüyordum. Saçları normal rengini geri kazanmıştı, demek ki geçici bir durumdu.

"Gözlerinle beni yemeyi bırakıp şuradaki havluyu uzatır mısın?" Hırçınlığım hoşuna gitmişçesine sol dudağı yukarı doğru kıvrıldı. Dediğimi yapmayacağını düşünmüştüm. O ise beni yanıltmış havluyu alıp açarak tutmaya başlamıştı. Bir ona, bir de açtığı havluya baktım.

"Merak etme ısırmam." Kasıtlı olarak beni kışkırtıyordu! Başını yana çevirdiğinde yavaşça yerimden kalktım. Bakıp bakmadığını tabiki de kontrol ediyordum. Hele bir gözü kaysın nasıl kıyameti kopartıyorum. Havluyu aldığım gibi üstüme sarmayı planladığımdan ona sırtımı dönmüştüm. Elindekini almak için hamle yapmışken o beni şaşırtıp omuzlarından tuttuğu gibi bedenimi kendine çevirdi.

Gözlerini gözlerimden ayırmıyor olsa bile şuanda önünde çırılçıplak olduğum gerçeği değişmiyordu. Göğsümden fırlayıp kendini yere atmak istercesine kuvvetli darbeler atıyordu kalbim. O sıkıştıkça bağrım sancıyordu.

Havluyu elleriyle bedenime sarıp sonrada ucunu sıkıştırdı. "Ben buradayım diye mi utanacağın tuttu? Başka türlü bütün pencereler açıkken niye soyunasın ki?"

Kaşlarımı çattım. Ne ima ediyordu? "Saya buranın özel alana girdiğini söyledi, sorun olmazmış." Söylediklerimden hoşlanmadığı benim gibi kaşlarını çatmasından belliydi. "Bundan ne sen ne de o emin olabilir. Kimin; ne zaman, nerede, nasıl, ne yapacağı belli olmaz. Soyunacağında perdelerin kapalı olsun." Sesinde sertleşmeye başlamış tonu çekip çıkardığımda şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Bu histe neydi? Biraz canımı yakıyor olsa da ondan nefret etmemiştim.

Beni sahipleniyor mu? Başından beri pencereler açık diye mi üstüme gelip durmuştu? Sorularımın yanıtını bu adamda arayamazdım. Zaten bende

pencerelerin açık kalmasından rahatsızdım. İtaat ediyormuş gibi gözükmemek için konuşmak yerine başımı salladım. Benim karşı çıkmak yerine usluca kabullendiğimi görünce bir şey demedi.

Demese de fark barizdi.

İlk gördüğüm zamanki bakışlara kıyasla kehribarlardaki tuğlalar azalmıştı.

Anlaşmaya vardığımız gibi ikimizde sessizleştik. Birbirimizi tanımadığımız için konuşacak bir şey bulamıyorduk haliyle. Benim karşısında havluyla duruyor olmamda ayrı bir meseleydi tabii. Gözlerimi kaçırarak dudağımın kenarını dişledim. Benden başka kim bir Tanrıyla muhattap olup onunla konuşacak bir şey bulamıyordur ki! En ufak öfkesinde tekrar zindanı boylayabilirdim! Ortamı esir alan tutukluk bir türlü kırılmıyordu.

Gidecek gibi de durmuyordu. Saya yalvarırım bir an önce gel!

Doğru! Bu kata çıktıysa gelirken Towa'nın odasına uğramış olmalı.

"Towa'nın durumu nasıl?" Bir şey demeden yüzüme baktı. Ne kadar kaba olursa olsun suyuna gitmem lazımdı, sabret kızım. Kendimi açıklama isteğiyle konuştum. "Şey hekimler ne kadar sorarsam sorayım hep aynı cevabı veriyorlar. Seninle Towa'nın ahvali hakkında ayrıntılı bir şekilde konuşmuşlardır. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Kehribarları üzerine inen çığın altında kalarak soğudu.

"İyi olacak." Başından savarcasına verilen cevabı düzgün olanlardan ayıramayacak kadar toy değildim. Derdi neydi bu adamın? Bir sıcak, bir buz gibiydi. Dengesizliğiyle benimde kafamı karıştırıyordu.

"Şükürler olsun." İyi olacak diyorsa yakında gözlerini açacaktır.

"Sadece on gündür tanıdığın bir adam yüzünden mi günlerdir doğru düzgün yemeyip içmeyip uyumuyorsun?" Dudaklarım aralandı. Bütün bunları nereden biliyordu? Saya mı söylemişti? Yoksa beni takip mi ettiriyordu? Daha da önemlisi sorgularken kullandığı kelimelerin nefesinin buram buram öfke kokuyor olmasıydı.

Ensemdeki tüyler ürperdi.

"Kalderaya geldiğimde bir başıma kalmıştım, korkmuştum da. Towa beni yanına aldı, koruyup kolladı... senden bile. Artık yeri kalbimde değişti."

Kaşlarını çattı. "Kalbinde?"

"Evet. O benim için bir abi, aile oldu."

Bakışlarını boşluğa dikerek "Aile" diye mırıldandı. Sanki bu kelimenin anlamında bihabermiş de anımsamak için tekrarlamıştı. Veda bile etmeden geldiği gibi kapıya doğru gitti. Bedeni suya dönüşerek kapıdan geçerek çıktı.

Demek bu yüzden geldiğinde kapı sesi falan duymamıştım. İçeri girebilmek için güçlerini kullanmıştı.

Arkasından uzun uzun baktım.

"İlk kez adımımı sağlam atmadığım bir yola giriyorum. Seni çözmek hayatımda yaptığım en zor şey olacak Su Tanrısı."

◆

"Yandım!" Odanın içinde kükreyen sesin sahibi uyandığı günden beri hasta yatağından kalkamamış, çocuk gibi herşeyi isteyip sonrada mırın kırın ederek insanları bezdirmişti. Burama kadar gelmişti!

"Towa eğer biraz daha Saya'ya iş çıkarıp o çorbayı içmezsen kafandan aşağıya dökerim! inan ki yaparım!" Çığırından çıkmış bir şekilde çığırınca anında havası söndü. İstekleri de, şımarık tavırları da bir bitmemişti! Yapacağını yapmış sonunda beni delirmişti. Saya alttan alttan gülerek kaşığı uzattığında Towa uslu uslu çorbasını içmişti. O sırada kapı açılarak içeriye Ragnarla birlikte Aron girdi.

"Çüş! Çüş! Dingonun ahırına mı giriyorsunuz kardeşim? Nerede sizin kapı çalma adetiniz? Ya çıplak olsaydım?" Son dedikleri aklıma masaj yaptırmak isterken başıma gelenleri hatırlatınca bakışlarımı Arondan kaçırdım. Neyse ki o esnada bana bakmıyordu.

Ragnar Towa'nın saçmalıklarına gözlerini kısarak baktı. Gri göz bebekleri tehditkarca kısılınca kurt bakışlarını andırıyordu. Zaten kurtlar gibi yabaniydide.

"Ben sana demedim mi bu salağa bir şey olmaz diye? Karnından deşilmesine rağmen çenesinden bir şey kaybetmemiş." Towa gözlerini devirdi. Ragnar bu sefer kaşlarını çatarak "Elin yok mu senin pezevenk? Ne diye kızı uğraştırıyorsun?" diyerek saydırdı. Towa hazır cevap biri olduğundan lafın altında kalmadı.

"Sanane kardeşim? Belki benim elim ayağım tutmuyor, belki iyilik meleğim bana elleriyle çorba içirmek istedi?"

"Siktirme bana elini ayağını." Ragnar üstüne yürüyecek gibi olduğunda Towa yastığını arkasından alarak önüne koruma kalkanı gibi tuttu. Saya çorbayı kasenin içine koyarak bakışlarını önüne indirdi. Towa'nın yanında rahat olsa da Ragnardan çekiniyor gibiydi.

Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı sonra "Bunun tıkınmasına sonra devam edersiniz. Bizim konuşmamız gereken mevzular var." deyince Saya ile birlikte odadan ayrıldık. Kapıyı örtmeden önce Aronun "Nasıl oldu?" diye

sorduğunu duyunca duraksadım. Onları dinlediğimi anlamasınlar diye kapıyı sonuna kadar çekmiş gibi göstersemde minicik bir aralık bırakmıştım.

O akşam olanları soruyordu.

"Bilmiyorum, devriye geziyordum. Birden tuhaf bir aura hissettim. O şey her neyse beni felç etti sonrası belli zaten." Başına örülen çorabın ipini bulamamış olması sinirine dokunuyordu. Towa normalde eğlenceli, vurdum duymaz biri olsa da kızdığında nevri dönüyordu.

"Yaranda karanlık iz bırakmıştı." Dedikodular doğruydu demek ki.

"Mızrağımı benden başka kimse kontrol edemez ancak söz konusu kötü enerjiyse mümkün. Bu beceri yalnızca karanlığın müritlerine mahsus. İzi de göz önüne alırsak geriye pek bir seçenek kalmıyor."

Karanlığın sakinleri güç dengesini yeniden kurmak için saklandıkları yerlerden gün yüzüne çıkıyorlardı. Peki bunu nasıl başaracaklardı?

Cevap basitti; yeni bir savaşla.

ღ Ay Ay neler oluyor burada böyleeee Karanlığın Tanrıçası uyanıyor mu yoksa?

ღ En sevdiğiniz kısım neresi oldu? Benimki tabi ki de banyo sahnesi siiafaifagld.

Bir sonraki bölümde görüşmek üzereee :*

☽ GİZEMLİ KADIN

Bana ulaşmak için;

İnstagram hesabım = endless_q.r

Twitter hesabım = Endless_QR

♡

| ﻩ Mana

Sükuta ermiş sessiz çarkın çeperi dönmeye devam ediyor.

Suyun hükmüne sahip geniş omuzlu, heybetli adam,

Hıçkırıklarım yükseliyor mateme, bahsediyorlar sana acımdan.

Senin ise tek yaptığın bana sırtını dönmek oluyor...

Hıçkırık sesleri çalınıyor kulağıma.

Biri ağlıyordu.

Kalbimi sıkıştıran huzursuzlukla gözlerimi araladım. İlkin bulanık gören gözlerim kirpiklerimi birkaç kez kırpmamla birlikte yavaşça netleşti. Sırt üstü yattığımdan ilk gördüğüm şey kabarmalarla süslenmiş tavan olmuştu. İçerisi hala karanlık olduğundan gecenin bir körü uyandığımı anlamıştım. Hafiften kaşlarımı çatarak beni neyin uyandırdığını düşündüğümde saç diplerimin ıslak ve kaygan olduğunu hissettim, terlemiştim.

Kötü bir rüyanın ardından bıraktığı belirtiler tanıdıktı.

Kabus görmüş olmalıyım.

Yutkundum, boğazım kurumuştu. Yattığım yerden iki saniye daha tavanla bakıştıktan sonra doğruldum. Perdeleri uyurken açık bıraktığım için Ay ışığı direkt içeriye girmişti. Zemindeki gümüşi şavk odaya sızıyor, içerideki kasveti yumuşatıyordu. Gece lambalarından da mumlardan da hoşlanmıyordum.

Bana ateşi hatırlatan her şeyden nefret ediyordum.

Yeni uyanmanın verdiği ağzımdaki kekremsi tattan kurtulmak için yatağın yanındaki komadinin üstüne yarısına kadar içi su doldurulup konulmuş sühariye uzandım. Hemen yanına bırakılmış cam bardağı da alarak suyu içine boşalttım.

Bardaktaki suyu yudum yudum içmek yerine kafama diktim. Serin su boğazımdan aşağıya inerken kavrulan içimi ferahlatıyor olsa da içime çöreklenmiş sıkıntı bir türlü kaybolmuyordu.

"Hayırrr!!!"

Yeri göğü inleten haykırışla yerimden sıçradım. Elimden kayan boş bardak yere düşüp parçalara ayrıldı. Yataktan fırladığım gibi kapıya doğru koştururken bir yandan da cam parçalarına basmamak için dikkat ediyordum. Odamın kapısını telaşla açarak kendimi koridora attım. Her zaman kapımın önünde bekleyen muhafızları görememek iyice endişelenmemi sağlamıştı. Ne oluyor? İşittiğim o çığlık kesinlikle bir kadına aitti. Aklıma muhafızların benden önce davranarak sesin sahibini aramaya gitmiş olacabilecekleri ihtimali gelince biraz da olsa sakinleşmiştim.

Duvarlara belli aralıklarla monte edilmiş lambalar yanıyor olsalarda nedense koridorun ilerisini seçemiyordum. Baskın çıkan karanlık fazlasını görmemi engelliyordu. Ürperticiydi. Kendimi zorlayarak koridora adım attım. Az evvelki çığlık yerini derin bir sessizliğe bırakmıştı. Korka korka ilerlemeye devam etim. Oysaki nereye gittiğimden bile emin değildim.

"Onu da benden aldılar!!!"

Acı, karış karış içime dağıldı. Kadının neye ya da ne için yas tuttuğunu, yasın getirdiği isyanının nereye dayandığını bilemesem de acısı yalındı. Öyle ki yankılanan hıçkırıklarını dinlerken omuzlarının sarsıla sarsıla ağladığını hayal edebiliyordum.

Bu defa ağlama sesleri kesilmedi.

Dört bir yandan geliyormuşçasına sürdürdüğü feryatlar yüreğimi burkuyordu.

Bir an önce kadını bulup teselli etmek, yapabilirsem yardımcı olmak istiyordum. Kaşlarımı çatarak üzerimdeki teredütten kurtulup adımlarımı hızlandırdım. Ben yürüdükçe ağlama sesleri yaklaştığımı bildircesine yoğunlaşıyordu. İki metre ötemdeki odanın kapısının yarı açık olduğunu fark edince kadının orada olduğunu anlamıştım.

Karanlıkta mı duruyordu? Aralık kapıdan hiç ışık sızmıyordu.

Yarı açık kapıya elimi uzatırken nefeslerim sıklaşmış, kalbim sol göğsümü ağrıtmak istercesine çarpmaya başlamıştı. Vücudumu garip bir feraset sarmıştı. Sanki içeri girersem bir daha asla unutamayacağım bir şeyle karşılaşacaktım.

Burada olmam yanlıştı.

Bu şekilde düşünmeme yol açan korkum olmalıydı.

Yardımıma muhtaç bir kadın söz konusuyken olanları görmezden gelemezdim. Yarı açık kapıyı elimle itip içeriye girdim.

Önüme düşen manzara ancak dehşetle tanımlanabilirdi.

Eskimiş bir yataktan başka içeride eşya yoktu. Bu oda su sarayına ait değildi, başka bir eve aitti. Duvarlar tamamen siyaha boyanmış, pencerelere demir parmaklıklar takılmıştı. Demir parmaklıkların birbirine yakınlığı o kadar fazlaydı ki içeriye güneş ışığı bile zar zor giriyor olmalıydı.

Perişan halde ki kadın odanın tam ortasında oturuyordu. Belinden aşağıya dökülen, geceden daha kara saçları vardı. İnce askılı siyah bir gecelik giyiyordu. Kadının arkası bana doğru dönüktü.

İçi dışarı çıkacakmışçasına, sarsıla sarsıla ağlıyordu.

İstemsizce bir adım geriye attım.

Daha en korkunç kısma gelmemiştim.

Yatağa serili beyaz çarşaf aşağı doğru sarkmış, kana bulanmıştı. Kadının giydiği gecelik kanın gözümden kaçmasına neden olmuştu. Şimdi daha dikkatli bakınca belinden aşağısının ıslanmışçasına koyulaştığını görebiliyordum. Yataktan sürünerek oturduğu yere gelmiş olsa gerekti. Kendisi ve yatak arasındaki yolun parkeleri de yer yer kan içindeydi.

Kurduğum felaket senaryolarından mürekkep yerine kan akıyordu. Harfler intihar ediyor, yere yapışan cesetlerden çıkan ölümün sesi tüm zihnime çakılıyordu. Elimi ağzıma kapatarak çıkacak dehşetin sessiz çığlığını bastırdım.

Kadının bacaklarının arasından süzülen kan parkede ufak bir göl yaratmıştı.

"H..er şeyi mi aldılar elimden. Her şeyi mi..."

Kadın aklını kaçırmışçasına sayıklıyordu.

Gözlerim doldu.

Bunu ona kim yapmıştı?

Dişlerimi alt dudağıma geçirerek metanetimi korumaya çalıştım. Bunu ona kim yapmış olursa olsun failini öğrenmeli ve cezalandırılması için varımı yoğumu ortaya koymalıydım. Kadının kederinden topladığım cesaretimi kuşanarak yaklaştım.

Aramızda dört, beş adımlık bir mesafe kalınca durdum.

"Sana bunu kim yaptı?" Sorumu duyan kadın bir saniye için ağlamayı bıraktı. Ardından beni sanki hiç duymamışçasına kendi kendine konuşmaya

devam etti.

"Aldılar. Benden her şeyimi aldılar." Aynı sözleri tekrar edip duruyordu.

Böyle olmayacağını anladığımda elimi omzuna koydum.

"Benimle gel. Sana yardım edebilirim." Aniden geceliğimi kavrayıp bana doğru döndü. Güçlü çekişi yüzünden dengem bozulunca dizlerimin üstüne düştüm. Çıplak dizlerim sertçe parkelerle buluştuğunda boğazımdan bir inilti çıkacak gibi olsa da kadının yüzüme yaklaştırdığı yüzünü görünce herşeyi unutmuştum.

"Bedeli ödenmeli!!!" diyerek bağırdı. Leylaklarım fal taşı misali açıldı. Kadının koyu kahverengi irislerinin akı kıpkırmızı kesilmişti. İnce damarlar patladığından kan, göz yaşlarıyla karışmıştı.

Kan ağlıyordu.

Sicim gibi yanaklarından dökülen yaşlar kucağına damlıyor, haykırışlarını kimseye duyurmayı başaramadığı gibi geceliği de kanlı katrelerini saklıyordu. Kar beyazı derisinin altındaki damarlar siyaha bürünmüştü.

İçlerinde kandan farklı bir şey akıyor gibiydi. Zifiri, zehirli bir şey.

Zihnim bana panikle fısıldadı: O insan değil!

Birileri yardıma gelsin diye bağırmak, ondan kurtulmak istiyordum. Bana her ne yaptıysa kıpırdayamıyordum.

"Benim hiç suçum yoktu! Hepsini onlar yaptı!! Benden herşeyi mi aldılar!!!"

İntikam hırsına karışan haykırışları kulak zarıma akrebin iğnesini sokup sokup çıkartıyordu.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

Aron!

Gök gürültüsünün hemen ardından zihnime bir yıldırım indi.

Çağırdığım kişi o muydu?

Neden? Neden Towa değildi? Caster dahi olabilirdi. Su Tanrısından başka herkes yardımıma koşardı ama o...

Onun adı yasaktı.

Beynime de, kalbime de, ruhuma da yasaklamış olmalıydım.

Adını söylemeyi yediremiyor olsam da şuanda başımdaki belayı def etmem lazımdı. Düşüncelerimi Su Tanrısından çekip kadına odakladım. Bir ihtimal konuşarak zayıflığını yakalayıp elinden kaçabilirdim.

Korka korka gözlerimi açarak kanlanmış harelere baktım. Hüzün dağılmış, yerine katran karası bir kin oturmuştu.

"S...Senden neyi aldılar?" Dudaklarımı kıpırdatıp cılız bir sesle de olsa sormayı başarmıştım. Korkuyla yutkunup cevabını beklemeye başladım. Isırmaktan kanatmış, yara bere içindeki dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırarak titrekçe fısıldadı.

"Benden bebeğimi çaldılar."

*

Yatağımdan çırpınarak doğrulduğum gibi elimi göğsümün tam ortasına bastırdım. Saatlerdir nefes almıyor gibiydim. Boğuluyormuşçasına sesler çıkarıyor, ciğerlerimi havayla dolduruyor, gürültüyle veriyordum. Yanaklarımdan patır patır dökülen yaşların yorganımda damla izleri bıraktığını görünce elimi göğsümden çekip yanağıma götürdüm. Parmaklarıma bulaşan ıslaklığa ruhsuzca baktım. Hala neler olduğuna anlam veremiyordum.

Komodinin üstünde duran sürahi ve boş bardağa bakarak gerçekten orada olup olmadıklarını anlamaya çalıştım. Başımı çevirerek pencereden mehtabı seyrettim. Ay'ın odamdaki dokunuşlarıda tıpatıp aynıydı.

Kabus. Her şey bir kabustan mı ibaretti?

Bacaklarımı örtünün altından kendime doğru çekerek, yanağımı diz kapaklarıma yasladım. Terden yüzüme yapışan saçlarım o an için umurumda değildi. O nasıl bir kabustu öyle? Daha önce gördüklerimden farklıydı. Bedenim hala gördüklerimin tesiri altında olduğundan hafifçe titriyordum.

Çok gerçekçiydi.

Ağzımdan ilk hıçkırık kaçtıktan sonra peşindekilerinde gelmesi gecikmedi. Başımı kaydırarak yüzümü dizlerimin arasına gömdüm. Kendimi o kadar sıkmıştım ki buraya dek tahammül edebilmiştim.

Pencereden gelen tıkırtılar bıçak misali ağlayışımı kesti. Minicik gürültü çığ gibi odanın içinde büyümüştü. İçeri giren ışığın önüne bir şey, biri geçmiş; üstüme gölgesi düşmüştü sanki.

İzlenme hissiyatı ilmek ilmek içime örülüyordu.

Burada biri vardı.

Ne kadar korkarsam korkayım bakmaktan başka çarem yoktu. Saklanamazdım.

Başımı acele etmeden yerinden kaldırdığımda onunla göz göze geldim. Kabuslarımın konuğu olan kadın avucunu cama yaslamış, kan çanağını andıran irislerini üzerime dikmişti. Göz kenarlarında birikmiş kanlı yaşlar taşarak çenesine indi. Çığlık atıp yataktan fırladığım gibi kapıya

koşturdum. Yarı yolda kendi kendime çelme takarak yere yapışmıştım. Halıya sürten çenem alev almış, sızım sızım sızlamıştı.

Vakit kaybetmeden ayağa kalktım.

Kapının kulpuna sarıldığım gibi aşağıya bastırdım. Kilit yerinden bir türlü oynamıyordu! Tüm gücümle kulpu çekiştirsemde uğraşım boşunaydı.

"Açın şu kapıyı!! Açın dedim!"

Ses tellerimi yırtacak güçte bağırıyordum, kimse beni duymuyordu. Başım, pencere ve kapı arasında gidip geliyordu. İçeri girip girmediğini kontrol ediyordum. Gördüğüm kadının aklımın bana oynadığı bir oyun olması için her şeyi verirdim. Halüsinayon değildi. Burada, benimleydi... yalnız.

Kapıyı yumrukladım.

"Aron! Towa! Saya! Hiç biriniz beni duymuyor musunuz?! Lütfen biri... biri şu lanet kapıyı açsın!"

Gülüyordu.

Aman Tanrım.

Korkudan çıldırmama ramak kalmış halim hoşuma gidiyormuşçasına kötü niyetlerle dolu kahkahasını salıyordu.

Pes ederek sırtımı kapıya yaslayıp aşağıya kaydım. Kapı ile duvar arasındaki köşeye sinmiş, ufalıp yok olmak istiyordum. Kalbim gülle misali darbeler indiriyordu göğsüme. Nabzımın hızına yetişemediğinden nefesim sıkışıyordu. Siyahlar içindeki kadının gölge gibi pencereden geçip içeriye girdiğini görünce korkudan bayılmak üzere olduğumu anladım. Başım dönüyor, midem bulanıyordu.

Kabuslarımdaki halinden farksızdı. O kanlı gecelik üzerindeydi. Baldırlarından, bacaklarına akan kanlar ince nehirler gibi aşağıya süzülüyordu. Çıplak ayaklarıyla bana doğru yaklaştı. Uzun ve sivri uçlu tırnağını yanağıma batırdı. Yapabildiğim kadar geriye kaçsamda arkamda duvar olduğundan uzaklaşamıyordum.

Bana doğru eğildi ve bir ahit verdi.

"Bedeli ödenmeli."

*

"Mana! Hey Mana!"

"Cevap vermiyor."

"Tanrım sen hanımımı koru. Ne yapacağız?"

"Telaşlanmayı kesin. Çekilin!"

Yanağımda baş gösteren yanma hissine tutunarak düştüğüm çukurdan sağ çıkabilmiştim. Gerçeklikle, hayal dünyası arasındaki ince sınırdan kaldırılan perde tekrar yerine koyulmuştu. İki alem arasına çekilen hat zihnimdeki karmaşayı çözmüş, bilincimi özgür bırakmıştı. Leylaklarımdaki pus yavaşça kalkınca ıslak kirpiklerimin arasından görüntüleri netleşen kişilere baktım. Kolunu Ragnarın omzuna atmış Towa, boştaki eliyle yarasına bastırarak üzerine binecek yükü azaltmaya çalışıyordu. Saya biri dokunsa ağlayacakmış gibi duruyordu. Adını bilmediğim hizmetliler, muhafızlar, son olarak da önümde tek dizinin üstüne çökerek bana bakan bir adet Su tanrısı vardı.

Hepsi başıma toplanmıştı.

Ne oluyor?

"Mana?"

"Hı?"

"Kurabiyem iyi misin?" Aron ters bir bakış atınca Towa yalandan öksürerek bakışlarını kaçırdı. Sonra da "Şey yani kendine gelebildin mi?" diyerek iyi olup olmadığımı farklı kelimeler kullanarak tekrar sordu. Bu duruma bazılarının yarım ağız güldüğü gözümden kaçmamıştı. Kafam karıştığı için etrafta o kadını aramaya koyuldum. Diğerleri garip ifadeleriyle her hareketimi takip ediyorlardı.

"Ne oldu bana? O kadın... o kadın nereye gitti?"

"Kadın mı? Odanda yabancı biri mi vardı?" Sorusu sonlara doğru sertleşip hışımla muhafızlara döndü. Onlara attığı öldürücü bakışların arasından "Sizi buraya süs olsun diyemi yerleştiriyorum lan ben!" diyerek kükredi. Muhafızların üstüne yürümek için kalkacakken ne yaptığımı bilmeden bileğine yapıştım.

Ya bunlarda bir sanrıysa? O kadının numarasıysa?

Aron duraksayarak bana döndü.

Kehribarları gözlerimdeki yakarışa odaklanmıştı.

Buğulanan harelerimde yazan isteği okuyabiliyordu.

Gitme.

Gözlerimiz kesiştikten sonra hiçbir şey demeden beni kucağına aldı. İtiraz edemedim. Kollarımı boynuna dolayıp yüzümüde boyun girintisine sakladım.

Tuzlu deniz kokusu.

Burnumdan içeriye nüfus eden kokunun yakıcı ferahlığı az da olsa sakinleşmem için yetmişti.

Diğerleri geçmemiz için bize yol verdi. Beni nereye götürdüğünü bilmiyordum, sormadım da. Aramızda kısa süreli bir ateşkes ilan etmiştik.

Sıcaklığı gerçekti, hayal değildi. Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Yanında ağlamak istemiyordum.

Daha önce uğramadığım koridorlardan geçerek devasa bir kapının önünde durduğumuzda beni odasına getirdiğini anlayarak ne yapacağımı şaşırmıştım. Beni geri götürmesini isteyebilirdim ama o zaman da yanımda kalmazdı ki. İkilem de kalmışken muhafızlar kapıyı açarak geçmemiz için kenara çekildiler.

Karanlık odaya girdiğimiz gibi ışıklar kendiliğinden yanmışlardı. Tavandaki büyük avizeyi yakmak yerine komodindeki gece lambalarıyla yetinmişti. Loş bir ortam yaratan ışıkları onun açtığını biliyordum.

Cibinliği demirlerine bağlı yatağın ucuna gelip beni üstüne bıraktı.

Ellerimi kucağımda birleştirerek parmaklarımı sıktım. Gözlerimi o hariç her yerde gezdiriyordum.

Tanrım. Tanrım. Tanrım. Şimdi ne halt yiyecektim?

Kalkıp odama dönmek için hareket edecekken ne yapacağımı önceden tahmin ederek "Yerinde kal." diyerek tısladı.

Kızgındı.

Uyanıkken birinin kabus görebileceğini bizzat tecrübe etmeden evvel hiç işitmemiştim. Kabusumdaki kadından kaçmak için bağırıp çağırmam büyük ihtimalle muhafızlar tarafından duyulmuş sonrada diğerlerine haber edilmişti. Onlarda ne yapacaklarını bilemediklerinden bana seslenip durmuşlar lakin fayda etmemişti.

Yanağımdaki yanma birinin bana vurduğunun işaretiydi.

Aralarında bunu yapmaya cüret edebilecek tek kişi vardı; Aron.

"Ayağına batmış cam parçalarıyla nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

Ne? Ayaklarımdan birini çevirerek baktığımda tabanıma batmış küçük cam parçalarını gördüm. Bunlar hangi ara... Ah, bardak. Kabusumdaki çığlığı ilk duyduğumda su içmek için aldığım bardağı düşürmüştüm. Bardak kırılmıştı. Peşi sıra gördüğüm kâbustaysa sağlamdı. Beni sığındığım köşede buldukları aklıma gelince kabus anında yaptıklarımı, gerçek hayatta da yaptığımı anlamıştım.

"Ben... fark etmedim."

Bir küfür savurup "Kıpırmada geliyorum." dedikten sonra odanın içindeki başka bir kapıdan içeri girdi. Beş dakika sonra geri geldiğinde elinde orta ölçekli bir tas vardı. Masanın önündeki sandalyeyi önüme çekerek oturdu. Tası bacağının üstüne bırakıp ayağıma uzanınca telaşla bacağımı çektim.

Başını kaldırıp bana baktı.

"Ben yaparım."

"Sözümü ikiletme." Kıpırdama deyişinden bahsediyordu. Neden böyle davranıyordu? Geldiğimden beri bana kötü yönünü gösterip durmuştu. Şimdi iyilik yapası mı tutmuştu? İtirazlarımı umursamadan ayak bileğimi tutup kendine çekti. Tasın içine attığı cımbız gibi bir şeyi aldı.

"Biraz acıtacak."

Etime batan camlardan birini cımbızla tutarak çektiğinde acıyla inledim. Kehribarları bir saniye için yüzüme değip işine geri döndü. Minik camlar o kadar acıtmasa da büyükleri canımdan can alıyordu sanki. Neredeyse on beş dakika uğraşıp iki ayağımdan da camları temizledi. Tasın içindeki bezin suyunu sıkıp taze yaralardan akan kanı sildi.

En sonunda getirdiği sargı bezleriyle ayaklarımı sarıp ucunu yırtarak sıkıca düğümledi.

"Bir, iki gün ayaklarının üzerine çok basma. Yarın Sayadan yaraların için merhem getirmesini iste, bezleri değiştirmeyi de unutma. Geçmezlerse hekimlerden birine gösterirsin."

Söylediği her şeye uysalca başımı salladım.

Nedense ona karşı içimde bir mahcubiyet peydahlanmıştı.

Sandığım kadar kötü birisi olmayabilir mi?

"Teşekkür ederim." Herhangi bir cevap vermedi. Tası alıp ayağa kalktığı sırada "Etme." dedi.

Kaşlarının ortasında derin bir yarık belirmişti.

Bir kerecik kibarlık etse azametinden götürmezdi. Mendebur herif ne olacak!

"Bu gece burada uyu." Yine kabus görebileceğim ihtimalini yok sayamadığımdan mecburen kabul ettim. Elindekini bırakmaya gittiğinde yatağın üstünde emekleyerek yorganı açtım. Sargılarım yeni olduğundan şimdi yere basacak olursam anında kanarlardı.

Yatağın içine girdim.

Kokusu yastığa sinmişti.

Burnumu yastıktan uzak tutmaya çalışsam da nafileydi. Koku bir kere zihnime sızmış beni uyuşturmuştu. Günlerdir uyumamış gibiydim. Öyle tatlı bir uyku çökmüştü ki üzerime Aronun ben yatağındayken nerede uyuyacağı düşüncesi bile aklıma uğramamıştı.

Kapının açılıp kapanırken çıkardığı sesi uyku ile uyanıklık arasında duydum. Üşendiğim için yorganı üzerime örtmemiştim. Sinirle bir nefes aldı.

Ardından hiç beklemediğim bir şey yaparak örtüyü omuzlarıma kadar çekip üzerimi kapattı.

Kirpiklerimi araladığım gibi kehribarlarla buluştum.

Çok güzel bir adamdı.

Gecenin okşadığı saçları ona geceden hediye edilmişti.

Başka zaman olsa asla dillendirmeyeceğim bir istek döküldü dudaklarımdan.

"Beni bırakma." Sözlerimle kendimi dahi hazırlıksız yakalamışken dileğim bu adamın ruhsuzluğuna işlememişti. Bir süre sessizce bana baktı.

"Buradayım." Tek kelimeyle tüm korkularımı kalbimden söküp aldı.

Kırıp döktüğü parçaları eğilip toparlamaktan vazgeçmeyen bir yanım vardı. Israrla bu adama güvenmek isteyen bir yanım. Gün doğana dek kalacağına söz vermişti.

Gözlerimi yumdum.

*

Yazar

Yatağında ona adanmış bir gelinin uyuduğunu görmeyeli on yıldan uzun bir süre olmuştu. Diğer gelinlere nazaran bir, iki yaş büyüktü. İlk Su Tanrısından beridir gelenekleri sürdüren insanlar bakire kızları on sekizini doldurduğu gibi taptıkları Tanrıya eş niyetine sunardı. Geldiği yer de adetler unutulmuş olmalıydı. Olgun ya da değil diyemezdi zira olgunluğun yaşla gelmediğini en iyi bilenlerden birisiydi.

Vaat edilmiş gelin.

Alaylı bir tebessüm belirdi dudaklarında.

Zamanı ölmeye başlamış bir Tanrının cenazesi yatıyordu o bakışlarda.

Ömrü, yaşarken tükeniyordu.

Bembeyaz yastığa dökülmüş siyah saçlar, kar beyazı tenine zıtken aynı zamanda nasıl bu denli uyum içerisinde olabilirdi? Odası karanlıktı. Hep karanlık olurdu. Uyurken perdeleri asla örtmez, Ay ışığının içeri dolmasına izin verirdi.

Ay; o'ydu.

Karanlık; o'ydu.

"Niye huzurlusun?" Aklından geçirdiği şeyi farkına varmadan seslendirmişti. Bu kadın onun gibi bir Tanrıyla aynı odayı paylaşırken nasıl korkmadan uyuyabiliyordu? Su sarayına adım attığından beri onu istemediğini yüzüme vurmuş, zindana attırmıştı. Tüm bunlara rağmen dik

başlılığından ödün vermemişti. Ondan korktuğuna emindi. Sadece cesur taklidi yapıyordu.

Diğer gelinlerini getirdi aklına. Bu zamana dek hangisi ona laf etmeye cüret edebilmiş, sözünün üstüne söz söylemeyi başarabilmişti? Hiç biri. Öyle ki onu gördükleri anda kaçacak yer arar, ya da uzaklaşana dek başları önlerinde eğik bir halde beklerlerdi. Aralarında nadiren de olsa kendisiyle iki kelime edecek birileri çıksa da daima bir çekinceleri olurdu.

Bu kız farklıydı.

Bundan hoşlanmamıştı.

Elini açarak avucuna baktı. Parmaklarını birkaç kere katlayıp açtı. Vücudundaki gerginlik neredeyse kaybolmuştu. Kadının korkusunu aralarındaki bağ sayesinde sezmişti. İşaret tam bir baş ağrısıydı. Muhafızlar telaşla gelip olanları haber etmeden evvel bir şeylerin yanlış olduğu hissi dört bir yanını sarmıştı.

Onu gördüğü an kazınmıştı hafızasına.

Tir tir titriyordu. Kimse mırıldandığı şeyleri anlamıyordu.

En beteriyse korkudan küçücük kalmış göz bebeklerindeki umutsuzluktu.

Onu uyandırmaya çalışsa da bir sonuç elde edememişti. İlk kez çaresiz hissetmiş ve bu duygudan tiksinmişti. Nihayetinde kendine gelmesi için ona tokat atmıştı. Yanağının kızarışını izlerken elini kırmak istemişti. Yapması gerekeni yaptığı halde, yaptığı için yerinmişti.

Kız uyuduğu gibi kalkan kişilerden değildi belli ki. Sağa dönük yatarken şimdi sırt üstü duruyordu. Daha fazla vakit kaybetmemesi lazımdı. Avucunu kızın kalbine gelecek yükseklikte kaldırdı.

Gözlerini kapattı.

Etrafında mavi renginde bir aura süzülerek dalgalanmaya başladı.

Saç dipleri griye çalarak uçlarına doğru rengini kaybediyordu.

Alnında beliren damarlar içten içe bir şeylerle çatıştığının işaretiydi.

İşi bittiğinde kirpikleri kıpırdanarak açıldı.

Elini kızın kalbinden geri çekti.

Gözlerini açmasıyla eş zamanlı Mana'nın sol göğsünden siyah bir duman çıkarak havaya karışıp dağıldı. Towa'nın yarasından çıkardığı dumanla aynı dumandı.

Su Tanrısının gözlerinde ölüm büyüdü.

"Lanet olası kadın."

*

Mana

Bastırmış olman aştığın anlamına gelmez.

Seni sarsan anın dilini koparır, dilsiz bırakırdın sadece. Sussun isterdin, bir daha konuşamasın.

Sessiz çığlıklara kulakların sağır olsa da izleri hep orada, seninledir. Onlara baktığında görürdün, çünkü bilincin dışlasa dahi ruhun sana yapılanı unutmazdı. Gece deliksiz bir uykuya dalsamda zihnim huzursuzdu. İlk birkaç saati sorunsuz atlatsam da gün doğumuna dek belli aralıklarla yatakta sıçrayıp durmuştum.

Dediğim gibi; ruhum unutmamıştı.

Ayakta gördüğüm kabuslar yeni bir travma yetiştirmişti hafızama.

Bana ne olduğuna dair bir bahane üretemiyordum. Gördüklerim kabus olamayacak denli hakikiydi. Yüzü örümcek ağına benzer siyah damarlarla sarılmış kadının haykırışları şimdi bile zihnimde yankılanıp duruyordu.

O kadın kimdi? Kimlerden bedel istiyordu? Bebeğini ondan kim almıştı?

Derin bir iç çektim.

Uyandığımda yanım boştu. Soğuk çarşaf hiç dokunulmamışçasına düzgündü. Yanımda uyumasını elbette beklemiyordum. Benimle aynı çatı altında kalmak istemezken birde aynı yatağımı paylaşacaktı?

Aklımı kurcalamasını istemiyordum. Ona dair hiçbir şey yer edinmesindi içimde. Ben karşı çıktıkça bir tarafım inatla o adama çekiliyordu. Dün gece ayaklarıma batan camları cımbızla teker teker çıkarmış, yaralarımla ilgilenmiş, sarmıştı. Herhangi bir Tanrının sıradan bir insanın yaralarıyla alakadar olduğuna dair dedikodular yayılsa söylentiden çok kimin bu saçmalığı başlattığı gündem olurdu.

Yataktan doğrularak sırtımı geriye yasladım. Kalbimin göğsüme vuruşları düzensizdi. Kaşlarım çatıldı.

Delirme Mana.

Aramızdaki isimsiz oyunun kuralları basitti. İkimizde birbirimiz yokmuşçasına hayatlarımıza devam edecektik. Konulan kurallarda duygulara yer yoktu.

Elimi kalbimin üstüne getirerek oradaki kumaşı sıkıp avuç içime aldım. Gözlerimi kapatıp başımı geriye yasladım.

Lütfen... lütfen daha fazlasını isteme.

Daha fazla bana ihanet etme.

Gönlüne düşürdüğün o imkansız dileği Tanrı küçümser.

*

Ayaklarımdaki sızıların artmasıyla birlikte Saya gelmiş, yanında da giyebileceğim kıyafetler getirmişti. Yaşadığım faciadan sonra bütün gece üzerimde yalnızca geceliğimin olduğunu çok sonradan fark etmiş, utancın en dibini boylamıştım. Aron beni kucaklayıp odasına getirdiğinde de, yaralarımla ilgilendiğinde de gecelikleydim! En ufak bir imasını yapmadığından hayliyle ancak uyanıp üzerime bakmayı akıl edince acı gerçeği görmüştüm. Aronun odasında kaldığımı tahmin ettiğinden uyanır uyanmaz yanıma gelmişti. Bu kızın pratikliğine bayılıyordum.

Şifacı kadına uğrayıp benim için merhem almıştı. Sargılarımı açıp yaralarıma bir güzel merhemi yedirdikten sonra yeniden sarmıştık. Ayaklarım yüzünden hareket edemediğim için bu günü Su Tanrısının odasında geçirecektim. İlerleyen saatlerde Towa yanıma uğramış, gece olanlar hakkında ağzımı aramıştı. Ben bile neler olduğunu anlamamışken onlara verecek çokta bilgim yoktu. Ayrıca olanlara ait bir şey hatırlayıp dün geceyi yeniden hafızamda diriltmek istemiyordum. Towa'da anlayışla karşılamış, konuyla ilgili fazla bir şey sormamıştı. Bugün mecburi izne ayrıldığımdan derslerime gitmeyecektim. Saya'nın tepside getirdiği kahvaltıyla karnımı doyurmuş ardından birlikte çay keyfi yapmıştık.

Aron gün boyu yanıma uğramamıştı.

Bu iyiydi.

En azından hissettiğim dargınlığa kılıf uydururken bu yalanı kullanıyordum.

Saya'nın yapması gereken işleri olduğundan bir süre daha yanımda kalıp gitmişti. Bende yatağa uzanmış zaman geçirmeye çalışıyordum.

Çok sıkılmıştım.

Yanaklarımı havayla doldurup ofladığım sırada yatağın hafifçe sallandığını hissettim. Bana mı öyle geliyor diye bakınmak için elimle yataktan destek alıp doğruldum. Sarsıntılar gittikçe çoğalınca korkuyla etrafıma baktım.

Deprem mi oluyordu?

Dışarıda büyük bir patlama gerçekleştiğinde ellerimi kafama siper ederek çığlık attım. Patlamanın geri tepkimesi odanın camlarını patlatarak kırık parçaları dört bir yana savurmuştu. Bazılarına direkt maruz kalmış, tenime canımı yakan kesikler atmışlardı. Dışarıdan gelen bağırış çağırışları işitebiliyordum.

Ne olmuştu!

"Küçük hanımı buldum!"

Yabancı ama aynı zamanda bir yerlerden tanıdık gelen ses yerimde taş kesilmemi sağladı. Kollarımı kafamdan çekerek yüzümü pencereye doğru döndüm. Gördüğüm kötücül gülümsemenin sahibiyle gözlerim sonuna dek açıldı.

"Sana gerçekten dokunmayacağımı mı sandı?"

ღ Ben geldimmm nasılsınız bebeklerimmm?

ღ Ay ben Erzincana döndüğümden beri kafamı üniversitenin işlerinden kaldıramıyorum :(HELP!!

ღ Su Tanrısının gelini nasıl ilerliyor? Kitabı sevdiniz mi?

ღ En sevdiğiniz yer bu bölümde neresi oldu? Ben Aronumun Mana'nın ayaklarını temizlediği yerde eridimmmm.

ღ Mana'nın rüyasında gördüğü kadın kim olabilir? (Bilenler söylemesin lütfen)

Bir sonraki bölümde görüşmek üzereee.

☽ KAÇIRILMA

Bana ulaşmak için;

İnstagram hesabım = endless_q.r

Twitter hesabım = Endless_QR

Sosyal medyası olmayanlar Wattpad'den beni takip edebilirler

♡

| ﻩ Mana

Beton tuğlalardan örülmüş duvarlarda yer yer çökmeler meydana gelmişti. Çoğu tuğlada kuş yuvasını andıran küçük delikler göze çarpıyordu. Biri can sıkıntısından duvarları yumruklamış gibiydi. Tuğlaların eski oldukları gittikçe koyulaşmış renklerinden anlaşılıyordu. Çatı yağmur aldığı için tavan arasından sızan su damlama yapıyor, bir süre sonra zemine çarpıp duran ses işkence haline geliyordu.

İçerisi hayvan leşinin o ekşi ve burnu sızlatan kokusuna sahipti.

Saatlerdir buradaydım.

Mahsen de.

Bu pis yerde gözlerimi açtığım gibi hemen kendime gelememiş, bir müddet başımın dönmesiyle uğraşmıştım. Beni bayılmak için ne kullandığını bilmiyordum. Onu gördükten sonra hatırladığım son şey bana doğru uzanan eliydi. Ardından gözlerim kararmış ve bayılmıştım.

Derdi neydi? Beni niye kaçırmıştı? Yakutu andıran o gözler bir şeytanın eğlencesini taşıyordu. Amacının ne olduğunu söyleyemesem de çok tehlikeli bir adamla oynadığı tartışılamazdı. Bir Tanrının gelinini kaçıran başka bir Tanrı... şaka gibi. Sınırları yüzyıllardır değişmeyen Tanrı topraklarında bunu yapmak yasaklanmıştı zira bu durum Tanrılar arasında çıkacak bir savaş için yeterli bir sebepti.

Beni kaçırırken ne düşünüyordu? Sonuçlarını benden daha iyi bildiği kesindi.

Kullanılmaktan haşatı çıkmış yer yatağında uyansam da daha fazla üstünde oturamaya katlanamamış zar zor ayağa kalkarak mahsen de bulabildiğim en

temiz noktaya geçmiştim. Yatağın şiltesi kirden kapkara olmuştu. Kim bilir üzerinde kaç kişi, kaç yıl geçirmişti.

Sırtımı kuru kalan duvara vermiş, dizlerimi kendime doğru çekmiş vaziyette bekliyordum. Bağırmalarım, seslenişlerim fayda etmemişti. Bende çözümü uslu uslu otururak beklemekte bulmuştum.

Patlayan pencerenin parçalanan cam kırıkları yağmur misali üzerime yağdığından o sırada saklanacak vaktim olmamıştı. Üzerimde ki ekru rengindeki elbise camların açtığı çiziklerdeki kanı emdiğinden kumaşta benek benek kan lekeleri göze çarpıyordu. Yanağımda da minik bir sızlama hissediyordum, yüzümde çizilmiş olmalıydı.

Çenemi diz kapaklarıma yaslayarak çamura bulanmış sargılarıma baktım.

Yaralarımın üstüne bastığım için yeni yeni kapanmaya başlamış yaralar açılmıştı. Çiziklerin aksine ayaklarımın tabanına gömülmüş cam parçaları derine girmişti. Peş peşe gördüğüm kabuslardan kaçmaya çalışırken yerdeki kırık camları fark edememiştim. Aron söyleyene dek ayaklarıma battıklarından haberim dahi yoktu. Acısı da sonradan nüksetmişti zaten.

Bu pis yerde ne kadar kalacağım meçhuldü. Saraydan bir anda kaybolmam elbette herkesin dikkatini çekecekti. Beni kimin kaçırdığını bilemediklerinden apar topar aramaya çıksalar da hemen sonuç alamayacaklardır. O manyak beni gizlice kaçırmadan evvel su sarayında kargaşa çıkarmıştı. Patlamanın kaynağını, verdiği hasarı tahmin edemiyordum. Umarım herkes iyidir.

Başıma nelerin gelebileceğini iyice düşünüp taşınmadan bir yola gönüllü baş vurmuştum. Şimdi de seçtiğim yolun zorluklarıyla savaşıyordum.

Bu hayat bana göre değildi.

Ben; küçük bir köyün, küçük bir evinde doğmuş sıradan bir kızdım. Doğduğum yer benden ailemi almış, gözlerimden çok yaş dökmüş olsa da orayı seviyordum. Kaldera ve başkenti Maar muhteşem bir ülke olsa da her zaman düşman tehdidiyle hayatlarını sürdürmeye çalışıyorlardı. Tamam, hiçbir yerleşim bölgesi yüzde yüz güvenli sayılmazdı. Lakin bir ülkede Tanrı gibi kaotik bir unsurun olması a'dan z'ye bütün kötülüğün gözlerini o civara dikmesini sağladığı da bir gerçekti.

Düşüncelerime sokulan kıymık hep aynı soruya batıyordu.

Niye burada kalmaya devam ediyordum? Aithra hanımım sevdiği adamla mutluydu. Köyün problemi de çözülmüştü. Gitmek istesem biliyorum ki Aron itiraz etmezdi. Hatta verdiğim kararla birlikte onun gözünde sorun olmaktan çıkardım.

Demir kapının birkaç sefer dönen kilidi etrafta yankılanarak düşüncelerimi toz bulutu gibi dağıttı. Kapının açılıp kapanma sesinden sonra bana doğru yaklaşan ayak seslerini dinledim. Leylaklarımı mahsenin demir parmaklarına sabitlemiştim. Kalderayı terk edip etmemek konusunu dert edinmeden evvel Ateş ülkesi Zestiriadan bir şekilde kaçmam gerekiyordu.

Ayak takırtıları sustuğunda parmaklıkların ardındaki kişiyle göz göze geldim.

Ateş Tanrısı Loki.

Beni kaçıran o'ydu.

"Bak sen şu işe, ortalığı ayağa kaldırırsın diyordum. Sense burada durmuş uslu uslu oturuyorsun."

Yakut kırmızısı irislerdeki alay onları oyma isteğimi körüklüyordu. Söyledikleriyle beni kışkırtmaya çalıştığı barizdi. Dişlerimi birbirine bastırdım. Oyununa geleceğimi sanıyorsa çok yanılıyordu.

"Yeni evini beğendin mi? Beğensen iyi olur. Bundan sonraki hayatının kalan kısmını burada geçireceksin."

"Sadece Aron öğrenene kadar bekle."

"Ahahahaha! Ne sanıyorsun? O adamın umurunda olduğunu falan mı?"

Söyledikleri karnıma bıçak saplasa da yüzümdeki ifadesizliği korudum.

"Ah güzelim, bilmediğim o kadar çok şey var ki." Başını *'yazık'* dermişçesine iki yana salladı. İstemsizce kaşlarım çatıldı. Benden tepki almayı başarınca zaferle genişçe gülümsedi.

Dört Tanrının içinde Ateşe hükmeden en beteriydi.

"Sonunda ilgini çekebildim." Lakayıt tavrı onu iyice katlanılmaz hale getiriyordu.

"Açık konuş. Ne ima ediyorsun?"

Sırıtarak kollarını birbirine doladı. Üzerindeki altın zırh onu olduğundan heybetli gösteriyordu. "Diyorum ki; Su Tanrısı senin için gelmeyecek boşuna ümitlenme. Amor onun yerine beni seçerken bile kılını kıpırdatmadı." Yapmacık bir şekilde duraksadı. "Aa doğru ya, ne aptalım. Senin meşhur ihanet gelininden daha haberin yok tabii."

Beni umutsuzluğun kucağına atmak için kelimelerini kullanıyordu. Böylece buradan çıkmak için tek çare olarak onu görecektim. Şölende Aronla aramızdaki bağın kopmaya müsaait olduğunu anlayınca bu yöntemden faydalanmaya karar vermişti. Ateş Tanrısı sandığımdan daha kurnazmış.

Zihnim kulaklarımda geçmişe ait bir sesi uyandırdı.

'Arona ihanet etti.'

"Hikayeyi sana anlatmak bana kısmetmiş. Su Tanrısının gelinlerine karşı bitip tükenmeyen nefreti sence birden bire mi başladı? Tabiki de hayır. Nefreti tetikleyecek bir unsur olması gerek. *Tecrübe* kulağa hoş gelmiyor mu? Amor Lüfieoz. Su Tanrısına ihanet edince gerisinin gelmesi de zor olmadı." Göz kırptı. Hikayeyi anlatırken garip bir haz alıyordu.

Su ve Ateş.

Ateş suyu buharlaştırırdı. Su ateşi söndürürdü.

Doğaları gereği birbirine zıt olan bu iki güç mutlak düşmandı.

Bu iki Tanrıya gelecek olursak... aralarındaki husumet yalnızca zıt güçlerin soyundan geliyor olmalarıyla alakalı değildi. En azından yegane sebep bu değildi.

Eğer düşündüğüm şey doğruysa...

"Hım.. Pek şaşırmışa benzemiyorsun. Birkaç şey biliyorsun anlaşılan. Olayı en ince detaylarına kadar duymak istersin sanırım?" Aslına bakarsan şuanda şok olmuş durumdayım. Olayların altından bu kadar entrika çıkmasını beklemiyordum.

"Sana güvenmiyorum."

"Ahh yapma ama böyle, kalbimi kırıyorsun güzelim. Emin ol konu Su Tanrısının *ilgi çekici* hayatı olunca sana doğruları anlatacak tek kişi benim. Hem hikayenin tamamını bende biliyor sayılmam. Sana sadece benim karıştığım kısımları anlatacağım. Dinlediklerinden sonra hala bana güvenemeyeceğini karar verirsen dediklerimi doğrulamak için tek yapman gereken kocana sormak."

Olanları bu kadar anlatmaya hevesli olman bile şüpheliydi.

Yanağımın içini dişledim.

Öğrenmek istiyorum.

Aronu yiyen nefreti, nefretinin tohumu olan kadını...

"Tamam, anlat." Yüzünden gelip geçen karanlık eğlence şimdiden kabul ettiğime pişman etmişti beni.

"Doğru kararı vereceğini biliyordum. Ahh siz kadınlar ve merakları... Her neyse. Sana bildiğim herşeyi anlatacağım ama ondan önce bu pis yerden çıkmam lazım. Benim gibi kudretli bir Tanrının bu kadar uzun süre burada kalmasının nasıl bir aşağılama olduğunu anlıyorsundur." Gözlerimi devirecek gibi olsamda kendimi durdurdum. Ateş Tanrısını kızdırmak şuanda benim yararıma olmazdı. Yapabileceğim en makul şeyi yapıp sessiz kaldım.

"Rahatça konuşabileceğimiz bir yere gidelim."

Kapıyı anahtarla açmak yerine direkt kilidi yakarak kül etmişti. Bu yerdeki herhangi bir şeye dokunmak istemediği apaçlıktı. Geçmem için parmaklıkları açtı. Yan yana yürüyerek mahsenin hortumu andıran koridorunu aşıp çıkış kapısının önündeki altı merdivene ulaştık. Ateş Tanrısı gibi altın renkli zırhla donatılmış muhafızlar kapıyı açık tutarak hazırda beklediler.

Koridor boyunca inşa edilen hücrelerin hepsi olmasa da yarısı mahkumlarla doluydu. Onların yanından geçerken içeriye göz atma fırsatı edinmiştim. Loki tiksinç bir şeye bakıyormuşçasına aşağılık bakışlar atıp durmuştu mahkumlara. Mahkumlarsa onu gördükleri anda boyunlarını eğerek yerlerine siniyor, görüş açısından kaçabildikleri kadar yerlerinde küçülüyorlardı. Neden bağırıp çağırıp isyan etmediklerini gözlerindeki korkuya tanık olunca anlıyordunuz.

Ateş Tanrısının davranışları böyleyse muhtemelen görevlilerinde ondan aşağı kalır yanı yoktu. Rencide eden bakışlar, dayak, işkence... Nasıl ayaklanabilirler ki? Onları öldürmekten beter edeceklerini bilirken hemde? Mevzubahis Loki ise içimden bir ses hapsedilenlerin bir kısmının suçsuz yere buraya atıldığını söylüyordu.

Saraya giriş yaptığımızdan beri gözlerim kamaşıp duruyordu.

Her şey altındı!

Duvarlara altın yaldızlı beş para etmez tablolar asılmıştı. Resimlerin yarısından fazlası Loki'nin portelerini içeriyordu. Tavandan sarkan devasa şamdanın uçlarından altın tellerle elmastan süsler asılmıştı. Bastığımız halı dahi altın ipliklerle dokunmuştu. Ateş sarayı o kadar boğucuydu ki insanı abartılı süslemeleriyle daraltıyordu. Burası ev sıcaklığından çok uzaktı. Daha çok göz boyamak için tasarlanmıştı.

Canlılığıyla, ara sıra yaşamla eşleştirilen ateş hiç bu kadar donuk hissettirmemişti.

Ateşin varislerinin kalpleri doğduklarından beri yanardı.

Yangın yılların harlamasıyla duygularına da mı sıçramıştı?

Ateş, ateşle yanıyordu.

Hiçbir şey sonsuza dek sürmez. Tanrılarda miras aldıkları güçlerle birleştikçe zehirleniyorlardır belki de.

Ateş sarayında ikamet eden herkeste tatsız bir hava mevcuttu. Hoş sohbet, şenlik bu sarayın soğuk duvarlarına uğramamıştı. Oysaki Su sarayındaki her çalışan güleçti. Saya ve diğer yardımcı kızlarla genellikle eğlenerek işlerimizi yapardık.

Burayı sevmemiştim.

İnsanları incelemeye o denli odaklanmıştım ki Loki'nin bahsettiği yere geldiğimizi üzerine ateş sembolü kazınmış geniş bir kapının önünde durduğumuzda fark edebilmiştim. Saraydaki muhafiz sayısı azımsanacak gibi değildi. Oda muhafızları Loki'nin yaklaştığını görür görmez dikleştiler.

Soldaki uzanarak kapıyı açtı. Salon niyetine geldiğim yer yatak odasıydı. Beni yatak odasına getirmişti! Beynimde uyarı çanları çalmaya başladı. Bedenim kendi başına hareket ederek geriye doğru bir adım atınca Loki sırtımdan ittirerek beni içeri soktu. Az kalsın yere kapaklanacaktım! Tökezlesem de düşmemiştim. Hışımla Ateş Tanrısına döndüğüm sırada Loki içeri girmiş, muhafızlar kapıyı üstümüze kapatmışlardı. Anahtarın dönerken çıkardığı *'Tık!'* sesi binlerce kez kulak zarımda çınladı. Kapıyı üzerimize kilitlemişlerdi!

"Beni kandırdın!" İşte şimdi hizmetçilerin yüzlerindeki çirkin ifade anlam kazanmıştı. Başından beri herkesin Loki'nin yatak odasına gittiğimden haberi vardı. Birde üstüne sanki ben gönüllüymüşüm gibi ayıplayan bakışlar atmışlardı.

"Hey, sakin ol. Sana kimsenin bizi rahatsız etmeden konuşabileceğimiz bir yer biliyorum demiştim. O yer yatak odamdı." Çıldıracağım! Bu nasıl bir genişliktir.

Kan kırmızısı örtülerle kaplanmış yatağının ucuna oturdu. Ardından elini yanındaki boşluğa davet edercesine vurdu. Yanına çağırıyordu. Öğrendiğim üslup derslerini hatırlayarak yüzümdeki panik duygusunu örtbas ettim. Omuzlarımı dikleştirerek, çenemi hafifçe kaldırdım.

"Beni zorla alıkoymanızdan itibaren yaptığınız her türlü saygısızlığa tahammül ettim. Lakin görüyorum ki sizin bir sınırınız yok. Yatak odanızda bulunduğum dedikoduları yayılırsa nelere sebebiyet vereceğini biliyorsunuz. İsteğiniz beni zor durumda bırakmak mı? Unutmayın ki ben Su Tanrısının geliniyim Ateş Tanrısı."

Böylesine bir dik başlılık beklemiyordu, kaşları çatılmıştı. Yakut harelerdeki közler biri onlara üflemişçesine parlasa da öfkesini kontrol edebildi. Kim bilir ne zamandan beri itaatsizlik görmemişti. Her halükarda istediği kadar yıkıp dökebilirdi ondan korkmuyordum.

"Yerinde olsam benimle anlaşmaya bakardım. Sonuçta yatak odamda oluşundan hatta bundan çok daha fazlasını yaptığımıza dair söylentileri başlatmak benim için çok kolay. Tek yapmam gereken emretmek."

Kaşlarım çatıldı. "Bunu bir tehdit olarak mı algılamalıyım?"

"Hayır, sadece dostça bir uyarı."

"Buradan gitmek istiyorum. Beni serbest bırakın."

Güldü. Onun beni alaya alışına daha fazla katlanamayarak kapıya gittim. Daha önce yapmam gerekeni yapıp tıpkı Ateş Tanrısınında dediği gibi sarayı ayağa kaldırmalıydım. Daha bağırmaya meyledemeden odanın sıcaklığının hızla arttığını hissettim.

"Şansını zorluyorsun." Tırnaklarımı avuç içlerime saplayarak ona doğru döndüm. Loki'nin etrafına saldığı aura ateştendi. Alevlerin arasında yanıyormuş gibi gözükmesine rağmen aslında ateş ona zarar vermiyordu.

O ateşin insan suretiydi.

Beni şurada küle çevirmek istese ona kim karşı koyabilirdi?

Kaşlarımı çatarak "Bunu bana beni kaçıran adam mı söylüyor?" dememle sakinleşmişti. Garip bir takıntısı vardı. Su Tanrısına zarar verecek, onurunu zedeleyecek her şey kibrini tatmin ediyordu. Beni kaçırışı gözünde bir galibiyetti.

Kendince Aronla rekabet ediyordu.

Hasta herif.

Aurasını geri çekti. Odanın yükselen ısısı değişmese de en azından sıcaklık artışı durmuştu.

"Amor muhteşem bir kadındı ayrıca yatakta da bayağı iyiydi." Bodoslama yaptığı girişle dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Loki ve o kadın...yatmışlar.

İhanet etmekle kalmamış, birde Aronu Loki ile aldatmıştı.

Gözleri merakla kısıldı. "Gerçi senin kadar asi bir yanı yoktu. Aron senin gibi tipleri seviyor olmalı. Yoksa Amorun ihanetine rağmen yıllar sonra ne diye sarayında barınmana izin verecek ki?"

Çok yanlış düşünüyorsun Ateş Tanrısı.

Bunu yapmaya onu biz zorlamıştık.

"Hadi ama olayların bu kadar şaşırılacak bir tarafı yok. Bazı kadınlar tek adamla yetinmezler güzellik. Tıpkı bazı erkeklerin bir kadınla yetinemedikleri gibi. Amor gibi şeytani bir dişi kolayca tatmin edilemezdi."

Sizin lanet cinsel hayatınızı merak etmiyorum!

"Zavallı Aron. Gelinini diğerlerine yaptığı gibi el üstünde tuttu. Ona saygı duydu ve eşi olarak kabul etti. Bıla bıla bıla, sıkıcı peri masalları işte. Ve sonra muhteşem Ateş Tanrısı sahneye teşrif etti. Ateş Tanrısıyla tanışan su gelini kim olduğunu unuttu!" Dudağının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Kadını baştan çıkardığı yetmiyormuş gibi yaptıklarını öve öve bitiremiyordu.

"Onunla harika zamanlar geçirdik, geceler. İnanır mısın az kalsın bende tuzağına düşüyordum. Öyle nefes kesici bir cazibesi vardı ki... Aron sağolsun, gelinini kendi elleriyle öldürerek beni kadının büyüsünden azat etti."

Yaptıklarını normalleştirmesine akıl sır erdiremiyorum. Başka bir Tanrının gelinine sırf eğlenmek amaçlı dokunmuştu. Gelişen olaylarda bir kez olsun kızın yanında durmuş muydu? hiç sanmıyorum. Bütün günahı omuzlarına yüklemiş, cezasını tek başına çekmişti. Loki'yi tanıyamamış olması imkansızdı. Onunla geçirdiğim şu kısacık zamanda nasıl bir pislik olduğunu göstermişti.

"Bir Tanrı olarak hiç mi gururun yok?"

"Ne dedin?"

"Gelinlerin büyük bir kısmının size başka çareleri kalmayan insanlar tarafından adandığını biliyorsunuz. Ne kadar korktuklarını, en yakınım dedikleri tarafından ömürleri boyunca sürecek bir tutsaklığa mahkum edildiklerini biliyorsunuz! Ya ölecek ya da size sığınacaklar çünkü kimse onlara başka çıkış yolu sunmuyor."

Burada olmayı bizim istemediğimizi neden anlamıyorsunuz? Buna mecbur edildik! "Ve sen ne yapıyorsun? Gelmiş burada tüm onurunu ayaklarının altına alarak nasıl bir başka Tanrının gelinini ayarttığını böbürlenerek anlatıyorsun. Hiç o kızın ölümüne sebep oldun diye vicdan azabı çektin mi Ateş Tanrısı? Azıcık mı için sızlamadı?"

Ses tellerimi sonuna kadar zorladığım için boğazım acımıştı. Yükselen sesim son cümlemle beraber normal seyrine döndü. Altını çize çize "Ahmak yerine koyduğunu sandığın Su Tanrısını asla geçemeyeceksin." dedim.

Elini yüzüne kapatarak kıkırdadı. O kadar hakaretten sonra hala bunu yapabiliyor olması inanılmazdı. Kıkırtıları saniyeler içerisinde histerik kahkahalara dönüştü. Odanın içinde yankılanan kahkalardaki eksiklik vücuduma biz doz endişe aşıladı.

Kahkahaları yapmacıktı.

Yüzüne kapattığı elinin parmaklarını aralayarak, o aralıktan bana baktı. Yakutları öfkeden ateşe tutularak kızdırılmış bir demiri andırıyordu. Odanın içi beşik gibi sallanmaya başladığında Ateş Tanrısının gazabıyla yüzleşeceğimi anlamıştım.

"Seni terbiye etmemiş." Gülmeyi keserek elini yüzünden indirdi. "İşte bu yüzden kadınlar konusunda hayal kırıklığına uğrayıp duruyor."

Daha ne olduğunu anlamadan birden önümde belirmişti. Bileğimi kıracak güçteki tutuşunun ardından yatağa doğru savruldum. Attığım çığlık tamamlanmamışken üstümde yükselen silüet kanımın akışını kesmeye yetti. Bacaklarımı bacaklarının arasına alarak sıkıştırdı. Telaşla altından kalkmak için debelensem de bileklerimin ikisini tek eliyle tutup başımın üstüne sabitledi. Boştaki eliyle çenemi sertçe sıkınca ağzımdan çıkacak acı dolu inlememi ısırdığım dilimle engelleyip yuttum. Burnunu şakağıma bastırıp yanağıma doğru kaydırdı.

Kokumu soluyor olması midemi bulandırmıştı.

"Şımarık kadınlardan nefret ederim, sen ise haddini fazlasıyla aştın."

"Bırak beni!"

Gülümsemesinin her girintisinde başını kaldıran bir şeytan vardı. Yakutları mahvoluşuma gidecek o yolun zebanisiydi. Bana eşlik edecek, mezarımı kendi elleriyle kazacaktı.

"Bana niye öyle bakıyorsun? Bağışlanmak için af mı dileyeceksin?" Başımı ondan farklı bir yere çevirdim. "Senden af dileyeceğime ölürüm daha iyi." Alayla sırıttı.

Eğilerek kulağıma şöyle fısıldadı. "Sana ölümden daha beter şeylerin olabileceğini öğreteceğim küçük hanım. Bana durmam için yalvaracaksın." Bileklerimi kurtarmak için çekiştirip dursamda bir bilim kıpırdamıyordu lanet olası eli. Nafile çırpınışlarımı bir celladın edasıyla izliyordu. Birden ellerimi serbest bırakınca yumruklarımı gelişi güzel bir şekilde göğsüne geçirerek onu üzerimden itmeye çalıştım. Saçıma yapışıp kafamı geriye çekiştirince yüzüm açığa çıkmıştı.

"Unutma bunu sen istedin."

"Hayır! Uzaklaş!"

"Kıpırdama!" Gözleri dudaklarıma kaydı. Yavaş yavaş yaklaşmaya başlayınca gözlerim yağmur bulutlarını toplamıştı. Hayır, istemiyorum. İstemiyorum... "Bana dokunursam yemin ederim seni öldürürüm!" Yakutları leylaklarımın içinde gezinerek dudaklarını yaladı. "İçine girdiğimde öyle düşünmeyeceksin. Mutlu olmalısın, yatakta Arondan daha iyi olduğum hakkında gelinlerinden sık sık iltifatlar alırdım."

İğrenç. İğrenç. İğrenç hissediyordum. Üzerimdeki ağırlığını hissetmek, pis nefesinin tenime vuruşu, gözlerinden geçen alçakça düşüncelere bu kadar yakından maruz kalmak...

Hayır, bana dokunmasına asla izin vermeyeceğim. Kalan son gücümü toplayıp onu üzerimden ittim. "Uzak dur benden dedim sana aşağılık herif!"

İçimde yatan saklı gücün kilidi o anda kırıldı. Benden çıktığına yemin edebileceğim sarı bir ışık odada büyüyerek içeriyi kaplarken Loki'yi de beraberinde savurup duvara çarptı.

Kullandığım güçle birlikte elim ayağım boşalmıştı. Gözlerim kardığı anda çok derinlerde, ıssızlıkla taçlanmış karanlıkta beliren bir sunak görmüştüm. Sunağın üzerinde küçük bir ateş patlayarak alev almıştı. Gördüğüm şey bir yanılsama mı yoksa dibine dek harcadığım takatim yüzünden beynim bana halüsinasyon mu gösteriyordu bilmiyorum.

Kulak zarlarım tiz bir sesle çınlıyordu.

Kabaca duvara toslayan Ateş Tanrısı yere yığıldı. Acıyla inlerken bir yandan da zar zor başını kaldırıp şaşkınlıkla bana baktı. Acısı baskın geliyordu. Belli etmemeye çalışsa da yüzünü buruşturup duruyordu. Sırt üstü duvara çarptığından kemiklerinden gelen kütürtüleri duyabilmiştim.

Muhtemelen bir, iki kemiği çatlamıştı.

Sarı ışık Ateş Tanrısını tepse de kaybolmadı.

Işık taneleri etrafımı sardı. Ardından birleşerek beni içine alacak bir küre halini aldılar. Olanlar karşısında bende Loki kadar şaşkındım. Alnımda hissettiğim yanmaya bilinçsizce elimi götürmüştüm.

"Sikik gelin işareti!" Ateşiyle yakıp kavurmayı dilercesine alnıma bakıyordu. Loki deyimi yerindeyse kudurmuştu. Yumruğunu yanındaki kapıya geçirdi. Muhafızlar onca gürültüden sonra içeriye dalmadıklarına göre gitmişlerdi. Herkesin, her şeyden haberi vardı. Lokinin bana yapacaklarından bile! Yardım çağrılarıma kulaklarını tıkamışlardı.

İşaret... Hayatımı kurtarmıştı.

Yaşadıklarımın yarattığı şok veyahut kalkıştığı tecavüzün dehşeti mi bilmiyordum. İşaretin beni koruyacağını anladığım gibi gözlerimden patır patır yaşlar dökülmeye başladı. Bu pisliğin önünde zayıf görünüp ağlamak istemesemde kendimi bir türlü durduramıyordum.

Çok korkmuştum.

Ya başarılı olsaydı? Ya dokunsaydı bana?

Yaşayamazdım ki.

"Ne o? Seninle işim bittikten sonra sevgili Tanrın seni kabul etmez diye mi ağlıyorsun? Kapının önüne koyulursan Ateş sarayına istediğin zaman gelebilirsin."

Sinirden köpürerek gözlerimdeki yaşları kabaca sildim.

"Kendine hayır denilmesini yediremiyorsun değil mi? Tanrı olduğun için herkese, istediğin her şeyi yapabileceğini sanacak kadar kibrinden gözün

dönmüş senin. Sarayındaki insanlar senden nefret ediyor. Diğer Tanrılar bile sana katlanamıyor. Hangimiz acınacak haldeyiz bir düşün."

Dişlerini sıktığı için yanakları içe doğru çökmüştü.

"Hah! Dilin gerçekten uzun." Eliyle duvardan destek alıp güçlükle ayağa kalktı. Kaşlarını öyle bir çatmıştı ki iki kaşı ortada birleşmek üzereydi. Adımlarını bana doğru atmaya başladığında yatakta geriye doğru giderek sırtımı başlığa dayadım.

"O taş kalpli şerefsizin nesi iyi peki!" Öfkeden delirmişçesine kükrediğinde yerimden sıçramıştım. Aronla karşılaştırıp duruyordu kendini.

Kıskanıyordu.

Burnundan soluyarak kalkanın önüne dek geldi.

Yumruğunu kalkana indirdiği gibi kalkan titrese de kırılmadı. Loki hıncını almak istercesine kalkanı peş peşe attığı yumruklarla dövmeye başladı.

Lütfen kırılma.

Gelinin işareti sanki düşüncelerimi okuyormuşçasına alnımdaki sıcaklığını arttırdı. Loki kalkana bir sonraki yumruğunu indirdiği anda sarı renkli elektrik akımları parmaklarına dolanıp bileğime doğru sarılarak onu çarpınca küfredip elini geri çekti.

Ne kadar denerse denesin sonuç hep aynıydı.

Gelinin işareti Tanrının gücüne direnebiliyordu.

Böyle yaparak yalnızca kendine zarar verdiğini kabullenince kalktığı yere geri giderek oturdu. Sağ eli elektrik çarpması yüzünden yer yer kızarmış, yanmıştı. Üzerinden tüten duman yanık etinden geliyordu.

"Eğer gelinin işaretini geçemiyorsam bende oturup yorulmanı beklerim."

Vazgeçmeyecek.

Kahrolası kibrini doyurmak için bana zorla sahip olduktan sonra beni bir kenara atacaktı.

"Gelinin işareti kullanıcısının enerjisiyle bağlantılıdır. Bitkin düşeceksin, bitkin düşecek ve geceyi benimle geçireceksin. Sabırsızlanıyorum su gelini..."

✦

Bir saat, kırk iki dakika.

Alnımda boncuk boncuk biriken ter damlalarından biri daha fazla tutunamayıp şakağımdan aşağıya kaydı. Gelinin işareti neredeyse iki saatir korumaya yoğunlaşmış durumdaydı. Başka yetenekleri var mıydı, bu güç Ateş Tanrısına saldırabilir miydi bilmiyorum. Üstündeki esrarı düğümlerinden çözebilmem için bilen birine danışmalıydım.

O da şuan için imkansızdı.

Zira mecalimin tükenmesini hevesle bekleyen bir zalimin esiriydim.

Ansızın gözlerim kaymış, bayılacak gibi olunca sersemlemiştim. Telaşla dudağımın kenarını dişlerimin arasında kıstırıp sertçe ısırdım. Acı beynimi uyarmış, bilincimdeki uyuşukluğu şokla sarsmıştı. Kirpiklerimi hızlıca kırpıştırarak kendime gelmeye çalıştım. Isırdığım yer kanadığı için dudağımdan akan kan çenemden sızarak elbiseme dökülüyordu.

Küre biçimindeki kalkan çalkantılı güç akışı yüzünden sallansa da büyü bozulmamıştı.

Halsizdim. Midem bulanıyor, biri sanki başıma çekiçle çivi çakıyordu.

Tüm bu olanlar bana çok fazla geliyordu.

Daha önce bu kabiliyeti kullanmayan biri için şaşırtıcı şekilde iyi idare ediyordum. Ateş Tanrısı beklentisinin aksine uzayan her dakika için gittikçe asabileşiyordu. Bir ara ciddi ciddi beni öldürmek istediğini belirterek yüzü kapkara kesilmişti. Yorgunluğumun belirtileri gün yüzüne adım attığındaysa güzel bir müjde almışçasına keyiflenerek yaslandığı duvara iyice yayılmıştı.

"Neden pes etmiyorsun? Şu haline bak... Gerçekten o adam için bu acıyı çekmeye değer mi?"

Kaşlarımı çattım.

"Yanılıyorsun." Dilim, damağım tamamen kurumuştu.

"Yanılıyor muyum?"

Başımı güç bela aşağı yukarı salladım.

Daha fazla dayanamıyordum.

"Yaptıklarımın hiçbirinin herhangi bir erkekle ya da Aronla alakası yok. Anlamamakta ısrar ediyorsun Ateş Tanrısı. Ben istemediğim için bana dokunamayacaksın. Kiminle beraber olup olmayacağım ancak ben karar veririm. Ve ben seni istemiyorum."

Bütün eğlencesini yerle bir etmiştim. Yüzündeki gülümsemeyi silerek bana ruhsuz bir bakış attı. Acaba yakutlarındaki hissizliğe karışmış meraktan haberdar mıydı? En iyisi bu konunun bahsini dahi açmamak. Manyak bir Tanrının ilgisini çekmek istemiyorum.

"Ne yapsam? Dediklerin hoşuma gitti. Senin düşüncelerine sahip kadınların kalmadığını sanıyordum. Bir Tanrının yatağına girmek hatta Tanrının gözdesi olmak için sıraya girecek binlerce kadın ismi sayabilirim sana."

Gözlerim bulanıyordu. Dirayetimin son demlerine yaklaşıyordum. Çaktırmamaya çalışarak leylaklarımı yatakta bir yere sabitledim. Bilincimle

gözlerim arasındaki kopukluğu yakalarsa bu fırsatı kaçırmazdı.

Bayılırsam bir daha uyanmak istemeyecektim.

"Fikrimi değiştirdim." Yerden kalkarak boynunu sağa, sola yatırıp kütürdetti. Omuzlarını geriye yuvarlayarak esnetti. Tanrıların iyileşme gücü insanlarınkinden kat kat hızlıydı. Normalde iyileşmesi aylar alacak olan hasar için iki saat yeterli gelmişti. Çatlayan kaburgaları, zedelenen yerdenler kapanmıştı.

Yatağın önüne gelirken üstündeki zırh hareketlerine göre deviniyordu. Gelinin işaretine değmemek için kalkanın başladığı yerde durdu. Elini tutmam için bana doğru uzattı. "Adandığın Tanrı olmadığımdan seni gözdem yapamamam. İşaretin yalnızca bağlı olduğu Tanrıyla eşleşme şartı vardır. Sana başka bir teklif sunuyorum, Ateş sarayını emrine amade edebilirim. Zestiria'nın hanımı ol. Sana hak ettiğin değeri vereceğim."

Ortaya attığı yemi cidden yiyeceğimi mi sanıyordu? Üstelik anlattığı onca şeye rağmen. Kibar çıkarmaya çalıştığı sesi dahi baştan aşağıya yalan dolandı.

"Eğer bana inanmıyorsan Tanrı sözleşmesi imzalayabiliriz." İşte şimdi gerçekten şaşırmıştım. Tanrı sözleşmesi bozulması imkansız bir anlaşmaydı. Kanla mühürlenir, sözleşmede yazılan her detay harfi harfine yerine getirildi mi diye kontrol edilirdi. Şayet taraflardan biri sözünden dönecek olursa kararlaştırılan cezaya çarptırılırdı. Dört büyük Tanrının dahi sözleşmeden kaçışı yoktu. Çünkü sözleşme bizzat ilk Tanrı tarafından yaratılmıştı.

Bu adam hırsları mevzu bahisse her şeyi yapabilirdi.

Cevap alamamanın memnuniyetsizliğiyle suratı asılırken bir saniye sonra kaşları çatılarak yatağın hemen solunda kalan pencereye baktı. Önünde ateşten bir kalkan belirdi. Kaçırılmadan evvel yaşadığım hadiselerin bir benzeri meydana geldi. Patlayan pencereden savrulan cam parçaları bütün odaya dağıldı. Gelinin işaretinin koruması sayesinde camlarla birlikte fırlayan kaya parçaları kalkana çarpıp sekerek yere düşüyorlardı. Loki'nin kalkanıysa cam kırıkları ve kaya parçalarını ona yaklaştırmadan sıcaklığıyla buharlaştırıyordu.

"Senin gibi bir piç kurusunu düşünürsek gerçekten de cazip bir teklif. Görünen o ki sana gösterdiğim tolerans yüzünden şımarmışsın Loki."

Duyduğum sesle sol göğsüm karıncalanmaya başladı; Su Tanrısı buradaydı.

Gelmeyecek demiştim. Gelmeyecek demişti.

Gelmişti.

İkimizi de yanıltmıştı.

"Sahiden geldin. Merak ediyorum da bu kadının diğer gelinlerinden farkı ne? Amor için bile kılını kıpırdatmamıştın Aron." Bu adam ciddi ciddi Su Tanrısına adanan bütün gelinleri kaçırıyor muydu yani? Akıl hastası herif. Resmen bu işi özel uğraşı haline getirmişti.

Aron Loki'nin dediklerini takmamış bana bakıyordu. Açılmış sargılarımı, kanlanmış elbisemi, ısırdığım dudağımda oluşmuş yarayı, çenemde kurumuş kan izlerini teker teker incelerken yüz hatlarına anbean oturan katı ifadeyi seyrettim. Kehribarlarındaki kızıl çatlaklar çoğalarak göz bebeklerine yayılıyordu. Hareleri o kadar kararmıştı ki ıssız bir izbeye dönmüştü bakışları.

Uğuldayan bir indi orası.

Kitlenmiştim.

Vahşete kapılan o gözler Tanrı suretine aitti.

"Ölümü arzulamışsın." Dudaklarından dökülen sözler zemheriden gelen bir soğukluk taşıyordu. Konuşurken kalınlaşan ses tonu buzdan çıkan buharlar saçıyordu etrafa.

Odanın sıcaklığı düşüyordu. Tüylerim diken diken oldu.

Ben Loki'nin gazabından mı korkmuştum? Aronun soğuk hiddetinin yanında ateş öyle zayıf kalıyordu ki...

"Ona dokunmaya kalkıştın öyle mi?" Bende yarattığı etki aynı şekilde Lokiye de tesir etmişti. İkisi de mutlak güce sahipti, ikisi de dört büyük Tanrının arasında yer alıyordu. Denk sayılmalarına rağmen ateşten doğan, sudan doğan tarafından hor görülüyordu.

Loki ani gelişen olaylar yüzünden tepkilerini kontrol edemiyordu. Her halükarda Aronun öfkesinden sinecek gibi oluşunu gururuna yedirememiş, burnundan solumuştu. Asabiyetini katıksız bir alaya bürüdü. Belki de korkusunu...

"Hadi ama Aron! Bir, iki gelinin aramızda lafı mı olur? Sırf bu kadın için benimle kavga mı edeceksin?"

"Kes sesini!" Aronun bağırmasıyla birlikte etrafında mavi, suyu andıran bir aura yayılmaya başladı. Kıyafetleriyle saçları bu auranın yarattığı rüzgar yüzünden dalgalanıyordu. Kaçınılmaz bir yola girmişlerdi. Loki sonunda Aronun ciddi olduğunu anlayarak etrafına ateş aurasını saldı. Kavgamı edeceklerdi gerçekten?

Loki elini yukarı kaldırdı. Etrafındaki tüm aura avcunun içine doğru akın ederek ateş topu meydana getirdi. Alev alev yanan ateş topu büyük bir ısı

dalgası yayıyordu. Odanın içindeki ısı artışı yüzünden nefes alıp vermek güçleşmişti.

"Basit bir gelin için benimle aranı bozmaktan çekinmiyorsun demek. O halde benimle savaşmaya gerçekten cesaretin var mıymış görelim bakalım Su Tanrısı!" Çok güçlüydü. Elindeki ateş topu gitgide büyüyor, güneşi andırıyordu. Eğer o ateş topu Arona çarpacak olursa...

Hayır!

Bir ihtimal gelinin işaretiyle ikimizi birden Loki'nin ateşinden koruyabilirim. Tam bu düşüncelerle yerimden kalkıp yanına gidecekken Aronun bakışları bana mıhlandı, dona kalmıştım. Bana resmen hareket edersen ölürsün bakışları atıyordu.

Gözleri kılıç gibi keskin ve sakinliğinden hiç bir şey yitirmemişti.

Loki Aronun geri adım atmayacağını anlayınca hırsla bağırarak ateş topunu Su Tanrısına fırlattı. Aronun adı parçalasa da boğazımı çıkmadı bir türlü ismi iki dudağımın arasından. Çaresizce Ateş topunun Aronun olduğu yere düşüp büyük bir gürültü eşliğinde o alanı ateşten bir denize boğmasını izleyebildim.

Kaskatı kesilmiştim.

Aron?

Nerede? Neredeydi! Ateş yüzünden nerede olduğunu göremiyordum.

Odadaki gergin bekleyişim her geçen saniye artarken ne düşünmem gerektiğini bilemiyordum. Su Tanrısının ölmüş olabileceği gerçeği beynimi durdurmuş gibiydi. Kahrolası ateş bir türlü dağılmayı bilmemişti! Sonra o gümlemeyi duydum. Anında başımı sesin geldiği yere çevirdiğimde gözlerimi sonuna kadar irileştirdim. Aron Lokinin göğüs zırhından kavramış onu duvara çarpmıştı. Duvar Aronun gücünün baskısına dayanamayarak içeri doğru çökmüş, Lokide o yarığın içine girmişti. Yüzünde canının çok yandığını belirten bir ifade vardı. Gözleriyse korku taşıyordu.

"Sikeyim bu güç nereden geliyor?" Dudaklarından kabullenemediği için zorla çıkan soru Aron için bir şey ifade etmemişti. Gözlerinde bir katile ait bakışlar vardı. Soğuk, merhametsiz, hissiz. Etrafındaki suya benzeyen auranın içinde yavaştan belirmeye başlayan siyahlıkları görünce istemsizce ona seslenme ihtiyacı duydum.

Hayır, içimdeki bir şeyler ona seslenmem için avazı çıktığı kadar bana bağırıyordu.

"Aron!"

Aron Lokiyi duvara ittikçe iterken baskıdan dolayı ezilen Ateş Tanrısının yüzü damarlarında toplanan kan yüzünden kızarıyordu. Biraz daha zorlarsa onu öldürecekti! Korkuyla dizlerimin üstünde yükselip tekrar adını seslendim.

"Aron yeter artık sen kazandın! Bırak onu yoksa öldüreceksin!"

Ayağımı yataktan yere attığım gibi gözlerim kardı. Tüm güç bedenimden çekildiği için yere düşecekken biri kolunu belime sararak bunu engelledi. Gözlerimi yavaşça açtığımda beni tutanın Aron olduğunu gördüm. Loki ise yere düşerek bilincini kaybetmiş vaziyette duvara dayanıyordu.

"Sana yaptıklarından sonra hala onu öldürmemi istemiyor musun?" Ölümün elinde tuttuğu ferman hazırda bekliyordu. Daha önceden katran karası bir mürekkebe ucu batırılmış, gövdesi karga bir karganın tüyünden oluşan kalem istersem o kağıda Lokinin ismini yazacaktı ve karşımdaki bu adam onu öldürürken bir şey hissetmeyecekti bile.

'Kendi elleriyle gelinini öldürdü.'

Ateş Tanrısının söyledikleri bir kez daha zihnimde yankılandı.

Ölmeyi hak ediyordu! Ediyordu, evet ama... Benim yüzümden bir Tanrıyı öldürürsen sana ne olacaktı? Peki ya onca insan? Benim yüzümden savaş çıkarsa kaç kişi ölecekti? Bu riski göze alamazdım. Lokinin bana yapmaya kalkıştığı şeyi Aron tahmin etmekte zorlanmamıştı. Bir suçum olmadığını bildiğim halde gözlerine bakmak neden bu kadar zordu?

Titrememi saklayamıyordum. "Sen geldin, bana bir şey yapamadı. Hem fazlasıyla cezasını verdin zaten."

"Bu ceza falan değil. Bu kadarla kurtulmamalı!" Koyulaşmış kehribarlar iki kara deliği andırırken Lokiye bakışlarından hiç hoşlanmamıştım. İzin versem bütün uzuvlarını çıplak elleriyle koparacak gibiydi. Belki de o bakışların altında yatan art niyet bundan çok daha fazlasını planlıyordu.

Sönen ateş yatak odasında bir yangın başlatmıştı. Loki'nin gücü büyüden geldiği için duman içermese de şuanda yanan kumaş parçaları yüzünden odaya duman doluyordu.

Daha fazla burada kalmak istemiyorum.

Elimi yanağına koyarak başını bana doğru çevirdiğimde tensel temasımızdan dolayı ikimizde afallamıştık. Benim şaşırmamın sebebi ona dokunduğumda hissettiğim serinlikti. Sanki bir insanın tenine değilde suya dokunuyor gibiydim. Aronun şaşkınlığı ise izin vermeden ona dokunabilme cüretini gösterdiğim içindi.

Bütün Tanrılarda böyle mi oluyordu? Güçlerini kullandıklarında bedenleri mirasını taşıdıkları öze mi dönüşüyordu? Aronun teninin suyu andırması gibi Lokinin teni ateşi, Hadesin teni toprağı, Balderin teni de dokununca hava hissiyatı mı veriyordu? Tanrı ve İnsan bedenleri denge bozulduğu için içsel bir buhran yaşıyor olmalıydı. Tanrı dengeyi yeniden kurana dek böyle olması normaldi sanırım.

"Lütfen, Aron. Çok yorgunum ve burada daha fazla kalmak istemiyorum... Evimize dönelim."

Gözlerindeki kan isteği kaybolmasa da istediği ölüm sırra kadem basmıştı.

"Evimiz." Kısık sesli tekrarı kalbimin atışını hızlandırmıştı ancak o bunu duymamı istemiyor olmalıydı ki bu kelimeyi çok sessiz bir şekilde söylemişti.

Saraya döndüğümüzde -ki ben Aronun kucağında döndüm- yıkılan yerlerin birkaç işçi tarafından onarıldığını görmüştüm. Sarayın birçok yerinde patlamalar gerçekleştiği için hasar da büyüktü. Patlamaya kapılan insanlar ise çoktan şifahaneye taşınmışlardı. Hizmetçiler yanlarındaki kovalarla yerdeki kanları siliyorlardı. Arondan yaralılar olsa da ölen kimsenin olmadığını öğrendiğim için rahatlamıştım. Saraydan içeriye girdiğimizde bizi gören herkes ilk bir şaşkınlık yaşamış sonrada hepsi yaptığı işi bırakarak koşarak etrafımızı sarmıştı.

"Hanımımm!!!" Hep bir ağızdan bağırarak bana ağlamaklı bakışlar atmaları yorgunluğumu unutturmuştu. Şaşkınlıkla telaşlarını izliyordum. Ne oluyordu?

"Hanımım şükürler olsun iyisiniz!"

"Hanımım çok korktuk!"

"Hanımım yaralandınız mı?" Kalabalık grubun içinden her biri bir soru sorunca hangisine nasıl cevap vereceğimi şaşırmıştım. Kimse diğerinin sorunun yanıtlanmasını beklemediği için haliyle bende sadece sorularını duymakla kalıyordum.

"Seni seviyorlar." Aron sadece benim duyabileceğim tonda kulağıma fısıldayınca söylediği şeyden çok boynumda hissettiğim nefesi heyecanlandırmıştı beni.

"Hey! Siz! Oradakiler hemen işinizin başına dönün! Gördüğünüz gibi Mana hanım gayet iyi bırakın da dinlensin!" Hizmetçilerin başından gelen azarı işitince toplanan kalabalık tırsarak işlerinin başlarına dönmüşlerdi. Aron ise tüm bu olanlara alışıkmışçasına umursamadan yoluna devam

etmişti. Yerinde başka bir Tanrı olsaydı sıradan insanların önünü kesmeye cüret etmesine eser gürlerdi.

O farklıydı.

Niyeyse bu farklılık hoşuma gidiyordu.

Gittiğimiz yolun benim odama çıkmadığını fark edince ona baktım.

"Burası benim odama giden yol değil."

"Evet, değil."

"Biliyorsan neden yanlış yoldan gidiyorsun?"

Başını bana doğru çevirip yüzüme dikkatlice baktığında ne diyeceğini merakla beklerken "Seni bu çeneyle öldürmediğine şaşırmam gerek aslında." deyince tüm yüz kaslarım sinirden seğirmeye başlamıştı. O şimdi bana geveze mi demişti?

"Sorumun cevabı bu değil!"

"Benim odama gidiyoruz."

"Niye ki?" Ayy doğru ya odam patlama yüzünden mahvolmuştu. İyi de bu onun odasında kalmam gerektiğini anlamına gelmiyordu ki! Koskoca sarayda bir tanemi yatak odası vardı yani?

"Çünkü ben öyle istiyorum" Bu adamı bir gün kesinlikle boğazlayacağım!

Onunla konuşmanın boşa nefes tüketmek olduğunu anladığımda sessizce beni odasına götürmesine izin verdim. Dikkatimi çekmişti de Su Tanrısıyla ilgili olan her şeyin üstünde suyun sembolü yerine Lotus çiçeğinin bir portresi oluyordu. Bu çiçeği o kadar çok mu seviyor muydu yani?

Odasına geldiğimizde beni yatağına oturttu. Bu sahne bir kere daha başıma geldiği için yaşanmışlık hissiyle dolmuştum. Bir yere oturmak yerine başımda dikilerek beni izlemeye devam edince "Niye öyle bakıyorsun?" diye sordum.

"Neden yapmadın?"

"Neyi neden yapmadım?"

"Neden bana ihanet etmedin?"

Ağzım beş karış açılarak "Sana ihanet etmemi istiyorsun?" diye sorunca dizini yatağa bastırarak üzerime doğru eğildi, heyecanla yutkundum. Çok yakındık! Gözlerimin içine baka baka "Ha ben, ha Ateş Tanrısı senin için ne fark eder ki?" deyince sözleri beni hüsrana uğratmıştı. Leylaklarımdaki hayal kırıklığı şangırdayarak yeri boylamıştı. Ona tokat atmamak için tırnaklarımı yatağın örtüsüne geçirdim. Beni gerçekten öyle bir kadın olarak mı görüyordu? Bu zamana kadar ona kendimi yanlış mı tanıtmıştım? Gözlerime dolan yaşlar ise... işte bunu açıklayamıyordum.

"Ne dediğinin farkında mısın sen?" Sesim titremişti lanet olsun.

"Mana..." Bana iyice yaklaşıp kulağıma adımı fısıldadığında tüm öfkeme rağmen ürpermiştim. Amacı neydi bu adamın?

"...Burada da tutsaksın."

"Ne?"

"Bana veya bir başka Tanrıya gelin olarak kurban edilmek sonsuz bir tutsaklığın başlangıcıdır. Senden bana sadık kalmanı nasıl isterim? Bana mecbur edilmişken." Demeye çalıştığı şeyi anlayınca öfkem de dinmişti. Aynı oranda rahatladığımı da fark edince bir tarafıma garip bakışlar attım. Aronun benim hakkımdaki düşüncelerine bu kadar önem vermem tuhaftı.

"Ben senin karınım." Dediğimde boyun girintimden çıkarak tekrar bana baktı. Tanrım bu adamın gözleri neden bu kadar güzeldi? Dikkatimi dağıtmamak için ana odaklandım. "Senin karınım. Bu ister zorla ister istediğim için olsun. Ben sana aitim Aron. Ateş Tanrısına veya Toprak Tanrısına değil, sana. Elbette ki karın olarak sana sadık kalacağım."

Diğer Tanrılardan bahsederken kehribarlar bana duvar örmeye başlayıp aramıza daha kalın bir hat çekerken sözlerimin devamında duraksamış sonra da ördüğü duvarları kendi elleriyle yıkmıştı. Ya şimdi ya hiç diyerek "Peki ya sen? Sen niye beni kurtarmaya geldin?" diye sordum. Ateş Tanrısı Aronun gelinlerini kurtarmak için Zestiria'ya gelmeye zahmet etmediğini birçok kez vurgulamıştı.

Benim için gelmişti. Niye?

"Senin de dediğin gibi... Bana aitsin Mana. Bana ait olan bana geri dönmeli." Yani biraz da olsa beni gelinin olarak görmeye başladığını düşünebilirim değil mi? Ben utançla gözlerimi kaçırırken çenemde hissettiğim parmaklar beni bir kere daha şaşırttı. Nazik ama güçlü bir tutuşla başımı kendine doğru çevirdiğinde yüzüme yaklaşarak dudaklarını dudaklarıma kapattı. Dudaklarımda hissettiğim serin dudaklar gözlerimin sonuna dek açılmasını sağlamıştı.

O anda kulaklarıma ağır bir demirin suya bırakılırken çıkardığı o ses doldu. Kalbimin denizine atılan çapa adını koyamadığım bir duyguyu yüreğime demir atmıştı. *Hissetmiştim, o demir bir daha asla o denizden ayrılmayacaktı.*

Aron ileri gitmiyor, dudaklarını kıpırdatmadan sadece dudaklarıma bastırıyor ve nabzını hissetmemi sağlıyordu. Gözlerini gözlerimden çekmeyerek bütün duygularımı izliyordu. Deli gibi atan kalbim hızlandıkça

hızlandı. Kalp krizi geçirmeme kıl payı kala aramızda küçük bir boşluk bırakarak geri çekildi.

Kehribarları bir süre dudaklarımda oyalandıktan sonra bakışlarını yukarı kaldırarak gözlerimin içine baktı.

"Hazırlan. Bu gece gerçekten karım olacaksın."

ღAyyy first kiss mi oooo!!!!! Ne!!!!!! İmdattt!!!!

ღ Bu gece karısı mı olacakmışız??? Ay ne diyor bu adam kızlarrrr :D

ღ Bölüm nasıldı? En sevdiğiniz yer neresi oldu?

Bir sonraki bölümde görüşmek üzereee :*

☽ VAK'A ŞEHRİ

Bana ulaşmak için;

İnstagram hesabım = endless_q.r

Twitter hesabım = Endless_QR

♡

| ﻩ Mana

Hayat size birbirinden farklı yolları hiç beklemediğiniz anda karşınıza çıkartabiliyordu. Daha bir ay önce küçük bir köyün hizmetçisi iken şimdi bulunduğum konum bir Tanrının eşi olmaktı. Karşımdaki adam elinde bir ülkenin gücünü barındırıyordu. Heybetli ve kaslı yapısı, birçok kadının aklını başından alabilecek yüzü, duruşu, karizması ve bunun gibi sayabileceğim birçok özelliği vardı ancak Su Tanrısının iyi olduğu tarafları olduğu gibi günahın kendisini çağrıştıran kötülükleri de bulunuyordu. Bu adam kendi kalbinde zincire vurulmuştu. Ruhu kararmış, beyazdan griye çalmıştı. İhanetin acı tadı damağına çalındığında kadınlara karşı elinde olmadan saf bir nefret beslemiş, mesafeli ve uzak kalmıştı.

Kehribar rengindeki gözleri hayatımda görüp görebileceğim en güzel renge sahipti. Karakteri genel olarak soğuk olsa da kimseye hak etmediği sürece zarar vermiyordu. Bunu Kaldera halkını gözlemleyerek bile anlayabilirdiniz. Tanrılarına karşı korktukları için değil saygı ve sevgi besledikleri için ona tapıyorlardı. Kızdığındaysa gözlerindeki ton daha koyu bir renge bulanarak ateşi andırıyordu. Loki kendisinin ateş olduğunu sansa da asıl ateşin Su Tanrısının gözlerinde yandığından bihaberdi. İnsanlar, diğer ırklar hatta Tanrılar bile Su Tanrısının gazabıyla karşı karşıya kaldığında kaçacak yer arıyorlardı.

Aronun gözlerindeki azabın şiddetten dolayı bir günlük azap bin yılın azabı gibi gelirdi. Varlığının azameti işte bu kadar kudretliydi.

Nefretini görmüştüm.

Damarlarında kendini göstermekten hiç gocunmayan nefretini. Kalbimi her defasında kırmış ve bunu önemsememişti bile. Şimdi hayal kırıklarımın baş

rolünü oynayan adam aramızda hiç bir şey yaşanmamış gibi bana karım olacaksın diyordu. *Gerçek karım.*

Ne hissediyordum? İçimde ona karşı ne vardı? Beni karısı yapacağını söylediği için mutlu mu olmalıydım? Öyleyse neden böyle hissetmiyordum? Ellerimi açıp baktığımda somut bir şey göremesem de avuç içlerimde incinmişlik, gücenme duygularının etime attığı derin kesiklerin sızısını hissedebiliyordum. Görünmezlerdi ancak varlıkları her zaman oradaydı.

Gözleri gözlerimin içine bakıyor orada bir cevap arıyor olsa da aynı zamanda kararsız gibiydi. Geçmişi içinde küçük bir şüphe yarığı açıp büyütüyordu. Muhtemelen onca yılın ardından birine güvenmekten çekiniyordu. Doğru bir karar verip vermediğini içten içe sorguladığı için benim kadar kafası karışıktı. Garip, ikimizde aynı duyguların çelişkisindeydik.

Bu adamı istiyor muydum? Ona her şeyi mi verecek kadar güveniyor muydum peki? Kalbimin vereceği cevabı bilsem de aklım buna karşı koyuyordu. Geldiğim ilk günden beri bana yaşattığı duyguları kalbim sineye çekmeye hazır olsa da hafızam onu affedene dek yakamı bırakmayacaktı.

"Özür dile." Ağzımdan çıkan sözler aramızdaki sessizliği yırtıp geçti. Karşısında kararlı bir duruş sergileyerek gözlerinin içine korkusuzca baktım.

Aronun gözleri işittiği şeyle birlikte kısılmıştı. "Ne?"

Tedirginlik etrafımı bir koza gibi sarsa da geri adım atmayacaktım. Evet, şuanda ciddi ciddi bir Tanrıdan benden özür dilemesini istiyordum. "Beni duydun, özür dile. Yaptıklarından sonra bir anda gelip bana gerçek karım olacaksın diyemezsin! İlk önce hatalarını telafi etmelisin ancak o zaman senin gerçek karın olmak isteyip istemediğimi düşünebilirim." Söylediklerimi tepkisizçe dinlediği için içten içe üç buçuk atıyordum.

Bir Tanrıya rest çekmediğim kalmıştı o da oldu!

Yarım ağız güldü. "Şu işe de bak sen. Bana kim olduğunu kabullendirmek için her fırsatta *'Ben senin karınım!'* diyen kadın şimdi kendini geri çekiyor. Sana bir fırsat sunuyorum, istediğin gibi gerçekten karım olman için ve sen bunu reddettiğini mi söylüyorsun?" Oturduğum yataktan kalkarak karşısına dikildim. Bir an için durup ayaklarıma bakacak gibi olsa da yapmadı.

Canım hala fazlasıyla acıyor olsa da umursamadım.

Su Tanrısı uzun boylu bir adam olduğu için boyum ancak göğsüne denk geliyordu. Avucumu sol göğsüne bastırdım. Kasıldı, tepkisi garip bir şekilde hoşuma da gitmişti. Benden etkileniyordu. Parmaklarımın altında kalbinin atışlarını hissetmek güzel hissettirmişti.

Yüreğim pır pır ediyordu. Onunla kavga etmek ya da tartışmak gibi bir niyetim yoktu sadece beni nasıl incittiğini anlasın istiyordum. Anlasın ve telafi etsin. İstiyorum... telafi etmesini istiyorum. Lütfen, telafi etki açtığın yaraların kabuk bağlamasına izin vereyim Aron.

"Bir Tanrısın ve sana tapan halkın senin için her şeyden önce gelir öyle değil mi Su Tanrısı?"

Birkaç saniye cevap vermedi, beni izliyordu. "Elbette öyle."

"Buraya gelmeden önce yani eski köyümde yaşarken bende Su Tanrısına tapan halktan biriydim." Sessiz kaldı. Sözlerimin devamının geleceğini bilircesine bitirmemi bekliyordu. "Sana tapan insanlardan biri sana karşı bir kırgınlık hissetse ona değer vermediğini, onun dualarını dinlemediğini düşünse bir nevi sana küsse bu seni rahatsız eder miydi?"

"Bir Tanrıya selefinden verilen ilk öğüt; kendisine tapınanlara karşı sorumlu olmaları gerektiğidir. Bir kişi de, yüz kişide aynı duayı etse benim gözümde aynı önemi taşırlar. Biri diğerinden üstün değildir hepsiyle eşit bir şekilde teker teker ilgilenirim."

"O zaman benimle de ilgilen." Tüm konuşma boyunca gözlerimi göğsünden ayırmamıştım. Kalbinin üstündeki kumaşı güç almak istercesine parmaklarımın arasında sıkarak başımı kaldırıp kehribarlarına baktım. Bakışları sorgu doluydu. "Senin sorumlu olduğunu düşündüğün halkından biride benim. Kalbim sana küskün Su Tanrısı ve bu kadın eğer bir eş olacaksa kocasının koynuna küskün bir kalple girmemeli. Bu yüzden ne yapacağın önemli değil yeter ki sana karşı hissettiğim bu kırgınlığı geçir. Sana ettiğim dua bu; affettir bana kendini." Suçsuzdum. Bunu o da çok iyi biliyordu.

Suçsuz yere beni cezalandırmıştı.

Defalarca sözleriyle incinmiştim.

Düzelemiyordum işte.

Anlatamama rağmen anlatmak istemezse ne yapardım bilemiyordum. O bir Tanrıydı... Hüzünle elimi kalbinden çektiğimde Aron fazla uzaklaşmama izin vermeden bileğimden tutarak beni kendine doğru çekti. Göğsüm göğsüne çarpınca yüzlerimizin birbirine ne kadar yakın olduğunu fark ederek nefesimi tutmuştum.

Kehribar ateşine bu kadar yakından tanık olmak beni o ateşte yakıyordu.

"Benim için bir lütuf mu yoksa şer mi olacağın hala muğlak. Çok garip bir kadınsın Mana. Senin yerinde başka bir kadın olsa yatağıma girmek için türlü bahaneler uydurup oyunlar oynardı. Benim teklif etmemle ise sevinçten

havalara uçacağına bahse girebilirim ama sen... seni bir türlü çözemiyordum. Pekala, uslu bir kız olduğun sürece isteklerin dikkate almaya değer olacak ancak unutma..." Yaklaşarak boynuma derin bir öpücük kondurunca sesli bir iç çektim. Aramızdaki güç savaşı bir anda tutkuya evrilmişti. Kasıklarım ihtiyaçla yakınıyordu. Dudaklarını tüy kadar bir hafiflikle boynumdaki deriye sürterek kulağıma doğru çıkardı.

"... Ben istediğim şeyi er ya da geç alırım su gelini."

✳

"Kurul toplantısı mı?"

"Evet hanımım bugün Kıdemlilerin toplanacağının haberini aldım."

Saya bir yandan hazırlanmama yardım ederken diğer yandan da öğrendiği bilgileri bana aktarıyordu. Bu kızın sarayla olup biten her şeyden nasıl haberi oluyordu? Yerin kulağı vardır deyimi Saya için söylenmişti sanki. Hmm... kurul toplantısı demek. Sözünü ettiği toplantı hemen hemen yılın belli zamanlarında köyümde gerçekleştirilen toplanmalara benziyordu. Söz konusu küçük bir köy değil de krallık olunca yanılıyor da olabilirdim tabii.

"Saya bahsettiğin şu toplantı nasıl bir şey yani ne için toplanıyorlar?"

"Aslına bakarsanız kurul toplantıları bazen Su Tanrısı ülkenin işleyişi hakkında genel bir maruzat almak istediğinde bazen de insanların şikayetleri, istekleri üzerine gerçekleşiyor. Ülkedeki gidişat, ihtiyaçlar, anlaşmalar ve halkın sorunları dahilinde konular ele alınarak tartışılıyor ve alınan kararlara göre harekete geçiliyor. Bugün ise farklı bir nedenden ötürü toplandıkları kulağıma çalındı." Deyince içimdeki merak duygusu kabarmıştı. Ortada hiç bir sorun yoksa ne için toplanma kararı almışlardı?

Acil bir durum olmalı.

Saya son olarak elbisenin kuşağını arkadan bağlayınca tamamen hazırdım. Aynanın önünde ki puftan kalkarak ellerimi elbisenin üzerinde gezdirdim. Gece mavisi tonundaki elbise tüm vücudumu ikinci bir deri tabakası gibi sarıyor ve sıkıyordu. Kaygan kumaş mat ve yumuşacıktı. İçindeyken asla rahatsız hissetmiyordunuz. Elbise ayak bileklerimden bir karış yukarıda bitiyordu, altına ince topuklu ayakkabılarımı giydiğim için boyum on cm kadar uzamıştı. Saya maharetli elleriyle saçlarıma dalgalar katarak uçlarını kıvırmıştı. Elbisenin kolları yarım olduğu için bileğime su dalgası şeklinde zarif bir künye ve takımın küpelerini takmıştım. Çok hafif bir makyajla birlikte mükemmel görünüyordum.

Tık! Tık!

Kapı çalınınca ikimizin de başı o tarafa doğru döndü. Saya'ya *'Birini mi bekliyorduk?'* bakışı attıktan sonra "Girin." dediğimde kapı açılarak içeri Ragnar girdi. "Mana hazır mısın?" Her zamanki soğuk tavrıyla konuşunca hafiften kaşlarımı yukarı doğru kaldırdım. Neden buradaydı?

"Evet, hazırım."

"Güzel. Toplantı salonuna kadar sana ben eşlik edeceğim." Şaşırmıştım açıkçası.

"Ne gereği vardı? Eminim Saya'da yolu gayet iyi biliyordur." Dediğim gibi kaşlarını çatması dilimi ısırmama yol açtı. Şu çeneni bir tutmayı öğrenemedin Mana! Saya araya girerek "Hanımım kıdemliler şölende sizinle tanışma onuruna nail olamadılar. Size yardımcı komutanlardan birinin eşlik etmesi konumunuzun önemini arz edecektir. Ragnarda bunun için burada." dedi. Su sarayında unvanların değerine bizzat şahit olsam da Saya'nın açıklama yaparken bakışlarını kaçırıp arada elleriyle oynamasına anlam verememiştim.

"Pekala, en iyisinin bu olacağını söylüyorsanız bana eşlik etmenden mutluluk duyarım." Ragnar başını sallayıp kapıyı açarak geçmem için öncelik tanıdı. Hemen arkamdan da Saya geliyordu. Odadan çıktığımızda bize anlık bir bakış atıp önüne dönen muhafızların yüzlerindeki darp izlerini görünce duraksamıştım. Tenlerinde mora ve etrafı yeşile çalan izler dövülürken kullanılan gücün miktarının hiçte az olmadığını dile getiriyordu. Bıkkınlıkla iç çektim. Aron yine işini şiddete başvurarak çözmüştü.

Aron.

Adının geçmesiyle bile kıpırdanıp duran kalbimle ne yapacağımı bilmiyordum. Dün geceki konuşmamızdan sonra yatakta dönüp durmuş gözüme uyku girmemişti. Nefesinin değdiği her yerde buz yanığı meydana gelmiş sonrada beni o yanıklarla baş başa bırakmıştı.

Su şifaydı ancak buza dönüştüğünde soğukla yakardı.

Yol boyunca dün geceki konuşmanın tekrarını bozuk bir plak gibi başa sara sara dinlemiştim. O kadar dalmışım ki çoktan toplantının yapılacağı salona geldiğimizi Ragnar muhafızlara baş hareketiyle kapıları açmalarını emrettiğinde anlamıştım. Silkelenerek düşüncelerimi dağıttım. Aronun karısı olmamı isteyişine daha sonra kafa yoracaktım. Toplantı salonunun kapısı açılır açılmaz içerideki ağır ve gergin hava olduğu gibi üstümüze çullanmıştı.

Koyu mavi renge boyanmış salon şık ve sadeydi. Odanın tam merkezine gelecek şekilde kare bir masa yerleştirilmişti. Masada üçü önde, sağ ve

solda dört sandalye olmak üzere on bir koltuk vardı. Sağ ve soldaki koltuklar üstlerine mavi pelerin atan kişilerle doldurulmuştu. En baştaki koltukta oturan Aronun sağ ve sol tarafındaki koltuklar boştu. Aronun hemen arkasında Caster her zamanki haliyle ayakta bekliyordu ve tanımadığım biri sürü kişinin gözleri kapıda bekleyen bendeydi.

Birden böyle ortamlardan nefret ettiğimi hatırladım.

Ragnar bakışlarıyla beni yönlendirip yürümeye başladığında onu takip ettim. Aronun sağındaki koltuğu çekerek oturmam gereken yeri bir nevi bana göstermişti kibarlık yaptığından falan değildi yani. Beni istemiyormuş gibi davranmasına rağmen alttan alta yardım etmekten de sakınmıyordu. Ben koltuğa oturduğumda o da Aronun solunda kalan yere geçti. Towa tam olarak iyileşmediği için bu aralar genellikle yatağında vakit geçiriyordu. Oturması için başka koltuk göremediğime göre muhtemelen o da Caster gibi ayakta dikiliyordu.

"Herkes geldiğine göre başlayabiliriz." Aronun toplantıyı başlatmasıyla birlikte Caster öne çıkarak konuşmaya başladı.

"Kalderanın güney çölünde kalan Vak'a şehrinde bulunan adamlarımızdan garip raporlar almaya başladık. Ayda bir gelen raporlar bir süre sonra haftada bire çıktı şimdi ise neredeyse her gün aynı raporları alıyoruz."

Mavi pelerinlilerden biri sordu. "Bu kadar rapora rağmen orada neler olduğunu öğrenmek için kimse gönderilmedi mi?"

"Oraya üçten fazla adam gönderildi ama ne yazık ki hiç birinden haber alamadık. Yaşayıp yaşamadıklarından bile emin değiliz." Casterin söylediklerinden sonra ip gibi gerilen ortam iyice kızışmaya başlamıştı. Pelerinliler genellikle yüzlerinde memnuniyetsiz ifadeler taşısalar da bazılarının gözlerinde yer alan şüphe tohumları bu işin içinde bir bit yeniği olduğunu düşünmemi sağladı. Caster konuyu açmadan evvel içlerinden bazıları bu durum hakkında bilgi edinmiş olmalıydı. Demek bu yüzden daha toplantı başlamadan içeriyi kasvet basmıştı.

"Efendim oraya bir birlik göndermemizin zamanı gelmedi mi?

"Doğru! Size bağlı olmalarına rağmen bir isyana mı hazırlanıyorlar yoksa?"

"Bu ne cüret!"

"Giden habercilerin geri dönüş sağlayamamaları belki de isyancılar tarafından öldürülmeleri yüzündendir."

Ragnarın solundaki pelerinli masaya yumruğunu vurarak "Bu işe kalkışanların boyunları vurularak meydanlara asılmalı!" dediğinde Ragnar

tip tip pelerinliye bakmaya başladı. Kızgın görünmemesine rağmen bakışları pelerinliyi yerin dibine sokar cinstendi. Zaten pelerinlide bu bakışların altında koltuğuna sindikçe sindi.

"İbret almalılar!" Masada ortalığı ayağa kaldıranların belli başlı kişiler olduğu gözümden kaçmamıştı. Towa'nın gıcık olduğu George ise tüm bu kargaşadan zevk alıyormuşçasına sadece dinlemekle yetiniyordu. Şehre birlik atamayı öneren mavi pelerinlinin fikri üç, dört kişi hariç herkes tarafından kabul edilmiş görünüyordu. Fikri onaylamayan kabul edip coşanlara ise *nasıl bu kadar aptal olabilirsiniz* bakışları atıyordu. İstemsizce Arona baktım. Cidden Su Tanrısını temsil eden pelerinliler bunlar mıydı?

Bir avuç aptal Kaldera için mühim olan kararlarda söz sahibiydi.

Su krallığı bu zamana kadar yıkılmadığı için şükretmelilerdi.

Aron bu işe yaramaz herifleri neden meclisinde tutuyordu? Onun gibi zeki bir adamın yönetiminde büyük bir açık bırakmasına akıl erdiremiyordum. Hem bu mecliste neden hiç kadın yoktu? Caster ve ben hariç herkes erkekti. Bizim burada söz hakkımız varsa bu kadınlarında meclise girebileceği anlamına gelirdi.

Aron niye karşı çıkmıyor? O sustukça pelerinlilerin bu fikri kabul edeceğine dair inancı artıyordu. Saçmalık! Oraya bir birlik yollamak katliam yapmaktan farksızdı. Vak'a şehrinin gerçekten bir isyana kalkışıp kalkışmadığına dair elimizde somut bir kanıt yokken içeriye asker girerse sadece aldıkları emre göre hareket edeceklerdi. Şehirde kadınlar, çocuklar, yaşlılar gibi masum insanlarda vardı. Tanrım, askerler Tanrılarına isyan eden bu insanlara kesinlikle merhamet göstermeyecekti! Üstelik şehirde bir isyan yoksa ve asıl sorun başkaysa Su Tanrısının adıyla yapılan bu cinayetler onun itibarını da zedeleyecekti. Bütün bunları benim değil meclisin akıl etmesi gerekirdi!

"Su Tanrısı izin verirse bende düşüncelerimden bahsetmek isterim." Konuşmamak için dilimi ısırıp dursam da yapamamıştım. Aslında yanlış bir şey yapmıyordum sadece konuşmakta tereddüt etmemin tek sebebi asker gönderme fikrine karşı olan herkesin susmayı tercih etmesiydi. Masanın altından elbisemi sıkarak güç aldım. Burada herkese istersem gayet de posta koyabilirdim lakin şuanda sıradan bir köylü kızı olarak değil Kaldera'nın hanımı olarak konuşacaktım. O yüzden üslubuma dikkat etmeliyim. Bir diğer endişemde Aronun bana söz hakkı tanıyıp tanımayacağıydı. Beni görmezden

gelirse kıdemlilerin önünde küçük düşerdim. Ve yanlış şeyler söylersem... Hayır, hayır. Doğru bildiğin yoldan şaşmamalısın Mana!

Benim izin istememle birlikte içerideki gürültü kesildi. Aronun pelerinlilerde olan bakışları bana döndü. Herkes benim gibi nefesini tutmuş onun ağzından çıkacak kelimeleri beklemekteydi. Cevap vermedikçe strese giriyordum.

"Kalderanın hanımının fikirlerini de duymak isteriz elbet." Deyince yükselen tansiyonum düşmeye başladı. İçimde stresten tırnaklarını yiyen taraf elini ağzından çekerek rahat bir nefes almıştı. Şey minicik, küçücük bir yanım mutlu da olmuştu.

Aron fikirlerimi önemsiyordu.

Su Tanrısından aldığım izinle içimden hince gülümsedim şimdi istediğim gibi pelerinlileri sıkıştırabilirdim. Benimde adım Mana ise bu öneriyi onaylatmayacaktım! Yüzümdeki ciddiyeti koruyarak hafifçe kaşlarımı çatıp masadakilere döndüm. İşe ilk önce birlik gönderme fikrini ortaya atan kır saçlı, hafif kel adamla başlayacaktım.

"Vak'a şehrine birlik gönderme önerisinde bulunan kişiye sormak istiyorum; Bu fikri öne atarken nasıl bir yol çizmeyi düşünüyordunuz?" Söylediklerimle yerinde dikleşen mavi pelerinli tedirgince etrafına bakıp bana döndü. Ona laf attığım için biraz öfkeli görünüyordu. "Erken hareket edersek şehirde isyan çıkmadan önce bunun önlemini alabiliriz. Eğer şimdi isyanın önünü kesemezsek bunun bize ileride çok daha pahalıya patlayacağını düşünmüyor musunuz? Yılanın başını küçükken ezmek her zaman en iyi stratejidir."

Hah!

"Adım ne demiştiniz?"

"William, William Heredot."

"Şehre girecek askerlere vereceğiniz emir; isyanı başlatan, isyana katılan kişileri sorgusuz sualsiz cezalandırmaları olacaktır öyle değil mi?

"Su Tanrısına baş kaldıran insanların hak ettiği gibi." Dolaylı yoldan da olsa evet diyordu.

"Garip. Caster'in anlattığı şeyler arasında kulağıma Vak'a şehrinde yapılacak isyanla ilişkin hiçbir bilgi gelmedi bu da şehirdeki problemin neyden kaynaklandığının hala çözülemediği anlamına gelir. İsyanın gerçekten çıkacağına dair kesin bir kanıtımız bile yokken şehre bunun için birlik göndermemizi mi söylüyorsunuz? Sayın William sizin konumunuzda olan biri askerlere böyle bir emrin verilmesi dahilinde gerçek ne olursa olsun

sorgusuz sualsiz verilen emirlere göre hareket edeceğini biliyor olmalıydı. Şimdi size tekrar soruyorum oraya bir birlik yollarsak ve ortada isyana dair hiçbir şey yoksa askerlerin yapacakları katliamın sorumluluğunu üstlenebilecek misiniz? Suçsuz yere suçlanan ve cezalandırılan Vak'a şehrinin sakinlerinin kendilerine yapılan haksızlıktan sonra isyan etmeyeceklerine dair kanıtınız nerede? Peki ya yanlış anlaşılma yüzünden yaşanan hadiseler Su Tanrısının itibarına nasıl yansıyacak? Ben size söyleyeyim; halk taptıkları Tanrıya inancını kaybedecek, en kötü ihtimalle Su Tanrısına tapmayı kesecek ve kendilerine tapacakları başka bir Tanrı arayışına girecekler. Daha bitmedi; dedikodular çığ gibi büyüyerek Su Tanrısının adını lekelemek isteyen kişiler bu fırsattan yararlanıp gerçekleri çarpıtarak daha da büyütecek. Söylentiler belki de başka şehirlerde de isyana yol açacak. Niyetiniz bir felakete yol açmak mı?"

Neredeyse soluk almadan olayları genel hatlarıyla ele almış ve yapacağımız tek bir yanlışla olayları çığırından nasıl çıkarabileceğimizi ve bunun sonuçlarını anlatırken herkes ağzı açık bir şekilde beni dinliyordu. Willam denilen adam ise dayattığım her ihtimalle birlikte daha da beyazlıyordu. Gözleri pörtlemiş, felaket senaryoları yüzünden başına gelebilecekleri yutkunarak hayal ediyor olmalıydı. Dilini yutmuş bakışlar arasında beğeni ve taktir dolu gözlerinde olduğunu bilmek söylediklerime hak verdiklerinin göstergesiydi.

"Kalderanın hanımına katılıyorum." Ragnardan cesaret alan pelerinlilerinde onay dolu sözleri gecikmedi. Odaya ilk girişimin aksine pelerinlilerin bana bakan bakışlarındaki değişimi görebiliyordum. Artık buradaki varlığım görmezden gelinemeyecek denli ağırlaşmıştı.

"Muhakeme yeteneğiniz gerçekten taktir edilesi. Merak ediyorum da Kalderanın hanımının Vak'a şehrindeki sorunu çözebilmek için de bir fikri olabilir mi acaba?" Odanın havasını anında değiştiren ses dikkatimi çekti. Bu ses dışarıdan beni övüyor gibi dursa da aslında sadece söylediklerimi alaya alıyordu. George... Bu adam haddini aşıyordu. Beni resmen küçük düşürmeye çalışıyordu. Söylediğim şeylerden sonra çözüm üretmek için mantıklı bir şeyler bulamazsam az evvel elde ettiğim itibarı yok edecekti.

"Oraya bir casus yollayalım."

Küstahça sırıtarak "Mana hanım duymadınız mı? Casterinde dediği gibi oraya zaten önceden birçok kişi yollandı. Rapor sunmak şöyle dursun geri dönemediler bile. Bir casus daha yollayarak daha çok vakit kaybetmemizi mi söylüyorsunuz?" dedi.

Çatılı kaşlarımla ona sert bir bakış attım. "Sözümü kesmek yerine beni dinlemeye devam etseydiniz fikrimi daha detaylıca size sunabilirdim bay George." İmamdan sonra yüzü sinirden moraran adama kıdemliler bıyık altından gülüyorlardı. Kiminle konuştuğunu öyle yada böyle öğrenecekti.

"Göndereceğimiz casus sıradan bir haberci olmamalı. Tehlikenin yüksekliğini göz önünde bulundurursak Su Tanrısının özel birliğinden birinin o şehre girmesi şart. Özel birlikteki askerlerin casusluk yapma konusunda zorlanacağını sanmıyorum. Bu seferde bilgi edinmekte başarısız olursak o zaman gerçekten ciddi bir sorunla karşı karşıyayız demektir. Unutmayalım ki bir plan yapmadan önce düşmanın güçlü ve zayıf noktalarını öğrenmek bizi her zaman bir adım öne taşıyacaktır."

"Hanımımız bir alimin bilgeliğine sahip!"

"Bu önerileri uygulayabiliriz." Çoğu kişinin benden yana olmasına sevinmiştim. Sessizce köşede bekleyen Saya'da heyecanla bana bakıp gülümsüyordu. Sanırım iyi bir iş çıkarmıştım?

"Kalderanın hanımının dediği şekilde hareket edelim diyenler?" Aron tüm konuşma boyunca dinlemekten başka bir şey yapmadığı için burada olduğunu neredeyse unutuyordum. Sesi kulağıma dolduğunda kalbim yine boğazımda atmaya başladı. Yanaklarımdaki pembeleşmeyi umarım allığa bağlarlardı. Ben az önce tüm konuşmayı onun önünde yapmıştım değil mi? Harika...

Masada ben ve Aron hariç dokuz kişinin altısı el kaldırdı. Oy birliği çoğunluğundan kazanan ben olmuştum! Tabiki George ve William bana oy vermemişlerdi.

"Pekala. Karar alındığında göre toplantı bitmiştir, herkes dağılabilir." Aron toplantının bittiğini ilan ettiğinde tüm pelerinliler çıkışa doğru yöneldi. Bende gitmek için ayağa kalkacakken bileğime sarılan parmaklar tarafından engellendim.

"Sen kal." Bana eğilerek fısıldadığında yutkunarak başımı aşağı yukarı salladım. Niye kalmamı söylemişti ki? Acaba yanlış bir şey mi yapmıştım? Pelerinliler toplantı salonunu terk ettiğinde geriye oda da ben, Saya, Caster, Aron ve Ragnar kalmıştık.

"Mana'nın düşünceleri bizim yaptığımız planla aşağı yukarı aynı. Bu tesadüf sayesinde meclisin onayını aldığımız için istediğimiz gibi hareket edebileceğiz." Duyduklarımla kaşlarımı yukarı doğru kaldırarak Arona baktım. Ne yani odamı benim gibi düşünmüştü?

"Hanımım yaptığınız konuşma müthişti! Sizde gördünüz değil mi kıdemlilerin ağzı sizi dinlerken beş karış açık kaldı! Konumunuz mecliste

çok daha güçlü hale geldi!" Saya'nın benim için bu kadar mutlu olması onu gerçek bir dost olarak görmemi sağlıyordu. Onun neşesine rağmen neden bilmiyorum ama herkesin yüzünde sıkıntılı bir ifade mevcuttu.

"Caster'in büyüsünün şehre ulaşmaması, gönderilen casusların ortadan kaybolması hafife alınacak meseleler değil. Gidip olanları bizzat görmem gerekecek." Ne? Caster büyüsüyle şehri göremiyor muydu? Kıdemlilerden bu bilgiyi gizlemelerinin bir nedeni olmalı.

"Ya Caster'in büyüsünü engelleyebilecek bir yöntem buldular ya da Caster'in büyüsüne eş değer bir sihirbaz var aralarında. Duyduklarımız doğruysa işin içinde sihirbazlardan çok daha fazlası olabilir. Her şekilde de muhataplarımız sıradan kişiler değiller. Başımıza bela olmadan önce orada neler olduğunu öğrenmeliyiz. Yoksa bu durum kısa sürede dört ülkeyi birden karıştıracak."

"Vak'a şehrinde kullanıcıların toplandığını mı düşünüyorsun?"

"Neden olmasın? Bir araya gelirlerse daha güçlü olacaklarını onlarda biliyor." Sadece üçünün bildiği bir şeyden bahsettikleri için konuşulanlardan hiçbir şey anlamıyordum. Saya bile *kullanıcı* denildiğini duyunca somurtmaya başlamıştı.

"Neden bahsediyorsunuz siz?" Hepsi bana döndü. Sonunda burada olduğumu hatırlamışlardı. Aron düşünceli bir şekilde çenesini ovarak "O şehirde dönen olaylar sandığımızdan daha ciddi olabilir. Şehirdeki insanların bazı güçler elde ettiklerine dair ortalıkta söylentiler dolaşıyor."

"Nasıl yani?"

"Şöyle ki artık su, ateş, toprak ve havaya hükmeden sadece Tanrılar olmayabilir."

"Şaka yapıyorsunuz değil mi? Böyle bir şeyin olması imkansız."

"O kadar emin olma. Bu dünya da kara büyüyle yapılamayacak şey yok. Yine de Vak'a şehrinde gerçekleşen hadiseler hakkında en ufak bir fikrimiz olmadığından kesin bir şey söyleyemiyoruz." Casterin söyledikleri beni iyiden iyiye endişelendirmişti. Böyle bir şey söz konusu olursa Tanrıların otoriteleri temelden sarsılırdı.

"Onların arasına sızıp onlardan biriymiş gibi davranırsak eninde sonunda içlerinden biri ötecektir." Aronun planı başından beri o insanların içine sızmak mıydı? Bu resmen canını ortaya koymaktı. Eğer şüphelenecek olurlarsa...

"Tabii bunun içinde bize su, ateş, toprak veya hava gücene sahip biri lazım. Bu da demek oluyor ki Vak'a şehrine gidecek kişi benim ve sende

benimle geleceksin Mana."

Kendi kafasına göre benim için plan yapan adama hortlak görmüş gibi baktım. Ne demek sende benimle geleceksin?

Bu adam ciddi miydi!

- **Ayy sizce gittikleri yerde neler olacak?**
- **Şehirdeki sır ne?**
- **Mana nasıl masayı karıştırdı ama? :D**

Bir sonraki bölümde görüşmek üzereeee

☽ ÇIKMAZ

Bana ulaşmak için;
İnstagram hesabım = endless_q.r
Twitter hesabım = Endless_QR
Wattpad hesabım.
♡
| ﾒ Mana
Ciddiymiş.

"Hanımım şu örtüyü de başınıza geçirin." Uzattığı keten örtüyü gelişi güzel bir şekilde başıma atınca Saya kafamda emanet gibi duran örtüye bakıp derin bir soluk aldı. Sanırım beceriksizliğimden yakınıyordu. Örtüyü düzelterek olması gereken şekle sokarken "Endişeli misiniz?" diye sorunca aklıma bir saat önceki konuşmalar geldi.

"Ne demek sende benimle geliyorsun? Vak'a şehrinin insanlarıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Yabancı olduğumu direkt anlayacaklardır. Hem benim sana orada nasıl bir yardımım dokunabilir ki?"

"Senin hiç bir şey yapmana gerek yok, sadece yanımda durman yeterli. Şehre insanları şüphelendirmemek için tüccarlıkla geçinen karı koca olarak giriş yapacağız."

"Sadece... ona ayak bağı olmaktan korkuyorum." Anlayışla gülümsedi. "Bu endişeniz yersiz hanımım. Efendi Aron sizin ona ayak bağı olacağınızı düşünseydi daha en başından yanında gelmenizi istemezdi. Gelmenizi istiyor çünkü size ihtiyacı var." Bu konuda hala tereddütlerim olsa da gitmekten başka bir seçeneğim olmadığı için elimden gelen her şeyi yapıp bizi ifşalamamak için özellikle dikkat edecektim. Aslında istesem allem eder kallem eder beni götürmekten vazgeçmesini sağlardım, biliyordum. İşi elime yüzüme bulaştırırım diye ödüm kopsa da Su Tanrısı ilk kez benden bir şey istemişti.

"Hanımım kıyafetinizde hoşunuza gitmeyen bir yer var mı?" Saya'nın işi bitince boy aynasının karşısına geçerek kendime baktım. Vak'a şehri hakkında Saya'dan birkaç şey duyduğum için çöl şehirlerinden birine gideceğimizi biliyordum. Özellikle güneşin ışığından ve çölün insanın boğazına yapışan kumundan korunmak için bu şehrin insanları başlarına keten bir örtü takıyorlardı. Kadınlar ise ekstradan yüzlerine tül bir peçe geçiriyorlardı. Başımdaki örtü kalın telli siyah saçlarımı tamamen kapatmak için yeterli olmadığından saçlarım alttan dışarı çıkmıştı. Yüzümdeki peçe leylak renkli irislerimi daha da belirginleştirmişti. Peçenin ucundaki altın sarısı küçük pullar ise süs amaçlı dikilmişti.

Üzerimde ayak bileklerime inen tek parça, bol bir elbise vardı. Ayaklarıma ise çölün sıcak kumundan koruyacak geleneksel bir ayakkabı geçirmiştim. Kıyafetlerimde renk olarak sadece beyazı kullanmıştık. Aynadaki yansımadan memnun kalmış olsam da gözlerimdeki tedirgin havadan bir an önce kurtulmam gerekiyordu.

"Orada yaşayan insanları sen benden daha iyi tanıyorsun Saya. Sen olmuş diyorsan olmuştur."

Ona güvendiğimi sık sık dile getirsem de her seferinde ilk kez duyuyormuş gibi afallıyordu. Bu halini tatlı bulsam da bir yandan da dişlerimi gıcırdatmadan edemiyordum. Kim bilir Su sarayına gelen hanedan üyeleri yardımcı kızları nasıl fırçalıyordu ki iki hoş söze şaşırıyorlardı. Su Sarayı uzun zamandır bir gelinin gözetiminde olmadığı için hanedan üyeleri kafalarına göre hareket ediyorlardı tabii. Hizmetçi kızlarda gidip onların kaprislerini Arona şikayet edecek değildi ya! Köyümde bana üstünlük taslamaya çalışan kişiler olduğu için onları iyi anlıyordum. Gerçi ben bunu yapmaya çalışanları genellikle beni gördükleri an kaçacak raddeye getirirdim. Her neyse, bundan sonra işlerin bu şekilde gitmeyeceğini onlara göstermem gerekecekti.

"Hanımım bence gitmeye hazırsınız." Eski anılarımı hatırlayınca biraz da olsa özgüvenim yerine gelmişti. Bazen koskoca bir ülkenin hanımı olarak hareket etmeye özen gösterdiğim için sorumluluk duygusu ağır basıyor, asiliğimi zapt etmeye çalışıyordum. Düzgün davrandığım sürece ya da *kimsenin haberi olmadığı sürece* istediğimi yapmakta özgürdüm! Bu yaşıma kadar kimlerle uğraşmıştım ben! Birkaç gün rol yapmayı mı beceremeyecektim?

Aynadan Saya'ya doğru neşem yerine gelmiş bir şekilde dönerek "Hadi şu işi halledelim." dedim.

❖

Odamdan çıktıktan sonra yönümüzü Aronun çalışma odasına çevirdik. Su Tanrısı bizi hazırlanmak için toplantı salonundan gönderdikten sonra odasına gelmemizi söylemişti. Geçtiğimiz yolları aklıma kazımak için yol boyunca kafamda bir harita çizmiştim. Her seferinde birilerinin bana eşlik etmesini bekleyemezdim ya.

Saya'nın yönlendirmesiyle Aronun çalışma odasının önüne geldiğimizde muhafızlar kapıyı bizim için açarak geçmemiz için beklediler. Normalde içeri girebilmek için muhafızların ilk önce Su Tanrısından izin alması gerekiyordu lakin ben Tanrılarının karısı olduğum için izne ihtiyacım yoktu. Şey, küçücük bir ihtimal Aron geleceğimi önceden muhafızlara bildirmişte olabilirdi tabii. Eh ben ilk seçeneğin doğru olmasını tercih ederdim.

Çalışma odasından içeriye girdiğimizde beklediğimin aksine ferah bir oda beni karşılaşmıştı.

Siyah ve mavi. Her yer bu iki rengin istilasına uğramış gibiydi. Kapıdan içeri girdiğiniz anda karşısınız da geniş bir çalışma masası buluyordunuz. Masanın sağına iki kişilik bir koltuk ve koltuğun karşısında da tek kişilik iki koltuk yan yana koyulmuştu. Üçlü bir koltukta rafların karşısına koyulmuştu. Odanın bir duvarına baştan aşağıya kitap rafları dizilmişti. Rafların içi ise kalın kitaplarla doldurulmuştu. Su Tanrısı kitap okumayı seviyordu demek ki. Duvarlar siyaha boyanmış üstlerine ise mavi renginde su dalgaları çizilmişti. Dalgalar hırçın görünüyordu. Nedense bu görüntü bana iki rengin bir savaş içerisinde olduğunu düşündürtmüştü.

Garip.

Ayrıca odaya içine belgelerin dizildiği, kapaklı birçok dolap yerleştirilmişti. Yerde pahalı olduğunu söyleyen büyük bir halı, tavandan ise elmaslarla dolu kocaman bir avize asılıydı.

Çalışma masasında oturan Aron "Oda konumuzdan daha ilgi çekici geldi herhalde." deyince avizedeki elmasların gerçek mi yoksa taklit mi olduğunu anlamayı sonraya bırakmaya karar vermiştim. Onu takmayarak tekli koltuklardan birine geçip oturdum.

İkili koltukta Ragnar ve Caster oturuyordu.

"Saya kıyafet konusunda iyi iş çıkarmış. Seni tanımasam Vak'a kadınlarından biri olduğunu sanırdım." Ragnarın övgü dolu sözleri Saya'nın gülümsemesini sağladı. Yanaklarındaki pembelik ve bakışlarındaki parıltı dikkatimden kaçmamıştı. Ragnar mı? Gerçekten mi Saya?

Aron sandalyesinden kalkarak "Konuştuğumuz gibi ben olmadığım için sarayın bütün sorumluluğu senin üzerinde Ragnar." deyince Ragnar buna alışıkmış gibi kafasını sallayarak "Gözün arkada kalmasın." demişti. Su Tanrısı veda konuşması yaparken hala saray kıyafetlerinin üstünde olduğunun farkında mıydı acaba? Ben hazırlanmaya giderken niye üstünü değiştirmemişti ki? Ben bir an önce Vak'a şehrine gitmemiz gerektiğini söylemesine rağmen oyalanmasına anlam veremezken Aronun üzerindeki kıyafetler kağıt söküğü gibi havaya uçuşarak hiçliğe karıştırlar.

Gece mavisi... bu renk adeta onun için yaratılmıştı.

Benim giydiğim tek parça elbiseye benzeyen keten bir tunik belirmişti üzerinde. Vak'a şehrinin sakinleri kadın-erkek fark etmeksizin aynı türden kıyafetler giyiyorlardı zira üstlerindeki şey basit keten örtülerden başka bir şey değildi. Giysilerin amacı da sıcak ve kumdan korunmaktı zaten. Elbette yüzümdeki peçe gibi erkeklerinde kadınlardan farklı olarak giydiği şeyler vardı. Bunlardan biri başlarımızdaki örtülerdi. Benim örtüm daha inceyken onunki kalındı. Başörtüsünün bir kısmı bürülerek kafasına ince bir hat şeklinde dolanmıştı. Örtü gözleri hariç yüzünü ve omuzlarını tamamen örtüyordu. Kehribar rengindeki gözler gece mavisi örtünün altından kudretle bana bakarken yüreğimde zonklayan bir ağrı baş gösterdi.

Bu adam... çok fazlaydı.

Bakışlarımı ondan güçlükle çekip önüme döndüm.

İçimde kendime bile yer bulamazken bu adam hiçbir şey yapmadan gastpediyordu benliğimi. Hiç olmaması gereken, hiç olmak istemeyeceği bir yere yerleşmeye çalışıyordu. Bunun gerçekleşmesi ihtimali avuç içlerimi ter içinde bırakmıştı. Kaşlarımı çatarak kalbime düşmanımmışçasına baktım.

Sakın ona kapılayım deme.

"Artık gidebiliriz."

Düşüncelerimden başımı kaldırıp ona düz bir ifadeyle bakarak "Vak'a şehri buradan ne kadar uzaklıkta?" diye sordum. Ne hissedersem hissedeyim içimde yaşayacak ve içimde bitirecektim.

"Yaklaşık bir aylık." Bir ay mı! Bu adam benimle dalga mı geçiyordu? Yol gözümde git gide büyürken Ragnar araya girerek "Tabii bu normal şartlar için geçerli olan süre. Fazla vaktimiz olmadığından şehre bizim yöntemimizle gideceksiniz o da birkaç dakikanızı alacak. İlk önce şehre beş, altı kilometre uzaklıktaki Kalahari çölüne gideceksiniz. Orada sizin için hazırlanmış atlarla üç-dört saate şehre varırsınız." dedi. Anlattıklarına bakılırsa önceden bir plan hazırlamış ve bu plana göre hazırlıklarını

tamamlamışlardı. Söyledikleri kulağa hoş gelse de açıklamasında küçük bir boşluk vardı.

"İyi de mesafeyi nasıl bir aydan birkaç dakikaya indireceksiniz?"

Ragnar hiçbir şey demeden başını Caster'e çevirdiğinde büyücü kız oturduğu yerden kalkarak karşıdaki boş duvarın önüne geçti. Pelerininin iç cebinden çıkardığı topuz iğneyi işaret parmağına batırarak kanattı. Kanıyla duvara ne olduğunu anlamadığım semboller, işaretler ve yazılar yazmaya başladı. Yapmaya çalıştığı şeyi bitirene dek iğneyi o kadar çok etine batırmıştı ki bir süre sonra onu izlemek acı verici bir hal almaya başlamıştı. Büyü yapmak sanıldığı kadar basit değildi. Birçok acı verici yöntem, sabır ve dayanıklılık gerektiriyordu.

Sonunda yaptığı işi bitirdiğinde duvarda kanla çizilmiş bir büyü çemberi belirmişti.

Elini kanlı çemberinin ortasına koyarak *"Diádromodiadromís."* dedi. Söylediği büyülü sözlerden sonra büyü çemberi kırmızı bir renkle parlayıp söndü. Hemen ardından duvar içe doğru çökerek çember büyüklüğünde bir kara delik meydana getirdi. Kara delik etrafında hızlıca dönerken içine renkler kattı. Bulanık haldeki renkler gittikçe netleşerek çöl manzarasını oluşturdular.

İşte şimdi mesafeyi nasıl kısalttıklarını anlamıştım.

Caster yer-zaman büyüsü yaparak bizi Kalahari çölüne ışınlayacaktı.

Bu bir geçiş koridoruydu.

Ben hem etkilenmiş hem de ürkmüş bir şekilde çöl manzarasını izlerken elimde hissettiğim serin elle şaşırarak Arona baktım. Su Tanrısı beni oturduğum yerden kaldırarak boştaki eliyle örtümden dışarı çıkan saçımı içeri soktu. Konuşmak için açtığım peçemi tekrar takarken gözlerimi yüzünden ayıramıyordum. İşini bitirip kehribarlarını leylaklarıma çevirdi.

"Gidelim." Dediğinde tek yapabildiğim şey başımı aşağı yukarı sallamak oldu.

Nedense konuşacak gücü kendimde bulamamıştım.

❖

Aron duvara doğru yürümeye başladığında elimden tuttuğu için mecburen bende peşinden gidiyordum. Derin derin nefes alıp versem de o şeyden nasıl geçeceğimizi bilmemek beni bayağı germişti. Tamam, büyü konusunda kimse Caster'in eline su dökemezdi. Açtığı geçiş koridorunu tek seferde doğru yere bağlaması da bu düşüncelerimi destekliyordu. Yine de... duvardan nasıl

geçecektik ki? Çölde bir kapı falan mı açılacaktı? Ya arada bir yerde sıkışıp kalırsak?

Ragnar'ın arkamızdan "Dikkatli olun." dediğini bile zar zor işitebilmiştim. Duvarın önüne gelince Aronun elini daha sıkı tutmaya başladım.

"Gözlerini kapat." Korktuğumu anlamıştı. Eline tutunacağım son dalmışçasına yapışırsam tabii anlardı! Dediğini yaparak gözlerimi kapattığımda yürümeye devam ettik. Bir balçığın içinden geçiyormuş gibi hissetmemin hemen ardından yürümek olduğundan daha zor hale gelmiş ve bir saniyede geçmişti.

"Şimdi gözlerini açabilirsin."

Gözlerimi açtığım anda sıcak bir meltem yüzümü yalayıp geçmişti. Tepemdeki güneş bütün gücüyle sıcaklığını yeryüzüne yansıtırken ayaklarımda ayakkabılar olmasına rağmen sanki çıplak ayakla kumun içinde yürüyormuşum gibi yanıyordum. Gördüklerim karşısında hayrete düşmeden edemedim. Kalahari çölündeydik! Duvardaki görüntünün içindeydik!

Çöl çok sıcaktı. Hatta o kadar sıcaktı ki bu ince kıyafetlerin içinde bile hararet basmıştı. Etraf kumdan geçilmiyordu. Nereye baksanız aynı yer gibi gözüküyordu. Bu şekilde nasıl yolu bulacaktık? Gökyüzünde tek bir bulut tanesi bile yoktu. Sıcaktan nefes alıp vermek güçtü, buhar soluyor gibiydim.

"Bırak etrafı izlemeyi de buraya gel. Yol boyunca görüp görebileceğin şey şimdi gördüğünden farklı olmayacak nasılsa." Büyüyle ilk kez seyahat ediyordum bir dur da şaşkınlığımı hazmedeyim be adam! Oflayarak ne yaptığına bakmak için arkamı döndüğümde orada olduklarını yeni fark ettiğim iki kısrakla göz göze gelmiştim. Kısrakların biri simsiyahken öteki bembeyazdı. Parlak tüyleri, bakımlı yeleleri ve kaslı bacakları onlara çok iyi bakıldığının göstergesiydi.

Aron siyah kısrağın başını okşarken diğer eliyle de atın dizginini tutuyordu. Beyaz kısrak ise usluca yanlarında bekliyordu. Bu görüntü bana hiçte tezat gelmemişti. Su Tanrısı üstündeki kıyafetlerle bu çöle o kadar ait gözüküyordu ki Vak'a şehrindeki insanların ondan bir an için bile şüphe edeceklerini sanmıyordum. Olduğu yere hiç zorlanmadan adapte olmasına imrenmiştim.

Kumda zar zor ilerleyerek beyaz atın yanına gidip onu sevmeye başladım. At bir homurtu çıkararak burnunu bana doğru hafifçe vurunca kıkırdadım. Görünen o ki benden hoşlanmıştı. Bana ait olduğunu anladığım atı şöyle bir incelerken düşünmeden edemedim. Ben bu devasa şeyin üstüne nasıl

çıkacaktım? Üstünde sabit durmayı ve ondan sonra da atı yürütmeyi sırasıyla dert edinecektim.

"Daha ne bekliyorsun? Binsene."

Gözlerimi devirerek ellerimi belime koyduğum gibi hışımla ona döndüm. Ata binmeyi biliyor olsam senin söylemeni beklemezdim değil mi!

"Bu koca hayvana nasıl bilmemi bekliyorsun!"

"Ata binmeyi bilmiyor musun?" Bu adam ne zaman benim küçük bir köyden geldiğimi idrak edecekti? Cevap vermeyip öfkemden gram azalmamış bir şekilde ona bakmaya devam edince sabır çekercesine bir nefes verip bindiği attan aşağı atladı. Yanıma geldi. Ben ne yapmaya çalıştığına kafa yorarken o koltuk altlarımdan tuttuğu gibi beni kaldırıp atın üzerine yerleştirdi. Yaptığı şey o kadar hızlı ve beklenmedikti ki korkuyla çığlık atmıştım.

At benim bağırmamla rahatsızca kıpırdanırken Aron yüzünü ekşiterek "Bağırma." demişti. Korkuyla atın yelesine sarılıp "Bana haber vermeyi akıl etseydin sağır olma ihtimaliyle karşı karşıya kalmazdın sende!" dedim.

Atın hareket etmesiyle kalbim ağzıma gelmişti.

"H.. Hareket ediyor! Aron düşeceğim!" İkimizde o sırada ilk kez Su Tanrısına adıyla hitap ettiğimi fark etmemiştik. Bıkkınlıkla nefesini verip beni belimden destekledi. "Hayvanın yelesini öyle çekiştirirsen tabii rahatsız olur. Güzelim, bak sakinleş tamam mı? Ve hayvanın yelesini rahat bırak!" Başlarda sinirini kontrol etmeye çalışsa da sonlara doğru sesi yeniden yükselmişti. Hayır, zaten korkuyorum birde o bağırınca iyice telaş yapıyordum!

"Tamam, yelesini bırakacağım ama sende beni tut tamam mı? Sakın bırakma."

"Bırakmam." Yavaşça ellerimi atın yelesinden çekip bedenimi dik konuma getirdim. Tam rahat bir nefes alacaktım ki at yine hareket etmeye başlayınca tekrar çığlık attım. Benim bağırmamla korkan at birden kişneyerek şaha kalktı. Atın ayaklanmasıyla dengemi kaybedip düşerken eş zamanlı Aronun endişeyle adımı seslendiğini duydum.

"Mana!"

Gözlerimi sıkıca kapatıp sıcak kuma kapaklanmayı beklerken belime sarılan kolla birlikte yere düştüm. Burnum sağlam bir şeye çarptığı için felaket acıyordu. Ben acıyla inlerken benimle birlikte inleyen kalın bir ses daha duyarak gözlerimi kocaman açtım. Başımı yasladığım yerden kaldırdığım gibi Su Tanrısıyla burun buruna gelmiştim. Aron da bende

kıpırdamadan birbirimize bakıyorduk. Yüzümde dağılan nefesini hissetmek ıssız bir çölün ortasında su bulmak gibiydi. Benim yakınlığımızdan dolayı yanaklarım alev alırken onun boğazındaki çıkıncı hareket ederek aşağı yukarı oynamıştı.

Daha önce fark etmemiştim.

Harelerindeki tek renk kehribar değildi.

Kehribarların kenarında iki küçük siyah benek vardı.

Çok güzeldi.

Aronun bakışları değişirken irisleri büyümüştü. Gözleri dudaklarıma düşünce göğsümün içine soktuğu, beni içten dışarı doğru yakan buz saçakları geçtiği her bir noktayı dondurdu. Buz ateşten daha kötü hissettirecek şekilde yakıyordu.

O yanma hissi durmuyordu.

Eli yanağıma uzanıp peçenin üstünden tenimi bulunca dokunuşuyla irkilmiştim.

"Sakar, beceriksiz ve küçücük bir kız çocuğu... Seni benim gibi bir adamın eline bırakırken ne düşünüyorlardı? Ruhunu kemirip ayağına pranga olacağımı öngöremediler mi? Özgürlüğünü elinden alacağımı bilemediler mi? Yanımdayken çiçek açmayacaksın Mana...solacaksın. Seni ben solduracağım." Umulmadık sözleri beni hazırlıksız yakalamıştı. Berbat hissettirmişti. Belki de bu sözleri daha ondan duymadan evvel bildiğim içindi.

Bana yapacaklarını söyleyen oydu. O olmasına rağmen söylerken sesi niye bu kadar üzgün çıkıyordu? Adil değildi.

"Merak etme, senin iyi biri olduğunu hiç düşünmedim Su Tanrısı."

Dudaklarımdan zehir gibi çıkan kelimeler istediği cevaptı.

Onu sevmemi istemiyordu.

Onu istememi istemiyordu.

Gaddardı, acımasızdı, dediğim dedikti ama aynı zamanda.... İsim veremediğim her şeydi. Tanıdık bu yabancı beni birçok farklı anlamda korkutuyordu. Çenemin titremesiyle eş zamanlı gözlerim doldu. Niye ağlayasım vardı ki? Niye ağlatıyorsun beni alçak herif!

Kötüsün işte!

Kötüsün.

Bana burukça gülümseyip yanağımı nazikçe okşadı.

"Akıllı kız."

Aramıza ördüğü duvar bir kez daha kalınlaşmıştı.

O duvar bir gün üzerimize yıkılacaktı ama altında hangimizin kalacağını zaman gösterecekti.

"Eğer üzerimde biraz daha kalmaya devam edersen hiçte iyi şeyler olmayacak." Omzuna tüm gücümle yumruk atarak üzerinden hızlıca kalktım. Gözlerimi ona çaktırmadan silerken "Ancak rüyanda Su Tanrısı!" dedim. Bana gülerken yattığı yerden kalkıp üzerindeki çöl kumunu silkeledi. Artık beni kızdırmaktan zevk aldığını düşünmeye başlayacaktım. Yüzündeki sırıtışı bozmadığı gözlerinden anlaşılıyordu. Kaşlarımı çatarak kötü kötü ona baksam da aslında peçesi yüzünden gülümserken nasıl göründüğünü göremediğim için bahtsızlığıma söyleniyordum. Hafifçe gülerken çıkardığı melodik ses güzeldi. Acaba kahkaha atsa nasıl olurdu?

Mesafeni koru.

Sınırı aşma.

Az önce uyardı ya seni aptal!

Az önce... yutkundum. Elbisemin kumaşını sıkarak avuç içime hapsettim. Yapacağım, kazanamayacağımı bilsem de o zarı atacağım Aron.

"Pekala, bugünlük bu kadar eğlence yeter. Daha tamamlamamız gereken bir görev var, şimdi bin şu ata." Beni üstünden atan ata tekrar binmemi isteyince gözlerim fal taşı misali açılmıştı. İtiraz edecekken bana *'Cüret bile etme!'* bakışı atınca yerime sinmiştim. Bir Arona bir ata bakarken Su Tanrısının kaşlarını çatmasıyla yavaşça ata doğru yürüdüm. Sağlığım açısından ata binsem iyi olacaktı.

Beyaz kısrağın önüne gelince çaktırmadan beni izleyen adama baktım. Ee ben şimdi buna nasıl binecektim? Of! Aron başını iki yana sallayarak yanıma geldi ve aynı şekilde beni ata bindirdi. Tek bir hareketle kolayca siyah kısrağın üstüne çıkıp atı bana doğru sürerek benim tutmam gereken dizginlere uzandı. Kendisiyle birlikte benim atımı da çekiyordu.

Umarım bu hayvan yol boyunca uslu dururdu.

❖

Her yer her yere benzediği için dönüp dolaşıp aynı yere gelip kısır döngüyü tekrar başlattığımızı düşünmekten beni alıkoyan tek şey Su Tanrısının yön bilgisine güvenmemdi. İnatla batmayı ret eden güneş tepemizde kafa taslarımızı kaynatıyordu. Yakamı tutup yelpaze gibi sallasam da serinleyemiyor aksine içime içime sıcak hava gönderiyordum. Hayvanlarda bizim gibi sıcaktan perişan olmuşlardı. Aron onlara soğuk su içirdiği için az da olsa çölün kavurucu sıcaklığına dayanabiliyorlardı. Benim aklıma içmek için yanımıza su almak gelmezken her şeyi en ince detayına

kadar düşünen Su Tanrısı, uzay-boşluk yüzüğünden mataraları çıkarınca sevinçten dört köşe olmuştum ta ki; suyun şimdiye dek haşlak haline gelmiş olduğunu fark edinceye de dek. Burada da kehribarlar devreye girmiş mataraları tutarak güçleriyle suyu buz gibi yapmıştı.

Suyu lıkır lıkır içip rahatlarken aklıma Aronun saçlarının güçlerini kullanmasına rağmen griye niye dönmediği sorusu gelmişti. Acaba bu renk değişimi kullandığı gücün miktarına mı bağlıydı? Veya değişimi tetikleyen bir unsur mu söz konusuydu? Benim oturmaktan kıçım ağrımışken o nasıl oluyor da hala dimdik bir şekilde yola devam edebiliyordu? Örtüsünün altından benim gibi alnında ter damlaları birikse de en ufak bir şikayette bulunmuyordu. Çölün hava şartlarının benden daha çok onu etkilemesi lazımdı nihayetinde özü suya dayanıyordu ve biz şuanda kurak bir bölgedeydik.

"Daha ne kadar yolumuz kaldı?" Yorgunluğum yüzüme yansıyor olmalı ki bana bakarken bakışları tartar gibiydi. Sıcak, uzun yol, ata ilk binişim derken iyi dayanmıştım bence! "Sabret, az kaldı." Küçük bir çocuk gibi yakınmak istesem de başımı tamam anlamında salladım. Bu göreve çıkarken ona zorluk çıkarmayacağıma ta en başından karar vermiştim. Tüm olanların arasında bir de benimle uğraşmak zorunda kalmasını istemiyordum. Kendi başıma idare edebilirdim. Bir süre daha ilerledikten sonra artık başım sıcaktan önüme düşerken başımı kaldırıp nerede olduğumuza baktım. Belli bir mesafeden sonrasına bakmaya çalıştığınızda çöl kumundan yukarı çıkan sıcak buhar kıvrımları görüntüyü bulanıklaşıyordu.

Sanki ileride ki hava kaynıyormuş gibi.

Epey bir uzaklıkta gözümle zar zor seçebildiğim şehri görünce heyecanla yerimde dikleşerek daha net görmeye çalıştım. Ay gerçekten Vak'a şehrine yaklaşmıştık! Bir yere yerleşir yerleşmez saatlerce uyumak istiyordum.

"Sonunda geldik!" Kafasında ki gece mavisi örtüsüyle güneşten korunan Aron kehribarlarını bana çevirerek hafifçe başını salladı. Benimde yüzümde peçe olsa da kumaşından dolayı hayal meyal yüz hatlarım görülebiliyordu. Hatta ince olduğu için minicik bir rüzgarda uçuşarak daha da fazlasının görünmesini sağlıyordu.

Geniş sırtına takıldı bakışlarım.

Artım beni görmezden gelmiyor, bana nefretle bakmıyordu.

Alışıyordu, varlığıma.

Bana.

Korkumdan türeyen dikenli teller sinsice kalbimin etrafına dolanarak sarmaşık gibi yüreğime sarıldılar. Dikenler başlarını çevirerek sivri uçlarını kalbime yönelttiler. Beni tehdit ediyorlardı.

Onun hakkında yanılırsam yüreğimin katili olacaktım.

Eski haline dönmesini istemiyordum.

Aron birden bire atının dizginini çekerek durdurdu. O durunca benim atımda durmuştu sanırım siyah kısrağı takip etmeyi huy edinmişti. "Ne oldu? Neden birden durduk?" Aron beni duysa da cevap vermedi.

Kaşlarını çatmıştı.

Boş alanda bakışlarımı gezdirsem de ilerlememize engel olan bir şey gözüme çarpmadı. "Aron?" Ona tekrar seslendiğimde "Şhii, sessiz ol." demekle yetindi. Ne olduğunu anlamasam da önemli bir şey söz konusu olmadığı sürece Aron'nun böyle garip davranacağını sanmıyordum o yüzden tedirgin olmuştum.

Dakikalar sonra dört-beş metre kadar ilerimizdeki kum ansızın içe doğru çöktü. Kumun bataklık gibi yerin altına çekilişini şaşkınlıkla izliyordum. Kumun içeri çekilmesiyle oluşan boşlukta kum tanecikleri aniden çalkalanarak spiral biçiminde hızla dönmeye başladı. Gerçekleşen doğal afet çapını git gide büyüttüğü için endişeleniyordum. Kum akımına kapılırsak bizi kimse oradan çıkaramazdı! Çöl batağı bizi içime gömüp boğarak öldürürdü.

Aron atının üzengilerinden destek alarak havaya zıplayıp hızlıca yere indi. Koşarak yanıma gelip beni kucakladığı gibi birkaç metre öteye geri çekildi. Seri hareketleri takip etmesi güç olduğu için her şey bana birkaç saniye içerisinde gerçekleşmiş gibi gelmişti. Ben neler olduğunu tam olarak kavrayamamışken rüzgar birkaç yerden birden ıslık çalıyormuşçasına kulaklarımda akis etti. Peşi sıra bir yerlerden tazyikli bir su fışkırıyormuş gibi etraftan garip sesler yükseldi.

Kollarım Su Tanrısının boynundayken merakla başımı seslerin yoğun olarak geldiği -bizim az önce durduğumuz- yere baktığımda atlarımızın kafalarının gövdelerinden ayrıldığını görmüştüm. Başlarının koptuğu yerden kan bir fıskiye gibi yukarı fışkırırken kan yağmur gibi çöle yağıyordu. Boyunlarının üstünde olması gereken kafalarının eksikliğini fark etmeyen atlar birkaç saniye daha ayakta kalıp yere yığıldılar.

Gözlerimin önünde gerçekten bu görüntü kanımı dondurdu.

"Kimsiniz siz!" Tok bir ses etrafta yankılandığında kıyafetlerine atların kanı sıçramış beş adamı gördüm. Hepsi koyu krem renginde Vak'a şehrinin geleneksel kıyafetlerini giyiyordu. Yüzleri de Aron gibi örtülerle

kapatılmıştı. Güneşten yanmaktan kavruk bir tona bürünmüş renkleri buranın sakinleri olduklarının göstergesiydi.

Atları onlar öldürmüştü. O masum hayvanların ne suçu vardı... Hayır. Kalbim fark ettiğim hakikatle göğsümde sıkıştı. Hedefleri atlar değildi, bizdik. Aronun garip tavırları şimdi anlam kazanmıştı. Muhtemelen onlar bizi fark etmeden önce Su Tanrısı varlıklarını sezmişti.

Aron bize kurdukları tuzağa hızlıca tepki vermeseydi o atların yerinde biz olabilirdik.

"Vak'a şehrinin savaşçıları misafirlerini böyle mi ağırlıyor? Bir eşkıya gibi?" Aron sözleriyle onları aşağılarken bunu çok sakin bir şekilde yapıyormuş gibi dursa da içimden bir ses hiçte sakin olmadığını söylüyordu. Kızgındı. İrislerine vuran öfkenin gölgesi damarlarına sızdığı için kehribarlara kara bir leke çalmıştı. Açık açık aşağılanan adamlar benzer bir tepkiyle karşılık verseler de Su Tanrısının onları yerin dibine sokan koyulaşmış bakışlarından ufakta olsa ürktüklerini saklayamamışlardı.

"Kes sesini yabancı! Topraklarımıza izinsiz girmenin cezasız kalacağını mı sanıyordunuz! Buraya hemen ne için geldiğinizi söyleyin yoksa sizin de sonunuz atlara benzer!" Şehre giriş ne zaman yasaklanmıştı? Ortadaki adamın söylediklerinden sonra diğer dört adam ellerinde tuttukları silahları üstümüze çevirmişlerdi. Keskinleşmesi için bilenen demirlerin uçlarına güneş ışığı düşüyor, soğuk bir parıltıyla parlıyordu.

Pekala, bu ciddi olduklarını gayet net anlatmıştı.

Vak'a şehrinin muhafızlarının tehdidinden sonra Su Tanrısının gözlerinde peyda olan ölümcül karanlık çölü onların mezarı yapacaktı.

ღ Aron ve Mana'nın atışlarıma bir ben mi bayılıyorum? Ya resmen kavga edip edip birbirlerinden uzak duracaklarını söyleseler de bir şekilde hep yan yana geliyorlar.

ღ Bölüm nasıldı? En sevdiğiniz yer neresi oldu?

ღ Arkadaşlar bölümler arada böyle kısalıp uzayacak zaten haftada bir geldiği için bu şekilde olması normal o yüzden sabırlı olun lütfen ilk kitaptan sonra zaten bölümler uzuyor.

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere oy vermeyi unutmayalım lütfen :*

☽ İKİ SAVAŞ

Arkadaşlar ilk fantastik OLMAYAN kitabım "EFENDİ" nin VİDEO FRAGMANINI ve GİRİŞ kısmını yayınladım PROFİLİME girip bakabilirsinizzzz ♡

Bana ulaşmak için;
İnstagram hesabım = endless_q.r
Twitter hesabım = Endless_QR

♡

| ﻩ Mana

Aronun kucağından yere insem de belime sarılı kolu fazla uzaklaşmama izin vermedi. Çölü geçip Vak'a şehrine ulaşmak istiyorsak önce bu adamları yolumuzdan çekmemiz lazımdı. Çöl muhafızlarının da bize kolaylık sağlamayacağı daha geldikleri ilk anda düşmanca tavırlar sergilemelerinden anlaşılıyordu. Aronun gece mavisi tuniğini gittikçe daha sıkı tutuyordum. Beşe karşı birdi. Üstelik onların fazladan koruması gereken biri de yoktu! Kahretsin, bir de ona ayak bağı olmayacağım diyordum. Daha ilk dakikadan yük olmaya başlamıştım bile.

Su Tanrısı beşiyle birden baş edebilir miydi? Loki'ye karşı savaşıp kazanmıştı insanlara mı yenilecekti? Alt dudağımı ağzımı içine alarak ısırdım, saçma olsa da endişelenmeden edemiyordum. Arona tutunan elimi o kadar çok sıkıyordum ki bütün kanım çekilmiş, parmak boğumlarım bembeyaz kesilmişti. Dışarıdan da beti benzim atmış olmalıydı. Gelinin işaretinin gücünü kullanabilirdim belki? Ama nasıl? Su sarayına döndüğümüzde yüzlerce kez bu gücü çağırmaya çalışsam da bana cevap vermemişti.

Zihnimde büyüyen kaos beni gitgide dibe çekerken belimdeki kolun kavrayışı sıkılaşmıştı. Şaşırarak Arona baktım. Kehribarlar gözdağı verircesine çöl muhafızlarından ayrılmazken bir saniye için bana dönmüştü. O gözler içimdeki kaygıyı anbean azaltarak yok etti. Bunu tek bir bakışla yapması kalbimin acıyla tökezlemesine neden olmuştu. Çöl muhafızlarına

bakarken meşumlaşan viski kıvamındaki irisler bana döndüğünde köz oluyordu.

Kelimeler değersizleşebiliyormuş.

Bu adamın sayesinde öğrenmiştim.

Korkma.

Seni koruyacağım diyordu.

"Bu size son uyarımız, teslim olun!"

"Ne için? Başımızı daha kolay kesin diye mi?" Aronun alay barındıran imalı tonu çöl muhafızlarını afallatmıştı, onun kolay lokma olduğunu en başından beri anlamışlardı zaten. Tabii bu durum hiçte hoşlarına gitmemişti.

"Demek bunu zor yoldan halledeceğiz." Liderleri gibi görünen adamın söylediklerinden sonra yüzü örtülü bir başka adamın gözlerinde beklediği işareti almışçasına vahşi parıltılar belirmişti. "Zaten işin eğlencesi de burada ya! Böyle büyüklenip büyüklenip sonra da canlarını kurtarmak için çölde kaçmaya çalışmaları en sevdiğim kısım." Beşi de söylediklerine katılırcasına canice gülmeye başladı. Bunların şehri korumak gibi bir dertleri yoktu.

Kan şehvetinin verdiği sarhoşluğa bağımlı olmuşlardı.

Kolunu belimden çekti. Sadece benim duyabileceğim şekilde "Arkamda kal ve ne olursa olsun benden uzaklaşma." diyerek uyardığında başımı sallayarak arkasına geçtim.

Liderleri az evvel *eğlence* hakkında konuşan adamına kafasıyla işaret ederek "Git." dedi. Anlaşılan hep beraber saldırmalarına değecek mi diye önceden içlerinden birini göndererek düşmanlarını sınıyorlardı. Orta parmağındaki mavi taşlı yüzük seyrek bir parıltı çıkardıktan sonra söndü. Aron uzay-boşluk yüzüğünden bir hançer çıkarmıştı. Hançerin yaydığı uğursuz hava biri enseme soğuk nefesini üfürmüş gibi hissetmeme neden olmuştu. Kabzası lacivert rengindeki hançerin bıçağı zift karasıydı. Bıçak kısmından mor bir aura tütüyordu.

Zihnim bana *'Zehir.'* diye fısıldadı.

Su Tanrısı hançeri düz tutmak yerine eğerek keskin tarafının yatay bir pozisyon almasını sağladı. Boştaki kolunu arkaya doğru atarak önüme set çekti. Hem beni koruyup hem de o adamlarla savaşacaktı... Her yer kum olduğu için arasam da çölde saklanacak herhangi bir yer bulamamıştım.

Siyah göz bebekleri şeytani bir ifadeyle bakarak bize doğru koşan adamın elinde normalinden daha geniş ve eğilim bir kılıç vardı. Çöl muhafızları burnu büyük konuşmalar yapıyormuş gibi dursalar da aslında oldukça güçlü olduklarını onlara bakarak bile söyleyebiliyordum. Çölün zorlu şartlarının

altında yaşamak için mücadele ederken burada gizlenen bütün tehlikelerle göğüs göğüse çarpışıyorlardı. Şehri korumak için onlarca savaşa girmiş ve galibiyetle ayrılmışlardı. Bize saldıran adam mesela; kaslı vücudu kılıcı ustalıkla kavrıyor ve patlayıcı gücü kılıcı savurmak için kullanıyordu.

Özgüvenlerinin temeli tecrübelerine dayanıyordu.

Çöl muhafızı elindeki kılıcı Aronun boğazına doğru salladığında kılıcın savrulmasıyla doğan rüzgar saçlarımla birlikte başımdaki örtüyü geriye doğru uçuşturacak güçteydi. İşte bundan bahsediyordum; zayıf değillerdi. Başımdaki örtü düşmesin diye elimle tutarken Aron kılıcı hançeriyle durdurdu. İki demirin çarpışmasından çıkan ses ıssız çölde yankılanarak dağıldı. Mücadeleyi izleyen diğer muhafızlar Aronun küçük bir hançerle arkadaşlarının kemik kıran kılıcını kolayca durdurmasına inanamayarak baktılar. Bize saldıran adamında bunu beklemediği büyüyen gözlerinden anlaşılıyordu yine de kolayca pes edecek değildi. Kılıç ve hançer birbirlerini ittirerek üstün gelmeye çalışıyordu. Adamın alnında şimdiden boncuk boncuk terler birikmeye başlamıştı.

Geri çekilerek üst üste kılıcıyla darbeler indirse de Aron kolayca bertaraf etti. Göğsü hızla inip kalkan adam "Fena değil." dese de aslında bayağı çetin bir düşmanla karşı karşıya olduğunun farkındaydı. Kılıcın etki alanının hançerden daha uzun olmasına rağmen Aron güçlü ve hızlı hareketlerle bu açıklığı kapatıyordu. İkisi de kaslı ve cüsseli adamlardı lakin çöl muhafızının gücü Aronun kolunu titretemiyordu bile.

Adam ne kadar saldırırsa saldırsın sonuç değişmiyordu. İki dakika içerisinde nefes nefese kalmıştı. Kılıcı artık Aronun hançeriyle buluştuğunda kol kasları yorgunluktan titriyordu. Bu da uzun süre direnememesini sağlıyordu. Bu şekilde onu yenemeyeceğini anlayınca koyu renkli gözleri bana doğru kaydı.

Düzenbaz düşünceleri hileye başvuracağını afişe etti.

Tedirgin olsam da Arona bir şey çaktırmamak için sakin kalmaya özen gösterdim.

Yine de bana bakıyor oluşu Su Tanrısının gözünden kaçmadı. Kaşlarını çatarak daha sert saldırıp adamı püskürttü. Kaçmasına izin vermeyip üstüne giderek seri hamleler gerçekleştirdi. Son saldırısında adamın örtüsünü keserek yüzünün açılmasını sağlamıştı. Hançer çenesinden elmacık kemiğine uzanan derin bir kesik açmıştı suratında. Adam acıyla bağırarak elini yanağına bastırdı. "Şerefsiz!" Tükürürcesine hakaret etse de Aron umursamamıştı. Diğer muhafızlar savaşa katılmak için saf bir istek duysalar

da arkadaşları yardım isteye kadar bekleyeceklerdi. Bizi küçük görüp tek adam yollarlarsa olacağı buydu.

"Hadi bunu da karşıla da görelim bakalım." Adam tekrar atağa geçtiğinde bu sefer öncekinden daha hızlı, çevik ve dikkatli adımlar atıyordu. Elindeki kılıçla Aronun açık bıraktığı her yere saniyesinde saldırıyordu. Hamlelerini uzun tutmuyor saldırdığı gibi geri çekiliyordu. Bunu Aronu yormak için yaptığını bir çocuk bile anlardı. Yüzü örten kumaş kesildiği için çöl muhafızının ifadelerini açıkça okuyabiliyordum. Deminden beri somurtan yüzü bir anda iblisvari bir sırıtmayla değiştiğinde kalbim korkuyla tekledi.

Neyin peşindeydi?

Kılıcı sol eline alıp öyle çarpışmaya başladı. Başından beri iki elini kullandığı için bu hareketi iyice şüphelenmemi sağlamıştı. Yaptığı son saldırıyla Aronun bir adım geri çekilmesini sağlayınca bacağını kaldırarak boynuna doğru tekme attı. Su Tanrısı kolunu kaldırarak tekmeyi karşıladı. Adamın yarattığı fırsatla çaktırmadan kol yeninin içinden çakı çıkardığını görünce endişeyle "Aron!" diye bağırdım. Çöl muhafızı çakıyı bana saldırmak için kullandı. Kolunu uzatıp çakıyı belime saplayacakken Su Tanrısı eliyle beni göğsümden ittirip yere düşürdü.

Yer kum olduğu için düşüşüm hafif olsa da çok sıcak olduğu için ellerim yanmıştı. Korkuyla beni itip önüme geçen Arona baktığımda yay gibi gerilen sırtını görmüştüm. Diğer çöl muhafızları yerlerinde donup kalmışlardı. Ayağa kalkarak yanlarına gidecekken Aron "Kal orada!" diye bağırınca duraksadım. Adamın elindeki kılıç yere düştü. Hemen ardından dizlerinin üstüne bıraktı kendini. Dengeyi bulamadığı için ileri geri sallanıp duran bedeni daha fazla dayanamayıp yere yığıldı. Adamdan çıkan kanın çöl kumu tarafından emilişini izledim.

Ölmüştü.

Nasıl? Cesedin önünde durmaya devam eden Aron kaldırdığı kolunu aşağıya indirdiğinde Parmaklarıyla kavradığı şeyi gördüm.

Bu bir kalpti.

Elinde tuttuğu kalp sanki sahibinden zorla alındığını fark etmemişçesine bir, iki kere daha atıp sonsuza kadar sessizliğe büründü. İstemsizce bir adım geri çekilirken kusmamak için avucumu ağzıma kapattım. Nasıl yaptı bilmiyorum ama bir şekilde eliyle adamın göğsünü parçalamış, elini açtığı yarıktan içeri sokarak oradaki kemikleri kırıp geçmiş ve kalbine ulaşmıştı. Parmaklarıyla kavradığı organı açtığı delikten çekip çıkarmıştı.

Çöl muhafızının cesedine baksaydım sol göğsündeki deliğin orada olduğunu görürdüm.

Adamın kalbini sökmüştü.

Çıplak eliyle.

Daha fazla midemdeki bulantıyı kaldıramıyordum. Eğilerek olduğum yere kusmaya başladım. Göz ucuyla Aronun elindeki kalbi yere bırakıp diğer çöl muhafızlarına döndüğünü görmüştüm. Yüzüne sıçrayan benek benek kanı koluna sildi. Öldürmek onun için nefes alıp vermek kadar kolaydı.

Daha fazlasını yapacaktı.

Bu kadar sakin olmasını inanılır gibi değildi.

Bakışlarımı kanlı elinden ayıramıyordum. Yıldızsız bir gecenin karanlığına bürünmüş göz kümeleri altınvari bir ışıkla parlıyordu. Kehribarlar sönmeden evvel tüm gücünü ortaya koyan bir Nebula gibiydi. Çöl muhafızlarının ağzını bıçak açmasa da sıranın onlara geldiğinin bilincindeydiler. Aron bulanık bir görüntü halini alacak hızda üstlerine saldırdı. Sonrasında ne olup bittiğini bilmiyorum, bakamamıştım.

Leylaklarım yerde yatan cesedin gözleriyle çakıştı.

Acıyla yüzünü buruşturan adamın boyun damarları belirginleşmiş, şoktan olsa gerek gözleri sonuna kadar açılarak göz bebekleri daralmıştı. Biraz ötemde demirin demire çarparken çıkardığı aşina sesi duyarken kulaklarımda bir uğultu baş göstermişti.

Ne kadar orada donmuş bir şekilde kalıp yerdeki cesede ve az ilerisindeki kalbine baktım, aradan ne kadar zaman geçti hiçbir fikrim yoktu. Kitlenmiştim.

Hiç ölüm görmemiş değildim. Canavarların hür gezdiği topraklarda yaşayan herkes ömrü boyunca ondan fazla ölüm görmüştür. Köyümde canavarlar yüzünden ölen birçok kişinin cenazesini kaldırmıştık. Onlarında illaki eksik uzuvları ya da canavarların pençeleriyle yırtılan yerleri olurdu ama bu... bu çok başkaydı.

"Sikerim senin belanı!!"

Aron kükrercesine bağırınca girdiğim şoktan sıyrılmıştım. Gözümün önünde toplu cinayet işleyen adamın ne olursa olsun cesetlerden birine karışmasını istemiyordum. Gözlerimle nerede olduğunu ararken onu bir başka çöl muhafızını altına alarak yumruklarken bulmuştum. Gülle ağırlığındaki yumruklarını adamın suratına ardı arkası kesilmeden indiriyordu. Yumruğu tamamen kana bulansa da durmuyordu.

Onu bir anda çıldırtan şey neydi?

Son yumruğunu adamın suratına geçirdiğinde boynundan kırılma sesi geldi. Adamın başı yana düşmüştü ve artık kıpırdamıyordu.

"Canavar!" Onlardan biraz uzakta Aronun yaptığı katliamı izleyen son çöl muhafızının gözlerindeki korku büyüyordu. En sona bırakıldığı için arkadaşlarına yapılan her şeye tanık olmuştu. Bizim yolumuzu kestikleri için bin pişman olmuşlardı.

Onları pişman ettirmişti.

Benim şoka girdiğim süre zarfı içerisinde üç kişiyi daha öldürmüştü. Yerdeki adamın üstünden kalkan Su Tanrısının gece mavisi tuniği kan lekeleriyle kirlenmişti. Ayakta dikilen bedeninin etrafında insan cesetleri yatıyordu.

Adam kafayı yemişçesine kendi kendine mırıldanmaya başladı. Gözleri korkudan pörtlemiş ve kızarmıştı. "İblis! Evet. Evet. Bunun başka bir açıklaması olamaz! Sen bir iblissin! Şeytanın tohumu!"

Şeytanın tohumu.

Adam arkasını dönüp kaçmaya çalışsa da ayakları kuma batıp çıktığından birkaç kere yere düşmüştü. Yine de ayağa kalkıp kaçmaya çalıştı. Aron'a baktım. Avına çoktan odaklanmış gözleri kaçışını adım adım izlerken onun ölüm fermanını çoktan imzaladığını biliyordum.

Birini bile sağ bırakmayacaktı.

Elini kaldırdığında parmaklarının etrafındaki mavi aurayı gördüm. Gözleri hala altın sarısı bir şekilde parlıyordu. Çöl kumunun içinden fırlayan su mızrak görevini görerek adamın sırtından girip göğsünden dışarı çıktı. Okuduğum kitaplardan birinden bazı satırlar hatırladım. Kitabın dediğine göre çölde yaşayan kişiler kumun altında saklanan suları bulup kazıyarak kuyular inşa ederdi. Tabii bu suyu bulmakta kazıp çıkarmakta ayrı güçtü. Özü sudan meydana gelen bu adam içinse yerin altındaki suyu bulup kontrol etmek çok basitti.

Su ona seslenirdi.

Adam son nefesini vermeden önce acıyla haykırdı. Su, adamı sırtından bıçakladıktan sonra kuma döküldü.

Böylece son çöl muhafızı da hayatını kaybetmişti.

Adımımızı buraya attığımız ilk günde beş kişiyi öldürmüştük bile. Evet; öldürmemişti, öldürmüştük. Ona mani olmadığım için Aronun aldığı her can da benimde payım vardı.

Bu benimde onları öldürdüğüm anlamına gelirdi.

✶

Artık tehlikenin geçtiğine emin olan Su Tanrısı adımlarını bana doğru atıp hemen önümde durdu. Altın sarısı şeklinde parlayan göz bebekleri sönünce kehribarları geri dönmüştü. Şükürler olsun, cinnet geçirmiş olabileceğinden korkuyordum. Aklı başındaydı. Aklı başındayken işlemişti o cinayetleri.

Hangisi daha kötüydü bilemiyorum.

Kaburgalarıma baskı yapan kalbim kıvranıyordu. Öldürmek için bir sebebi olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Çenem ağlamamak için verdiğim çabadan olsa gerek titriyordu. Yüzüne sıçrayan kanların bir kısmı kurumuş, bir kısmı da yeni olduğunu bildircesine tazeydi.

"Onları öldürdün." Dediğimde duygularından soyutlanmışçasına "Ölmek ister miydin?" diye sordu. Ne demek istediğini bildiğim için bakışlarımı ellerime indirdim. Ya onlar bizi öldürecekti ya biz onları.

Öl ya da öldür.

Kanun buydu.

Sakinleşemiyorum. "Kan içinde kalmışsın."

Gözlerine bakamıyorum.

Onun gözlerini ise yüzümün her zerresinde hissedebiliyordum.

Ona bakmayacağımı anlayınca arkasını dönerek çölde yürümeye başladı.

Kafamı kaldırarak sırtına baktım.

Yürürken kıyafetlerini yenileyerek üzerindeki kandan kurtulduğunu görmüştüm.

Atlarımızdan olduğumuz için geriye kalan tüm yolu yürümek zorunda kalmıştık. Bu sıcakta kumda yürümek tam bir işkenceydi. Ayaklarım kuma batıp çıktığı için ekstra efor sarf ediyordum. Aron yol boyunca konuşmamıştı gerçi bu da benim işime gelmişti. Onunla konuşmadan önce olanları atlatmam gerekiyordu yoksa dilimi tutamayacak onu kıracaktım. Öldürmek için haklı sebepleri olduğunu bilsem de yerimde kim olsa öyle bir sahneye şahit olduğunda aklını yitirirdi.

"Geldik." Verdiği haberle başımı kaldırarak şehrin yüksek surlarına baktım.

Vak'a şehri.

Taştan yapılmış gibi duran evlerin çatıları kubbe biçimindeydi. Şehrin etrafı yine taştan dikilmiş duvarlarla çevriliydi. Taşların arasındaki boşluklar çamurdan yapılan sıvayla doldurulmuştu. Surlar bayağı sağlam duruyordu. Yine taşlarla etrafları daire şeklinde örülmüş su kuyularını görebiliyordum. Muhtemelen bu kuyular insanlar yararlansın diye içeriye de açılmıştı. Yürüdükçe surlar büyüdüğü için şehrin içini de görememeye

başladım tabii. Şehrin giriş kapısına yaklaştığımızda bizi iki nöbetçi karşıladı. Nöbetçiler bizi tuzağa düşüren diğer çöl muhafızlarıyla aynı kıyafetleri giyiyorlardı. Kavruk tenleri güneşin altında iyice yanmış ve kararmıştı. Davetsiz misafirler için ellerinde mızrak taşıyorlardı.

Bizi fark ettikleri anda suratlarındaki ifade çirkinleşmişti. Buraya uzun zamandır dışarıdan kimse gelmiyor muydu? Çöl muhafızları ticaret için gelen kişileri de öldürüyorsa bu şehre yiyecek nasıl giriyordu?

Mızrakların başını bize doğru çevirdiler.

"Durun!" Nöbetçilerin ikazıyla birlikte duran Aronu taklit ederek bende yürümeyi kestim.

"Kimsiniz? Buraya ne için geldiniz?!" Su tanrısı insanı anında etkisi altına alan gözlerini nöbetçilere diktiğinde aramızdaki mesafeye rağmen duruşlarını dikleştirdiklerini görebilmiştim.

"Ben ve karım Maar şehrinden geliyoruz, tüccarız. Mal için buraya geldik ancak yolda bir grup eşkıyanın saldırısına uğradık. Kervanım parçalandı, bana emanet edilen insanlar ise katledildi. Karımla ben onların elinden şans eseri kaçabildik. Hal böyle olunca bize en yakın şehre sığınmaya karar verdik. Lütfen, şehrin reisiyle görüşmemize izin verin."

Aron mağdur rolü oynarken ben de bir gün de bütün mal varlığını kaybetmiş tüccar karısı gibi kederli duruyordum. Pot kıracak olursam nöbetçiler anında fark ederlerdi zira bakışları bir an olsun üzerimizden ayrılmıyordu. Heyecandan kalp krizi geçirmezsem iyidir.

Yakalanırsak sonumuz darağacıydı!

Söylediklerimizden sonra nöbetçiler birbirlerine *'Ne yapacağız?'* bakışı attılar. Çöldeki muhafızların Vak'a şehrine bağlı olup olmadıklarını teyit etmenin bir yolu olmadığından sadece şüphelenmekle kalmıştık. Belkide Aronun dediği gibi çöl eşkıyalarından başka bir şey değillerdi. Her halükarda muhafızlardan buradakilerin haberi olduğuna emindim. Çöldeki ölümlerden, kayıplardan öyle ya da böyle söylentiler çıkardı.

Nöbetçilerin ikilemde kalmasına anlam veremiyordum. Gerçekten durumun farkında değiller miydi? Biz onlar için ya fırsat ya da belaydık. Reislerine her şekilde bizden bahsetmek zorundalardı. Çöl eşkıyaları gerçekten varsa onlar hakkında bizden bilgi alıp peşlerine düşebilirlerdi tabii Su Tanrısı onları öldürmeseydi. Çöl muhafızlarının gerçekten Vak'a şehriyle bir ilgisi olduğunu varsaysak onları geçebildiğimiz için de tehdit oluşturuyorduk.

Üçüncü bir olasılıkta yok değildi tabii. İçimde filizlenen şüphe tohumuyla gözlerim kısıldı. Ya nöbetçiler tüm bu olasılıkların farkında oldukları halde bizi içeri almak istemiyorlarsa? Bizi içeri almak istememelerinin bir *nedeni* vardı. O neden bizi buraya getiren şeydi.

İçlerinden biri ağzını açıp sonunda konuşmaya başlayacakken birden kucaklanarak surun üzerindeki zeminde buldum kendimi. Su Tanrısı üstün yetenekleriyle metrelerce uzunluktaki sura tek zıplayışla çıkmıştı. İkinci kez yaşanmışlık hissiyle dolarak Arona baktım. Ne yapıyordu bu? İçeri zorla mı girecektik yani? Bunca plan niyeydi o zaman!

"Dur! Hemen aşağıya inen! İzinsiz girişin sonu ölümdür!" Muhafızlar aşağıda öfkeyle bize bağırırken diğerinin izinsiz girişi haberdar etmek için ana kapıya doğru koşturduğunu gördüm.

Su Tanrısı beni kucağından indirdikten sonra sonu yokmuş gibi gözüken çölü çenesiyle işaret ederek "Alarm verseniz iyi olur yoksa şehirdeki herkes akşam yemeği olacak." dedi. Muhafızlarla birlikte Aron'un gösterdiği yere baktığımda çöl kumuna dalıp çıkarak olağanüstü bir hızla şehre yaklaşan şeyi görmüştüm.

O da neydi öyle!

Ana kapıdaki muhafız bu sefer farklı bir neden için kapıyı yumruklarıyla dövmeye başladı. Bir yandan da "Kum solucanı! Uyarı çanını çalın kum solucanı şehre yaklaşıyor!" diyerek boğazı yırtına dek bağırıyordu. Muhafızın telaşlı sesi içeriye ulaşmış olmalı ki Gong'a üç kere vurularak tehlike haber edildi. İnsanlar kaçıp saklanmaya çalışırken bağrışıyorlardı. Umarım o hengamenin ortasında kalıp ezilenler olmazdı. Garip bir şekilde içimde korkunun adı dahi anılmıyordu.

Güvende hissediyordum.

Saatler önce onca insanının canını alan bir adamın yanında bu kadar güvende hissediyor olmam saçmalıktı. Ona güvenmememem için bana birçok sebep sunsa da akıllanmayan kalbim inatla ona yaslanıyordu.

Su Tanrısı bana bakınca bende ona baktım. Kehribarlar "Sadece seyret." dedi.

Sanırım karışmayacaktık. Ona uyarak çöl solucanına döndüm. Aslında bana bakışının asıl nedeni korkup korkmadığımı görmekti. Çöl solucanı olarak adlandırılan yaratık gerçekten de solucana benziyordu. İnsan derisini anımsatan gövdesi sürünerek ya da kumun içine girerek birkaç metre öteden kafasını çıkarıp yüzeye çıkıyordu. Yerin altına saklanabilme özelliği onu daha da tehlikeli yapıyordu. Türdaşlarına nazaran sekiz metrelik uzunluğu

vardı. Gövdesi de bayağı kalındı. Kafasının olması gereken yere dikenleri andıran sarı dişlerler çevrili kocaman bir ağız yerleştirilmişti. Göz, burun namına hiçbir şey göremiyordum.

Çöl solucanıyla aramızdaki mesafe git gide kısalırken ana kapının kanatları gıcırdayarak açıldı. İçeriden bir dolu muhafız ellerinde mızraklarla dışarı çıkıyorlardı. Dönen tekerleklerin sesini işitince kapıdan iterek geçirdikleri mancınığı gördüm. Neredeyse her şehir bu tarz savaş araç gereçlerine sahipti. Özellikle canavarların yuvalarına yakın bölgelerde yerleşim yeri kuran insanlar ağır silahlara ihtiyaç duyuyorlardı. Sorumluluk sahibi her saray kendisine bağlı şehirlere, kasabalara, köylere bunlardan üç-dört adet yollardı.

Mancınığın kepçeye benzeyen ağzına kanter içinde kalmış altı-yedi kişinin taşıdığı kayayı yerleştirdiler. Taşın üzerine yeşil bir balçık sürdükten sonra meşaleyle kayayı ateşe verdiler.

"Fırlat!!" Liderleri emir verdiğinde mancınığı tutan düzenek serbest bırakıldı. Alev alev yanan kaya uçarak solucanın gövdesine çarptı. Kolayca yanacak gibi görünen derisine rağmen gövdesine yediği kaya tarafından yere serilmiş, sadece ufak bir yanık meydana gelmişti. Solucan düştüğü yerden sallanarak kalkıp acıyla kükredi. Devasa ağzından dört bir yana sıçrayan tükürükleri öfkeden deliye döndüğünü gösteriyordu. Solucanın kükremesiyle oluşturduğu ses dalgaları yüzünden ellerimi kulaklarıma bastırdım yoksa kulak zarlarım patlayacaktı.

Vak'a şehrinin askerlerinden birkaçı ses dalgalarının peşinden getirdiği korkunç rüzgarın akımına kapılarak sırt üstü surlara yapışmışlardı. Aron kolunu belime sardığı için kıl payı uçmaktan kurtulmuştum. Su Tanrısı ayakları yere çivilenmişçesine rahatça rüzgar dalgasını karşılamıştı. Saçları ve kıyafetleri ahenkle dalgalanırken soğukkanlılıkla olanları izliyordu.

"Onu kızdırdılar." Acıdan ardı ardında çığlık atarak delirmiş gibi davranan solucanın ilk hedefi askerler olmuştu. En yakınındakileri kaçamadan ağzına alıp dişleriyle ikiye bölerek yutmuştu. Bellerinden aşağısı ise yere düşmüştü. Vücudunun alt kısmını kuyruk gibi kıvırarak mancınığa savurmuş ve aleti paramparça etmişti. Vak'a şehrinin askerleri mancınık yok edilince korkuyla şehre doğru koşturdular.

"Aron bir şey yapmayacak mısın?" İnsanların çöl solucanı tarafından öldürülmesine seyirci kalamazdım! Aron soruma kayıtsız kalınca yardım etmesi için ısrar edecekken elinin etrafında mavi bir auranın dolanmaya başlamasıyla rahat bir nefes almıştım. Elini kaldırarak savurduğunda yerin

altından çıkan kalın buz saçakları solucanı beş-altı yerinden delip geçmişlerdi. Çöldeki adamı su mızrağıyla öldürmüşken solucanı buz saçaklarıyla öldürmüştü.

Buz, suyun katı hali; su, sıvı hali; su buharı ise suyun gaz haliydi. Aron suyun bütün hallerine hükmedebilirdi. Solucan can havliyle son kez bağırıp yere yığıldı. Düşmesinin etkisiyle zemin hafifçe titremiş ve kum yukarı kalkarak toz bulutu oluşturmuştu. Buz saçakları yerin altına çekilince solucanda açılan bebek kafası büyüklüğündeki deliklerden çıkan mavi renkli kan hem kumu hem de çöl askerini kanla yıkamıştı.

Iyy çok iğrenç.

Çöl askerleri neler olduğunu hala kavrayamadıklarından şaşkınlardı. Bazıları bacaklarındaki güçleri kaybederek popolarının üstüne düşmüşlerdi. Kendilerine daha çabuk gelenlerse bizim olduğumuz yere, Arona bakıyorlardı.

Buz gücünü kullanabildiğini görmüşlerdi.

"Bu ne güzel bir tesadüf böyle? Bir kullanıcı daha aramızda." Kullanıcı... Bu hitap bizimkilerin aralarında konuştuğu kişilere denilmiyor muydu? Ses arkamızdan geldiği için o tarafa doğru dönünce iki askerin ortasında duran kadını gördüm. Benden bir kafa daha uzundu. Yaşımızda aşağı yukarı aynı görünüyordu. Kadının hem saçı hem de göz bebekleri maviydi. Çölde yaşadıkları için kıyafetleri olması gerekenden daha açık seçikti. Kıyafetlerindense takılarına önem verdiği besbelli. Bulduğu her inci boncuğu takmıştı. Bu zamana dek gördüğüm insanlara nazaran ten rengi koyu değil açıktı. Eh yanındaki askerlerden biri ona bambudan yapılmış bir şemsiye tuttuğu için kadının güneşten yanmamasının nedeni anlaşılabilirdi.

"Kimsin?" Aronun sorusuna kadın hoş bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ben Şhika, Vak'a şehrinin reisiyim." Şehrin bu kadar genç bir reisinin olmasını beklemiyordum.

Su Tanrısı bilmiyormuş gibi davranarak "Kullanıcı demekle neyi kast ettin?" diye sorunca Şhika adındaki reis elini şehre doğru uzatarak "Bu konuşmaya içeride devam etmeye ne dersiniz? Yorgun olduğunuzu görebiliyorum." demişti. Beni tamamen görmezden gelmesini geçtim birde Aronu yermişçesine süzüyordu.

Sinirlerim tepeme çıkmıştı.

Su Tanrısı Şhika'nın davetini kabul edince hep birlikte şehrin ana kapısına indik. Vak'a şehrinden içeri girdiğimiz anda Kalahari çölüne geçiş koridoruyla geçerken nasıl hissettiysem öyle hissedince gerilmiştim. Büyü!

Ragnar ilkinde olduğu gibi ikinci tahmininde de haklı çıkmıştı. Burada büyü yapabilen birileri vardı.

Kapıdan gözüken manzara sahteydi.

Şehre adım attığımız anda içerisi tamamen değişerek yerini çok farklı bir görünüşe bırakmıştı.

Gecenin göğü ürpertiyi ayaklarımın en ucundan başattı.

Burası nasıl bir yerdi böyle?

ღ Bölümü uykulu halde paylaştığım için soru sormayı unutmuşum 😳

ღHemen geçeyim sorularıma ehehehe. Bölüm nasıldı? En sevdiğiniz yer neresi oldu?

ღ Aronum civanımın güçlerini yavaştan görüyoruz sanki :D

Bir sonraki bölümde görüşürüz ♡

☽ ŞÜPHE

Bana ulaşmak için;

İnstagram hesabım = endless_q.r

Twitter hesabım = Endless_QR

♡

NOT! Arkadaşlar bundan sonra bölümler iki haftada bir gelecek çünkü elimde sadece iki bölüm kaldı stok yapmam lazım. Stoklarım artınca yine haftada bire düşürürüz. 😟

| ﻩ Mana

Bir istiridyenin kıymetli incisi gibi saklanmıştı bu şehir.

Göğün göğsüne ucu mora boyanmış bir fırça batırılmıştı sanki. Suyla buluşan fırça rengini bütün mehtaba dağıtarak ondan maviyi çalıp moru vermişti. Dışarıda güneş batmaya yakın olduğu için ufuk kızıl bir renge bürünmüştü buradaysa ufuk orkide rengindeydi. Korkuyla batan kara güneşe baktım. Evet, buradaki güneş *simsiyahtı*. Leylaklarıma yansıyan manzara güzel bir tablodan çıkmış gibi dursa da hayal gerçekle karışınca insan ürkmeden edemiyordu.

Korka korka başımı göğe kaldırdım.

Güneş batmaya durduğu için Ay yavaşça mehtapta belirmeye başlamıştı.

Normal boyutundan kat kat büyüklükteki dolunay arşa yükseliyordu.

O da tıpkı güneş gibi zirft karasıydı.

Dolunay'ı yüzük gibi saran mor haleye bakarken kuvvetli bir çekim gücü hissediyordum. Hipnotize ediyormuşum gibi başım dönmeye başladığında parmaklarımı sıkan güç beni şuana çekti. Aron ters ters bana bakarak çenesiyle *'Önüne bak.'* dedi. Bakışlarımı gökyüzünden gönülsüzce çekerek şehrin geri kalanında gezdirdim. Bir şey beni Dolunay'a bakmaya zorluyordu. Bu hissiyat beni gökyüzüne bakmaktan daha da çekindirdi.

Bu etkiyi yaratan büyü müydü?

Ayaklarımın içine giren kum taneleri ve yüzüme vuran kavurucu sıcaklık hala çölde olduğumuzun kanıtı olsa da az önceki değişimden sonra gerçekten çölde olduğumuzu söyleyemiyordum.

Şehrin ortasına panayır kurulmuştu. Özel bir günü mü kutluyorlardı acaba? Akşam olmaya başladığı için sokak lambaları yanarak yolları aydınlatıyordu. Kahve rengindeki birçok açık çadırın içerisine tezgahlar dizilmişti. Tezgahlarda çeşitli yiyecekler pişiriliyor, meyve, sebze aklınıza gelecek her türlü yiyecek satılıyordu. Bazı tezgahlarda ise çöl insanlarının giydiği çeşitlikte kıyafetler, ziynet eşyaları ve daha ne olduğunu çıkaramadığım birçok şey yer alıyordu. Şehre yaprakları yere dokunan ağaçlardan dikilmişti. Gövdeleri tırtıklı olan bu ağaçların yanlarında genelde kaktüsler bulunuyordu. İnsanlar kaktüsleri bir bıçağın yardımıyla yararak içinde tuttuğu suyu kaplarının içine boşaltıyordu.

Bu ağaçlar çöldeki susuzluğa dayanabilen cinsten olmalılar.

Her şey olağanmış gibi erkekler çalışıyor, kadınlar alışveriş yapmaya devam ediyor, çocuklar insanın kulağına melodi gibi gelen gülüşmeleriyle etrafta koşuşturup oyun oynuyorlardı.

Gökyüzündeki tuhaflığın farkında değilmiş gibi davranıyorlardı.

Ya da gerçekten farkında değillerdi.

Az evvel ki baş dönmesini hatırlayınca içine sıkıntı basmıştı.

Dolunay'ın insanlara bir şeyler yaptığına dair inancı kuvvetleniyordu.

Su Tanrısının bütün bu olanlara karşı tepkisinin ne olacağını merak ettiğimden çaktırmadan ifadesini inceledim. Kehribarlara inen sis tabakası ne düşündüğünü görmememi engellemekle kalmıyor ona donuk bir ifade de katıyordu.

Aron içinde ne sakladığını belli etmeyen bir adamdı.

Şhika dudaklarındaki geniş gülümsemeyle bize döndü. Şuna Arona döndü desek daha doğru olur! Hanımefendinin beni gördüğü yoktu çünkü. Tırnaklarımı avuç içlerime saplayarak sakinleşmeye çalıştım. Adım gibi eminim bilerek yapıyordu! Saçına yapışıp tavuk gibi tüylerini yolduğumda da beni görmezden gelmeye devam edebilecek miydi bakalım.

"Gördüğünüz üzere kutlamalar için hazırlıklar devam ediyor üstelik başınızdan geçen felaketler yüzünden çok yorgun olmalısınız en iyisi gezimizi burada sonlandırmak. Daha sonra lütfederseniz size şehri gezdirmekten memnuniyet duyarım. Ayrıca kalacak yer içinde endişelenmeyin sizi evimde ağırlayacağım." Yapmacık bir şekilde tebessüm ederek "Çok naziksiniz." dediğimde göz ucuyla bana bakıp gülümsedikten sonra tekrar Arona döndü.

Gözlerini ondan alamadığını daha iyi anlatamazdı.

Aron "Şehrin reisi sizsiniz nasıl uygun görüyorsanız öyle olsun." deyince Şhika göğsünü kabartarak otuz iki diş sırıttı. Bizi evine doğru götürürken yol boyunca Vak'a şehrinin insanları tarafından selam alarak ilerlemiştik. Şhika'yı sevdikleri ona yaklaşımlarından anlaşılıyordu. Görünüşe göre burada korkuyla değil, saygı ve sevgi çerçevesinde bir yönetim icra ediyordu. Oysaki karısı yanındayken evli adamlara sarkmaktan çekinmediği için kötü bir reis izlenimi bırakmıştı üzerimde!

Diğerlerinden daha geniş ve uzağa yapılan eve yaklaştığımızda içeri girmeden evvel merdivenleri tırmanmamız gerekmişti. Kapıda bekleyen nöbetçiler Şhika'ya selam verdikten sonra göz ucuyla bize bakıp geçmemiz için izin verdiler. Evin zemini çöl kumunun sıkıştırılmasıyla yapılmış gibiydi.

İçi sade ve şık döşenmişti.

Salona karşılıklı yerleştirilen koltukların arasında dışarıdaki ağaçlardan yapıldığını düşündüğüm bir taht görünce kaşlarımı yukarı doğru kaldırdım. Tahtın gövdesine değerli mücevherler gömülmüştü. Hım.. Birileri reislik işine kendisini fazlasıyla kaptırmış gibi görünüyor. Saray hanedanları bile evlerinde taht ya da tahtta benzeyen bir eşya bulundurmaya cüret edemezlerdi.

Taht hükmetmenin sembolüydü.

Tanrılara bahşedilmişti.

Aron buz kesen bakışlarıyla tahta bakıyordu. Her şeyden habersiz olan Şhika ise kıvıra kıvıra tahtına giderek oturup bacak bacak üstüne atmıştı. Tahta oturuşu başkaldırıydı. Oturduğu toprakların sahibine itaatsizlikti.

Su Tanrısına meydan okuyordu.

"Odanıza çekilmeden önce hikayenizi birde sizden duymak istiyorum." Aron nöbetçilere anlattığı şeyleri eksiksiz bir şekilde Şhika'ya da anlattı. Karı koca olduğumuzu ilk elden öğrendiğinde bakışlarını gayet ayrıntılı bir şekilde üstümde gezdirmişti. Göz bebeklerinde saklayamadığı kıskançlık pençelerini çıkarınca zevkle sırıttım.

"Başınıza gelenler için ne kadar üzüldüğümü tarif edemem. Maalesef diğer şehirlerden uzakta ve ıssız bir yerde yaşadığımız için eşkıyalar tüccarların malını yağmalayıp geçimlerini bu şekilde sağlıyorlar." Hüzünlü bir ifade takınsa da içten içe çöl eşkıyalarına bizi ellerinden kaçırdıkları için lanet okuyor olabilirdi. Şehre giriş çıkışların tutulduğunu biliyorduk. Bu kadınla muhafızların istedikleri gibi dışarı çıkıp içeri girebilmeleri şüpheliydi. Ne yani dışarıdaki gökyüzü ile içerideki aynı mı gözüküyordu

onlara? Beni buna kimse inandıramazdı. Ondan şüphelenecek hiçbir şeyimiz olmasa bile başlı başına taht olayı bile yeter de artardı.

İlk zanlımız bu kadındı.

"Sizin de izniniz olursa birkaç günü şehrinizde geçirmek istiyoruz. Daha sonra yük olmamak için Maar'a geri dönmenin bir yol bulacağız." Aron komik bir şey söylemiş gibi Şhika şuh bir kahkaha atarak "Gitmek için acele etmeyin şehrimizde herkese yetecek kadar yer var." dedi. Ardından ifadesini ciddileştirerek "Benim esas merak ettiğim mesele çöl solucanını öldürürken kullandığın güç... Buz'un çocuklarından birisin değil mi?" diye sorduğunda Aronun dudakları düz bir çizgi halini aldı.

Ateş'in çocuğu, Suyun çocuğu, Hava'nın çocuğu, Toprağın çocuğu... Aronun gücünü sorgularken Tanrılara ait söylevi kullanmıştı.

Yine.

Bu Tanrıları kendisiyle eşdeğer gördüğü anlamına gelirdi.

Aron tüccar maskesini mükemmel bir şekilde takarak Şhika'nın sorusuna çekimser bir yaklaşım gösterdi. "Şhika hanımın gördüğü şey ne ise doğrudur." Güçlerini bilerek herkesin önünde kullanarak ortaya yem atmış ve Vak'a şehrinin sakinlerinin bu yemi yutmasını beklemişti.

Yemi yutan balık oltaya takılmıştı.

Şhika gözlerindeki şeytani parıltılarla "Yanılmadığımı biliyordum! Bir kullanıcının kokusunu kilometrelerce öteden alabilirim." dedi. Arona lezzetli bir yemekmiş gibi bakarken kendisini avını kesen bir avcı sanıyordu.

Av oydu.

Avcı ise onunla oynuyordu.

Ben konuşmalarından hiçbir şey anlamamış gibi davranarak "Kullanıcı derken ne demek istiyorsunuz? Kocamın başı dertte mi?" diyerek düzmece bir korkuyla sordum. Bana avam tabakasındanmışım gibi yeren bakışlar atsa da bir saniye sonra bakışlarını düzeltti. Aronun bizi izlediğini biliyordu. Eskiden onu sadece beğeniyordu şimdi kullanıcı olduğunu doğrulayınca beğenisi bambaşka bir şeye evrilmişti; ilgiye.

"Sizin de bildiğiniz üzere yaşadığımız dünya sonsuz bir potansiyele sahip olduğu için türlü türlü mucizelere de gebe kalabiliyor. Hiç insanların çift yaratıldığı sözünü duymuş muydunuz? Ben bu düşünceye gönülden inanıyorum. Biz bunun kanıtı değiliz de neyiz? Dört büyük Tanrının sahip olduğu kadim güçler hiçbir kan bağına gerek duymadan özel insanlarda görülüyor..." Şhika elini açıp yukarı kaldırdığında avucunun içinden su taneleri yükseldi. Arona bakarak yarıda bıraktığı cümlesini tamamladı.

"...Senin ve benim gibi." Havada süzülen su damlarının avucunun içine alarak yok etti. "Bu sadece gücümün küçük bir kısmı. Görüyorsun ya ben suyu kontrol edebilirken sen buzu kontrol edebiliyorsun." İnsanlar çift yaratılmıştır sözüyle iki şeye parmak basıyordu. Birincisiyle Tanrılarla Kullanıcıların bir elmanın iki yarısı olduğunu, ikincisiyle Aronla birlikte olmak için yaratıldığını kastediyordu. Göğüs kafesime ağır, karanlık bir his sızdı.

Bakışmalarına tahammül edemiyordum.

Bakma.

Bakma ona.

Su Tanrısına soylular, zenginler ya da benim gibi fakir bir köyden gelen sıradan insanlar gelin olarak kurban edilebilirdi, gelin olmak için herhangi bir sınırlama yoktu. Lakin... soylu bir kadın doğduğu andan itibaren gerçek bir hanımefendi gibi yetiştirilirdi, taşıdığı kanla ise öne çıkardı. Zengin bir kadın soy kanına sahip olamasa da aynı şekilde parasıyla hanımefendi dersleri alarak büyütülürdü. İki seçenekte de bir Tanrıya yakışacak gelinler olurlardı.

Bense her yönden eksiktim. Ne soy kanına sahiptim ne de paraya. Görgü bilmeyen, hanımefendi kurallarından bihaber ve alt tabakadandım. İsteyerek bir Tanrı gelini olmasam da bazen gece geç saatlerde bu düşünceler beni yiyip bitirdiğinden uykusuz kalırdım. Hanımefendi dersleri için elimden geleni yapıyor olsam da hala yeterli olmadığını biliyordum. Şölende de hanedan üyelerinin attığı aşağılayıcı bakışlar aslında beni Arona yakıştırmadıkları içindi. Ne yaparsam yapayım geldiğim yeri değiştiremezdim.

Beni asla kabul etmeyeceklerdi.

Şhika'nın üstü kapalı bir şekilde Aronun diğer yarısı olduğunu ima etmesi eksikliklerimi yüzüme vurmuştu. Bu kadın benden daha donanımlıydı. Vak'a şehrinin reisi olduğu gibi Aronun güçlerine de sahipti. Söylediklerinden sonra öyle bakışınca hayali bir el yüreğimi tutup bütün gücüyle sıkmıştı.

Ona bakma.

Bana bak.

Aron üzerindeki bakışlarımın ağırlığını hissedince kehribarlarını bana çevirdi. Ona nasıl bakıyordum bilmiyorum sadece bakışlarımız buluşunca oradaki afallamayı gördüm. Kehribarları beni görmeye başladığı için olsa gerek kalbimdeki hayali el az da olsa parmaklarını gevşetmişti.

"Bizim gibi özel insanlar Tanrıların güçlerini kullandığı için kendimizi de bu şekilde adlandırdık." Şhika aramızdaki bakışmanın farkında değişmişçesine konuşmayı sürdürdü.

"Saklanmak ve uzun süre hayatta kalmaya çalışmak zorlu bir süreçti ancak artık saklanmamıza gerek kalmadı. Burada, şehrimde, benim emrim altında özgürlük sadece bir hayal değil. Yerlerini alabileceğimiz korkusuyla bizi avlamak isteyen Tanrılar burada bize dokunamazlar. Sadece sözlere güvenememenin ne kadar zor olduğunu biliyorum fakat şunu bil ki bizim gibi olanları korumaya ant içtim. O yüzden dilediğince burada kalabilir hatta yeni bir hayata başlayabilirsin. Zaman geçtikçe haklı olduğumu anlayacaksın."

Aron zorlanarak bakışlarını benden çekip Şhika'ya dikti. Daha demin söylediklerini duymakta güçlük çekmiş gibiydi. Kafasının burada olmadığını o anda anladım. Ne düşünüyordu? Benim yüzümden dikkati dağılmıştı işte... Duygularla hareket edip onun önüne çıkmak istemediğimden bütün konuşma boyunca sessiz kalmaya karar vermiştim. Şhika'nın gülümsemesi Aron ona kesin bir cevap vermediği için sekteye uğrasa da moralinin bozulduğunu bize belli etmek istemedi. Ellerini birbirine vurarak "Hemen cevap vermene gerek yok, biraz daha düşün. Bugün başınıza bir sürü iş geldi, yorgun ve aç olmalısınız. İyi bir istirahadı da hak ediyorsunuz tabii. Yemek akşam sekiz de. Birkaç gün burada kalıp şehrimi gezin burayı seveceğinize eminim." dedi.

O sırada koridordan çıkıp gelen hizmetçiler elleri önlerinde bağlıü başları yere eğik bir şekilde emirleri beklemeye başladılar. Şhika tahtından kalkarak "Hizmetçiler size kalacağınız odayı göstersin daha sonra yemekte buluşuruz." deyip gözden kayboldu.

❖

"Bir ihtiyacınız olursa kapı nöbetçilerine bana seslenmelerini söyleyin, iyi istirahatler." Hizmetçiler bizim yanımıza geldiklerinden beri başlarını bir kez olsun yerden kaldırmamışlardı. Bilerek bizimle göz teması kurmaktan kaçınıyorlardı. Çöl insanları yabancılara karşı yabani miydi yoksa bunu yapmaları mı emredilmişti? Ateş sarayında da böyleydi. Hizmetçiler doğru düzgün birbirleriyle bile konuşmuyordu. Hadi onlar Loki'nin korkusundan böyle davranıyorlardı Vak'a şehrinin hizmetçilerinin derdi neydi peki? Reislerinin evine gelirken sokaktaki insanlar onu sevgiyle karşılamıştı.

Her neyse. Bu şekilde rahat ediyorlarsa diyecek bir şey yoktu zaten.

Hizmetçiler yanımızdan ayrılınca gözlerimi kısaca oda da gezdirdim. Dışarısı gibi içerisi de taştan örme duvarlardan oluşuyordu. Mobilyalar

oldukça eskimişti. Kapının hemen yanında gömme bir dolap vardı. Sağ tarafa kahvenin tonlarında cibinliği olan çift kişilik bir yatak konulmuştu. İçeriyi duvara çivilerle sabitlenmiş iki yağ lambası aydınlatıyordu. Şehri dolaşmamızdan sonra reisin evinde uzun soluklu bir konuşma yapınca zaman hızla geçmişti.

Yorulduğumdan yatağın ucuna oturdum. Aron soğuk kahve tonlarındaki kalın perdeyi aralayarak pencereden dışarıyı izliyordu. Bakmasam bile içeriye vuran renkten dolayı gökyüzünün tamamen kararmadığını, yalnızca morun koyu bir tonuna büründüğünü biliyordum. Yorgunluktan kaslarım ağrısa da burada uyuyabilir miydim bilmiyorum. Şehre casus olarak girdiğimiz için sanki her an bir yerden birileri çıkıp bize saldıracakmış gibi hissetmekten alıkoyamıyordum kendimi.

İyice psikolojim bozulmuştu.

Arona baktım. Bir anda gözlerimin önüne kalbini söktüğü adamın yüzü gelince elimin altındaki tüyleri keçeleşmiş battaniyeyi sıkarak görüntüyü hafızamdan silebilmek için gözlerimi sıkıca kapattım. Uyuyamayacak olmamın tek nedeni yorgunluk değildi. Öldürdüğü adamların hayaletlerini kabuslarıma konuk etmek istemiyordum.

"Ne düşünüyorsun?" Susturduğum her şeyin kafamda çığlık attığını ona söylesem beni anlar mıydı acaba? Hepsinin icabına bakamadığımı... Gözlerimi açmadan alışagelmiş bir şekilde "Hiçbir şey." dedim, bana bakıyordu. İki kor parçasını andıran gözlerinin yüzümü yakmasından bunu anlayabilir hale gelmiştim. Geçiştirircesine verdiğim cevaba karşılık "Demek hiçbir şey." derken sesinin tınısında inançsızlık kol geziyordu. Pencereden ayrılarak yanıma geldiğini odada yükselen ayak seslerinden kestirdiğim için gerilmiştim. Ona çaktırmamaya çalışsam da o gözlerin göremeyeceği hiçbir şey yoktu.

Eğilerek ellerini yatağa bastırdığından karyola içe doğru çökmüştü. Sıcak nefesi yüzümü yaladığı için göğsüm körük gibi inip kalkmaya başladı. "Çok kötü bir yalancısın." Bu adamın nefesi bile tuzlu deniz kokusuyla bütünleşmişti. Yakınlığımızdan dolayı verdiği nefesleri içime çektiğimden ciğerlerim tuzdan dolayı yanmaya başladı. "Şimdi uslu bir kız ol ve bana aklından neler geçirdiğini söyle." Düşündüğüm şeyler onu ne ilgilendirirdi ki? Israrcı davranmasına anlam veremeyerek gözlerimi açtığımda bunu yaptığıma anında pişman olmuştum.

Ağzımın içine girecek kadar yakınımda durduğu için görebildiğim tek şey kehribarlarıydı. Ona yalan söylediğim için kızgındı. Kızgın olduğu için

kehribarları şöminede yanan iki köz parçasına dönüşmüştü. Kalbimin ritmi yakınlığımızdan dolayı değişirken onunda bulunduğumuz duruma tepkisiz kalamadığına şahit olmuştum. Gözleri gözlerimle buluştuğunda kızıl rengini alan kehribarları usulca sönmeye yüz tutmuştu.

Leylaklarımı aşağıya indirmemek için direnirken "Sadece bugün olanları düşünüyordum." dedim. Bakışları bir süre gözlerimin içini talan ederek her bir noktaya fütursuzca dokundu. Ellerini yataktan çekerek beni kıstırdığı kollarından kurtardı.

"Hayır, bugün olanları değil çöldeki cesetleri düşünüyorsun."

Beni kolayca okuyabilmesi bugünün daha ne kadar beter olabileceğini ciddi ciddi düşünmemi sağladı. "O da var elbette."

"Korktun."

"Ne?"

"Olanlar seni korkuttu." Yüzüme dik dik bakarak "Ne olmasını bekliyordun ki? Bir Tanrı'nın gelinisin Mana. Benim hayatım bu! Benim hayatım kandan seller, cesetlerden dağlar, ölümlerden ibaret. Çölde gördüklerinin yaptıklarımın yanında lafı bile olmaz. Daha fazlasını yapacağım, daha fazlasını göreceksin. Aldanma Mana. Bu halime aldanma!" dedi. Bağırmamasına rağmen gözleri zıvanadan çıktığını söylüyordu. Korktuğumu düşünmesini mi onu bu hale sürüklemişti? Bu halime aldanma derken asıl yüzümü görmedin diyordu bana.

Sana izin verdiğim kadarını görüyorsun demenin bir başka yoluydu.

Yutkundum. "Korktum." Duraksadı, bana döndü. "Korktum ama yemin ederim korkum ölüm görmekten değildi." Bana anlamamış bir ifadeyle baktı. "Sen benim hayatımı toz pembe mi sanıyorsun? El bebek gül bebek yetiştiği mi, ne bileyim pamuklara sarılarak büyütüldüğü mü mü sanıyorsun? Çok ölüm gördüm Aron. Tahmin edemeyeceğin kadar hem de ama hiçbiri senin öldürme çeşidine benzemiyordu. Yalan değil, orada sen değil gibiydin. Şimdi bana diyeceksin ki beni daha ne kadar tanıyorsun ki bunu söyleyebiliyorsun. Haklısın, seni tanımıyorum ama... açıklayamıyorum işte. Beni farklı bir yönünle tanıştırdın, bende tökezledim." Ne diyorum ben? Cidden ne anlatmaya çalışıyorum? Saçmalamaktan başka bir şey yapmıyordum.

Utanç verici.

Söyleyemem. Ölümlerden değil, senin öldürürken *aşinalığın* beni korkuttu diyemem.

Ben abuk sabuk ne konuşuyorsun demesini beklerken o beni anlamış gibi bakıyordu ya da bana öyle geliyordu. Kehribarlarında toplanan karanlık

dağılarak "Benden korkuyor musun Mana?" diye sordu. Sanki her şeyi elinin tersiyle itebilirdi bu hariç, bu sorunun cevabı hariç.

"Senden korkmuyorum." Desem de dudakları alayla yukarı doğru kıvrılmıştı.

İnanmıyordu.

Niyeyse bana inanmaması içimde bir yerlere dokunmuştu. Bu sefer öfkelenme sırası bendeydi. Kaşlarımı çattım. "Beni gördüğün anda söylediğin ilk şey neden yaşıyor olduğumdu. Beni zindana attırdın, oradan çıksam da beni kabul etmeyi reddettin. Tüm yaptıklarına rağmen bir kez olsun geri adım attım mı Su Tanrısı? Her seferinde üzerine gelip karın olduğumu sana hatırlatmaktan çekindim mi? Şimdi sana senden korkmadığımı söylüyorsam senden korkmuyorumdur."

Biraz öncesine nazaran bana daha dikkatli bakıyordu. Kim bilir benim onu çözemediğim gibi belki o da beni çözmekte güçlük çekiyordur?

"Korkusuzsun." Bunu söylerken neden memnun görünüyordu? Hafifçe gülüp alt dudağını yaladı. Başını iki yana sallayarak "Başıma bela olacağına dair inancım kuvvetleniyor." deyince gözlerimi devirdim. Böyle yapsam da onun bakmadığı süre zarfında benimde dudaklarımda minik bir gülümseme oluşmuştu.

Aramızdaki gerilimin son bulmasına sevinmiştim.

Konuyu değiştirmek ve birazda aklından geçenleri öğrenmek amacıyla "Sence burada neler oluyor?" diye sordum. Elde ettiğimiz bilgileri toparlayıp bir sıraya soktum. Kuşkulandıkları gibi kullanıcılar bu şehirde toplanıyordu. Şu an da şehirdeki kullanıcıların sayısını bilmesek de Şhika'nın onlardan biri olduğunu kesinleştirmiştik. Büyücü olabilecek biri veyahut birileriyle karşılaşmamıştık. Şehirdeki insanların gökyüzündeki garip olaylara sakin kalabilmesinin nedenini bulamamıştık. Eh ilk güne göre çokta kötü sayılmazdık.

"Bilmiyorum ama öğreneceğim."

"Gökyüzünü o hale nasıl sokmuşlar ki? Yani büyü bu kadarını yapabilir mi?"

"Kara büyüyse mümkün." Korkuyla nefesimi tuttum. Doğru ya bunca zararı verebilen şey sıradan bir büyü olamazdı. Bunca hazırlığın altından çıkacak gerçekler beni ürkütüyordu.

Aron tekrar pencereye giderek perdeyi araladı. "Hadi uyu biraz daha katılmamız gereken bir yemek var."

"Sen uyumayacak mısın?"

"Ben iyiyim." Yorgun olmamasının imkanı yoktu. Dudaklarım uyumasını söylemek için aralansa da bir şey beni durdurdu. Aramızdaki sınırı korumamı söyleyen o ses kafamın içinde *unutma* diyordu.

❖

Zar zor iki saat uyuyabilmiştim. Yatak beton gibi sert olduğundan uyandığımda birde bel ağrısıyla uğraşmıştım. Dinlemeyi bırak daha çok halsiz hissediyordum. Dudak büktüm, Maar'daki odamı özlemiştim. Elimle tutulan boynumu ovarken bizi akşam yemeğine çağırmak için gelen hizmetçiyi takip ediyorduk. Yol boyunca hizmetçinin ağzını yoklayarak burasıyla ilgili bir şeyler öğrenmeye çalışsam da beni kısa cevaplarla geçiştirip durmuştu.

Bir kapının önünde durarak geçmemiz için açtı. "Yemek burada yenilecek, lütfen geçin."

Açtığı kapıdan içeri girdiğimizde Şhika'yı oval bir masanın başında oturmuş bizi beklerken bulmuştuk. Başını bize – Aron'a- çevirerek genişçe gülümsedi.

"Tam zamanında." Eliyle masayı göstererek "Lütfen, oturun." dedi. Cevap vermeye gerek duymadan sağındaki sandalyeye Aron, yanındakine de ben geçtim. Saçmalamayın lütfen tabi ki de Aron nezaket gösterip sandalyemi oturayım diye çekmedi. Masaya şöyle bir göz atınca akşam yemeğinde çeşit çeşit yiyeceğin olduğunu gördüm. Bazılarını ilk kez tadacaktım. Ortaya konulan sepetteki envaiçeşit meyve dikkatimden kaçmamıştı. Çölde bu kadar farklı renk ve dokuda meyve yetişmesi mümkün müydü? Acaba seraları falan mı vardı? Uzun zamandır tüccarların şehre girmediği düşünülürse oldukça şüpheliydi. Yiyecekleri başka bir yolla temin ediyor olabilirler mi?

Harika, iyice takıntılı olmaya başlamıştım.

"Umarım dinlene bilmişsinizdir." Elimi masanın üzerinde duran Aron'un elinin üstüne koyarak yavaşça okşadım. Şhika'nın bakışları anında masadaki elimize düşmüştü. Utanıyormuş gibi davransam da sesime cilve katmayı ihmal etmedim.

"Gayet dinlendirici saatler oldu." Ne kastettiğim gayet açık olduğundan Şhika'nın suratı beş karış oldu. Normalde yaptığım şey patavatsızlık olsa da gözlerimin önünde kocama sarkan bu kadına pabuç bırakacak değildim! Aron bana sahip olduğunu söyleyebiliyorsa bunu bende yapabilirdim. Zaten o da yaptığım şeyden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu tam aksine bana ayak uyduruyordu. Şhika'nın yüzündeki çirkin ifade içimin yağlarını eritmişti.

"Ne güzel. Öhöm! Açıkmış olmalısınız başlayın lütfen." Odanın içindeki hizmetçiler Şhika'nın sözlerinden sonra yanımıza gelerek masadaki

yiyecekleri tabaklarımıza doldurmaya başladılar. Bir müddet oda da çıkan tek ses çatal ve bıçağın sesi oldu. Genelde yemek seçmediğim için Vak'a şehrinin geleneksel yemekleri de damak zevkime uymuştu. Yarım günden fazladır mideme bir şey girmediği için tabağımı silip süpürmüştüm.

"Bugün panayır hazırlıklarının tamamlandığı haberini aldım. Şanslısınız, tam zamanına denk geldiniz. Yarın akşam eğlenceler başlayacak sizi de orada görmekten mutluluk duyarım."

Uzun zamandır bir şenliğe gitmediğim için içim kıpır kıpır olsa da heyecanlanmayı bir kenara bırakıp Aron'a baktım. Buraya oyun oynamak için gelmemiştik. Muhtemelen Şhika'nın teklifini reddedecekti. Leylaklarımı üstüne dikerek hevesle cevabını beklediğimi görünce dudağının bir kenarı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Çocuksu heyecanımı ondan saklayamadığımı anlayınca kalbim hızlandı yine de gözlerimi kaçırmadan konuşmasını bekledim.

"Yaşadığımız kötü olaylardan sonra eğlenmek kalan moralimizi yerine getirecektir. Orada olacağız."

Yaşasın! Panayıra gidiyorduk!

ღ **Ayy panayırda neler olacak acabaaa**

ღ **Sizde benim kadar Shika'nın saçını başını yolmak istediniz mi? Ne demek kocamıza asılmak?**

ღ **En sevdiğiniz kısım neresi oldu?**

Bir sonraki bölümde görüşmek üzereee♡

☽ AHİT

Bana ulaşmak için;

İnstagram hesabım = endless_q.r

Twitter hesabım = Endless_QR

♡

YENİ BÖLÜM BİLDİRİMİ almak için lütfen beni wattpadden takip edin.

| ﹠ Mana

Kaç!

Arkama bakmadan kaçarken ağzımdan alıp verdiğim nefesler bir süre sonra boğazımı tahriş etmeye başladığı için canım felaket yanıyordu fakat durursam biliyordum ki bu acıdan çok daha beterine maruz kalacaktım. Beni yakalamak için peşime düşenlerin ayak seslerinin daha da yakından geldiğini idrak edince kanım damarlarımda daha da hızlı dolanmaya başladı. Karanlıkta neredeyse kördüm. Sağıma soluma telaşla bakarak bana yardım edebilecek birilerini aradım. İzbe bir bölgede olduğum için etrafta kimse yoktu. Gerçi birilerini bulsam bile bana yardım etmek yerine onların eline teslim de edebilirlerdi.

Panayırdan gelen ışıkları görebilsem de oraya ulaşmak için doğru yolu bulmam gerekiyordu. Kaybolursam biterdim! Koşmaya devam ederken eğlenen insanların çıkardığı gürültünün gittikçe arttığını fark ederek hızlandım. Etrafta yeni yeni büyümeye başlamış tuz sediri ağaçları vardı. Bodur ağaçların ince dallarından biri elbisemi yırtarak bacağımı sıyırıp geçince çığlığımı ağzımın içinde boğarak birkaç kere tek ayağımın üstünde sekip yoluma devam etmiştim. Kolumla gözlerime acıdan dolan yaşları silip görüşümü tekrar netleştirdim. Zaten karanlıkta burnumun ucunu bile zar zor görüyordum!

Bir an önce Aron'u bulmam lazımdı!

O kızı kurtarmalıydık!

Bu şehir kullanıcıların toplandığı bir yerden çok daha fazlasıydı! Su Tanrısını bulup gördüklerini bir an önce ona anlatmalıydım. Sonunda panayırın içine dalıp insan seline karıştım. Hızlıca soluk alıp verirken

göğsüm ihtiyaçla inip kalkıyordu. Durarak etrafımda dönüp Aron'u aramaya başladım. Ne diye adamın elini bırakırsın ki! Gördün mü başına gelenleri!

Onu en son gördüğün yerde bulmayı ümit edip oraya doğru gitmeye karar vermişken enseme yediğim sert darbeyle gözlerim karardı.

✦

2,5 saat önce...

Şhika'yla birbirimize meydan okuyup durduğumuz akşam yemeğini atlattıktan sonra odalarımıza uyumak için çekilmiştik. İçini neyle doldurduklarını bilmediğim yatak kaskatı olduğu kadar içindeki bir şeyler sabaha kadar orama burama batıp durmuştu. Ay Aronla ilk kez aynı yatağı paylaşacak olmamın heyecanını bile doyasıya yaşayamamıştım! Ayrıca bu adam nasıl bütün gece hiç kıpırdamadan nasıl yattıysa öyle uyanmış olabilirdi ki? Sanki köyden gelen ben değildim de oydu. Bir şekilde sabahı ettiğimizde yine ağrılarla uyanmıştım. Günlük güneşlik, cıvıl cıvıl öten kuş sesleriyle gözlerimi açtığımı bende söylemek isterdim tabii Vak'a şehrinde bir sabaha uyanmasaydım.

Etraf puslu bir mor rengindeydi; siyah güneş ise çoktan gökyüzündeki yerini almıştı.

Dünden beri bu şekilde uyuyup uyanmaktan bıkmıştım.

Biraz sonra kahvaltıya inip yine o muşmula suratlı kadını göreceğim için iyiden iyiye içim kararmıştı. Tam da bu sırada odanın kapısı çalıp gelen hizmetçiden Şhika'nın acil bir işinin çıktığını bu yüzden kahvaltıda bize katılamayacağı için özürlerini ilettiğini duyunca neşem yerine gelmişti. Aronla sessizlik içerisinde kahvaltı yapmak bile etrafa gülücükler saçmama neden olmuştu. Hizmetçiler tarafından gözetlenip durduğumuzdan istesek de rahat konuşamayacağımız için buna çokta takılmamıştım.

Su Tanrısı gerekmediği sürece konuşmayı seven biri değildi zaten.

Evde oturup durmaktansa hem gezip hem de şehirde araştırma yapmaya karar vererek dışarı çıktık. Şhika panayır için hazırlıklarında tamamlandığını söylese de insanlar akşama yetiştirmek için hala bir şeylerle uğraşıp duruyorlardı. Metrelerce yükseklikte ki çadırlar şehrin göbeğini doldurmuştu. Hava da boğucu bir sıcaklık olsa da insanlar oflayıp puflamadan birbirlerine yardım ediyorlardı. Aronla beraber dolaşırken dış kapıdan içeriye çöl eşkıyalarının giydiği kıyafetlerin aynısını giyen on, on iki kişi girdi; beş sedye taşıyorlardı. Sedyelerin üstlerinde yatanların üzerini keten parçalarıyla örtmüşlerdi. Örtülerdeki kan lekelerini incelerken aklımdan geçenin başıma gelmemesi için dua ediyordum.

Çöl muhafızların gidişini izlerken insanların onlardan tarafa bir kez olsun bakmamış olması kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Yanlarından geçip giden adamlar sanki görünmezlerdi. Yüzlerini başlarındaki örtülerle gizlemiş muhafızların bakışları insanların üzerinde turlayıp duruyordu. Onları fark edip etmediklerini mi kontrol ediyorlardı?

Görünmediklerini biliyorlardı.

Aronu uyarmak için seslenecekken bileğime sarılan parmaklar kendisiyle birlikte beni de çekerek sokak aralarından birine soktu. Sırtımı duvara yaslayıp bizi gören birinin olup olmadığını kontrol etti. Bizi saklama gereği duymuş olması başından beri her şeyi bildiğini ispatlıyordu.

"Çöldeki cesetleri mi taşıyorlar?" Kısık sesli sorumu duyunca gözleriyle etrafı taramayı bırakıp bana döndü.

"Olabilir." Ayy şimdi ne yapacağız! Ya onları Aron'un öldürdüğü anlaşılırsa? Şhika'ya ellerinden kaçtığımızı söylemiştik öldürdüğümüzü değil! Adamlarını kontrol etmesi için çöle gönderdiğine göre bizden şüpheleniyordu!

Dudağımın kenarını ağzımın içine alarak endişeyle ısırdım. "Onları nasıl bulmuşlar ki?"

Dişlerimin arasında kıstırdığım dudaklarımı çeneme baskı uygulayıp kurtardığında bile tepki veremeyecek kadar zihnim boşalmıştı. "Cesetlerin kokusunu alan akbabaları takip etmişlerdir." Gözlerimi büyüttüm, biz bunu nasıl gözden kaçırmıştık? "Şimdi ne yapacağız? Bizden şüphelenecek olurlarsa istediğimiz gibi hareket edemeyiz."

"Şimdi de bizi takip ettiriyor." Kaşlarımı çatarak "Nasıl bu kadar sakin kalabiliyorsun?" diye sorduğumda üstüme doğru gelince sırtımı iyice duvara yapıştırdım. Bizi görecek birileri yokken ne diye dibime kadar giriyordu ki? Kolunu başımın üstünden duvara yaslayarak bana doğru eğildi.

"İşime karışma, beni sorgulama, sadece dediğimi yap. Halledeceğim." Emreder bir tonla konuştuğu için dişlerimi gıcırdatmıştım.

"Bu işte beraber olduğumuzu unutuyorsun Su Tanrısı!"

Çenesini sağa sola oynattı. "Seni tehlikeye atmayacağım."

Beni aynı anda hem öfkelendirip hem de nasıl darmadağın edebiliyordu? Kalbimin ritmi yine seyrinden çıkarak şiddetlendi. Derin bir nefes alarak göğsümdeki sıkışmaya katlandım. "Beni korumak istemende bir sakınca yok ama bunu beni uzak tutarak yapamazsın Aron. Sen istesen de istemesen de beni buraya getirdiği an işin içine bulaştım."

"Şansını fazla zorluyorsun." İnat herif!

Kollarımı birbirine dolayıp ayağımı yere vurmaya başladığımda ağzımı açıp ona saydırmamak için kendimi oyalıyordum. Parmaklarının arasına burnumu alıp sıktığında acıyla inledim. "Bırak surat asmayı da seni bu kadar heyecanlandıran şu panayır neymiş onu görmeye gidelim."

"Ya bıraksana burnumu acıyor!" Aron biraz daha sıkıp bıraktığında acıyan burnumu ovuşturdum. Kızarmış olduğuna emin olduğum burnuma bakıp sırıttığında ona ters ters bakıp yanından geçerek önden önden yürümeye başladım.

Gıcık işte ne olacak.

Geri duracağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun Aron Efendi.

Bu işte beraberdik.

✦

Sıcaktan bunaldığım için öğlene doğru eve uğrayıp panayır başlayana kadar odada vakit geçirmiştik daha doğrusu ben geçirmiştim. Hizmetçiler bizim birlikte döndüğümüzü gözleriyle gördükleri için peşimize takılmayı bırakmışlardı. Aron'da fırsat bu fırsat diyerek pencereden gizlice çıkmıştı. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ben yatağa uzanarak elimi yelpaze şeklinde yüzüme sallayıp az da olsa serinlemeye çalışsam da nafileydi. Akşam yavaşça çökerken panayırın başlama saatine de çok az kalmıştı. Aron hala dönmediği için yavaştan endişelenmeye başlamıştım. Oda da ne yapacağım diye düşünerek volta atarken pencere tıklatılmıştı. Koşarak pencereyi yukarı kaldırıp açtığımda Aron içeri girip hiçbir şey olmamış gibi panayıra gideceğimizi söylemişti. Ay illa beni meraktan çatlatacaktı! Ona trip atarak odadan hışımla çıktığımda koridorun ortasında durarak ayağımı sinirle yere vurup yanına geri dönmüştüm. Şimdi beraber yürümezsek bu boş boğazlar Şhika'ya kavga ettiğimizi falan söylerdi o da burnumuzun dibinde biterdi. Zaten Arona asılmak için yer arıyordu! Aron hızlı değişen ruh halime herhangi bir tepki vermemişti. Yine de onunla konuşmayacaktım işte!

Yere çaktıkları kazıklara ip bağlamış, gerilen ipe de fenerler asmışlardı. Rengarenk yanan fenerler insanı hayran bırakacak kadar güzel gözüküyorlardı. Tezgahların başına geçmiş insanlar satış yapmaya başlamışlardı bile. Burnuma kızarmış bir şeylerin kokusu geldiği için şimdiden iştahım kabarmaya başlamıştı. Akşam yemeği hazırlanmayacağı için bizde dışarıdan atıştıracaktık. Sadece kızartmalar değil tabak tabak tatlıda *'Beni ye!'* diyerek bana göz kırpıyorlardı. Şehirde yaşayan herkes bu

akşam buraya eğlenmek için gelmişti. O kadar büyük bir kalabalık vardı ki en ufak bir dikkat dağınıklığında Aronu kaybedebilirdim.

Yerimde zıplayarak ellerimi birbirine çarpıp bütün tezgâhları teker teker gezmek istiyordum! Tabii yanımda Su Tanrısı gibi bir unsur olmasaydı bu düşüncemi gerçekleştirebilirdim. Şimdi durduk yere çocuk gibi davranıp Aron'a rezil olamazdım. Üff böyle de tadı çıkmazdı ki... İçimdeki isteğe *kusura bakma* diyerek uslu uslu kalabalığa karıştık. Aron'a hala tripli olsam da birlikte gezip atıştırmalıkları tatmak azda olsa yumuşamamı sağlamıştı. Hatta bir ara buraya gelme nedenimiz bile aklımdan çıkmıştı.

Öyle bir kaptırmıştım ki kendimi şenliğe her yer ışıl ışıldı!

Aron pek konuşmasa da arada yediği şeyler hakkında yorum yapıyordu. Anlattıklarım saçma sapan şeyler de olsa beni büyük bir dikkatle dinliyor olması çok hoşuma gitmişti. Bütün gece yüzümdeki sırıtmanın silinmemesinin bir nedeni de oydu. Aron'un bana aldığı pamuk şekerin son parçasını ağzıma attığımda biraz ilerimizden gelen alkışların, tezahüratların ve ıslıkların seslerini duyarak toplanmış kabalığa merakla baktım. Aron'un kolunu çekiştirerek "Hadi oraya gidelim!" dediğim de kalabalığa can sıkıcı bir şekilde baktı.

"Yorulmak nedir bilmez misin sen?"

"Bir daha buraya ne zaman geleceğiz ki? Hazır gelmişken her yeri gezelim işte. Hem sende tüm panayırı gezmezsek yazık olacağını düşünmüyor musun?"

Tereddüt bile etmeden "Hayır." deyince kaşlarımı çatıp yüzüme küskün bir ifade yerleştirdim. "Towa olsaydı böyle yapmazdı." Mırıldanarak söylendiğimde ağzının içinde bir şeyler homurdanmış sonra da elimi tutarak beni kalabalığa doğru çekmeye başladı.

"Biraz daha konuşmaya devam edersen o dilini kökünden koparacağım."

Kıkırdayarak beni çekiştirmesine izin verdim. O önden ben hemen arkasından yürürken birleşen ellerimize baktım. Kürek kemikleri sırtında ahenkle hareket ederken uzun boyu sayesinde ondan başka bir şey göremiyordum. Parmaklarımı sıkarak bende elini tuttuğumda tamamen el ele tutuşur vaziyete gelmiştik. Benim küçücük hareketim bir an için kolunun kasılmasını sağlasa da bana bakmamıştı.

Kalabalığa ulaştığımızda Aron hiç zorlanmadan insanların kenara çekilmesini sağlayarak bizi öne çıkardı. Su Tanrısı insan formunda olsa da bu onun bir Tanrı olduğu gerçeğini değiştirmiyordu; insanlar hissediyordu. Yanlarından geçerken garip bir auranın etkisine tutuluyor ve arkasından

melül melül bakıyorlardı. Erkekler genellikle ihtiyatla geri çekilirken kadınlar baygın bakışlar atıyorlardı. Bir Tanrının cazibesine karşı koymak hayatlarında yaptıkları en zor şey olmalıydı. Aron'un baskın varlığı yüzünden ilk zamanlarda bende civarında nefes almakta güçlük çeksem de yanında kala kala aurasına alışmıştım.

Ağızlarının suyu akarak kocama bakan kadınlara ölümcül bakışlarımı yolluyordum. İtiraf etmek istemesem de Aron'un dikkat çekmesinin bir diğer nedeni de yüzüydü. Keskin çene hatları, çıkık elmacık kemikleri, insanın içine işleyen nadir göz bebekleri ve heybetli vücuduyla resmen *'Ben buradayım!'* diye bağırıyordu. Gözleri benimle buluşan kadınlar bakışlarını çekse de o kadar fazlalardı ki hangi biriyle uğraşacağımı şaşırmıştım!

Sonunda en öne çıktığımızda katil olmamak için dişimi sıkmaktan çenem ağrımıştı. Kalabalık çember biçimde dizilerek ortada dönen gösteriyi izliyorlardı. Yarı çıplak adamın kaslı ve kavruk teni yaptığı işten dolayı terden sırılsıklam olmuştu. Adam elinde iki ince sopa tutuyordu. Sopanın uçları ise çaputla bağlanmıştı. Belindeki kemere diktiği ince deliklerde on sopa daha takılıydı. Adam sağ elindeki sopayı yanında bulunan ve içinin sıvı bir şeyle dolu olduğunu zar zor görebildiğim kovanın içine batırarak çaputu ıslattı. Elinde tuttuğu kibritin ucunu ayakkabısının tabanına sürterek yanmasını sağladı. Yanan kibriti ıslanmış çaputa tuttuğu gibi havaya doğru patlarcasına alevler yükseldi. Kalabalık ateşi görünce daha da coşarak üzerlerinden şaşkınlık seli gelip geçti.

Yanan sopayla elindeki diğer sopayı da tutuşturarak gösterisine başladı.

Yanan sopaları etrafında döndürüyor, elinde çeviriyor ve tehlikeli akrobasi hareketleri yaparak insanların yüreklerini hoplatıyordu. Ateşi vücudunun üzerinde gezdirdiği için karın kaslarını saran ter tabakası derisini daha da parlatıyor bu görüntüye bazı kadınların iç çekmesini sağlıyordu. Adam ayağının dibindeki kovayı eline alarak dudaklarına götürüp içindeki sıvıyı ağzına doldurdu. Yanıcı maddeyi korkusuzca ağzının içine doldurmasını hayretle izlemiştim. Bütün kalabalık gibi olabileceklerin korkusuyla nefesimi tutmuş önümdeki gösteriye odaklanmıştım.

Elindeki sopaları ağzına yaklaştırdığını görünce bu adamın aklını peynir ekmekle yediğine emin olmuştum. Dudaklarındaki sıvıyı ateşe doğru püskürttüğünde sanki bir ejderha alev üfürüyormuş gibi bir sahne yaratmıştı. Bir cümbüş koparak izleyiciler delirmişçesine alkışlamaya, hayret nidaları atarak daha da fazlasını yapması için destek verdiler. Adamın önüne koyduğu kumaş parçası birkaç dakika içerisinde parayla dolmuştu. Bir anlık

dalgınlıkla elimi alkışlamak için Aronun elinden çekince arkada gösteriyi iyi göremediği için isyan eden insanlar öne çıkmak isteyip bir izdiham meydana getirdi. Omzuma çarpıp beni iten insanlar yüzünden Aronu kaybetmiştim. Sağa, sola bakarak nerede olduğunu bulmaya çalışsam da boşunaydı.

Off ne diye elini bıraktım ki sanki!

"Aron! Aron neredesin!" Bağırışlarımda fayda etmiyordu. En iyisi kalabalıktan uzaklaşıp onu aramaktı. Kenardan, köşeden sıyrılıp insanlardan uzaklaşarak kalabalığın içinden çıktım. İtilip kakılmaktan yorulmuştum resmen! Nefeslenmeye çalışırken gözlerimle Aron'u arıyordum. Burada durup onun beni bulmasını beklesem daha iyi olurdu. Birbirimizi ararken daha da kaybolabilirdik.

Kirpiklerimi kırpıp açmamla birlikte mor olması gereken gökyüzü ansızın kan rengine bürününce dona kaldım. İkinci kez kirpiklerimi kırpıp açtığımdaysa her şey olağan halindeydi. İnsanların yüzüne bakarak az önceki garipliği onlarda gördü mü diye yoklasam da herkes kendi halinde eğlenmeye devam ediyordu.

Bana öyle gelmişti sanırım.

Kızartılmış meyvelerin üzerine çikolata sosu sürülmüş çubukları mutlulukla yiyen çocuklar önümden gelip geçerken zaman yavaşlamış etraftaki gürültü uğultu halini alarak konuşmalar birbirine karışmıştı. Omuriliğimden yukarı yükselen ürperti tırnaklarını etime saplayarak oraya yerleşmişti. Gökyüzü mor ve kırmızı renginin arasında gidip gelerek değişirken korkuyla bir adım geriye attım.

Alıp verdiğim nefeslerin çıkardığı gürültüyü kulaklarımın içinde duyuyordum. Başımı kaldırıp mehtaba baktığımda beklediğimin aksine kara bir Dolunayla değil, kızıl bir Ay'la karşılaşmıştım. Bir mor, bir kırmızı rengini alan sema sanki üzerindeki büyüden kurtulmak için çabalıyor lakin kara büyünün üstesinden gelemiyor gibiydi.

Yasalar titriyor, arş sarsılıyordu.

Gökyüzündeki savaşı dehşetle izlerken bir saniye sonra işler daha da karman çorman bir hale geldi. Neler olduğundan bihaber şekilde işlerine bakan insanların bedenlerinin içinden toz şeker büyüklüğünde binlerce beyaz ışık tanesi çıkarak kanlı Dolunay'a doğru uçmaya başladı. Bir köprü oluşturarak ilerleyen ışık taneleri kanlı Dolunay tarafından emiliyordu. Ay, ışıkları emdikçe daha güçlü bir şekilde parlıyordu.

"Yardım edin! Biri bana yardım etsin!"

Çığlık çığlığa yardım dilenen kadının bağırışları beni kanlı Ay'ın hipnotize eden görünüşünden ayırarak ayıltmıştı. Hızlıca etrafımda dönerek bağıran kadının yerini tespit etmeye çalıştım. "L...Lütfen yardım edin!" Kadın avazı çıktığı kadar bağırarak yardım isterken insanlar hiçbir şey olmamış gibi kahkahalar atıyor, keyif çatıyorlardı.

Sağır gibilerdi.

Gökyüzündeki renk geçişini, bedenlerinden çıkan ışıkları, kadının bağırışlarını sadece ben duyup ben görebiliyordum. Korkudan paniğe kapılmamak için düzenli nefesler alıp vererek toparlanmaya çalıştım. Beş dakika içerisinde saç diplerim terden ıslanacak kadar aklım başımdan gitmişti. Sinirle yüzüme yapışan saçlarımı geriye atıp gözlerini kapattım. Zihnimde tepişen duygularımı yatıştırarak daha dikkatli düşünmeye başladım. Gözlerimin önüne çöl muhafızlarının varlıklarını insanların gözünden sakınabildikleri gelince kafamın içinde yıldırımlar çaktı.

Bir şey vardı. Burada görüşümü engelleyen bir şeyler vardı.

Meydan tıklım tıklım olduğu için burada birini aramak samanlıkta iğne aramakla eşdeğerdi. Kalabalığın arasından geçerken daha geniş açıdan çevreyi görebileceğim bir açıklık arıyordum. İnsanların hala eğlence peşinde koşsalar da bedenlerinden çıkan ışık hüzmelerinden sonra üzerlerine ağırlık çökmüşçesine daha uyuşuk davranmaya başladıklarını fark etmiştim. Kanlı Ay'ın yuttuğu ışıklar insanların enerjileri olabilir mi? Sonunda kalabalıktan çıktığımda boş bir alana geçerek beklemeye koyuldum. Buraya gelene kadar kızın sesini duymadığım için endişeleniyordum.

Bir kere daha. Lütfen, bir kere daha bağır.

Seni bulacağım.

"Yardım edin!" Beklediğim an geldiği gibi kızın sesine yoğunlaşarak nereden geldiğini takip ettiğimde iki yüz metre kadar ilerimizde çöl ağaçlarıyla çevrili dar bir patika yolunu keşfettim. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Vak'a şehrine geldiğimizden beri çoğu yeri dolaşsak da burayı ilk kez görüyordum.

Büyü.

Evet. Başka açıklaması olamazdı.

Tam o tarafa doğru koşacakken aklıma Aron gelince tereddüt ettim. Beni arıyor olmalıydı... Başımı belaya sokacak olursam bu sefer kimse beni elinden alamazdı. Kızın yakarış dolu sesi kulağımda canlanınca kendi kendime söylenerek koşmaya başladım. Bana birçok kez bu işten uzak

durmamı söylese de öylece bekleyemezdim ya! Aron'u aramaya kalkışsam kız için çok geç olabilirdi.

İş başa düşmüştü.

✦

İnsanlar kendi halinde oldukları için panayırdan çıkarak patika yoluna girmek kolay oldu. Gerçi çöl muhafızları Vak'a şehrinin sakinlerinin aksine burada neler döndüğünü biliyorlardı; yakalanma riskini göze alamadım. Bende yol boyunca gizlenerek ilerlemiştim. Hızım azalsa da acele etmektense tedbirli yol almak bana daha mantıklı geliyordu. Patika yolunda ilerledikçe çöl ağaçlarının sıklığı artıyordu. Tanrıya şükürler olsun ki yol çatallanmıyordu yoksa avare avare dolaşıp dururdum etrafta. Ne kadar yürüdüğüm hakkında tahmin yürütemesem de merkeze yaklaştığımı çevreden anlayabiliyordum.

Nereye saklanmıştı bunlar? Hayır, girebilecekleri bir mağara falanda yoktu ki buralarda.

Patika yolu bir yere de çıkmıyor dümdüz devam ediyordu.

Ellerimi belime yaslayarak etrafımda dönüp saklanabilecekleri bir höyük, in falan aradım ama nafile. Burada ağaçlardan başka bir şey yoktu! Hüzünle omuzlarımı düşürdüm. Acaba Aron'u beklememekte hata mı etmiştim? O olsaydı düşmanın yerini çoktan bulurdu. Böyle boş bol dolaşıp vakit kaybetmektense geri dönüp Su Tanrısını bulsam iyi olurdu. Pes etmenin eşiğine gelmişken duyduğum çıtırtıyla dona kaldım.

Birisi geliyordu!

Şimdi ne yapacağım? Kafamı sağa sola çevirerek saklanabileceğim yer aradığımda az ilerideki ağacın arkasına telaşla attım kendimi. Sırtımı ağaca verip çökerek elimi ağzıma kapattım. Bir, iki dakika sonra mor renkli pelerin giymiş birini gördüm. Pelerin geniş olduğundan vücut hatlarından kadın mı yoksa erkek mi olduğunu çıkaramıyordum. Başlığı da burnuna kadar çektiği için yüzü de gözükmüyordu.

Çok şüpheli giyinmişti.

Yardım isteyen kızı kaçıranlardan biri de o muydu? Etrafı kontrol etmek için devriyeye çıkmış olabilirdi. Ucuz yırtmıştım. Eğer o dal parçasına basıp da kırmasaydı geldiğini fark etmezdim. Adam kafasını kaldırıp etrafta birilerinin olup olmadığını kontrol etmeye başlayınca yerimde iyice küçülerek nefesimi tuttum. Kimsenin olmadığına emin olunca az ötedeki çalılıklara doğru yürüyüp eliyle çalıları iterek diğer tarafa geçti.

Bir süre durup uzaklaşmasını bekledim. Başka kimsenin gelmeyeceğini anlayınca yerimden yavaşça çıkarak pelerinlinin peşine düştüm. Çalılıkları iterek diğer tarafa geçtiğimdeyse beni bomboş bir alan karşılamıştı.

Ee nereye gitmişti şimdi bu?

Pelerinlinin gözden kaybolacağı kadar beklememiştim bile! Başka çaremin kalmadığını anlayarak bu taraftan yürümeye karar verdiğimde ayağım bir şeye takılarak yere kapaklanmıştım. Avuçlarımdaki acıyı önemsemeyerek düştüğüm yerden kalkıp neye takıldığıma baktım. Yuvarlak bir kafası olan küçük bir tahta parçası yere çakılmıştı. Aklıma gelen ihtimalle birlikte yutkunarak tahta parçasının kafasını tuttuğum gibi çektim. Zeminden ayrılan dikdörtgen parça yukarı çıkarken üzerinde biriken kum yağmur gibi yere yağmıştı.

Gizli geçit.

Demek yerin altında saklanıyordunuz.

Aşağı inen taş merdivenlerin sonu karanlıktan dolayı gözükmüyordu. İçimden bir ses burasının ne için kullanıldığını öğrenirsen Vak'a şehrinde de neler döndüğünü çözeceksin diyordu. Yumruğumu sıkarak ilk basamağa adım attım. Pekala, artık buradan geri dönemezdim. Merdivenin soluna yanaşarak elini duvara yasladım. Aşağıda ışık yoksa bir yere çarpmamak için duvara tutuna tutuna ilerleyecektim.

Yavaşça aşağıya inmeye başladığımda merdivenlerin sonuna doğru "Şüphelenmediklerine eminsin değil mi?" diye soran erkek sesini duyunca başka birini daha duyacak mıyım diye bekledim. Daha sessiz bir şekilde son basamağa adım atıp ine girmiştim.

Biraz ileride turuncu bir ışığın duvara yansıdığını görünce oraya gittim. Burası ayı yuvasını andırıyordu. Kocaman bir oyuğun ağzı gibi duran yerin kenarındaki duvara sırtımı yasladım.

"Tabi ki de eminim. Kostas o adamı görmeliydin buzun üzerindeki kontrolü o kadar üstündü ki çöl solucanını öldürmek yalnızca birkaç saniyesini aldı." Az önce konuşan adamın adını aklıma kazıdım. Adama cevap veren kadının sesini tanıyınca sinirle kaşlarımı çattım. Yelloz! Bu işte onunda parmağı olduğuna adım gibi emindim zaten. Buraya yardım isteyen kız için gelmişken olaylar çok başka yerlere evrilmeye başlamıştı.

"Senin birini bu kadar övdüğün görülmüş şey değil. Eğer güvenilir biri olduğunu söylüyorsan bizim tarafımıza geçmesi için elinden gelen her şeyi yapmalısın."

"Sen orasını bana bırak. Tarikatımız için her türlü fedakârlığı yapmaya hazır olduğumu biliyorsun. Hem kullanıcılar arasından bu kadar güçlü kişiler çok nadir çıkıyor. Ayağımıza kadar gelen fırsatı kaçıramayız. Ne yapıp edip bize katılmasını sağlayacağım." Tarikat mı dedi o?

Adam gülerek "Senin cazibene düşmesi uzun sürmeyecektir." dediğinde kadın işveli bir kahkaha atarak "Ne sandın?" demişti. Hal ve hareketlerinden bu konuda kendine ne kadar güvendiğini gösteriyordu. Kimden bahsettiklerini bildiğim için tepem atmıştı.

Siz ancak avucunuzu yalarsınız!

Başımı tüm riskleri göze alarak hafifçe duvardan tarafa eğdim. Kostas denen adamın yüzünü görebilirsem mükemmel olurdu. Ayrıca kızında buralarda bir yerde olup olmadığına bakmam lazımdı. Görüş alanıma giren görüntüyle çığlık atmamak için son anda dudağımı kurban etmek zorunda kalmıştım. Dilime yayılan metalik tat dudağımı çok kötü ısırdığımı söylese de şu an da bunu düşünecek halde değildim.

Manzaranın korkunçluğunu sindirmeye çalıştım.

Bunlar ne halt yiyordu böyle?

Oyuğun içinde mor pelerinler giymiş yirmiden fazla kişi belli aralıklarla içeride sıralanmış bir şekilde ayakta bekliyorlardı. Her pelerinlinin önünde insan kemikleri istiflenmişti. Bazılarının önünde yeni çürümeye başlamış ya da iskeletlerinden ayrılarak sallanan birkaç parça et vardı. Kafatasının bir bölümü çürüyüp tek gözü tamamen dışarı sarkmış olan kadın cesedinin görünce midem çalkalandı. Pelerinliler hiçte cesetlerden rahatsız olmuşa benzemiyorlardı.

Neden hiç kötü koku alamıyordum? Cesetlerin kokusunu bertaraf edecek bir şeyler mi yapmışlardı? Biraz daha eğilerek gözlerimi oyukta dolaştırırken gördüğüm şeyle buraya geliş amacımı tamamlamıştım. Hekimlerin ameliyat için kullandıkları sedyeye benzer bir taş, oyuğun göbeğinde yer alıyordu. Göz bebekleri korkudan küçücük kalmış benim yaşlarımda olduğunu tahmin ettiğim kızın yanaklarından sicimle yaş akıyordu. Taş sedyeye bileklerinden, belinden ve ayaklarından bağlanmış vaziyetteydi. Sesi çıkmasın diye ağzına bez bağlanmıştı. Gözleri yaşadığı dehşetten dolayı kan çanağına dönmüştü.

Yardım çığlıkları atan kız oydu.

"Üç gündür kara Ay'ı beslemek için uğraşıyoruz. Ay'daki açlık yıllar geçtikçe artıyor böyle giderse bütün Vak'a şehrini kurban vermek zorunda kalacağız."

Kızı işaret ederek "Bu kaçıncısı?" diye sordu.

"Yedi."

"Kara Ay gücümüze güç katmaya devam etsinde verdiğimiz adak sayısı mühim değil. Şehirde daha binlerce insan var." Şeytani bir gülümseme dudaklarında çiçek açarak "Bizi bir asır besleyeceklerdir." dedi. Ahh şimdi neden kendilerini tarikat olarak adlandırdıklarını anlıyordum. Tanrım! Tanrım! Tanrım! Bunlar şehirdeki insanları mezbaha olarak kullanıyorlardı.

Pelerinlilerin hepsi kullanıcıydı! Önlerinde istiflenmiş insan kemikleri ise onlar güçlensin diye feda edilen insanlardan oluşuyordu. Ayrıca cesetler sayesinde kime ne kadar kurban verildiği anlaşılıyordu. Birilerinin güç arayışı yüzünden öldürülen bu talihsiz insanlar için yüreğim parçalanmıştı. İnsafsızlar!

Düşüncelerime bir kanca saplanarak beni garip bir fikrin koynuna attı.

Tanrıları taklit ediyorlardı.

Aman Tanrım. Bu sahne... İnsanların Tanrılara gelin kurban ettiği bölümdü. Pelerinliler bu geleneği kendilerince değiştirerek insanları kullanıcılar için adak veriyorlardı.

Tanrıların gücüne sahip olan kullanıcıların gözünü kıskançlık ve kin bürümüştü. Meğer Tanrılar bu yüzden Kullanıcıların peşine düşüyormuş.

Vak'a şehrinin sırrı çözülmüştü.

Altı yeni ceset.

Eğer biraz daha acele etseydik onları kurtarabilirdik.

Gördüklerimi hemen Aron'a anlatmam lazım. O kızında diğerleri gibi ölmesine izin vermeyecektim! İnden çıkmak için merdivenlere yönelecekken sırtımı duvardan çekmemle birlikte kopan taş parçası yere düşüp oyukta yankılandı. Lanet ederek gözlerimi kapatırken bütün başlar bana döndü. Vak'a şehrinin reisi beni görünce şok olmuştu.

"S.. Sen... Yakalayın onu!" Sinirden saçını çekiştirirken pelerinlilere emir verdiğinde ben çoktan arkama bakmadan kaçmaya başlamıştım.

✦

2,5 saat sonra...

Ensemde toplanan acı o kadar yoğundu ki bütün boynuma yayılmıştı. Bilincim yavaş yavaş kendine gelirken gözlerimi aralamaya çalıştım. Başım öne doğru düşük olduğu için kafamı kaldırmaya çalışmıştım. Keşke yapmasaydım! Enseme öyle bir ağrı saplanmıştı ki acıyla inledim. Gözleri açınca ilk önce her şeyi bulanık görmüştüm. Biraz kendime zaman tanıyıp kirpiklerimi de üst üste kırpınca görüşüm düzelmişti. Acı sadece boynumda değil bileklerimde de yer edinmişti.

Bana neler olduğunu anlamıyordum.

Elimi boynumdaki ağrıya götürecekken hareket edemediğimi fark edip başımı yukarı kaldırdım. Tavandaki kayaların birine çakılmış iki kalın çivinin devamını kalın zincirler alıyordu. Zincirlerin ucundaki prangaların bileklerime takıldığını görünce neler olduğunu hatırlamıştım. Dizlerimin üstünde otursam da kollarım yukarı kalkık biçimde zincirlere bağlanmıştı. Bayıldığım için tüm yükü bileklerime verince prangalar derimi kesmiş hatta kanatmıştı. Kollarım da takat kalmadığı için kol kaslarım titriyordu.

"Demek uyandın." Bana doğru sırıtarak gelen kadını görünce hissettiğim sersemliğin yerini baskın bir öfkenin getirisi olan dinçlik almıştı. "Şu öfkeye de bir bakın. Kimse sana haddin olmayan işlere burnunu sokarsan o burnu keserler demedi mi?

"Sana halkını satmanın karşılığında ne vaat ettiler?"

Yüzündeki sırıtmayı silerek düz bir ifadeyle baktı bana. "Özgürlük."

"Hayır. Sen özgürlük için değil, hükmetmek için halkının hayatını kara büyüye ödenek olarak sundun. Vak'a şehri senin hırsın için yeteri kadar büyük değildi. Bir Tanrıçanın koltuğuna oturmak varken bu küçük yerle niye yetinecektin ki?"

Elinin tersini ağzına kapatarak kahkahalarla gülmeye başladı. "Senin yarım akıllı bir kadın olduğunu düşünerek yanılmışım. Dediklerinde haklısın, koca bir ülkenin gücünü avucumun içine alabilmek için doğmuşken neden doğru düzgün ekin vermeyen bir şehrin aptal insanlarıyla uğraşacakmışım ki?"

Alayla dudak büküp "Zavallı Şhika." dediğimde gözlerinde yanan arzu kesintiye uğrayıp "Ne?" dedi.

"Gerçekten hükmetmek için doğduğunu söyleyecek kadar arsızsın. Tanrıların gücüne az da olsa dokunabiliyorsun diye onlarla eşdeğer misin yani? Kendini kandırma! Tanrılar sizin gibi güçlerine muhtaç değiller! Onlar güçlerini yaratıyorlar! Sizse sadece olan şeyi kullanıyorsunuz." Aron bana kullanıcıların onlar gibi olmadıklarını söylemişti. Su Tanrısından örnek verecek olursak; onun kalbi suydu. Suyu kullanmak için etrafında su olmasına ihtiyaç duymazdı, o suyu yaratırdı. Diğer Tanrılarda da aynı durum söz konusuydu. Kullanıcılar ise etraflarında kullanabildikleri gücün varlığına ihtiyaç duyarlardı. Ateşi kullanan bir kullanıcının ilk önce ateş yakması gerekirdi. Ateşi yaratamazdı çünkü kalbi ateşten değildi.

Şhika'nın yüzüne vurduğum gerçeklerle gözlerine kanlı bir perde indi. Hışımla yanıma gelerek parmaklarını saçlarıma daldırıp kafamı geriye doğru

çekti. Saçlarımı öyle bir çekiştiriyordu ki derimi yüzecek gibiydi. Dişlerimi sıkarak acıya katlandım.

"Gözünde büyüttüğün Tanrılar zamanı gelince biz kullanıcıların ayaklarına kapanıp merhamet dileyecekler. Kara Ay'a verdiğimiz kurbanlar sayesinde onların sahip olduklarından çok daha fazlasına sahip olacağız! Ve inan bana o günler çok yakında." Kafamı iterek bıraktığında aklımdan sadece çok yakında deyişi geçiyordu.

Saçını havalı olduğunu düşündüğü bir şekilde eliyle savurarak "O adam bize doğuştan hediye edilmiş güçlerimizle Tanrıları öldürebilecek kuvvet olduğumuzu gösterdi. Efendinin bize bahşettiklerinin yanında insanları kurban etmek ne ki? Senin gibi basit bir insan kutsal gayemizi anlamakta tabi ki de güçlük çekiyordur." Efendi mi? Kostastan mı bahsediyordu? Hayır, Kostas kullanıcılardandı. Şhika ise efendiyi kendilerinden biri olarak saymamıştı.

Onların beynini yıkayan, bütün bu olanlarda parmağı olan biri daha vardı.

"Gerçi senin burayı bulman beni şaşırttı. Şehre çektiğimiz büyünün normal insanların gözüne perde çekmiş olması gerekirdi. Büyü sende işe yaramadığına göre acaba sende bizden biri olabilir misin? Kocanın gücünü gördükten sonra onun sıradan biriyle evlendiğini düşünüp ne kadar yazık demiştim oysaki." Düşüncelerini tartı bir karar varmış olmalı ki yüzünü ekşiterek "Senin bizden olman imkânsız." dedi.

"Şhika artık başlamamız gerekiyor."

Korkuyla dikleşip "Neye başlamanız gerekiyor?" diye sorduğumda Şhika bana gözlerini belerterek küçümseyici bir bakış atarak "Neye olacak senin yüzünden yarım bıraktığımız ritüele!" dedi. Taş sedyedeki kızla göz göze geldiğimde "Hayır!" diyerek zincirleri çekiştirsem de kendime zarar vermemle kalmıştım. Bileklerimde açılan yaralardan akan kanlar kollarımdan aşağıya sızıyordu.

"Merak etme işimiz bittikten sonra seninle de ilgileneceğiz. Aa bu arada öteki tarafta kocan için endişelenmene gerek yok." Bana öpücük atarak "Ona çok iyi bakacağım." dedi. Sedyedeki kız çırpınarak onu bağlayan kemerlerden kurtulmaya çalışsa da boşunaydı. Gözleri ona yardım etmem için yalvarıyordu. Ne yapacağım? Aron'a ulaşmamın hiçbir yolu yoktu! Burada ölürsem muhtemelen cesedimi bile bulamayacaktı.

Düşün Mana! Düşün!

'Ben bir Tanrıyım. Bana dua eden insanlardan sorumluyum.'

Dua. Dua mı? Aklıma gelen fikirle kalbimin atışları hızlandı. İşe yarar mıydı ki? Denemekten başka çarem yoktu.

"Başla Kostas." Mor pelerinli adam elinde tuttuğu deri kaplamalı kitapla kızın karşısına geçti. Sayfaları çevirip bir yerde durduktan sonra mırıldanmaya başladı. Onun mırıldanmasıyla oyuğun tavanında başlayan titreşim kısa sürede her yere yayıldı. Tavandaki kayaların yerinden oynayarak birbirinden ayrıldığını gördüm. Ayrılan iki kayanın yarattığı boşlukta kanlı Ay göründü.

Lanet olsun!

Gözlerimi telaşla kapattım.

"Dünyada tüm suların hükmüne sahip olan Tanrı; sen her yerdesin. Küçük bir gölette, derede, denizde, yüce okyanuslarda. Hepsi senin kudretin karşısında diz çökmüş yaşam unsurları. Sana inanan, senin adını anan ve sonunda da sana dönecek olan bu insanın duasına kulak ver. Ben buradayım, beni gör, beni bul!"

Sana inanan, sana dua eden insanların duasını duyduğunu söyledin. Lütfen, Aron! Beni de duymuş ol! Lütfen!

Kostas'ın bir ahit edasında sarf ettiği dizeler teklemeden devam ederken açılmış olan oyuktan kanlı Ay ışığı içeri girerek kızın bulunduğu taş sedyenin üstüne düştü.

Alacağı ruhu gördü.

Zincirleri çekiştirerek kıza ulaşmaya çalışsam da olmuyordu.

"Hayır! Yapmayın! Bırakın onu!"

"Artık çok geç."

ღ Bizim Mana her zaman ki gibi bela mıknatısı olarak dolanıyor :D

ღ Mana'nın Arona'a dua etme sahnesine düştümmm

ღ Siz en çok hangisi kısmı beğendiniz?

ღ Kitabın yeni hali hoşunuza gidiyor mu?

Görüşmek üzereeee♡

☽ SEFİR

Bana ulaşmak için;

İnstagram hesabım = endless_q.r

Twitter hesabım = Endless_QR

♡

Not! Arkadaşlar bu bölümle birlikte elimdeki bütün stoklar bitti artık bölümler ben yazdıkça gelecek :(bölüm bildirimlerini almak içim lütfen beni Wattpadden takip edin.

| ℳ Mana

Tavandaki taşlar açılarak gökteki Kanlı Dolunay'ı oyuğun içine davet etti. Daveti kabul eden Ay, aç gölgesini sedyede bağlı kızın üstüne iştahla düşürdü. Kostas delikten gözüken Ay'a bakarken kollarını yukarı kaldırmış, gelişini hürmetle karşılamıştı. Dudakları bir an olsun kıpırdamayı bırakmıyor, ritüel için gerekli olan büyülü sözleri hırsla okumayı sürdürüyordu. Tamamladığı her dizede kurban olarak seçilen kızın şuuru biraz daha kayboluyor, göz bebekleri arkaya doğru kayarak atak geçiren bir hasta gibi zangır zangır titriyordu.

Ağzından dışarıya çıkan köpükler kritik bir halde olduğunun habercisiydi. Ona bir an önce müdahale edilmesi gerekiyordu! Ritüelin sonuna yaklaştıklarını ilk önce yavaşlayan titremelerinden sonrada bedeninden yükselen duman silsilesinden anlamıştım.

Göğsümü talan eden çaresizlik gözlerimi derin bir sızının eşliğinde doldurmuştu.

Ruhu.

Ruhu bedeninden zorla ayrılıyordu.

"Hayır..." Başımı kabullenemeyerek iki yana sallayıp "Hayır, durdurun şu lanet olası büyüyü!" diye bağırsam da artık o kız için yapabileceğim bir şeyin kalmadığını içten içe biliyordum.

Onlar kazanmıştı.

Dumanlar kıvrılıp bükülerek kızın siluetine büründüler ve ruh bedeninden dışarıya çıktığında etrafına kafası karışmış bir şekilde bakmaya başladı.

Nerede olduğunu sorguluyor olmalıydı.

Dudaklarım bu hali karşısında hüzünle aşağı doğru bükülmüşlerdi.

Ben sadece ona yardım etmek istemiştim.

Neden bu kadar güçsüzüm? Neden tüm bunlar benim başıma gelmek zorunda? Eğer yardım edemeyeceksem olanlara şahit olmamın ne anlamı vardı? Hep mi böyle olacak? Hep mi böyle aciz kalacağım?

Biraz daha vicdan azabına ihtiyacım yoktu ki benim.

Gözlerimin önüne annem ve babam yatak odasında diri diri yanarken benim içeriyi saran alevlerin arasında donup kalışım, yanan kapıya bakıp çığlıklarını işitişim gelmişti. Neden kimseye yardımım dokunmuyordu benim?

Kendime en büyük dargınlığımdı belki de bu gerçek.

Ruh neler olduğunu sonunda kavradığında sedye de gözleri açık bir şekilde ölen bedenine bakakaldı ardından ellerini yüzüne kapatarak ağlamaya başladı. Ruh olduğu içindi muhtemelen çığlıkları, haykırışları kimse tarafından duyulmuyordu. Yine herkes biçareliğine sağır kesilmişti. Yasını bile kendi kendine tutuyordu, yapayalnızdı. Bileklerimi kesen prangaların arasından süzülen kanlar az önceki zorlamamdan dolayı yaralarımı iyice açmıştı. Kollarımdan aşağıya inen sıcak kan omuzlarıma ulaştığında çırpınmayı kesip kendimi yere bıraktım.

Beni duyup duyamayacağı hakkında kesin bir şey söyleyemesem de dudaklarım af dilemek için aralandı ama yapamadım. Ondan af bile dileyemedim.

"Kim var orada!?" Şhika'nın bağırmasıyla dolu gözlerimi ruhtan çekip neler olduğuna baktım. Oyuğun girişini gözlemliyordu. Aron'un gelmiş olma ihtimaliyle gözlerimi karanlığın içinde gezdirsem de herhangi bir kıpırtı yakalayamamıştım. Beni yakaladıktan sonra evhamlanmaya mı başlamıştı? Burnumu çektim. Ruha tekrar bakmak için kafamı çevirecekken havayı ıslık gibi kesen ses bunu yapmamı engelledi. Yuvarlak, kendi etrafında süratle döndüğü için sadece bronzdan dövülerek yapıldığını anlayabildiğim cisim gözümü açıp kapatmamla yarışacak hızda mağaranın tavanındaki yarığa çarptı.

Gövdesiyle yarığı kapattığı için içeriye giren Ay ışığını kesmişti. Keskin kenarları tavandaki kayalara sürttükçe etrafa kıvılcımlar saçıyordu. Dönerek iyice deliğe yerleşince hızı da yavaşlayıp en sonunda orada takılı kaldı.

Tavana çarpan cisim kabartmalara sahip bir kalkandı.

Kimseden çıt çıkmıyordu.

Hazırlıksız yakalandıklarından şok olmuşlardı.

Oyuğun girişinden içeri giren karaltı buram buram alay kokan bir sesle "Fare yuvasını buldum!" dedi. Tanıdık gelen sesle heyecanla yerimde dikleştim. Burada olma olasılığı çok düşük olsa da umarım gelen kişi odur. Attığı sağlam ve güçlü adımlar içeride yankılanıyordu. Eh onunda gibi bir adamın ayak seslerinin yumuşak olması beklenemezdi zaten.

Karakterine tersti bir kere!

Ay ışığı kesildiğinden oyuğun içindeki meşaleler alev alarak yanmaya başladılar. Meşalelerin kızıl ışığının yüzüne vurmasıyla açığa çıkan karaltı gerçekten de beyaz şeytana aitti! Tanrım, bir gün Ragnarı görüp bu kadar sevinebileceğim aklımın ucundan geçmezdi. Üzerine şöyle bir göz attığımda saklanmak için Vak'a şehrinin insanları gibi giydiğini fark etmiştim. Ragnar oyuğun içinde gözlerini gezdirerek düşman sayısını hesaplarken kara bulutları kopacak bir fırtınanın hazırlığına girişmiş grileri Şhika'nın bakışlarıyla kesişti.

Kostas yarıda kesilen ritüel yüzünden telaşa kapılmışken Şhika'nın Ragnara bakan yüzü solarak gerilmişti. Ragnarı tanıyor olabilir mi? Beyaz şeytan lakabını hak edecek biçimde kaşlarını çatarak korkutucu bir tınıyla "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu. Sanki yanlış cevabı verirse onu orada parçalarına ayıracaktı. Vak'a şehrinin reisi temkinli hareket ederek "Hayır, bilmiyorum." dediğinde Ragnarın yüzünde vahşi bir tebessüm doğdu.

"Ben bastığın toprakların sahibinin sefiriyim." Şhika Ragnarın sözlerinin altındaki gizli anlamı yakalayıp çıkardığında gözlerini dehşetle ardına dek açmıştı. Titreyen ellerini yumruk haline getirerek sakladı. Hem kurduğu tarikat hem de kullanıcı olmasının verdiği travma yüzünden korkusu katlanmıştı. Ragnar bakışlarındaki yırtıcı ifadeyle "Nereye kadar Su Tanrısından kaçabileceğini sanıyordun ahmak kadın? Yaptıklarının bedelini ödemek vaktin geldi." Sakince konuşuyor olmasına rağmen her bir kelimesi insanı hakimiyet altına alır cinstendi. İskeletlerin ardında bekleyen diğer kullanıcılar Su Tanrısının adını duyunca kemiklerin üstüne basarak öne çıktılar. Aynı anda ezilen kemiklerin gürültüsü tehdit içerikliydi.

Ragnarı tehdit ediyorlardı.

Beyaz şeytan aşağılarcasına varlıklarını görmezden gelirken Şhika yalnız olmadığını hatırladı. Sayılarının Ragnardan fazla olmasına güvenmiş olmalı ki az önceki korkusunu yenerek kötülükle dolu bir kahkaha attı. "Ahahaha

Tenebrisin köleleri benimle olduğu sürece Su Tanrısından da diğer Tanrılardan da korkmama gerek yok!"

Şhika gözlerini kızartan bir kindarlıkla "Onun kellesini bana getirin ki Su Tanrısına hediye olarak gönderebileyim!" dediğinde mor pelerinliler aynı anda harekete geçerek saldırdılar. Ragnar üstüne doğru gelen gruba bakarak hoşnutlukla gülümsedi. Savaş çanları kulaklarında çalarken elleri kaşınıyormuş gibi davranıyordu. Pozisyonunu alarak en yakınındaki pelerinliye yumruğunu savurdu. Pelerinli ayağını sertçe yere vurduğunda yerden yükselen duvar Ragnarın yumruğunu karşıladı.

"Ahahaha pis fareler bunca yıldır tek savaştığım kişilerin insanlar mı olduğunu sandınız!"

Yumruğu duvara çarpsa da herhangi bir zarar görmüş gibi durmuyordu. Anında duruşunu değiştirerek toprak gücüne sahip pelerinin burnuna dirseğiyle vurdu. Pelerinli acıyla bağırıp burnunu tuttuğunda Ragnar eliyle boğazını kavradığı gibi boynunu kırdı. İçlerinden birini öldürmesi sadece otuz saniyesini almıştı.

Başını sağa sola doğru yatırarak boynunu kütürdetip "Hadi ama bu kadar mıydı? Gelin!" diyerek kışkırttığında Şhika "Ne yapıyorsunuz aptallar birlikte saldırın!" diye bağırdı. Pelerinliler yerdeki arkadaşlarını umursamayıp Şhika'nın emrine uydular. Dörtlü bir grup Ragnarı ortalarına alıp saldırdı. Arkasından püskürtülen ateşi aleyhine kullanışını şaşkınlıkla izledim. İlk önce ters takla atıp yanmaktan kurtuldu ancak ateş durmadığı için önündeki pelerinlinin yüzünü yakmıştı. Pelerinli ateşten kaçmak için çabalasa da yüzüne değen ateş pelerinine değmiş ve kıyafetlerini tutuşturmuştu. Yere atıp yuvarlansa da cayır yanıyordu.

Diğerlerinin aksine büyüyle değil de kabzasını kavradığı bir hançerle saldırıya geçerek düşmanını gafil avlamaya çalışan pelerinlinin planı istediği gibi gitmemişti. Ragnar dövüştüğü pelerinliye tekme atarak onun duvara yapışmasını sağladıktan sonra arkasını dönerek hançeriyle sırtını hedefleyen pelerinlinin bileğinden kavrayıp ters çevirdi. Ardından hançeri ona doğru döndürüp karnına sapladı.

Pelerinli acıyla inleyerek yere yığındı.

Onlardan hala fazlasıyla olduğu için saldırmakta tereddüt etmiyorlardı. Şimdilik sıkıntı olmasa da Ragnar yorulmadan evvel işlerini bitirmeliydi. Eğlenmeyi bir kenara bıraksa iyi ederdi! Beyaz şeytan pelerinlilerle ilgilenirken oyuğun içinde *'Tıssssss!!'* diye bir ses duyuldu. Sesin geldiği yönü tahmin ederek endişeyle başımı çevirdiğimde tavandaki deliği kapatan

kalkanın etrafından siyah dumanlar çıktığını gördüm. Hayır! Elinde büyü kitabını tutan Kostas kolunu kalkana doğru kaldırmış, elinin etrafında kalkandan çıkan dumanlar gibi siyah bir aura dolanıyordu. Kara büyüyle kalkanı eritiyordu!

"Ragnar kalkan!" Ragnar anında başını kaldırıp erimeye yüz tutmuş kalkana ardından da kitabı tutan Kostas'a baktı.

"Orospu çocuğu!" Öfkeden delirse de şu anda başındaki beladan kurtulamadığı için onu durduramayacağını anlamıştım. Kalkan gitgide eriyerek sıvılaştı. Üstünden akan bronz renkli yapışkan sıvı yere damlayarak orada birikiyordu. Ay ışığı açılan delikle birlikte yeniden oyuğun içine girdi. Kızın ruhu havaya yükseldi. Kırmızı ışığın kanlı Dolunay'a doğru oluşturduğu köprüde uçmaya başladığını görünce kanım donmuştu.

Yenilecekti!

Aron! Neredesin Aron!

Dolunay tarafından çekilen ruhu gören Şhika gülerek "Zafer bizim." dediği sırada kanlı Ay'ın önünde beliren gölge gözüme çarptı. Gölge o kadar küçüktü ki doğru görüp görmediğimden bile emin değildim. Benim aksime Şhika ya da Kostas o gölgeyi fark etmiş gibi durmuyordu. İkisi de kazanmanın sarhoşluğuna kapılmıştı. Gölgeyi seçebilmek için o kadar konsantre olmuştum ki bir süre sonra oyuğun içindeki mücadelenin patırtısı uğultu halini aldı.

Alnıma yayılan ılık sıcaklık güçlenirken leylaklarım orada gördüğü şeyle birlikte büyümüştü.

Aron'du.

Dolunay'ın önünde kudretle dikiliyordu.

Dışarıda hafifçe esen meltem geceden daha kara olan saçlarını kıyafetleriyle birlikte yumuşakça dalgalandırıyordu. Ruh, Ay ışığı köprüsünde ilerleyerek önünde durduğunda Su Tanrısının dudakları kıpırdanarak bir şeyler söyledi; onunla konuşuyordu. Ruh ilk başta şaşkınlık geçirdi ardından dizlerinin üstüne çökerek Aron'un ayaklarına kapandı. Ağlıyor gibiydi fakat yüzünü tam olarak seçemediğimden düşünceme koşulsuz şartsız güvenemiyordum.

Aron kızın ellerini bacaklarından uzaklaştırdıktan sonra yanına çökerek saçını şefkatle okşadı ve ona tekrar bir şeyler söyledi. Kız başını aşağı yukarı sallayarak beyaz bir ışık saçıp gözden kayboldu. Nutkum tutulmuş bir şekilde Aron'u izlemeye devam ediyordum. Kız gittikten sonra Su Tanrısı kanlı Ay'a doğru döndü. Etrafı gürül gürül akan bir nehre benzeyen mavi

renkli bir aurayla kuşatıldı. Elinde yoktan var olurcasına uzun bir kılıç belirdi. Kılıcın lacivert rengindeki kabzasını kavrayarak süratle Ay'a doğru uçtu ve kısa sürede görüş alanımdan çıktı.

Nereye gidiyordu?

Olanlara hala akıl erdiremiyordum.

Kirpiklerini kırpıştırarak kendime gelmeye çalışırken oyuğun içine geri döndüm. Ragnar hala kullanıcılarla savaşıyordu. Şhika hızlı adımlarla Kostas'ın yanına giderek "Neler oluyor? Büyü tamamlanmadı mı?" diye sordu. Elinde açık duran kitap hafifçe titriyor hala delikten kanlı Ay'a bakıyordu. Ritüel tamamlandığında gerçekleşen olaylar başlamadığı için neler olduğunu kavramakta zorlanıyorlardı. Kostas elindeki kitabı birden kapatarak Şhika'nın irkilmesine yol açtı.

"Gitmem gerek, buradan hemen gitmeliyim." Kendi kendine delirmişçesine sayıklayınca onun bir şeylerden şüphelendiğini anlamıştım. Şhika'yı iterek kaçmaya yeltendiğinde birdenbire yürümeyi bırakıp olduğu gibi yere yığıldı. Nereden geldiği meçhul bir ok boğazına saplanmış ve oracıkta canını almıştı.

"Beni bu kadar kızdırdıktan sonra kaçabileceğini mi sanıyordun pezevenk?" Cesetlerin üstünden atlayarak buraya doğru gelirken elinde tuttuğu siyah renkli yayı gördüm. Kostas'ın kaçacağını anladığı gibi onu okla vurmuştu. Bu adam kaç çeşit silah kullanabiliyordu böyle?

Ragnar Kostas'ın ölüp ölmediğini anlamak için cesedini omzundan tekmeleyerek yüz üstü döndürdü. Gözlerini ölü bedenden alıp Şhika'ya diktiğinde Vak'a şehrinin reisi geriye sadece kendisinin kaldığını idrak ederek tir tir titremeye başladı. Kullanıcıları öldürürken kandan kaçınmadığı için azılı bir suçlu gibi görünüyordu.

"Hayır, uzaklaş! Uzak dur dedim sana! Kanlı Ay kızın ruhunu almıştı! Bizi güçlendirmeliydi! Neden? Neden büyü işe yaramadı!"

Ragnar canını sıkan bir böceğe bakar gibi kadına tip tip bakarak cıkladı. Elindeki yayla onu işaret ederek "Saldıracaksan saldır hadi!" dedi. Ardından çenesi kasılarak "Bana saldırmaya çalışabilirsin, tabii sonrasında olacaklara karışmam." diyerek de ekledi. Şhika dişlerini sıkarak ona baksa da herhangi bir saldırı girişiminde bulunmadı.

Ragnar *biliyordum* dercesine omuzlarını silkti. "Senin cezana Su Tanrısı karar verecek o yüzden dır dır edip durma." Kadınlarla konuşma şekline ne desem bilemedim. Umarım bunu sadece karşısındaki düşman olduğu için yapıyordur. Şhikanın bileklerine geçirdiği kelepçeye minik minik mavi taşların gömüldüğünü fark etmiştim. Yanında getirdiği kelepçeler

yeraltındaki zindanda yetişen değerli taşlardan yapılmış olmalı. Vak'a şehrinin reisinin kelepçe ona takılır takılmaz hastalanmışçasına solması da bu düşüncemi destekliyordu.

Kelepçeler büyü enerjisini sömürüyordu.

Şhika'yı kelepçeledikten sonra sonunda yanıma gelmeyi akıl edip hasar kontrolü yapmıştı.

"Görünenden başka yaran yok gibi. Sana değişik bir şey yaptılar mı?" Muhtemelen beni bir sonraki kurban ritüeli için saklayacaklardı o yüzden çok bir zarar vermemişlerdi. Tabii bu sadece benim düşüncemdi ritüelden sonra direkt öldürüle de bilirdim.

O kadar yorgun hissediyordum ki... Üstelik bu yorgunluk sadece fiziksel değildi.

Her şey bitmişti değil mi?

Oyuğun duvarlarına sıçrayıp katılaşan eski ve taze kan izlerine baktım. Meşalelerin ışıkları üzerlerine vurduklarından ayrım yapmak kolaydı. Yerdeki cesetlere göz atıp oradan da kemik yığınlarına geçtim. Sedyede yatan ölü bedene gözlerimi değdirmeden iç geçirdim.

"Yapmadılar." Derken bile sesimden yorgunluk akıyordu.

"Güzel. Hım... Seni ben mi çözsem yoksa Aron'a mı bıraksam? Seni böyle görme fırsatını bir daha elde edemeyebilir." Ne? Kanım ısınarak boynumdan yukarıya tırmanırken kıpkırmızı kesildim. Aklından ne geçiriyordu bu herif!

Tam ağzımı açıp ona cırlayacakken oyuğun içi deprem oluyormuşçasına sallanamaya başlayınca Ragnar tavandaki delikten dışarıya baktı. Bende onunla birlikte baktığımda biri sanki kılıçla Kanlı Dolunay'ı kesmişçesine Ay'ın önünde büyük bir '+' şeklinde parlayan iki ışık gördüm. Gökyüzünü saran kırmızı renkli perde ikiye ayrılarak geri çekilince gerçek Dünya'daki gökyüzü özgür kaldı.

"Görünüşe göre Aron'un daha önemli bir işi çıktı. Eh ne yapalım burada olmaması onun suçu." Sen hala orada mısın! "Lütfen artık beni çözer misin Ragnar? Daha fazla dayanacak gücüm kalmadı." Ragnar benimle dalga geçmekten zevk alırcasına gülerken uzay-boşluk yüzüğünden bu seferde sade bir kılıç çıkardı. O yüzüğe daha kaç çeşit silah depoladın!?

Kılıcı savurup zorlanmadan zincirleri kesince ağrıyan kollarımı acı içinde ovalamaya başladım. Yaralı bileklerime prangalar değdikçe müthiş bir sızıyla sızlıyorlardı. Ragnar kılıcı gönderip yanına gelerek bileklerimdeki prangaları çözmeme yardım etti.

"Bileklerine baktırsan iyi edersin." Gerçekten de mahvolmuşlardı. Derim resmen soyulmuştu. Birçok ince kesikten de kan akmayı sürdürüyordu. Ayak sesleri işittiğimde bitkin bakışlarımı oyuğun girişine çevirdim. Üzerinde lacivert rengindeki tuniği dursa da başındaki örtüyü çıkarmış Su Tanrısı, elinde tuttuğu kılıçla öylece oyuğun girişince durmuş bana bakıyordu.

Onu baştan aşağıya inceledim, bunu neden yaptım bilmiyorum. Sanırım iyi olduğundan emin olmak istemiştim. O sırada ona attığım bakışların aynısını kehribarlarda görünce kalbim hızlanarak göğsümü dövmeye başladı. Onun aksine ben kirden, kandan, yaralardan geçilmiyordum. Perişan bir halde gözüktüğüm kesindi. Bir an karşısında böyle durduğum için utanmıştım.

Leylaklarım elindeki kılıca düşünce Aron kılıcı incelememe fırsat vermeden yüzüğüne geri göndermişti.

Benim kuruntum muydu bilmiyorum.

Sanki o kılıcı görmemi istememişti.

●

Kaldığımız odaya girdiğim gibi sırtımı kapıya yaslayarak kayıp yere oturdum. Kendime doğru çektiğim dizlerime kollarımı koyup alnımı da üzerine yaslamıştım. Kötürüm kalmış duygularıma bir sürü ad verebilirdim ancak yapamıyordum. Vak'a şehrindeki insanlar büyünün etkisi altından çıkınca Ragnar onlarla konuşmaya gitmişti. Hala buraya neden geldiğini bilmiyordum. Şehirde yaşayan onlarca masum insanı kurtardığımız halde sevinemiyordum. O kızın yardım çığlıklarının peşine düşmüş ve onu bulmayı başarmış olsam da hayatta kalmasını sağlayamamıştım.

Kendimi suçlu hissediyordum.

Belki daha dikkatli hareket etseydim... hayır, yapma Mana.

Bunu kendine yapmayı bırak.

Bu şehirden bir an önce gitmek istiyordum.

Gitmek ve unutmak.

Ilık göz yaşlarım ben farkında varmadan yanaklarımdan sessizce kaymaya başlamışlardı bile. Göğsümün ortasına koydukları koca taş ağırlaştıkça ağlamam artıyordu. Ses çıkarmamaya özen göstersem de vicdanımdaki yüklerle tek başıma baş edemiyordum artık.

Bana karşı sağırlaşmışlardı.

Ne kadar orada öylece oturup ağladım bilmiyorum. Gözlerim sızlıyor, göz yaşlarım kurumak nedir bilmiyordu. Leylaklarımı boşluğa dikip beni kuytusuna çeken düşüncelere dalmıştım. Zaman kavramı orada hükümsüzdü.

Kapının kolu ilk önce aşağıya bükülmüş açılmayınca zorlanmamıştı. Sanki kapının ardındaki kişi içeride neler olduğunun farkındaymışçasına "Neden oradasın?" diye sorarken beni ürkütmemek için sesini kısık tutmuştu.

Daldığım boşluktan çıksam da sesimi çıkarmadım. "Aç kapıyı Mana." Adımı her söylediğinde kıpırdanan yüreğime ters ters bakmak yerine bu sefer yaptığını görmezden gelmiştim. Onu görmek istemiyordum, hayır. Beni bu halde görmesini istemiyordum demek daha doğru olurdu.

"Biraz yalnız kalmama izin ver..." Sesim çatırdayınca bunu bekleyen çenem de titremeye başlamıştı. Ağlamak istemiyordum, istemiyordum ama kendimi durduramıyordum da. Konuşmamın sonunda "... Lütfen." diye eklemem biraz zamanımı almıştı.

"Seni bir yere götürmek istiyorum, seveceğine eminim." Deyince merakım kabarsa da kararsız kalmıştım. Aronu öyle her gün *gel seni bir yere götüreceğim* derken göremiyordum, haliyle ondan beklemedik bu tavrı daha çok ilgimi çekmişti. Çenemi dizime yaslayarak "Nereye?" diye mırıldansam da duyduğunu biliyordum.

"Sürpriz." Bakışlarımı ne yapacağımı bilemez bir şekilde sağda solda gezdirirken iyice sabırsızlanan adam "Bir Tanrıyı bu kadar beklettiğin için kendinden utanmalısın." demesin mi? İstemsizce dudaklarımda küçük bir tebessüm belirmişti.

Elimle yerden destek alarak ayağa kalktım. Parmaklarım kapının kulpunu sıkınca kendimden güç almak için derin bir nefes aldım. Kapıyı kendime doğru çekip açtığımda görüş alanıma omzunu pervaza yaslayarak kollarını birbirine dolamış bir şekilde bekleyen Su Tanrısı girdi. Kehribarları kızarık olduğunda emin olduğum gözlerimin içinde gezse de ağlamama dair tek kelime etmemişti.

Elime uzanarak parmaklarını parmaklarımın arasından geçirince aldığım nefes göğsümle dudaklarım arasında sıkışmıştı. Beni böyle etkiliyor olmasına hala alışmamıştım. Yürümeye başladığında gözlerimi ondan kaçırdım.

Niye aklımı yıkan hisler onun yanındayken geldikleri yere kaçıyorlardı ki?

Bu haksızlık.

●

Beni getirdiği yere hayretler içerisinde bakmaya başladım.

Çölde gerçekten de vaha varmış.

Yeraltından çıkan sıcak suyun buharı havaya yükselirken suyun çıktığı çukurun etrafı kerpiçlerle örülmüştü.

Burası bir ılıcaydı! Ilıcanın çevresine geniş yapraklara sahip ağaçlar dikilerek gözden uzak hale getirilmişti. Daha da yakından bakmak için suya yaklaştığım sırada Aron bedenini arkamdan bana yasladı. Bu hareketi yerime mıhlanmamı sağlamıştı. Elleri ilk önce bileklerimi okşadı ardından kollarımdan yukarı doğru tüy kadar hafif dokunuşlarla tırmanıp omuzlarımı kavradı. Burnunu saçlarımın arasına daldırarak derin bir nefesle ciğerlerini kokumla doldurunca kalbim ağzımda atmaya başlamıştı.

Beni buraya ne için getirdiğini sorgulamakta geç kalmıştım.

"Soyun." Dediğinde kaçıp gitmemek için cidden kendimi tutmam gerekmişti. Sakinleş Mana, en savunmasız anında senden böyle bir şey isteyecek bir adam değil o. Göğsüm körük gibi inip kalksa da aslında nefeslerim sık sık aksıyordu. Uçları karıncalanan parmaklarımı açıp kapatırken boynuma eğilip dudaklarını oradaki deriye sürttü. Kulağıma fısıldayan boğuk sesi geleceğe ait bir sırrı veriyormuşçasına vaat doluydu.

"Aklından geçen düşüncelerin ne yeri ne de zamanı küçük kız. Sana istemediğin sürece dokunmayacağım, istediğin zaman ise aklının hayalinin almayacağı bir zevki tattıracağım. Öyle ki daha fazlası için bana yalvaracaksın." Şehvete bulanmış sesi kasıklarıma bıçaklar saplarken vücudumdan bir ürpertinin geçip gitmesini sağladı.

İç çekercesine küçük bir nefes aldım.

Eli elbisemin düğmelerine gidince refleksle bileğini tuttum. "Şhii, uslu bir kız ol ve seni rahatlatmama izin ver." Aklım hep müstehcen şeylere gittiği için sıcak sudan bahsettiğini iki saniye sonra anlayarak kıpkırmızı kesilmiştim.

Demek beni bu yüzden buraya getirdi. Kaynak suyunun stresten düğümlenen kaslarımı gevşetip bana iyi geleceğini düşündüğünden suya girmemi istiyordu. Sorun şu ki o suya beni yalnız göndermeyecekti! Titrek bir sesle "Aron..." dediğimde ne isteyeceğimi tahmin ederek "İç çamaşırları kalacak." demişti. Hala bir yanım bu durumdan rahatsız olsa da beni soymasına izin verdim. Öyle ya da böyle bir gün tam anlamıyla karısı olacaktım.

Gerçekten karı koca olduğumuzda ikimizin de birbirimize karşı görevleri olacaktı. Küçük yakınlaşmalarla dokunuşlarına alışıp asıl olay için kendimi hazırlamam gerekiyordu.

O yapmazsa ben asla yanında soyunmaya cesaret edemezdim!

Elbisemin düğmelerini acele etmeden belime kadar açınca ince kumaş vücudumu yumuşakça yalayıp yere düştü. Bakışları bir kez olsun yukarı

çıkmadan önümde eğilip ayakkabılarımı da teker teker çıkarınca çok şaşırmıştım. Çıkardığı her ayakkabıda ayak bileğime kondurduğu öpücükle irkilip durmuştum. Daha ne kadar üzerime gelmeyi planlıyordu bu adam! Öpücükleri bırak önümde eğilmesi bile başımı döndürmüştü. Bükülmez, kaba saba, hoşgörüsüz herif nereye gitmişti?

Beni iç çamaşırlarıma kadar soyunca elini tuniğini çıkarmak için sırtına attı.

Anında bakışlarımı kaçırdım.

Aron'un kıyafetlerinden kurtulduğunu hışırtı seslerinden anlayabiliyordum. Leylaklarım o hariç her yerde dolansa da göz hapsinde olduğumu iliklerime dek bana hissettirmekten çekinmiyordu. Kehribarların kıvrımlarımda acele etmeden gezdiğini düşünmek bile elimi ayağımı birbirine sokuyordu.

"Devam et, suya gir." Tanrım, heyecandan dilim damağım kurumuştu. Ben ondan tarafa bakamazken o çekinmeden vücudumu süzüyordu. Acaba gördüklerinden memnun kalmış mıydı? Kahretsin, ne diyorum ben böyle!

Girmeden önce suya ayağımın ucunu sokarak sıcaklığını ölçtüm, bir anda içine girip haşlanmak istemezdim. Suyun yeterli sıcaklıkta olduğuna karar verince diğer ayağımı da içine sokup yavaş yavaş ilerleyerek derinlere gittim. Su göğüslerimin üzerine çıktığında kenara doğru yüzerek sırtımı sıcak kerpiçlere yasladım.

Gözlerimi kapatıp sıcak suyun tanıdı çıkardım.

Rahatlamıştım.

Gündüz vakitlerinde çöl nasıl sıcaktan insanı bunaltıyorsa geceleri de soğuktan insanın dişlerini takırdatıyordu. Buraya geceye doğru geldiğimiz için suyun sıcak olması harika hissettiriyordu. Yorgunluğuma ilaç gibi gelen sıcaklığın keyfine varırken ilk önce suyun dalgalanmaya başlaması sonra da bileğime sarılan elle irkilerek gözlerimi açmıştım.

Aman Tanrım.

Bugün gerçekten sınanıyordum.

Ne ara suya girdiğini anlamadığım adam önüme heykel gibi dikilmişti. Islandığı için koyulaşıp eliyle arkaya doğru taradığı saçlarından bir kısmı alnına yapışmıştı. Titizlikle yontulmuş gibi duran belirgin kas çizgilerinin arasından arta kalan su damlaları kışkırtıcı bir şekilde kayıyor, aşağılara inip kasıklarındaki 'V' çizgisinde kayboluyordu. Burası kör noktada kaldığı için ışıklandırma yetersizdi. Hür kalan Dolunay ise bize teşekkür etmek istercesine bütün ışığını bu tarafa yansıtıyordu. Ay ışığıyla buluşan Su Tanrısının bronza yakın teni resmen parlıyordu.

Kaslı yapısı kaba bir görüntü oluşturmak yerine onu zarif gösteriyordu.

Kolunda ilk kez gördüğüm bir dövme vardı.

Bileğinden başlayıp yukarı doğru çıkan su dalgalarının üstünde üç dişli bir yaba duruyordu.

Su Tanrısının nesilden nesle aktarılan silahı Shiva'nın bir resmiydi.

Resmen karşısında kitlenmiş kalmıştım.

Bakışlarımın gayet farkında olan Su Tanrısının ukala bir gülümsemeyle kıvrılmış dudakları "Gördüklerinden memnun kalmış gibisin." deyince arsızlığı karşısında dilimi yutmuştum. Açılan ağzımı kapatıp beni utandırdığı için kötü kötü baktım ona. Kim olsa etkilenirdi tamam mı!

"Mana..." Tuttuğu bileğimle beni kendine doğru çekerken sanki çok uzağımdaymışçasına iyice yaklaşarak dibime girmişti. Başı bana doğru eğik olduğundan burunlarımız bir an için çarpışıp ayrılmıştı, bu içimde bir yerlerde yanan ateşi daha da harlarken nefes alamadığımı hissediyordum. Islanmış kirpiklerinin altındaki kehribarlara bu kadar yakından bakmak kalbim için hiçte sağlıklı değildi.

"Efendim?" Benden böylesine boğuk bir tını beklemediğinden olsa gerek bir saniyeliğine duraksamıştı. Kehribarları dudaklarımla gözlerim arasında gidip gelirken boştaki eliyle de diğer bileğimi tuttu. Geldiğim gibi odaya kapanıp ağladığım için yaralarıma baktırmaya vaktim olmamıştı. Oyuktan nasıl çıktıysam öyle duruyorlardı. Hatta daha da berbat bir hal aldıklarını söyleyebilirim.

Suya girdiği için mi kehribarları bir ton açılmıştı? Gözlerimi ondan alamıyordum.

İçinde olduğumuz sıcak suyun aksine bileklerimde serinlik hissedince başımı eğip baktım. Aron'un ellerinden yine mavi ışıklar çıkıyordu. Yaralarımın üzerinde gezen serin suyu hissedebilsem de Su Tanrısı bileklerimi tuttuğu için göremiyordum. Su kesiklerden içeri girerek yaralarımı iyileştiriyordu.

Su; şifaydı.

Su birçok şey olabilirdi.

Ölümde, yaşamda.

Yaralarım yavaşça kapanırken bileklerimi saran mor halkalarda siliniyordu.

"İstediğin zaman bana kafa tutabilecek kadar cesursun." Sözlerinin nereye uzanacağını duyabilmek için bekledim. "Bu izlerde senin yeri geldiğinde ne kadar gözü kara olabileceğinin kanıtı." Dudağının kenarını yaladı. "Bundan

memnun muyum peki? Hayır, kesinlikle değilim. Hatta bana haber vermeden düşmanın inene girdiğin için seni cezalandırmak, azarlamak istiyorum çünkü bir kere daha hayatını tehlikeye atmayacağından emin olmalıyım ama yapmayacağım."

Elini çeneme götürerek okşadı. "Seni duydum; bana dua edişini, duanın içinde yatan dileği sezdim. O kızı kurtarmamı istiyordun." Demek gerçekten dua etmek işe yarıyordu. Anında bakışlarımı yere indirdim. Şimdi onu dinleyip, dinlemek istemediğimden pek emin değildim.

Başarısızlığımı yüzüme vurur muydu? Ya da beceriksiz olduğumu söyleyip bu tarz bir şeye tekrar kalkışmamı mı söylerdi? İkisi de birbirinden beterdi. İkisini de ondan duymak istemiyordum.

"O kız için canını tehlikeye atsan da onu ölümün elinden alamazdın Mana."

Şaşırarak ona baktım. "Nasıl yani?"

"Sadece bil diye söylüyorum; ölümünde senin bir payın yoktu. O kızın ecel günü gelmişti."

Bir Tanrı olduğu için mi böyle konuşuyordu? Yoksa beni vicdanımdan kurtarmak için teselli mi etmeye çalışıyordu? İçime ılık ılık bir şeyler aktı. Acımı görmezden gelmemişti...

"Daha fazlasını yapabilirdim."

"İnsanların bir sınırı var ve sen o sınırın eşiğinden geçemezsin."

"Bu sözler kulağa çok acımasızca geliyor."

"Hakikat bu olduğundandır."

Beni ilerleterek sırtımı kerpiçlere dayandırdı. Elini suyun içine sokup baldırımı kavrayarak bacaklarımı birbirinden ayırdı ve kendisini araladığı boşluğa yerleştirdi. Kasıklarıma dayanan kasıklarını hissedince kaskatı kesilsem de onu itmedim. Kollarından destek alıp diğer bacağımı da beline sardım. Kehribarların çekim kuvvetine karşı koyamayan leylaklarım gözlerinden ayrılamıyordu.

Baktıkça bakası gelir miydi insanın? Geliyormuş.

"Yasını tut... daha fazlasını değil."

Gözlerim doldu. Dolan gözlerime bakarak "Yine ağlayacak mısın?" diye sordu. Başımı iki yana sallasam da omuzlarındaki tutuşum güçlenmişti. Burnunun ucunu bu sefer kasıtlı bir şekilde burnuma sürterek "Daha yirmi bir yaşındaki küçük bir kadın için özünde çetin gedikler var." dedi. Beni tanıyalı ne kadar olmuştu ki ruhumu görebildiğini söylemeye cüret ediyordu? Ve ben de aptal gibi ona inanıyordum.

Çünkü öyle bakıyordu, görüyormuş gibi.

Yüzümden okuyormuş gibi... bir ihtimal kalbim ona fısıldıyormuş gibi.

Alnını alnıma yaslayarak daha da yaklaştı. Sudan çıkan buhar fazla olduğundan nefes alıp vermek güçtü. Su Tanrısı da ağzından nefes alıp verdiği için kızarmış dudaklarına kaydı bakışlarım. Sıcakla arası pek iyi gibi durmuyordu.

"Kaderinin sana oynadığı oyunlar yetmezmiş gibi üstüne birde bana karım olmak için gönderildin." Eğilerek köprücük kemiğimin ortasındaki çukura dudaklarını bastırınca kasılıp dişlerimi sıkarak ağzımdan kaçacak herhangi bir inlemeyi engelledim. Bir eli bel boşluğumu aralıklarla sıkıp bırakırken öpücükleri aşağılara doğru kayarak sütyenimin üstünden göğüslerimin üstünü buldu. Çenesini göğüslerimin ortasına bastırıp bana alttan yoğun bir bakış atarak "Buna dayana bilir misin?" diye sordu. Cevabımı beklemeden erkeksi bir sesle yeniden "Bunu bitirebilir misin?" dedi. Tırnaklarımı sorduğu soruların ağırlığıyla kollarına geçirdiğimde koltuk altlarımdan tuttuğu gibi beni sudan çıkararak çöl taşlarına yatırdı. Ardından kolunu başımın kenarına yaslayıp üstümde yükseldi.

Tüm heybetiyle üzerimdeyken ona titreyen göz bebeklerimle birlikte bakıyordum. Sorularının cevabının bende olmadığını söylersem hayal kırıklığına uğrar mıydı?

"Taşıması zor değil mi?" Dolmuş gözlerimdeki yaşlar göz kenarlarımdan kayınca elini kaldırıp akan yaşları okşarcasına sildi. Başımı aşağı yukarı salladığımda bana kızmadı tam aksine anlayışla karşıladı. Dudaklarıma yaklaşarak "Artık taşıyamadığında sana söylediklerimi hatırla." diyerek alt dudağımı kavradı. Bu sefer yalnızca hissettirmekle kalmamıştı bana gerçek bir öpücük vermişti. Belki de bu gecenin sabahında kendime hakim olamadığım için iradesizliğime çok kızacaktım ama şu anda tek istediğim şey ona karşılık vermekti.

Ellerimi ensesindeki saçlara atarak çekiştirip onu üzerime daha çok çektim. Öpüşüne istekle karşılık verince Aron daha da hırslanarak dudaklarımı parçalarcasına öpmeye başladı. Dudaklarımı önce ısırıyor sonra ısırdığı yerleri diliyle geçerek karnıma kramplar sokuyordu. Dediği gibi ileri gitmiyordu çünkü daha vaktinin olduğunu biliyordu.

Soruları kafamda bozuk plak gibi tekrarlanıyordu.

Bana *'Dayanabilir misin?'* diye sorarken bir Tanrının gelini olmanın yükümlülüğünden bahsediyordu. Dökülen kan, gördüğüm cesetler buradakiyle sınırlı kalmayacaktı. Onun gelini olarak kalmaya devam edersem bundan çok daha kötülerine maruz kalacaktım. Ardından *'Bunu bitirebilir*

misin?' diye sormuştu. Gördüklerime tahammül edemeyeceğim o noktaya gelirsem bana *gidebilirsin* diyordu.

Sana bunu yapmaya hakkım yok dercesine...

Kapalı gözlerimi aralayarak sıcak ve ıslak dilini dilimle buluşturan adamın boynuna doladım kollarımı. Gözlerimi yüz hatlarında acele etmeden gezdirdim... ezberlemek istercesine. Bileklerimi tutup kollarımı boynumdan çekerek başımın üstüne uzandırdı ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi.

Elini sıkarak tutuşuna daha güçlü bir şekilde karşılık verdim.

Bir gün gerçekten seni arkamda bırakıp gidebilir miydim?

Kalbim bu düşüncenin ihtimaliyle bile böylesine sıkışırken mi?

En büyük korkum gerçek oldu Aron.

Omzunun üzerinden gördüğüm dolunay baştan çıkarıcı bir şekilde gökte bize eşlik ederken, birbirine giren kirpikleri açılarak koyulaşan kehribarları leylaklarımdaki yasak dileğe nail oldu.

Ben orada kalbimi beni hiç sevmeyecek bir adama teslim ettim.

●

Sabah olduğunda reislerinin esrarengiz bir şekilde kaybolması -Ragnar onu kim bilir nereye götürmüştü- ve Su Tanrısının Vak'a şehrinde bulunması hakkında karmaşık duygular içerisinde olan insanlar, üstüne birde kendilerine büyü yapıldığını öğrenince beyinleri iyice bulamaç haline gelmişti. Her hâlükârda Tanrıları tarafından kaderlerine terk edilmediklerini anlamış ve bizzat onları kurtarmak için şehirlerine geldiğini idrak edince ortalık bir anda şenlik havasına bürünmüştü. Tüm gün Aron'un etrafında dört dönmüşlerdi. Ellerindeki en iyi yiyecekleri, kıyafetleri ve mücevherleri teşekkür niyetine hediye etmek isteseler de Su Tanrısı kabul etmemişti.

Alçakgönüllülüğü Tanrılarını gözlerinde daha da yüceltmişti tabii.

Aron genelde soğuk bir adam olsa da şehir halkıyla olması gerektiği gibi ilgilenmiş ve kısa sürede şehre yeni bir reis atamıştı. Kısa sürede şehirdeki düzen yeniden inşa edilmişti. Büyü yüzünden acı hissetmedikleri için insanların toparlanması daha kolay olmuştu. Ertesi sabah şafak sökerken çoktan hazırlanmış bir şekilde şehrin yeni reisi ile vedalaşıp yola koyulmuştuk. Adamın Aron'u övmesi dakikalarca sürmüştü, hem de bizi elli derece gösteren güneşin altında bekleterek! Hanım hanımcık davranmaya özen göstersem de bayılacak gibi olduğumdan içimden söylenip durmuştum.

Şehrin yeni reisi yürümeyelim diye bize üç at hediye etmişti. Elbette yürümektense bir şeylere binerek seyahat etmeyi tercih ederdim fakat bu

şeyler at olunca işin rengi değişiyordu. Bir kere daha ata binmeye çalışırken rezil olmak istemiyordum! Dün geceden sonra yüzüne asla bakamadığım adam ata binemediği bildiği için tekrar bana yardım etmişti. En azından bu sefer üzerine düşmemiştim bu da bir şeydir. Atlarla bir süre ilerleyip Caster'in büyüsüyle geldiğimiz gibi geri dönecektik.

Sonunda eve gidiyorduk!

Herkesi çok özlemiştim.

Atımın dizginlerini tutan adama çaktırmadan baktım.

Benim aksime onun pekte çekinen bir hali yoktu.

Yanağımın içini sinir olmuş bir şekilde dişleyerek önüme döndüm.

Dün geceki yakınlaşmamızdan sonra yarım saat kadar daha su da kalmış, dinlenmiştik. O sırada utançtan yerin dibine girmek istediğim için saçma sapan konuşup konudan konuya atlamıştım. Ortam sessizleşince yaptığımız şeyleri düşünüp fenalık geçirecek gibi oluyordum çünkü! Laf arasında Aron ölen kız için daha fazla endişelenmemi, ruhunun iyi bir yerde olduğunu söyleyerek birazda olsa iyi hissetmemi sağlamıştı.

Daha fazla acı çekmeyeceği bir yerde olduğuna sevinmiştim.

ღ Ay ay neler oluyor ayol bunlar yakınlaşıyor mu neeee?

ღ Aronun manayı teselli edişinde bir tek ben erimiş olamam herhaldeeeee

ღ Vak-a şehrindeki serüvenimizi beğendiniz mi? Artık eve dönme vakti geldiii

ღ En sevdiğiniz kısım neresi oldu?

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere millettt♡

☽ ÇAĞRI

Yeni gelenler için söylüyorum ben yüksek lisans öğrencisiyim ve tez yazıyorum o yüzden bazen yoğunluktan dolayı bölümler gecikiyor bu yüzden kusura bakmayım. Ben bölüm geciktiğinde ya da bölüm geleceğin de her zaman profilimde duyuru yaparım o yüzden bildirim almak için beni WATTPAD üzerinden takip edin lütfen <3

Oy vermeyi unutmayalım lütfen.

Multimedia: Mana'nın duyduğu melodi.

| ﹠ Mana

Dışarıda kopan fırtınanın çıkardığı uğultu bir saatin sonunda azalarak tamamen dinmişti. Ses kesilince Ragnar oturduğu yerden kalkarak dışarıyı kontrol etmek için mağaranın girişine gitti. Beş dakika sonra geri geldiğinde "Fırtına durmuş yola devam edebiliriz." demişti. Vak'a şehrinden ayrılmamızın üzerinden dört saat geçmişti. Şehrin yeni reisi bu mevsimin kum fırtınalarıyla dolu geçtiğini söylemiş, çölü aşmanın ise normalden katbekat zor olacağı konusunda bizi uyarmıştı. Hatta çölün çıkışına dek bizimle gelmesi için birini ayarlamayı -çölde hayatta kalmayı başarabilen birini- teklif etmiş ancak Aron kabul etmemişti.

Bizim Vak'a şehrine gelirken yolda kum fırtınasıyla karşılaşmamamız tamamen şans eseriydi.

İç çektim. Aynı şans dönüş yolunda bize uğramamıştı.

Aron Su Tanrısı olduğu için onun gücü su ve suya dayalı her şeydi bu yüzden az da olsa gökyüzünde de kontrolü vardı. Fakat burada bahsi geçen fırtına tamamen kum ve rüzgârın birleşiminden meydana geliyordu. Haliyle çölde bu tarz doğaüstü olaylardan kaçınabilmek için yanınızda Hava Tanrısı ya da Toprak Tanrısının bulunması gerekirdi.

Bizse ikisine de sahip değildik.

Böyle bir durumun başımıza gelebileceğini tahmin eden Vak'a şehrinin reisi gideceğimiz yolun üzerindeki kum taşı mağaralarını gösteren haritayı bize vererek kum fırtınası dinene dek bu mağaralardan birine sığınmamızı söylemişti. Gelirken bu mağaraları görmemiştim bile. Gerçi elimizde harita

olmasa asla yerlerini bulamazdım ya neyse. Çöl kumu resmen bu mağaralarının üzerini örterek uzaktan bakan birinin onları kum tepeleriyle karıştırmasına neden olmuştu.

Yola çıkana kadar her şey yolundaydı. Geçen üç saatin ardından ise önümüzden bize doğru gelen kum fırtınasını görmüş ve hızlıca en yakın mağarayı bularak içine girmiştik. Kum fırtınası uzaktan da yakından da korkunç duruyordu. Toplanan rüzgârın içine dağılan tanecikler sizi boğarak öldürebilecek güçteydi. Üstelik hızlı karar vermezseniz fırtınadan kaçışta mümkün değildi zira ilk bakışta çok uzakta duruyormuş gibi görünen fırtına biz mağara girer girmez tüm çölü etkisi altına almıştı.

Ucu ucuna yetişebilmiştik.

Mağara dışarıdaki çöl sıcağına nazaran buz gibiydi. Daha içeri girer girmez soğuktan ürpermiştim. Burada değil bir saat kalmak, beş dakika zor dayanılırdı. Bu duruma neyin sebep olduğunu hala çözebilmiş değilim. Çölün havası bir anda soğuyup bir anda yanıyordu. Asla ortası yoktu, bu sert geçişte insanı çarpılmış gibi hissettiriyordu.

Çölde yaşayan halk bizden daha deneyimli oldukları için her mağaraların içine yakacak odun istiflemişlerdi. Ragnar odunları fark ettiğinde direkt ortaya birkaç kütük atmış ve odunların yanında duran çakmak taşlarını birbirine sürterek kıvılcım çıkartıp kısa sürede ateş yakmıştı. Yanan ateşin başında oturarak bir saat boyunca kum fırtınasının uğultusunu dinleyip havanın düzelmesini beklemiştik.

Bu sayede dinlenmiştik de.

Ragnar fırtınanın dindiğini söyleyince ayağa kalkarak mağaradan dışarı çıkmıştık. Gözüme giren güneş ışığını engellemek için elimi kullanarak etrafa baktım. Her şey bıraktığımız gibiydi buna elli derecelik sıcaklıkta dahildi.

"Tam olarak nerede olduğumuzu biliyor musunuz?" Kum fırtınası yüzünden yolumuzdan sapmıştık bu da kaybolmamızı kolaylaştıracaktı. Gerçi yanımda bu ikisi oldukça kaybolsak da endişelenmezdim, yine de bu çölde bir gece daha geçirmek istediğim anlamına gelmiyordu. Ragnar elindeki haritayı incelerken "Yaklaşmış olmalıyız, Caster'in yaptığı büyünün dalgaları gittikçe güçleniyor." demişti.

Demek Caster biz geçtikten sonra kapıyı kapatmamıştı.

Gerçekten çok güçlü bir büyücüydü.

Onun yerinde başkası olsaydı enerji akışından çoktan bayılmıştı.

Kum fırtınasından dolayı saptığımız yolu gerisin geri gitmek bize zaman kaybı yaşatsa da bu tarz ufak tefek aksaklıklar yolculuklar sırasında olağan

kabul edilirdi. Kalan yolu fırtınadan korkup kaçmasınlar diye bağladığımız atlarla kazasız belasız tamamladık. Ragnar "Geldik." diyerek atını dizginlerini çekince bizde durmuştuk. Merakla sağıma soluma bakmaya başladım. Gözlerimi etrafta özenle gezdirsem de her zamanki çöl manzarasından başka bir şey görememiştim. Kafam karışmış bir şekilde Caster'in büyüsünden iz arasam da bir şey bulamamıştım. Duvara çizdiği büyünün yansımasını burada bulamadan geçiş yapamazdık. Büyü dizisini yerde, kum tepelerinin üzerinde hatta düşük bir ihtimalde olsa havada görmeyi beklerken karşılaştığım şey bundan çok daha farklıydı. Ragnarın dediği geçiş kapısı bu muydu?

Gördüğüm şey bir yırtıktı.

Sanki Kalahari çölü ile Su sarayının arasında görünmez bir perde bulunuyordu ve bu perde yıldırımı andıran sarı bir yırtıkla yırtılmıştı. Yerden başlayan yırtığın uzunluğu iki metre ve zikzaklıydı. Çöl kumuna yakın bir renkte olduğu için geçiş kamufle olmuştu, ilk bakışta büyüyü göremememde bundan kaynaklanıyordu zaten. Yırtığın etrafında sarı bir aura dolanırken geçiş cızırdıyordu. Evrenin oluşturduğu yasalar yırtığı tamir etmek için uğraştığından Caster'in büyüsüyle çarpışıyordu.

Vay canına etraftaki elektrik akımı yüzünden tüylerim kabarıyordu.

Aron atından atlarken Ragnar'a "Sen önden git." demişti. Atından çoktan inmiş olan Ragnar bize son kez bakıp yıldırımın üstüne -geçiş kapısına- tereddüt bile etmeden yürüyerek gidince neler olacağını izlemeye koyuldum. Yıldırımın içine girdiği anda görünmez olmuş ve arkasından küçük bir sarı ışık çakmıştı. Belimde hissettiğim ellerle irkilerek Aron'a baktığımda "Merakını giderdin mi?" diye sormuştu.

Hala büyüye ve büyüyle yapılan mucizelere alışamadığımdan bir yanım bu tarz şeylere temkinle yaklaşıyordu. Büyü yapıp başarısız olanların başlarına gelen korkunç hikayeleri duyunca bu konudaki güvensizliğimi kimse sorgulayamazdı. Örnek verecek olursam; Caster'in bizi ışınlamak için kanıyla çizdiği büyü dizisindeki en küçük bir hata geçişte bizi dönemeyeceğimiz tehlikeli bir yere veya eksik uzuvla doğru yere gönderebilirdi!

Büyü ilmi çok hassas dizilimlerden meydana geliyordu.

"Ragnar arkasında bir bacak, kol ya da parmak bırakmadığına göre Caster dizilimi doğru yapmış." Aron kafasını sağa sola salladıktan sonra alt dudağını yalayıp gülmemek için kendini dizginlemişti. Komik bulduğu şey dediklerim değil de bizzat bendim! Halimle alay ediyordu. Belimi kavradığı gibi beni attan indirirken "Caster büyüsünü sorguladığını duyarsa senin için

hiç iyi olmaz." deyince bir an böyle bir şeyin hayaliyle duraksamış ve yutkunmuştum.

Beni canlı deneklerinden biri haline getirebilirdi.

"Geç kalıyoruz gitsek mi?" Onu beklemeden hızlı adımlarla önden önden giderken dediklerini hiç duymamış gibi davranıyordum. Kehribarların arkamdan bana muzip bir ifadeyle baktığını görmesem de biliyordum. Resmen beni eğlencesi haline getirmişti. Bir anlık gafletle hızlı hızlı geçiş kapısına yürüsem de yıldırımın bir adım ötesinde duraksamış ve daha fazla ilerleyememiştim.

Gelirken sağ salim gelmiştik şimdi niye geriyorum ki?

Bu düşünce az da olsa beni sakinleştirince cesaretimi toplayıp ayağımı yıldırımdan geçmek için atacakken yanağıma değen ılık nefes "Çok yavaşsın." diyerek beni sırtımdan itelemişti. Gözlerim sonuna kadar açılırken tepki bile veremeden sarı ışığın içine düşmüştüm. Geçiş kapısından geçerken aynı tanıdık duygu bedenimi ele geçirmişti. Balçığın içinden geçiyormuşum gibi o tuhaf his... Gelmiş miydim? Sağlam mıydım? Korkudan gözlerimi sımsıkı kapattığım için gözlerimi açmayı ret ediyordum. Ya uzuvlarımdan biri eksikse? Alacağın olsun Su Tanrısı!

"Sonunda geldiniz." Duyduğum sesle birlikte gözlerimi açtığımda bana otuz iki diş birden sırıtarak kollarını iki yana açmış bir şekilde bekleyen Towa'yı görmüştüm. Çaktırmadan kollarımla bacaklarım yerinde mi diye bakıp parmaklarımı sayarken o hala kollarını açmış vaziyette bana bakıyordu. Sarılmalı mıydım?

Bu sırada arkamdan gelen Su Tanrısı ilk Towa'ya sonra da indirmeyi düşünmediği kollarına bakarken gözlerini kıstı. "Birde kırık çıkıkla uğraşmak istiyorsun anladığım kadarıyla." Deşilen böğrüne gönderme yapıyordu. Kaşları derinden çatılmıştı. Towa Aronun gözlerinden kaçırarak "Ahahaha sadece şakaydı canım." derken anında kollarını aşağıya indirmiş ve sanki kollarını ondan saklayabilirmişçesine arkasına almıştı.

Caster'in büyüsü Aron geldikten sonra duvardan yavaşça silinerek kaybolmuştu.

Towa'nın bir sürü sorusu olduğu çay kırmızısı irislerinin bir bana bir Aron'a kayıp durmasından anlaşılıyordu. Sabırsız olsa da yorgun olduğumuzu düşündüğünden kendini geri çekiyordu. Vak'a şehrinde başımıza gelenleri merak ediyor olması doğaldı. Nihayetinde o da kullanıcılardan ve içerdikleri tehditten haberdardı. Başta onlar hakkındaki endişelerini yersiz bulmuşum. Hadi ama! Yerimde kim olsa dalga geçiyorlar sanırdı. Tanrı kanı bile

taşımadan onların güçlerine sahip olmak mı? İnsanların bu gücü taşıyacak yaradılışları yoktu. Lakin bizzat neler yapabildiklerine şahit olduğumdan artık bende onlara karşı uyanık olacaktım.

Bakalım Şhika hanımın sorgusundan neler çıkacaktı.

Kapı muhafızlar tarafından açıldığında hangi ara gittiğini görmediğim Ragnar yanında Saya ile birlikte içeri girmişti. Yüzünde güller açarak bana doğru koşan Saya, ilk önce önündeki Towa engellini iterek aşarken böğrünü inleyerek tutan adamın acısına oralı bile olmamıştı.

Yüzünü buruşturarak itilmesi sonucunda koltuğun kolçağına tutunan Towa "Sanırım dikişlerim patladı." dese de turp gibi olduğunu buradaki herkes biliyordu.

"Hanımım hoş geldiniz sizi çok merak ettim!" Saya bana sımsıkı sarılırken "Biraz daha dikkatli olmalısın." diyen sesle ikimizde yerimizden sıçrayarak Caster'e bakmıştık. Ne zamandan beri odadaydı? Bir anda belirip bir anda ortadan kaybolma özelliği bir gün birinin kalbine indirecekti umarım o kişi ben olmazdım. Caster Towa'nın yanına giderek "Değneklerin nerede?" diye sormuş ve yükünü ona vermesi için kendisine tutunmasını sağlamıştı.

"Odada unuttum." Caster'in pelerini yüzünün yarısını gizlediği için ifadesini göremesem de Towa'ya onaylamaz bakışlar attığına emindim zira büyücü başını kaldırarak Towa'nın bilerek onun yüzünü görmesini sağlamıştı. Towa bu hareketiyle afallayarak önceden de gördüğü bu yüzü garip bir duyguyla seyre dalmıştı.

Yoksa onlar da mı?

"Hanımım yaralanmadınız değil mi? Seyahatiniz nasıl geçti? Orada rahat edebildiniz mi? Sizinle iyi ilgilendiler mi?" Saya peş peşe sorularla sadece benim değil Casterle Towa'nın da dikkatini dağıtarak toparlanmalarını sağlamıştı. Towa geri çekilmek yerine kolunu Caster'in omzuna sararak ondan destek almaya devam ediyordu.

Saya'yı benimle gayet iyi ilgilendiklerine ikna etmeye çalışırken çalışma masasının kenarına yaslanarak kollarını birbirine dolamış vaziyette bizi izleyen Aronun bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Bir ara gözlerimiz buluşunca tip tip bana bakan ifadesinde yer alan soruyu okuyabilmiştim. Şöyle diyordu; Ne ara saraydaki herkesi etkin altına aldın?

Bundan memnun değilmiş gibi davranmasına rağmen rahatsız da görünmüyordu.

Odanın bir köşesinde birbirlerine çaktırmadan kur yapan ikili, bana canı gönülden hizmet etmeye kendini adamış Saya, Saya'ya laf anlatamadığım için

onu dediklerime razı etmeye çalışan Ragnar ve son olarak beni buraya bağlayan yegâne Tanrının verdiği hissiyat; bağı andırıyordu, o bağ bizi birbirimize bağlıyordu.

Tıpkı bir aile gibi.

Her zaman hayalini kurduğum o aile gibi.

•

Bir melodi.

Uzak, çok uzaklardan gelen hüzünlü bir melodi.

Kapalı gözlerimin ardında hayali beliren uzun ve ince parmaklar kavalın deliklerini örtüp tekrar açarken her bir delikten eşsiz bir nota çıkartıyordu. Notalar, hafifçe kalın dudakların içine üfürdüğü nefesle birlikte hayat buluyordu.

Tanıdık aynı zamanda özlemini duyduğum bir şey ruhumu sıkıştırıyordu.

Gözlerim bir anda açılırken göğsüm hızlı inip kalkıyordu.

İçimde yer edinmiş o dürtü; korkuydu.

Kafamın içindeki ses avazı çıktığı kadar bağırıyor ve benzer cümleleri sayıklıyordu.

'Burada olmamalıyım... burada olmamam gerekirdi... neden buradayım?'

Bütün vücudum elektrik akımına kapılmışçasına zangır zangır titriyordu. Görüşüm net değildi. Nerede olduğumu bilmiyordum lakin odamda olmadığımı biliyordum. Bulunduğum yeri bilmediğim halde niye burada olmamam gerektiğini hissediyordum? Odaklanmak, en son ne yaptığımı hatırlamaya çalışmak istesem de hafızam boş bir sayfadan ibaretti.

'Burada olamazsın!' Diye bağıran duygunun esareti altında kıvranıyordum.

Biri beni uyuşturmuş lakin uyuşturduğu şey zihnim değil de bedenimmişçesine düşünebiliyor ama kıpırdayamıyordum.

Melodi çalmaya devam ediyordu.

Zaman yavaşça uçup giderken ne kadar öyle bekledim bilmiyorum. Görüşüm yavaşça netleşip bilincim bedenimin kontrolünü eline almaya başladığı sırada ilk gördüğüm görüntü çıplak ve toza toprağa bulanmış ayaklarım olmuştu.

Dışarıdaydım. Öyleyse neden ayağıma giymek için bir şeyler geçirmemiştim?

Başımı kaldırarak nerede olduğuma baktığımda gözlerim dehşetle açılmıştı. Dudaklarım çığlık atmak için aralansan da ağzımdan en ufak bir

ses hatta inilti bile çıkmamıştı; lâl olmuştum. Buradan hemen gitmem lazımdı! Burada kalamazdım! Leylaklarım bir o yana, bir yana kayarken binlercesini görüyordum. Kalbim yerinden çıkmak istercesine göğsüme vuruyordu.

Mezarlıktaydım.

Gecenin köründe, nereye ait olduğunu bile bilmediğim bir mezarlıktaydım!

Onlarca, yüzlerce hatta binlerce ölüyle beraberdim. Nereye baksam gözüm üstünde adı, doğum ve ölüm tarihi yazan taşlarla kesişiyordu.

Ve hepsinin ölüm tarihi aynıydı.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Sessizlik. Öyle bir sessizlik vardı ki burada sanki herkes, her şey susmak için yemin etmiş gibiydi. Sadece o melodi çalmaya devam ediyordu. Melodiyi çalan kişi korkumu sezmişçesine kavala üflerken daha derin ve yavaşça çalmaya başlamıştı ezgiyi. Garip... bu şekilde çalması gerçekten de işe yaramış ve kalbimi yatıştırmıştı.

Beni çağırıyordu.

Bedenimin kontrolünü ele aldığımı düşünerek yanılmıştım. Zira yürümeye başlamak ve mezarlığın derinlerine inmek kesinlikle benim fikrim değildi. Yürüdükçe mezarlığın büyüklüğüne şaşırıyor ve gittikçe genişlemesini korkuyla karışık bir hayretle izliyordum. Her mezarın yanında illaki kuru, kara ağaçlardan vardı. Etrafta tek bir hayvana rastlamamıştım.

Sonra gözüm ona çarptı.

Olmaması gereken bir şeye daha.

Bölüm bölüm ayrılan mezarlığın arasına yapılan bütün yolların kesiştiği yerde, yani mezarlığın tam göbeğinde büyük bir kaya ve o kayanın üzerinde oturan bir çocuk vardı. 14-15 yaşlarında duruyordu. Üzerinde ipekten, siyah bir giysi vardı.

Melodiyi çalanda oydu.

Kapalı göz kapaklarındaki uzun ve sık kirpikler bembeyaz olan tenine gölge düşürüyordu. Kapkara olan saçları hafiften uzun olduğu için esen meltem saçlarını dalgalandırıyordu. Onunda ayakları benimkiler gibi çıplaktı. Ağır adımlarla çocuğa doğru yürüdüm. Önüne geldiğimde durmuştum.

Çocuk kaval çalmayı bırakmıştı.

Varlığımı hissettiğini o dakikada anladım. Demek mezarlıkta hayalet gibi gezmiyordum, ölüler de diriler de benim burada olduğumun farkındalardı. Çocuğun kirpikleri yavaşça açılıp göz bebeklerini bana çevrildiğinde nutkum tutulmuştu. Aynaya bakıyormuşum hissiyatı veren leylak rengi irisler beni şoka uğratmış lakin bedenimi kontrol edemediğimden yüzümde tek bir mimik dahi oynamamıştı.

Nasıl? Annemden başka benim göz rengime sahip biri daha mı varmış? Göz rengim son derece nadirdi. Bu yüzden başıma birçok dertte açılmıştı. Benden korkanlar olmuş, gözlerim yüzünden tehlikeli insanların dikkatimi çekmiştim. Bu yaşıma kadar kimse de aynısını görmediğimden tekim sanıyordum.

Biri daha varmış.

İnce bir ayrımla.

Benimkilerin aksine bu çocuğun irislerinin içinde siyah bir çentik vardı.

İnsan değildi.

"Gecenin bu vaktinde ölülerimi ağlatıyorsun?"

Çocuğun görünüşünün aksine ses tonu bir yetişkine aitti. Hem ne demişti o? Ölüleri ağlatmak mı? Tüylerim diken diken olurken korkuyla ağlama sesleri duymayı beklemiş ancak her şey sessiz kalmaya devam etmişti.

Konuşmak istiyordum. Ona burasının neresi olduğunu, nasıl geldiğimi, kim olduğunu sormak istiyordum. Bir çuval soruya sahip olsam da dudaklarım hayali ipliklerle birbirine dikilmiş gibiydi. Çocuk gözlerimin içine uzun uzun bakmaya devam etti. Benim gözlerimde ne gördüğünü bilmesem de ben onun gözlerinde koca bir boşluk görüyordum.

O boşluk bana birini hatırlatmıştı. Uzun zamandır yaşayan birini, duygularının köreldiği birini, sevmek kadar sevilmeyi de unutan birini.

Kimdi? Adını hatırlayamıyorum.

Önemli biriydi. Benim için çok önemliydi.

"Buraya isteyerek gelmemişsin." Daha fazlasını sanki görebilecekmişçesine yüzüme gözlerini kısarak baktı. "O mu çağırdı seni? Vakit geldi mi? Burada o kadar çok yıl geçirdim ki artık zaman kavramını yitirmiş olmalıyım." Kimden bahsediyordu?

Birdenbire kaşlarını sertçe çatıp başını karanlığa çevirerek sonu yokmuş gibi duran yolu dikizlemeye başladı. Yüzü gerilerek korkunç bir duyguyla kaplandı. Orada gördüğü şey her neyse onu öldürme arzusuyla dolmuştu. Bu ifadeyi bir çocuk yapamazdı...

"Hangi cüretle bölgeme girmeye kalkışırsın! Beni daha fazla kızdırmadan kaybol yeraltının kölesi yoksa seni kaçmaya çalıştığın delikte bulur lezanın ateşine atarım!" Arkamdaki yolu göremiyordum. Göremediğim içinde orada kimin olduğunu bilmiyordum. Sadece gözlerini sırtıma mıhlamış olan varlığı sezebiliyordum. Bu his sivri tırnaklarını omuriliğimden aşağıya indirircesine canımı yakıyordu. Tanrım, bu çok korkunçtu.

Kalbim korkudan deli gibi çarpıyor, ter sırtımdan aşağıya boşalıyordu.

Çocuğun tehditleri işe yaramış olmalı ki hissettiğim varlık ortadan kaybolmuştu.

Karanlığa bakmayı kesip bana döndüğünde ifadesinin yumuşadığını görmüştüm. "Korkma, o senin korkabileceğin biri değil." Bu da ne demekti? Geldiğimden beri her şeyin bir sır perdesi olması yetmezmişçesine birde mezarlıkta tek başına kaval çalan bir çocuğun bilmece gibi konuşmasını dinliyordum.

"Fazla zamanın kalmadı. Elimden geleni yapıyorum. Akıllarını karıştırıyor, yönlerini saptırıyorum ama elinde sonunda onu bulacaklar. Gelecek çoktan okundu. Rahme düştüğünden beri kaderi kan ile yazıldı artık bunu kimse değiştiremez." Aklına ne geldiyse yüzünde çirkin bir ifade oluştu. Bir süre sessiz kalarak düşündü ardından parmağıyla sağımızda kalan karanlığı işaret etti.

Ben geldiğimde bütün yollar görünür haldeydi, karanlık yoktu. Ne zaman bu çocuğun yanına geldim o zaman yollar karardı, ilerisi görünmez olmuştu.

"Bak." Bedenim onun emirlerine itaat ettiği için işaret ettiği karanlığa doğru döndüm. Hiç ışık olmamasına rağmen gözlerim karanlığı deldi ve bana göstermek istediği sahneyi görebilmemi sağladı. Başta mezarlığın devamı gibiydi görüntü. Yine her yerde kabirler ve yanlarına dikilmiş kuru, kara ağaçlar vardı. Sonra gözlerimin önünde çok hızlı bir karartı gelip geçince irkildim. Korku yine soğuk nefesini enseme üfürmeye başlamıştı.

Gölgelerin sayısı arttı. Bir o yana, bir bu yana gidip gelen gölgeler o kadar süratle gidip geliyorlardı ki asla bedenlerini tam olarak göremiyordum. Sonra çocuk elini şıklattı. Elinden çıkan ses tüm mezarlıkta yankılanmış gibiydi. Sesle birlikte gölgeler yavaşladılar ve ben onların tam suretlerinde ancak o zaman görebildim.

Aman Tanrım. Uzun, baştan aşağıya siyahlar içindeki pelerinliler ellerinde fenerlerle mezarlığın içinde geziyorlardı. Tıpkı çocuğunda dediği

gibi bir şey arıyor gibiydiler. İçlerinden birinin elindeki feneri mezar taşlarından birinin üzerine doğru tutarak üzerindeki yazıya baktığını sonra aradığının o olmadığını anlayınca uzaklaştığını gördüm. Ağaçların yüzeylerini, taşların altını, toprağı her şeyi didik didik arıyorlardı.

"Umbralar onun köleleridir. Onun kendinden yarattığı parçalar, karanlığın atıkları." Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmasa da beynim kafamın içinde tehlike çanları çalıyordu. O şeylerin üzerinden siyah bir duman tüterek havaya yükseliyor ancak kaybolmuyorlardı çünkü o duman vücutlarına ait bir parça gibiydi. Pelerinin altında ete, kemiğe bürünmemişlerdi. Onlar kara dumanlardan ibaretti.

İçlerinden biri onları gözleyen biri olduğunu fark ederek bir anda bana doğru dönünce bedenimin kontrolünü sağlayamama rağmen yerimden sıçramıştım. Başını korkunç bir şekilde yavaşça sağa doğru yatırarak bana bakmaya başlamıştı.

Beni izliyordu.

Kabus görüyor olmalıyım. Bunun başka bir açıklaması olamaz.

Gelme. Buraya gelme.

Uyanmak istiyorum. Lütfen, uyanmalıyım.

Saçlarımın dipleri yaşadığım dehşetten sırılsıklam olmuştu. Göğsüm nefes almaya çalışmaktan artık ağrıyordu.

"Buradaki vaktin doldu. Varlığın ölüleri ağlatıyor artık gitmelisin." İlk geldiğimde de aynı şeyleri söylemişti ama ne kadar dikkat kesilirsem kesileyim bir türlü ağlama seslerini duyamıyordum. Aklımdan geçenleri okuyormuşçasına "Dinle." demesinin hemen ardından işaret parmağını alnıma dokundurdu. Dokunduğu nokta garip bir his yaymıştı içime. Sanki durgun bir suya taş atılmış, o taş suya titreşimler yayarak su halkaları oluşturmuştu.

Sessizlik bu sefer daha güçlü bir şekilde mezarlıkta hüküm sürerken kulağımın içine dolan rüzgâr sesi ağaç yapraklarının hışırtısını andırıyordu fakat burada yaprak namına hiçbir şey yoktu. Ağaçlar ölüydü tıpkı buradaki herkes gibi. Sonra o seste kesildi ve bir uğultu baş gösterdi. Uğultunun içinde ilk hıçkırık sesini duyduğum anda peşi sıra ikincisini, üçüncüsünü de duydum. Birkaç saniye içerisinde kaç kişiden çıktığını hesaplayamayacağım kadar çok kişi kafamın içinde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Ölüler ağlıyordu.

"Varlığın onlara yaşamı hatırlatıyor, kalbinin atışları ızdırabın sesi gibi geliyor. Aldığın nefesi açgözlülükle izliyor bazıları bu yüzden bir an önce uyanmalısın." Parmağını tekrar şıklatarak "Uyan!" diye bağırdı. Ben bilincimi kaybederek karanlığa düşerken mezarlıkta duyduğum melodi tekrar çalmaya başlamıştı.

O melodi.

Çok, çok uzaklardan gelen hüzünlü bir melodiydi.

•

Kendimi yataktan atarcasına doğrulduğumda elimle canımı yakan sol göğsümü tutup sıktım. Dakikalardır nefesimi tutuyormuşçasına inip kalkan göğsümle birlikte kalbim aynı anda bana işkence ediyordu. Biri rahat nefes almama izin vermiyor, diğeri göğsümü sıkıştırıyordu. Odadaki tek gürültü kaynağı benim soluk alışverişlerimden ibaretti. Kuruyan boğazımı nemlendirmek amaçlı üst üste yutkundum.

Yine kâbus görmüştüm.

Bıkkınlıkla gözlerimi kapattım. Kalderaya geldikten sonra tek bir iyi rüya görmemiştim. Üstelik kabuslarım şekil değiştirmeye başlamıştı. Sarayda geçirdiğim süre boyunca yaşadığım stres yüzünden bilinçaltım bana oyun oynuyor olmalı. Kaşlarımı çatarak az önceki kabusu düşünürken terden su olmuş saçlarımı geriye doğru atıp elimi ıslak ensemde dolaştırdım.

Eğer öyleyse... bunlar sadece bilinçaltımın bir oyunu ise niye bu kadar gerçekçi hissettiriyorlardı? Düşünmekle bir yere varamayacağımı bildiğimden başımı kaldırıp duvardaki saate baktım.

5.45

Kalkıp yıkanmam lazımdı.

Yarım saate güneş doğacak ve sabah 08.00'de de kahvaltıya inmem gerekiyordu. Üzerimdeki örtüyü kaldırıp ayaklarımı yataktan aşağıya sarkıtırken baldırlarıma değen saten geceliğin yumuşak dokunuşu tenimi okşamıştı. Yataktan inerek pencereye doğru gidip perdeyi çektim. Şafak sökerken gökyüzü mavinin bin bir tonuna bulanmıştı. Sürgülü pencereyi yukarı kaydırıp açarak sabahın soğuk ve ferah havanın içeriye girmesini sağladım. Hala terli olduğum için fazla soğuğa maruz kalmak beni hasta edebilirdi yine de birkaç dakikayı daha serinleyerek geçirdim.

Her odada banyo bulunsa da buraya ilk geldiğim zaman Saya'nın beni götürdüğü yer kadar geniş bir alanı kaplamıyordu. Yine de benim köyde kaldığım odadan daha büyük olduğu aşikardı. Yerdeki küvet her zaman kemiklerinizi ısıtacak sıcaklıkta suyla dolu olurdu, şimdi de öyleydi. Ben

banyodan içeri girdiğimde hava sudan çıkan buharla dolmuştu. Çabucak üzerimdeki kıyafetleri çıkarmış, ayağımı suyun içine sokacakken gözüme çarpan ayrıntıyla kanım damarlarımdan tamamen çekilmişti.

Ayaklarım toz toprak içerisindeydi.

Küçük bir şüphe yarığı yavaşça kalbimde belirdi.

Aldığım her nefes bir öncekinden daha çok boğdu beni.

Tanrı aşkına dün gece gerçekten ne olmuştu?

Kabustu. Kâbus olmalıydı. O halde ayaklarım neden dışarıda saatlerce çıplak ayakla dolaşmışçasına kir içerisindeydi?

Kafayı yiyeceğim.

Cidden delireceğim.

Önceki kabusumda da benzer şeyler yaşamıştım. O bardak elimden düşmüştü ve ben kaçarken camlara bastığım için kırık parçalar ayaklarımın altına gömülmüşlerdi. Aron söyleyene kadar fark etmemiştim bile. Şimdide bu... Ne oluyor?

Bana ne oluyordu?

Sakinleşmeye çalışarak sıcak suyun içerisine girip seri hareketlerle vücudumu ve saçlarımı yıkayarak sudan çıktım. Düşünmemek ve kucağıma koyulan sorulardan kaçmak için hızlı hareket ediyordum. Burada işim bitince havluyu bedenime sarıp saçımda kalan suyu sıkarak odama geçtim. Odaya girdiğimde Saya'yı yatağımı toplarken bulmuştum. Kapı sesinden olsa gerek bana dönerek gülümsemiş ama yüzümü görünce gülümsemesi yok olmuştu.

Yanıma yaklaşarak endişeyle "Hanımım bir şey mi oldu? Bembeyaz kesilmişsiniz?" diye sorduğumda bir an ne diyeceğimi bilemedim. Kâbusun etkisinden sıyrılamıyordum bir türlü.

"Hanımım beni korkutuyorsunuz."

Üzerimde tuttuğum havluyu avucumun içine alıp sıkarken "Kaldera'da rüyalarla ilgili bana ne söyleyebilirsin Saya?" diye sordum. Tanrı ülkesinde rüyalar hafife alınacak çeşitten konulardan değildi. Eminim ki burada rüyaları okuyabilen birileri illaki vardır. Sadece Su sarayının içinde olup olmadıklarından emin olamıyordum. Saya anlamamış bir şekilde bana bakıyordu. Ona da hak veriyordum tabii, kim durduk yere rüyalardan bahsedip az sonra bayılacakmış gibi dururdu ki?

"Uyumakta sıkıntı mı çekiyorsunuz?"

Olanları en başından anlatmadan bir şey anlamayacağını kabullenince yanından geçerek kıyafet dolabıma gittim.

"Bana yarım saat ver, üzerimi değiştirip sana bütün olup biteni anlatacağım."

•

Öğrendiklerimden sonra yalnız kalıp kendimi dinlemeye ihtiyacım vardı. Sarayda işleri yetiştirmek için oradan oraya koşuşturan hizmetçiler, Aron'a rapor vermek için sıraya giren muhafızlar, sarayın işlerini halletmeye çalışan diğer görevliler ve daha nicesi ortalıkta dolanırken böyle bir şey mümkün değildi tabii. Bende sorunumu bahçeye çıkarak temiz hava alarak çözmekte bulmuştum.

Saya'ya kabuslarımdan ve kabuslarımın arkalarında bıraktıkları izlerden bahsetmiştim. Konuşmaktan neredeyse kahvaltıyı kaçırıyorduk. Ondan aldığım bilgilerin bana bir cevap vereceğini sanırken daha çok sarsılmama neden olmuşlardı.

Söyledikleri hala kafamın içinde dönüp dolanıyordu.

Saya anlattıklarımdan sonra bir süre bana sessiz kalarak bakmıştı. Bal rengi gözleri bir şeylerden şüphelendiğini söylercesine endişeyle titriyorlardı.

"Hanımım Kaldera'nın temellerinde büyü adeta çatıyı tutan sütunlar gibidir. Hiç büyü gücüne sahip olmayan kişiler bile büyü yapabilmek için güce ihtiyaç duymuyor, tanıdık birilerinden büyü yapabilen birini bulmaları kâfi. Hatta bu yüzden mağdur olan insanlar sık sık Su Tanrısına şikâyette bulunurlar, çünkü yapılan büyüler genelde kötülük barındırır. Su Tanrısı bunun önlemini almak için halkın hatta soylu kesimin bile büyü yapmaya, yaptırtmaya teşebbüs etmesini yasakladı. Yapanında, yaptıranında cezası çok ağır. Bu yasak suların biraz durulmasını sağlasa da cezaya rağmen hala bu işlerle uğraşan ve gizliden gizliye büyü yaptıran kişi sayısı çok fazla."

Başta konunun neden büyüye geldiğini sorgulasam da sonradan aklıma gelen ihtimalle "Yani sen şimdi bana birinin büyü yaptığını ya da yaptırttığını mı ima etmeye çalışıyorsun?" diye sormuştum. Bu yüzünden mi kabuslar yakamı bırakmıyordu? Belki de kırık camları görememem, ayaklarımda çamurla uyanmam hep büyüden kaynaklanıyordu. Kahretsin, düşündükçe Saya'nın söyledikleri daha da mantıklı geliyordu.

İyide kim böyle bir şey yapar ki? Bir yanım sorguluyor olmama dahi alayla gülmüştü. Ben Kalderanın tek hanımı, Su Tanrısının geliniydim.

Yerimde olmak isteyen, bir şey yapmadığım halde bana saf nefret besleyen bir sürü kişi olmalıydı.

Benden kurtulmak istiyorlardı.

Varlığımdan rahatsızlardı.

"Size kesin bir şey söyleyemem. Büyü ile ilgili hiç bilgim yok ancak..." Saya susup gözlerini benden kaçırınca hafiften kaşlarımı çatmıştım.

"Senin başka bir fikrin daha var sanki?" Saya ne diyeceğini, nasıl diyeceğini bilemediği için huzursuzca kıpırdanıyordu. "Çıkar ağzındaki baklayı." Dediğimde pes etmişti. "Sizi korkutmak istemem ama... Hanımım gördüğünüz kabusların gerçekten kâbus olduğundan emin misiniz?"

Böyle bir şeyi duymayı beklemediğimden şaşırmıştım. "Bu da ne demek şimdi? Kabustan başka ne olabilir ki?"

Tamamen ciddileşerek "Ya sizin kâbus sandığınız şeyler gerçekten olan şeylerse ve siz bunları sadece sıradan bir kâbus olarak hatırlıyorsanız?" dediğinde alt dudağımı ısırarak "Uyur gezer mi oldum yani?" diye sormuştum. Saya başını iki yana sallayarak "Eğer öyle bir şey olsaydı odanızdan çıktığınız anda muhafızlar Su Tanrısına haber ederlerdi." dedi.

Dediklerine hak versem de başka ne olabilirdi ki?

"Hanımım bazı büyücülerin doğuştan gelen kudretli güçleri vardır tıpkı Caster gibi. Bu güç bir nevi soydan yani kan bağından geçtiği için bu kişiler sıradan büyücülerden öne çıkarlar. Size bahsettiğim tarzdaki büyücüler yaptıkları büyülerle hedef gördükleri kişiyi bulundukları yere çağırabilirler. Kabuslarınızda hiç gördüklerinizin fazla gerçekçi olduğunu düşündüğünüz bir an oldu mu? İlk kabusunuzda yaralandığınızı görmediniz fakat bardağın kırıldığını söylediniz ve kendinize geldiğinizde yaralanmıştınız. Dün de bir yere gittiğinizi ve uyandığınızda ayaklarınızı çamur içinde bulduğunuzu söylediniz. Bunlar normal kabuslarda olacak şeyler değil." Korkuyla ellerimi tutup "Lütfen, kabuslarınız size ciddi bir zarar vermeden önce Su Tanrısından yardım isteyin." dedi.

Bahçeye doğru ilerlerken burnuma gelen hoş çiçek kokuları dahi beni düşüncelerimden azat edememişti. Saya ile konuştuğum şeyler sürekli zihnimi meşgul ediyor ve beni inanılmaz rahatsız ediyordu. Muhafızlar yaklaştığımı gördüklerinde bahçenin kapısını açarak geçmem için beklediler. İçeri girdiğim anda sarmaşıkların üzerindeki kuşlar cıvıl cıvıl öterek sanki bana hoş geldin demişlerdi. Daldan dala konarak geziniyor, bazıları

gagalarıyla çiçeklerdeki özleri içiyordu. Sarayda denizin altına bağlanan duvardan sonra saray bahçesi ikinci favori mekanım olmuştu.

Annem çiçekleri çok sevdiğinden bende küçüklüğümden beri çiçeklerle uğraşmaktan hoşlanırdım. Köyde kaldığım ev benim olmadığı için bahçe de istediğim gibi bir alan oluşturup çiçek dikememiştim ama her zaman bana ait bir yer olsun istemişimdir. Su sarayının her yerinde çeşit çeşit çiçek görebilsenizde en güzel çiçekler kesinlikle bahçede yetişiyordu.

Bende boş vakitlerimde buraya gelip çiçeklerle haşır neşir olmaya başlamıştım.

Belki benim değillerdi ama en azından bakımlarıyla uğraşırken kafamı dağıtabiliyordum.

'Buraya isteyerek gelmemişsin... o mu çağırdı seni?' Mezarlıkta gördüğüm çocukta aynı şeyleri söylemişti. Başta kimden bahsettiğini anlamasam da şimdi her şey yerine oturmuştu.

Biri beni lanet olası bir mezarlığa sokmuştu.

Gördüklerim kâbus falan değildi hepsi gerçekti!

En azından ikinci kâbusum öyleydi.

Fazla düşünmekten ağrıyan başımı ovarak ağrının azda olsa dağılmasını medet umdum. Kahvaltıda da doğru düzgün bir şey yiyememiştim zaten. Şimdi ne yapacaktım? Saya'nın da dediği gibi kabuslarım devam ederse bu işin sonucunda ciddi manada zarar görebilirdim. Aron'a söylemeli miydim? Tüm yaptıklarından sonra bile ona güveniyor olmam tuhaf gelse de bu hissi içimden atamıyordum. Hem beni koruyacağını söyleyen de oydu.

Kararsız bir şekilde ayakta dikilsem de eninde sonunda ayaklarım beni ona götürmek için harekete geçmişti. Bahçeden çıkmak için döndüğüm sırada süratle omzuma çarpan biriyle çığlık atıp dengemi kaybetmiştim. Yüz üstü yere kapaklanacakken bileğimi kavrayan güçlü bir el beni kendine doğru çekerek kolunu belime dolamıştı. Şaşkınlıkla kirpiklerimi hızla kırpıştırarak düşmeyeyim diye beni tutan adama bakakaldım.

Kat kat kesilmiş sarı saçları esen meltemin etkisiyle yumuşakça sallanıyordu. Gökyüzü bugün tamamen bulutsuz olduğundan güneş bütün ışıklarıyla yeryüzünü aydınlatıyordu. Sarışın adamın arkasından vuran güneş ışıkları ise saçlarını daha da parlak hale getirmişti. Gözleri iri, göz bebekleri su yeşiliydi. Yakışıklı bir yüzü vardı. Ve ifadesi benimkiyle benzer bir şaşkınlıkla taçlanmıştı.

Onu daha önce sarayda görmemiştim.

Kimdi bu adam?

ღ Mezarlık sahnesini yazarken ağlamamak için kendini çok zor tuttum nasıl özlemişimmm nasıll (Spoiler vermeyin)

ღ Bir sonraki bölüm Aronun kıskançlık krizi ile uğraşacağızz ve sonu nasıl bitecek göreceksinizzzz :D :D :D

ღ Sizce Mana'nın gördüğü rüyalar gerçek mi? Mezarlıktaki Umbralar kimi arıyor? O çocuğun orada ne işi var?

ღ En sevdiğiniz kısım neresi oldu?

Hepsi ve daha fazlası bir sonraki bölümdeee görüşmek üzereee <3

☽ KÖR HEVES

Mana

Bileğimi tutan eli ve belime sarılan kolu hala yerli yerindeydi. Suratındaki şaşkınlıkla yüzümü incelemeye devam ettiği için hafifçe kaşlarım çatıldı. Ne zaman ellerini üzerimden çekmeyi düşünüyordu acaba? Düşmeyeceğim için artık beni tutmasına gerek olmadığını söyleyecekken bunu benim yerime öfkeli bir ses yapmıştı.

"Hemen uzaklaş ondan!" Bahçedeki kuşları korkutarak kaçıştıran seda ikimizi birden yeni bir şaşkınlığa sürüklerken tanımadığım adam sonunda üzerimdeki ellerini çekerek benden bir adım uzaklaşmayı akıl edebilmişti. Ragnar'ın fırtına bulutu rengindeki gözleri tanışmaya fırsat bulamadığım yabancının üzerine yıldırımlar indirmek istermiş gibi bakıyordu. Yabancı üzerinde ki bu gözlerin felaketini üstlenmemek için ellerini yukarı kaldırarak "Sadece düşmemesi için ona yardım ediyordum." derken alaycı dursa da *beyaz şeytan* lakaplı adamı kızdırmamak için temkinli yaklaşıyordu.

Ragnar adamın bahanesini -aslında gerçeği söylüyordu- yememişçesine önüne dikilerek gömleğini kavradığı gibi sertçe kendisine doğru çekti. "Ona bilerek çarptın." dediğinde aklıma sahiden de düşmeden önce birinin omzuma çarptığı an geldi. Sarışın adam Ragnar'ın ithamından zerre etkilenmemişti. Hatta Ragnar gibi ona diklenerek "İstediğini düşünmekte özgürsün sayın beyaz şeytan ama ona bilerek çarpmadım. Aklım başka yerdeydi, yetişmem gereken yere acele ederken önüme dikkat etmiyordum." dedi.

Ragnar dediklerine inanmadığı gibi adamın küstahlığına dişlerini bilerken sarışın karşısında bayağı rahattı. İyice merak etmiştim, kimdi bu adam? Ragnarla böyle ukala bir şekilde konuşabilecek pek kişi yoktu. Ünü sağ olsun herkes ondan çekiniyordu. Sarayda onu gördüğü yerde kaçan hizmetçilerin sayısı kaçmayanlardan fazlaydı.

"Neden bu kadar tepki veriyorsun? Ona asılmadım ya!" Sarışında Ragnar'ın gereksiz yükselişinin nedenini ararken birden aydınlanmışçasına şaşırarak tekrar bana bakıp ilgiyle incelemeye başladı. Şimdi suratında keyfi yerine gelmiş birinin gevşek ifadesi vardı.

"Tabii kızmanın nedeni bu kadının bahsi geçen yeni gelin olmasıysa o başka."

Ragnar sabrını zorlayan sarışına yumruklarıyla kafasına vurarak onu yere çakmak istercesine bakıyordu. Hala adını öğrenemediğim adamın dikkati tamamen bana yönelmişti. Yakasını Ragnardan kurtardıktan sonra önüme gelerek elimi izin istercesine tutup dudaklarını bastırdı.

Başını önümde eğerek "Selamlarımı sunarım Su Tanrısının güzel gelini. Az önceki kabalığım için lütfen beni bağışlayın, birilerinin düşündüğünün aksine kesinlikle sizin burada olduğunuzu görmedim." dedi. Elimi elinden çektiğim de yüzü düşecek gibi asılsa da ifadesini anında toparladı.

Ona karşı olan tavrımın Ragnarın söyledikleri yüzünden olduğunu varsayıyor olmalı ki omuz silkerek "O her zaman böyle. Ben yabancı bile değilim üstelik, saraydanım." demişti. Davranışları bana ucundan Towa'yı anımsatsa da sarışısın fazla cüretkardı.

"Kes lan zırvalamayı!" Adamın üzerine doğru yürüyerek "Daha şimdi sana ona yaklaşmayacaksın demedim mi!" diyerek kükrediğinde muhafızları başımıza toplamasından korktuğum için önüne geçip daha fazla ilerlemesine mani oldum. Olanlar Aronun kulağına giderse olay daha da büyüyecekti.

"Ragnar lütfen sakinleşir misin? Onun da dediği gibi sadece kazaydı." Sarışına dönerek imayla "Eminim beyefendi bundan sonra gittiği yere bakacaktır." dediğimde bana gülümseyerek "Direkt Su Tanrısının gelininden gelen tavsiyeyi nasıl olurda dikkate almam?" demişti. Bu adam eceline falan mı susamıştı?

Ragnar sıktığı dişlerinin arasından sarışına son bir ikazda bulunan bir bakış atıp "Seni uyarmadım deme çünkü bir dahaki sefere karşında beni bulmak için yalvarırsın." deyince yabancının gülüşü ilk kez sekteye uğramıştı.

"Gidelim." Başımı *tamam* anlamında sallayarak peşine takıldım.

Ragnar devasa adımlar atarak önden yürürken ona yetişebilmek için elbisemi tutup önünü hafifçe kaldırdım. Ayağımdaki topukluların sesi bahçenin taş yollarında yankılanırken "Artık onun bana kim olduğunu söyleyecek misin?" diye sordum.

Dalgın bir ifadeyle "Karşına çıkarsa görmezden gel, konuşman gerekse bile konuşma görgü kurallarını siktir et o pezevenk yokmuş gibi davran." dedi.

Beni tembihlemesinin hemen ardından bu sefer de kendi kendine konuşmaya başladı. "Senin peşine daha erken düşerler diyordum yine de

tamamen yanılmış sayılmam." Bana açıklama yapma gereği duymamasına kaşlarımı çattıktan sonra durdum. Arkasından gelmediğimi fark edince o da yürümeyi kesip bana baktı. Tekrar sormama gerek yoktu bakışlarımdan ne demek istediğimi anlayarak "O *Heredis* yani bir mirasçı" demişti.

"Mirasçı da ne demek?"

Gözlerini bilmiş bir ifadeyle kısarak "Derslerini asla dinlemiyorsun değil mi?" diye sorunca bakışlarımı kaçırmasam da sessiz kalışım suçumu kabul etmemdendi, o da bunun gayet farkındaydı. Tüm kıtanın tarihini dinlemek kolay mı sanıyordu? Her ders istisnasız iki buçuk saat sürüyordu ve bana kıtanın tarihini anlatan kadın mola vermek nedir bilmiyordu. Durup dinlemeden o kadar çok konuşuyordu ki bir yerden sonra ipin ucunu kaçırıp bir daha da yakalayamıyordum.

"Mirasçılar varislerdir. Aron kendisinden sonra yerini dolduracak bir çocuğa sahip olmadığı için hanedandan Su Tanrısının mirasçısı olabilecek kişiler seçildi, Solomon da onlardan biri." Az evvelki sinirini aratmayarak "Sikik sülükler, kan emmekten başka bir boka yaradıkları yok ya orası kesin." demişti.

Dudaklarımdan titrek bir soluk geçti; Aronun çocuğu yoktu.

Sarayın dış kısmında oyun oynayan çocuklar görsem de genellikle burada çalışanların çocuklarıydı. Sormaya cesaret edemediğim için geldiğimden beri temkinliydim. İçlerinden biri çıkıp Su Tanrısına baba diyecek diye ödüm kopmuştu. Aronun tam olarak kaç yaşında olduğunu bilmesem de muhtemelen çoktan iki basamaklı sayıları geçmişti buna rağmen hala kendi kanından bir varisi yoktu demek.

Ragnarın hanedan üyelerinden her bahsettiğinde yüzünde iğrenç bir şey yemiş gibi bir ifadenin oluşmasına, beni onlardan uzak durmam için sık sık uyarmasına bakılırsa varisler usluca oturup Su Tanrısının tahtına kimin geçeceğini beklemiyorlardı. Aron'a karşı komplo kurup duruyor olabilirler mi? Kalbime takılan çengel etimi deşip geçtiğinde yaramın içine pas karışmıştı. O pas endişelerimden oluşan bir hastalıktı.

"Arona zarar verebilirler mi?"

"Arona değil ama sana verirler." Nasıl bu kadar emin konuşabilirdi? Tanrıların güçlerine sahip olmadıkları için bizzat zarar veremeseler de düşmanla iş birliği yaparlarsa o zaman işler değişirdi.

Ona zarar verebilirler...

Bu düşüncenin altında ezilirken bozuntuya vermemeye çalışsam da Ragnarın afallamasıyla başarısız olduğumu anlamıştım. Aron için

endişelendiğimi yüzümden açıkça okuyabiliyordu.

"Ben..." Dilim sormaya varmasa da yapmak zorundayım. "Aronun yoluna çıkar mıyım?"

Beni Su Tanrısına karşı kullanırlar mı?

Dolaylı yoldan canını yakar mıyım?

Bir gelin sunulduğu Tanrıya ihtişam, azamet ve bereket bahşetse de aynı zamanda Tanrının zayıf noktası olarak onu yok oluşa da sürükleyebilirdi. İşte gelinlerin Tanrıların üzerindeki etkisi buydu.

"Sen izin vermediğin müddetçe." Kısacası her şey bana bağlıydı.

Derin bir iç çekip gözlerini kapatıp açtıktan sonra "Endişelenme, sana dokunmaya cüret edemezler yine de varislerin aksine hanedanın derdi Aron değil, sensin. Yani kendin için endişelensen daha iyi olur."

"Ben mi? Ben onlara ne yapabilirim ki?"

"Sen onların en büyük kabusunu gerçek kılabilirsin." Ragnar anlamadığımı görünce "Varis Mana. Sen Aron'a varis verebilecek tek kadınsın." deyince kafamdaki çarklar dönmeyi bırakıp yerlerine yerleşmişlerdi.

Bir bebek...

Koskoca hanedanın korktukları şey ufacık bir bebekti... onları varis konumundan men edip tahtın yegane sahibi olabilecek o çocuk... ve Ragnar bunu sadece benim sağlayabileceğimi söylüyordu.

Kalbim göğsümü uyuşturacak güçte hızla atıyordu... ona bir çocuk verebilirim.

"Gelin olmadığı sürece diğer kadınlardan doğan çocuklar Aronun varisi sayılmıyor mu?"

"Aronun kanını taşıyorsa sayılır ama gel gör ki Su Tanrısı onun olmayan kadınlarla ilgilenmiyor."

"Yani ben tek miyim?" Aron başka kadınlarla zevk için olsa bile yatmıyor muydu? Ragnar suratımdaki şapşal ifadeye bakarak güldü. "Evet, sen onun tek kadınısın. Yatağına girebilecek tek kadın." Yatmıyordu... hayatında benden başka bir kadın yoktu.

İnanamıyorum.

Kahretsin, neden bu kadar mutlu hissediyorum.

Aldatılmak her kadının korkusu olsa da bir Tanrının geliniysen bundan kaçamazdın. Tanrıya hediye olarak gönderilen ya da benim gibi felaketlerden kurtulmak için kurban edilen gelinler mevcuttu lakin bu yöntem çok fazla kullanılmazdı. Yine de Tanrıya tapan ırk sayısı düşünülürse gelin sayısı korkunç sayılara dek ulaşılabilirdi. Tabii burada Tanrının kişiliğe mühimdi.

Üstelik gelinlerin arasında Tanrının gözdesi olarak öne çıkanların, ona çocuk verebilenlerin konumunun yükseldiğini de duymuştum.

Bu durum birden fazla gelin için geçerliydi tabii bense tektim.

"Onların aç sırtlanlar olduklarını aklından çıkarma. Solomon sana tekrar yaklaşmaya çalışacaktır, dediklerimi unutma Mana. Eğer tehlikede hissedersen muhakkak bizden birini bul."

Kafamı sallayarak "Merak etme." dediğimde daha fazla bu konuyu üstelememişti.

•

Bir kere daha elimi kapıyı çalmak için kaldırsam da daha parmaklarım tahta yüzeye değmeden geri çekilmiştim bile, yok yapamıyorum. Kapıdaki muhafızlar geldiğimden beri kendimle cebelleşmeme şahit olduklarından birbirlerine kaçamak bir bakış attıktan sonra soldaki "Hanımım, efendi Aron şu anda çalışma odasında değil." demişti.

Sağdaki muhafız bunun üzerine "Burada olduğunuzu haber edelim mi?" diye sorunca tek yaptıklarının bana yardım etmeye çalışmak olduğunu bilsem de söyledikleri sadece daha çok utanmamı sağlamıştı.

Rezillik.

Dakikalardır içeride olduğunu sandığım için kapıyı çalmakta tereddüt ediyorken aslında orada değilmiş bile.

Kulaklarıma kadar kızarsam da utancımı bastırarak "Haber vermenize gerek yok ben daha sonra tekrar uğrarım." dedim. Teklifini kibarca ret ettikten sonra muhafız hiçbir şey sormamışçasına görevinin başına geri dönmüştü. İkisi de tıpkı diğer muhafızlar gibi heykelden farksız bir şekilde dikiliyorlardı ve genellikte burada yokmuşlar gibi davranmakta ustalardı.

Hüsrana kapılarak geri dönecekken "Ne yapıyorsun?" diyen sese hazırlıksız yakalanıp korkmuş ve hızlıca arkama dönmüştüm. Towa gizli bir iş yaparken basılmışçasına gereksiz tepki vermeme tek kaşını kaldırmıştı. Artık aklına ne geldiyse yüzüne yaramaz bir ifade yerleştirerek "Yoksa gizli gizli Aronu mu gözetliyorsun?" diye sorup dedikodu duymuş yaşlı teyzeler gibi yanıma sokularak "Onu başka bir kadınla falan mı gördün?" diyerek ağzımdan laf almaya çalıştı.

İki dakika da yazdığı kurguya bakakalsam da sonradan dedikleri aklıma gelince kaşlarımı çatmadan edememiştim.

"Aron'u başka bir kadınla mı gördün?"

"Yoo sen gördün mü?"

"Hayır?"

"E ne diye o zaman sinsi sinsi kapısının önünde dolaşarak beni heyecanlandırıyorsun kızım?" Resmen kaostan besleniyordu. "Aron'u başka bir kadınla basmadıysan burada ne arıyorsun?"

Ona kötü kötü bakarak "Şunu söyleyip durmayı keser misin!" diyerek resmen pençelerimi gösterdiğimde beni sinir etmenin zevkiyle kahkaha atmıştı. "Tamam, tamam başka kadın yok. Ee hala sorumu cevaplamadın?"

"Ona danışmak istediğim bir konu vardı ama odasında yokmuş."

"Eh kocan Su Tanrısı gibi bir varlık olunca onu sabit bir yerde yakalamak imkansız hale geliyor. Tüm gün ortada aylak aylak dolaşmaya zamanı yok. Sen daha yeni geldiğin için onun programına alışık değilsin. Her gün şafak söktüğü gibi uyanıp işlerinin başına geçiyor. Okuyup mühür basması gereken belgeler, günden bilmem kaç kere girmesi gereken toplantılar, şehir reislerinin peşinde getirdiği sorunları dinlemek ve daha say say bitiremeyeceğim kadar işe yetişmeye çalışıyor. Üstelik sorumluluğun yarısını Ragnar'ın halletmesine rağmen uyumaya gece yarısından sonra dönse bile bazen işleri yetiştiremediği oluyor."

Su Tanrısının günlük rutinini büyük bir şaşkınlıkla dinlerken şaka amaçlı sırıtarak "Karısı olarak bu gibi şeyleri bilmediğin için kendinden utanmalısın" dese de aslında istemeden bastırdığı nokta gözümü açmış ve ağzımda bozuk bir tat bırakmıştı.

Haklıydı.

Aron'a her zaman ben senin karınım diyordum ama gerçekte eş olarak görevlerimi yerine getirmekten uzaktım. Towa söylemese onun bu kadar çok çalıştığını ne zaman fark ederdim acaba? İki hafta sonra mı? İki ay mı? Yoksa daha mı uzun? Tek yaptığım ondan kaçmaktı. Kabuslarımdan bahsetmek için buraya geldiğimde de aynısını yapmamış mıydım? İçeri girmemek için dakikalarca oyalanmıştım. *Onunla konuşmak benim için zordu.* Tanışmamızdan sonra gelişen olaylar yüzünden hala ona temkinli yaklaşıyordum. Oysaki Aron o günden sonra bir kez olsun beni görmezden gelmemiş, incitecek tek söz söylememiş ya da beni ret etmemişti.

Benim için bir Tanrıyı öldürmeyi bile göze almıştı.

Parmaklarımı avuç içlerime doğru katladım.

Ona yaklaşmakta zorlanmamın nedenine farkında değilmiş gibi davransam da içten içe sebebini biliyordum. Beni... tekrar paramparça etmesinden korkuyordum.

Towa'yı haksız çıkaracak tek bir şey bile söyleyemediğimden dediklerini yutkunsam da yutamamıştım. Aramızdaki sessizlik uzayınca Towa ruh

halimdeki değişimi fark edip dediklerinden anında pişman olmuştu.

"İleri gittim, özür dilerim."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, haklısın."

"Hadi ama hemen suratını düşürme daha saraya geleli ne kadar oldu sanki? Zaten elinden geleni yapıyorsun. Hem sen benim dediklerime ne bakıyorsun? Ben insanları kızdırmayı sevdiğim için üzerlerine giderim. Senin söylediklerimi ciddiye alabileceğini tahmin etmedim."

Gönlümü almaya çalışması hoş olsa da aklıma o kurdu sokmuştu bir kere.

"Bak sana ne diyeceğim, cidden iyi iş çıkarıyorsun Mana. Bunu kesinlikle arkadaşımsın diye söylemiyorum. Bu gerçeği dinlendirmeyi pek sevmesem de yıllar sonra bu saraya adım atan ilk gelinsin. Aron'un nasıl inatçı bir piç olabileceğini en iyi ben biliyorum. Ne yapıp edip kendini ona kabul ettirdin bu bile benim gözümde başlı başına bir başarı! Kendine ve ona zaman tanı olur mu? Yakında işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenip sarayı çekip çevireceksin buna Aron'un lanet olası programı da dahil."

Doğru, hiç ilerleme kaydetmemiş değildim

Mesela kehribarlar beni görünce artık saf bir nefretle dolmuyorlardı.

Benim için en mühim mesele de buydu.

Onun nefretinin sebebi olmak.

"Siz kadınlar şeytana pabucunu ters giydirecek kabiliyete sahipsiniz senin de Aron'a giydireceğinden adım kadar eminim ama hepsinden önce senden öğrenmem gereken bir şey var. Aron'a karşı ne hissediyorsun?"

Kalbim sorduğu soruyla birlikte saklanmak istercesine kemikten kafesine kaçarken orada bir kaos başlatmıştı. Keşke bende onun gibi bu sorudan kaçıp bir yerlere saklanabilseydim ama bu mümkün değildi. Su Tanrısının kendisine zıt bir şekilde göğsümün tam ortasında başlattığı yangın beni kora dönüştürmekle tehdit ediyordu.

İlk önce yakıyor sonra da söndürüyordu.

Bu sonsuz bir döngüydü.

Hiç bitmeyecek, bitmesini istemediğim bir döngü.

Ne kadar canımı acıtsa da sadece benim varlığından haberdar olduğum bir yangındı.

Ona herhangi bir şey söylemememe rağmen Towa, dudaklarında beliren tatmin olmuş bir gülümsemeyle "Ben cevabımı aldım." diyerek bana göz kırpmıştı.

Yangından artık onunda haberi vardı.

•

Batan güneşin ardından kızıla çalan ufuğun manzarası insanı içine çekecek kadar güzel gözüküyordu. Sabahın ilerleyen saatlerinde gökyüzüne biriken bulutlarda bu muhteşem ışıklardan nasiplerini alarak turuncuya bürünmüşlerdi. Bu harikulade tablonun yansıması ise okyanusa vuruyordu. Su sarayı okyanusun üzerine inşa edildiğinden bütün pencereler bu ucu bucağı görünmeyen manzaraya sahipti.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım.

Okyanusun tuzlu kokusu ciğerlerimi tatlı bir sızıyla yaksa da dinlendirici bir etkiye de sahipti. Bu enfes kokuyu en yoğun alabildiğim an Aron'un etrafımda olduğu andı. Sanki Aron sudan değil de su Aron'dan bu kokuyu miras almıştı. Nereye gidersem gideyim ne yaparsam yapayım bu koku peşimi bırakmıyordu. O her zaman yanımdaymış gibi hissettiriyordu... Acaba teninde kokunun en yoğun olduğu yer neresiydi? Yanaklarımda hissettiğim ısınmanın beni farklı yerlere götürmesini istemesem de kendimi merak etmekten alıkoyamıyordum.

Köyümde benimle ilgilenen erkekler olmuştu elbette ama hiçbiri bende merak uyandırmamıştı.

Bir erkeğin dokunuşunun verdiği hissi hiç tatmamıştım.

İlk kez biri kalbimi böylesine hızlandırmayı başarmıştı.

Bu kişinin beni görür görmez niye öldürülmediğimi sorgulaması ise acıklı bir komediydi.

Yüreğimdeki bu çarpıntı onunla tanışmadan evvel gördüğüm rüya da başlamıştı. İlk o zaman kalbim bana ihanet etmişti. İlk o zaman bana yabancılaşmıştı. İlk o zaman benden başkası için çarpmaya başlamıştı.

Tüm kabahat onundu.

Dudaklarım bana acırcasına yukarı doğru büküldüler; suçlayıcıydılar.

Seni hiç sevmeyecek bir adama kapıldığın için memnun musun dermişçesine.

Kendini sevilmemekle hırpalamayı bir kenara bırak Mana! Şu anda mühim olan hala kabuslarından Aron'a bahsedememen! İç sesim her zaman ki gibi haklı bir noktaya değinmişti. İç çekerek leylaklarımı batan güneşe dikerken ne yapacağımı düşünüyordum. Tüm gün Aron'la bir yerlerde karşılaşmayı umsam da olmamıştı. Towa'nın dediği gibi çok meşgul olmalıydı. Onca işinin arasında birde benimle uğraşacaktı... biraz daha bekleyebilirdim. Doğru, acelesi yoktu. Eğer bir kabus daha görürsem bu sefer kesin yanına gidecektim.

Aklımı karıştıran bir diğer mesele ise mezardaki o çocuktu... Bana gösterdiği türden yaratıklarla ilk kez karşılaşıyordum. Orada harıl harıl ne arıyorlardı?

Onları oyaladığını söylemişti.

Çalan kapı beni içine çeken düşünce çukurundan çıkardığında Saya'nın sesini duydum. "Hanımım müsait misiniz?" Kabuslarımın arasındaki bağlantıyı kurmakta uzun süre başarılı olamayacağımı anlayınca daha sonra onlarla uğraşmak için üzerlerini kapattım. Böylesine güzel bir manzaranın karşısında kendimi bilinmezliğe boğup birde üzdüğüm için aptal olmalıyım.

"Gel Saya." Saya kapıyı açıp içeri girerken fazla heyecanlı duruyordu. "Hanımım size müthiş bir haberim var! Biraz sonra Unius Exerciters'in son müsabakası başlayacak!" Unius Exerciter mi? Bu ismi daha önce bir yerde duymuştum sanki.

Ben nerede duyduğumu hatırlamaya çalışırken Saya çoşkulu bir sesle "Bu seneki mücadeleler diğer senelere nazaran çok daha zorlu geçti. Katılanların hepsi müthiş yeteneklere sahip kişilerdi! Müsabakaları izleyenlerin çoğunun rakiplerine kaybedenlerin arkasından ne kadar yazık olduğunu söyleyip durduklarını işittim. Normalde kimsenin gözü kazanandan başkasını görmezdi!" derken orada olmayı ne kadar istediğini görebiliyordum.

Suratı şekilden şekle girerken "Aa doğru ya bu sizin ilk seferiniz olacak! Durun size hemen neden bahsettiğimi açıklayayım. Hanımım Unius Exerciters elit muhafiz birliğidir! Bu birlik bizzat Su Tanrısı tarafından onaylanmış özel bir muhafiz ordusudur. Bu ordunun komutanı ise çok yakından tanıdığınız biri." dedi.

"Kim?"

"Ragnar!" Ahh tabi ya ondan başka kim olacaktı.

"Bizzat onun eğitiminin altından geçiyorlar ve ordudaki bu kişiler çok tehlikeli ve gizli görevlere çıkıyorlar." Şimdi hatırladım. Gordion ormanın da Towayla ilk karşılaştığım zaman bana kendisinin de bu birlikten biri olduğunu söylemişti. Saya'nın bu muhafiz birliğini anlatırken kendinden geçmesine bakılırsa dedikleri kadar güçlü olmalılar.

"Birliğe katılım nasıl mümkün oluyor?"

"Şöyle; senede bir kere alım duyurusu yapılıyor daha sonra ise tüm başvurular koyulan şartlara göre inceleniyor ardından elemeler başlıyor. Finale son iki kişi kalana kadar her hafta müsabakalar düzenleniyor. Dövüş oyunlarını sevdiği için halk her seferinde bu müsabakaları dört gözle

bekliyor. Final ise apayrı bir mesele zira rakipler arasındaki mücadeleyi izlemek için Su Tanrısı bizzat geliyor ve birliğe katılacak kişiyi seçiyor."

"İyi de kazanan kişinin zaten birliğe katılacağı kesin değil mi? Neden bir daha Aronun onayını alıyorlar ki?"

"Normal bir müsabaka da işler bu şekilde yürür lakin bundan iki sene evvel Su Tanrısı kazanan kişiyi birliğe layık görmediği için o sene kimse orduya alınmadı yani bazen bu tarz pürüzlerde ortaya çıkabiliyor." Aron adaletli bir Tanrıydı. O dönem gördüklerinden memnun kalmadığı bir şey olmuş olmalı. Gerçi bu davranışı seneye katılacak olan yarışmacıların daha da hırslanmasını sağlayacağı için iyi bir şey olarak da görülebilirdi.

Saya'nın koşa koşa odama gelmesinin sebebi buydu demek ki.

"Başka kimler orada olacak?" Soruma kadar etekleri zil çalan Saya'nın ifadesi bir anda ciddileşmişti. "Kıdemliler ve diğer saray görevlileri de olacak. Ah, birde bazı şehir reisleri de ama en önemlisi hanedanın birkaç üyesi de müsabakaya katılacak. Normalde pek ortalıkta gözükmeyi tercih etmezler lakin mirasçılardan biri burada. Onun peşine takılan birkaç hanedan üyesiyle birlikte geldi." dediğinde gözlerimin önüne Solomon'un yüzü gelmişti.

"Sende Ragnar gibi mi düşünüyorsun?" Ragnarın adı her geçtiğinde tatlı bir utangaçlığa bulanıyordu ama bu sefer bakışlarında o utangaçlıktan eser yoktu, konuştuğumuz konunun ağırlığından olsa gerek. "Hanedan üyelerinden birkaç leydi ve mirasçıyı daha önce gördüm ve onlara hizmet ettim. Onların neler yapabildiklerine bizzat şahit oldum hanımım. Hiçbiri Su Tanrısından haz etmiyor çünkü efendi Aron onların parmağında oynatacağı bir Tanrı değil. Hanedan üyelerine her zaman mesafeli davranıyor."

"Benim üzerimden Aron'a yaklaşmaya çalışacaklar." Bir saray entrikalarına karışmadığım kalmıştı o da oldu. Saya bilmiş bir ifadeyle gülümseyerek "En azından deneyecekler." deyince gülmeden edemedim zira o da onlara pabuç bırakmayacağımı biliyordu.

Müsabakayı bahane ederek benimle dostluk kurmayı planlıyorlardı.

Kurnaz tilkiler.

Dudaklarımda kötü kadın gülümsemesiyle Saya'ya bakarak "O halde gidip bir an önce sergileyecekleri numaraları görelim." dediğimde baş hizmetçimle birlikte ne kadar eğleneceğimizi düşünürken kahkahalarımız odada yankılanmaya başladı.

•

Saya'nın yönlendirmesiyle birlikte yarışmanın yapılacağı alana geldiğimizde gördüğüm yapıyla birlikte gözlerim büyümüş ve dudaklarım katıksız bir hayranlıkla aralanmıştı. Yarım ay şeklindeki lacivert yapının arkasına devasa büyüklükte heykeller dikilmişti. Her bir heykelin arasında yaklaşık elli metre vardı. Bu heykeller daha çok dövüş pozisyonu almış birkaç deniz ırkından esinlenerek yapılmıştı. Elinde mızrak tutan bir siren, yumruklarını birbirine vurmuş ve köpek balığı gibi solungaçları olan bir balık adam, elbisesi uçuşan ve ellerinde silah olarak demirden yelpazeler tutan bir deniz perisi v.b.

Boyları arena büyüklüğünde olan heykeller parlak bir gümüş rengindeydi. Güneş batıp karanlık çöktüğü için yere dikilen meşaleler sayesinde etraf aydınlatılıyordu. Heykellerin yüzleri o kadar iyi tasvir edilmişti ki canlı gibi duruyorlardı. Arenanın ön yüzünde ise izleyicilerin oturması için merdiven şeklinde uzun alanlar yapılmıştı. İçerisi tıklım tıklımdı, oturacak yer kalmadığı için ayakta dikilen kişi sayısı çok fazlaydı.

Nöbetçiler arenanın etrafında belli bir nizam içerisinde yerlerini almışlardı. Yanlarından geçtiğimiz için insanların aralarında kimin kazanacağına dair sohbet edip bunun üzerine bahis oynadıklarını duyabilmiştim. Tabii burada olduğumu fark edenler anında susup diğerlerini dirseğiyle dürterek beni gösteriyorlardı bu da kısa sürede milletin dikkatini çektiğinden üzerime yönelen yüzlerce bakışı hissedebiliyordum.

Şölende başımıza gelen talihsiz olay yüzünden halkı selamlayamamıştım. Geleneklere göre gelinler sırasıyla Tanrılara, hanedan üyelerine, soylulara takdim edilir; şölenin sonunda ise halkla görüştürülürdü. İyi ki olanlar halka açıklanmıştı yoksa akıllarına daha tanışmadan kibirli bir gelin olarak kazınacaktım.

Bunu asla istemezdim.

Bundan dolayı arenada toplanan halk ilk kez beni gördükleri için heyecanlanmışlardı. Onlara karşı mahcup hissettiğimden elimden geldiğince göz göze geldiklerime gülümseyerek ilerliyordum. Aron'a bu konuyu bir an önce açıp halkı selamlamak istediğimi söylemeliydim, yeterince ertelemiştik zaten. Tamda bunu düşündüğüm sırada Aronla göz göze gelince bir an için yerimde donakalmış ve kalbimi sıkıştıran özlem duygusuyla ne yapacağımı bilemez hale gelmiştim.

"Hanımım niye durdunuz bir sorun mu var?" Bakışlarımı kehribarlardan zar zor çekerek Saya'ya gülümsemeye çalışıp "Hayır, sorun yok. Gidelim." demiştim. Daha dün beraberdik! Bu kadar kısa sürede onu nasıl özlemiş

olabilirim ki? Kahretsin, ondan tarafa bakmak istemesem de kehribarların çekimine karşı koyamıyordum. Bakışlarımı kaldırıp tekrar ona çevirdiğimde tahtının kenarına dirseğini koyarak çenesini de yumruk yaptığı eline yasladığını görmüştüm. Üzerinde normalde giydiğinin aksine daha şık bir takım vardı, halkın karşısına çıkacağı için kıyafetlerine özenmişti.

Meşalelerde yanan ateşi bile kıskandıracak şekilde harıl harıl yanan irislerini direkt yüzüme dikmişti. Bana baktıkça kehribarları git gide daha koyu bir renge bürünüyordu.

Ateşin şehvet tonuna.

Avuç içlerim bu bakışlar karşısında ter içinde kalmıştı.

Sanki gözlerinin bana ne yaptığını biliyormuşçasına bakışlarını asla üzerimden ayırmıyordu.

Yarım ay şeklindeki yapının karşısındaki yuvarlak alanı geçerek tahtın ve diğer saray erbabının oturduğu dikdörtgen platforma yaklaştık. Gösterinin yapılacağı yani yarışmacıların yarışacağı asıl yer yuvarlak alandı.

Dikdörtgen platform iki kattan oluşuyordu, üst kattaki balkon kısma yan yana duran iki taht konulmuştu. Birinde Aron oturuyordu diğeri ise bana ayrılmıştı. Tahtlar uzaktan bakıldığında su dalgasını andıracak biçimde yapılmıştı. Balkonun direkleri mavi örtülerle süslenmiş ve asil bir görüntü ortaya çıkartılmıştı. Etrafta Su Tanrısını temsil eden mavi bayraklar asılıydı.

Alt kata yerleştirilen koltuklarda unvan sırasına göreydi. En üst kısımda hanedan üyeleri olduklarını düşündüğüm kişiler vardı. Aralarında ki tek tanıdık yüz Solomonunkiydi. Onların bir altında pelerinleriyle kıdemliler oturuyordu. Son kısımda ise şehir reisleri ve diğer görevliler yerleşmişti. Benim geldiğimi gören herkes ayağa kalkarak selam verdiler. Solomon ona bakmam için ısrarla gözlerimin içine baksa da görmezden gelerek üst kata ulaşabilmek için merdivenlere yöneldim.

Saya arkamdan gelerek bir ihtiyaç durumunda burada bulunsun diye tahtların arkasına geçti. Aron beni gördüğü gibi "Oturma." demişti. Zaten kulakları bizde olan alttakilerin Aronun söylediğiyle dikkatleri daha çok bize yönelmişti. Tahttan kalkarak "Maar'da yaşayan çoğu kesim burada. Hazır herkes toplanmışken selamlama işini halledelim." deyip elini bana uzatınca dizlerimin bağı çözülecek gibi olsa da parmaklarımı avucunun içine bıraktım.

Selamlamayı birden yapmayı beklemiyordum.

Elimi sıkıca tutarak beni balkonun önüne çıkardı.

Aronun konuşmasıyla birlikte gürültü anında kesilmiş ve konuşması bitene dek de kimseden çıt çıkmamıştı. "Sizin de bildiğiniz üzere topraklarım on yıldan uzun süredir bir gelinin varlığıyla şereflendirilmedi. Bundan bir ay kadar önce özlemini duyduğunuz gelin kutsanarak sonunda su sarayına teşrif etti. Lakin takdim gecesinde yapılan saldırıdan ötürü su gelini sizi selamlayamadı. Şimdi hepiniz burada toplanmışken size Kaldera'nın yeni gelinini takdim etmek istiyorum."

Normal ses tonuyla konuşmasına rağmen Su Tanrısının sesi herkese ulaşıyordu. Halk Tanrılarının yeni gelininin sonunda selamlanacağını duyunca heyecandan nefeslerini tutmuş gibi görünüyorlardı. Aron elimi dudaklarına götürerek parmak eklemlerimin üzerine küçük bir buse kondurdu. Kehribarlarını leylaklarıma sabitleyerek "Ülkeme, halkıma, sarayıma ve bana hoş geldin Su Tanrısının gelini." deyince bunu halkın gözünü boyamak için yaptığını bilsem de seyrinden çıkan nabzım bir süre hiçbir şey söylememe izin vermemişti. Dilimin bağı çözülmeden önce elbisemin eteğini tutarak önünde reverans vermeyi son anda akıl edebilmiştim.

"Hoş buldum Su Tanrısı."

Bizim birbirimizi selamlamamızın ardından halk arenayı inletircesine alkışlamaya başlamıştı. Evliliğimiz için bizi kutluyor, Su Tanrısı ve gelini için tezahürat ediyorlardı. Towa haklıydı. Gerçekten de Su Tanrısının halkı uzun zamandır bir geline hasretti. Şimdi varlığımdan ne kadar mutlu olduklarına bakınca bunu daha iyi anlamıştım. Aron elimi bırakıp kolunu belime dolayarak beni kendine yaklaştırdı.

"O halde müsabaka başlasın." Yeni bir alkış selinin ardından tahtlarımıza geçerken bakışlarım bir anlık Solomonla çarpışınca yüzünde tek bir mimik oynamadan bizi izlediğini görüp afallamıştım.

Yanındakiler de bize baksa da onun duygu içermeyen su yeşilleri ensemdeki tüyleri kabartmıştı. Bu gözlerden daha yoğun, daha soğuk ve ölümle sonlanması daha muhtemel bir diğer bakışlar ise su yeşili gözlere kitlenmişti. Havada ikisinin arasında cızırdayan elektrik yüzünden müsabakaya odaklanamıyordum. Dövüş çoktan başlamış, seyirciler tuttukları kişiye destek amaçlı bağırırken ben diken üzerinde oturuyormuş gibi hissediyordum.

Ya Aron başından beri Solomondan hoşlanmıyordu ya da Ragnar sabah olanları ona söylemişti. İkinci seçenek ilkinin aksine ödümü koparıyordu. Su

Tanrısının Solomon yüzünden gelinlere karşı olan güvensizliğinin tetiklenmesinden korkuyordum.

Hanedan üyelerinden yaşı ilerlemiş olan adamlardan biri Solomonun kolundan tutarak onu oturması için çektiğinde itiraz etmeden yerine yerleşmişti. Tuttuğum nefesi bırakırken Aronun "Gözlerini oyacağım onun." diye tıslamasıyla çalışan hayal gücüm bu tarz bir sahneyi gözlerimin önüne getirmiş ve dışarıdaki sıcağa rağmen üşümemi sağlamıştı.

Arenada neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

En son yarışmacılardan biri ötekine pes etmesi hakkında bir şeyler söylüyordu. Diğeri bunu kabul etmediğinden yeniden dövüşmeye başlamışlardı. İlerleyen dakikalarda başka bir sorun çıkmadığı için kasılan bedenim yavaş yavaş gevşemişti. Saya bir ara içecek bir şeyler getirmeyi teklif etmişti ben istememiştim. Aron'a sorsa da o Saya'yı duymazdan gelmişti. Başka bir zaman olsa bu yaptığını kaba bularak kızacak olsam da şu anda tek istediğim bu geceyi sağ salim atlatabilmekti.

Bir saatin sonunda kana bulanmış arena ve yara bere içerisindeki yarışmacılardan biri ötekinin kaburgalarına attığı yumrukla sonucu belirmişti. Birkaç kaburgasının kırıldığına emin olduğum adam daha fazla ayakta duramayarak yere yığılmış ve bayılmıştı. Kazanan yorgun argın olsa da zaferle bağırdığında onu destekleyen seyirciler oturdukları yerden kalkarak adama katılmışlardı. Ragnar ve Towa hakem olarak yuvarlak alanın yakınında dövüşü izlerlerken ikisi de Aronun onayını almak için ona döndüler. Su Tanrısı hafifçe kafasını salladığında Towa "Kazanan Perry Complet" diyerek ilan etti.

Seyirciler koşarak yuvarlak alana girmiş ve kazananı omuzlarına alarak kutlamalara başlamışlardı. Perry denen adamın kesinlikle şifacılardan birine gözükmesi gerektiğini düşünsem de zaferin verdiği sarhoşluktan muhtemelen acıyı bir süre daha hissetmeyecekti. Arenadaki görevliler baygın adamı sedyeye taşıyarak şifahaneye götürüyorlardı. Milletin coşkusundan sabaha kadar içip eğlenecekleri belli oluyordu. Ben stresten gösteriye pek odaklanamasam da arenadaki kanın çokluğu dövüşün çetin geçtiğini ispatlıyordu. Bizim saraya döneceğimizi sanırken hanedan üyelerinin, kıdemlilerin, soylu ve diğer kişilerin de kutlamalara katıldığını görmüştüm. Saya'da kolumdan tutup beni çekiştirerek aralarına sokmuştu. Köyümde de bazen bu tarz eğlenceler düzenlediğimiz için kısa sürede yaşananları unutmuş ve bende keyfime bakmıştım.

Zaten Aron kutlamalara katılamayacağım hakkında bir şey söylememişti.

Benimle tanışmak için gelen soylularla sohbet etmiş ve çekinseler de halktan çoğu kişiyle de konuşmuştum. Hanedan üyelerinin ise bana yaklaşmasına meşgulmüş gibi davranarak izin vermemiştim. İlerleyen saatlerde onları fazla görmezden gelmenin iyi olmayacağına karar vererek bir, iki kelime etmekten ileriye gitmemiştim. Solomon köşeye çekilerek elindeki içkisiyle tüm bu zaman boyunca beni izlemişti. İçimden bir ses beni tek yakalamak için fırsat kolladığını söylese de bu kalabalıkta mümkün değildi.

Saya'nın elime tutuşturduğu bardağı içerken boğazımı yakarak geçen sıvının alkol olduğunu anlasam da içmeye devam etmiştim. Su Tanrısı etrafına dolanan adamlarla bir şeyler konuşurken onun içmediğini ama bir gözünün sürekli üzerimde olduğunu görerek gülmüştüm. Neye güldüğümü bile bilmiyordum. Sadece bakışlarının hep üzerimde olması acayip hoşuma gitmişti.

Bardaklar peş peşe devam etti.

Hanedan üyelerinin arasında daha önce gördüğüm yaşlı adamın yanında cüretkar bir kıyafet giymiş kadınla birlikte Aron'a yaklaştığını görünce görüşüm arada bulanıklaşsa da gülümsemeyi kesip kaşlarımı çatmıştım. O kadın müsabaka boyunca Aron'u gözleriyle yiyip bitiren kadındı. Yaşlı adamın hareketlerinden yanındaki kızı Aron'a tanıttığını anladığımda artık her şey için çok geçti.

Sarsak adımlarla yürüyerek hareket edip duran merdivenleri güç bela tırmanıp yanlarına gittiğim sırada kadının açıkça Aron'a iş attığını görünce sinirim tepeme çıkmıştı. İçtiğim içki yüzünden sıcak basmıştı. Su Tanrısının gözleri yaşlı adamı dinlerken bir ara kalabalığa karışmış, aradığı şeyi bulamadıkça omuzları gerilmişti. Birden kucağına otururak kollarımı boynuna dolayıp "Beni mi arıyorsun?" diye sorduğumda üçü de bana şaşkınlıkla bakmaya başlamıştı. Aron kucağından düşmemeyim diye koluyla belimi sararken kaşlarını kaldırıp "Sarhoş olmuşsun" deyince kafamda dediklerini bir süre tartıp sonra kafamı olumlu anlamda sallayarak gülmüştüm.

"Öyleyim." Kelimeleri düzgünce bir araya getiremediğim için peltek konuşuyordum.

Yaşlı adam planını bozacağımı anlamış olmalı ki "İsterseniz Mana hanımla ilgilenecek birilerini çağırayım." deyince ben kaşlarımı çatarak ayık olsam asla yapmaya cesaret edemeyeceğim bir şey yapmıştım. Aron'a daha çok yaklaşıp nefesimi boynuna vererek cilveli bir şekilde "I-ıhh başkasını

istemiyorum, odamıza gidelim artık." demiştim. Yaşlı adamın sesi kesilirken Aron altımda kaskatı kesilmişti.

Aron ikiletmeden beni kucağına alıp kalkarak "Geceyi burada sonlandıralım." deyince kız suratını asmış yaşlı adam ise mecburen "Tabii, size iyi geceler efendim." demişti. Aron kucağında benimle birlikte saraya doğru giderken gürültü bizden gittikçe uzaklaşmış ve yerini sessizlik almıştı. Kocamı yuva yıkan kadından kurtarmanın rahatlığı, günün yorgunluğu ve alkolün verdiği mayışmayla başımı Aron'un omzuna yaslamıştım. Uykuya dalmadan evvel alnımda hissettiğim dudakları ise hayal etmiş olmalıyım.

O dudaklar yanan vücudumun aksine serindi.

•

Nefes nefese kalmış bir şekilde yerimden fırladığım için anında gözlerim kararmıştı. Üzerimdeki gecelik terimi emdiğinden tenime yapışmış vaziyetteydi. Odada yankılanan soluk alışverişlerimi dinlerken görüşümdeki karaltı düzelerek ardında siyah benekler bıraktı. O da birkaç dakikaya kaybolurdu zaten. Kaşlarımı çatarak ne gördüğümü hatırlamaya çalışsam da olmuyordu. Gerçi halimden iyi şeyler görmediğim kesindi ama bu sefer detaylara bende hakim değildim.

Kafamı komple ele geçiren ani ağrıyla inleyerek parmaklarımı alnıma götürüp ovalamaya başladım. Başım felaket ağrıyordu.

"Bir kabus daha mı?" Hiç beklemediğim anda yanımdan gelen sesle birlikte "Hiihhh!" diye bir koku nidası çıkarıp baktığımda pencerenin pervazını mesken tutmuş Tanrıyı görmüştüm. Bir bacağı yere basarken diğerini kendine doğru çekmişti. Kolu karnına doğru çektiği bacağının üstünden aşağıya sarkıyordu.

İçerisi karanlıktı.

Pencerenin perdelerini sonuna kadar açtığından gökteki Ay'ın gümüşi şavkı odanın içerisine doluyordu. Aynı ışık Su Tanrısının yüzüne vurarak varlığını aydınlatsa da gece kadar kara olan saçlarını kırıp geçemiyordu. Bakışlarım çıplak gövdesine düştü. Geniş omuzları, mermerden oyulmuş gibi duran göğüs ve karın kaslarına kadar her bir uzvu sanatçısının en değerli eseri gibi duruyordu; yapılışı yıllar almıştı.

Ateş gibi cayır cayır yanan kehribarlar gözlerimi üzerinde istercesine çatırdıyordu.

Daha önce onu yarı çıplak görsem de her seferinde karşısında dut yemiş bülbül gibi kalıyor oluşum kanımı kaynatarak yüzümü ısındırıyordu. Bakışlarımı utanarak üzerinden çektiğimde çıplak ayaklarının parkede

çıkardığı tok sesi işitmiştim. Bu ses kalbimin yine gürültüyle göğsümü delmek için uğraşmasına neden olmuştu. Örtünün altından tırnaklarımı yatağa geçirerek üzerimdeki gerginliği atmaya çalışırken yatağın boş kısmına oturmuş, eliyle çenemi kavrayarak yüzümü yüzüne çekmişti.

"Ne gördün?" Kehribarların içindeki benekler o kadar dikkat dağıtıcıydı ki soru sorduğunu algılamam uzun sürmüştü. "Hatırlamıyorum." İrisleri kıpırdayan dudaklarıma düşerek konuşurken nasıl hareket ettiklerini izlemiş ardından bakışlarını tekrar gözlerime tırmandırmıştı. "Bana yalan söyleme cüretinde bulunmuyorsundur umarım?" derken kelimelerinin içine sinsice gizlenen uyarıyı sezmiştim. Arkasındaki karanlık kehribarları daha da güçlendiriyormuşçasına odanın içinde bir onu görüyordu gözlerim.

Kalbim sıkıştı, bunlar nasıl gözlerdi böyle?

"Yalan söylemiyorum." Leylaklarımda en ufak bir tedirginlik, telaş arasa da bulamayınca kafasını *'öyle olsun bakalım.'* anlamında belli belirsiz sallamıştı. Elini çenemden çekmek yerine baş parmağıyla çenemin kenarını okşayarak "Nasıl hissediyorsun?" diye sormuştu. Hafif hafif hissettiğim zonklamayla "Başım çok kötü." diyebilmiştim.

"O kadar içersen ağrır tabii." Yüzü herhangi bir duygu barındırmasa da kehribarları adını koyamadığım bir ifadeyle doluydu. Sanki aklından her ne geçiyorsa bundan zevk alıyordu. En son olanları hatırlamaya çalıştım. Gözlerimin önüne gelen kesik kesik anılar da: elit birliğe girecek kişinin belirlenmesinden sonra verilen eğlenceye Saya'nın beni sokmaya çalışmasına kadar ki olaylar vardı. Evet, içmeye başladığımızı hatırlıyordum ama üçüncü bardaktan sonraki yaşananlar hafızamdan cımbızla ayıklanmış gibiydi.

Örtünün üzerine çıkarttığım parmaklarımı kıpırdatırken kabullenilmiş bir çaresizlikle "Ne yaptım?" diye sorduğumda Aron "Hiçbir şey." deyince şaşırarak "Gerçekten mi?" diye sormuştum. Nedense inanasım gelmiyordu, çok şüpheliydi.

"Sadece ben hanedan üyelerinden biriyle laflarken gelip kucağıma oturdun. Sonrada onların çok yanlış anlayacağı bir şekilde bana yaklaşarak odamıza gitmek istedin." Şimdi o söyleyince alt katta oturan kızıl kadını hatırlamıştım. Sarhoşken yaptıklarımdan pişman olmasam da pat diye kucağına oturup birde hanedan üyelerini özelimize karışmak yerin bin kat dibine girmek istememi sağlamıştı.

Kucağımdaki parmaklarımda oynarken ona kaçamak bakışlar atıp "Sarhoştum..." diye mırıldandığımda beni izleyen Su Tanrısı "Biliyorum."

demişti. Sesi kızgın gelmiyordu. Beni yaptığım şeyler için azarlamayacak mıydı yani?

"Kızmadın mı?"

"Kızmadım sadece şaşırdım bu da beni meraklandırdı."

Başımı kaldırarak "Ne için?" diye sorduğumda soğuk parmaklarını ilk önce terden ıslanmış boynumda gezdirdi. İrisleri de parmaklarını takip ediyordu. Elini aşağılara doğru kaydırıp dekoltemin başlangıcında durdurdu.

"Eğer sana izin verseydim neler yapabileceğine dair." Göğsümün üstünü baş parmağıyla okşadığında bağrımı kaldırıp indirecek bir soluk alıp verdim. Bu da geceliğin gerilerek dekoltemi daha da ön plana çıkarmasıyla sonuçlanmıştı. Birde kehribarların koyulaşarak kor gibi yanmasına.

Söylediği şeye nasıl bir cevap vermem gerektiğini bilmiyordum.

Su Tanrısı birden gözlerini kapatarak derin bir nefes alıp verdi, kaşları çatılmıştı. Gözlerini açtığında göz bebekleri bu sefer bambaşka bir duygunun esiri olmuştu; öfke. İrislerinde açılan kızıl çatlaklar cehennem çukurlarında işkence gören ruhların çığlığını barındırıyordu.

Çenesi sıkılmaktan kilitlenmişti. "Koku silinmeye yüz tuttuğu için mi o it sana yaklaşma cüretini gösterdi?" Kokudan kastının ne olduğunu anlamasam da it diye bahsettiği kişinin kim olduğunu biliyordum. Dekoltemdeki elini ayak bileğime götürüp bileğimi sertçe kavradı ve beni aniden çekerek yatağa uzandırdı.

Ben daha neler olduğunu anlamadan bacaklarımın arasına girerek burnumu boynuma gömüp tekrar derin bir nefes aldı. Sanki aradığı kokuyu bulamadığı için sinirlendikçe sinirleniyor bu da kendine hakim olmamasını sağlıyordu.

Çünkü öfkesini tetikleyen şey her neyse içgüdülerini devreye sokmuştu.

Omuzlarını tutarak onu üzerimden itmek istediğimde ellerimin altındaki bedeninin kaskatı kesildiğini fark ederek duraksamıştım. Ona güveniyordum. İstemediğim sürece beni zorlamayacağını biliyordum. Sakin kalmaya çalışarak elimi ensesindeki saçlarına götürerek okşamaya başladım.

"Sorun ne?" İçindeki Tanrıyı kışkırtmak yerine uysalca yaklaşımım işe yaramış olmalı ki biraz daha gevşeyerek "Üstündeki kokum kayboluyor." demişti. Söylediği şeye büyük bir öfke duyan yanı sesini boğsa da diğer yanı hüsrana uğramış gibiydi.

Üzerimde kokusu mu vardı? Ne zamandan beri?

"Bu kötü bir şey mi?"

"Sen benim karımsın." Bunu onun ağzından duyunca altında kasılsam da tepki vermemişti. Göğsü göğsüme değdiği için çığırından çıkan kalbimin

atışları onun solundaki boşluğa vuruyordu. Hissediyordu... hissetmemesi imkansızdı. "Bu yüzden üstünde benim kokumu taşımalısın. Üzerindeki koku benim izim ve bu iz şimdi siliniyor."

Yutkunarak "Koku silinirse ne olur ki?" diye sorduğumda tekrar gerilmişti. "İzin silinmesi bu diyarda boşanmakla eş değerdir." Ahh şimdi bütün taşlar yerine oturmuştu. "O it bunu fark etmiş olmalı. O fark ettiyse diğerlerinin de fark etmesi an meselesi." Eğer bu dedikodu hanedan üyelerinin arasında yayılacak olursa işler kötüye gidecekti. Belki de dün ki gibi Aron'a yeni eş - onların istedikleri bir gelin- bulup getireceklerdi.

"Kokunun sürekli üzerimde kalması için yapabileceğimiz bir şey yok mu?" Aron yüzünü boynumdan çekerek gözlerimin içine bakınca göz bebeklerinin ilk defa bu kadar büyüyüp karardığına şahit olmuştum. Bu nedense kasıklarıma bir bıçak darbesi indirmişti.

Bir süre dik dik gözlerimin içine bakarak yutkununca boğazında hareket eden adem elmasına baktım. "İster miydin? Kokumun sürekli üzerinde olmasını?"

Gözlerindeki bakışa kapılarak kafamı aşağı yukarı salladığımda dişlerini sıkarak "Sikeyim, bende istiyorum." diyerek üzerimde yükselip burnunu yanağıma sürtüp kulağıma doğru "Hem de çok." diyerek fısıldayınca inlememi durduramamıştım. Bacaklarımın arası kalp gibi atıyordu.

"Kendini bana bırakacak mısın?" Gözlerindeki ifade aslında neden bahsettiğini açıkça tabir ediyordu. Kalbim ben daha cevap vermeden istediği şeyi vermek için içimde çırpınıyordu. Heyecandan mı yoksa korkudan mı bilmiyorum titriyordum.

Buna hazır mıydım?

Onun olmaya?

Gerçek bir gelin olmaya?

Aklıma bugün Towayla yaptığım konuşma sırasında fark ettiğim korkularım geldi.

Onun attığı adımlara ama benim kaçmama.

Ben her ne kadar tereddüde düşsem de benliğim çoktan içimi saran kör hevesle birlikte teslim olmuştu bile. Onun kadını olmak... istiyorum.

Kafamı sallayarak "Bırakırım." dediğimde reddedilmeyi bekliyor olmalı ki bir saniye için dona kalmıştı. Ardından arzuyla kararan bakışları ansızın altın bir renge bulanarak parlamaya başlamış ve o parıltı odanın içerisine dolmuştu. Pencereden gözüken Ay'ın önüne toplanan kara bulutlar ışığını kesmiş ve yeryüzüyle gökyüzünü karanlığa boğmuştu.

Gök birden gürlemeye başlamış, bulutların içerisinde birbiri ardına çakan şimşekler etrafı saniyelik aydınlatsa da karanlık hiç dağılmamıştı.

Cama ilk yağmur tanesi çarptı.

Sonra ikincisi, üçüncüsü, dördüncüsü derken kısa sürede çoğalan damlalar birleşerek sağanak yağmura dönüşmüşlerdi.

Gök gürlemesine karışan şimşeklerin senfonisini şaşkınlıkla dinlerken gözleri hala altın sarısı renginde parlayan Su Tanrısına baktım.

Dışarıdaki fırtınayı o mu yapıyordu?

ღ Bir sonraki bölümün ne olacağı malum gibi :D :D :D

ღ Solomonda geldiğine göre Aronun delirmeleri başlasın bakalım :D

ღ Bölüm nasıldı? En sevdiğiniz yer neresi oldu?

Bir sonraki bölümde görüşmek üzereeee :*

☽ MECUS

Multimedia: LEOWOLF- Criminal

Kış Öpücüğünün final bölümünü yazmadan önce bir bölüm daha atacağım. İyi okumalar :)

| ﹠ Mana

Altın sarısı rengindeki irisleri sönecek gibi durmuyordu.

Bir Tanrıyla sevişeceğimi bilsem de bir Tanrıyla sevişmenin nasıl bir şey olduğunu henüz bilmiyordum. Bu da az da olsa beni çekindiriyordu. İnsanlarınki gibi olmayacağını başından kabullenmiştim. Gerçi insanların nasıl yaptığını da deneyimlemiş değildim ya neyse.

Onların ki daha mı acısız olurdu acaba?

Aron yüzüme yaklaşarak ilk önce alnımı sonra şakağımı en sonda da burnumun üzerini öperek "Sadece biz. Şu anda düşünmene müsaade edebileceğim tek şey biziz." dedikten sonra dişleriyle çenemin ucunu kıstırarak ısırdı. "Aklında ne varsa sustur o sikik çenesini." derken kehribarlarında gördüğüm heyecana bir yanım şuh bir kahkaha atarak tepki vermiş ve memnuniyetle sırıtmıştı. Diğer yanımın ise benzer bir heyecanla dili damağı kurumuştu. Bakışları ilk yüzümü taradı ardından gözleri dudaklarına düştü. Yaklaşmaya başladığında bu sefer bende ona doğru uzanmıştım. Dudaklarımız buluştuğu anda alt dudağımı ağzının içine alarak dilini iç tarafında gezdirip emdi ardından aynı işlemi üst dudağıma da uyguladı.

Soluklanmaya çalışırken nefes seslerimiz odanın içerisinde duyulan yağmurun sesine karışıyordu. Yağmur dışarıda şakır şakır yağmaya devam ediyordu.

Hafifçe geri çekilip "Dudaklarını arala" dediğinde tecrübesiz olan kişi ben olduğum için ona uymaya karar verdim. Aralanmış dudaklarımdan içeriye dilini sokunca aldığım tatla inleyerek daha fazlasını istemiş, ellerimi ensesindeki saçlarına atıp kafasını daha çok kendime çekmiştim.

Ağzının içi serindi.

Soğuk dilinin sıcak dilimle buluşması onu kana kana içmek istememe sebep olmuştu, deli gibi susamıştım. Dilini dilimin etrafına sürterek

döndürüp ucunu damağıma değdirirken, parmaklarını kimin giydirdiğini bile bilmediğim geceliğimin askılıklarına götürmüştü. Gerçi şu anda beni kimin soyduğu mühim değildi, şayet Aronsa az sonra çok daha fazlasını görecekti. Benden başka kimsenin görmediği yerlere kehribarları değecek, benden başka kimsenin dokunmadığı yerlerde elleri gezecekti.

Askılıkları omuzlarımdan aşağıya ittirerek düşürdü ardından saten geceliğin eteğinden çekiştirerek belime kadar indirdi. Dilini ağzımdan çıkarıp uzaklaştığında itiraz edercesine mızmızlanmıştım. Aron serseri bir gülüş atarak "Sabret." demiş ve bakışlarını sütyenimin açıkta bıraktığı göğüslerimde açlıkla gezdirerek yavaş yavaş aşağıya inmiş ve geceliğimde durmuştu. Dişlerini sıkarak *'Sabret.'* diyerek kendini tekrarlamıştı ama bu kez teskin ettiği kişi ben olmamıştım.

Beni soymak istediğini anlayınca yardımcı olmak için kalçamı yukarı kaldırdım.

Geceliği bacaklarımdan sıyırarak çıkarıp odanın bir köşesine attıktan sonra eğilerek dudaklarını kasıklarımın kenarına bastırmıştı. Bu, her nedense içimde panik duygusunu uyandırmıştı. Beni bekleyen bilinmezliğin korkusuyla ellerimle çarşafı kavrayıp sıktığımda Aron korkumu sezmişçesine aşağıdan kehribarlarını leylaklarıma çiviledi.

Gözlerinde tehlikeli bir ihtiyaç belirmişti.

Tanrım, bu manzara insanı çığırından çıkaracak kadar güzeldi.

"Gevşe, ilkin olduğu için fazla ileri gitmeyeceğim." Üzerime gelip boynuma doğru eğilerek kulak mememi yaladı. Söyledikleri daha ilkimi yaşamadan hevesle ikinci gecenin merakıyla yanıp tutuşmamı sağladı. Dudaklarını kulağıma bastırıp "Sana yavaş yavaş öğreteceğim." dediğinde göğsüm körük gibi inip kalkarken aldığım kesik nefeslerin arasında ağzımdan "Neyi?" sorusu kaçmıştı. Doğru düzgün düşünemiyordum. Kıkırdadı. Kıkırtısını bu kadar yakından duyan kulaklarım zevkle titrediler.

Gülüşünde karanlık bir tını vardı.

O tını şehvetle yoğrulmuştu.

Tekrar kulağıma arzudan boğuklaşmış sesiyle "Nasıl zevk alacağını." dedikten sonra dudaklarını yalayıp devam etti. "Bana nasıl zevk vereceğini." Tanrım, Tanrım, Tanrım bu adam yatakta edepsiz konuşmayı seviyordu. Elini bel oyuntuma götürdüğünde soğuk elleriyle temas eden tenim ürperse de dokunduğu her yer alev almıştı.

Buz da yakardı.

Beni belimden hafifçe kaldırıp elini sırtıma götürerek sütyenimin kopçasını açtı ve üzerimden çıkardı. Yatak odasındaki pencereden vuran Ay ışığı kısa bir süre önce içerisini loş bir ışıkla aydınlatıyordu ama şu anda dışarıda bir fırtına koptuğu için kara bulutlar Ay'ın önüne geçmiş ve bu ışığın içeriye girmesini engellemişlerdi. Arada göğü bağrından bıçaklayan şimşeklerin ışığı içeri kurşun renginde bir ışık dolduruyordu o da birkaç saniye sürdüğünden genel olarak odaya karanlık hakimdi.

Tek ışık bu adamın gözlerindeydi.

Kehribarlar altın sarısı renginde parlıyordu.

Bu kadarcık ışıkla çıplaklığımı tamamen görmesine imkan yok düşüncesiyle kendimi kandırdığımı ise kehribarların göğüslerimde milim milim gezerken daha da güçlü bir ışık yaymaya başlamasından anlamıştım.

Altını andıran gözler ilk önce lavın içine sokularak ısıtılmış sonra da şekil verilmek için örse çıkarılmıştı. Şimdi çekiçle örs arasında dövülüyordu. Çekicin her darbesinde daha güçlü bir kora dönüşüyordu.

Görüyordu.

Her detayıma kadar.

Kolumu kaldırıp göğüslerimin üzerine örterek o gözlerden sakınmak istesem de kolumu tutarak buna engel oldu. "Saklanma. Ben kendini sakınacağın en son kişiyim." *Bu geceden sonra öyle olacaktı.* "Utanıyorum... elimde değil." İşaret ve orta parmağının tersiyle kızardığından emin olduğum elmacık kemiğimi okşadı. Gözleri de oradaydı, gördüğünden memnun gibi bakıyordu.

Sakın bana o kadarını bile gördüğünü söylemeyin...

"Gerçekten sana baktıkça diğer gelinlerden ne kadar farklı olduğunu daha iyi anlıyorum." Avuçlarını yatağa bastırıp beni kafese almış bir şekilde yüzünü yüzüme yaklaştırırken ben hala kolumla göğüslerimi saklıyordum.

"Onlar yatakta beni memnun etmek için her şeyi yaparlardı sense daha hiçbir şey yapmadığım halde utanarak kendini geri çekiyorsun." Beni buz kestiren öfkem arzumun önüne geçince dik dik yüzüne bakmaya başladım. Beni onlarla mı kıyaslıyordu? Diğer gelinler gibi olmadığımı ima ederek yetersiz kaldığımı mı söylemek istiyordu? Yoksa amacı sadece kışkırtmak mıydı? Gerçekten mi? Ona kendimi teslim etmek üzereyken mi?

Bu kadar alçak olamaz.

Sinirden dolan gözlerimle yataktan çıkmak için kalktığımdan bana izin vermedi. "Daha diyeceklerim bitmedi." Kollarının kafesinden kurtulmaya çalışarak "Bırak beni!" desem de oralı olmadı. Bacaklarıyla bedenimi

sıkıştırıp omzumdan beni yatağa bastırdığında kehribarları dolu gözlerimi görmüştü.

Parmaklarını boğazıma sararken "Güzelsin." dedi. Ne? Ne saçmalıyordu bu adam? Cidden dengesizin tekiydi. Göz kenarımda birikmiş yaşı baş parmağıyla sildikten sonra ıslanan parmağını ağzına götürerek yaladı. Afallamış bir şekilde onu izliyordum. Amacı neydi bunun?

"Asıl söylemek istediğim şey şu; diğer gelinlere benzemiyorsun çünkü zaman içerisinde herkes gerçek bir gelinin ne anlama geldiğini unuttu." Sinirden kolumu göğsümden çektiğimi bile fark etmemiştim ama o farkındaydı. Başını eğerek burnunu göğüs oluğumun altına bastırdı ardından burnunu tenime sürterek yukarı doğru tırmanırken derin bir nefesle doldurdu ciğerlerini. Aldığı koku onu mest etmişçesine boğukça inlemişti.

Etkilenmemeye çalışsam da nafileydi.

Yine de o sözleri duyduktan sonra devam edemezdim.

"Yapma Aron." *Ağlama...* ama kalbim kırılmıştı.

"Sadece dinle." Kafası hala göğüslerimin arasındayken "Bir Tanrının gelini sıradan bir kadın olmaz, Bir Tanrının gelini Tanrının kölesi değildir. Tanrı'ya itaat etmez..." dedikten sonra kafasını kaldırmadan gözlerini yukarı çıkararak leylaklarıma bakıp "Ona asıl itaat eden kimdir biliyor musun?" diye sorsa da ona bakmaya devam etmedim.

"İtaat eden Tanrıdır." İşte şimdi şaşırmıştım. Bakışlarımı hızlıca yüzüne çevirdim. Nasıl yani? Gelin Tanrıya değil de Tanrı mı gelinine itaat etmeliydi? "Geçmişte Tanrı gelininin vasfı buydu. Bu yüzden Tanrının tahtına göz koyanlar bir gelinin gelişini felaket olarak görürlerdi çünkü o bir Tanrıya diz çöktürecek tek kişiydi." O yüzden hanedan üyeleri gelişimi hoş karşılamadığı halde bana yaklaşmaktan da geri durmamıştı. Aronun dediği gibi şu anki gelinler Tanrının köleleriymişlercesine ne derlerse yapıp boyun eğiyor olsalar da eskiler gerçek bir gelinin nasıl bir varlık olduğunun bilincindelerdi.

Gelenekleri insanlar unutsa da Tanrılar unutmamıştı.

"Sen şu anda yatakta beni memnun etmek yerine memnun edilmek istiyorsun." Eğilerek göğüs oluğum boyunca minik minik öpücükleri tenime bırakıp sinirden kasılan kaslarımın gevşemesini sağladıktan sonra dudaklarıma yaklaştı. Bana büyük bir sır veriyormuşçasına dudaklarıma doğru arzuyla soğuyan nefesini üfürerek "Sana bir Tanrıça gibi yatakta tapmamı istiyorsun." dediğinde şimdi ne demek istediğini anladığım için az önceki kırgınlığım iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Beni gerçek bir gelin olarak görüyordu.

Aron sözleriyle gelinini onurlandırıyordu.

"Sana istediğini vereceğim Mana. Sana hemen burada tapacağım su gelini." Alnını alnıma yaslayarak gözlerimin içine hevesle bakarken "Sana tapabilir miyim?" diye sormayı da eksik etmemişti. Kalp krizi geçirmek üzereydim. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki göğsümü ağrıtıyordu.

Tapılmaya alışmış bir Tanrı ilk kez birine tapmak istiyordu.

Gelinine.

Aptal adam daha hızlı söylesene bunları demek istediğini. Bende kafamda neler uydurup kendime eziyet etmiştim. Mutlulukla gülümseyerek "Çabuk soyun, tek çıplak kişi olmam haksızlık." diyerek ona gecenin ikinci iznini verdiğimde dudaklarımdan öpüp geri çekilerek elini gömleğinin düğmelerine götürdü. Hızlıca düğmeleri çözüp gömleği gelişi güzel bir yere fırlattı. Ardından elini pantolonunun düğmesine götürüp açarak fermuarı indirip bacaklarından indirdi. Şimdi ikimizin de altında iç çamaşırından başka bir şey yoktu.

Gözlerimi göğüs kaslarında, geniş omuzlarında iştahla gezdirerek karın kaslarına indim oradan da daha aşağılara. İç çamaşırındaki kabarıklığa bakmamaya çalışsam da gözüm kayıp duruyordu. Sızlayıp zonklamaya başlayan bacak aramın acısını dindirmek için bacaklarımı ihtiyaçla kapatıp sıkarken gerçekte büyüklüğü gözümü korkutmuştu. Ellerini iç çamaşırının lastiklerine götürünce onu da çıkaracağını anlayıp hızla bakışlarımı kaçırdım. Bu görüntüye henüz hazır değildim. Bir dakika sonra benim iç çamaşırımı da çıkarmak için uzanan ellerini hissettim. Parmaklarını kilodumun kenarına çengel gibi takarak aşağıya çekti.

Bu sefer gözlerimi tamamen kapattım çünkü oraya baktığını biliyordum.

"Siktir!" Heyecandan nefesim sıkışıyordu. Gözlerimi açıp neden öyle dediğini görmek için ona baktığımda geri çekilerek çırılçıplak bir şekilde yatağında uzanışımı büyülenmiş bakışlarla izlediğini gördüm. Siyah saçlarım beyaz yastığa dağılmıştı. Aynı şekilde siyah olan ipek çarşafların üzerinde beyaz tenimden dolayı göze çarpıyor olmalıydım.

Diz kapağımı tutarak bacaklarımı aralayıp arasına yerleştiğinde kadınlığımın üzerinde hissettiğim sert şeyle kaskatı kesilmiştim. Gerginliğimi almak için omzuma, boynuma öpücüklerini sıralayarak yatıştırıcı bir sesle "Şhii." dediğinde varlığına alışmaya çalıştım. Kendini bana bastırıp sürtündüğünde bütün vücuduma dağılan elektrik akımlarıyla inleyerek kafamı arkaya attım. Bu garip his başımı döndürmüştü. Aron aralıklarla bana

sürtünürken bir eliyle göğsümü tutup sıkarak yoğurmaya başladı. Eğilerek diğer göğsümü dudaklarının arasına alıp ısırdığın tekrar inlemiştim. Yoğurduğu göğüs ucuma baş parmağını bastırıp ucunu sıkıştırarak farklı farklı duyguları bedenime aşılıyordu.

Göğsümü saran ıslak ağzı çok iyi hissettiriyordu.

"Çok güzeller. Dolgun ve elimden taşıyorlar." Odanın içini yarıp geçen şimşeğin parıltısıyla Aronun sırtının terden sırılsıklam kesildiğini gördüm. Bende ondan farksız sayılmazdım ama o benim aksime kan ter içinde kalmıştı. Zorlanıyordu, rahatlamam ve alışmam için kendini tutuyordu. İçimde kaybolmaya ihtiyacı vardı fakat onunda söylediği gibi önceliği bendim.

Bana tapınmalıydı.

İhtirasla ateş alan bedenimi reflekse kaldırıp heybetli bedenine bastırarak adıyla inlediğimde Aronun gözlerinde çakan kıvılcımlar irislerine saçılmıştı. Bundan deli gibi hoşlandığını anlamıştım. Parmaklarımı ensesinde, kaslı göğsünde kışkırtıcı bir şekilde gezdirirken onun bacaklarımın arasında daha da büyüdüğünü hissedebiliyordum.

Beni istiyordu.

Bana açtı.

Bu histe neydi böyle?

Benliğimi *kör bir heves* sarmıştı.

Bu heves damağıma yakıcı bir acı çalmış, bu acı balla karıştırılmıştı.

Deliballa.

Zehirli çiçeklerden toplanan özle yapılan bu balla.

"Aron, hadi." Daha fazla bu duyguların kafamı bulandırmasına katlanamıyordum. Bitmeliydi, bitirmeliydi. *Onun bana muhtaç olduğu kadar bende ona muhtaçtım.* Bileğimi tutup sırtına götürerek "Bana tutun, canın acırsa acını çıkarmaktan çekinme." deyince istediği gibi sırtına tutunmuştum. Koca gövdesinin altında küçücük kalıyordum, vücutlarımız birbirine yapışmış vaziyetteydi. "Bacaklarını daha çok aç." Beni yönlendirmesine minnet duyarak dediğini yaptım.

"Sıkma kendini, gevşe." Derin bir nefes alarak gevşemeye çalıştığım sırada girişimde erkekliğini hissettim. "Sadece birkaç saniye sürecek söz veriyorum." Acıdan bahsediyordu. Kafamı sallayıp onu onayladığım sırada dudaklarını dudaklarıma kapatmasıyla içime girmesi aynı anda gerçekleşti.

Gözlerim hissettiğim acıyla büyürken çığlığım Aronun dudaklarının arasından boğularak yükseldi ve o anda garip bir şey daha meydana geldi.

Alnım yanıyordu.

Ciddi manada biri alnımı demirle damgalıyormuşçasına iki kaşımın ortasında bir sıcaklık hissediyordum. Sıcaklığın yavaş yavaş azalmaya başlamasının hemen ardından iki kaşımın tam ortasındaki nokta nabız gibi atmaya başladı. Bu his damarlarımdaki kana karışırken kulağımın içine çatırdayarak kırılan bir şeylerin sesi doldu.

Bir kilidin açılırken çıkardığı sesi işittim.

Görüşüm karardığında karanlıkta önceden gördüğüm sunağı tekrar gördüm. Sunağın üzerinde beyaz bir ateş patlarcasına belirip harıl harıl yanmaya başladı. Normalde bu ateşin belirip kaybolması bir olurdu ama şimdi o ateş hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde yanıyordu.

Bir yere gitmiyordu. Orada yanmaya devam edeceği içime doğmuştu.

"கவலர்" Yaşlı, çok yaşlı, antik bir ses anlamadığım bir dilde konuşunca irkilmiştim.

O da neydi öyle?

Gözlerimi kırpıp açmamla birlikte görüşümdeki karaltı kalkmış ve şimdiki zamana dönmüştüm. İçimde kalp gibi atan sertlik hareketsiz kalsa da duvarlarım onu sıkıca sarmıştı. Az önceki ses ve görüntü Aronun varlığını hissetmemle birlikte aklımdan çıkıp gitmişti.

Eş zamanlı inlememiz odada yükselerek birbirine karışmıştı.

O aldığı zevkle hırıltılı bir inleme koyarken ben acıdan inlemiştim.

Aronun sırtına tırnaklarımı daha çok batırdım.

"Geçti güzelim, geçti." Üzerimde hafifçe yükselerek alnıma yapışmış saçlarımı geriye doğru attı. Kısık bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde alnında boncuk boncuk birikmiş terleri gördüm. Parmaklarını parmaklarıma geçirerek benden destek alıp yavaşça hareket etmeye başladığında acının yerini çok farklı bir duygu almıştı; zevk. Aman Tanrım, böyle hissettireceğini asla tahmin etmezdim.

Aron içime girip çıkarken adını inlemeden duramıyordum. Ellerimi ellerinden kurtarıp kollarımı boynuna doladım. Zihnim aldığım zevkin sarhoşluğuna kapılmıştı. Etrafımda neler olduğunu tam olarak kavrayamıyordum. Sanki dünyaya kalın bir pusun ardından bakıyordum. Dışarıdaki yağmur çoğalırcasına pencereyi dövüyor ve pencerenin camından şırıl şırıl sular akıyordu. Gök cidden çökerek yeryüzüne düşecekmişçesine gürlüyor ve örümcek ağı misali içinde dağılan şimşekler çakarak yeryüzünü birbiri ardına inletiyordu.

Fırtına güçleniyordu.

"Kahretsin sen nasıl bir şeysin böyle." Aron dişlerini sıkarak hızını arttırırken aldığı zevk ona yetmiyormuş gibiydi. Daha fazlasını talep ediyordu ve daha fazlasını alacaktı. Belimi kavrayıp beni kucağına aldı. Bu içgüdüsel bir şeydi sanırım, üzerinde nasıl hareket etmem gerektiğini biliyordum. Omuzlarına tutarak aşağı yukarı inerken o diliyle boynumdaki teri yaladı.

Aldığım zevkten gözlerim kayıyordu.

İnleyerek "Aron..." dediğim sırada kasıklarımdaki dalgalanmalarla birlikte dayanamayarak tırnaklarımla omuzunu çizmiştim. Belli ki çiziklerin acısını hissetmiyordu ya da acı aldığı zevkin önüne geçemiyordu. Su Tanrısı boynumu derin soluklarla koklamakla meşguldü. Kokum ona ayrı bir haz veriyor gibiydi. "Bu koku... kokun bana özel yapılmış bir uyuşturucu gibi." O dediği anda farkına varmıştım.

Oda kokusuyla doluydu.

Tuzlu deniz kokusu öyle bir kaplamıştı ki her yeri genzim bu kokuyla yanıyordu.

Aron kollarıyla belimi kavrayarak sonuna kadar içime girince çığlık atmıştım. Vuruşları artık daha kuvvetli ve derindi. Başımı eğip ona baktığımda koyulaşan kehribarlarıyla beni izlediğini gördüm. Öyle dikkatli bakıyordu altın sarısı harelerini çevreleyen kızıl halkaları fark ederek yutkundum.

Tanrının gözleri.

Beni izliyordu.

Bu hem ürkütücü hem de etkileyiciydi.

O anda beni tanısın istedim.

Aron gibi içindeki Tanrı da beni bilsin.

İçimden çıkmadan beni yatağa uzandırarak hızlı bir ritimle gidip gelmeye başladı. Kasıklarımdaki o his güçlenerek yükseldi, yükseldi ve beni en tepeye taşıdığında patladı. Omuzlarım sarsıla sarıla rahatlarken kasıklarımı sıktığımdan Aronun boğazından boğuk bir hırıltı kopmuştu. Benden hemen sonra o da rahatladığında içime ılık bir sıvı doldu.

Daha önce böylesine yoğun bir his tatmadığımdan tamamen tükenmiştim.

Kolumu kaldıracak halim kalmamıştı.

İkimizde uzun süre nefessiz kalmışçasına soluklanırken odada nefes alışverişlerimizin sesi yağmurun sesini bile bastıracak kadar kuvvetliydi. Aronun alnından şakağına kayan ter dalması oradan da aşağıya inerek çenesine süzülmüş ve göğüs oluğuma düşmüştü. Geceden daha kara renkli

olan saç dipleri terden ıslanmıştı, dudakları ısırılıp öpmemden dolayı kızarmıştı ve bu harika bir görüntüydü.

Benim ona hayranlıkla baktığım gibi o da dağılmış halimi aynı hazla izliyordu. "Zaman parmaklarımın arasından kayıp gidiyor." Diyerek konuşmaya başladığında onu dinlemeye koyuldum. Elini çeneme götürerek okşarken "Kaç yüzyıldır yaşıyorum, ne zaman saymayı bıraktığım bilmem ama... ilk defa bir kadının kokusu beni böyle baştan çıkarabiliyor." dedi.

Sözlerinin kalbime bindirdiği ağırlıkla savaşırken beklemediğim bir şey daha oldu.

Aron eğilerek dudaklarını alnıma bastırdı.

"Artık benimsin." Bunu artık kimse inkar edemezdi.

Ben onundum.

Su Tanrısının gelini.

•

Derin bir uykunun kollarından zorla sıyrılıp gözlerimi araladığımda başta uyku sersemiyle nerede olduğumu anlamak için bön bön etrafa bakmış sonra tanıdık eşyalar ve tavandan Aronun odasında olduğumu anlayarak tekrar uyumak için gözlerimi kapatmıştım. Aklımı dürtüp duran düşünce geçte olsa kafama düştüğünde birden gözlerimi gerisin geri açmıştım.

Ben neden Aronun odasındayım ki?

Uykum tamamen açıldığından yataktan kalkmak için doğrulmuş, doğrulduğum anda da belime giren ağrıyla inleyip iki büklüm olmuştum. Sadece belimde değil üstelik bütün kemiklerim çiğnenmişçesine ağrıyordu. Göğüslerim ve kasıklarımda ise acı-tatlı bir sızı vardı. Üzerimden Chimera geçmiş gibiydi. Dün bu kadar hamlayacak ne yaptım diye düşünürken karnımda hissettiğim ağırlıkla şaşırmış ve saten örtüyü kaldırıp baktığımda bunun bir kol olduğunu görmüştüm, belime sarılıyordu.

Kolu takip ederek başımı çevirip yanıma baktım.

Yatakta belden yukarısı çırılçıplak bir şekilde uyuyan Tanrıyı görünce hafızam beni yarı yolda bırakmayarak dün gece yaşananları teker teker - hiçbir ayrıntıyı atlamadan- gözlerimin önüne getirmişti. Beynimi işgal eden hatıralarla birlikte kanın yüzüme hücum ettiğini basan sıcaklıktan anlamıştım.

Ben dün gece Aronla... Aman Tanrım.

Birlikte olmuştuk!

Bakışlarımı hızla üzerime döndürerek çıplak bedenimi kontrol ettiğimde tenime dağılan yüzden fazla kırmızı benekle karşılaşmıştım. O kadar fazlalardı ki biri görse kurdeşen döktüğümü falan sanabilirdi.

Öpücük izleri.

Göğüs uçlarım ısırılıp emilmekten tahriş olmuşlardı. Demek ondan sızlıyorlardı. Ayrıca tenimde bir hayli diş izi de mevcuttu.

Harabeye dönmüştüm.

Leylaklarımı çekinerek yanımda ki adama tekrar çevirdiğimde boynunun mosmor kesildiğini görmüştüm. Mor lekelerin yanında yeşile dönen çürüklerde göze çarpıyordu. Üstelik Aronun vücudunda da sayısız öpücük izi vardı. Bunu ona ben mi yapmıştım? Tanrı aşkına dün gece biz birbirimize ne yapmıştık böyle? Sevişmemiştik resmen birbirimize saldırmıştık.

Aron bir kere yapınca durmamıştı.

Doğrusunu söylemek gerekirse bende durmasını istememiştim.

İlk sevişmemizden sonra birkaç kere daha birlikte olmuştuk. Kasıklarımdaki sızı ve iğne batmaları da bundandı. Kendimi çok zorlamıştım. Bir Tanrıyla sevişmek böyle mi oluyordu yani? Gerçi Aron dün bana ilkim olacağı için nazik davranacağını söylemişti. Bu nazik yanıysa sert tarafıyla tanışmak istediğimden emin değilim. Dün ki dokunuşlarını, sözlerini hayal edince istemsizce alt dudağımı ısırdım, tamam belki de tanışmak istiyorumdur ama birazcık, çok değil.

Ellerimi yüzüme kapatarak utançla inledim. Ben bu adamın yüzüne nasıl bakacaktım şimdi? Parmaklarımın arasından uyuyan yüzünü görünce ellerim kendiliğinden kucağıma düşmüşlerdi.

Onu ilk kez uyurken görüyordum.

Sırtı yavaşça inip kalkıyordu. Leylaklarımı omuzlarından başlayıp kürek kemiklerine dek inen kanlı çiziklerden uzak tutmaya çalışarak uyuyan yüzünü izlemeye devam ettim. Yastığa sarılarak, yüz üstü uyumuştu. Saten örtü beline dek çekiliydi. Kolunu katladığından pazusu şişmişti. Saçlarını dün çekiştirip durduğum için darmadağınık ama bu hali bile can yakıcı duruyordu. Kirpikleri o kadar uzun ve gürdü ki göz altlarına gölge düşürüyordu.

Kalbim onu gördüğünde zıvanadan çıkıyordu.

İsmini duyduğunda bile tekliyordu.

Dur diyordum ona, dur... ama beni duymuyordu.

Nasılda inanıyordu bu adamın sevgisine karşılık vereceğine.

Elimi alnına dökülen birkaç tele dokunmak için uzatsam da sanki bir yasağı ihlal ediyormuşum gibi hissederek yarı yolda elimi durdurup geri çektim.

Bazen beni yoruyordu yine de onu sevmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Evet, dün gece onunla birlikte olurken bunu zaten kabullenmiştim.

Aron'u seviyordum.

Su Tanrısını seviyordum.

Kocamı.

Bunu asla ona söyleyemeyecek olmakta benim bu dünyadaki kefaretimdi. Hüzünlenmeyi bir kenara bırakarak belimdeki kolunu tutup yavaşça yatağın üzerine bıraktım. Saten örtüyü çekip çıplak bedenime doladım. Göz ucuyla ona son kez bakıp hala uyuduğundan emin olunca rahatlayarak yavaşça yatakta döndüm. Aron uyanmadan önce odadan sıvışmam lazımdı! Bacaklarımı yataktan aşağıya sarkıttığım gibi kasıklarıma saplanan sancıyla yüzümü buruşturdum. Ağzımdan istemsizce acı dolu bir inleme kaçmıştı.

"Ne yapıyorsun?" Arkamdan gelen uyku mahmuru sesi duyunca bir anda telaşa kapılıp kaçmaya çalışmıştım. Çalışmıştım diyorum çünkü sonu hüsranla bitmişti. Yataktan kalktığım gibi ayağımın saten örtüye takılması sonucu cumburlop diyerek yeri boylamıştım. Yere sertçe çarpan popomla gözlerim acıdan sulanmıştı.

Yeri dövmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Aptal." Sulanan bakışlarımı hışımla ona döndürdüğümde başını koluna yaslayarak keyifle beni izlediğini görmüştüm. Gözleri yeni uyanmanın verdiği uyuşukluğu taşısa da kehribarları küçük bir çocuğun haylaz bakışlarını takınıyordu.

Çıplaktı.

Tamamen.

Bakma Mana. Sakın bakıyım deme!

Tek kaşını kaldırarak "Kaçıyor muydun?" diye dolandırmadan sorsa da aslında cevabı çok iyi biliyordu. Yutkunarak gözlerimi kaçırdım. "Neden kaçacakmışım ki? Ben sadece..."

"Sen sadece ne?" Uydur bir yalan kızım!

"Banyo. Evet! Banyo yapmam gerektiği için gidiyordum." Mantıklı bir bahane bulduğum için kendimi alnımdan öpmek istiyordum.

"Şu tesadüfe bak, benimde banyo yapmam gerekiyor. O zaman neden beraber girmiyoruz?" Dona kalmıştım. Biz. Banyoya. Beraber. Mi. Girecektik? Biz? Hayır, hayır, hayır. Kalbim bu kadarını kaldırmaz! Aron çıplaklığından zerre utanmayarak yataktan kalktığında korkarak geriye doğru sürünürken "Hayır! Hayır, ben daha buna hazır değilim!" desem de o umursamadan üzerime doğru gelmeye devam ediyordu.

"Gelme! Aron gelmesene ya!" Aron bu halime kahkaha atarak gülmeye başlayınca her şeyi unutmuş ve onun gülüşüne bakakalmıştım. Böyle içten

güldüğü zaman içim gidiyordu. Fırsat bu fırsat Aron beni üzerimdeki örtüyle birlikte kavrayarak omzuna atınca çığlık atmıştım.

Beni odasındaki banyoya doğru götürürken "Ne diye hala utanıyorsun? Dün gece zaten her şeyi gördüm." demişti. Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor yani! Utanmaz, arlanmaz herif! Ayaklarımı çırparak "Bırak beni zorba herif!" diye bağırdığımda popoma yediğim şaplakla şok olmuştum. Pislik!

"Rahat dur yoksa dün kaldığımız yerden devam ederim." Duyduğum şeyle birlikte gözlerim pörtlemişti.

Doyumsuzdu birde.

•

Üç gün.

Üç gündür Aronu nerede görsem arkama bakmadan kaçıyordum.

En son sabah aldığım derslerden birinden dönerken karşılaşmıştık. Yanında Ragnarla birlikte bir şeyler konuşarak bize doğru geliyorlardı, bende o sırada Sayayla salona dinlenmek için yürüyordum. İstesem bu kadar sık yolumuz kesişmezdi! Sarayın avlusunda göz göze geldiğimiz an bana kal gelmişti. Bunun aptalca olduğunu biliyordum, biliyordum ama yüzüne baktıkça yaşadığımız o anlar aklıma gelip duruyordu. İlk önce bu durumun karı-koca arasında normal olduğunu hazmetmem lazımdı.

Kaçmıştım.

Ciddi ciddi göz göze geldiğimiz anda arkamı döndüğüm gibi koşarak kaçmıştım. Ragnar ve Saya'nın bana şaşkınlıkla, Aronun ise eğlenerek arkamdan baktığını tahmin edebiliyordum. Niyeyse bu halim hoşuna gidiyordu.

Pişman değildim.

Aron her ne kadar birlikte olmamızı benim gelini olmak istememe ya da kokunun kalıcı olarak üzerimde kalmasına bağlasa da ben o gece sırf bunlar içinde değil, sevdiğim adamla sevişmek istediğim için onunla birlikte olmuştum. Aslına bakarsanız isteyerek kaçıyor da sayılmazdım. Tamam, başta öyleydi ama şimdi değil! Bir kere kaçınca sürekli kaçmaya başlamıştım. Of!

Birde onun kaçmam konusunda hiçbir şey yapmayışı vardı tabii.

Hadi ben utandığımdan kaçıp duruyordum o niye buna bir son vermiyordu?

İstese daha ilk günden kaçmama fırsat tanımazdı.

Yoksa o gece yaşananları *olması gerekenden fazlası* olarak görmüyor muydu?

Kalbime saplanan şüphe dikeninin yerini bulabilmek için elimi sol göğsüme bastırdım.

Camdan değilsin.

Camdan değilsin ki Mana.

Niye bu kadar kolay kırılıyorsun?

Temiz havayı ciğerlerime çekerek kötü düşünceleri bertaraf ettim. Aronun benim hakkımda ne düşündüğü önemli olmamalıydı. Ben bir Tanrının geliniydim. Gelin olarak sorumluluklarımı yerine getirip Su Tanrısının yanında olmam yeterliydi. Bundan daha fazlasını istemek beni *mahvederdi.* İç çektim, bakalım bu bahane kalbimi ne zamana kadar susturacaktı?

Koşarken nereye gittiğimi umursamadığım için şöyle bir etrafıma bakınca bahçeye geldiğimi görmüştüm. Eh beklenmedik değildi nihayetinde avluya en yakın yerlerden biri de bahçeydi. Ekili rengarenk çiçeklere burukça bakarak gülümsedim. Çiçekler her zaman beni mutlu ediyordu.

"Canını bir şey sıkmış" Duyduğum tanıdık sesle birlikte yüzümdeki gülümseme solmuştu, bir sen eksiktin. Bu adam benimle karşılaşmak için bahçede nöbet falan mı tutuyordu? Ona doğru döndüğüm de yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kısalttı. Güneş ışığı sarı lülelerine vurarak saçlarını daha parlak gösteriyordu. Solomon görünüşüyle tahta layık bir adamdı ancak kişiliği konusunda aynı şeyi söyleyemezdim. Derdi neydi bunun? Bana yaklaşarak ne elde etmeyi planlıyordu?

"Yoksa zorlamayla mı oldu?" Su yeşili gözleri dikkatle gözlerimin içine bakarken çakmak çakmaktı. Nedense yüzeydeki öfkesini derinlere gömmeye çalıştığını ama başarılı olamadığını düşünüyordum. Kaşlarımı çatarak "Ne zorlamasından bahsediyorsun?" diye sorduğumda bir süre dik dik yüzüme bakmış sonra da gerçekten anlamadığımı görünce "Üç gün önceki geceden söz ediyorum, seni zorladı mı?" demişti.

Üstü kapalı söylediği şeyi anlayınca cüretkarlığının büyüklüğü karşısında dilim tutulmuştu. Hadsiz!

"Nereden biliyor—"

"Üç gün önceki gece sadece Maar'da değil, bütün Kaldera'da kopan fırtına başta herkesi korkutsa da halk bunun neye sebep olduğunu bilecek kadar uzun yıllardır Su Tanrısına tapıyor. Yaz vakti böylesine bir yağmuru görmek mümkün değildir lakin Su Tanrısı tarlalardaki ekinler sıcakta telef olmasın diye önceden çiftçilere haber göndererek aralıklarla yağmur yağdırır. Eh o gün kimsenin böyle bir yağmurdan haberi yoktu. Ah pardon yağmur değil tamamıyla kendini kaybetmiş bir Tanrının çıkardığı fırtına." Sözleri

kulağımda bir uğultu başlatırken Solomon alayla konuşmayı sürdürdü. Sanki konuştukça öfkesi de artıyor gibiydi.

"Emin ol Su Tanrısı kendini kolay kolay kaybeden bir adam değildir." Göz kırparak "Saraydaki herkesin o gece neler olduğunu tahmin etmesi çokta zor olmadı." dedi. Şaka yapıyordu değil mi? Lütfen, öyle olsun. Aklıma bir anda kaç gündür Towayla Saya'nın bana bakarken bıyık altından gülüşmeleri geldi. Lanet olsun... Solomonun söylediklerinin kötü bir şakadan ibaret olmadığı da böylelikle kanıtlanmış oldu. Bende günlerdir niye bunlar bir tuhaf davranıyor diye sorup duruyordum kendime!

Biliyorlardı.

Sadece onlar değil bütün Kaldera bizim ne yaptığımızdan haberdardı!

"Seni zorladı mı?" Bu kadarı da fazlaydı ama! Kaşlarımı çatarak parmağımı uyarı amacıyla Solomonun göğsüne vurdum. "Bana bak Hanedanın üyelerinden biri olman hatta mirasçı konumunda olman her dediğine müsemma göstereceğim anlamına gelmez. Bir daha benimle konuşurken haddini bilmezsen sana ağzının payını vermekten geri çekinmem."

Bozguna uğrayan ifadesi benden böyle bir çıkış beklemediğinden yüzünde kalıplaşmıştı. Sonra birden gülmeye başladı. Ciddi ciddi karnını tutarak katıla katıla gülüyordu.

Hem arsız hem de hadsizdi, harika.

Gülmekten gözlerinden gelen yaşları siliyordu. "İleri gittiğimi kabul ediyorum ama sende pek uslu sayılmazsın değil mi? Dışarıdan bakılınca uysal bir resim çizsen de aslında içinde bundan çok daha fazlası var." Gözlerimi devirdim.

"Aron seni zorlamadıysa ne diye bu surat ifadesiyle geziyorsun o zaman? Su Tanrısı hakkında dedikodu çıkaracaksın." Omuz silkti "Gerçi benim işime gelir ama sen bilirsin tabii." dedi.

"Diyeceklerin bittiyse beni yalnız bırakır mısın?" Kibarca soruyorken git artık!

"Tamam, tamam Kalderanın hanımını kızdırmak istemem. Doğrusu ne yapacağın hiç belli olmuyor, kendimi bir anda zindan da bulmak istemiyorum." Hala işin eğlencesindeydi.

"Bak aklıma ne geldi... sen yoksa Aronun haremini mi öğrendin? Eh yerinde olsam bende bu durumdan pek memnun olmazdım tabii. Diğer taraftan bakacak olursak sonuçta kocan bir Tanrı. İstesen de istemesen de onu başka kadınlarla paylaşmak zorunda kalacaksın, en iyisi bu duruma alışmaya bak."

Söylediği onca lafın içinde *'Harem.'* kelimesini duyduğum anda hiçbirinin önemi kalmamıştı.

Harem mi? Ne haremi? Şu bildiğimiz kadın haremlerinden mi?

Aronun lanet olası bir HAREMİ mi vardı?

İçimdeki gazabın kıpırtısı yavaş ama kesin adımlarla korkunç bir gerçeğe dönüştü. *Haremi vardı...* Vücudumun her bir karışına yayılan o yakıcı his gözlerimin önüne kırmızı bir perde indirmişti.

Solomonu göğsünden iterek kenara çekilmesini sağlayıp hışımla saraya doğru ilerledim.

Bana hesap verecekti.

Vermek zorundaydı.

ღ Sizce Mana Arona ne çeşit işkenceler uygulayacak? :D

ღ Ayy birlikte oldukları sahnede Aronun Mana'ya söylediği sözleri yazarken eridim resmen <3

ღ Sizce Mananın gördüğü sunak ve ateş ne? Duyduğu ses kime ait? (Spoiler yok)

ღ Sizin en sevdiğiniz yer neresi oldu?

Bir sonraki bölümde görüşmek üzereeee <3

☽ KONTROLDEN ÇIKAN GÜÇ

Ben geldimmmmmm <3

Oy bırakıp yorum yapmayı unutmayın lütfennn :D

| ﻸ Mana

Harem.

Harem...

HAREM!

Hızlı adımlarla sarayın avlusuna girip oradan direkt Aron'un çalışma odasının yolunu tutarken gözüm kimseyi görmüyordu. Güler yüzüme alışmış olan hizmetlilerin heyecanlı ifadeleri benimle karşılaşır karşılaşmaz tedirginleşiyordu. İçlerinden birinin bir hata yaptıklarını düşündükleri için bana böyle korkuyla baktıklarını biliyordum. Muhtemelen cezalandırılmayı bekliyorlardı. Halbuki göğüs kafesime oturan bu ağırlığın onlarla hiçbir alakası yoktu.

Yanlarından geçtiğim her hizmetçinin gerilen omuzları ancak ben uzaklaştığımda gevşiyordu.

Girişin sol çeperini boydan boya kaplayan devasa camdan duvarın arkasındaki deniz canlıları, yine onları izlemeye geldiğimin kanısına kapılarak bu tarafa doğru yüzmüşler fakat öfkeme tanık olur olmaz suyun derinliklerine kaçışmışlardı.

Kalbimde tomurcuklanan şakayık çiçeklerine dikenden sarmaşıklar dolanmıştı.

O dikenler şakayıkları kahrediyordu.

Feryat ediyorlardı boşluğa.

Şimdi bunu onlara yapanı nasıl affedeceklerdi? Derinlerde, çektikleri acının failinin onları eken kişiyle aynı olduklarını seziyorlardı. Bunu bilmek ızdıraplarını katlıyordu. Gerçekten onlara hayat veren eller mi ihanet mi etmişti bize? Etmesin.

Titreyen çenemi sıktım.

Deniz atlarından birinin ilerideki kayanın arkasına sığınarak gizliden gizliye beni gözetlediğini göz ucuyla yakalamıştım. Küçük bir deniz kızı da

köşede kibirli ifadesiyle kollarını birbirine dolamış bana kınarcasına bakıyordu.

Onları hayranlıkla izlememe alıştıklarından şu anki tavrım acayiplerine gitmişti tabii.

Dediğim gibi bu halimin ne onlarla ne de hizmetçilerle ilgisi yoktu.

Gazabımı tadacak tek kişi Tanrılarıydı!

Deniz canlıları her gelişimde bana ufak bir gösteri sunarlardı bu da gün boyu ruh halimi diri tutardı. Daha sonra gelip gönüllerini alsam iyi olacaktı zira Aronla yüzleştikten sonra yıkılmamak için onlara ihtiyacım olacaktı.

Saraydaki bütün kapıların üzerine el işçiliğiyle muazzam bir şekilde kazınan Lotus çiçeği görüş alanıma girdiğinde, acelesi varmışçasına sık adımlar atan ayaklarım yavaşlayarak neredeyse duracak hale gelmişlerdi. Gölgelerden uzanan zincirler bileklerime dolanmış, o zincirler daha fazla ilerlememem için beni geriye doğru çekerken yalvarıyorlardı. *O kapının arkasında beni bekleyen gerçekten korkuyordum.*

Gerçekten beni gelinler konusunda kandırmış olabilir mi?

Ya onları öldürtmek yerine saraydan uzakta bir yere kapatıyorsa?

Gözlerimin içine baka baka yalan söylemiş olmasını affedemezdim.

Dudaklarımda acınası bir kıvrım belirdi.

Başından beri kehribarlarındaki ışığa kapılmış bir ateşböceğinden farksız mıydım yani?

O parıltıya kandığımı ateşinde yandığımda mı fark edecektim?

Dudaklarımın düz bir çizgi halini almasını sağlayıp omuzlarımı dikleştirdim. Bir yalanı yaşamaktansa gerçekle acı çekmeyi tercih ederdim o yüzden kaçmayacaktım. Aldığım kararın verdiği cesaret omuzlarımda eğrelti dursa da duraksamadan kapının kolunu tuttuğum gibi aşağı bastırarak içeri girdim.

Benim odaya dalmamla birlikte çalışma masasında oturan kehribarlar, duygulardan arınmışçasına boş bakan irislerini acele etmeden üzerime çevirdi. Bakışlarımızın çakışmasıyla birlikte göğsüme bir sızı girdi ve damarıma basan öfkem yeniden gün yüzüne çıktı. Güzel, bu iyiydi. Ona göstermek istediğim kırgın yanım değildi, kızgınlığımdı.

"Öhöm!" Dikkatimi çekmek amacıyla yapılan boğaz temizlemesiyle birlikte bakışlarımı Su Tanrısından çekip burada olduklarını şimdi fark ettiğim kıdemlilere çevirdim, odada yalnız değildi. Sanırım toplantı gibi bir şeyi bölmüştüm. İki pelerinli Aron'un masasının karşısına konulmuş deri koltuklarda oturuyorlardı. Aron gözlerini üzerimden ayırmadan pelerinlilere

"Çıkın." deyince emre itaat ederek ayaklandılar. Kıdemliler yanımdan geçip gitmeden önce önümde eğilerek selam vermeyi eksik etmemişlerdi. Bense tıpkı Su Tanrısı gibi leylaklarımı bir an olsun üzerinden çekmiyordum.

Bu adamın beni okşayan elleri daha önce kaç kadına da aynı şekilde dokunmuştu?

Ten hafızası diye bir şey vardı... dokunduğunda, sarıldığında, her teması belleğine kazırdı. Kaçı teninin hafızasındaydı? Kalbimdeki kan akışını durduran, tıkanmış bir damar gibiydi beynimi istila eden kirli düşünceler. Ağrıtıyor, acıtıyor, boğuyordu.

Şeytanın kulağıma fısıldadığı vesveselerle birlikte leylaklarım gittikçe koyulaşıyordu. Gözlerime karışan karanlık gazabın rengiydi; öfkeden doğmuş, yok etmek için yaratılan bir duyguydu. Benden öncesi önemli olmamalıydı... *olmaması gerekirdi.* O halde neden tenine işlemiş bütün dokunuşların izlerini tırnaklarımla aşındırarak silmek istiyordum? Aklımı kaçıracağım... benden sonrasıydı mühim olan.

Benden sonrası olmamalıydı.

"Az sonra ilk cinayetini işleyecekmiş gibi bakıyorsun."

Donuk bir tonla "Kim bilir? Belki de dediğini yapmak üzereyimdir." dediğimde dudaklarının kenarı küçük bir kıvrımla yukarı doğru büküldüler. "İlk kurbanın olarak da beni mi seçtin? Onur duydum gelinim." Aron'un yüzündeki alaylı ifadeyle benim yüzümdeki ciddiyet çelişiyordu. "Seni öldürmek için sebeplerim olmadığını söyleyemezsin." Bu kadar katı bir cevap almayı beklemediğinden yüz hatları gerilerek az önceki alaydan yoksun bir soğukla örtüldü. Sözlerim ona buraya geldikten sonra bana yaptıklarını hatırlatmıştı.

"Bir an için gerçekten pişman olduğunu düşünmüştüm biliyor musun? Bana yaptığın onca şey için..." Telafi etmek için uğraştığını sanmıştım. Nasıl bu kadar kör olabildim? Nasıl değiştiğini düşünebildim? Karşımdaki adamın kibirleriyle ünlü Tanrılardan biri olduğunu unutmuştum. Sırtımı kapıdan çekerek ona doğru birkaç adım atıp "Hoşuna gitti mi peki? Aptal gibi sana teslim olduktan sonra arkamdan güldün mü?" dediğimde ani çıkışımla birlikte bakışları buz kesti.

Kaşlarını derinden çatarak "Durduk yere gelmiş ne saçmalıyorsun?" derken bilmezden gelen tavrı sonuna kadar gerilmiş olan bam telimi koparmıştı. Ruhsal, kısmen fiziksel olarak aldığım yara gözüme kırmızı bir perde indirmişti. Öyle ki sonrasında gelişen olaylar tamamen kontrolümün altından çıkmıştı. Hemen yanında durduğum uzun sehpanın üzerindeki vazoyu

kaptığımda gibi ona fırlattığımda, başını yana yatırarak vazonun kafasına çarpmasını engellemişti. Hedefini kaçıran vazo duvarla çarpışarak onlarca parçaya ayrılmış, kırık parçaları etrafa saçılmıştı.

Kalbimi andırıyorlardı. Bu adamın avucunun içinde parçalara ayrılan zavallı kalbimi.

"Siktir!"

"Sadakatsiz herif." Mırıldanarak söylediğim şeyi duymamış olmalı ki hışımla oturduğu yerden kalkarak sıktığı dişlerinin arasından "Kendine gel Mana!" dedi. Uyarısına kulak asmadım, asamazdım ki... Bir diğer eşyaya uzanarak onu da fırlattım. Ardından elime geçen ne varsa üzerine yollarken bir yandan da çıldırmışçasına bağırıyordum. "Sadakatsiz herif! Sen benim kocamsın bunu bana nasıl yaparsın! Nasıl bana yalan söylersin! Nasıl olan bir şeyi bana olmamış gibi yutturursun!"

Nasıl beni gördüğün ilk anda gözünü nefesime dikersin? Nasıl hayatta oluşumu sorgularsın? Nasıl beni zindana attırırsın? Nasıl sözlerinle her seferinde canımı yakarsın?

Acıyor.

Hiç büyüyemeyen o kız çocuğunun canını yakıyordu.

Hırsımı alamıyordum. Hıncımı çıkarmak istiyordum. Bir şeyleri parçalamak, ona zarar vermek belki de. "İtiraf et hadi! Hoşuna gitti değil mi yaptıklarım! Beni kandırmak hoşuna gitti!" Gürültüyle kırılan bir başka eşyanın parçaları etrafa dağılırken Aron sabrının sınırına gelmişti. Öyle korkutucu bakıyordu ki kehribarları bir an için beni yerimde dondurup tüylerimi ürpertmişti. Hışımla üzerime doğru yürüyüp ona doğru atmak için kaldırdığım biblonun bileğimi sıkarak elimden düşmesini sağlamıştı. "Bırak!" Dinlememiş, sıktığı bileğimle beni geriye doğru yürüterek sırtımın kapıya çarpmasını sağlamıştı.

Bileğimi elinden kurtarmaya çalışarak "Bırak beni!" diye bağırsam da nafileydi.

Tutuşunu sıkılaştırarak "Derdin ne senin!" diye sorduğunda alt dudağımı ısırıp yüzümü ondan sakladım. Göğsüm yaşadığım sinir krizinden dolayı hızla inip kalkıyordu. Odada duyulan tek şey gürültüyle alıp verdiğim nefeslerdi. "Konuşsana kadın!" Ağırıma gidiyordu... yaptıkların, beni bir türlü kabullenemeyişin, bir hareminin oluşu... beni üzen, bu zamana kadar bastırdığım bütün duyguların patlamasını sağlamıştı. Dolmuş... dolmuş en sonunda taşmıştım.

Ölmemi istemişti.

Yine istiyor muydu? Gözlerime her bakışında, her dokunuşunda, beni her öpüşünde yine ölmemi istiyor muydun Aron?

"Yüzüme bak da konuş." Yapmayacağımı anlayınca boştaki eliyle çenemi kavrayıp başını kaldırdı. Gözlerimle karşılaştığında orada öfke yerine içi acı kesiklerle dolu kız çocuğunu bulunca afallamıştı. Bir süre gözlerimin içine bakıp onu izledi. Herkesten kaçan o küçük kız kendini ona gösterdi.

Bıkkınlıkla nefesini üfürdü. Niyeyse öfkeyi bir anda tuzla buz olmuştu.

Benimde... sinir boşalması yaşayınca bütün öfkem kaybolmuş geriye sadece dargınlığımla kalmıştım.

Bileğimdeki elini bıraktı. "Anlat bana."

"Beni aptal yerine koydun."

Hafifçe kaşları çatıldı. "Ne zaman?"

"En başından beri." Sanırım en acı tarafı buydu... en başından beri olması.

Daha biri kapanmadan ötekini açtın. Yaralar... niye yaralarımın kapanmasına bir türlü müsaade etmiyorsun? Niye kapanacak gibi olanlara parmağını bastırıp yeniden kanatıyorsun? En önemlisi... niye bende yaralar açıp duruyorsun Su Tanrısı?

"Şu işi doğru düzgün anlat."

"Haremin varmış. Nasıl yaparsın? Bana yalan söyledin. Gelinleri öldürmediğini başından söyleseydin ya! Böyle çirkin bir yalanın arkasına sığınmadan bana dürüst olsaydın..." Eğer dürüst olsaydın kendimi ikinci, üçüncü belki de yedinci kadın olmaya hazırlardım. *Akideleri biliyorum... Bir Tanrının tek kadını olmanın mümkün olmadığını biliyorum.* Eğer bilseydim... sana âşık olmamak için, benim olmadığını gözüme sokardım. O zaman bu kadar canım yanmazdı.

Seni sevmek beni diri diri toprağa gömmezdi.

Beni hiç sevmeyecek olsan bile hayatındaki tek kadın olacağımın avuntusuyla sevgisizliğini yutmazdım.

İnanmıştım ve şimdi sen inancımı da elimden aldın.

Anlatacaklarımı anlatıp sonunda sustuğumda gözlerinde durgun bir deniz gördüm. Ne düşündüğünü anlamam imkansızdı. *Oradaki deniz tek bir dalgadan dahi yoksundu.*

"Sana bunu kim söyledi?"

"Kimin söylediğinin ne önemi var?"

"Önemi var. Çünkü sana bunu kim söylediyse yalan söylemiş."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Maar'ın hayır, Kaldera'nın hiçbir şehrinde bana ait bir harem yok."

Şaşkınlığım katbekat arttı yine de ona inanamadım. "Yalan söylüyorsun."

Kolunu başımın üstüne dayayarak oradan destek alıp üzerime doğru eğildi. "Yattığımız gecenin ertesi sabahından beri beni gördüğün yerde kaçıp durdun, yetmedi senden başka hiçbir gelini yaşatmadığımı bilmene rağmen duyduğun ilk sözle birlikte odamı basıp beni olmayan bir haremin varlığıyla itham ettin. Şimdi de sana bunun doğru olmadığını söylediğim halde beni yalancılıkla mı suçluyorsun?" Ağzından çıkan her cümle gök gürültüsü gibi gürlerken, kehribarların da çakan şimşekler düşeceği boşluğu kolluyordu.

Ne yani doğruyu mu söylüyordu?

"Ben... tek miyim şimdi?"

"Teksin. On yıldan uzun süredir sarayıma, yatağıma, koynuma giren tek gelinsin."

Dona kalmış vaziyette söylediklerini dinlerken çalışma odasına girdiğimden beri yaptığım her şey gözümün önünden bir bir geçti. Gözlerimi yenilmişlikle kapattım. Aşağılık herifin oyununa gelmiştim.

Aron üzerimden geri çekilip kollarını birbirine dolayarak bana dik dik bakarken nereye kaçsam acaba diye düşünüyordum. Resmen adama durduk yere iftira atmıştım! Yerdeki kırık eşyaların fazlalığı gözüme çarpınca ciddi anlamda odayı darmadağın ettiğimi ve bütün bu eşyaları Aron'a fırlattığımı hatırlayarak bir saniye içinde utancın bin bir çeşidini yaşadım.

Bakışlarımı kaçırarak "Sanırım sana bir özür borçluyum." dediğimde sesim o kadar kısık çıkmıştı ki ben bile güç bela duymuştum.

Tek kaşını kaldırdı. "Onca yaptığın şeyden sonra tek bir özrün yeteceğini mi sanıyorsun?"

Yanlış anlaşılmalar her zaman olabilir diyerek diretmek istesem de kehribarlardaki sert tutum beni kolay kolay bırakmayacağını anlamama yetmişti.

"İyi, tamam. Ne yapmamı istiyorsun?"

Dudağının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldıktan sonra göğsünde bağladığı kollarını serbest bırakıp aramızda açtığı mesafeyi tek adımıyla kapattı. Vücudunu bana yaslayınca kalbim anında tepki göstererek hızlanmıştı. Elbisemin eteğini tutarak yukarı doğru sıyırıp ardından da elini iyice topladığı kumaşın altından sokup baldırımı okşayınca irkilmiştim.

"Aron?" Sıcak nefesini boynuma verince ürpererek kafamı kapıya yasladım. Baldırımı okşayan soğuk elini tenime sürterek yukarı tırmanmaya başlayınca ne yapacağımı şaşırmıştım. Aklıma gelen şeyi yapmak istemiyordu değil mi? Hemen? Burada?

Dudaklarını kulağıma götürerek "Cezalısın." diye fısıldadı. Ceza mı? Ne tür bir cezadan bahsediyordu? Kalın sesiyle mayışan bakışlarımı istemsizce dudaklarına indirdiğim anda birden elini baldırımdan geri çekerek benden uzaklaştı. Tekrar kollarını göğsünde bağlayıp "Gördüğün üzere odamın iyi bir temizliğe ihtiyacı var." dedikten sonra gözlerini kurnazca kıstı. "Tek bir toz zerresi bile görmeyeceğim deniz kızı." Pis herif! İlk önce bana yaklaşarak aklıma olmayacak şeyleri sokmuş ardından da kendini geri çekip beni ortada dımdızlak bırakmıştı!

"Sen—"

"Lazım olan malzemeleri kapıdaki muhafızlara söyle sana getirsinler."

Ona bir sürü laf saymak istesem de odanın ciddi anlamda temizliğe ihtiyacı olduğunu ve bu dağınıklıktan benim sorumlu olduğumu bildiğim için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Homurdanarak dediğini yapmak üzere kapıya dönmüşken popomda hissettiğim yanmayla yerimden sıçramıştım.

Şaplak atmıştı!

"Söylenip durma da işe koyul."

•

Tetiklenmiştim.

Solomon'un söyledikleri beni *tetiklemişti.*

Başka bir zamanda olsaydık ve ben ilk gün ki korkularımdan arınsaydım beni bu kadar kolay kandıramazdı. Kaldera'ya gelişimin üzerinden çok süre geçmemişti fakat şimdiden bir ömür yetecek kadar fazla olay atlatmıştım. Bunların en beteri Aronla yaşadıklarımdı. Çabaladığını biliyordum, yemin ederim görüyordum ama tamamıyla güvenimi kazanabilmiş değildi tıpkı benimde onun güvenini kazanamadığım gibi. Her sinirlendiğinde beni tekrar o zindana göndereceğinden endişeleniyordum mesela.

O da muhakkak elimde bir bıçakla arkasında belirmemi bekliyordu.

Kimi kandırıyorum ki?

Onu sevdiğim içindi.

Bu adamın sevgisiydi beni hoyratlaştıran.

Harem adını duyunca kan beynime sıçramıştı. Oysaki Aron'un kadınlara olan katıksız nefretinden haberdardım. Ragnar da bana Maar'da ki tek gelin olduğumu bu yüzden Hanedanı varlığımla endişelendirdiğimi söylemişti. Solomon en büyük korkumu dirilttiğinden kırılan kalbime söz geçirememiştim. Duyduğum şeylere sağır kesilmiş, bildiklerime körleşmiştim.

Onunda elinde değildi.

Gelinleri Tanrılar istediği için değil, Tanrılara tapan ırklar dileklerini gerçekleştirsinler diye gönderiyorlardı. Bir gün istesem de istemesem de yeni bir gelin ortaya çıkacaktı. Elimdeki paspasın çubuğunu sıktım. *Bunu o gün geldiğinde dert edersin Mana, şimdi değil.*

Çaktırmadan masasında oturan Aron'a baktım; düşünceli gözüküyordu.

Dalmış bir şekilde eline aldığı kalemin başını belli aralıklarla masaya vuruyordu ve bunu yaptığının farkında bile değildi.

Temizliğe başladığımdan beri konuşmamıştı.

Ona içimdeki öfkeyi gösterirken bana yaptıklarını da yüzüne vurmuştum. Öyle bir niyetim olmamasına rağmen dilimi tutamamıştım. *Onu affedemediğimi anlamış olmalı.* Hem dediklerine bakılırsa ondan kaçışımı kafasına takmamış falan değildi, takmıştı ve bu durumdan hiç hoşlanmadığını huysuz çıkan sesinden anlamıştım.

Kaçmamı dert etmişti. Bunu bilmek niye beni sevindiriyordu? En azından bana karşı o kadar da umursamaz değilmiş diyebiliyordum artık.

Leylaklarımı ondan çekip sildiğim parkelerle bakıştım.

Deniz kızı.

Bana deniz kızı demişti.

Su da yaşayan en güzel dişi varlıklar onlardı.

Bu... beni de güzel bulduğu anlamına mı geliyordu?

Aldığı iltifattan memnun olduğu belli olan kalbim küt küt atarken yanaklarıma hücum eden kızarıklığı düşünmemek için döşemeleri daha bir gayretle silmeye koyuldum.

"Biraz daha aynı yeri silmeye devam edersen parke aşınacak." Aron'un uyarısıyla birlikte yere baktığımda gerçekten de dakikalardır aynı kısmı paspasladığımı fark ederek duraksamıştım. Masanın üzerine konulmuş bir karış kalınlığındaki belgelerin en üstündekine uzanırken bir yandan da benimle konuşmaya devam ediyordu.

"Temizliğin başında oflayıp puflayarak pes edersin diyordum. Neredeyse kırk dakikadır devam ediyorsun, beni yanılttın. Üstelik kırık parçaları toplarken elini kesmeyerek de iyi iş çıkardın."

Kafasını incelediği belgeden kaldırıp bana baktı. "Kasaba, köy geldiğin yer her neredeyse orada iyi yetiştirilmiş bir hanımefendi olduğun halde temizlik yapmakta gayet iyisin."

Şüphelenmişti.

Buna neyin sebep olduğunu öğrenmek için odaya göz attığımda her yerin bal dök yala dercesine parladığını görerek yutkunmuştum.

Muhafız istediğim temizlik malzemelerini getirince rezil olduğumdan bir süre Aronla muhatap olmamak için kendimi oyalayabileyim diye temizliğe odaklanmıştım. Elime eldivenleri geçirip açtığım poşete cam kırıklarını toplayıp doldurduktan sonra süpürge ve kürekle toplanılmayacak kadar minik parçaları süpürmüş ardından da elime paspası alarak yeri silmeye başlamıştım.

Doğru söylüyordu.

Benim yerimde gerçek bir hanımefendi olsaydı temizliğe başlamasının üzerinden çok geçmeden mızmızlanıp dururdu. Elini on beş kere kırıklar yüzünden keser, şımarık yetiştirilmenin verdiği hassasiyetle bunu bir hizmetçinin de yapabileceğini söyleyerek Su Tanrısından af dilerdi.

Abartmıştım.

Fena halde temizlik yapmayı abartıp Aron'un dikkatini çekmiştim.

Başından beri sesini çıkarmadan beni izleyerek gözlemlemişti.

Kahretsin, bir an önce onu tatmin edecek bir cevap bulmam gerekiyordu. Eğer anlarsa... asıl gelinin ben olmadığımı anlarsa biterdim. Tüm köy Su Tanrısının gazabını tadardı hatta lanetlenirdik. Telaşımı sezdirmeden elimdeki paspası kovadaki suya sokarak daldırıp çıkardım. İyice kirlenmiş su da çare arayışı içerisindeki gözlerimin yanmasını görürken korkudan patlayacakmışçasına çarpan kalbimin gürültüsü kulaklarımda yankılanıyordu.

Paspastaki fazla suyu almak için sopayı etrafında döndürerek birkaç kere başlığını sıktım. "Küçük bir köyden geliyorum. Evet, reisin kızıyım fakat bu benim pamuklara sarılarak büyütüldüğüm anlamına gelmez." Titriyordum, ellerim tir tir titriyordu. Göz göze gelmeyelim diye sırtımı ona doğru dönmem işime yaramıştı. Bana güvenmesini istiyordum, güvenmesini söylüyordum ama ona yalan söylemeye devam ediyordum. "Köyümde kim olursan ol iş yapmak zorundasın. Bu sadece benim iyiliğin için değil ayrıca köy halkına reisin kızı olarak örnek olmam gerektiğinden bilmem gereken her şeyi öğrendim."

Sessiz kaldığı her saniye ömrümden ömür gidiyordu.

Kehribarların sırtımı delecekmişçesine baktığını sezebiliyorum.

Bakışlarının ağırlığı korkumu yelliyordu.

Üzerimdeki gözler bir Tanrıya aitti.

"İşin bitince muhafızları çağır çöp poşetlerini götürsünler." Ne zaman tuttuğumu bilmediğim nefesimi usulca bıraktım. Neyse ki uzatmamıştı.

Pencere tarafındaki parkelere paspası götürürken "Tamam, öyle yaparım." demiştim. Bir silmediğim burası kalmıştı zaten sonra işim bitiyordu. Daha da şüphelendirmeyeyim diye başından beri nasıl temizlik yaptıysam aynı şekilde yapmaya özen gösterdim. Aniden beceremiyormuş gibi davranmak sadece kuşkusunu beslerdi.

O belgelerle ilgileniyor, bende kaldığım yerden temizlik yapıyorken birdenbire yüzlerce kuş aynı anda kanat çırparak gökyüzüne uçmaya başladı. Eş zamanlı çırpınan kanatların çıkardığı yüksek sesler sarayın dört bir yanında yankılanırken şaşırarak kafamı kaldırıp pencereden dışarıya baktım. Gökyüzündeki kuş sürüsü hareket halinde olduğu için bedenleriyle yarattıkları gölgeler yeryüzüne yansıyıp geçiyor, karaltıların hızına rağmen insana sonu yokmuş hissiyatı veriyorlardı.

Paspası bırakıp iyice pencereye yaklaştığımda sürü halinde hareket eden kuşların simsiyah tüylere sahip olduklarını gördüm. Karga büyüklüğündelerdi fakat karga değillerdi. Siyah tüylerinin arasında zümrüt rengindeki çizgiler güneş ışığı üzerlerine vurunca pul misali parlıyorlardı. Yukarı çıkan her kuş belli bir hizaya geçmiş sürüye katılıyordu. İçlerinden biri hızlıca saraya doğru atağa geçtiğinde ötekilerde peşi sıra ilk kuşu takip etmişlerdi.

Halka saldıracaklardı!

İlk kuş gagasını aralayarak çığlık attığında çıkardığı ses o kadar tiz ve şiddetliydi ki biri kulak zarıma sivri bir şey saplamışçasına derin bir acıyla bağırıp ellerimi kulaklarıma kapattım.

"Mana!" Zonklayan beynim ayaklarımdaki güç akışını kesince dizlerimin üstüne yığılmıştım. Aron anında yanıma gelerek tek dizinin üstüne çöküp kulaklarıma bastırdığım ellerimin bileklerinden tuttu. Endişeyle "İyi misin!" diye sormuştu. Bir kuş nasıl böyle ötebilirdi? Kulak zarım çınlamaya devam ettiği için Aron'un sesini güç bela algılayabiliyordum.

Bir şey vardı.

İçimi dürtüp duran bir sıkıntı.

O kuşlar bana bir şeyi anımsatıyorlardı ama neyi?

Kirpiklerimi aralayarak ne olduğunu anlamak için yeniden pencereden dışarı bakınca gördüklerim karşısında nutkum tutulmuştu. Aman Tanrım, o da neydi öyle? Burada ne oluyordu? Gökyüzünün belli noktalarında kan ve kargalara ait olduğunu anladığım et, tırnak, tüy parçaları vardı ve havaya yapışmışlarcasına yukarı da asılı duruyorlardı. Bunun nasıl mümkün olduğunun cevabını ise bir sonraki saldırışlarında almıştım. Kuşlar süratle

saraya doğru iniş yaparken görünmez bir engele çarpıyorlardı. Süratli oldukları için çarpışma yüzünden boyunları kırılıyor, kanatları kopuyor ya da kemikleri etlerinden fırlıyordu.

Ölü kuş cesetleri patır patır yeryüzüne yağıyordu.

Kuşlar hipnotize edilmişçesine durmaksızın saldırmaya devam ediyorlardı. O görünmez engeli aşmak için birbiri ardına intihar saldırıları gerçekleştiriyorlardı. Dışarıdaki halkın kuşlar yüzünden korkuyla bağrıştıklarını duyabiliyordum, kaçışıyorlardı. İnsanların korkuları kuşları daha da şevke getiriyormuşçasına çıldırtıyordu.

Çığlıklar yüzünden sağır olma tehdidiyle karşı karşıya kalan insanlar acıyla inliyor ve yardım istiyorlardı. İçim nabız gibi atıp bütün vücudumu dalgalandırdığı saniyede kuşların en büyüğü onu izlediğimi fark edip kan kırmızısı ve yüzüne oranla kocaman duran gözlerini bana çevirdi. Bakışlarımızın kesiştiği anda biri ellerini boğazıma sararak sıkıyormuşçasına nefesim kesildi ve bir acı, gözlerimin içinde başlayıp kılcal damarlarımı dağlamaya başladı.

Aron "Gözlerine bakma!" diye bağırarak beni uyarsa da bakışlarımı o kanlı irislerden istesem de çekemiyordum. Su Tanrısı "Sikeyim!" diyerek avucunu hızla gözlerime kapattı. Karanlıkla örtülmesine rağmen gözlerim cayır cayır yanıyordu.

Eğer Aron gözlerimi kapatmasaydı ben bunu asla yapamazdım. Kuşla gözlerimiz buluştuğu anda etkisi altına girmiştim. Bana fısıldamıştı; *gözlerini kapatma, gözlerime bak, bakmaya devam et.*

Şeşe kuşu.

Onlar şeşe kuşlarıydı.

Nasıl? Nasıl burada olabilirlerdi? Burada olmamaları gerekirdi.

"Baktın mı? Mana kuşun gözlerine ne kadar baktın!" Aron elleriyle yanaklarımı kavrayıp başımı ona doğru döndürerek telaşla gözlerimin içini kontrol etmeye başladı. Kan çanağına döndüğüne emin olduğum gözlerimi açık tutmak çok zordu. Sanki avuç avuç kumla doluydu içleri. İstemsizce gözlerim pencereye doğru kayınca Su Tanrısı sinirle soluyarak "O gözlerini bir daha benden ayırmayacaksın!" diyerek sesini yükseltti, irkilerek tekrar ona bakmıştım. Bağırışı kafamdaki kafa karışıklığının dağılmasını sağlamıştı.

Kuşun cezbedici sesi susmuştu.

Elimi göğsüne götürerek yaşadığım dehşettin korkusuyla ondan güç olmak için ceketinin kumaşına tutundum. Kuşun sesi susmuş olsa da zihnim baştan

çıkarıcı bir şekilde konuşan o iblisin sesini bir daha asla unutmamak üzere hafızasına kaydetmişti.

Korkunç bir deneyimdi.

"Kuşlar... burada olmamaları gerekirdi. Neden? Aron buradalar." Beni kendine doğru çekerek sarıldığında nasıl sarsıldığımı fark ettiğini anlamıştım. Boynundan yoğun bir şekilde gelen tuzlu deniz kokusu burnuma dolunca kaskatı kesilen her bir uzvum yavaşça çözüldü. *Bu Tanrının kokusuna garip bir zafiyet edinmiştim.* Ne şekilde olursak olalım kokusuyla beni sarıp sarmalıyor, bana en güvenli yerin onun kolları olduğunu hatırlatıyordu.

Yanlıştı ama çok doğru hissettiriyordu.

Kafam şeşe kuşları hakkında dolaşan bilgiler yüzünden ağrımaya başlamıştı. Çaktırmamaya çalışsa da beni kendine çekmeden önce yüz hatlarının ölümcül bir şekilde gerildiğini, kehribarlar damarların yarılarak orada nasıl kızıl çatlaklar meydana getirdiğini görebilmiştim.

Sanki gözlerinde cehennemin kapıları aralanmıştı.

"Bende bunu bilmek istiyorum." Bir Tanrının, hem de Aron gibi bir Tanrının bölgesine izinsiz girmekle kalmamış, onun tapınanlarını tehlikeye atmışlardı. Buz kesen sesi, yapan ya da yaptıranların bunu pahalıya ödeyeceklerine dair yemin içiyordu.

Kuşlar tezgâh olabilir miydi yani? Hayır, şeşe kuşları eğitilebilecek türden kuşlar değillerdi. Tabii yakınlarda bir şeşe anası veya şeşe atası yoksa.

Küçük bir olasılık olsa da seçeneklerden biri buydu diğeri ise... haberdi.

Haber getirmiş olabilirlerdi. Hangisi daha kötüydü bilmiyorum.

Ağrı her yerdeydi. Kulaklarımda, gözlerimde. Üstelik hafif bir duyma kaybı ve görüşümde bulanıklıkta söz konusuydu. Umarım bunlar geçici şeylerdir.

Eğer Aron gözlerimi kapatmasaydı o kuş beni delirtene kadar rahat bırakmayacaktı. Şeşe kuşlarının gözleri ona bakanı *lanetlerdi.* Bakışlarıyla kör edebilir, kan damarlarımı patlatır, hatta bakışmanın uzunluğuna göre göz kürelerimi eritebilirdi. Bu da ölümümle sonuçlanırdı.

"Aron kuşlardan kurtulmalıyız! Ya halktan biri yanlışlıkla içlerinden birine dokunacak olursa?" Şeşe kuşuna dokunabilmeyi başaran kadın olursa şeşe anası, erkek olursa şeşe atası olurdu. İnanışa göre şeşe kuşunu yakalayan biri anında öldürülmelidir çünkü onlara dokunmak, dokunan kişiye kontrol gücü verirdi. Çocuklar! En büyük tehlikeyi çocuklar yaşıyordu! Şeşe kuşları çocuk öldürmeye bayılırdı.

Parmaklarını saçlarımın içine sokup saç diplerimi okşarken "Sakinleş." dese de asıl sakin olması gereken kişi oydu. Öyle donuk ve soğuk çıkıyordu ki sesi karşımda sanki devasa bir buz kütlesi vardı. Odanın içi Aron'un gitgide daha da soğuyan varlığıyla tekinsizleşmeye başlamıştı. Buna rağmen saç diplerime masaj yapan ellerinden şefkat dökülüyordu... Ne garip bir adamdı.

Aynı anda hem gaddar hem de merhametli olabiliyordu.

O kuşlar dışarıda felaket çıkarırken sakin olamazdım, o da olamazdı. Beni göğsünden uzaklaştırıp tekrar gözlerimin içine baktı. Ceketinin kumaşının daha sıkı tuttum. Ona bakmak zordu, o kızıl çatlaklar irislerinin her bir karışına dağılmış ve göz bebeklerini viski renginde bir hale esir almışken çok zordu. *İçindeki Tanrı tekrar o yerden bana bakıyordu.* Orada hiddet kusan varlık beni dışarıdaki kuşlardan daha çok tedirgin ediyordu.

"Gözlerin kızarmış." Baş parmağıyla göz kenarımı acısını almak istercesine nazikçe okşarken "İyiyim." diyebilmeyi başarmıştım. Gözlerindeki Tanrının bana baktığını bilirken konuşamıyordum.

"Burada kal, yanına birilerini yollayacağım tamam mı?"

"Sen?"

"Ben gidip kuşları halledeceğim. Ne olursa olsun bir daha sakın kuşların gözlerine bakmak gibi bir hataya düşme." Ucuz atlattığımı bende biliyordum.

"Uslu bir kız ol ve beni bekle." Kafamı *tamam* anlamında salladığımda ayağa kalkarak balkona doğru yürümüştü. Balkonun kapılarını açma gereği duymadan suya dönüşen bedeni cam kapıdan geçip giderek kaybolmuştu.

Gözlerimi hala uzun süre açık tutamıyordum. Dışarıdaki bağırış çağırışlar ve kuşların saldırırken çıkardıkları sesler devam ediyordu. Muhafızlar olaya el atmış olmalılar ki emir veren kişilerin seslerini de işitiyordum. Camdan bakıp neler olduğunu, Aron'un nereye gittiğini görmek istesem de cesaret edemiyordum. Bir kere daha kuşlardan birinin gözlerine maruz kalırsam bu sefer kurtulma şansım sıfırdı. Aron, şeşe kuşlarının seslerinden ve gözlerinden etkilenmiyordu. Muhtemelen lanetleri dört büyük Tanrıdan birini etki altına alacak denli kuvvetli değildi.

Çalışma odasının kapısı birden gürültüyle açılarak içeriye Towa ile Caster girmişti. İkisinin de telaşları hal ve hareketlerinden açıkça okunuyordu. "Camlardan uzak dur Mana!" Towa hızlı adımlarla yanıma gelerek beni camlardan uzaklaştırdı. O sırada da gözlerimi fark etmişti. Kaşlarını çatarak "Tüylerini teker teker yolacağım o haydutların! Şu gözlerinin haline bak." dedi.

"İyi misin? Çok acıyorlar mı?" Acı yerini sancılara bırakmıştı yine de daha fazla endişelenmesin diye "Bir şeyim yok." demiştim.

"Siz kuşların buraya nasıl geldiğini bulabildiniz mi? Birileri onları bilerek mi Maar'da yaşayan halkın üzerine saldı?"

İkisi de duraksayıp birbirlerine bakmışlardı. Caster'in pelerini yüzünden ifadesini seçemesem de Towayla aynı duyguları paylaştığına emindim. İkisi de şeşe kuşlarının neyin işareti olduğunu biliyorlardı fakat şüphelendikleri şeyi bana söyleme taraftarı değillerdi. Paniğe kapılacağımı mı sanıyorlardı? Yoksa şüphelendikleri şeyin lafı ortalıkla edilemeyecek kadar mühim miydi? Her şekilde bunu benden gizlemelerinden hoşlanmamıştım.

"Ortalıkta şeşe anası ya da şeşe babasına rastlanmadı yine de hala araştırıyoruz."

Alametin kuşları.

Kara haber kuşları.

Kötü bir şey olacaktı. Çok kötü bir şey...

Maar'ı hatta tüm Kaldera'yı sarsacak uğursuz bir hadise meydana gelecekti.

Bunu söylemek için buralardı.

Towa omzumu sıkarak "Endişelenme, özel birlik halkı koruma altına aldı. Aron da birazdan kuşları halleder zaten." dedi.

"Siz niye buradasınız peki? Dışarıdakilere yardıma gitmelisiniz."

"Birlikler Ragnar'ın komutasında. Biz seni korumaya geldik."

"Ben iyiyim, söz veriyorum camlara da yaklaşmayacağım siz gidip diğerlerine yardım edin." Kaldera'nın en güçlü üç komutanından ikisinin beni korumaya gelmesine lüzum yoktu! Tehlike altında değildim, başımın çaresine bakabilirim.

Caster araya girerek "Buraya sadece senin için gelmedik. Aron Kaldera'yı içine alacak geçici bir kalkan kurmamızı istedi. Ülkenin diğer şehirlerinden de acil yardım çağırısı aldık. Halkın güvenliği için kuşları büyü kalkanının içine hapsedip Aron'a zaman kazandıracağız." dedi.

Aklıma kuşların ilk saldırışından sonra görünmez bir şeye çarpıp ölerek, geriye havada asılı durduğuna inanamadığım ceset kalıntılarını bırakışları geldi. Görünmez bariyer sözünü ettikleri kalkan olmalıydı. Su sarayı en başından beri bu kalkanla korunuyordu demek ki. Saraydaki insanlar korkudan bağırsalar da yardım çığlıkları atanların sesinin daha uzaktan gelmesinin nedeni de buydu.

"Beş dakika dayansak yeter."

Yanağımın içini dişledim, demesi kolaydı. "İyi de bunun için muazzam bir enerji gerekiyor." Yalnızca Maar'ı değil, bütün ülkeyi kaplayacak bir kalkandan bahsediyorlardı. Caster'e bunu yapmanın ne kadar zor olduğunu bilen bir bakış atarak "Yapabilir misin?" diye sorduğumda "Tek başıma değil." yanıtını vermişti.

En azından *hayır* dememişti. "Ben nasıl yardımcı olabilirim peki?"

Towa "Sen bu işi bize bırak--" diyemeden Caster sözünü keserek "Enerjini benimle paylaşabilirsin." demişti. Towa hayatında duyduğu en korkunç şey buymuşçasına "Ne! Sen delirdin mi?" diyerek büyücünün önerisine karşı çıkmıştı.

"Ne kadar çok kişi olursak üzerimize binecek baskı o kadar azalır."

Towa karşı çıkmaya devam edecekti ki kolundan tutarak mâni oldum. "Yardım etmek istiyorum, bana hiçbir şey yapmadan durmamı söyleyemezsin." Konuşurken sesim aksi çıktığından itiraz etmesine sinirlendiğimi anlamıştı. Ona *istediğimi yaparım* bakışımı atınca kaşlarını çatmıştı.

"Burada mantıklı düşünebilen tek kişi ben miyim? Daha önce bu tarz bir büyü seremonisine hiç katılmadın. Ya bedenine binecek yükü kaldıramazsan o zaman ne yapacaksın!"

"Caster acemi bir büyücü değil! İnsan sınırını biliyor. Dayanamayacağımı gördüğü anda enerji çekimini durdurabilir!"

Tartışmayı sürdürürken Caster, bizden bıkmış olmalı ki homurdanarak hazırlıklara başlamak için yanımızdan ayrıldı. "Siz iki inatçı keçi yakında bir karara varırsanız yanıma gelirsiniz. Sizin için pek mühim bir konu gibi durmuyor ama yine de belirtmek isterim; zaman aleyhimize işliyor!" Bu sırada odanın ortasına gitmiş, yerdeki yuvarlak halıyı kaldırarak kenara çekmişti.

Towa söylediklerime mazeret uyduramayınca ofladı. "Ne diye bir hanımın yapması gerektiği gibi sadece emir verip beklemezsin ki?" Benden resmen oturup yaptıkları fedakarlıkları izlememi istiyordu! Caster kartını ileri sürerek tartışmanın galibi olduğumdan artık itiraz edemezdi. Ters ters suratına bakarak büyücünün yanına gittim, öyle bir şeyi asla yapmayacaktım.

"Hadi başlayalım."

Towa onu dinlemeyeceğimi kabullense de söylenmeyi tabi ki de eksik etmiyordu.

"Dinlemiyorlar bile. Dinlemeyin tabii, ben kimim ki zaten? Alt tarafı ölümü Su Tanrısının elinden olacak zavallı bir kul!"

•

Caster'in elbisesinin kemerine asılmış minik minik torbalar vardı. Torbaların içinde ne olduğunu bilmesem de büyücünün onları asla yanından ayırmadığını birlikte zaman geçirdikçe anlamıştım. Aslında içlerinde büyüsel malzemelerin olduğunu tahmin etmek o kadar da güç değildi. Bütün büyücüler her an büyü yapabilmek için hazırlıklı olurlardı. Caster bu düşüncelerimi desteklercesine deri torbalardan birinin ağzını açarak içine elini sokmuş ve torbadan bir avuç dolusu siyah bir toz çıkarmıştı. Kaldırdığı halının zeminini kâğıt, tozu ise mürekkep niyetine kullanarak büyü için gerekli olan çemberi çiziyordu. Halkayı kısa sürede tamamladığında çemberin içerisine hızlıca büyü sembollerini ekleyip işini bitirdi.

Towa değişik bir koku almışçasına burnunu çekerek "Kül kokusu mu bu?" diye sorduğunda Caster kafasını aşağı yukarı sallayarak "Tozdan geliyor, ölü kemikleri." demişti. Duyduğum şeyle birlikte gözlerim kocaman olurken Towa Caster'in garip malzemeler kullanmasına alışıkmışçasına yalnızca yüzünü ekşitmişti. "Nereden buldun o şeyleri?"

"Emin ol bilmek istemezsin." Şahsen kesinlikle geldikleri yeri bilmek istemiyordum. Büyücülerin midesi cidden sağlam olmalı. Kim bilir kalan torbalarda neler vardı. Caster elini bana uzatınca büyü malzemelerinin iğrençliği hakkında düşünmeyi bir kenara bırakıp elini tuttum. Ben el ele tutuşarak çemberin etrafına dizileceğimizi sanırken, büyücü tuttuğu elimi çevirerek cebinden çıkardığı iğneyi işaret parmağıma batırdı. Parmağımı çemberin üstüne doğru tutup sıktı ve birkaç damla kanımı kara tozun üzerine düşecek şekilde damlattı.

"Sen iç çemberin enerjisini tamamlayacaksın Towa ise dış çemberin. Şimdi tozu bozmadan çemberin içine girip dizlerinin üstünde dur." Çemberin ortasına boşluk koymasının nedeni enerjisini çekeceği kişi içindi demek. Dediğini yaparak ayağımı boşluğa uzatıp içeri girdim ardından dizlerimin üstüne çöküp beklemeye koyuldum. İğneyle kanını aldıktan sonra Towa'da dış çemberin ortasına girdi.

Daha dikkatli bakınca Caster'in aslında iki çember birden çizdiğini ve bu çemberlerin birbirlerine temas kurmasını sağladığını görebilmiştim. Büyü genelde çetrefilli dizilimlerden meydana geldiği için sıradan insanlar büyü ve büyüsel şeyleri kavrayamıyorlardı. Bu yoksunlukları da onları büyüye karşı temkinli bir hale getiriyordu.

Caster etrafımızda dönmeye başlayıp yapacağı büyünün sözlerini okumaya başladığında çemberleri oluşturan tozların büyüye tepki vererek

kıpırdanmaya başladıklarını gördüm. Caster büyüyü okudukça toz daha güçlü hareket ediyordu. Toz zerreciklerinin bir kısmı yavaşça havalanıp çember boyunca dönmeye başladı. Kısa sürede hızlanıp kasırga halini alan rüzgâr akımı yükselerek boyumu aştığında artık diğerlerini göremiyordum. Çemberi oluşturan toz mor bir renk alarak yukarı doğru yükselip büyüye Caster'in aurasını karıştırdı.

Bu Caster'in çemberleri hakimiyeti altına aldığı anlamına geliyordu.

Sürecin doğru gidip gitmediğiyle, büyünün başarılı olup olmadığı hakkında bir fikrim olmasa da sakindim çünkü büyüyü Caster yapıyordu. Daha önce onun ne kadar yetenekli olduğuna şahit olduğumdan her şeyin yolunda gideceğine inancım tamdı. Mor rengini alan çemberin içinden bir anda şeffaf lakin yine mor bir hareyle kaplı zincirler çıkarak üzerime hücum ettiler. El ve ayak bileklerim prangaya vurulduğunda hareket alanım kısıtlanmıştı. Kaşlarımı çattım, bu normal miydi?

Bir sonraki aşamaya geçtiğimizi içimden çekilen enerjinin zincirlere aktığını hissederek kavramıştım.

Çok tuhaf bir histi.

Zincirler içimi boşaltıyor gibiydi.

Kalp atışlarım yavaşlamaya başlamış ancak her atış tüm bedenimi sarsacak denli güçlenmişti. Gözlerimin önünde enerjimin hızla çekilmesinden dolayı olsa gerek siyah siyah benekler uçuşuyordu. Bu benekler gittikçe çoğalarak görüşümü hızla siyaha boyamışlardı. Çemberi saran kasırga saçlarımı yukarı doğru kaldırarak dalgalandırırken kopkoyu bir karanlığın içerisindeydim.

Hiçbir şey göremiyordum.

Görünüşe göre Towa bunun bana fazla gelebileceğini söyleyerek haklı çıkmıştı.

Eh tüm Kalderayı saracak bir kalkandan bahsediyorduk nihayetinde.

Yavaştan tedirgin olmaya başlasam da derin derin nefesler alıp vererek bunun geçici olduğunu kendime hatırlattığım sırada alnımda toplanmaya başlayan sıcaklıkla ensemdeki tüyler diken diken oldu. Yine bu his... İki kaşımın tam ortasına kızgın bir demirle bir şey yazılıyor gibiydi. Korkuya kapılarak bileklerimi çekiştirmeye başladım.

Başım dönüyordu.

Gözlerimi sıkıca kapatıp tekrar açarak bunu birkaç defa tekrarladım fakat görüşümü geri getiremedim.

O sunak bu kez ortalıkta yoktu.

Alnımdaki sıcaklık giderek artarken gözlerimde benzer bir ateşle yanmaya başladı.

Gürültüyle nefes alıp verirken kasırganın sesini duyamadığımı idrak ettim.

Sanki her şey tüm dünyayla birlikte susmuştu.

Biraz daha bu şekilde beklemenin kötü sonuçlanacağına karar verip durması için Caster'e seslenecekken gördüğüm karanlığın içerisinde yerinden hareket eden yüzlerce taşın sesine benzer gürültüler işitmeye başladım. Sanki o taşlar karanlığın içerisinde hareket ederek bana doğru geliyorlardı. Hızlarını takip edemediğimden bir anda dört bir yanımı sarmışlardı. Karanlığın içerisinde olduklarından sadece uzaktan siluetlerini ayırt edebilsem de devasa uzunlukta olduklarını seçebiliyordum.

Önümdeki sütun cılız bir sarı ışık çıkararak diğerlerinden bir adım öne çıktığında irkildim fakat bana zarar vermeyeceğini içgüdüsel olarak biliyordum. Nasıl bu kadar emin olabilirdim? Aramızda bir metre kaldığında durdu ve içimden bir ses bunun aslında taştan bir sütun değil, üst üste binen harflerin sütun görünüşünü aldığını söyledi. Alt alta inen harflerin hangi dile ait olduğunu bilmediğimden ne yazdığını da okuyamıyordum.

Kafamı geriye atarak sütunun boyunu görmeye çalışırken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Tam olarak neye bakıyordum ben?

•

Yazar

Caster büyüyü okumaya devam ederken bir şeylerin yanlış olduğunu söyleyen sezgileri şaha kalkarak onu sürekli uyarıyorlardı. Sorunun ne olduğunu anlamak için uğraşsa da büyünün olağan bir şekilde devam edip, kalkanın müthiş bir hızla ülkeyi sardığını büyüsünün izini takip ettiğinden biliyordu. Her şey olması gerektiği gibi ilerlese de bu his bir türlü yakasını bırakmıyordu.

"Büyü akışını sen mi kestin?" Kafası karışmış bir şekilde etrafına bakan Towa, kendisinin içinde bulunduğu çemberdeki kasırganın dindiğini ve ölü kemiklerinden yapılan tozun parlamayı keserek söndüğünü görünce ilk önce bunu Caster'in yapıp yapmadığını sormuştu. Düşük bir olasılıkta olsa büyü başarısız olmuş olabilirdi.

"Bunu nasıl yaptı?" Caster'in uzun zaman sonra ilk kez sesinin bu kadar hayretle dolup taştığını idrak eden Towa gerilmişti. Kendisini sarmayan kasırganın Mana'nın tarafında devam edip hatta olmaması gereken bir şekilde kuvvetlendiğini, Caster'in ise büyüyü okumayı bıraktığını fark etmişti. İçinde

bununla ilgili kötü bir his vardı. Hızla çemberden çıkıp Caster'in yanına gelerek "Siktir, siktir, siktir bir şey oldu değil mi? Ben demiştim, kaldıramazsın demiştim! Bir şey söylesene Caster, Mana iyi mi?" diyerek büyücüyü sıkıştırdığı sırada başka bir olay daha gerçekleşti.

Caster'in aurasının rengiyle bütünleşmesi gereken çember tekrar renk değiştiriyordu.

Ortaya çıkan altın taneler hızla çoğalıp mor renkli olan tozu yutarak ışık sarısına bürüdü.

İkisi de bu görüntüye akıl erdiremiyordu.

Caster inanamıyormuşçasına "Hakimiyeti elimden aldı." diyerek mırıldandı. "Büyüyü ben yapmıyorum Towa."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? İnsanlar büyü yapamaz! Hadi onu geçtim nasıl bir insanın büyüsü senin büyünü aşarak seremoniyi yönetebilir?" Caster gibi kıdemli bir büyücünün büyüsünden bahsediyorlardı. Towa bu zamana kadar Caster'in büyüsünü yıkıp geçen bir büyücü görmemişti. Dehşete yenilerek önündeki manzaranın gerçekliğini sorgularken bir olasılık geldi aklına. "Bunu ona yaptıran gelinin işareti mi?"

"Gelinin işaretinin böyle bir şey yapamayacağını biliyorsun."

"Kafayı yiyeceğim sen bir şey söyle o zaman!"

"Yakınlardaki büyü hatlarında herhangi bir akım hissetmiyorum." Towa büyücülerin büyüyü evrende görünmez bir şekilde varlığını sürdüren kanallardan çekerek yapabildiklerini uzun zaman önce öğrenmişti. Her büyücünün bu kanallardan çekebileceği enerji miktarı ise doğuştan gelen yeteneklerine bağlıydı.

"Eğer gerekli enerjiyi kanallardan çekmiyorsa nereden çekiyor?"

Caster zar zor yutkunarak "Kanından. Mana büyü enerjisini kanından alıyor." dediğinde Towa'nın rengi solmuştu. Şayet Caster'in dediği şey doğruysa... bu tek bir anlama geliyordu.

Mana insan olamazdı.

Kanından büyü çekebilenler yalnızca yaradılıştan bu kabiliyete sahip varlıklardı.

"Peki ya kalkan?" Towa işin içinden düşünerek çıkamayacağını anlayınca diğer probleme değindi. Kendisinin büyüyle alakası olmadığından cevap alabileceği yegâne kişi Caster'di.

"Kalkanı kurdu." Üçünün bir araya gelerek ucu ucuna beş dakika tutabileceklerini umdukları kalkanı Mana tek başına üstlenerek kurmuştu. Towa sıkıntıyla elini saçlarının arasından geçirdi. Ne yapacağını

bilemediğinden odada volta atmaya başladı. Büyü, enerjisini kara delik misali sömürüyor olmalıydı. Bu denli bir enerji kaybından sonra Mana iyi olacak mıydı?

"Onu durduramaz mıyız?" Çoktan beş dakika geçmişti!

"Nasıl? Yanlış bir şey yaparsak büyü tepmesi Mana'yı ağır yarayabilir."

Towa artık sövmeye başlayacakken duydukları su sesiyle birlikte ikisinin başı da hızla balkondan tarafa dönmüştü. Aron'un bütün bedeni özü gibi suya dönüşmüştü. Su dağılarak içeride tekrar birleştiğinde onu gören ikili rahat bir nefes almışlardı. Su Tanrısı gücünü çok fazla kullandığından odaya girer girmez içerideki sıcaklığın seviyesi yirmi derece birden düşmüştü. Soluk alıp verirken dahi nefesi kristalleşerek havaya karışıyordu.

Bakışları Mana'nın üzerindeydi.

Tek bir soru dahi sormadan büyü çemberine doğru yürürken bastığı her yerde buz saçakları meydana geliyordu.

"Bu kadarı yeterli." Gözleri altın sarısına dönüşürken elini kasırgadan içeriye soktu. İşaret ile orta parmağını birleştirerek Mana'nın alnında belirmeye başlayan sembole bastırdı. O sembol gelinin işareti değildi. Mana'nın derisini yararak tamamlanmaya çalışıyordu fakat Su Tanrısı bunu yapmasına izin vermeyerek tekrar uykuya dalmasını sağlamıştı.

Sembolün kaybolmasıyla birlikte kasırga duruldu ve çember büyük bir kütürtü çıkararak ortadan ikiye yarıldı. Caster yeri zikzak şekilde yaran çembere kocaman olmuş gözleriyle bakıyordu. Towa'nın da ondan bir farkı yoktu. Yere yığılan Mana'yı Aron düşmeden önce yakalayarak kucağına aldı.

"Burada gördüklerinizden kimsenin haberi olmayacak." Kesin bir dille işittikleri emir yüzlerine buz gibi soğuk bir su çalmışçasına onları kendilerine getirmişti. Aron kucağında yorgunluktan bayılan gelinine baktıktan sonra başka bir şey söylemeden odadan çıkmak üzere kapıya yöneldi. Kapının kanatları efendisine yol vermek için kendiliğinden açıldı ardından arkalarından sonsuza kadar mühürlenmişçesine sıkıca kapandı.

•

Karanlık desenlerle süslenmiş kara bir tahtta oturan adam verdiği emri yerine getiren şeşe atasının anlattıklarını dinliyordu. Şeşe atası tedirgin bir şekilde tahttaki adama bakarak konuşurken titrememek için kendini kasıyordu. "Emrettiğiniz üzere kuşlar büyük bir kargaşa çıkardılar ancak Su Tanrısı kısa sürede olaya müdahale ederek bütün kuşlarımı dondurup parçalara ayırdı."

Gaspçı dinlediklerinden memnun bir şekilde gülümsedi. Amacı Su Tanrısına zarar vermek değildi. En başından beri istediği tek şey şeşe kuşlarının ona *haberi* iletmesiydi; tıpkı efsanelerde yazdığı gibi yakında karanlık Tanrıları dahi esir alacaktı. Gaspçının dudaklarındaki şeytani gülümsemeye şahit olan şeşe atası korkuyla yere kapaklanarak "Be... benim bir suçum yok, istediğiniz her şeyi harfiyen yerine getirdim efendim." dediğinde kafasını yerden kaldırmaktan ödü kopsa da gözlerini tahta hayır, tahtın etrafındaki karanlığın yaratıklarında gezdirdi.

Tenebrisin köleleri tahttaki adamı koruyorlardı.

Umbralar.

"Aferin, iyi iş çıkarmışsın. Sana vaat ettiğim ödülü hak ettin." Şeşe atası ödül lafını duyunca sevinçle yerden kalkıp tahttaki adama baktığında gaspçı elini şıklattı. O anda Umbralardan biri göz açıp kapayıncaya kadar şeşe atasının önünde belirerek iskeleti andıran parmaklarını boğazına sardı. Nefes alamadığı için boğuk sesler çıkaran şeşe atası Umbranın ona yaklaştığını görünce çığlık atmak istese de başaramadı. Ölüm korkusu gözlerinde büyürken Umbrayı örten pelerinin başlığının içinde karanlıktan başka eser yoktu.

Umbranın ağzının olması gereken yer açılarak orada yuvarlak, beyaz ışık belirdi.

Tenebrisin kölesi ağzından derin bir nefesi içine çektiğinde şeşe atasının ruhu bedeninden duman şeklinde ayrılarak beyaz ışığın içine doğru çekildi.

Şeşe atasının ruhunu yemeyi bitirdiğinde karanlıktan doğan varlığın ağzındaki beyaz ışık da kapanmıştı.

Umbra şeşe atasının cesedini yere bırakarak tahtın yanına geri döndü.

Gaspçı yerdeki cesede keyifle bakarken "Geriye sadece güzel kuklamı bulmak kaldı." dedi.

Onu bulduğunda intikamını zevkle alacaktı.

ღ Ay ay ay neler oluyorrrrr!!!!

ღ Sizce Mana'ya neler oluyor?

ღ Aron Mana'nın durumunu biliyor mu?

ღ Tahttaki o adam da kim ola kiii?

ღ Bölümde en sevdiğiniz sahne neresi oldu?

Bir sonraki bölümde görüşmek üzereee :*

☽ İŞARET

Multimedia - Mana'nın gördüğü peri.

| ♌ Mana

Çınlayan kulaklarımda devam eden tiz ses diğer bütün seslere ağır basarak beni dünyaya karşı sağırlaştırıyordu. Kalbim çığırından çıkmışçasına damarlarıma kan pompalıyor, uzun zamandır nefessiz kalmışçasına aldığım her soluk göğsümde sıkışıyordu. Gözlerimi açmak istiyor ve neler olduğuna bakmak istiyordum ama biri, bir şey bunu yapmama izin vermiyordu. Bu da beni panik haline sokuyordu. Ya yine uykumda yürüyüp bir yerlere gitmişsem? Geçen gittiğim mezarlıkta şansım yaver gitmiş, başıma bir iş gelmemişti ama bu daha ne kadar böyle devam edecekti? Kontrol bende olmuyordu. Bir tür transa giriyor, görmem ve duymam gerekeni görüp duymadan önce özgür kalamıyordum.

Tedirginlik beni iyiden iyiye ele geçirirken kulak zarımı tırmalayan çınlamanın yavaşça azaldığının bilincine varıyor ancak hala diri olan korkumun önüne geçemiyordum. Bir süre sonra yeniden duymaya başladığımda ilk önce her şey sessizdi. Sessizlik dakikalarca devam ederken yüzümü okşayan sıcak rüzgâr saçlarımı geriye doğru dalgalandırmış ve bana suyun kokusunu getirmişti. Çalkantılı zihnim aldığım tanıdık kokuyla birlikte usulca yatışmıştı. Tam sakinleştim derken kuru dalın üzerine basılırken çıkan çıtırtı sesini işitince irkilerek bir adım geriye atmıştım.

Burada benden başka biri daha vardı.

Geçti sandığım korkum bu sefer sel gibi içimi basarak çoğalırken çıtırtı sesinin hemen ardından başka seslerde işitmeye başladım. Bunlar gülüşme sesleriydi. Çocuklar... Burada çocukların ne işi vardı? Gülüşme seslerine kulak kesilirken seslerin aslında uzaktan geldiğini fakat gittikçe yaklaştıklarını fark ettim.

Biri ötekine "Hadi saymaya başla!" diyordu.

"Saklanalım!"

İçlerinden biri sayarken diğerleri dağılarak saklanacak yer arıyorlardı muhtemelen. Çalılara sürtünürken çıkardıkları sesleri, koşuştururken

ayakkabılarından yükselen sesleri ve oynarken kıkırdamalarını duyabiliyordum. Zaman bitmeden saklanabilmek için acele ediyorlardı. İçlerinden birinin diğerlerinden ayrılarak bana doğru geldiğini hissettim. Küçük çocuğun ağzından alıp verdiği solukları çok yakınımdan geliyormuşçasına net algılıyordum. Koşup durmaktan terlemiş lakin oynamaktan mutlu bir şekilde gülümseyişini gözlerimin önünde canlandırabiliyordum.

Çocuk önümden geçip gittiği sırada sanki zaman yavaşlamıştı. Açılmamakta ısrar eden kirpiklerim sonunda açılarak onu görmemi sağladığında duraklayan zaman da kendi seyrine dönmüştü.

Akşam vaktiydi.

Bu saatlerde karanlık çoğaldığından etrafı görmek zordu.

Çocuğun belli belirsiz seçilen yüzünü tam olarak görmeyi başaramasam da uzun siyah saçlarının koyu bir gölge halinde nasıl geriye doğru uçuştuğunu ve üzerinde elbise olduğunu seçebilmiştim. Ormana gidiyordu. O taraftaki ağaçlar buraya kıyasla daha sık olduğundan beş metre ilerisini karanlık yüzünden görebilmek mümkün değildi. Kız çocuğu da bu karanlığın içine dalıp hızla gözden kaybolmuştu.

En fazla altı-yedi yaşlarındaydı.

Beni görmemişti.

Hemen önümden geçip gitmesine rağmen hem de.

Daha ben farkına varmadan harekete geçen bacaklarım koşarak kızın peşine takılmışlardı bile.

Burayı hatırlıyordum, bu yeri.

Kalbim bir şey yüzünden hızla göğsüme vuruyordu. Sebebinin ne olduğunu bilmediğimden içimi ele geçiren bu duyguya isimde koyamıyordum. Sadece o kızı takip etmem gerektiğini biliyordum. Arkasından gidersem kaybettiğim o şeyi bulacaktım.

Hatırayı.

Aceleyle ormana girip koşmaya devam ettim. Koştum, koştum ve koştum. Ne kadar zamandır koştuğumu bilmesem de yorulmama yetecek kadar süre geçtiğini biliyordum. Daha fazla dayanamayıp durarak ellerimi dizlerime koyup soluklanmaya çalıştım.

Ciğerlerim yanıyordu.

Gözlerimi ağaçların arasında gezdirerek kız çocuğuna dair bir iz arasam da bulamadım.

Az da olsa takatimi toplayınca yeniden koşmaya başladım.

Nereye gittiğini bulmam lazımdı.

Rüyalarımın her zaman diğerlerinin gördüklerinden farklı olduğunu biliyordum. Bunlar kehanet içeren düşler değillerdi. Hiç yakınlarım ya da çevrem hakkında bir şeyler görüp bunların gerçeğe büründüğünü görmemiştim. Küçüklüğümden beri anlam veremediğim şeyler görebiliyordum ve bu şeyler bazen kabuslara dönüşerek bana zarar verebiliyorlardı. O yüzden Kaldera'ya geldikten sonra gördüğüm şeylerin de öncekiler gibi olduklarını düşünüp önemsememiştim.

Oysaki ayrım hemen gözümün önündeydi.

Daha önce hiç uykumda yürüyüp bir yerlere gitmemiştim.

Başkalarının anılarına girmemiştim.

Kaldera'ya geldikten sonra rüyalarım değişmişti.

Bende bir şeyler değişmişti.

Şu anda da bir rüyanın içerisindeydim fakat sezgilerim bana bunun sadece bir rüya olmadığını söylüyordu. Geçmişte ailemin ölümünü sık sık gördüğüm gibi bu da geçmişten gelen bir anıydı.

Buradaki problem daha önce böyle bir anıya sahip olduğumu hatırlamamamdı.

"Beni burada asla bulamazlar." Güzel bir yer bulduğu için mutluydu. Kızın sesini tekrar duymaya başladığım sırada ormandan çıkarak geniş bir alana varmıştım. Nerede olduğunu anlamak için nefes nefese kalmış bir şekilde etrafı ararken gözüme ilk önce küçük bedenini saklayabilecek kayalıklar çarpmıştı. Orada mı diye bakmak için kayalıklara doğru yürürken bir yandan da gözlerimi kısarak kızı görmeye çalışıyordum. Sonunda çömelerek saklanırken kıpraşıp duran bir karaltı yakalayınca kayalıkların arkasında olduğundan emin olmuştum.

Burası... bu anı... bir şeyler anımsamaya başlıyordum.

Gökyüzünde yağmurun habercisi olan kara bulutlar dolaşıyordu. Kara bulutlar bazen Dolunay'ın önüne geçerek yeryüzünü karanlığa boğuyor bazen de önünden çekilerek yeniden aydınlığa kavuşturuyordu. Karşımdaki göle baktım... demek aldığım su kokusu buradan geliyordu. Bizler Su Tanrısına taptığımızdan köyümüzde birçok su kaynağına sahipti. Zaten bunca su kaynağına rağmen kuraklık yaşadığımız için alışılmışın dışında bir korkuya kapılmıştık ya. Bu korku bizi çaresizliğe itmişti. Bu yüzden yapmıştık...

Öfkeli olduğunu sandığımız Su Tanrısına bir gelin kurban ederek bizi affetmesini ummuştuk.

Gelinlerden nefret eden bir Tanrı.

İstenmeyen bir gelin.

Bunları düşünmeyi bir kenara bırakıp rüyama odaklandım. Benim yıkanmak için geldiğim göl buradaki gölden daha küçüktü. Burası özel bir bölgeydi, çünkü burası Ulu ağacın kök saldığı yerdi. Efsaneye göre insanlar buraya yerleşmeden önce bu gölde su perileri yaşarmış. Su perileri gölün hemen bitiminde yetişen devasa meşe ağacına yaslanarak gölün manzarasını karadan izleyebilmek için sık sık gölü terk ederlermiş. İnsanlar köye yerleştikten sonra su perilerinin de gölü terk ettikleri söylenir. İçlerinden sadece biri gölü bırakıp gidememişti... Eğer şanslıysan gölden çıkarak meşe ağacını ziyaret eden periyi görebilirmişsin. Annem, su perisini göremesem de geceyi dikkatli dinlersem perinin şarkısını duyabileceğimi söylerdi.

Köydeki insanların aksine annem o perinin neden gölü terk etmediğini biliyordu tıpkı su perilerinin şarkı söyleyebilmelerinin ardındaki sebebi bildiği gibi.

Bana bunun bir sır olduğunu söylemişti.

Bende bu sırrı söz verdiğim gibi kimseyle paylaşmamıştım.

O peri... meşe ağacına âşık olmuştu.

Âşık olduğu için diğerleri gibi gölü terk edememişti.

Su perileri dilsizdir.

Konuşamazlar ancak âşık olurlarsa şarkı söyleyebilirlerdi çünkü o şarkı aşklarından doğardı. O peri, belki meşe ağacına seni seviyorum diyemezdi ama şarkısıyla duygularını aktarabilirdi. Bu yüzden peri insanlara rağmen sık sık karaya çıkarak şarkı söylerdi.

Burada göl, Ulu ağaca bakardı.

Ulu ağaç ise göle.

Nedense bu hikâyeyi her hatırladığımda peri için üzülüyordum. Sevdiğin kişiye sevdiğini söyleyememek... eskiden nasıl hissettirdiğini bilmezdim ama şimdi bildiğimden içim daha bir burkuluyordu. Ağaç o kadar büyük, asil ve ihtişamlıydı ki insanların dünyasına ait gibi görünmüyordu. Gövdesini on insan bir araya gelip sarsa ancak kavrayabilirdi. Köy halkındaki herkes bir kez olsun geceyi burada geçirmiştir. Kimisi periyi görebilmek için, kimisi şarkıyı duyabilmek için gelirdi ama en çok gelen kişiler bekarlardı. Bir inanışa göre perinin şarkısını duyabilirsen gece rüyanda kaderindeki kişiyi görebilirmişsin.

Ben hiç duymamıştım ama köydeki insanlar gece uyandıklarında uzaktan gelen şarkıyı duyduklarını söyleyerek sabah bunu herkese anlatıp ağaç ve peri hakkında konuşurlardı.

Periyi görmemiştim.

Şarkıyı duymamıştım ama rüyamda Aron'u görmüştüm.

Rüyamda buradaydım.

Başta ıssız bir yerdeki denizde olduğumu sanmıştım ama rüya hakkında düşündükçe daha çok ipucu yakalamıştım. Gölün etrafında uçuşan ateş böcekleri meşhurdu. O gece rüyamda suyun içindeyken buradaki sazlıkları ve ateş böceklerini görmüştüm.

Gölün içindeyken Su Tanrısıyla karşılaşmıştım.

Kalbimi bıçaklayıp duran his yüzünden peş peşe yutkundum.

Perinin şarkısını duyarsan rüyanda kaderindeki kişiyi görürsün...

Umut etme. Kaç kere söyledim sana umut etme... etmesene.

Su Tanrısı... benim kaderimdeki kişi olabilir mi?

Nefretine rağmen beni sevebilir mi? Niye böylesine aciz hissediyorum? Niye böylesine çaresizim... onun sevgisine bu kadar mı muhtacım? Niye ki? Sevmek istemiyorum... ben, benden nefret eden o adamı sevmek istemiyorum.

Ya doğruysa... su perisi onu bana gösterdiyse?

Annem bana şarkıyı dinle derken bunun olacağını biliyor muydu?

Gölün perisiyle tanışmadan önce hakikati öğrenebilmem mümkün değildi.

Peri... Peri mi? Başıma giren ağrı öyle ani, öyle beklenmedik bir darbe indirmişti ki bir an ayakta kalacak gücü bulamayarak yere düşecek gibi olmuştum. Parmaklarımla alnımı ovuşturarak ağrıyı dağıtmaya çalışsam da periyi düşündükçe biri kafama çekikçe çivi çakıyormuşçasına ağrı derinleşiyordu. Hafızamda olmayan bir anıyı hatırlamaya çalıştığım içindi bu ağrının sebebi. Hayır, bu anı hafızamdan alınmıştı ama kim? Kim böyle bir şeyi yapardı ki? Ve en önemlisi neden yapmıştı? Ağrı çoğaldıkça bu akşama dair daha çok şey anımsıyordum.

Kayada saklanan kız çocuğuna baktım. Ben ilerisini hatırlamadığımdan yerinde donup kalmıştı. Bugün ne olmuştu ki? Kendimi hatırlamak için daha çok zorladığımda kafamdaki acı yüzünden çığlık atacak dereceye gelmiştim. İnledim, hatırlamam lazımdı. Bu şansı bir daha elde edemeyecektim. Doğru, köydeki çocuklarla saklambaç oynuyorduk. Oyun oynarken zamanın nasıl geçtiğini fark edemediğimiz için geç saatlere

kadar dışarıda kalırdık. Ailelerimizde bu duruma alıştığından çok uzaklaşmadığımız sürece bize kızmazlardı.

Beni bulamasınlar diye Ulu ağacın yakınlarındaki kayalığın arkasına saklanmıştım. Benim aksime çocuklar anlatılan hikayelerden ürktükleri için bu bölgeden genellikle uzak dururlardı. Buraya gelmeyeceklerini bildiğimden oyunu kazanmak için bilerek gölün yakınlarında saklanmıştım. Gerisi yoktu... sonra ne olmuştu ki? Nasıl eve dönmüştüm? Biri beni bulabilmiş miydi? Kendimi biraz daha zorlarsam kafatasım ortadan ikiye yarılacaktı.

"Hım?" Küçük kız yeniden canlanmıştı. Çömeldiği yerken kalkarak elini kayanın üstüne koyup iyice öne doğru çıktı; bir şey dikkatini çekmişti. Anının devamının geleceğini idrak edince elimi alnımdan çekip onu izlemeye koyuldum.

Kafamdaki ağrı yerini sızıya bıraktığı sırada zihnimde bir anahtarın yuvasına girerek döndüğünde çıkardığı o ses yankılandı. Sanki hafızamın içindeki anıların her biri bir kapının arkasına saklanmıştı ve şimdi en derinlerde, benden bile gizlenen o kapı sonunda kendini belli etmiş ve açılmıştı.

Anahtarın açtığı kapı bu anıya sahipti.

Gözlerini kocaman açmış bir şekilde göle bakıyordu. Bende neler olacağını merak ettiğimden baktığı yere baksam da karanlık yüzünden iyi göremiyordum. Şansıma tamda o sırada kara bulutların arasından sızan ince ışık hüzmesi göle vurmuş ve küçük kızın gördüğü şeyi bana göstermişti.

Tanrım.

Gölün yüzeyi dalgalanıyordu.

İlkten yavaş olan dalgalar, halka şeklinde göle dağılırken bir süre sonra halkaların içinden su baloncukları çıkmaya başlamıştı. Artan su baloncukları gölün o kısmını kaynıyormuş gibi gösteriyordu. Küçük kız korkuyla karışık bir merakla bir an olsun gözlerini oradan ayırmıyordu. Yoksa... küçükken gerçekten su perisini görmüş olabilir miyim? Bu anıyı benden alan peri miydi? Heyecanla gölden çıkacak şeyi beklemeye başlarken su baloncuklarının gittikçe azaldığını fark ettim. Sonuncu su balonunun patlamasıyla aynı anda nefesimi tutmuşken gölün içinden dışarıya iki dalın çıktığını gördüm. Gittikçe uzanan bu dallar geriye doğru eğilimliydiler. Onlarda neydi böyle?

Göletten çıkmaya devam eden dallar neredeyse otuz cm ulaşmıştı. Dudaklarım aralanmış bir şekilde bu garip olay silsilesini izlerken dallardan sonra suyun içinden birinin kafasının çıktığını görünce taş kesilmiştim. Kahretsin onlar dal falan değildi, boynuzdu! Cidden gölün içinden su perisi çıkıyordu! Gerçi daha önce hiç su perisiyle karşılaşmadığımdan nasıl göründüklerini bilmesem de gölden başka ne çıkabilirdi ki?

İnsanların boynuzları olmazdı.

Uzaklıktan dolayı net göremesem de artık beline kadar gölgen çıkmış varlık yürüyerek karaya doğru ilerliyordu. Üzerinde neden savaş zırhı vardı? Zırhın göğüs kısmına işlenmiş bir şeyler görsem de buradan ne olduğunu anlamam mümkün değildi. Omuzları dışarı doğru yükselen zırhın arkası pelerinle örtülmüştü.

Su perisi erkekmiş.

Perinin gür saçları ensesine doğru kısalacak şekilde kesilmişti. Yaklaşırsam yüzünü de görebilirdim lakin rüyada kafama göre hareket edemezdim. Anı geçmişte yaşanmış ve bitmişti, değiştirilemezdi. Hala inanamıyorum. Nasıl olurda böyle bir anıyı unuturum? Mantıklı gelmiyordu. Her ne kadar yaşım küçük olsa da hayatı boyunca kaç insan su perisi görebiliyordu ki? Bu anının aklıma kazıkla çakılması gerekirdi. O yüzden perinin bir şeyler yaptığını düşünüyordum ya. Belki de varlığını diğerlerinden gizlemek için unutmamı sağlamıştı. Gerçi perinin saldırgan olup olmadığını bilemezdim. Acaba beni korkutup öyle mi eve göndermişti? Birden fazla olasılık vardı.

Peri gölden çıkıp karaya ayak bastığı anda tökezleyerek elini karın boşluğuna bastırmıştı. Burada ikimizden başka kimse olmadığından soluklarının kesik kesik çıktığını duyabiliyordum. Sanki... yaralanmıştı. Eh bu nefes alıp verirken niye bu kadar zorlandığını açıklardı.

Güç bela ulu ağaca ulaştığında sırtını ağacın gövdesine yaslayarak yere oturdu. Yaptığı hareket yarasını oynatmış olmalı ki acıyla inlemişti. Onu kim yaralamıştı? Yaralandıysa niye gölün içerisine girmişti ki? Su, kan kaybını arttırırdı. Acaba birilerinden mi kaçıyordu?

Ölecek miydi? Sırılsıklam ve yorulmuştu.

Küçük kızda benim gibi büyülenmiş vaziyette periyi izlerken titrek adımlar atarak kayanın arkasından çıktı. Bunu yapacağını tahmin etmiştim zira çocuk yaştayken bile çoğu yetişkinden daha cesaretliydim. Kızın

periye varlığını çaktırmadan yaklaşmaya çalışmasını izlerken gülümsemeden edemedim.

Peri çoktan burada olduğunu biliyor olmalıydı sadece korkudan yaklaşmayacağını düşünerek yanılmıştı.

Ulu ağaçla arasında pek bir mesafe kalmamışken nasıl becerdiyse ayakkabısının ucuyla bir taşa vurmuş, taş uçarak göle düşmüştü. Taşın çıkardığı 'Clop!' sesi bütün bölgede çığ gibi büyüyünce kız durduğu yerde kaskatı kesilmişti. Minik kalbiyle bağlantılı kalbim onun korkusunu taşıyarak göğsümün içinde küt küt atıyordu.

"Ölümünü mü arıyorsun insan?" Perinin hırıltıya benzer şekilde çıkardığı sesi kalındı. Küçük kız yakalandığını anlayınca kaçmak yerine kalan mesafeyi kapatıp perinin önüne geçmişti.

"Sen gölün perisi misin?"

Bir yetişkin yerine çocuk sesi duyan peri şaşkınlıkla "Çocuk mu?" diye kendi kendine konuşmuştu. Küçük kız ağacın gövdesindeki gölgede saklanan periyi görebilmek için ileriye doğru bir adım daha atınca peri yerinde rahatsızca kıpırdanmıştı, tabii bu da yarasını yeniden açmıştı. Dişlerini sıkarak tısladı. Küçük kız periye yaklaştığı için karın boşluğunu tutan adamın parmaklarının arasından çıkan kanın elinin üstünden dışarıya sızdığını görebiliyordum. Kanın fazlalığına bakılırsa yarası hafife alınacak gibi değildi.

Küçük kız telaşla "Canın mı yanıyor peri? Neresi acıyor?" diye sorduğunda adam "Kaybol!" diye bağırmıştı. Kız yükselen sesle birlikte korkuyla yerinden sıçrasa da gitmemekte kararlıydı.

"Ama gidersem burada yalnız kalırsın. Sana yardım etmek istiyorum." Kızın konuştuğu esnada Dolunay'ın önündeki kara bulut sonunda kenara çekilmiş ve Ay ışıklarıyla tekrar yeryüzünü aydınlatmaya başlamıştı. Dolunay'ın şavkı kızın arkasından vurarak yüzünü açığa çıkarınca peri gördüğü leylak rengindeki göz bebeklerine bakakalmıştı. Gözlerim çok nadir bir renk olduğu için insanların beni görür görmez şaşıran bakışlarına alışık olsam da perinin niye bana öyle baktığını anlamamıştım. Nihayetinde onun dünyasında benim göz rengimden daha çok şaşırılacak şey vardı.

Peri yarasını tutarken diğer eliyle ağaçtan destek alarak ayağa kalktı. Birazda olsa dinlenebildiğinden artık nefesleri aksamıyordu. Ağacın gövdesinin sağladığı gölgeden dışarı çıkınca Dolunay'ın ışığı onunda yüzüne ışık tuttu. Tırtıklı ve geriye doğru eğilimli duran boynuzları

lacivert rengindeydi. Kulaklarının uçları insanların aksine incelerek sivriliyordu. Ne kadar tuhaf... kulakları da boynuzları gibi lacivertti ve yüzgeci andırıyorlardı. Beyaz teni kaybettiği kanın fazlalığından solmuş olsa da hala çok yakışıklıydı. Geniş omuzları üzerindeki zırh sayesinde daha da heybetli duruyordu. Ve gözleri... çok sevdiğim su kadar masmavi bir şekilde parlıyordu.

Otuzlarının sonlarında gibi görünse de perilerin uzun ömürleri onun gerçek yaşını tahmin etmemi zorlaştırıyordu. Kız çocuğu kafasını geriye atmış, neredeyse iki metre olan periye hayranlıkla bakıyordu.

"O gözler... doğru görmüşüm. Onların gözlerine sahipsin."

Peri kızın gözlerinin içine bakmaya devam ederken birden "Senin soyun, benim soyum için bir tehdit." dese de sözleriyle çelişircesine kıza nefretle bakmak yerine ilgiyle bakıyordu. "Ama bazen... bizim için kurtuluşta olabiliyorsunuz." Ucu sivri ve siyah renginde olan tırnağıyla kızın alnına vurarak "Onların elinden nasıl kaçtığını bilemesem de kanın eninde sonunda seni karşılarına çıkartacak. Kanın... senin yakanı ölene dek bırakmayacak küçük kız." Bana acıyan bakışlar atarak "Kim bilir belki de ölüm senin türün için tek kurtuluştur." dedi.

Küçük kız perinin dediğinden bir şey anlamasa da benim kaşlarım çoktan çatılmıştı bile. Benim türüm mü? İnsanlar periler için nasıl bir tehdit oluşturabilir ki? Damarlarımda kabaran kanın içimde coştuğunu hissederek alt dudağımı dişledim. Neden? Bu his neden bana onun insanlardan bahsetmediğini söylüyordu?

Kaşlarımın ortası düşüncelerime destek verircesine ısınmaya başladı.

"Ölecek miyim yani?" Kızın bütün söylediklerinin içinde anladığı tek şey bu olunca peri "Eğer yakalanırsan sonun ölülerine gittiği yerde bitecek." diyerek onu onaylamıştı.

"Ölmek istiyor musun?"

Kız başını iki yana salladı. "İstemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü beni orada neyin beklediğini bilmiyorum."

"Akıllı kız."

"Ölümden kaçarsam beni bulur mu?" Kızın sorusu periyi bir saniyeliğine şaşırtsa da sonradan güldürmüştü. "İstersen seni bir süre daha bulamamasını sağlayabilirim."

"Nasıl?"

"Bir hediyeyle." Peri küçük kızın elini tutarak döndürmüş ve dudaklarını avuç içine bastırmıştı. Dilim tutulmuştu, ne yapıyordu? Peri avucumu öpebilmek için yarasını umursamadan önümde eğilmişti.

Varlığımı selamlıyordu.

Çatık kaşlarım dahada çatıldı. Bu düşüncede nereden çıkmıştı?

Kızın elini bırakıp doğrulduktan sonra işaret ve orta parmağını birleştirerek alnıma koydu. Parmaklarının uçlarında mavi bir ışık parlıyordu. "Yasaları değiştirmek için önceden koyulanları yıkmalısın. Alnına yerleştirdiğim bu işaret sadece senin değil, bütün diyarın kaderini değiştirecek ve sen küçük kız... dilerim ki onunla bir an önce tanışırsın." Başta beni alet ettiği emel sayesinde alacağı öcü düşünerek kötülük isteyen biri gibi dursa da tanışmamı istediği kişiden bahsettiği anda gözlerindeki ifade değişerek özlemle yanıp tutuşmuştu.

"Zamanı gelene dek burada olanları unutman senin yararına olacaktır." Küçük kızın göz kapakları uykusu gelmişçesine düşse de peri elini çektiği anda irkilerek ayılmıştı. Peri başka bir şey söylemeden kıza arkasını dönüp göle doğru ilerledi. Küçük kız yaşının verdiği masumiyetle hiçbir şey anlamasa da perinin gittiğini anlamıştı. Adam gölün içine girerek yürümeye devam etti. Su beline ulaştığında küçük kız arkasından "Yine gelecek misin peri!" diye bağırmıştı.

Ayrıldıkları için üzgündü.

Peri kızın sorusuna cevap vermese de yürümeyi bırakmıştı. Bu sırada sazlıkların arasından çıkarak periye doğru yüzlerce ateş böceği uçmaya başladı. O kadar fazlalardı ki karanlığı loş bir şekilde aydınlatıyorlardı. Küçük kız bu manzara karşısında gözlerini sonuna kadar açmış, ateş böceklerinin göldeki dansını izlemeye koyulmuştu.

Çok güzellerdi.

Kız, bu görüntü karşısında büyülense de sonradan aklına gelen şeyle birlikte irkilerek manzaranın etkisinden çıkmıştı. Aceleyle "Peri senin adın ne? Benim adım Mana!" diye bağırarak sormuştu. Gitmeden önce perinin adını öğrenmek istiyordu.

Adam başını omzuna doğru çevirerek "Benim adım..." demiş ve o anda rüya bittiği için görüntü çökmeye başlamıştı. Ruhum bedenime doğru kuvvetlice çekilirken son anda perinin dudaklarının kıpırdanarak adını söylediğini görmüş fakat ismini duyamamıştım.

•

"Nasıl hissediyorsun?" Rüyadan çıktığım anda uyandığımı anlamıştı, yanı başımdaydı. Gözlerim hala kapalıydı ve kokusu... her zaman olduğu gibi bulunduğu yerin havasını ele geçirmişti. Kafam öyle karışıktı ki... öylesine çıkmazda hissediyordum ki... bu yüzden az önce gördüğüm rüyada öğrendiklerim bile artık beni şaşırtamıyordu.

Ağır geliyordu.

"Yorgun." dedim. Sesim de öyle çıkmıştı... yorgun.

Keskin bakışları yüzümü delmek istercesine inceliyordu.

"Aklından ne geçiyordu?" Kızgındı.

"Sadece yardım etmek istemiştim." Caster'e kurmasını emrettiği kalkan için enerji kaynağı olmam onu öfkelendirmişti. Sıktığı dişlerinin arasından bastıra bastıra "Ölebilirdin." dedi. Ona göre ne için, neden yaptığım mühim değildi. Pervasızca davranmıştım. Dediği gibi en küçük kazada ölebilirdim, bu ihtimale rağmen gözümü karartmamdı onu delirten.

Azarlanmaktan kaçamayacağımı bildiğimden Su Tanrısıyla yüzleşmek için gözlerimi açtım. Başımı çevirerek ona baktığımda kehribarlarında açılan kızıl çatlakların arasından lav sızdığını gördüm. Aron'un öfkesi sessizdi. Sessiz olduğu için bağırıp çağırmasından bin kat daha ürkütücüydü. Başka bir zamanda olsaydık bu halinden çekinebilirdim ama şu anda... içimdeki boşluk uğulduyordu. Nasıl hissettiğimi kelimelere dökemiyordum. O uğultu bana bir şey söylemeye çalışıyor gibiydi ancak ne dediğini anlamıyordum.

Büyüme sancısı mıydı bu? Beni yutana kadar büyümeye devam edecekti... İçimde ona yer kalmamıştı ki. Kalmadığı için, var olanları yok ederek yer edinecekti. Benden götüreceği her şey, benden bir parçayı yok edecekti.

Ben insan değil miyim?

Aklımdan geçen düşüncenin korkunçluğuyla bakışlarımı hızla Aron'dan kaçırdım.

"Ne kadar zamandır uyuyorum?"

Bendeki bir şeylerin farklılığını sezmişçesine öfkesini susturdu. "İki gündür uyuyorsun."

İki gün... sadece birkaç saat gibi gelmişti.

"Halk nasıl? Kimseye bir şey olmamıştır umarım." Düşüncelerimi uzak tutabilmek için aklımı başka şeylerle doldurmam lazımdı.

İnsan değilsem ben neyim?

"Sarayda pek ölü yok, yaralı sayısı da abartılacak sayıda değil. Asıl ölü listesi diğer şehirlerden gelen raporların ardından belirlenecek."

Vesvese gibi kulağıma durmadan fısıldanan sorular yüzünden sakinliğimi kaybediyordum. Kalbim korkuyla dolup taşıyordu. Geleceğin korkusuyla... bilinmezliğin korkusuyla.

Titriyordum, lanet olsun.

"Mana sen iyi misin?" Tüm vücudum zangır zangır titriyordu.

Burada olmaz, şimdi olmaz.

Gördüğüm rüyada başladığını hissettiğim sıcaklığın, iki kaşımın ortasında toplandığını hissettiğim anda aklımı kaçıracak gibi olduğumdan üzerimdeki örtüyü fırlatırcasına kenara atarak ayaklarımı yataktan sarkıttım.

Ben insan değil miyim?

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

İnsan değilsem ben neyim?

Yere ayak bastığım gibi başım dönmeye başlamıştı. Odanın içindeki eşyalar ters yönde hareket ederken kalbim hızlandıkça hızlandı ve her ritim göğsüme yumruk attı. Vücudum bu hızı kaldıramadığından yüreğim sıkıştı. Yaşadığım şeyin sinir krizinden çok farklı bir şey olduğunu o anda anlamıştım.

"Mana?" Aron bir şeylerin yolunda olmadığını anlayarak adımı seslendi.

Gözlerim kararıyordu.

Bilincim beni yine o karanlık yere sürüklemişti.

Oraya gittiğim de sunak beni bekliyordu.

Daha önce gördüğüm beyaz ateş patlarcasına sunağın üzerinde belirip harıl harıl yanmaya başladı. Aynı şeyler oluyordu. Sürekli aynı şeyleri görüp duruyordum.

"எழுந்திரு" Yaşlı, çok yaşlı olan o antik ses durmadan benimle konuşuyordu. Bana ne söylemeye çalışıyordu?

"Seni anlamıyorum."

"Mana ne oluyor?" Aron'un sesini duyabilsem de onu göremiyordum.

Su Tanrısına sunaktan bahsetmek için dudaklarımı araladığım sırada beyaz alevler güçlenerek sunakta yükselmiş ve birden tüm tüylerim kabararak omuriliğimden aşağıya korkunç bir ürperti göndermişti.

Bu bir uyarıydı.

Neye karşı?

Karanlıktan uzanan bir el ateşin üzerine vurarak sunağa kapanmıştı. Aldığı darbeyle sarsılan sunak kırılmamak üzere direnirken bende inleyerek iki büklüm olmuştum. Sanki organlarım ezildiği için iç içe geçmişlerdi. Ne...fes alamıyordum. Biri karnıma tekme atmışçasına dizlerimin üstüne yığıldım.

Sunağın aldığı hasarı bende almıştım.

Bu nasıl bir güçtü böyle? Sadece sunak değil, sürüklediğim karanlık bölge bile bu güç karşısında yıkılacakmışçasına sarsılıyordu.

Sunakla aramda bir bağlantı vardı.

Bu bağlantı yüzünden orada yaşananlar beni de etkiliyordu.

Aron yere yığıldığım anda telaşla yanıma gelmiş ve omuzlarımı tutup sarsmaya başlamıştı.

"Siktir. Siktir. Mana beni duyabiliyor musun? Hadi güzelim bana bir cevap ver!"

İstesem de şu anda Aron'a odaklanamıyordum.

Oradan... karanlıktan bana bakan bir şey vardı.

Onu göremiyordum sadece kirlenmiş varlığını iliklerime dek hissediyordum.

O mahluk bu zamana kadar tanıştığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Ateşin üzerindeki elin sahibi oydu.

Teni kül rengindeydi.

Gözleri... Aman Tanrım.

"நீங்கள் இறுதியாக வந்துவிட்டீர்கள்." Yüzünü acıyla buruşturdum. Sesi o kadar rahatsız ediciydi ki her bir kelimesi kulak zarıma iğneler sokup çıkarıyordu. Ne dediğini anlamasam da sözleriyle birlikte ruhum buz kesmişti. Sadece sesinden hevesli olduğunu çıkarabiliyordum. Bir şeye heves ediyordu... Mahlukat elini ateşten çekince beyaz alevler tekrar büyüdü. İşaret parmağını uzatarak siyah ve uzun tırnağını beyaz alevlere soktu. Alevler mahlukatın tırnağını yaktı ve yaktı. Uzun süre ateşe maruz kalan tırnağı kor haline getirdi.

Göremeyeceğim bir hızla hareket ederek üzerime çullanınca çığlık attım.

"Sakinleş deniz kızı." Bana sakin olmamı söylediği halde paniğe kapılmış gibiydi. Avuçlarıyla yanaklarımı kavrayıp okşadı. "Buradayım, sakinleş." Aron beni tutmaya çalışsa da ben debelenerek onun elinden kurtulmaya çalışıyordum. Hayır, kurtulmaya çalıştığım kişi o değildi.

O şey üzerimdeydi.

Etrafından kırmızı ve siyah karışımı dumanlar çıkıyordu. Eliyle boğazımı tutup sıkmaya başladı, beni boğuyordu. Nefes alabilmek umuduyla ağzımı açtığımda bunu hedeflediğini çok geç anlamıştım. Etrafındaki dumanlar ağzımdan ve burun deliklerimden içeriye hücum ederek boğazımdan aşağıya kaymaya başladı. Ruhuma doğru akın eden derin bir kin, nefret ve katıksız bir öfke hissediyordum. Boğulma sesleri çıkarırken ellerimi boğazımı sıkan

eline götürüp sıktım. Gırtlağımı saran parmakları biraz gevşese de beni bırakmadı. Tırnağının ucunu alnıma bastırarak etimi kesmeye başladı. Etimi kese kese alnıma bir şey çizerken bir yandan da tırnağını beyaz alevle korlaştırdığı için kesiklerin kenarlarını yakıyordu.

Çığlık attım.

Çığlık atmaya devam ettim ama o durmadı.

Acıdan aklımı yitirecek gibi olsam da Aron'un nutku tutulmuşçasına "Bu da ne böyle?" dediğini duyabildim.

Alnımdan yüzüme doğru ılık sıvılar akıyordu.

Mahlukat benim çığlıklarıma aldırmayarak işini bitirene kadar durmadı. Sonunda elini geri çekip üzerimden kalktığında artık çığlık atacak takatim kalmamıştı. Sadece derin derin soluklar alıp veriyordum.

Alnım sızım sızım sızlıyordu.

O şey bana son bir kez bakıp geldiği karanlığa geri dönünce beyaz ateş söndü ve sunak geri çekildi. Kirpiklerimi birkaç kez kırpıp açtığımdaysa yeniden görebiliyordum. Kendime gelene kadar nefesimi tutmuşçasına birden büyük bir soluğu içime çekerek öksürmeye başladım.

Aron'un kollarındaydım.

İkimizde yerde oturuyorduk.

Ve o bana... aklı durmuş gibi bakıyordu.

Gürültüyle nefeslenirken yüzümden süzülen şeye elimi sürüp geri çektiğimde parmaklarıma bulaşan kana kitlenmişçesine bakakaldım.

Yerden hızla kalkarak odadaki boy aynasına doğru gittim.

Bakmam lazımdı. Bana ne yaptığını görmeliyim.

Tam aynanın önüne geçecekken Aron "Hayır, bakma!" diyerek bağırmış ve birden odanın içindeki bütün aynalar aynı anda çatırdayarak patlamıştı.

Görmeyeyim diye aynaları kırmıştı.

Ama görmüştüm.

Yüzüme süzülen kanlar alnımdaki yaradan akıyordu. Kesici bir aletle yapılmış gibi duran yara bir sembolü işaret ediyordu.

Patlayan aynaların parçaları etrafa saçılmıştı.

Çıplak ayaklarımın önüne düşen binlerce parça da binlerce yansımam vardı.

Benim yansımalarım.

Bacaklarım daha fazla beni taşıyamadığından dizlerimin üstüne düştüm.

Binlerce çentikli göz bana bakıyordu.

O mahlukat aynaların içinden bana bakıyordu.

O bendim.

ღ Mahlukatla Mana arasındaki sahneyi yazarken bir ürpermedim değil gözümün önünde öyle şeyler canlandı ki...

ღ Ayy bu manaya neler oluyor böyle? Gördüğü o şey de neydi?

ღ Rüyadaki peri gerçekten gölün perisi mi acaba?

ღ Bölümde en çok nereyi sevdiniz?

Bir sonraki bölümde görüşmek üzereeee <3

☽ KAR TANESİ

Bölümlerin geç geldiğini biliyorum ama sizden de biraz anlayış göstermenizi istiyorum. Çünkü yoğun bir dönem geçiriyorum yani bile isteyerek geç gelmiyor bölümler. Bu arada İNSTAGRAMDA sık sık bölüm yazarken kesit paylaşıyorum oradan takip edip görebilirsiniz.

İnstagram hesabım = endless_q.r / Twitter hesabım = Endless_QR

Bölüm: 7182 kelime.

| ᛤ Mana

Parkenin üzerindeki çıplak ayaklarımı iyice kendime doğru çekerek yerimde küçülebildiğim kadar küçüldüm. Kollarımla bacaklarımı sararken başımı pencereye yaslamıştım.

Kalbimdeki korku ne kadar zaman geçerse geçsin yerini terk etmiyordu.

Kafamdaki sorulara susmak bilmiyordu.

Acı veriyorlardı.

Durmadan... durmadan bana zulmediyorlardı.

"Benden ne saklıyorsun Aron?" Dudaklarım kıpırdanarak günlerdir tekrar ettiği soruyu bir kez daha yineledi. Dilimde hayat bulan sözcükler dudaklarımdan dışarı çıktıkları anda ölüyorlardı. Yaşayabilmek için bir cevap almaları gerekiyordu... onlara cevap verebilecek tek kişiyse ölümlerinden memnundu.

Olanları yok saymamı istiyordu.

Böyle yaparak beni iyileştirmek yerine yaralarıma tuz bastığını göremiyor muydu? İçimdeki kesikleri açan kişi olmasa da yaralarımı derinleştiren oydu. Beni bu yangından kurtarmak yerine tam ortasına atmış yanışımı seyrediyordu.

Çenem titredi.

Gözlerime hücum eden yaşlar dünün, ondan önceki günün göz kenarlarımda bıraktığı kızarıklara değerek bıraktıkları izleri sızlattı.

O sızı asitten farksızdı.

Görüşüm yaşlarla bulansa da başımı kaldırıp odanın içindeki aynaları teker teker kontrol ettim; hepsinin üzerinin örtülü olduğunu görünce

rahatlayarak yaşlı bakışlarımı dizlerime indirdim. Yaşadıklarım bende derin bir travma etkisi yarattığından yansımamdan kaçıyordum. Aynalara bakamıyorum... orada göreceğim şeyden ödüm koptuğu için. Uyuyamıyorum... bilincim beni yine oraya götüreceği için. Şu günlerde deliriyor muyum acaba diye düşünerek kaç kere akıl sağlığımdan şüphelendiğimi sayamamıştım.

Kafamın içindelerdi, aynı zamanda değillerdi de.

Delirmediğime dair tek inancım *Aron'du.* O da beni, benimle bırakmıştı.

Görmüştü.

Bende görmüştüm. Kehribarlarına yansıyan kirli, çentikli kırmızı gözleri görmüştüm. Küle dönmüş ten rengimi... alnımda kanayan damgayı. O şey içime mi girmişti? Beni neye çevirecekti? Tırnaklarımı kollarıma geçirerek derimden aşağıya kaydırdım.

Varlığını içimde hissedebiliyordum.

Derin kini usul usul sızarak kalbimi, ruhumu ve zihnimi işgal ediyordu.

Beni ele geçirmek istiyordu.

Sol gözümden düşen damla yanağıma süzüldü.

Odada yalnızdım ama yalnız hissetmiyordum.

Tepkisi bir türlü gözümün önünden gitmiyordu. Beni o şekilde gördüğü anda göz bebekleri küçülerek dona kalmıştı... Kendime bakmak istediğimdeyse beni durdurmaya çalışmıştı. Onun gördüğünü görmeyeyim diye odasındaki bütün aynaları kırmıştı ama görmüştüm... neye dönüştüğümü. Başta her insanın vereceği tepkiyi vererek şoka girmiştim. Kırık aynaların parçalarından bana bakan yansımama bakakalmıştım.

Orada gördüğüm kişi ben değildim, aynı zamanda bendim.

Mahlukatın beyaz alevle korlaştırdığı tırnağıyla alnıma çizdiği sembol kanamayı durdurmuş ve yara olarak kalmıştı. Kanama durduğunda sanki yaranın kesikleri tekrar yakılıyormuşçasına derimdeki yarıklar cızırdayarak kapanmıştı. Sembolün gitmesiyle birlikte çentikleşen irislerim düzelmiş ve göz bebeklerimdeki kirli kan geri çekilerek eski rengine kavuşmuştu. Küle bürünmüş tenim ise beyaz tenimle yer değiştirmişçesine grilik etimden içeriye girmiş, saklanmıştı... kaybolmamış ya da yok olmamıştı. *Tenimin altında saklanıyordu.*

Eski halime dönüşüm beni kendime getiren ve saldırganlaştıran faktör olmuştu.

Aronla orada kavga etmiştim.

Kehribarlarına bakınca benim hakkımda bir şeyler bildiğini sezmiştim çünkü.

Doğru ya da yanlış bir şeyler biliyordu ve ona defalarca sormama rağmen susmuştu.

Niye susmuştu ki? Tek istediğim benimle konuşmasıydı, yapmamıştı.

Benden... tiksinmiş miydi?

Çıplak ayaklarımın altındaki parkeler sıcak olsa da ayaklarım buz kesmişti. Farkına varmadan iyice duvarın köşesine sinmiştim. O görüntüyü kim görse tiksinirdi. Güzel değildim ki... çirkindim. Bir canavar, yaratık, insan derisi giymiş bir mahlukattım belki de. Öyle düşünüyor olmalı... diğer gözümden de yaş akarken hıçkırmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Öyle düşünmesin.

Belki de bu gerçekle yüzleşemediğimden kaçmıştım. Suskunluğu aramızdaki sessizliği büyüttükçe büyütünce kötü düşünceler çığ gibi üzerime düşmüştü ve ben altında kalmıştım. Odayı terk edip kimseye görünmeden koşarak kendimi odama kilitlemiştim. Sonra aynaları görmüştüm... bana bakan yansımalarımı... Hızlıca dolabıma gidip bulduğum örtülerle aynaların üzerlerini örterek mahlukatın tekrar görünmesini engellemeye çalışmıştım.

Aynalar... onlar sayesinde beni görüyordu.

O şeyin bir daha ne zaman ortaya çıkacağını söyleyemiyordum. Bu bilinmezliğin bana işkence edeceğini bilerek saklanıyordu. Üstelik ne Aronun ne de diğerlerinin beni o şekilde görmesini istemiyordum. Birazda bu yüzden kimseyle görüşmek istememiştim aslında. *Bir sebebi daha var...* sus. Avuçlarımı kulaklarıma bastırarak alnımı diz kapaklarıma yasladım.

Sus!

Aklımı çelen en korkunç sebebi ne kadar görmezden gelmek istesem de kulağıma fısıldayıp duran vesvese her seferinde beni kör bir bıçakla kesip duruyordu. Varlığını hatırlatmak için sürekli gözlerimin içine bakıp beni kışkırtıyordu.

Ellerimi kulaklarımdan aşağıya kaydırarak dolu gözlerimi tavana kaldırdım.

Ya onlara zarar verirsem?

Ya bedenimin kontrolünü ele geçirip benim elimden sevdiklerimin canını yakarsa?

O şey çok güçlüydü... o şeyin kini çok derindi. O şey... öldürmek istiyordu.

Belki de bendeki sorunu çözene dek diğerlerinden uzak durmam en iyisiydi.

Kapının kolu aşağıya indirilince aklımdaki her şey tozla dumana dönüşerek korkuyla yerimden sıçramış ve hızla geri çekilmiştim. Kalbim, kulaklarımı sağır edecek bir gürültüyle göğsüme vururken gözlerimi kapının koluna kitlemiştim. Kol kıpırdamadan bir süre yerinde dursa da sonradan kapı bir kere daha zorlanarak açılmaya çalışınca çığlık atmamak için ellerimi hızlıca ağzıma kapatmıştım.

Kim? Kapının ardındaki kimdi? İyice paranoyaya bağladığımı bilsem de şu anda uyanık mı yoksa uykusuzluktan uyuya mı kalıp kalmadığımdan bile emin olamıyordum. Kabuslarım her zaman gerçekçi olduğundan rüya alemi ile gerçekliği çoğunlukla karıştırırdım. Kapının ardındaki kişi bebeğini kaybettiği için bana saldıran kadın da olabilirdi, uyanıkken gördüğüm mahlukatta.

El birliğiyle beni delirtmek istiyorlarsa çok yaklaşmışlardı.

Suya dönüşerek kapının içinden geçen adamı görmemle birlikte zihnimde tartışarak kaos yaratan sesler birden dinmişti. Boşalan zihnimdeki sessizliği yadırgarken boğazım düğümlenmişti. Sadece ben değil, en dibine kadar beni bağladığını düşündüğüm kargaşa bile bu adama yeniliyordu. Ellerimi yavaşça dudaklarımın üstünden çekerken ona bakmaya devam ettim. Uzak durmam lazımdı... burada olmaması lazımdı... buradaydı.

Kapının kilidinin ona engel olacağını düşünmekle ahmaklık etmişim. İstesem de istemesem de beni hep saklandığım yerde bulacaktı.

Şimdi olduğu gibi.

Bu düşünce beni öfkelendirdi.

Güçlerini kullandığı için suyla şeffaflaşan bedeni kapıdan içeri girdiği anda eski haline büründü. Beni arayan gözleri odada gezerken üstleri örtülmüş aynalara üstünkörü bir bakış atıp en sonunda üzerimde sabitlenmişti. Neden pencerenin köşesine sığındığımı sormadı. Saçım başım dağınıktı, kirpiklerim ıslak, gözlerim; ağlamaktan yer yer kızarmış, uykusuzluktan kan çanağına dönmüştü. Berbat haldeydim yine de hiçbir şey sormadı.

"Git." Dedim ama gitmedi.

"Git!" Diye bağırsam da dinlemedi.

Git işte pislik herif! Gitsene!

Onu kovmama rağmen yanıma gelerek diz çöktü ve kollarını açarak benim aksime "Gel." dedi.

Gel.

Direnmeye çalışsam da ne kadar kızgın ve kırgın olsam da sanki günlerdir ağzından bu kelimeyi duymayı bekliyormuşçasına hızlıca kollarının arasına girdim. Bu yaptığımda ne o beni yadırgamıştı ne de ben onu. Yanında küçücük kalan bedenimi göğsüne daha çok çekerken eli elime değince duraksamış ardından "Niye bu kadar soğuksun sen?" diye sorarken sesi aksi çıkmıştı.

Üşüdüğümü hiç hissetmemiştim ki... Benden bir cevap almayı beklemiyor olmalı ki elini şıklattığı gibi odanın içindeki şömine alev alarak yanmaya başlamıştı. Kolunu bacaklarımın altından geçirip sırtımı diğer eliyle destekleyerek beni kucağına alınca ona zorluk çıkarmadan kollarımı boynuna doladım. Şöminenin önüne gelerek yere bağdaş kurarak oturmuş, beni de bacaklarının arasına yerleştirmişti; daha çabuk ısınayım diye.

Sırtıma değen göğsü gergindi.

Üşüdüğüm için mi kızmıştı?

Yüzüme vuran ateş anında beni ısıtmaya başlarken mayışmamak için kendimi zorlamam gerekmişti. Uykusuz, aç ve yorgundum. Yalnızca fiziksel değil aynı zamanda ruhsal bir çöküntüde vardı üzerimde. Kendimle verdiğim savaş yine beni yıpratıyordu.

Düşen başımı daha fazla dik tutamayarak Aron'un göğsüne yasladım. Odunlardan gelen çıtırtı sesleri kulağıma tatlı bir ninni gibi geliyordu. Gözlerim kapanacak gibi olduğu anda karanlığın içinde gördüğüm mahlukatla irkilerek kendime gelmiştim.

"Uyuyamıyorsun." Sesi canı sıkkın çıkıyordu... Bir şey demesem de gömleğini avucumun içine alarak sıktım, gerçekten burada olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Bu halimden bende memnun değildim. Artık en ufak sesten irkiliyor, gözlerimi kapattığım anda o şeyi beni beklerken buluyordum. Elimde değildi...

"Aynaları örterek neyden kaçıyorsun?"

Kuruyan boğazımı konuşmama müsaade etsin diye yumuşatmaya çalışarak yutkundum. "Kendimden." Diye mırıldanırken sesim çatırdamış ve boğazımdan aşağıya ince bir sızı yollamıştı.

"İnsan kendinden kaçamaz Mana." Bu konuda tecrübeliymiş gibi konuşuyordu, kaçmış ama kendine yakalanmış biri gibi. Onun aksine ben sadece kendimden kaçmıyordum... yakalanırsam yakalandığım tek kişi kendim olmayacaktım çünkü.

"Bende sonsuza kadar bunu yapamayacağımı biliyorum."

Alnını kafama yaslayarak "Sen Kaldera'nın hanımısın." deyince bir parçam mahcup oldu. Gözlerimi kaçırdığım gibi sözlerinden de kaçmak istesem de yapamamıştım. "Sen benim kadınımsın, bir Tanrının kadını." Kelimelerinin altına gizlenmiş bir mana vardı. Bana konumumu hatırlatıp, uyarıyordu.

Bu adam beni sarsarak kendime getirmeye çalışırken yıkabileceğinden hiç mi korkmuyordu?

"Sen söylemesen de kadının olmak için yetersiz olduğumu biliyorum."

"Omuzlarına yüklenen yük herkesin kaldırabileceği türden bir ağırlık içermiyor, çok ağır... çok ağır olduğunu biliyorum Su Tanrısının gelini." Burnunun ucunu saçlarımın arasına sokarak kulağımın arkasına sürtüp kokumu soludu. "Bu yükün ne kadar ağır olduğunu bildiğim gibi bu yükü kaldırabilecek kadar güçlü olduğunu da biliyorum. Yetersiz değilsin sadece... biraz büyümen gerekiyor denizim."

Denizim mi? Kalbim bu iltifatla tekleyip yerine sığamadığı için göğsümü sıkıştırmaya başlamıştı. Söylediği bütün güzel şeylerin arasında en sevdiğim hitap bu olmuştu. *Sanki bana denizim diyerek benim ondan bir parça olduğumu kabul ediyordu.*

Burnu kulağımın arkasından kayarak boynuma inerken sırtımda kalp atışlarını hissedebiliyordum. Ritmi seyrinden çıkmıştı... o da benim kalbimin atışlarını hissedebiliyor muydu acaba? Peki ya benim kadar yüreğinde söz hakkımın olmasına kızıyor muydu?

"Seni büyüteceğim."

Gözlerimi duyduğum istekle birlikte kapatınca kulaklarımın içini kalbimin gümbürtüsü doldurdu, yerinden çıkmak istiyor gibiydi. "Ya yapamazsam?" Ya seni hayal kırıklığına uğratırsam?

"Denemeye devam edeceğim."

"Ya bıkarsan?"

"Bıkmam."

Bana bunun için herhangi bir söz vermemesine rağmen ona inanmak benim için çok kolaydı zira bu adamın her sözü bir yemindi. Beni büyütmekten kastının yetiştirmek olduğunu biliyordum. Kahretsin, heveslenmeden edemiyordum. Hangi gelin bir Tanrı tarafından yetiştirilmeye hayır derdi ki? Bu lütuf herkese kısmet olmazdı. Üstelik Aron gerçek bir gelinin nasıl olduğunu bilen nadir kişilerdendi.

İstiyorum.

Aron'a yakışır bir gelin olmak istiyorum.

Yine de onun ağzından beni büyütmek istediğini duymak istemsizce utanmamı sağladığından kucağımdaki parmaklarımla oynayarak "Tamam öyleyse." demiştim. Bazen cidden Aron'un yanında küçük bir kıza dönüşüyordum. İçimde yarım kalmış çocuğu büyütemediğimden miydi onun yanında çocuklaşıp durmam? Ya da bu zamana kadar kendi kendime yettiğimden miydi biri yardım eli uzatmak isteyince utanıp sıkılmam?

Hemen ikna olmama hoş bir tınıyla güldükten sonra uzanarak elimi tutup "Isındın mı?" diye sordu. Vereceğim cevap onu tatmin etmeyecekmişçesine bir yandan da ısımı kontrol ediyordu. Kafamı sallayarak "Evet." dedim.

Dokunuşu da sözlerimi destekleyince oturduğu yerden kalkarak beni de kaldırmıştı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Büyümen için atman gereken ilk adımı atmaya."

Bakışlarını bize en yakın da duran aynaya çevirince ne yapacağını anlamıştım bu da günlerdir kuytusunda yaşadığım boğucu hissin geri dönmesini sağlamıştı. Elimi tutarak beni aynaya götürmek istese de ayaklarım hareket etmemeye yemin etmişçesine kıpırdamıyorlardı.

Durup bana baktı. "Yapamam."

Bakmaya devam etti. Başımı iki yana sallayarak "Yapamam Aron." dedim.

Kaşlarını çatınca kehribarlarında kıvılcımlar çakmıştı. "Bu dünyada benim kadınımı tehdit edebilecek kimse yok. Ben varım demeye cüret edeni de yok ederim." Öfkeliydi ama öfkesiyle elini kana bulamak istediği kişi ben değildim. Farkındalıkla bocaladım. Başından beri korktuğum için asabiydi sanıyordum. Korkmamda sorun yoktu, korkabilirdim. Aronun öfkesini diri tutan şey beni korkutandı. Beni koruyordu...

Yaklaşarak "Korkması gereken kişi sen değilsin, o. Kim olduğunun farkına var Mana." deyince düşüncelerimde haklı olduğumu bir kere daha anlamıştım. Elini kaldırarak yanağımı yumuşakça okşayıp korkumu dindirmeye çalıştı.

Öfkeliyken bile gözlerinde şefkatin filizleri açıyordu. Sanki öfkesi ve ben ayrı şeylerdik ve orada bana her zaman bir şekilde yer vardı. Bu adam... Bu Tanrı... beni sevmediği halde böyle davranıyorsa gerçekten birini sevdiğinde nasıl birine dönüşüyordu? O kadın kendini bu sevgiden mi mahrum etmişti yani? Aptal. Aptal. Hayatımda gördüğün en büyük aptal sensin Amor.

Bu adamın sevgisini alacak kadar şanslı ama ona ihanet edecek kadar aptalsın.

Dokunuşunu daha çok hissedebilmek için yanağımı avuç içine bastırdım. Her teması bana iyi hissettirmişti, şimdi de iyi hissettiriyordu ve ona teslim olmamı sağlıyordu.

Aron'un yaptığım hareketi izlerken boğazındaki çıkıntı yerinden oynamıştı. Kehribarları avucuna bastırdığım yüzüme sabitlenirken "Ona kim olduğunu göstermeni istiyorum." deyince kararsızlıkla omzunun üstünden üzeri örtülü boy aynasına baktım.

"Onu ehlileştir."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Zamanı geldiğinde bunu da öğreneceksin ama ilk önce onun korkusundan sıyrılman gerekiyor."

Düşününce mantıklıydı. *Hem o yanımdaydı.*

"Birlikte?" Bunu mırıldanmamla beraber şaşırsa da sonradan bırakmadığı elimi sıkarak "Birlikte." deyince içime derin bir nefes çekerek bu sefer beni aynaya götürmesine izin verdim. Her adımımım geri geri gitse de tir tir titriyor olsam da yanımdaki varlığından güç aldım. Önümde yürürken ilk önce tutuşan ellerimize sonra sırtına baktım. Geniş omuzları öyle heybetli, öyle sağlam duruyordu ki... ona hayran olmamak elde değildi.

Ben bu adamın karısıyım.

Onun arkasında, önünde değil. Yanında yürümek istiyordum.

Dilerim ki; bir gün yanında durabilecek kadar güçlü bir gelin olabilirim Aron. O vakit geldiğinde kötü günlerde senin varlığına ihtiyaç duyduğum gibi sende benim varlığımı hatırlayarak daha dik durabilirsin. Yüreğim bu düşünceden hoşlanarak hızlanırken belimin başlangıcında toplanan sıcaklığı sezerek hafiften kaşlarımı çatmıştım.

Tanıdık gelen duygu korkumu yellerken nokta şeklinde büyüyen sıcaklık, omuriliğimden yukarı tırmanarak kaburgalarıma doğru dağılmaya başladığı sırada Aron bir şey sezmişçesine duraksayarak bana doğru döndü.

Bir şey demeden bana bakıp durduğu için "Ne oldu?" diye sordum.

"Ne diledin?" Kalbim, düşüncelerimi duyduğu çekincesiyle bu sefer de yerinden oynarken "Bu da nereden çıktı?" diyerek sorusunu anlamamazlığa verdim fakat kehribarları doğruyu söylemem için çoktan üzerimde baskı kurmaya başlamıştı bile.

Bir şeyler dileğimi biliyordu. Pes ederek bakışlarımı kaçırdım. "Sana söylemeyeceğim."

Kızdı mı acaba diyerek çaktırmadan alttan alttan ona baktığımdaysa gördüğüm şeyle birlikte nefesim kesilmiş, gözlerim büyümüştü.

Dudakları küçük bir kıvrımla yukarı doğru kıvrılmışlardı.

Tebessüm ediyordu.

Yutkunup dursam da o tuhaf ağırlık göğsümden bir türlü kalkmıyordu.

Kehribarlar yoğunlaşarak kızıl korlara bürünmüşlerdi. *İnsanda yanma isteği oluşturuyorlardı.*

Neydi onun bana böyle bakmasını sağlayan? Tuttuğum dilek miydi?

"Hissetmedin mi?"

"Neyi?"

"Gelinin işareti tepki veriyor." Aklıma az önce belimde ve sırtımda hissettiğim sıcaklık gelince şaşırmıştım. Aron bu sırada aramızdaki boşluğu attığı adımla kapatarak kulağıma doğru eğildi. Tuzlu deniz kokusu burum buram ciğerlerime nüfus ederken "Tuttuğun dilek gerçekleşecek." dedi.

"Nasıl bu kadar kesin konuşabiliyorsun?"

"Çünkü gelinin işareti bunu gerçekleştireceğinin vaadini verdi." Hissettiğim sıcaklık gelinin işaretinin dileğime verdiği yanıt mıydı yani? İyi de bu zamana kadar işaret varlığını hep alnımda belirtmişti. Şimdi neden aynı duyguyu sırtımda hissediyordum?

Hem niye bu kadar keyiflenmişti ki? Kahretsin, o mutlu oldu diye ben niye bu kadar seviniyordum peki? Bana son bir bakış atıp önüne dönünce kalbim bu kadar hızlı attığı için içimden söylenmeye devam ediyordum. Resmen Aronun tepkilerine göre hareket ediyordu. Ben kimdim ki zaten?

Gelinin işaretinin dileğimi nasıl gerçekleştireceğini merak etsem de aynanın önüne geldiğimiz için bu merakımı başka sefer düşünmek için arka plana attım.

Aron beni önüne geçirerek hemen arkamda beklemeye başladı.

"Yapabilirsin, orada hiçbir şey yok." Gerçekten hiçbir şey yok muydu? Korkudan titreyen elimi örtüye doğru uzattım. Nabzım öyle hızlıydı ki nefes alışverişlerimi kontrol etmeye çalıştığım her seferde başarısız oluyordum. Gözlerimi kapatıp örtüyü hızlıca aynanın üstünden çektim. Yere düşen örtünün kumaşı hala avucumun içindeydi, bırakamamıştım.

Aron kollarını belime sararak çenesini şakağıma bastırıp "Gözlerini aç." deyince benden bunu istediği için ağlamak üzereydim. Çenem duygu yoğunluğundan titrese de yeniden derin bir nefes alıp gözlerimi araladım. Korkuyorum... Gözlerim açıldığı gibi tuttuğum göz yaşlarım serbest kalmıştı. Yanaklarımı ıslatan yaşları kendime çok görmedim. Travmamla yüzleşebiliyor olmam bile büyük bir adımdı.

Leylaklarım sonunda aynadaki yansımamla çarpıştığında kaskatı kesilmiştim.

Beş saniye geçti.

On saniye, yirmi saniye, otuz saniye, kırk saniye hatta bir dakika.

Hiçbir şey olmuyordu.

Yansımam değişmiyor, mahlukat ortaya çıkmıyordu.

"Gördün mü? Sana demiştim, orada hiçbir şey yok." Aynadan Aron'un yansımasına baktım. O da gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. Dediği gibi orada hiçbir şey yoktu. Aron'a belli etmesem de kafa karışıklığım içimde korkunç bir ihtimali doğurdu.

Ya başından beri gördüğüm her şey benim uydurmamsa?

Aslında deliriyorsam?

Su Tanrısının ifadesi değişmese de gözlerindeki takdiri görebiliyordum.

"Yapabileceğini biliyordum."

Bana inanmıştı.

Ben inanmıyordum.

•

Odadaki bütün aynaların örtülerini bana kaldırtıp hepsinin önünde bir dakika boyunca kalarak yansımamı izlettirdikten sonra orada kimsenin olmadığına dair ikna olmamı sağlarken aslında aklımdan daha çok şüphe ettirdiğini bilmiyordu. Aynalarla işimiz bitince olduğumdan daha yorgun, kafamdaki soru işaretleri yüzünden bitap düşmüş bir şekilde yatağa uzanmış ve diğer tarafa kayarak onu da davet etmiştim. Geleceğini düşünmesem de sessiz davetimi kabul ederek yanıma uzanmıştı.

Yüzlerimiz birbirine dönüktü.

Leylaklarım kehribarların içini talan ederken şu ana kadar nasıl gözümden kaçtığını bilmediğim şeyin farkındalığını yaşıyordum. İyi değildim, iyi olmadığım için dikkatim dağınıktı haliyle onunda iyi olmadığını görememiştim. Çekinerek elimi kaldırıp yüzüne uzattım ve parmaklarımın ucunu gözünün altında gezdirmeye başladım.

Gözleri kızarıktı.

Uzun zamandır uyumamış gibi duruyordu.

"Uyumadın mı?"

Parmaklarımın dokunuşunu ret etmeyerek gözlerini kapattı. "Uyumadım."

"Hiç mi?"

"Hiç."

Elimi yanağına indirip birkaç günlük olduğu belli olan sakallarında dolaştırdım.

"Niye uyumadın ki?"

Göz kapaklarındaki kızarıklık gözlerini kapattığı için daha da belli olurken "Sana bir cevap verebilmek için." dediğinde yanağında dolaşan elim duraksamıştı. Aklıma ettiğimiz kavga gelmişti, benim hakkımda bir şeyler bildiği halde susması... Günlerdir içten içe gözüm kapıda onu bekleyişim ama onun gelmeyişi. Beni üstesinden gelemediğim şeylerle bir başıma koyuşu... kırgınlığım.

"Henüz sana verebileceğim bir cevap yok." Gözlerini açarak gözlerimin içine bakarken düşüncelerini dökmeye devam etti. "Gerçekte bir insan mısın, gördüğün mahlukat sana musallat olan kindar bir ruh mu yoksa bundan çok daha fazlası mısın bilmiyorum ama bulacağım. Bulduğumda sana verecek bir cevabım olacak."

Günlerdir uyumadan bana verebilecek bir cevap arıyordu.

Güven duygusu kalbimin etrafını bir koza gibi örerek daha önce oraya gömdüğü belirsizliği kazıp yerinden etti. Kırgınlığımda açılan çatlaklarda ise rengarenk çiçekler açmıştı.

Bu adamın kalbi buz dağlarıyla çevrelenmiş olsa da orada bir de uçsuz bucaksız okyanuslar vardı.

Dışarıya hep buz dağlarını gösteriyordu.

Bense okyanusu görmek istiyordum. Çünkü biliyordum ki o buz dağlarını yaratmadan önce Su Tanrısının kalbi sonsuz bir okyanustan ibaretti. O dağları geçip daha kıyıya bile ulaşamamıştım ama bir gün beni o suyun derinliklerine kabul etmesi için her şeyi yapacaktım.

Eski dargınlıklarımı bir kenara bırakacak ve bu adama bir şans daha verecektim.

"Bekleyeceğim." Sana güveniyorum demenin bir başka yoluydu.

Aron'da bunu biliyordu.

Bakışlarını arkamda bir yere çevirerek "Dışarıya bak." dediğinde merakla yatakta dönerek pencereden dışarıya baktım ama orada herhangi bir şey göremedim.

"Bekle, şimdi başlayacak."

İlgiyle gökyüzünde bakışlarımı gezdirirken bulutlardan dökülerek gökten aşağıya inmeye başlayan kar tanelerini fark ettim, bir sürülerdi! Önümde gerçekleşen bu doğal güzellikten büyülenmişçesine gözlerimi alamıyordum.

Pamuk tomurcuklarını andıracak kadar kalın olan tanelerin usulca yeryüzüyle buluşmasına tanıklık etmek muhteşem bir histi.

Kış gelmişti.

Bu Kaldera'da ki ilk kışımdı.

Hem manzaranın hayranlığıyla hem de karın yağacağını bilmesinin verdiği şaşkınlıkla "Nasıl karın yağacağını bildin?" diye sordum. Aron; Su Tanrısıydı, gökyüzü olayları ise Hava Tanrısının hakimiyeti altına giriyordu. Haliyle karın ne zaman yağmaya başlayacağını saniyesi saniyesine bilmesine şaşırmıştım.

"Hissettim." Yatakta iyice bana doğru yaklaşarak göğsünü sırtıma yasladı, kaşık pozisyonu almıştık. Koca gövdesinin beni tamamen arkamdan sarıyor olmasına rağmen bu yakınlığımız ona yeterli gelmiyormuşçasına avucunu karnıma bastırıp beni iyice kendine doğru çekti.

"Gökyüzü, Hava Tanrısına itaat etse de özünde su barındıran her şey benim kontrolüm altında. Kâr da suyun donarak kristalleşmesinden meydana gelir." Bu sayede kârın ne zaman yağıp yağmayacağını söyleyebiliyordu tıpkı yağmur gibi.

Bir süre daha sessizce karın yağışını izledim.

Kâr kısa sürede hızlanarak çoğalırken "Biraz uyumaya çalış." deyince vücudum ben uyurken olabileceklerin karşısında istemsizce tepki vererek kasılmıştı. Aron anında bunu fark ederek kuşkulanıp "Bana anlatmadığın bir şey var." demişti. Ben susmaya devam edince "Aynalarda kimsenin olmadığını gördün. Peki, gözlerindeki korku niye silinmedi?" deyince başından beri fark etmediğini sandığım her şeyin farkında olduğunu anlamıştım.

Ondan kaçamayacağımı biliyordum zira benden tatmin edici bir cevap almadan durmayacaktı. Israrcı bir adamdı.

"Sende onu gördün değil mi?" Ona direkt söylemesem de bir çengelle zihnime dikilen evhamımdan şu kadarcık bahsetmem tüm foyamı ortaya çıkarmasına yetmişti.

"Aklından mı şüphe ediyorsun?"

Titreyen sesimle "Etmeyeyim mi? Aynaları sen de gördün. Orada olması lazımdı ama yok! Hiçbir şey yok!" derken sinirden çırpınıp durduğum için Aron belimdeki kolunu sıkılaştırıp "Şhii, sakin ol." diyerek beni yatıştırmaya çalıştı.

Günlerdir yaşadığım olumsuz duygu geçişlerini bünyem artık kaldıramıyordu.

Kötü her zaman kötüydü ama şimdi iyi de kötüydü.

"Sende hiçbir sorun yok, tamam mı? Onu bende gördüm."

"Doğruyu söylüyorsun değil mi? Ben kandırmıyorsun?"

"Sana hiç yalan söyledim mi?"

"Hayır."

"O zaman?" Doğru, mantıklı düşün Mana. Aron sana ne zaman yalan söyledi? Söylemez ki o sana yalan, hiç söylemez.

Ruhumu tutsak alan kuşkuların zincirleri kırılmasalar da eskisine nazaran gevşemişlerdi. Delirmediğine dair ondan başka şahidim yoktu bu yüzden ona inanmaktan başka çarem de yoktu. Yine de bu durum beni aynı kapıya çıkarıyordu; mahlukat vardı ve beni içimde bir yerde bekliyordu.

"Uyursam beni bulur."

"Peki ya seni koruyacağımı söylersem?" Pozisyonumuzu bozmadan başımı çevirip ona baktığımda yakınlığımızdan dolayı bir an için kalbim teklemişti. Bakışlarım dudaklarına düşmüş ama anında gözlerine tırmanmıştı.

Beni öpmesini istiyordum.

"Nasıl yapacaksın?"

"Ben bir Tanrıyım, benim gücüme boyun eğmeyecek kimse yok. Onun sana nasıl bir bağla bağlandığını bilmediğimden müdahale edemiyorum çünkü ona vereceğim zararla sana da zarar verebilirim bu alabileceğim bir risk değil. Yine de bu üzerinde hiç hükmümün olmadığı anlamına gelmez. Uyuduğun süre boyunca seni ondan uzakta tutacağım."

Yanımda kalacaktı.

"Şimdi uslu bir kız ol ve biraz uyumayı dene tamam mı?"

Başımı sallayarak "Tamam." dediğimde dudakları yukarı doğru kıvrılmış ardından eğilerek alt dudağımı dudaklarının arasına alarak emmişti. Bu hareketi anında kasıklarıma bir darbe indirmişti. Öpücüğü uzatmadan geri çekilerek "İyi uykular öpücüğü, istiyordun değil mi?" deyince kızaran yanaklarımı fark etmesin diye hızlıca önüme dönmüştüm.

Anlamıştı.

Arkamdan gelen kıkırtısını duymazdan gelerek göğsümde çırpınan kalbimle birlikte gözlerimi yumdum.

"Uyandığında yemek yiyeceksin." Beni düşünmesinin verdiği mutlulukla gülümsedim ve koynunda uyuyakaldım.

•

"Sikerim sizin yapacağınız işi! Ulan onca eğitim, onca tatbikat nereye gitti? Sarayın içerisine kadar şeşe atası giriyor, kapıya muhafız olarak

diktiğimiz heriflerin ise bundan haberi olmuyor!"

Odama kadar ulaşan gür ses beni uykumun en tatlı yerinden sıçratarak uyandırmıştı. Hala uyku sersemi olduğumdan neler olduğunu kavrayamadığım için sağıma soluma bakıp beni uyandıran kişinin kim ya da ne olduğunu arıyordum.

"Kesin lan aval aval bakmayı da biriniz bu saçmalığın nasıl gerçekleşebildiğini bana açıklasın!" Sarayı inleten ses tekrar odaya dolarken bu sefer uykum tamamen açıldığı için kimin bağırıp çağırdığını net olarak algılamıştım.

Ragnardı.

Sabah sabah derdi neydi bu adamın?

Uyumaya geri dönmek için sızlayarak bana yalvaran bakışlarımı üst üste kapatıp açarak komodinin üzerindeki saate çevirdim.

12.16

Peki, çokta sabah sayılmazmış.

Leylaklarımı saatin üzerinden alıp tekrar yatağa çevirdiğimdeyse yalnız olduğumu fark etmiştim. Yatağın boş tarafı, uykusuz ve yorgun geçen günlerin ardından zar zor uyumaya fırsat bulup bölünen uykum kadar hazin hissettirmişti.

Halbuki ben uyanana dek yanımda kalacağını söylemişti.

Elimi yattığı tarafın üzerinde gezdirdim, çarşaf ılıktı. Demek ki gideli daha çok olmamıştı.

"Sizin ihmalkarlığınız yüzünden kaç kişi öldü biliyor musunuz? Verilen kayıpların sorumluluğunu nasıl almayı düşünüyorsunuz it herifler!"

Eh nereye gittiğini tahmin edebiliyordum.

Yataktan kalkarak kapıya gidip kolu indirince kolayca açılan kapıyla birlikte kaşlarım çatılmıştı. Kapının kilidini Aron çıkarken açmış olmalı. Kendimi odama kapattığımdan beri üzerimi değiştirmediğimden iki gün önce giydiğim kıyafetler üzerimdeydi. Elbisem biraz kırışsa da çok önemsemedim. Gidip neler olduğunu öğrendikten sonra gelip üzerimi değiştirirdim nasıl olsa.

Odadan çıkıp koridorda ilerlerken nerede olabileceklerini düşünüyordum. Aklıma ilk Aronun çalışma odasına bakma fikri gelmişti.

Genelde saray işleri orada tartışılıyordu.

Hazır bir şekilde nöbet bekleyen zırhlı muhafızların yanından geçip giderken hepsinin üzerindeki kara bulutları fark etmemek elde değildi.

Ragnar muhafızları ağır sözlerle yerden yere vururken buna kulaklarıyla da olsa şahit olmak pek hoş bir deneyim olmasa gerekti.

Yolumu boşuna uzatmamak için içlerinden birinin yanına giderek "Neredeler?" diye sorduğumda "Taht odasındalar hanımım." yanıtını almıştım. Daha önce taht odasına gitmediğimden kendi başıma ararsam kesinlikle kaybolurdum.

"Bana yolu gösterir misin?"

Muhafız görev yerini kafasına göre terk edemeyeceği için diğer muhafıza bakarak onay aldıktan sonra "Önden buyurun." diyerek geçmem için beklemişti. Yürürken her zaman benden bir adım geri de durmaya özen gösteriyordu. Taht odasına doğru giderken ara ara öfkeden ateş püsküren Ragnar'ın bağırtılarını işitiyorduk. Sadece muhafızlar değil, saraydaki görevliler ve hizmetçilerde tedirgindi. Ne yapmışlardı da Ragnarı bu kadar çileden çıkarmışlardı acaba? Normalde de agresif bir adamdı ama ilk kez bu denli sinirlendiğini görüyordum.

"Derdi ne bunun?" İstemeden düşüncemi sesli dile getirdiğimde bana kılavuzluk eden muhafız "Hak ettiler hanımım." diyerek Ragnar'ın tarafını tutunca ilgim ona kaymıştı.

Muhafızda ondan açıklama yapmasını beklediğimi anlayarak hızlıca olanları anlatmaya başladı. "Şeşe kuşlarının saldırısının arkasındaki fail ölü bir şekilde ele geçirildi. Halktan birileri cesedi bulduğundan bizden biri sanarak şifahaneye götürmüş. Cesetler ailelerine teslim edilmeden önce hekimlerin kontrolünden geçerek Su Tanrısına verilecek rapor için isimleri defterlere kaydedilir. Oradaki hekimler cesedi incelerken bunun şeşe kuşları yüzünden gerçekleşen bir ölüm olmadığını fark etmişler."

Kendi sorunuma o kadar derinlemesine dalmışım ki şeşe kuşlarının saldırısını tamamen unutmuştum.

Muhafızdan daha çok bilgi edinebilmek amacıyla "Nasıl ölmüş ki?" diye sordum.

"Şeşe atasının ruhu yenilmiş."

Ruhu mu yenilmiş? Tüylerim adamın ölüm şekli yüzünden kaparsa da dışarıya sadece çatılan kaşlarım yansımıştı.

"Bir insanın ruhunun yenildiği nasıl anlaşılır?"

"Gözlerden hanımım. Bir insanın ruhu yenilirse göz bebeklerinde bedenden zorla çekilen ruhun kalıntıları birikir. Bu da irisin üzerinde perdeye benzer bir beyazlık yaratır tıpkı katarak gibi."

Tarif ettiği tarzdaki görüntüyü gözümde canlandırabilmiştim. "Ruhu çekildiği için mi cesedin şeşe atasına ait olduğuna karar verdiniz?"

"Bulunan deliller yalnızca bundan ibaret değil hanımım. Asıl karar cesedin gözleri incelendiğinde verildi. Şeşe anası veya şeşe atası olan kişilerin göz bebeklerinde tıpkı o kuşların gözlerindeki gibi siyah benekler bulunur. Bu benekler şeşe kuşlarının gözlerini büyüleyen lanetin özleridir. Bu yüzdendir ki şeşe anası ya da atası diğerleri tarafından fark edilmemek için gözlerine bağlı bir tülbentle gezerler. Bulunan cesedin gözlerindeki kalıntı temizlendiğinde irislerinde bu benekler bulunmuş."

Duyduklarıma inanamamıştım. "Cesedin gözlerinde biriken ruh kalıntısı nasıl temizlenmiş olabilir ki?" Ruh ne zamandır elle dokunulabilen bir şeydi?

"Bunu ne hekimler ne de bizden biri yapabilir. Efendi Aron cesedi detaylıca incelemesi için büyü birliğinden birilerini gönderdi. Onlar genelde bu tür olaylarla ilgilendiklerinden birikintiyi temizleyip cesedin asıl gözlerini ortaya çıkarabilmişler."

Aron onca işinin arasında birde benim için uğraşmıştı.

Uykusuz olduğu halde uyuyabilmem için kendi uykusundan feragat ederek başımda beklemişti.

Acaba hiç dinlenebilmiş miydi? Azıcıkta olsa uyuyabilmiştir umarım.

"Komutan Ragnar olanları duyunca çıldırdı tabii. Şeşe atası kimseye fark ettirmeden ilk önce saraya sızmış sonra da yine kimseye gözükmeden kaçmıştı. Öldürülmesinin ardındaki kişiyse cesedini bizimle alay edermişçesine göze çarpacak bir yere attırmış. İhlaller yapılırken sınır muhafızlarının, geçiş kapılarından sorumlu muhafızların ruhu bile duymamış."

Benim aklım Aron'a giderken muhafız olanlar yüzünden canı sıkılmış bir halde duyduklarını aktarmaya devam ediyordu. Söylediklerinin arasında aklımı kurcalayan bir yer vardı. "Şeşe atasının dışarıda öldürüldüğüne nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" Şehirde de öldürülmüş olabilirdi fakat muhafız kesin olarak burada öldürülmediğini söylüyordu.

"Burada öldürülmüş olamaz çünkü ruh yiyen hiçbir tür Su Tanrısının topraklarında yaşamıyor. Üstelik içeriye bu türden birini sokmaktansa öldürülecek kişinin sınır dışına çıkarılması daha kolay." İşte şimdi her şey yerli yerine oturmuştu.

"Ölü sayısı çok mu?" Muhafız üzgün bir şekilde başını olumlu anlamda sallayarak "Efendi Aron hemen müdahale etse de kuşların sayısı çok fazlaydı. Saraya yakın şehirlerde ölü sayısı üç basamaklı sayılara erişmedi

lakin sınır şehirlerinde sayı umduğumuzdan fazla çıktı. Komutan Ragnar getirilen rapordaki toplam sayıyı görünce çok kızdı."

Hak ettiler demesinin sebebi de buydu.

Muhafızın yaşanan hadiseler hakkında anlatacaklarını bitirmesiyle taht odasına varışımız aynı ana denk gelmişti. Taht odasına giden koridorun diğer koridorlardan daha geniş bir alana sahip olmasına rağmen burada sadece tek bir kapı vardı. Yolun bitimindeki devasa kapı iki kanatlıydı. Yüzeyine ise sarayın diğer kapılarında olduğu gibi lotus çiçeği işlenmişti.

Üzerinde hizmetçi kıyafetleri olan kadının, kapının bir kanadını hafifçe aralamış gizlice içeriyi gözetlediğini görerek şaşırmıştım. Daha da absürt olanı kapı nöbetçilerinin kadının uygunsuz davranışına ters bakışlar atmasına rağmen ona engel olmayışlarıydı. Eh hizmetçilerin arasında bu gibi bir toleransa sahip tek kişi vardı; Saya. Nedeninin ne olduğunu bilmesem de saraydaki konumu üç yardımcı komutandan aşağı değildi.

Muhafızlar beni fark ettikleri anda önlerine dönerek daha dik bir duruş sergilediler. Saya ise endişeden tırnaklarını yiyecek raddeye geldiği için çevresinde olup bitenden haberi dahi yoktu. Omzunu dürtüklediğim gibi irkilerek bana dönmüş ardından gözlerini pörtleterek "Hanımım--" diye bağıracakken son anda avucumu ağzına kapatmıştım.

Parmağımı dudağımın üstüne götürerek "Şhii, sessiz ol. Yakalatacaksın bizi!" diyerek onu uyardığımda konuşamadığından anladığını göstermek için hızlıca başını aşağı yukarı sallamıştı. Elimi ağzının üzerinden çektiğim gibi neredeyse soluk almadan beni soru yağmuruna tuttu.

"Hanımım kaç gündür neden odanızdan çıkmıyorsunuz? Ne kadar endişelendiğimden haberiniz var mı? Yanınıza gelmek istesem de her seferinde efendi Aron tarafından durduruldum! Ondan izin almadığım müddetçe kendi başıma hareket edemeyeceğimden günlerce gözüme uyku girmedi! Hasta mı oldunuz? Size iyi bakamadım diye mi--"

Elimle tekrar ağzını kapatsam da susmak yerine homurdanmaya devam etti.

"Hasta falan değildim tamam mı? Olanlarda senin bir suçun yok. Söz veriyorum daha sonra sana neler olduğunu anlatacağım ama şu anda mühim olan ben değilim. İçeride neler oluyor?"

Saya bileğimi tutarak elimi aşağıya indirdi. Bal rengi gözlerindeki endişe o kadar yoğundu ki herhalde Ragnar çoktan kafa kesmeye başladı diye aklımdan geçirmiştim.

Panikle fısıldayarak "Hanımım çok öfkeli." dedi.

"Taht odasına gelişini görmeliydiniz. Normalde sabırlı birisi ama bugün kan dökeceğini gözlerinde gördüm. Tamam, kızmakta sonuna kadar haklı lakin biri onu durdurmazsa muhafızlar ciddi anlamda zarar görebilir." Bana resmen yavru köpek bakışları atarak lütfen yardım edin diyordu. Bir, iki kırık çıkıktan bir şey olmaz desem de söz konusu olan kişi beyaz şeytan lakaplı adam olunca bu işin yalnızca bir, iki kırık çıkıkla kalmayacağını biliyordum.

Aklımda ne yapabileceğimi tartarken "Aron nerede?" diye sordum.

"O da içeride."

Öyleyse Ragnar taht odasında kırmızı rengini görmüş bir boğa gibi pervasız davranışlar sergiliyor olduğu halde Aron duruma müdahale etmemiş. Eğer durum Saya'nın dediği kadar tehlikeli bir hal almış olsaydı Aron sessiz kalmazdı. Muhakkak bir şey planlıyor olmalı. Belki de Ragnarın muhafızların üzerinde öfkesini atmasına müsaade ederek onlara göz dağı vermeye de çalışıyordu. Gerçi mevzu bahis Su Tanrısıyla ne düşündüğünü ondan başkası bilemezdi.

"İlk önce sakin kalıp durumu gözlemleyelim. Eğer işler çığırından çıkarsa olaya el atarız."

Saya minnettar bir biçimde "Teşekkür ederim hanımım." derken biraz daha rahatlamış görünüyordu. Muhtemelen burada dört dönerken hiçbir şey yapamadığı için kendine epey yüklenmişti.

"Çok fazla endişeleniyorsun. Ragnarın öfkesinden gözü dönse de kontrolü kaybetmeyeceğini biliyorsun Saya." O basit bir adam değildi. Kaldera'nın yardımcı komutanıydı. Bu rütbeye yükselebilen kişi her yönden kendini eğitmiş, demir gibi bir iradeye sahip olmalıydı.

Saya hüzünle bakışlarını aşağıya indirerek dudağının kenarını ısırdı. Sanki Ragnar hakkında konuşmak onun için zordu. "Çünkü pişman olacak. Ragnar herkese despot tarafını gösterse de aslında merhametli bir adam. Bazen eğitim çıkışlarında karşılaştığımız olurdu. Bir, iki sefer sinirine yenik düşüp adamlarına vurduğunu gördüm ama bunu yaptıktan hemen sonra daha çok sinirlendiğini fark ettim. Çaylaklara değil kendine sinirlenmişti, vurduğu için. Bunu yaptığı her seferde pişman olmuştu. Şimdi de öfkesi yüzünden tekrar pişman olmasını istemiyorum çünkü pişman olacağını biliyorum hanımım."

Ragnar'a karşı olan duygularını basit bir hoşlantı sanmıştım ama bundan çok daha fazlasıydı. Ragnar çocuk değildi, koskoca adamdı haliyle kendi başının çaresine de bakabilirdi ama Saya hisleri yüzünden bunu göremiyordu.

Yine de sevdiği adamın iyiliğini düşünen bu hali çok tatlıydı.

Tam bu meselenin onun korktuğu kadar büyümeyeceğini dile getirecekken içeriden gelen kemik kırılma sesinin hemen ardından biri acıyla inlemişti. Saya ile birlikte telaşla önceden araladığı kapıdan içeriye baktığımızda muhafızlardan birinin yere düşmüş, kan fışkıran burnunu tuttuğunu görmüştüm.

İçeri girmek için ileriye atılacakken yerin altındaki devasa karaltının canlanarak hareket etmesiyle birlikte donakalmıştım. Girdiğim şok yüzünden gerçekleşmek üzere olan kıyamet tamamen aklımdan uçup gitmişti. Gözlerimle devasa karaltıyı takip ettiğimde bunun bir kuyruk olduğunu seçerek afallamıştım. Karaltı kuyruğunu oynatarak suyun içerisinde yüzüp duruyor arada etrafında dönüyordu.

Bu şey bir balinaydı.

Aman Tanrım. Taht odasının altında bir balina yüzüyordu!

O şey gerçek miydi?

Taht odası Ragnarın gazabından daha çok ilgimi çekince kapıya biraz daha yaklaşarak içeriyi incelemeye başladım. Gördüğüm her bir ayrıntı nefesimi kesecek cinstendi. Zemin, tavan, duvarların hepsi camdı. Sanki su sarayında değil de denizin dibinde gibiydik. Su halkı burada olanları merak ettiğinden cam duvarların önünde durup içeriyi izliyorlardı. Ne kadar dalgın olursam olayım başından beri burada oldukları halde onları fark edemediğime inanamıyordum.

Deniz atları, deniz adamları, deniz kızları, sirenler, Typhonlar, dev ahtapotlar, su iyeleri ve daha adını bilmediğim nice canlı vardı. Deniz anaları ise sürü halinde tavanda geziyorlardı. Taht odası gündüz vakti olduğundan ışıklandırılmaya ihtiyaç duymasa da parlak mercan ve bitki türleri rengarenk ışıklarını içeriye yansıtıyordu.

Dilim tutulmuştu.

Antik kültler suyun bir ruhu olduğuna inanırlardı. Yüzyıllar boyunca kutsal sayılan birçok unsur olmuştu ancak su neredeyse her inançta kutsal olarak kabul edilmişti. Çünkü su varoluşun kaynağıydı.

Bütün bu varoluşa hükmeden kişi ise Su Tanrısıydı.

Tüm azametiyle orada oturuyordu; tahtında.

Kaç basamak olduğunu sayamadığım geniş merdivenlerin üzerine yine camdan bir platform inşa etmişlerdi. Platformun kenarları ön kısım hariç korkuluklarla çevrelenmişti. Korkuluklara işlenmiş mavi tüller asılmıştı. Aynı tüller taht odasını ayakta tutan sütunlara da dolanmıştı. Buzdan oyularak yapılmış gibi duran görkemli tahtının arkasında lacivert bir bayrak asılıydı.

Bayrağın üzerinde ise Su Tanrıları arasında nesilden nesle aktarılan üç dişli yabanın resmi vardı.

Tahtın iki kenarına boyları üç metreyi aşan iki heykel yerleştirilmişti. Belden yukarısı insanken belden aşağısında kuyrukları vardı ancak kuyrukları deniz kızları ya da sirenlerinki gibi pullu değildi. Yüzgeçleri vardı; onlar köpek balığıydı.

Suyun Gardiyanları.

Bu ırk su da yaşayan canlıları korumakla yükümlülerdi.

Aron'un tahtının arkasına bakan camda da yalnızca onlar duruyordu.

Suyu korudukları gibi Aronu da koruyorlardı.

Taht odası olarak adlandırılan yerler fiilen Tanrıyı yansıtır. Buraya gelirken içeride Su Tanrısını temsil edecek eşyalar, nesneler, semboller görmeyi elbette bekliyordum ama bu yer... beklentilerimi aşmıştı.

Ragnar burnunu kırdığı herifin hemen önünde dikilerek ona aşağılayacağı bakışlar atarken aynı bakışları diğerlerinin üzerine de çevirdi. "Ben burada sizi evire çevire dövüp kemiklerinizi kırsam da en fazla üç ay yatalak kalırsınız. Siz iyileşmesine iyileşirsiniz de ölenlerin aileleri sizin kadar şanslı olmayacak! Yaptığınız ihmalkarlık yüzünden kalplerine düşürdüğünüz ateş sonsuza kadar onları yakacak, bunun sorumlusu sizsiniz! Koruyamadınız! Siz, size emanet edilen halkı korumakta başarısız oldunuz!"

Karşılıklı olarak dizilmiş iki yüzden fazla muhafız vicdan azabından belki de utançtan önlerine eğdikleri başlarını bir an olsun yerden kaldırmıyorlardı. Ragnar az bile söylemişti. Dünya acımasız bir yerdi. Evdeki kayıp evin temelini ayakta tutan kişiyse sonuçları bütün aileyi etkilerdi. Aron'un saldırıda hayatlarını kaybeden kişilerin ailelerine yardım edeceğine itimadım tamdı lakin ya başlarındaki Tanrı gaddar biri olsaydı? O zaman onların elinden kim tutacaktı?

Küçük yaşta öksüzlüğün ne olduğunu, bir başına kalmanın nasıl çaresiz hissettirdiğini deneyimlediğimden muhafızların yaptıkları ihmalkarlığı affedemiyordum. Belki benim durumum farkıydı ancak sonuçları aynıydı. Eğer köyümün reisinin hanımı acıyıp beni evlatlık olarak almasaydı bir yerde açlıktan ölebilir ya da karnımı doyurmak için çalarken bir köşede öldürülebilirdim. Bunlar en hafifiydi, başıma gelebilecek kötülükleri saya saya bitiremezdim.

"Bu kadar yeter." Aronun buz üfüren sesi taht odasını silip süpüren bir rüzgâr dalgası yarattı. Kükreyen rüzgâr saniyeler içerisinde tüm odayı arşınlayıp araladığımız kapının açıklığından dışarı taşarak benim ve Saya'nın

saçlarını geriye doğru savurmuştu. Yüzüme çarpıp geçen soğuk rüzgârın beyaz bir buhar olarak gözükmesinin sebebi içinde buz kristalleri barındırmasındandı. Sıcak nefesim dışarıya duman şeklinde çıkarken Saya soğuk yüzünden kollarını birbirine dolamış tir tir titriyordu.

Kimse kılını kıpırdatamamıştı.

Muhafızlar deminden beri kendilerine sürekli bağırıp çağıran Ragnarın sözlerinin altında kalarak mahcup dursalar da Aronun sesini duydukları gibi bu mahcupluk yerini derin bir korkuya bırakmıştı.

Hepsinin beti benzi atmıştı.

Bakışlarımı dışarıda olanları izleyen deniz halkının üzerinde gezdirdim. Çoğu Su Tanrısına çekinerek baksa da büyük bir kesim efendilerini kızdırdıkları için muhafızları parçalamak istercesine bakıyorlardı. Özellikle de köpek balığı soyu... Tahtın arkasından muhafızlara attıkları bakışlar bir katilin bakışlarıyla kapışabilirdi.

Zaten ırkları gaddarlıklarıyla ünlüydü.

Aron tahtında otururken görkemli bir duruş sergilese de taht odasına gelişimden bu yana elini alnına götürmüş sertçe sıkıp duruyordu. Uzun zamandır uyumadığı için başının ağrıdığı aşikardı. Uykusuzluk yüzünden kafasının patlaması yetmiyormuşçasına birde bunlarla uğraşıyordu.

Elini alnından çekerek donuklaşan bakışlarını muhafızların üzerine çevirdi. "Size verilen emir neydi?" Aronun bakışlarıyla üzerlerinde hissettikleri baskının arttığı acıyla yüzlerini buruşturmalarından anlaşılıyordu. Biz taht odasının dışında kaldığımız için bu baskıyı hissedemiyorduk. Muhafızlar zorlanarak hep bir ağızdan "Sınırı koru! Geçiş kapılarını koru! Halkı koru!" diye bağırdılar.

Duygulardan arınmış kehribarlar düz bir ifadeyle muhafızları izlemeye devam ederken "Sınırı koru ki halkı koruyabilesin, geçiş kapılarını koru ki halkı koruyabilesin, halkı koru ki gülümsemeleri koruyabilesin. Sonuç olarak hepsi aynı yere çıkıyor; *halkı koru.* Tek bir emir... Siz size verilen tek bir emiri yerine getirmekten acizsiniz." dediğinde muhafızlar bir anda dizlerinin üstüne çökerek Arona doğru yere kapaklanmışlardı. Alınlarını öyle sert yere vurmuşlardı ki bazılarının başlarına aldıkları darbe yüzünden kafaları yarılmıştı.

İki grubun liderleri sırasıyla emirleri altındaki muhafızlar adına konuşmaya başladılar.

"Merhametinize sığınıyoruz efendim! Yaptığımız gafın hiçbir telafisi olamaz!"

"Yalvarırız cezalandırın bizi!"

Rütbelilerin sesleri muhtemelen Aron'u hayal kırıklığına uğrattıkları için konuşurken azaptan kıvranıyorlardı.

Su Tanrısının gözlerindeki deniz çalkanarak şaha kalkarken gözleri altın sarısı renginde parlamaya başladı. "Siz benim halkımı tehlikeye attınız." Gözlerinin içindeki dev dalgaların birbirleriyle çarpışarak çatışmalarını izlerken deminden beri halkı için konuştuğunu fark etmiştim.

Onun korunmaya ihtiyacı yoktu.

Onun isteği halkının korunmasıydı.

Gözlerimi görkeminden alamıyordum.

Su Tanrısı... bu şekilde anılmaya öyle layıktı ki.

Su halkı Aronun içinde kopan deniz fırtınası yüzünden etraflarına tedirgin bakışlar atıyordu. Muhtemelen Su Tanrısı öfkelendiği için su ona tepki veriyordu ve deniz halkı da bunu hissediyordu. Muhafızlar cezalarının ölüm olsa dahi kesilmesini beklerken büyük bir teslimiyet içerisindelerdi. Kısasa kısas olarak ölümü hak etseler de işler bu şekilde ilerlerse Aron halkı tarafından *korkunun varlığı* olarak görülmeye başlanabilirdi.

Onun bu şekilde görülmek istemeyeceğini bildiğimden dudaklarımı kıpırdatarak "Onlarda senin halkından." dediğimde Saya şaşırarak bana baktı. Kapı muhafızlarının da gözlerini üzerimde hissediyordum.

Fısıldadığım halde beni duymasını istediğim kişiye sesimi duyurabilmiştim. Aron altın sarısı renginde parlamaya devam eden gözlerini direkt gözlerimde buluşturdu. Kapı aralığından birbirimize bakarken gözlerini kapatarak derin bir nefes alıp verdi. Onun gözlerini kapatmasıyla içerideki kargaşa anında dinmişti.

Denizde sakinleşmişti.

Kaşlarını çattı. "Görevlerinizden alındınız. Emirlerimi yerine getirecek kapasiteye ulaşana dek bir daha gözüme gözükmeyin."

Muhafızlar hayatta kalmalarının şaşkınlığıyla hala yere kapaklanmış vaziyette beklerlerken Ragnar'ın "Kalkın ayağı!" diye bağırmasıyla anında yerlerinden kalkarak telaşla hizaya geçtiler. Beyaz şeytan onlara çeşitli işkenceler vaat eden bir gülümsemeyle bakarak parmaklarını kütürdeyip "Siktirin gidin eğitim alanına sizi şöyle güzel bir elden geçirmemin vakti gelmiş!" dedi.

Saya yutkunarak "Ölümün kulağa daha güzel geldiğini önümüzdeki şu birkaç günde öğrenecekler." deyince kendimi tutamayarak gülmüştüm.

Leylaklarımı kapı aralığından içeriye çevirdiğimde Aronun beni izlediğini gördüm. İlk şaşırsam da sonradan ona gülümsedim. Benim gülümsememle birlikte bakışları dudaklarıma düştü. Ve öylece gülümsememi izledi...

•

Sarayın ana kapısına giden su yolunda şahane bir lotus koyu vardı. Koy boyunca açan lotus çiçekleri o kadar güzel bir manzara oluşturuyorlardı ki ressam olsaydım saatlerimi orada geçirerek bu görüntüyü tabloya dökerdim. Kaldera'nın hanımı olarak saraydan sık sık dışarı çıkma iznim yoktu. Sarayda elbette tutsak değildim, sadece Aronun o kadar çok düşmanı vardı ki uzun süre ortalıktan kaybolursam ülke genelinde kriz çıkabilirdi.

İçimizdeki hainlere vereceğim fırsattan bahsetmiyordum bile.

Bilhassa Hanedan üyeleri. Şu sıralar sessiz olsalar da bu sessizliğin fırtına önceki sessizlik olmasından endişeleniyordum.

İç çekerek çatalımı ağzıma götürdüm. Lotus koyuna gidemediğimden bende saray bahçesinin içindeki küçük göle gelmiştim. Bu göl çiçek bahçesinin biraz daha uzağında kalıyordu. Gölün içi lotus çiçekleriyle dolu olduğu için bana koyu hatırlatmıştı. Bende yemeğimi burada yemeye karar vermiştim.

Sabahın erken saatlerinde yağan kar durmuştu. Çimenlerin üzeri hafiften karla örtülmüş olsa da pek tutmamıştı. Bakışlarımı gökyüzündeki grimsi bulutlara çevirdim artık kış geldiği için sık sık kar görecektik. Her ne kadar kar görmeyi sevsem de kış geldiği için göldeki lotuslar solarlarsa üzülürdüm.

Aronun muhafızlara verdiği cezadan sonra Saya beni çekiştirerek odama sokmuştu. İlk önce sıcak bir banyo yapmış sonra da kıyafetlerimi değiştirmiştim. Olanları üstün körü de olsa Saya'ya anlatmayı unutmamıştım tabii. Duydukları yüzünden ne diyeceğini bilemese de beni teselli ederek bu konu hakkında Arona güvenmemi söylemişti.

Ettiğimiz sohbetin ardından iyiden iyiye acıktığım için artık bir şeyler yemem gerekmişti. Bende Saya'dan gördüğüm gölün kenarına masa kurulmasını istemiştim. Başta soğuk olduğu için mırın kırın etse de sonradan bana kalın kıyafetler giydirerek bir de omuzlarına kürk atınca söylenmeyi bırakmıştı.

Mahlukatın varlığını uyuduğum andan beri çevremde hissetmiyordum. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey olduğunu bilmesem de en azından 7/24 gözetlenmediğim için seviniyordum. O şeyin varlığını sezmek bizzat görmekten daha beter beni geriyordu.

Düşüncelerim yüzünden çatalımla yemeğimi didiklerken birden yanağımda hissettiğim dokunuşla irkilerek üzerime gölgesi düşen adama baktım.

Elinin tersini yanağıma sürterken "Üşümüşsün." dedi. Kalbimin bir saniye içinde olsa durduğunu o kadar net hissetmiştim ki... O bir saniye bana tarifi imkânsız bir acı vermişti.

Ne ara gelmişti?

Benim bir şey dememe kalmadan karşımdaki sandalyeyi çekerek oturdu. Masadaki yemekleri incelerken "Seni ısıtamam biliyorsun değil mi?" deyince nefesim soluk boruma kaçmışçasına tıkandım, boğulduğumu hissediyordum. Bu adam bugün beni öldürmeye ant falan mı içmişti?

Yemeklerde gezen bakışlarını gözlerime çevirerek "Sabahta ayakların soğuktu. Taht odasına gelirken çıplak ayaklarına ayakkabı geçirmeyecek kadar aklının nerede olduğunu bilmesem de niyetinin ateşli hastalığa kapılmak olmadığını umuyorum." deyince görmüş olmasının verdiği utanç yüzünden bakışlarımı ondan kaçırıp su bardağına uzandım.

Saya fark etmese ben fark etmezdim bile. Birde bu yüzden iki saat başımda dırdır etmesini dinlemiştim.

Sorusundan kaçındığım için dudağının bir köşesi yukarı doğru kavis çizmişti.

"Ne oldu dilini mi yuttun?" Resmen benimle uğraşıyordu. Üstelik günlerdir ne halde olduğumu bilirken. Bakışlarımı kızarık gözlerinde gezdirerek "Ne zaman uyuyacaksın?" diye sorunca bu sefer şaşırma sırası ona geçmişti.

Garipti. İkimizde birbirimiz için kaygılanıyorduk tıpkı... *karı koca gibi.*

İçimi kıpır kıpır eden bu düşünceye ters ters baktım.

Aronla böyle olmayı sevdiğimi itiraf etmek istemiyordum çünkü böyle hisseden tek kişi olduğumu biliyordum.

"Fırsat bulur bulmaz." Niyeyse bir süre daha o fırsatı bulamayacak gibisin. Kehribarlar yeniden yemeklere düşünce "Aç mısın?" diye sordum.

"Dayanabilirim." Kaşlarımı çattım, ne demek dayanabilirim? Sarayda onca hizmetçi vardı yemek söylemek bu kadar zor olmamalı. Bu adam cidden hiç kendi canını düşünmüyordu. Sinirlendiğim için bu kadar cüretkâr olduğumu biliyordum. Elime çatalımı alıp yemeğe daldırdım. Ardından boştaki elimi yemek düşmesin diye çatalın altına tutarak yemesi için ona uzattığımda hiç yadırgamadan ağzını açarak yemeği yemişti.

Yemeği çiğnemesini izlerken ne yaptığım aklıma dank edince afallamıştım.

Benim çatalımdan yiyordu, tiksinmemişti.

Aptal mıyım neyim nesi bu kadar hoşuma gidiyordu?

Göğsüm aldığı darbelerle uyuşurken bozuntuya vermeden onu yedirmeye devam ettim. Bu sırada daha fazla etkilenmemek için uzun zamandır merak ettiğim soruyu sordum. "Neden sarayın her yerinde Lotuslar var? Çiçek olarak bakılmasını anlıyorum elbette ama sence de biraz abartılmamış mı? Kapıların üzerlerine bile oyulmuşlar."

Dilimi ısırdım, keşke sormasaydım. Belli etmemeye çalışsa da keyfi kaçtığından durgunlaşmıştı. Bakışlarını gölde süzülen lotusların üzerinde gezdirerek kısaca "Onları görmeyi seviyorum." dedi. Bunu demesiyle birlikte Lotusları önceki Su Tanrılarının değil de onun benimsediğini anlamıştım.

"Lotuslar genel olarak duruluk ve saflığın simgesi olarak görülürler."

"Başka anlamları da mı var?"

"Evet, renklerine göre de anlamları değişiyor. Beyaz lotuslar zihin saflığı ve huzur anlamını taşır, pembe olanları aydınlık; kırmızıları sevgi ve merhamet, mavileri bilgelik, mor lotuslar ise öğretici anlamı taşır. Buraya sık sık gelmelisin."

"Neden?"

"Etraflarına yaydıkları koku zihnini yatıştırır." Buraya geldiğimden beri ferahlamış hissetmemin çiçeklerin kokusuyla bir alakası vardı demek. Ağzını arayarak "Peki ya senin için hangi anlamı ifade ediyorlar?" diye sorduğumda niyeyse cevabını beklerken gerilmiştim.

Bir şey demeden lotuslara bakmaya devam etti. Baktıkça kehribarlarındaki ışık sönüyor gibi olduğundan kalbim boğazımda atmaya başlamıştı.

Sanki o çiçeklere bakarken acı çekiyor gibiydi.

Sandalyesinden kalkarken "Hiçbiri." deyince ona inanmadım.

Lotus çiçeklerinin gizli bir anlamı daha olmalı.

Bana söylemek istememişti.

"Artık gitmeliyim, Saya'ya sana biraz daha yemek getirmesini söylerim."

"Aç değilim." Sesim sinirli çıkmıştı. Neye bu kadar sinirlenmiştim? Bana boş bakışlarıyla baktığı için mi? *Az önceki bakışlarını istiyordum.* Bana hep öyle bakmalıydı aksi kabul edilemezdi.

Bana aldırmayarak "Nasıl istersen." deyip gitti.

•

Somurtarak saraydan içeriye girdim.

Lotuslarla ilgili konuşmamız yüzüme Aronla ilgili doğru düzgün hiçbir şey bilmediğim gerçeğini vurmuştu. Benim aksime diğerleri onun hakkında iyi kötü bir şeyler biliyordu. Bunun nedenini uzun zamandır Aronun yanında olmalarına bağlıyordum yine de içimdeki bu kıskançlık hissine engel

olamıyordum. Aron onlara gidip geçmişini anlatmamıştı, onlar şahit olmuşlardı fakat bu benim için yeterli bir bahane değildi.

Ragnardan pek emin olamasam da gidip Towa ya da Saya'ya Aronun geçmişi hakkında sorular sorsam bana bir şeyler çıtlatırlardı kesin ama ben bunu istemiyorum.

O anlatsın istiyordum.

Belki de artık onun içinde bir yere sahip olmak istiyordum.

Gölün oradaki yakınlığımız Aronun tekrar duvarlarının arkasına çekilmesiyle yerle yeksan olmuştu. Ofladım. Bu adamla nasıl iletişime geçmem gerektiğini hala çözememiştim.

"Siktir gelmiş bana kötü ruhlu, kışkırtıcı, günaha ve suça teşvik eden Atenin soyundan bahsediyorsun! Delirdin mi sen?"

"Bunun sadece bir olasılık olduğunu söylüyorum. Aron bize o şeyin asla iyi olduğunu söylemedi. Tam tersine kin ve nefretle dolu olduğundan emindi. Laneti hissetmiş Towa, o şey nasıl bir günah işlemişse lanetlenmiş. Bana bağırıp çağırmadan önce ilk dinle."

Towa ve Caster yine neyin kavgasını ediyorlardı? Beraber çay içmek için Saya'yı ararken onlarla karşılaşmayı beklemiyordum. Salona girmek için elimi kapının koluna atmışken adımın geçmesiyle duraksamıştım.

"Anlamıyor musun Caster! Mana o kadının soyundan geliyor olamaz!" Ne? Hangi soydan bahsediyor bunlar? Benim yüzümden mi kavga ediyorlardı?

Caster bıkkın çıkan sesiyle "Bunun olmayacağına dair kanıt sunabilir misin?" diye sorduğunda Towanın verecek bir cevabı olmadığından sesi kesilmişti.

"Bak ben Mana Ate'nin soyundan geliyor demiyorum. O kadının ölmeden önce Tanrı ve Tanrıçalara nasıl lanetler okuduğunu ve ruhu hapsedilse bile soyunun intikamını alacağına dair yeminler ettiğini biliyorsun. Her olasılığı hesaplamamız ve gözden geçirmemiz gerekiyor." İçime ekilen kuşku tohumu filizlenerek pençe şeklindeki köklerini ruhuma sapladı.

Az çok burada neler döndüğünü anlamıştım.

Aron araştırmayı tek başına yapmıyordu. Bende Towa ile Casterin taht odasındaki kargaşaya rağmen neden ortalıkta görünmediklerini sorguluyordum, bunun içinmiş.

"Tamam, lanet olsun! Bunu asla kabul etmeyeceğim ama en azından diyeceklerini dinleyeceğim. Bir ihtimal Mana Ate'nin soyundan geliyor diyelim. Ate yerin altına diri diri gömülse de hala hayatta. Sen onun bir şekilde soyuyla bağlantı kurup Mana'yı etkilediğini mi söylüyorsun?"

"Olabilir. Ate güçleri zayıflasa da savunmasız değil ve senin de dediğin gibi bir şekilde soyundan gelenlerle bağ kuruyor olabilir."

"Peki onu nasıl engelleyeceğiz? Elindeki kitapta bununla ilgili bir şeyler yazmıyor mu?"

"Ateyi hapsedenler kız kardeşleriydi; Litai'ler. Söz konusu kişi direkt Ate olmadığından Mana'nın durumuna bizzat karışamazlar lakin Ate'nin ki gibi Litailerinde soyu devam ediyor. Tek yapmamız gereken onlardan birini bulmak."

Towa sinirle iç çekerek "Sanki onları bulmak çok kolay bir şeymiş gibi konuşuyorsun." dedi.

"Dediğim gibi bu yalnızca bir olasılık. Diğer kitaplara da bakıp Mana'nın durumuyla uyan türleri bularak bir araya getirdikten sonra Aronla konuşmamız lazım."

"Caster bana dürüst ol, Mana gerçekten Ate'nin soyundan geliyor olabilir mi?"

"Bulduğumuz türler arasında en yüksek ihtimal dahilindeki seçenek Ate."

"Sikeyim! Sikeyim! Sikeyim!" İçeride her neye tekme attıysa o şey düşerek büyük bir gürültü yapmıştı.

Her duyduğum bilgi bileklerime kesikler atıyordu. Acıyor, acıdığını biliyor ama hissedemiyordum. Kesiklerin sayısı hızlıca artarken Towa'nın son sözleriyle attığı kesik içlerinde en derine inerek damarlarıma ulaşmayı başarmıştı.

Kesilen damarlarım yüzünden kan kaybediyordum.

"Eğer Mana Ate'nin soyundan geliyorsa... direnemezse... en eski çağlardan bu yana biriken o nefrete kapılırsa..." Towa söyleyemediğinden cümlesini Caster tamamladı. "Yıkım getirir. Tüm alemleri yok edecek bir yıkımın şaheseri olur ve onu bir daha Aron bile geri getiremez."

ლ Daha önce Ate'nin hikayesini duymuş muydunuz? Sizce Mana gerçekten Atenin soyundan geliyor olabilir mi?

ლ Bölüm nasıldı? En sevdiğiniz yer neresi oldu?

ლ Aronun lotuslara ilgisinin sebebi ne olabilir?

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere :*

☽ AÇIK YARANIN SESİ

Aşağıda bahsettiğim yaratıkların resimleri var. Soldaki demirkıynak, sağdaki Emegen.

Arkadaşlar yorumlarda bazen gördüğüm için son kez söylüyorum ben kitabı düzenlemiyorum kitabı komple baştan yazıyorum yani düzeltip düzeltip size bölüm atmıyorum haliyle yeniden yazmak da zamanımı alıyor.

Bölüm bildirimi almak için beni WATTPAD'den takip etmeyi unutmayın lütfen.

Kesitler, resimler, duyurular içinde İnstagram (endless_q.r), X (Endless_QR)'den takip edebilirsiniz. Linkler profilimde mevcut <3

Bölüm 8157 kelimedir.

| ﹠ Mana

Zamanın içine sıkışıp kalmış gibiydim.

Ne bir adım ileri gidebiliyor ne de geri çekilebiliyordum.

Ayaklarımın saplandığı bataklıktan çıkabilmek için debelenirken gittikçe battığımı hissediyor ama buna bir dur diyemiyordum.

Kurtuluşum olarak gördüğüm yol beni ölümüme sürüklüyordu.

Yanlıştı, biliyorum. Bir yanım söylediklerine aldırış etme diyordu öteki ise duyduğum her şeye yapışarak kendimi bana hiç olmadığı kadar savunmasız hissettiriyordu.

Karanlık bir dürtüydü bu.

Aklımla oyun oynuyordu.

"Hanımım ben size ne demiştim? Aldığım duyumlar asla yalan çıkmaz! En iyi kumaşlar burada satılıyormuş işte. Ayy şunun rengine baksanıza eminim bununla dikilecek bir elbise size çok yakışır!" Saya'nın neşesi beni mahkûm eden düşüncelerin zehrinden arındırınca elinde tuttuğu yüksek kaliteli kumaşa baktım. Bahsettiği şu duyumları kimden -kimlerden- alıp durduğunu öğrenemesem de sarayı çekip çeviren bu kızın korkunç bir bilgi ağı olduğu kesindi.

Satıcı Saya'nın ürünlerine olan ilgisinden memnun bir şekilde bize bakarken "İstediğiniz kadar kumaş ayarlayabilirim size suyun gelini. Fiyatını düşünmeyin, elbette Su Tanrısının gelinine güzel bir indirim yapacağım." derken bir yandan da göğsünü kabarta kabarta millete ondan alışveriş yaptığımızı duyuruyordu.

Karum'da gezerken uğradığımız tezgahtarlar bana adımla ya da Saya'nın dediği gibi hanımım şeklinde seslenmiyorlardı. Uzun yıllardır bir geline hasret kalmış olan halk benimle konuşurken özlemlerini gidermek istercesine sürekli kim olduğumu vurguluyorlardı.

Hepsi bana *Suyun gelini* diyordu.

Tanrıların himayesi altında yaşayanlar için bir gelinin varlığı mühimdi.

Çünkü gelinler halk ve Tanrı arasında köprü görevi görürlerdi.

Bir nevi elçi sayılırlardı.

Tanrı gelininin görevi elbette bununla sınırlı kalmıyordu. Yalnızca sarayla değil; halkın arasına karıştığımda, hanedan üyelerini karşıladığımda, şehir veya ülke dışına çıktığımda da *varlığımla* Su Tanrısını temsil ediyordum.

Ben onun yansımasıydım.

Saya satıcının dediklerini küçümsercesine burnunu kıvırdı. "Pazarlık yapmadan o kadar kumaşı satın alacağımızı sanıyorsan daha benimle tanışmamışsın demektir." Ne demek onca kumaş? Bakışlarımı tezgâha çevirdiğimde Saya'nın önünde biriktirdiği kumaş yığınını görerek gözlerimi büyütmüştüm. Hangi ara bu kadar kumaşı seçmişti?

Satıcı bu sözleri duyunca galeyana gelmişçesine gözlerini kıstı. Saya'ya pazarlıkta rakip tanımam bakışı atarken "Sıkı pazarlıkçı olduğunuza dair söylentiler kulağıma çalınmıştı baş hizmetçi." deyip anında pazarlıkçı kimliğine büründü. "Su Tanrısının gelinine indirim yapacağımı söylemiştim zaten. Yüzde yirmi! Daha fazlasını inmem. Kabul etmeyeceğinizi söylüyorsanız siz bilirsiniz tabii. İstediğiniz kadar tezgâh gezin burada benim kumaşlarımdan daha iyisini bulamazsınız. Ürünlerim en iyi pamuk tarlalarından toplanmış ipliklerle dokunup özenle işleniyor. Sadece siz değil, hanedanın kadınları da benden alışveriş yapıyor." demişti.

Diğer bir değişle onun bir kayba uğramayacağını, bizim zararlı çıkacağımızı ima ediyordu.

Orta yaşlı tezgahtarın böbürlenerek dediklerini dinlerken Saya'nın gözleri ateş saçıyordu. Satıcı gördüğü ifadeyle eğlenirken Saya taktik değiştirerek onun yöntemini kullanmaya başladı. Kibirli bir tavırla "Hanedanın kadınları mı? Sen onlarla hanımımı nasıl bir tutarsın? Karşında herhangi bir kadın

değil, Su Tanrısının gelini var! Senin kumaşından dikilen bir elbise giyerse bile minnet duymalısın." diyerek adamı azarladıktan sonra tavrını değiştirip elde ettiği fırsatı kendi lehine çevirdi.

"Kim bilir bize güzel bir indirim yaparsan belki diğer ülkelerden gelecek olan konuklara hanımımın üstündeki elbiselerin senin tezgahından alınan kumaşlarla dikildiğini çıtlatabilirim."

Tilki... resmen tilki gibiydi. Birde kendime iyi pazarlıkçıyım derdim. Bu konuda Saya'nın eline katiyen su dökemezdim.

Satıcının omuzları başta Saya'nın işin içine beni karıştırması yüzünden yenilgiyle düşse de sonradan konuk kelimesini duyunca üzerindeki hüsranı atmış ve kulaklarını havaya dikmişti.

Gözleri kazanacağı altınları düşlerken parlıyordu.

İkili en sonunda sırıtarak el sıkıştıklarında Saya beğendiği kumaşların parasını belindeki keseden ödemişti. Deminden beri kapışıp en sonunda da olayı tatlıya bağlamalarına -kurnazca da olsa- gülmeden edemedim. Garip bir şekilde satıcılar kendilerini zorlayacak şekilde pazarlık edebilen insanlarla laf dalaşına girmeye bayılıyorlardı. Tezgahtar az önce de bilerek Saya'yı kışkırtmıştı zaten. Eh Saya da bu meydan okumaya göz yumacak değildi.

Muhafızlar paketlenen kumaşları alırken Saya aldığı galibiyetin sevinciyle sırıtıyordu. Oysaki pazarlık yapmasına bile gerek yoktu. Düzinelerce kumaş alsak dahi sarayın hazinesine gedik açamazdık.

Soğuk havayı ciğerlerime çekerek gökyüzüne baktım. Öğlen saatlerinde olmamıza rağmen güneşi engelleyen gri bulutlar yüzünden dışarısı karanlıktı. Her ne kadar kışı ve karı sevsem de hava böyle kasvetli olunca içim sıkılıyordu. Caster ve Towa'nın konuşmasına kulak misafiri oluşumun üzerinden günler geçmişti. Bu süre zarfı içinde mahlukatı ne görmüş ne de çevremde varlığını hissetmiştim. Sinsi bir yılan gibi zayıf olduğum bir anı mı kolluyor yoksa Aron ben uyurken onu uzaklaştırdığı için mi ortaya çıkamıyordu bilmiyorum.

Hem ne olduğunu bilmediğim bu mahluk yüzünden hem de Caster ile Towa'nın benim kim olduğuma dair ürettikleri teori yüzünden her saniye diken üzerinde oturuyormuş gibi hissediyordum.

Tanrıça Ate.

Ben gerçekten onun soyundan geliyor olabilir miyim? İçimdeki bu varlık onun laneti yüzünden mi doğmuştu? Bu yüzden mi bu kadar kin ve öfke

doluydu? Sarayın kütüphanesine gidip bu Tanrıça hakkında araştırma yapmak istesem de cesaret edemiyordum.

"Hanımım kumaşları çok iyi bir fiyata satın aldık! Az önce memnuniyetsiz gibi davrandığıma bakmayın, bu adamın kumaşları sandığınızdan daha meşhur. O yüzden kimseye doğru düzgün indirim de yapmıyormuş."

İçimdeki sıkıntıyı dışarı vurmamak için gülümsedim. "Elbiseler için sabırsızlanıyorum."

Saya genişçe gülümseyerek "Saraya döner dönmez ilk işim kumaşların terziye gönderilmesini sağlamak olacak. Zaten terzi sizin ölçülerinizi önceden almıştı. Elbiseleri dikip son kontroller için geldiğinde bir kere daha deneyip üzerinde isterseniz oynamalar yaptırırsınız." dedi.

Tanrılara takdim edileceğim gün ki şölen dolayısıyla dikilecek olan elbise için ölçülerimin alındığı zamanı kastediyordu. Demek o kadın ünlü bir terzi değil de saray terzisiydi. Şölende diktiği elbise nefisti. Eminim bu kumaşlarla da harika işler çıkaracaktı. Satıcının Saya ile yaptığı anlaşmadan kazançlı çıkacağı kesindi.

Paketleri alan muhafızlar arkamıza geçerken aklıma takılan soruyu Saya'ya sordum.

"Neden bana suyun gelini diyorlar?"

Kıkırdadı. "Çünkü suyun gelinisiniz hanımım."

Su Tanrısının gelini değil, *suyun gelini* diyorlardı. Doğal olarak ikisi arasındaki farkı merak ediyordum.

"Neyi sorduğumu biliyorsun."

"Size Su Tanrısının gelini derken efendi Aron'un karısı olduğunuzun altını çiziyorlar. Elbette bu yanlış bir tabir değil lakin eski zamanlarda gelinlere daha farklı bir hitap kullanılırdı."

Açıklamasının devamının geleceğini hissettiğimden tekrar konuşuncaya kadar bekledim.

"Hanımım, Tanrı ve Tanrıçaların güçlerinin özlerinden geldiğini biliyorsunuz değil mi? Efendi Aron sudan doğdu, efendi Balder havadan, efendi Hades topraktan, efendi Loki ise ateşten. Tanrılar özlerinden doğdukları gibi öldüklerinde de özlerine dönerler. Bu Tanrılara inananlar ise gelinlerine de Tanrı kocalarından ayrı gözle bakmazlar. Bize göre inandığımız Tanrı insan bedeninde bize gözükse de özünde sudur. Haliyle sizde suyun gelini oluyorsunuz."

Tanrılara daha önce hiç bu yönden bakmadığımı fark ederek şaşırdım. Saya'nın da dediği gibi Tanrılar bize insan bedeninde gözükseler de yaradılış

olarak bizden apayrılardı.

"O halde diğer Tanrı halkları da gelinlere havanın gelini, toprağın gelini ve ateşin gelini olarak sesleniyorlar."

"Evet ama bu hitabı kullanan pek yok artık."

"Nasıl? Aron'un önceki gelinlerine hiç böyle seslenmediler mi?"

Omuz silkti. "Hayır, en azından ben söylediklerini işitmedim."

Şaşkınlıkla "Bana niye öyle diyorlar o zaman?" diye sorduğumda Saya bana daha önce gözlerinde tanık olmadığım bir inanç, saygı ve minnetle bakmaya başladı.

"Çünkü siz yıllar sonra suyun kabul ettiği ilk gelinsiniz."

Yıllar sonra suyun kabul ettiği ilk gelin.

Yavaş yavaş içimi saran farkındalık tarafından sarsıldığımda bakışlarımı beni rahatsız etmemeye çalışarak izleyen insanların üzerlerinde gezdirdim. Karum'a geldiğimden beri bir gözleri hep üzerimdeydi, yaklaşmaktan çoğu çekinmişti. En azından çocuklar onlar kadar ürkek değillerdi. Gittiğim her tezgahçı, dükkancı beni sevinçle karşılaşmış ve hediyeler vermişti. Çocuklardan şeker dahi almıştım.

Yüzlerinde beni görmelerinin verdiği o mutlu gülümsemelerin omuzlarımdaki ağırlık olduğunu görememişim. *Ağırlık arttıkça artıyordu.*

Bunu tek bir gülümseme yapıyordu.

Aron sürekli benim omuzlarımdaki yükten bahsediyordu. Bahsetmesine bahsediyordu ama bu yüke hiç isim koymamıştı ya da nasıl bir şey olduğunu bana söylememişti. Bildiğimi sandığımdan sormamıştım bende. Biliyormuşum da aslında, sadece daha önce hiç bu kadar derinden hissetmemiştim.

Ben suyun halkından sorumluydum.

Ben sudan sorumluydum.

Ben bu insanlardan sorumluydum.

Tanrı gelini, Tanrı ile inananları arasında köprü görevi görürdü.

Tanrı gelini, Tanrının halkından sorumluydu.

Tanrı gelini, Tanrıdan sorumluydu.

Omuzlarımdaki yük, Aron'un omuzlarındaki yüktü.

Bir gelin olarak onun yükünü paylaşıyordum.

"Sizden önceki gelinler sadece Su Tanrısından değil, onun yükünden ve halkından da kaçıyorlardı. İsteyerek gelin olanlar da istemeyerek olanlarda... hepsi kaçtı. Onları anlamıyor değilim, Tanrı gelini olmak büyük bedeller, fedakarlıklar istiyor. Hiçbiri denemedi de diyemem çünkü denediklerini de

biliyorum. Bir kısmı zevki sefaya kapılıp gönlünce eğlenip bir gelin olmanın nimetlerinden sonuna dek faydalandı. Bir kısmıysa halkı ötekileştirip yalnızca efendi Aron'a bir çocuk vermeyi amaçladı."

'Onlar yatakta beni memnun etmek için her şeyi yaparlardı sense daha hiçbir şey yapmadığım halde utanarak kendini geri çekiyorsun. Zaten tek yapabildikleri de buydu.'

O gece bana bunu söylerken beni eski gelinlerle kıyasladığını sanarak hayal kırıklığına uğramıştım. Doğru, kıyaslamıştı ama beni değil. *Onları benimle kıyaslıyordu.*

Saya bakışlarını benim gibi insanlara çevirdi. "Efendi Aron gelinlerin üzerindeki yükü bildiğinden onları hiçbir zaman bir şeyler yapmaları için zorlamadı. Zaten bu onun zorlamasıyla olacak bir iş de değil sizde biliyorsunuz, gönülden gelmeli. Halk, Tanrıları yalnız kalmadığı sürece bu durumu önemsemediler lakin Towa'nın anlattığına göre çoğu gelin efendi Aron'dan korktukları için ona yaklaşamıyordu. Geriye kalanlar ise sadece yatak odasında ona eşlik ediyorlardı. Sarayda yükselmek için çeşit çeşit oyunlar döndürüp hanedanla iş birliği yapanlar dahi oldu. Tüm bunların üzerine birde son gelinin ihaneti eklendi."

Şaşırarak hızla Saya'ya döndüm, biliyorlar mıydı? Surat ifademi gören Saya "Niye şaşırıyorsunuz ki? Halkın anlamayacağını mı sanıyordunuz? Hanımım her ne kadar saray o kadının ihanetini saklamaya çalışsa da halk aptal değil. Gelinlere bunca zaman kötü yaklaşmayan Su Tanrısı birden ne oldu da sarayın kapılarını gelinlere kapattı? Her ne kadar efendi Aron soğuk bir kişiliğe sahip olsa da kimsenin canını sebepsiz yere yakmadı."

'Neden hayatta?'

'Kahrolası kadınlar her zaman lanetim oldu. Senin de olmayacağın ne malum?'

'Taşıması zor değil mi?'

'Omuzlarına yüklenen yük herkesin kaldırabileceği türden bir ağırlık içermiyor, çok ağır... çok ağır olduğunu biliyorum Su Tanrısının gelini. Bu yükün ne kadar ağır olduğunu bildiğim gibi bu yükü kaldırabilecek kadar güçlü olduğunu da biliyorum.'

Hafızamda teker teker canlanan her ses ona aitti.

Gelinlerine olan nefreti boşuna değilmiş meğerse. Hepsi onun beklentilerini boşa çıkarmış, sorumluluklarından kaçıp bu ağır yükle onu yalnız bırakmış ve en sonunda da içlerinden birinin ihanetine uğramıştı. Başta ona kızgın olduğum için Towa'nın zindandayken söylediklerini abartı

bulmuştum. Söyleyeceğim şey kulağa acımasız gelse de nihayetinde o bir Tanrıydı... ihanete alışık olmalıydı. Sırtındaki bıçağın acısı yüzünden bütün gelinlere nefret kusuyor sanıyordum.

Kalbimi bir el tutup sıkmaya başladı.

Sırtında tek bir bıçak yoktu.

Sırtı bıçaklar yüzünden gözükmüyordu.

Saya kolumu anlayışla okşayarak "Bunları siz üzülün diye söylemedim hanımım, halkın gözünde değerinizi görün diye anlattım. Hepsi sizi gerçek bir gelin olarak kabul ediyor bunu size seslenişlerinden anlayabilirsiniz." dediğinde boğazıma atılan düğüme rağmen "Bu bir onur." diyebilmiştim. Sahiden öyleydi... halk tarafından gerçek bir gelin olarak görülmek içimi ısıtsa da bir tarafım üfürdüğü dondurucu soğuk yüzünden o sıcaklığı hissetmemi imkânsız kılıyordu.

Daha kaç sır barındırıyordu içinde?

Yutkundum, o düğüm çözülmedi.

Onun sırtındaki bıçakların acısı yüreğime saplanmıştı.

Tekrar yutkundum, o düğüme fayda etmedi.

Yükünü paylaştığım gibi acısını da paylaşamaz mıydım acaba?

Aklımdaki bin düşüncenin binide yine aynı yönü işaret ediyordu.

Ben Aron'u hiç tanımıyordum.

'Su sarayı uzun zamandır bir gelinin özlemini çekiyor. Eminim senin gelişin Kaldera'nın halkına mutluluk, dostumun yalnızlığına ise şifa olacak.'

Şölendeyken Toprak Tanrısının sözleriyle Aron'un yalnızlığına değinmesine anlam verememiştim. Şimdi neden öyle dediğini geçte olsa öğrenmiştim.

Aron yalnızdı.

Yüzyılların yalnızlığını çekiyordu.

"Hanımım iyi değilseniz dönelim mi?"

Başımı iki yana sallayarak "Biraz daha kalalım." dedim. Daha duyduklarımı hazmedememiştim. Hazmedemeden *onu* görürsem... kaldıramazdım.

Gözlerime bakarsa yaralarını gördüğümü anlardı.

Gizlemeye çalıştığı o yaraları bulduğumu anlardı.

•

Moralimin günlerdir bozuk olmasından dolayı Saya bir değişiklik yaparak saraydan çıkıp şehre inmeyi teklif etmişti. Zaten Karum'a da bu niyetle

gelmiştik, alışveriş yapmak ve bol bol eğlenebilmek için. Şehrin merkezindeki bu bölgeye büyüklü küçüklü bir sürü dükkân ve tezgâh açılmıştı. İnsanlar ihtiyaçlarının neredeyse tamamını bu tarz yerlerden karşılarlardı. Köyümdeyken de haftanın bir günü diğer yardımcıların eşliğinde pazardan haftalık ihtiyacımızı satın alırdık.

Tabii köyümdeki pazarla burayı kıyaslamak mümkün değildi.

Karum olarak adlandırılan bu pazar yerinde sadece Su Tanrısının halkı değil, diğer şehir ve ülkelerden gelen tüccarlar, büyücüler ve tanımadığım ırka mensup kişiler de vardı. Satışa çıkarılan ürünlerin bir kısmı dışarıdan getirildiği için çeşit çok fazlaydı. Maar'a ilk gelişimde buradan geçsek de gezmeye vaktimiz olmadığından çok küçük bir kısmını görebilmiştim.

Dışarı çıkmamız pek kolay olmamıştı tabii.

Kafamıza göre sarayı terk edemeyeceğimiz için bin bir güçlükle Ragnar'ı ikna etmemiz gerekmişti. Başta isteksiz davranmıştı, şu aralar ortalık karışık olduğundan neden saraydan çıkmamızı istemediğini anlıyor olsam da ufak bir değişikliğin bana iyi geleceğini bildiğimden ısrar etmiştim. Sonunda çenemize dayanamayarak tamam dediğindeyse yanımızda muhafızlar olmadan çıkamayacağımızı söylemişti. Saraydan çıkmamıza tamam derken bile ödün verdiğini bildiğimden eşlikçilere hayır dememiştim.

Ta ki eşlikçilerin sayısını öğrene dek. On kişi! O kadar kişiyle Karumda rahat rahat gezmemizi nasıl bekliyordu? Herkesin dikkatini çekmekle kalmayacak muhafızların zırt pırt bize karışması yüzünden hevesimizde kursağımızda kalacaktı. Sayıyı tartışarak en sonunda beşe kadar indirebilmiştik neyse ki.

Kumaş tezgahından sonra gösterişli bir mücevher dükkanına girmiştik. Oradan çıkıp ayakkabı dükkanına geçmiştik. Saya kumaşlarla dikilecek elbiseye uygun takılar, ayakkabılar, tokalar ve daha bir sürü şey almıştı.

Yanında getirdiği keselerin ikisi çoktan boşalmıştı.

Saatler süren alışverişin ardından dinlenebilmek için bulduğumuz ilk Han'a girmiştik. Dışarısı soğuk olduğundan sıcak içecek bir şeylere ihtiyacımız vardı. Üstelik onca koşuşturma karnımızı acıktırmıştı. Hanın içerisindeki müşteriler içeri giren muhafızları görünce ilk önce şaşırmış ve burada ne işleri olduklarını sorgulamıştı. Vardiya saatleri içerisinde muhafızların alkol tüketmesi yasaktı. Yemek yemeye geldi deseler daha nöbet değişim saati gelmemişti. Çatık kaşları peşlerinden bizim girdiğimizi görmeden düzelmemişti.

Hancı tahtadan oyma büyük bardakları elindeki bezle silerken muhafızlara ters ters bakmakla meşguldü ta ki onlarla birlikte gelişimizi görene dek. Aronun halkı kadar Tanrılarını seven, sayan bir halk daha görmemiştim. Bende Su Tanrısına inanan köylerden birinden geliyordum fakat biz buradakiler kadar inancıyla bütün insanlar olmamıştık hiç. Hatta onun varlığını kuraklık kapımıza dayanana dek aklımıza dahi getirmemiştik. Maar'dakiler ise yanlarında Aron olmadığında bile onun kurallarının çiğnenmesine müsaade etmiyorlardı.

Muhafızların lideri bakışlarıyla köşede bir yer bulup bizi oraya yönlendirirken hancı siparişlerimizi almak için gelen çalışanlarını durdurarak bizzat bizimle ilgilenmek için gelmişti. Masaya oturunca Sayayla birlikte başlarımızdaki pelerinleri indirdik. Muhafızlar oturmamışlardı. İkisi bizimle kalarak masanın etrafında beklerken diğerleri de handa dağılmış ancak bizden çok uzaklaşmamışlardı.

Hancı direkt bana bakıp "Sizi hanımda ağırlamak bir şereftir suyun gelini. Ne getireyim istersiniz?" derken suratında kocaman bir gülümseme vardı. Güçlü kuvvetli bir adamdı fakat bir tık kiloluydu bu yüzden gülümseyince kızarık yanakları daha da belirginleşmişti. Kibar tavrına aynı nezaketle karşılık vererek gülümsedim.

"Günün yemeğinde ne varsa onlardan getirmen yeterli hancı. Bir de içecek sıcak bir şeyler istiyoruz."

Hancı pos bıyığını iyice yanaklarına yayarak "Bugünün yemeğinde geyik yahnisi ve taze deniz ürünlerinden karışık bir kızartma tava var, hepsinin damak zevkinize uyacağına kefilim. Ortaya ise yeni filizlerden yapılma güzel bir salata getireceğim. Hanımım içecek olarak ne arzu edersiniz? Koruk suyu ve bitki çaylarımız var." demişti.

Bilerek alkollü içeceklerden bahsetmemişti. Aron müsabakaların yapıldığı gün alkol kullanmama ses etmese de bunun nedeni gözünün önünde olmamdan kaynaklıydı. O yokken içki içtiğimi duyarsa muhtemelen uzun süre saraydan dışarı adımımı atmama izin vermezdi. Dahası halkın arasındayken hareketlerime dikkat etmeliydim. Konumum bir şekilde beni kısıtlayıp dursa da önemi yoktu. Çok alkol tüketen biri değildim zaten.

"Saya sen ne istiyorsun?"

"Ben sıcak bir çaya hayır demem hanımım. Hancı kış çayın var mı?" Saya çay konusunda işinin ehli olduğundan içeceğimiz çayın çeşidini seçmesine sessiz kalarak onay vermiştim.

"Olmaz mı var tabii. Hemen yemekleri getiriyorum daha sonra kış çayının yanında size fırından yeni çıkmış zencefilli kurabiyelerimizden ikram edeceğim." Hancı yemekleri hazırlamak için gidecekken "Bir masa daha kurun lütfen muhafızlarda bizimle beraber yiyecekler." dediğimde hancı şaşırmış, muhafızların lideri ise itiraz etmek için atılmışken elimi kaldırarak onu durdurmuştum.

"İtiraz istemiyorum. Bizimle beraber saatlerce yürüdünüz, üstelik aldığımız eşyaların paketlerini de taşıdınız. Üşüdünüz ve açsınız haliyle kısa bir arayı hak ettiniz." Muhafızların lideri ben kesin bir dille konuşunca "Nasıl isterseniz hanımım." diyerek diğerlerine işaret vermiş ve bize en yakın duran boş masaya geçmişlerdi.

Nihayet karara varınca hancı isteklerimizi getirmek için yemeklerin pişirildiği arka tarafa gitmişti.

Bakışlarımı masanın üzerine koyduğum çiçeklere çevirdim. Elimi uzatarak çiçeğin yarı katmer biçiminde duran taç yaprağını zarifçe okşarken dudaklarımda buruk bir tebessüm oluşmuştu.

Şakayıklar.

"Yüzünüze bakılınca bu çiçeklerin sizde bir mazisi olduğu anlaşılıyor hanımım."

"Şakayıklar annemle babamın en sevdiği çiçeklerdi."

Saya hassas bir konuya değindiğini anlayınca daha fazlasını sorup anılarımı eşelemek istemese de hatıralarım çoktan zihnimde canlanmıştı bile. İlk karede babamın annemi mutlu etmek için kucak dolusu şakayıkla kapıya gelişi vardı. İkinci karede annemin şakayıkları her gördüğünde yüzünde beliren o gülümseme. Üçüncü kare ise annemle birlikte bahçemize şakayık çiçekleri ektiğimiz zamandan kalma bir görüntüydü.

'Annen bu çiçekleri çok sevdiği için benimde en sevdiğim çiçek şakayık Mana.' Babamın kulağımda depreşen sesiyle birlikte gözlerim özlemle dolmuşlardı. Sırf annem seviyor diye şakayıklara dokunurken anneme dokunuyormuşçasına narin davranırdı. Aklıma ne kadar denersek deneyelim bahçemiz de bu çiçekleri yetiştiremeyişimiz gelince güldüm.

Solup duruyor, asla çiçek açmıyorlardı.

Anneme şakayıkların neden öldüklerini sorduğumdaysa solmuş olmalarına rağmen hala incitmeden çiçekleri köklerinden ayıtlarken *'Çünkü istedikleri toprak bu değil.'* demişti.

Sesine karışmış hüzün dolu o hasretin nedenini hiçbir zaman çözememiştim.

Buketi zarar görmesin diye kenara çektim. Karum'u gezerken gözüme rengarenk çiçeklerle dolu tezgâh çarpınca istemsizce durmuş ve daha yakından bakmak için yaklaşmıştım. Kış mevsiminde olsak bile boyunlarını bükmemiş olmamaları hayret vericiydi. Onca çiçeğin arasından pembe şakayıkları ilk bakışta ayırt edebilmiştim. Satıcı kadın şakayıklara nasıl baktığımı görünce onları bana hediye etmişti.

Gözlerimin önüne Aron'un göldeki lotuslara bakışı geldi.

Ben şakayıklara bakarken ailemi görüyordum.

O ne görüyordu?

•

Yemekler çok lezzetliydi.

Getirilen yahninin içindeki et saatlerce pişirildiğini temenni edercesine ağızda dağılıyordu. Üstelik yemekte kullanılan baharatlarda tam kıvamındaydı. Deniz ürünleriyle yapılmış kızarmış tava, daha önce yemediğim türde kabuklu ve kabuksuz şeyler de içeriyordu. Saya'nın nasıl yenileceğini göstermesiyle onları da tatmış ve bayılmıştım.

Yemekten sonra hancı bize söz verdiği kurabiyelerle birlikte kış çaylarımızı getirmişti.

Yudum yudum içtiğim sıcak çay soğuktan kasılan uzuvlarımı açarak gevşememi sağlamıştı. Kurabiye de kıtır kıtır ve lezzetliydi. Saraydan dışarı çıkıp Karum'a inmekle iyi yapmıştık. Sorumluluklarımı tamamen arkamda bırakamayacağımı bilsem de bir süre uzaklaşmak kafamı dağıtmıştı. Keşke olumsuz düşünceleri de sarayda bırakabilseydim.

"Hanımım artık saraya dönmemiz gerekiyor."

Muhafızların liderine bakmadan kafamı sallayarak "Çaylarımız bitince kalkalım." demiştim. Bunun üzerine adamlarına bakıp "Gidip hancının parasını ödeyin." diyerek emredince muhafızlardan biri masadan kalkarak hancının yanına gitmişti. Çaylarımız bitene kadar hanın içinde eğlenip sohbet eden insanları izledim. Han büyük bir şömine ile ısıtıldığından içerisi sıcaktı bu da alkol tüketenlerin daha çabuk mayışmasını sağlıyordu. Müşterilerin bir gözünün hep üzerimde olmasına alıştığımdan artık onları yok saymak kolaylaşmıştı.

İç çektim.

Keşke Aron'da bizimle gelebilseydi.

Onun benden daha çok kafasını dinlemeye ihtiyacı vardı ama bunu yapmak yerine Şeşe atasının faalini araştırmakla kalmıyor birde benim sorunlarımla

ilgileniyordu. Sırf bu yüzden ona yakışır bir gelin olmak istiyordum işte. *Çünkü o da benim için çabalıyordu.*

Hancının parası ödenip çaylarımız bittiğinde pelerinlerimizi tekrar başlarımıza geçirerek handan ayrıldık. Dışarı çıktığımız gibi havaya fırlatılan kağıtları görerek şaşırmıştım. İnsanların üzerine yağmur gibi yağan kağıtlara çocukların sesleri eşlik ediyordu. Ellerindeki kâğıt desteleriyle insanların etraflarında dolanan çocuklar onlarla konuşarak bir yere davet ediyor gibilerdi.

"Hanımım sizde almak ister misiniz?" Dağıtıcı çocuklardan biri çekinerek de olsa bize yaklaşarak elindeki kâğıdı bana uzatınca gülümseyerek kafasını okşayıp kâğıdı aldım.

"Teşekkür ederim." Çocuk saçını okşamama gözlerini büyüterek baksa da hemen ardından yanakları kızarmış ve kaçmıştı. Arkasından bakarken şirinliğine dayanamayarak gülmüştüm.

"Yılın bu zamanlarında geldiklerini unutmuşum." Saya elimdeki kâğıda bakarak konuşunca bende aynı yere gözlerimi çevirmiştim. Çatlak bir sarı renkteki kâğıdın üzerine büyük bir çadır çizilmiş, yanlarına da türlü türlü ırklar resmedilmişti. Resimlerin altına bir tarih ve saat yazılarak yer bilgisi eklenmişti. Çizilen ırkların üzerlerindeki zincirleri kaşlarımı çatarak incelerken çadırın üzerine kocaman harflerle yazılmış 'BÜYÜCÜNÜN SİRKİ' yazısına baktım.

"Sirkte ne?"

"Hanımım sizin geldiğiniz yerde sirk gösterileri yapılmıyor mu?"

"Hayır, ilk kez böyle bir şey duyuyorum."

"Sirk eğlence amaçlı yapılan bir gösteridir. Şu resimlerdeki farklı ırklara ait kişileri görüyor musunuz? Sirkler de bu tarz kişiler eğitildikten sonra izleyicilerin önlerine çıkartılıyorlar. Irklar izleyicilerin dikkatini çekebilmek için hünerlerini gösterip oyunlar düzenliyorlar. Bu sirkin sahibi bir büyücü olduğundan sıradan sirklerden daha farklı gösteriler sunuluyor bu da insanları cezbediyor tabii. Genelde bir yerde takılıp kalmazlar. Diğer ülkelerdeki önemli şehirleri gezerek her yerde bu gösterileri sunuyorlar. Senede bir defa da Maar'a gelirler."

Bu tarz gösterilerde sadece özgür olanlar eğlenirdi. İnsanlar, büyücüler - para kazanmaya hevesli kötü kalpli kişilerin- şans eseri veya tuzaklarla ormandan yakaladıkları farklı türden ırklara işkence ederek, birbirleriyle dövüştürüp onların üzerinden kumar oynadığı durumlara bir, iki kere

rastladığım olmuştu. Belli ki bu sirk denilen yerde aynıydı. Kağıttaki ırkların duruşlarından bunu isteyerek değil de zorla yaptıkları anlaşılıyordu.

Köşeye sığdırılmış beş kulta yazısına baktım.

Geçiş ücreti altınla ödeniyordu.

"Aron'un bu gösteriden haberi var mı?" Saya değişen ses tonumdan neye kızdığımı anlayacak kadar akıllı bir kızdı.

"Efendi Aron'dan izinsiz kimse burada barınamayacağını biliyor hanımım." Dudağımın kenarını dişledim. Her ne kadar sirk adı altında ırklara zorbalık eden bu tarz eğlenceleri doğru bulmasam da herkes benim gibi düşünmüyordu.

"Sirk her gelişinde Su Tanrısını davet etse de efendi Aron bir kez bile gösteriye katılmadı."

Demek o da bunun yanlış olduğunu düşünüyordu. Buna rağmen kendi düşüncesini halka dikte edip sirke gitmelerini yasaklamıyordu; seçimi kendi rızalarına bırakıyordu.

"Her seferinde gösteriden bir hafta öncesinden gelip çadırları kurmak ve eşyaları yerleştirmek için uğraşırlar. Sirk yarın akşam yapılacakmış, demek ki bugün oyunlar için son denemeleri yapıyorlar. Hanımım eminim size de ayrıyeten bir davetiye gönderilmiştir. Gidecek misiniz?"

Kâğıdı atması için muhafızlardan birine verdim. "Hayır."

Saya uzatmadan "Nasıl isterseniz." dedi.

Oraya gidip tutsak alınan ırklara ettikleri eziyetleri izlemeyecektim.

Yolu gerisin geri dönerken Karum kalabalıklaştığı için geldiğimizden daha yavaş hareket ediyorduk. Uzaktan okyanusta avlanmak için gezen gemileri de görebiliyordum. Bir tanesi limana yaklaşmış, içlerindeki yükleri boşaltıyorlardı.

İskele tarafında ise daha çok kayıklar vardı.

Kaldera'nın dört bir yanı okyanusla çevrili olduğundan bir yerden bir yere gidebilmek için gemiler kullanılıyordu. Bizse saraydan çıktığımızda kayıklara binerek seyahat etmiştik çünkü su sarayı Maar'dan ayrılarak okyanusun biraz daha ötesine inşa edilmişti. Gelirken lotus koyundan geçtiğimiz için doya doya bu harika manzarayı seyredebilmiştim. Koydaki lotusların arasında yüzen fenerler gündüz vakitlerinde olduğumuz için henüz yanmıyorlardı maalesef.

Ragnar karanlık çökmeden geri dönün dediği için giderken de fenerler yanmayacaktı. Fırsat bulduğumda Aron'u benimle gelmesi için ikna edip akşam vakti koya gitmemizi isteyecektim.

Kalabalığın arasından geçerek ilerlemeye devam ederken gözüme siyah pelerinli iki kişi takılmıştı. Hararetli hararetli süs eşyaları satan bir kadınla konuşuyorlardı. Irklarını belli etmek istemeyen veyahut bizim gibi yüksek mertebeden olduklarından tanınmak istemedikleri için saklanan çok kişi olduğundan normalde bu durum dikkatimi çekmezdi. Bakışlarımı ahalinin arasında gezdirince iki kişiyle sınırlı kalmadıklarını fark etmiştim. Seçtiğim siyah pelerinlilerin hepsi o ikisi gibi milleti sorguya çekiyordu.

Dertleri neydi acaba? Adımlarım yavaşlayınca muhafızların lideri yanıma gelip "Sizde fark ettiniz mi hanımım?" diye sordu. Belli ki sadece benim gözüme batmamışlardı. Muhafızların lideri de onları gözüne kestirmişti. Ragnar bizimle birlikte sıradan adamlar yollamamıştı. Muhafızların liderine grubun başındaki kişi o diye öyle hitap etmiyordum bu adam gerçekten saray muhafızlarının lideriydi.

"Evet."

"Gidip sıkıntıları neymiş öğrenelim mi?"

Eşkıya falan olmasınlar? Pek hayra alamet gibi durmuyorlardı. Sorguya çektikleri kişilerle biri konuşurken öteki etrafı kolaçan ediyordu. Bir şey yapmadan öylece durursak birilerine zarar verebilirlerdi.

"Halkı korkutmadan yapın lütfen."

"Emredersiniz."

Adamlarından bazılarını işaret ederek "Siz üçünüz gidip şunları bir yoklayın." diye emredince muhafızlar tamda benim rica ettiğim gibi çaktırmadan siyah pelerinlilere yaklaşmaya başladılar. Etrafı kolaçan edenlerden biri onlara yaklaşan muhafızı görünce diğerini telaşla dürtmüştü. Neyse ki kaçmamışlardı.

Pelerinlilerle konuşmaya pek istekli durmasalar da muhafız üsteleyince sağdaki rahatsızca ensesini ovarak bir şeyler anlatmaya başladı. Muhafız onları dinlerken gittikçe daha çok kaş çatılıyordu.

"Bela kokusu alıyorum." Duyduğum sesle birlikte şaşırarak hep beraber bize doğru gelen Solomon'a dönmüştük.

"Senin ne işin var burada?" Saya ve yanımdaki iki muhafız onu selamlarken Solomon onlara aldırış etmedi. Bana bakarak göz kırpsa da bitkin duruyordu. Teni olduğundan daha çok beyazlaşmış ve gözleri kızarmıştı.

"Öylesine gezmeye çıkmıştım. Her hafta Karum'a yeni yeni şeyler geliyor bir bakayım demiştim ama gel gör ki sizinle karşılaştım." Çapkın bir şekilde gülümseyerek "Yolumuz sürekli sizinle kesişip duruyor Su Tanrısının gelini

buna kader diyebilir miyiz?" dediğinde çaktırmadan etrafıma bakıp bizi duyan birileri var mı diye göz attım. Cidden bu adam kadar düşüncesiz birini daha görmemiştim. Resmen hakkımızda dedikodu çıkmasına sebep olacaktı!

"Kader olduğunu hiç sanmıyorum sadece bir tesadüfün eseri olduğuna eminim."

"Ben öyle olmasını tercih ederdim." Hala üsteliyordu!

Saçmalamayı bırakmasını söyleyecekken yanımıza gelen muhafızla konuşmama gerek kalmamıştı. Halka sezdirmemek için hareketlerini sabit tutmaya çalışsa da suratında sıkıntılı bir ifade vardı. Muhafızların lideri "Ne oldu?" diye sorduğunda muhafız sağına soluna bakarak yakınlarda kimsenin olmadığına emin olduktan sonra "Sirkin görevlileriymişler." dedi.

"Ne istiyorlarmış?"

"Kafeslerdeki ırklardan ikisi denemeler sırasında çıldırarak görevlilere saldırıp kaçmışlar."

Ne? Aklıma kâğıtta gördüğüm ırkların korkunç resimleri gelirken kalbim korkuyla çarpmaya başladı. Solomon kaşlarını derinden çatarak sinirle "Şerefsizler. Çaresizce etrafta yaratıkları aramak yerine önce saraya durumu bildirmeleri gerekirdi!" dediğinde Muhafızların lideri anında olayı çözerek "Kaza yüzünden gösteri iptal edilmesin diye durumu saklamaya çalışmışlar belli ki." demişti.

"Bu saklanacak şey mi! İnsanların hayatı söz konusu!" Solomon cidden kızmıştı. Bana her zaman yılışık tarafını gösterdiğinden bu düşünceli hali tuhafıma gitmişti. Gerçi bu adam Aron'un varislerinden biriydi. Hanedan her ne kadar bencilde hareket etse de sıradan birini varis olarak yetiştirmezdi. Bir gün Solomon'a hak vereceğimi düşünmezdim ama doğru söylüyordu bu saklanacak bir şey değildi.

Yaptıkları affedilemezdi.

"Hangileri kaçmış?" Muhafız sorduğum soruyla birlikte "Biri Demirkıynaklardan diğeri de Emegenlerden. Sizden özür dileyip kaçakları aramaya devam edeceklerini söylediler." dediğinde içim boş özürleri yüzünden soğusa da korku daha baskın çıkmıştı. Söylediği ırklar en tehlikeli ve acımasızlardandı.

Tehlikeli olmaları bir yana bu yaratıklar yıllardır gördükleri işkencelerin öfkesini de taşıyorlardı. Gözleri kimseyi görmeyecekti.

"Hanımım bir an önce saraya gidip durumu bildirmemiz lazım."

Saya kolumu tutarak "Muhafızların lideri doğru söylüyor hanımım. Üstelik bu canavarlar dışarıdayken sadece halk değil, sizde güvende sayılmazsınız."

dedi.

Solomon "Bende size yolda eşlik edeceğim. Seni güvenli bir şekilde saraya sokmamız lazım." deyince yalan değil söylediklerine şaşırmıştım. Güvenliğimden mi endişeleniyordu? Ben ortadan kaybolsam bu en çok hanedanın işine yarardı.

"Bakma şöyle; diğerlerinin aksine ben varlığından rahatsız olmuyorum. Hatta tam aksine burada olmandan memnunum."

Bu adamın amacını anlamasam da daha fazla vakit kaybetmemek için "Gidelim o halde." dedim. Saraya döndüğümüzde Sirkin sorumsuz davranışları yüzünden sert bir ceza almaları için her şeyi yapacaktım.

•

Karum'u geride bırakarak saraya doğru giden yola girdiğimizde artık etrafta ne evler ne de dükkanlar kalmıştı. Karla kapanan yollar sabahın erken saatlerinde görevliler tarafından küreklerle açılmıştı. Şehre nazaran su sarayı daha yüksek kesimlerde kalıyordu bu da saatler önce tekrar yağmaya başlayan karın yolu yeniden kapatması demekti. Şansımıza kar tabakası kalınlaşsa da bileklerimizi ancak aşıyordu.

Tabii bu tamamen güvende olduğumuz anlamına gelmiyordu.

Kar süratli olmasa da ince ince yağmaya devam ediyordu.

Hafiften esen rüzgâr yüzünden gökyüzünden düşen kar taneleri arada gözlerimize girse de bize engel teşkil etmiyordu. Sorun karın yağması değildi, rüzgârdı. Eğer rüzgârın hızı artacak olursa tipi çıkabilirdi bu da görüş alanımızı sıfıra indirirdi. Üstelik etrafta sığınabileceğimiz bir yer de yoktu.

"Hanımım yakında kar fırtınası çıkacak gibi gözüküyor." Muhafızların liderinin aklına benimle aynı ihtimal düşmüş olmalı ki uyarma gereği hissetmişti. Solomon nefes nefese kalmış bir şekilde "Hızlanalım." deyince bakışlarımı ona çevirdim. Yüzü ilk gördüğüm haline kıyasla kıpkırmızıydı. Suratındaki kızarıklık özellikle yanaklarında toplanmıştı. Gözleri iyice kan çanağına dönmüş ve bayık bakıyordu. Attığı dengesiz adımlar her an yere yığılacakmış hissi veriyordu. Terden ıslanmış alnına -bu soğukta- bakarak "Sen iyi olduğuna emin misin?" diye sordum.

Dudaklarına zar zor yerleştirdiği gülümsemesiyle "Endişelendin mi?" diye sordu. Laubali davranarak durumunu gizlemeye çalışmasına kaşlarımı çatmıştım.

"Hasta mı oldun?" Aklıma başka olasılık gelmiyordu.

"Senden de hiçbir şey kaçmıyor güzel gelin." Öksürdü. "Sanırım birazcık üşüttüm."

Ve bu halde birde Karum'a gezmeye mi çıkmıştı?

"Saraya döndüğümüzde gidip bir görünsen iyi olur." Kötü gözüküyordu.

Bu defa içten bir şekilde gülümsemişti. "Nasıl istersen."

Bayağı uysaldı. Hasta diye mi şu anda ne dersem yapacak gibi duruyordu? Yüzündeki gülümseme bir anda yerini kaskatı bir ifadeye bırakınca bileğimi kavradığı gibi tutup beni kendine doğru çekti. Sırtım göğsüne çarparken avucunu ağzıma kapattı. Yaptığı şeyin şoku yüzünden bir saniyeliğine bocalasam da sonradan elinden kurtulabilmek için çırpındığımda kulağıma eğilip "Şhii, sessiz ol ve koruluğa bak." dedi.

Bir şeyler yolunda gitmiyordu.

Leylaklarımı kış yüzünden çıplak kalan kahverengi ağaçların oluşturduğu koruluğa çevirdiğimde koca gövdesiyle yere doğru çömelmiş yaratığı gördüm. Uzun, gri saçları vardı. Gözleri kırmızı bir bez parçasıyla bağlanmıştı. Cüsseli bir yapısı ve kafam kadar kasları olmasına rağmen kadın olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu. Aşağısını ve göğüs bölgesini saran posttan başka üzerinde kıyafet denilecek pek bir şey yoktu. Ayak ve el bileklerinin her ikisinde de altın sarısı prangalar bulunuyordu.

Yere doğru eğilmiş etrafı kokluyordu.

Muhtemelen göremediği için yolunu koklayarak bulmaya çalışıyordu.

Gözlerimi serçe parmağı uzunluğundaki siyah, sivri tırnaklarında gezdirdim.

Demirkıynak.

Aman Tanrım. Sirkten kaçan yaratıklardan biri buradaydı.

Hemen diğerlerine baktım. Muhafızların lideri Saya'yı arkasına almıştı. Kalan dördü de kıpırtısız bir şekilde yerlerinde bekliyorlardı. Hepsi Demirkıynak'ın kör olduğunu ancak koku ve sese tepki verdiğini akıl edebilmişlerdi.

Onu fark etmeleri kolay olmuştu zira Demirkıynak'ın teni bembeyaz bir örtüyle kaplanmış topraklarda yanık kahve renginde olduğundan direkt göze çarpıyordu.

Solomon fısıldayarak "Şimdi elimi çekeceğim ve çok yavaş bir şekilde geriye doğru yürüyeceğiz tamam mı?" deyince konuşmanın tehlikeli olacağını bildiğimden kafamı sallayarak yanıt verdim. Anladığımı görünce avucunu ağzımdan çekti. Ardından elini sallayarak bu kez de muhafızların dikkatini

üzerine çekti. Zaten onlar da bir emir beklediklerinden algıları bizdeydi. Hepsine geriye doğru gideceğiz işareti verince kafalarını salladılar.

Solomon yavaşça geriye doğru bir adım atınca karın ezilirken çıkardığı sesi işiterek nefesimi tutmuştum. İkinci adımı atıp durdu ve Demirkıynak'ın tepki verip vermeyeceğini görmek için bir süre bekledi. Demirkıynak bizden aşağı yukarı on beş metre uzaklıkta olsa da görmediği için duyusu türünden daha iyi olmalıydı. Beklediğimiz tepkiyi vermeyince Solomon tuttuğu bileğimden gelmem için beni yavaşça çekti. Bastığı izlerin üstüne basmaya özen göstererek geriye doğru adım attım. Böylece ses oranı iyice azalacaktı.

Diğerleri de bizim uyguladığımız taktiği uygulayarak yavaşça geri çekilmeye başladılar. Demirkıynak'ın bazen bir ses duymuşçasına durup etrafı dinlediğini gördüğümüzde kıpırdamadan başka bir şeyle ilgilenene kadar bekliyorduk. Kar ve rüzgârın çıkardığı sesler bizim gürültümüzü örtüyordu. Böyle böyle neredeyse iki metre uzaklaştığımız vakit Solomon birden durmuştu.

Neden durduğunu anlamasam da öğrenmem uzun sürmemişti.

Saya ve muhafızlar dehşete kapılmış bir şekilde arkama bakıyorlardı.

Neler olduğunu görmek için başımı çevirdiğimde Solomon'un sırtının mavi derili bir şeye çarptığını görmüştüm. Koyun postundan dikilmiş gibi duran üçgen bir örtü belini sarıyordu. Kafamı yukarı kaldırarak bu devasa şeyin kafasını görmeye çalıştığımdaysa beni koç boynuzları karşılamıştı. Mavi derili yaratığın uzun, beyaz bir sakalı vardı. Ağzından ise alt köpek dişleri kıvrılarak dışarı çıkıyordu. Kafasını örten bir miğfer ve omuzlarını saran basit bir zırh vardı.

Emegen.

Lanet olsun. Bunlar neden beraberlerdi? Hadi kaçtınız niye birlikte kalıp yakalanma ihtimalinizi en tepeye çıkartıyorsunuz!

Emegenin öfkeyle göğsü inip kalkarken buz mavisi gözlerini benden alıp Solomon'a indirmişti. Kolunu kaldırıp ona doğru savurduğu sırada Solomon hızlı tepki vererek belindeki kılıcı çekti. Kılıcı önüne siper ederek kendine korumaya çalışsa da Emegenin darbesindeki gücü engelleyememişti. Solomon aldığı darbeyle üç metre öteye uçarken Emegen savaş narası atarak kükremişti. Onun kükremesiyle birlikte Demirkıynakta burada birilerinin olduğunu anlayıp bağırmış ve sese doğru koşmaya başlamıştı.

"Kaçın!"

"Çabuk kaçın!"

Emegen elinde tuttuğu sopayı havaya kaldırınca muhafızların lideri de kılıcını çekerek önüme geçmiş ve "Onu ben oyalarım! Siz bir fırsatını bulunca kaçın hanımım!" diyerek bağırmıştı. Diğer üçü de yaklaşan Demirkıynak'ın saldırısı için savaş pozisyonu almışlardı.

"Sizi burada terk edemem!"

Muhafız, Emegen'in sopasından zıplayarak kurtulunca sopa gümm diye bir ses çıkararak yere vurmuş ve toprağı çatlatarak içeri doğru çökertmişti. Saldırının gücünü görünce korkuyla yutkundum. Tek bir darbe... o sopadan tek bir darbe alırsak bütün kemiklerimiz kırılırdı.

"Hanımım onlarla savaşamayız! Bizde fırsatını bulduğumuz anda kaçacağız ama önceliğimiz sizsiniz!" Ben yanlarında kalırsam canlarını daha çok tehlikeye atacaklardı. Geriye doğru birkaç adım atarak "Tamam, tamam ama imkânınız olduğu anda kaçacaksınız! Bu bir emirdir!" dedim.

"Emrinizi yerine getireceğimden emin olabilirsiniz hanımım."

Arkamı dönüp Solomon'un yanına koştum.

Yerde kıpırdamadan yatıyordu.

Hızlıca dizlerimin üstüne çökerek onu göğsünden tutup sarsmaya başladım. Aldığı darbe yüzünden kafasını yere vurmuş olmalı ki kanaması vardı.

"Solomon uyan! Uyanman lazım!"

"Hanımım!" Saya'nın seslenmesiyle yanımda bitmesi bir olmuştu. O da hızlıca dizlerinin üstüne çökerek Solomon'un kafasındaki yarığa baktı. Ardından avucunu alnına yasladı. "Yarası çok kötü değil ama ateşi çok yüksek. Onu bir an önce uyandırıp kaçmamız lazım muhafızlar fazla dayanamaz!"

Telaştan elim ayağım birbirine dolaşsa da aklıma gelen fikirle yerden kar alıp Solomon'un yüzüne çarptım. "Uyan Solomon!" Bir, iki kere daha aynı işlemi uygulayınca Solomon inilti sesleri çıkarmaya başlamıştı. Bu sırada Demirkıynak kulakları sağır edecek bir çığlık koparmıştı. Soğuktan kızarıp donan ellerimi hızlıca kulaklarıma bastırmıştım. Solomon'un böyle bir şansı olmadığından Demirkıynak'ın attığı çığlık iyice bilincini yerine getirip küfrederek gözlerini açmasını sağlamıştı.

Su yeşili gözler ilk önce sersem sersem etrafa baksa da sonradan omzumun üzerinde bir yere sabitlenmişti.

"Arkanda!"

Saya da peşi sıra "Hanımım Demirkıynak bize doğru geliyor!" diye bağırınca hızla arkama döndüm. Yaratık, içlerinden birinin göğsünü demir

pençesiyle yırtmıştı. Muhafız canı yansa da yere düşmemek için kılıcından destek alıyordu. Beş derin çizikten akan kan yere düşerek karı öbek öbek kırmızıya boyuyordu.

Kalan ikisi ise Demirkıynak'ın peşinden koşuyorlardı.

"Hanımım kaçın!"

Yetişemeyeceklerdi.

Demirkıynak'ın koşarak bize doğru gelişini anbean izlerken yanımdakilerin telaşla bağıran sesleri gittikçe boğuklaşmış; kulaklarım da bir uğultu baş göstermişti.

Kanımın çağlayan sesini duyabiliyordum.

Zaman yavaşlıyordu sanki.

İki kaşımın ortasında tanıdık bir sıcaklık toplanmaya başlarken etrafımda altın sarısı bir aura ortaya çıkmıştı. Çıkan aura saçlarımla birlikte kıyafetlerimi dalgalandırırken damarlarımdaki kan daha hızlı akmaya başlamıştı. Auramdan kopan ışık tanelerinin usulca gökyüzüne yükselişini hayal meyal görürken alnımdaki sıcaklığın gözlerime ulaşıp irislerini değiştirdiğini hissettim. Bir anlık kararan görüşümde bu sefer sunağı değil *kapıları* görmüştüm.

Aynı karanlık yerdeydim ama aynı yerde değildim.

Önümde altı kapı vardı, beni ortalarına almış bir şekilde etrafımda dönüyorlardı. Her birinin görüntüsü ve şekli farklıydı. Benzer olan tek noktaları hepsinin aynı şeffaf zincirlerle sarılmış olmalarıydı.

Hiçbirinin açılmaması gerekliydi sanki.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Kontrolün bende olmadığını sezsem de içimde bir yerlerde yaptığım şeyin doğru olduğunu biliyordum. Elimi kaldırarak "தண்டனை வாயில்களில் ஆறாவது முன் வரட்டும்." dedim. Ne dediğimi bilmeyi bırak bu dili konuşabildiğimden dahi haberim yoktu.

Benim konuşmamla birlikte kapılar dönmeyi bıraktılar.

İçlerinden biri öne doğru çıkarak etrafında altın sarısı bir aura dolanmaya başladı.

Kapının üstüne bir kadının heykeli yapılmıştı. Üzerinde çok güzel bir savaş zırhı vardı. Elinde uçlarında ok başları bulunan zincirler tutuyordu. Bu zincirlerin kadının silahı olduğunu anlamıştım. Kapıyı saran şeffaf zincirler nabız gibi atmaya başlayarak bir solup bir eski hallerini geri kazanıyorlardı.

Tekrar konuşmaya başladım. "கதவை திறக்கவும்"

Dili anlamasam da muhtemelen kapının açılmasını emretmiştim zira benim konuşmamla birlikte kapıyı saran şeffaf zincirler kırılarak dağılmış ve

kaybolmuşlardı. Bunun üzerine kapı beni kör edecek bir güçte ışık saçmaya başlayınca bilincim beni şu ana geri göndermişti.

Karartı kalkıp görüşüm yerine geldiğindeyse o kapıyı tekrar görmüştüm.

Hemen önümde duruyordu.

Acaba hala zihnimdeki o karanlık yerde miyim diye gözlerimi kapatıp açsam da kapı hala buradaydı. Damarlarımdaki kanın akış hızı yüzünden kalbim delirmişçesine kan pompalarken bütün nabız noktalarım zonkluyordu. Demirkıynak hala bize doğru koşarken kapı gürültüyle açılarak aralanmıştı. O aralıktan fışkıran altın sarısı zincirler Demirkıynak'a doğru saldırmıştı. Zincirlerin başlarındaki oklar yaratığın bir gözünden içeri girmiş ve onun acıyla çığlık atmasını sağlamıştı. Daha bağırtısı kesilmeden diğer zincirde sol göğsünü oyarak kalbini delmiş ve buldukları her noktaya saplanarak onu delik deşik etmişlerdi.

Demirkıynak yere yığılınca zemin resmen ağırlığı yüzünden sarsılmıştı.

Altın sarısı zincirler Demirkıynak devrilince etinden dışarı çıkarak kapıdan içeri çekilmişlerdi. Zincirler içeri girince kapıda gürültüyle kapanmış ve şeffaf zincirler dağıldıkları yerleden geri birleşerek kapıyı tekrar sarmışlardı. Kapı zincirlendiği gibi altın sarısı taneciklere dönüşüp kaybolmuştu.

Az önce ne olmuştu?

Saya, doğrulmuş bir şekilde yerde oturan Solomon ve bize yetişmeye çalışan muhafızlar kaskatı kesilmiş bir şekilde dururken yerdeki ölü yaratığa bakıyorlardı. Bende dahil kimse neler olduğunu anlamamıştı. Etrafımdaki altın sarısı aura kapının kapanmasıyla aynı anda ortadan kaybolmuştu. Alnımda hissettiğim sıcaklık gitmiş ve irislerimin tekrar düzeldiğini hissetmiştim.

Onu ben mi yapmıştım?

Demirkıynak'ı öldürmüştüm.

"Ha... Hanımım?"

"Ne gördüm lan ben az önce? Yüksek ateşten halüsinasyon mu görüyorum acaba?"

Olanların şokundan çıkamazken Emegenle mücadele eden muhafızların lideri "Aval aval bakmayı bırakıp bana yardıma gelin lan!" diye bağırmış ve herkesi kendine getirmişti. Muhafızlar irkilerek liderlerine yardıma koşarken Saya "Hazır Demirkıynak ölmüşken bu fırsatı kaçmak için kullanalım hanımım!" demişti.

Silkelenerek şu ana odaklandım. Solomon'a bakarak "Yürüyebilir misin?" diye sorduğumda güç bela ayağa kalmadan önce "Yürüyemesem de yürümek zorundayım" dedi. Kalkar kalkmak tökezleyince Saya onu tutup bir kolunun altına girmişti.

"Ben yürümenize yardım ederim."

Diğer kolunun altına da ben girdim. "Ateşin çok yüksek baygınlık geçirirsen bizi yavaşlatırsın, yürürken ağırlığını paylaşalım."

Yaptığım şeye şaşırsa da hayır demedi.

"Hadi gidelim. Biz uzaklaşınca muhafızlarda Emegenden kaçacak."

•

Kaçmak sandığımız kadar kolay olmamıştı.

Korktuğum başıma gelmiş, savaş alanını terk etmemizin üzerinden daha bir saat geçmeden kar fırtınası çıkmıştı. Başlarda Emegenle savaşan muhafızların çıkardığı sesleri ve kükremeleri duyabiliyorduk. Yarım saatin sonunda bayağı bir yol kat ettiğimizde arada duyduğumuz kükremelerde kesilmişti.

Umarım muhafızlar sağ salim bir şekilde kaçmayı başarabilmişlerdir.

Bizi geriye iten rüzgâr yüzünden ilerlemek güçleşmişti. Yüzümüze çarpıp duran kar taneleri de gözlerimizin içine dolduğundan nereye gittiğimizi göremiyorduk. Saya yolu ezbere bildiğinden dümdüz yürüsek de tehlikelere açıktık. Üstelik Emegenin peşimizden gelip gelmeyeceğini bilemezdik.

Bir diğer mesele ise Solomon'du.

Aldığı darbe göğsüne geldiğinden kaburgaları çatlamış veyahut kırılmış olabilirdi. Biraz yürüdükten sonra düzgün nefes alamadığını fark etmiştim. Durumunu hastalığına bağlamak istesem de emin olamadığım için endişeleniyordum. Ümit edelim de sadece göğsü ezildiği için nefes alamıyor olsun.

"Hanımım daha fazla bu şekilde ilerleyemeyiz!" Rüzgârın çıkardığı ıslık sesi yüzünden sesini bana bağırarak ulaştırmaya çalışıyordu. Elini uçuşan kara siper ederek "Yolu tamamlasak bile bu havada kayığa binme riskini alamayız! Fırtına dinene dek bir yere sığınmamız gerekiyor!" dedi. Soğuktan tir tir titriyorduk. Solomon'un ağırlığını paylaşsak da bu bir saattir onun yükünü taşıdığımız gerçeğini değiştirmediğinden bacaklarımızda dermen kalmamıştı.

Ben daha cevap veremeden Solomon birden yürümeyi kesmişti.

"Solomon?" Adını seslenmemle birlikte öne doğru eğilerek kan kusmaya başlayınca çığlık atmıştık. Kolları omuzlarımızdan kayınca yeğe yığılmıştı.

Hemen yanına giderek onu kontrol ettiğimizde kan ter içinde kaldığını fark etmiştik. Alnında birikmiş boncuk boncuk terlerden bir, ikisi şakaklarından aşağıya kayıyordu.

"Niye kan kustu ki?" Rüzgâra rağmen Saya'nın endişeyle titreyen sesini duyabilmiştim. Sarayın baş hizmetçisi olduğundan az da olsa şifa işlerinden anlıyordu.

Kahretsin, sakın öleyim deme!

"Saya kaburgalarında kırık var mı diye kontrol et." Söylediğime şaşırsa da dediğimi yaparak kaburgalarımı kontrol etmeye başlayınca dokunduğu bir yerle birlikte Solomon acıyla inleyince duraksamış ve oraya odaklanmıştı. İyice incelerken "Üst kemiklerden biri kırılmış." deyince sıkıntıyla gözlerimi kapattım.

"Kırık kemik ciğerine batıyor olmalı."

"Bu kustuğu kanı açıklar. Hanımım ne yapacağız? Kıpırdamaması lazım ama onu burada da bırakamayız."

Bakışlarımı etrafta gezdirerek "Onu yatıracak ve dinlenmesini sağlayacak bir yer bulmamız lazım." dedim.

"Saraya çok yaklaştık. Kayıkların sahipleri illa ki buralarda bir yerler de yaşıyor olmalılar."

Eğer öyleyse yakınlarda ev bulabilirdik.

"Hadi biraz daha yürümeyi deneyelim."

"Efendi Solomon uyanın lütfen." Solomon inleyerek gözlerini araladığında "Biliyorum, zor ama kalkmalısınız." dediğinde çektiği acıya rağmen doğrulmuş ve inleyerek kaburgasını tutmuştu. Saya ile ona destek olarak kalkasına yardımcı olurken bize daha çok yükünü vermesini sağlamıştık.

"Az kaldı, biraz daha dayan. Seni yatıracak bir yer bulacağız tamam mı?"

Öne doğru düşen başını kaldırıp su yeşili gözlerini gözlerime çevirdi. "İ...iyiyim ben."

İyi falan değildi. "Hadi gidelim."

Birkaç saat sonra ortalık kararacaktı o vakte kadar bir ev bulmak zorundaydık. Bunca zorluğa bir de karanlık eklenirse donarak ölürdük. Artık Solomon'u sürükleyerek götürmek mecburiyetinde kaldığımız sıra da Saya "Hanımım bakın! Bakın ileride bir ev var!" diye heyecanla bağırdı. Gözlerime giren kara rağmen gösterdiği yere bakınca uzaktaki evin siluetini seçebildim.

Şükürler olsun.

On dakika sonra evi artık tamamen görebilir hale gelmiştik. Kalın kütüklerin üst üste konulmasıyla inşa edilmiş bu yer evden çok kulübeydi. Kulübenin kapısına kadar geldiğimizde Saya eliyle kapıya vurarak ev sahiplerine seslenmiş ama bir cevap alamamıştı.

"Evde kimse yok gibi gözüküyor."

"Nasıl içeri gireceğiz?"

"Burada bir yerde anahtar olmalı." Saya kapının altını üstünü, sağını solunu araştırırken pencerenin önünde gördüğüm boş saksıyla "Şuradaki saksıya bak." dedim. Anahtarı saksının içinde değil, altında bulmuştu. Sevinçle "İşte anahtar!" diyerek hızlıca kilitli kapıyı açmış ve içeri girmiştik.

Salondaki bütün eşyaların üzeri beyaz bir örtüyle kapatılmıştı. Solomon'u koltuğun üzerindeki örtüyü çektikten sonra buraya yatırmıştık. Saya hızlıca geri dönüp kapıyı kapatınca dışarıdaki fırtınanın uğultusunu az da olsa kesmişti.

Nefes nefese kalmış bir şekilde kendimizi koltuğa bıraktık. Saya çok oturmadan şöminenin yanına gitmiş ve elini mermerin üzerine kazınmış büyü rünlerinde gezdirerek odunların alev almasını sağlamıştı. Kaldera'daki büyücüler bazı eşyalara büyü rünleri kazarak tek bir dokunuşla bunları insanların kullanabileceği hale getirmişlerdi. Şömine de bu eşyalardan biriydi.

"Birazdan içerisi ısınır." Bakışlarını Solomon'un üzerine çevirerek "Kırık kaburgaya bir şey yapamasak da ateşini düşürebilir miyim diye bakacağım. Buralarda bir yer illa ki kap vardır." demiş ve cevap beklemeden içeriye gitmişti.

Geri geldiğinde elinde bakır bir tas vardı. Kapıyı açıp tasın içine tepeleme kar doldurmuş ve şöminenin önüne bırakmıştı. Su eriyince de tası alıp Solomon'un başına giderek ıslattığı bezi alnına koymuştu. O bezi kaç kere değiştirdiğini sayamadım. Bir süre sonra Solomon'un ateşi düşmeye başlamış olmalı ki kendine gelmişti.

"Neredeyiz?" Sesi bitap çıkıyordu.

"Bir kulübede."

"Emegen?"

"Nerede olduğuna dair bir fikrimiz yok."

Yerinde doğrulmaya çalışınca telaşla "Kalkma, yatmaya devam et." diyerek ona engel olmuştuk. Tekrar kafasını koltuğa bıraktı. "Buradan gitmemiz lazım."

"Birazdan karanlık çökecek. Dışarıdaki fırtına da duracak gibi değil, saraya dönmemiz imkânsız."

"Anlamıyorsunuz! Gitmek zorundayız. Burada kalırsak yakalanacağız!"

"Neden bahsediyorsun sen?"

"O yaratık kokumuzu aldı! Biz kaçtıktan sonra peşimizi bırakacağını mı sanıyorsunuz? Emegenler zalimdir, onlar avlarının peşlerini ölene dek bırakmazlar. Ne kadar kaçarsak kaçalım bizi kovalayacaktır. Üstelik şu anda akıl sağlığı yerinde değil ve biz onun arkadaşını öldürdük. Hala kokumuzu takip ediyor olmalı. Burada kalmaya devam edersek bizi daha çabuk bulur."

Bugün daha ne kadar kötü olabilirdi?

"Sen hareket edemiyorsun, bizimse daha fazla yürüyecek takatimiz kalmadı. Nasıl kaçmamızı bekliyorsun ki?"

"Saraya olanları bildirip yardım istemeliyiz."

"Nasıl? Bu fırtınada kayıklara binemeyeceğimizi söyledin."

"Hepimiz gitmek zorunda değiliz hanımım. Efendi Solomon daha fazla hareket edemez, sizse yolu bilmediğinizden kaybolabilirsiniz. En iyi seçenek benim gitmem."

"Seni göz gözü görmezken ve dışarıda bizi avlamak için bekleyen bir canavar varken nasıl saraya yollarım?"

"Hemen değil. Fırtına başlayalı çoktan bir buçuk saati geçti yakında hava düzelecektir. O vakit saraya gidip olanları anlatarak yardım çağırırım, gelmemiz uzun sürmez. Sizde ben gelene kadar efendi Solomonla kalırsınız."

"İtiraz etme Mana, başka çaremiz yok."

Bende başka çaremiz olmadığını biliyorum. Yumruğumu sıkarak "Ya fırtına dinmezse?" diye sorduğumda ikisi de suskunlaşmıştı.

"Onu düşünmesek daha iyi olur."

•

Fırtına dinmişti ve Saya gideli neredeyse yirmi dakika oluyordu.

O gittiğinden beri salonun içinde volta atıp duruyordum.

"Yemin ederim başım döndü, otur artık."

"Senin kadar rahat olamadığım için kusura bakma."

Alnındaki bezi alıp tasın içine attı. "Evet, ciğerimde delik açmaya niyetli kırık kaburgamla şu anda benden rahatı yoktur eminim."

Duraksayarak ona baktım. "Özür dilerim sadece endişelenmeden duramıyorum işte."

"Yersiz yere endişeleniyorsun. Dışarıdaki fırtına durdu, Emegen ise en yakın kokuya yönelecektir. Yani biz Saya'dan daha çok tehlikedeyiz."

Oflayıp tekli koltuğa oturdum. "Nasıl hissediyorsun?"

Suratını buruşturarak "Berbat." dedi. Yüzünü öyle ekşitince şımarık genç efendiler gibi gelmişti gözüme. Hani şu parmağına iğne batsa ortalığı ayağa kaldıranlardan. Solomon benim gülmemle birlikte yorgunca gülümsedi. Ardından aklına her ne geldiyse ciddileşerek "O kapıyı nasıl çağırabildin? Gelinin işareti mi sana yardım etti?" diye sorunca gülümsemem solmuştu.

"Nasıl yapabildiğimi bende bilmiyorum."

"O güç Su Tanrısına ait değildi."

Gelinin işareti yalnızca Aron'un sahip olduğu bazı özellikleri geline verirdi. Mesela su kaynar olsa bile beni yakmaz ya da boğmazdı. Tabii ikinci seçeneği daha deneyimlememiştim ama öyle olduğunu düşünüyordum. Başka özelliği varsa da ben bilmiyordum.

"Anlaşılan gelinin işaretinden haberin var. Daha önce bu gücü kullandın mı? Gerçi üzerinden gelen kokudan bildiğini anlamam gerekirdi." Hafifçe kaşlarını çattı. "Hatta eskisinden daha yoğun geliyor."

Bahsettiği kokunun Aron'un sözünü ettiği *sahiplik izinden* geldiğini anlasam da işaretle ne alakası olduğunu çözememiştim.

"Kokunun gelinin işaretiyle ne alakası var?"

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "İşaretin nasıl gerçekleştiğini öğrenmedin mi?"

"Hayır."

Bana garip bir bakış atarak açıklamaya koyuldu. "Sana niye söylemediler ki? Her neyse. İşaret sadece Tanrıların yapabildiği bir şeydir. Gelinlerin niye bakire olmak zorunda olduğunu hiç düşündün mü? Bu yüzden işte. İlk birliktelikle Tanrı ve gelinin arasında bir bağ kurulur. İşarette bu bağın nişanıdır. İşaret sana Tanrı özellikleri kazandırdığı gibi seni Tanrının kokusuna bular. Bu kokuyu sen hariç herkes alır. Adandığın Tanrıyla bağın kuvvetlendikçe gelinin işareti de kuvvetlenir bu da daha fazla güç demektir."

Boynumdan yukarı tırmanan sıcaklık beni tamamen gafil avlamıştı. Aron beni istemeyince Towa ona işaretli olduğumu söylemişti. Aron'un bunu duyunca nasıl şaşırdığını hala hatırlıyorum. Öyle tepki vermekte haklıydı. Birbirimizi daha ilk kez görürken o... o işi nasıl yapmış olabiliriz ki?

Doğru ya. O gece bana *koku silinmeye yüz tutmuş* derken sinirlenmesinin sebebi de bu olmalı. İşaretli olduğum halde kokusu üzerimden siliniyordu. Zaten Solomon da az önce Aron'un kokusunun eskisinden daha yoğun geldiğini bilmeden itiraf etmişti. Koku yoğunlaşmıştı çünkü Aronla birlikte olmuş ve gerçek anlamda işaretlenmiştim.

İyi de bu nasıl mümkün olabiliyor? Eğer işaret birliktelikten meydana geliyorsa ben nasıl önceden işaretlenmiş olabilirim? Çıkmaza girmiştim.

Dışarıdan gelen çarpma sesiyle birlikte ikimizin de kafası aynı anda kapıya döndü.

"O da neydi?" Solomon parmağını dudağına götürüp sessiz olmamı işaret ettiğinde kafamı aşağı yukarı salladım. Aynı sesi ikinci defa duyduğumuzda oturduğum yerden kalkarak sessizce pencerenin yanına gittim. Perdeyi yavaşça açmamla öfkeden kanlanan buz mavisi gözlerle karşılaşmış ve çığlık atmıştım.

O şey bizi bulmuştu!

Solomon "Siktir!" diyerek kaburgasını tutup koltuktan kalktı. "Pencereden uzaklaş Mana!"

Hızla yanına dönerken pencereden Emegenin birkaç metre geriye çekilip koç boynuzlarını eğerek kapıya doğru koştuğunu görmüştüm. Şimdi ne yapacağız!

Birden gözümün önüne Emegenin boynuz ve sakallarındaki buz parçaları geldi. Ateş! O şey muhakkak ateşken korkuyor olmalı.

Kenara katlayıp koyduğum çarşafı ve diğer eşyaların üzerindekileri çekerek aldığımda Solomon "Ne yapıyorsun?" diye sorsa da şu anda ona cevap verecek vaktim yoktu. Çarşafların uçlarını şömine ateşe tutup alev almalarını sağladığım sırada Emegen boynuzlarıyla vurduğu kapıyı parçalayarak içeri girmişti. Solomon darbeden dolayı hafifçe eğilse de hala işlev gören kılıcı çekerek Emegenle tutarken ben yanan çarşafı hızla çekerek ona doğru savurduğum. Buz mavisi gözlere yansıyan ateş Emegen'i korkutunca yaratık kükremiş ve hızla ateşten uzaklaşmıştı. Fırsat bu fırsat çarşafı önüne atarak Solomon'a "Dışarıya çık!" diye bağırmış ve kapıya doğru koşturmuştum.

Yanan çarşaf Emegeni çok tutmazdı.

Ateş yüzünden yerinden kıpırdayamayan Emegen bizim evden dışarı çıktığımızı görünce burnundan soluyarak kükremişti. Yanan çarşaf zemini sarmaya başlamıştı. Ev tamamen kütüklerden oluştuğu için muhtemelen küle dönecekti. Eğer buradan canlı çıkarsak Aron'a ev sahibinin parasını ödemesini söylemeyi unutmamalıydım.

Solomon dişlerini sıka sıka kaburgasını tutarken "Şu kapıyı tekrar çağıramaz mısın?" diye sordu. Kolunu tutarak koşmasına yardımcı olurken "Çağırabilseydim çoktan yapmaz mıydım sence!" demiştim.

Emegen ateş iyice evi sarmadan dışarı çıkmış ve tekrar kükreyerek bize saldırıya geçmişti. Solomon beni geriye itip kılıcını çekmiş ve "Sen kaç git ben onunla ilgilenirim!" demişti.

"Aklını mı kaçırdın sen? O kırık kaburgayla hiçbir şey yapamazsın!"

"Merak etme kolay lokma değilim ben." Güldü. "Yutulsam bile boğazına kılçık gibi takılacağımdan emin olabilirsin." Şu durumda bile işi şakaya vuruyordu! Emegen sopasını kaldırıp Solomon'a doğru savurunca Solomon "Aynı numarayı iki kere yemem." diyerek sopadan kaçıp kılıcıyla Emegenin bacağına derin bir kesik atmıştı.

Bu hareket bile tüm gücünü alıp götürmüşçesine rengi atmıştı.

Emegen iyice öfkelendiğinden elindeki sopayı aralıksız bir şekilde Solomon'a doğru savurmaya başlamıştı. Solomon saldırıları kıl payı atlatabiliyor olsa da kırık kaburga kemiği önüne taş koyuyordu. Solomon Emegenden kaçarken durup tekrar kan kusmadan evvel "Hay sikeyim şimdi zamanı mıydı." deyip iki büklüm olmuştu.

Onu öldürecekti.

Emegen son darbe için sopasını havaya kaldırınca durup ne yaptığımı düşünmedim. Yerden aldığım karı yuvarlayarak kar topu haline getirip ona doğru fırlattım. Kar topu direkt kafasına çarpınca havaya kalkan sopa duraksamış ve öldürme arzusuyla dolan buz rengindeki irislerini üzerime çevirmişti.

Harika, şimdi ne halt yiyecektim?

Ben dehşetle geriye doğru giderken Emegen korkumdan zevk alırcasına acele etmeden bana yaklaşıyordu. İlkten yavaş olan adımları bir süre sonra hızlanmış, üzerime koşuyordu. Solomon yerden kalkmaya çalışarak "Ona... dokunma." dese de her şey bitmişti.

Buraya kadardı.

Geri geri gitmeye devam ederken gözlerimi yaklaşan sonum için sıkıca kapatmıştım. O kapıyı çağırmadan önce hissettiğim duyguları tekrar hissetmeyi beklesem de olmamıştı. Emegenin burun deliklerinden püskürttüğü sıcak havanın yüzüme vurmasıyla sırtım bir şeye çarpmıştı.

Kulağıma buzun çıtırtılar çıkarırken meydana getirdiği gürültüler dolarken "Onun için hayatını tehlikeye mi attın?" diyen sesi benden önce kalbim tanıyarak göğsümde takla atmıştı.

Öleceğim korkusu yüzünden arkamdaki bedenin sırtıma yaydığı sıcaklığı yeni fark ediyordum.

Ona aitti.

"Sen kimin karısına bulaştığını sanıyorsun?" Kopkoyu bir öfke içine sızdığından ses tonu kalınlaşmıştı. Bir an için unuttuğum Emegen aklıma gelince hızlıca gözlerimi açmış ve hemen yüzümün önündeki yaratıkla göz göze gelmiştim, irkildim. Aron avucunu Emegenin suratına bastırarak onu benden uzak tutarken Emegen, Aronun gücüne karşı koyamadığı için boynunu eğiyordu.

"Sen kimsin ki onu böylesine korkutuyorsun?" Yaratığın suratını kavrayan parmaklarını sıkılaştırınca uyguladığı baskı yüzünden Emegen böğürmeye başlamıştı. Aronun parmaklarının altından başlayarak Emegenin suratına doğru yayılan buz saçakları süratle bedeninde ilerlerken sadece yüzünü değil, bütün vücudunu dondurmaya başlamıştı. Deminden beri onun elinden kurtulmaya çalışan yaratık birkaç saniye içerisinde uzuvlarını kaplayan buz yüzünden hareket edemez hale gelmişti.

Emegen tamamen donarak buzdan bir heykele dönüşmüştü. Aron elini biraz daha sıkılaştırdığında buzun kütürtü sesi çıkararak kırılmasını andıran o ses meydana gelmiş ve Emegenin vücudu parçalara ayrılarak patır patır yere dökülmüştü. Bakışlarımı Aron'a çevirdiğimde kehribarlarında açılan kızıl çatlaklarla yerde parçalara ayrılan Emegene aşağılarcasına baktığını gördüm.

"Günahın ancak ölümle temizlenebilirdi." Halka... O kızıl halka harelerinin etrafını çevreliyordu; kızıl çatlaklarla birlikte.

Tanrının gözleri yeniden ortaya çıkmıştı.

Ondan korkmam gerekirdi.

Çünkü şu anda bana bakan kişi Aronun içindeki Tanrıydı.

Korkmam nasıl olmuştu da onu bu kadar tetiklemiş ve içindeki Tanrıyı uyandırmıştı?

Dedim ya ondan korkmam gerekirdi.

Korkmuyordum.

Tam aksine ona dokunmak istiyordum. Dokun diye yalvaran parmaklarımı yüzüne uzatıp "Aron--" diyemeden nereden çıktığını bilmediğim Saya'nın "Hanımım geç kalacağım da size bir şey olacak diye çok korktum!" diye bağırarak bana sarılması bir oldu. Su Tanrısı beni ondan uzaklaştıran Saya'ya göz ucuyla bakıp gözlerimi kapattı.

Kehribarlarını yeniden açtığında harelerindeki kızıl halka kaybolmuştu.

"Solomon'u şifahaneye taşıyın." Aron'la birlikte gelen şifa büyücüleri yerde yatan Solomon'un yanına giderek onu dikkatlice kaldırıp sedyeye

yerleştirmişlerdi. Saya hala yakınmaya devam ederken Aron "Saraya dönüyoruz." demişti.

Bana bakmıyordu.

•

Saraya döndüğümüzde güneş çoktan batmış ve karanlık çökmüştü.

Solomonla birlikte Saya'nın ısrarları sonucu şifahaneye gitmiş ve büyücülerin bana da bakmasına izin vermiştim. Tıpkı şüphelendiğimiz gibi Solomonun kırılan kaburga kemiği ciğerine battığı için kan kusmuş. Durumu ağır olduğundan bir süre şifahanede kalacaktı. Ben sapasağlam olduğum için burada daha fazla kalmama gerek kalmamıştı.

Atlattığımız badire yüzünden tüm günümüz zehir olmuştu.

Saya'yı dinlenmesi için odasına yollamış ve bende odama dönerek sıcak bir banyo yapmıştım. Banyodan sonra saçımı kurutup üzerimi değiştirerek Aron'un gelmesini beklemiş lakin ne kadar beklersem bekleyeyim bir türlü konuşmak için odama gelmemişti. Olanları Saya'dan duymuş olsa da bana da sorması gerekmez miydi? İyi miyim değil miyim diye insan bir merak ederdi.

Saat gece on ikiyi bulunca gelmeyeceğini anlayıp sinirle odamdan çıkarak onu bulmaya gitmiştim.

Direkt çalışma odasına geldiğimde muhafızlara bakıp "İçeride mi?" diye sordum.

"İçeride hanımım."

Kapıyı çalma gereği duymadan açıp hışımla içeri girdiğimde görmeyi beklediğim manzara kesinlikle bu değildi.

Odadaki lambaları yakmamıştı.

Perdeleri sonuna kadar açtığı için tavandan yere kadar uzanan pencerelerken direkt gökyüzündeki Ay gözüküyordu. Ay'ın ışığı içeri doluyor ve loş bir ortam sağlıyordu. Aron ise sırtını pencereye yaslamış, bir ayağı kendine doğru çekikken diğerini uzatıyordu. Önünde üç tane viski şişesi duruyordu. İkisi boş, biri de dibini görmek üzereydi.

Geldiğimizden beri içiyordu belli ki.

Kendine doğru çektiği dizine yasladığı kolu aşağıya sarkarken parmakları kristal bardağı kavrıyordu. Bardağın içi yarısına kadar kehribar renkli sıvıyla doluydu. Dağılmış duran hali elbette beni şaşkına çevirmişti ama bundan daha fazla beni şaşırtan şey ise hemen yanında duran çiçek buketiydi.

Benim buketim.

Demirkıynak ve Emegenle karşılaşınca özenle taşıdığım çiçek buketini düşürmüştüm. Aronun yanında duran buketin içindeki şakayıklarında zaten

birçok yaprağı yoktu. Çiçekler bu adam kadar perişan haldelerdi. Üstelik bazı yaprakları da kopmuş, yerde duruyordu.

"Aron?" Bu halinin anlamı neydi?

Aron kafası pencereye yaslı halde bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyordu. Kehribarları içerideki karanlığı delen bir çift kor gibi duruyordu. Gömleğinin düğmelerini bunalmışçasına karnına kadar çözmüş ve gömleğini pantolonundan dışarıya çıkarmıştı.

Ona seslendiğim halde konuşmadığı için iyiden iyiye endişelenerek yanına doğru gitmeye karar verdim. Attığım ilk adımla birlikte "Yaklaşma. Bedenim hala kullandığım gücün etkisinde." dedi. Umursamayıp bir adım daha atınca attığım adıma sinirlenmişçesine ayağıma bakıp kaşlarını çattı. "Üşürsün."

Emegeni dondururken güçlerini kullandığı için etrafına soğuk hava üfürüyordu.

Bu adamın bedeni, ruhu hatta nefesi bile buzdandı.

Kalbi de buz kütlesinden ibaretti.

Buna rağmen üşürüm diye endişeleniyordu.

"Üşümem." Deyip daha çok yaklaştım. "Sana dokunmayacağım."

İkna olmuş olmalı ki yanına gitmeme bu kez itiraz etmedi. Önüne oturarak "Niye bu kadar içtin?" diye sorsam da bana cevap vermeyeceğini boş bakışlarından anlamıştım. Bende konuyu değiştirmek için şakayıkların olduğu bukete bakarak "Şakayıklarımı bulmuşsun." dediğimde bakışlarını kısarak yanındaki çiçeklere döndü.

"Onları seviyor musun?" Neredeyse üç şişe devirmesine rağmen konuşurken sesi kesintisiz çıkıyordu. "En sevdiğim çiçekler onlar." Hım... diye bir ses çıkardıktan sonra elindeki bardağı dudaklarına götürünce bileğini tutup ona engel oldum.

"Daha fazla içme." Bir süre bana baksa da sonradan kafasını sallayarak bardağı yere bıraktı.

"Canını sıkacak bir şey mi oldu?"

"Oldu."

"Ne olduğunu söylemek ister misin?" Tatlı dil kullanarak onu bu kadar içmeye iten şeyi öğrenmeye çalışıyordum. Üstelersem ters tepe bilirdi. Öfkeden kızaran gözlerini üzerime dikerek "Neden o şerefsizin canının önüne canını koydun?" diye bir soru beklemediğimden afallamıştım. Hangi olaydan ve kimden bahsettiğini anlasam da beynim bir türlü kabullenemiyordu.

Solomon ölmesin diye hayatımı riske atmamama mı dertlenmişti?

Hayır, sadece bu yüzden kendini içkiye vurmuş olamazdı. Kızar, bağırır ve bunu yaptığım için beni pişman ederdi ama böylesine yıkılmazdı.

"Aron ölmesine nasıl göz yumabilirdim?"

"Yumsaydın! Bıraksaydın da seni benden almak isteyen o piçi gebertseydi!"

Beni ondan mı almak istiyormuş? Ne? "Kimse beni senden alamaz."

"Ama istiyorlar."

"Kim istiyor?"

Yutkunurken boğazındaki çıkıntı oynadı. Sanki onun için söyleyecekleri hazmetmesi zor şeylerdi. "Herkes." dedi. "Beni bir kere daha yıkmak için herkes seni benden almak istiyor."

Ahh demek asıl mesele buydu.

"Bana ihanet mi edeceksin?"

Kaşlarımı çattım. "Etmeyeceğim."

"Edeceksin. Sende bana ihanet edeceksin."

Bu kadar emin konuşması canımı sıksa da onu anlamıyor değildim. Solomon'u canımı ortaya koyarak kurtarmaya çalışmam onun kalbindeki eskimiş kabuğu kaldırmış ve yarasını tekrar açmıştı. Sarhoş olduğu için *açık yaranın sesini* duymama izin vermişti.

O yara diğer yaraların arasında en zor kapanandı. En derin ve canını en çok yakandı.

Yarası ilk kez bana sesini duyurabilmişti.

"Senin içinde yapardım." Duraksadı.

Tavandaki bakışlarını indirerek bana baktı. "Senin içinde canımı ortaya koyardım."

Bir süre hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine bakıp durdu.

Kehribarlarını yerde duran yapraklara çevirdi. İçlerinden birini alıp dudaklarına götürerek öptü. Bunu yaparken gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmamıştı. Öptüğü yaprağı dudaklarından çektikten sonra bana doğru uzatarak dudaklarıma bastırdı. Kalbim yaptığı hareketle birlikte hızlanmış, göğsümü delip çıkmaya yemin etmişti sanki.

Nefes almak gittikçe zorlaşırken yaprağı usulca alt dudağımda gezdirmeye başladı.

İçtiği bardaktaki sıvının rengini alan kehribarlar alt dudağıma sürttüğü şakayık yaprağını ihtirasla izlerken "Beni pişman etme." dedi.

Kehribarlarını kaldırıp tehditkâr bir ifadeyle leylaklarıma mıhladı.

"Beni seni kabul ettiğime pişman ettirme denizim."

ღ Mananın güçlerini yavaş yavaş görmeye başladıkkkk :D
ღ Aronun son sahnedeki somurtkanlığı şaka mıı yerim yerrr
ღ Bölüm nasıldı? En sevdiğiniz yer neresi oldu?
Bir sonraki bölümde görüşmek üzereee :*

☽ TANRI ZEHRİ

Mana'nın sırtındaki dövme.
Bana ulaşmak için;
İnstagram hesabım = endless_q.r
Twitter hesabım = Endless_QR
Bölümler kısa diye iki bölümü birleştirdim yani iki bölüm birden geldi.

| ﾒ Mana

Birbirine geçmiş kirpiklerimi araladığımda ilk gördüğüm şey perdenin altından sızan puslu mavi ışıklardı.

Şafak söküyordu.

Gökyüzü kış geldiğinden beri kara bulutlarla çevrili olduğundan sabahları gün ışıklarıyla uyanmak neredeyse imkânsız hale gelmişti. Kafamı çevirerek yanıma baktım, yatak boştu. Ardından yeni yeni aydınlanmaya başlayan içeride uykulu gözlerimi gezdirdim.

Odamdaydım.

Dün gecenin hatıraları bir bir aklıma doluştuğunda kalbim tonlarca ağırlığın altında eziliyormuşçasına sıkışmaya başladı. Odada koca bir yalnızlığın içinde uyandığımı anlayınca yatakta sırt üstü uzanarak avucumu göğsüme bastırdım, orada ki ağırlığın izin vermediği nefesleri almaya çalışırken leylaklarımı tavana sabitlemiştim.

Aron'un yanına gittiğimde saat gece yarısını geçiyordu. Onu çalışma odasında sarhoş bulduktan sonra aramızda geçen bütün konuşmalar hafızamda canlanmış ve gözlerim sadece tek bir anıda sabit kalmıştı; yerde duran şakayık yapraklarından birini alarak ilk önce kendi dudaklarına değdirmiş sonra da öptüğü yeri yavaşça dudağıma sürtmüştü. Beynim başa sara sara o anıyı düşlerken parmaklarındaki soğukluğu anımsayan bedenim baştan aşağıya ürperdi. İçimde kabaran duyguyla birlikte ciğerlerime küçük bir soluk çekerken istekle karıncalanan alt dudağıma elimi götürdüm ve parmak uçlarımı tıpkı onunki gibi üzerinde gezdirdim.

Sol göğsümde küt küt ederek atan kalbimin kapıldığı heyecanla gözlerimi kapattım.

Şakayık yaprağının yumuşak dokusunu halen dudağımda hissedebiliyordum.

Yapraktan gelen o baş döndürücü koku burnumdaydı. Her nefes alışverişimde daha da kuvvetleniyordu.

Elimi dudaklarımdan aşağıya indirip soluma doğru döndüm ve bacaklarımı karnıma doğru çektim. Kapattığım leylaklarımı açarak yatağın boş duran tarafını izledim. Dünün yorgunluğu yüzünden yanında uyuya kalmış olmalıyım. Anlaşılan beni kucağına alıp odama getirmişti. Avucumu soğuk çarşafın üzerinde gezdirdim. Hemen gitmiş miydi acaba? Yoksa yanımda kalıp benimle birlikte uyumuş muydu?

Gece bana en derin yarasını açtığı için pişman mıydı peki?

O yara bana sesini duyurduğu için çok kızmış mıydı?

Garip bir sızı yokladı içimi.

Biraz daha yakınlaştığımızı düşünürsem hata mı ederim?

İstesin ya da istemesin artık yarasının yerini biliyordum. O yara çok eskiye dayanıyordu. Etrafındaki izlerken kabuk bağlayıp bağlayıp açıldığını fakat asla iyileşmediğini anlamıştım. Aron muydu o yaranın iyileşmesine izin vermeyen yoksa başkaları mıydı bilmiyorum sadece gözlerine baktığım da o yarayı uzun yıllardır taşımanın verdiği yorgunluğu seçebiliyordum.

Gerisi karanlıktı.

Dibini göremediğim uçsuz bucaksız bir karanlık.

Yattığım yerden doğrulurken yüzüme düşen saçımı kulağımın arkasına ittim.

Güven ayna gibidir; bir kez çatladı mı hep çizik gösterir. Aron çatlayan aynasının bu sefer tamamen kırılmasından korkuyordu. Çünkü bir kez güvenmiş ve bunun bedelini ağır ödemişti. Bana adım atarken tereddüt etmesi de bu yüzdendi.

Üstümdeki örtüyü parmaklarımın arasına alarak sıktım.

Hiçbir şeyin dışarıdan gördüğüm gibi olmadığını biliyorum.

Acısını tanısam da canını nasıl yaktığını söyleyemezdim, verdiği acıyı hissedemezdim çünkü her yara kişiye özel olduğu gibi her acı da öbüründen farklıydı. Her yaranın arkasında zonklayan bir anı ve her yaranın altında failinin adı yazardı.

Onu iyileştirmek istiyorum.

Beni iyileştirsin istiyorum.

Birbirimizin ilacı olalım istiyorum.

Benim onun yaralarının yerini bildiğim gibi ona yaralarımı göstermek istiyorum.

Ama bunları yapmadan önce önümdeki en büyük engeli aşmam gerekiyordu.

Onun yaralı ruhunu.

Kararlıyım.

Su Tanrısının kalbindeki buz dağlarını yıkıp o okyanusa ulaşacaktım.

Hatta daha da ileri gidip okyanusun kalbini de ele geçirecektim.

Belki bu yolculukta çok canım yanacaktı, defalarca kırılıp kendi ellerimle kırıklarımı toplayacak ve kırıldıkları yerden onları birleştirmeye çalışacaktım. O adamın buz dağları düşünülürse pes edecek noktaya bile gelecektim ama sonunda başaracaktım. Çünkü hayatımda ilk kez birini seviyordum ve ben kalbimle çatışmaktan yorulmuştum. Daha fazla gözlerimin önünde can çekişmesine göz yumamazdım.

Artık onun karşısında durmayacaktım.

Sevgim için gerekirse sevdiğim adamla savaşacaktım.

Kumar oynuyordum ama nedense içimde korku yoktu. Çünkü onca uğraşıma rağmen başarısız olursam en azından denemediğim için pişmanlıkla kavrulmayacaktı yüreğim. Keşke demeyecektim.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

Bekle bakalım Su Tanrısı çok yakında karın için delirmeni sağlayacağım.

Tabii bana yaptıklarının hesabını da teker teker vereceksin.

O günleri sabırsızlıkla bekliyor olacağım.

Dibe vuran enerjim düşüncelerimle birlikte yükselişe geçince kollarımı açarak yatakta güne başlamak için iyice gerindim. Saya kapıma dayanmadan evvel kalkıp elimi yüzümü yıkayıp giyinmem lazımdı.

Yataktan inerek ilk önce perdeleri çektim ardından odamın içinde bulunan banyoya girdim.

Çeşmenin suyunu açarak lavaboya doğru eğildim ve avuçlarıma doldurduğum suyu birkaç kez yüzüme çarptım. Soğuk su uykumu açarak iyice kendime gelmemi sağlamıştı. Elimi kapatmak için çeşmeye götürdüğüm sırada aynadaki yansımamla göz göze gelince duraksadım.

Yüzümdeki su damlaları çenemden aşağıya kayarken lavaboya düşen her bir damla tüm banyoda yankılanmaya başlamıştı sanki. Damlaların sesi kulaklarımın içinde gitgide yükselirken hipnoz olmuşçasına aynadaki yansımamdan gözlerimi ayıramıyordum.

Gözlerimin içinden taşarak dışarı çıkan kırmızı sis, dört bir yandan hızla ilerleyerek leylaklarımı istila edip harelerimi kana buladı. İrislerimde bu değişime tepki göstererek birden daralıp çentikleşince tenimde büyüyen gri noktalar çoğalmış ve etime yayılarak beni onun suretine bürümüştü.

Mahlukatın.

Kalbimin etrafını saran dikenlerin tellerini biri çekerek sivri çıkıntıları etimden içeriye gömdü.

Ortam iyice ağırlaşarak tekinsiz bir havaya bürünürken gözlerimi kırpamıyordum bile.

Aynadaki yansımam zehirli bir sırıtışla bana bakarken ifadesi küçümseme doluydu.

Onunla yalnız kalmanın korkusuyla sırtımdan aşağıya ter boşalırken bana yine kendi dilinde bir şeyler söyledi. Konuşurken çıkardığı ses kuyuya atılmış yüzlerce yılanın aynı anda tıslarken çıkardığı sesi andırıyordu.

Her bir hecenin altını çizerek konuşurken acele etmiyordu.

"உன்னால் என்னிடமிருந்து மறைக்க முடியாது" Ne dediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu lakin bunu söylerken bana attığı o bakış bütün kemiklerimi zangır zangır titretecek bir etki yaratmıştı üzerimde. Kıpırdayamıyordum, dudaklarım hayali ipliklerle dikilmişçesine bağıramıyor bu yüzden de yardım çağıramıyordum.

Elini kaldırıp bana doğru uzatınca ayna su dalgası gibi dalgalanmış ve mahlukatın eli aynanın içinden çıkmıştı. Uzun tırnaklı, gri el yanağıma dokunmak üzereyken bağırmaya çalışsam da ağzımdan tuhaf sesler çıkarmaktan başka bir şey yapamamıştım.

Hayır, hayır. Biri bana yardım etsin!

Lütfen, biri beni bu kabustan kurtarsın!

Mahlukatın ölü gibi soğuk olan eli yanağıma değdiği anda görüşüm kararmış ve bilincimi başka bir yere götürmüştü. Eskiden görkemli bir sarayın bulunduğu ancak şimdi yıkımdan geriye kalan kalıntılardan ibaret bir harabenin ortasındaydım. Etrafımda dönerek çevreme baktığımda burada hayatın uzun zaman önce son bulduğunu anlamıştım.

Toprağa yapılan savaştan geriye kalan kılıçlar saplanmıştı ayrıca yerde de balta ve diğer savaş aletleri bulunuyordu. Bir kısmı toz tutmuş, kimisinin de parçaları eksikti buna rağmen ilk gün ki ihtişamlarına sahiplerdi. Burada her ne olduysa çetin bir mücadele verdikleri aşikardı. İkiye ayrılmış devasa sütunun üzerinde gördüğüm amblemle kaşlarım çatıldı. Sütun sarayı taşıyan temellerden birine aitti.

Yarısı kırık olsa bile sembolün şakayık çiçeği olduğu barizdi.

Burada tek bir ağaç, böcek dahi yoktu. Arafta gibiyim.

Kafamı kaldırıp saraya baktığımda gördüğüm kızıl dolunayla birlikte nefesim kesildi.

Yıkık dökük saraydan geriye kalan kalıntıların arkasından yükselen dolunay hayatımda gördüğüm en büyük dolunaylardan biriydi.

Karanlıkla örtülmüş semada tek bir yıldız yoktu. Aynaya bakarken hissettiğim hipnoz, Ay'a bakarken beni yeniden buldu. Birden her yer alev alev yanmaya başladı. Ortalığı saran ateş yüzünden çığlık atarak bir yere saklanıp hıçkıra hıçkıra ağlamak istesem de sadece gözlerimden yaşlar boşalıyordu.

Hayır, ateş olmaz! Ateş olmasın!

Evlerden biri gümm diye bir ses çıkarıp yıkılınca irkilerek hipnozun etkisinden çıkmıştım.

Başta mahlukatın beni ailemin öldüğü güne gönderdiğini sansam da yanılmıştım. Binalar yıkılmaya devam edip savaş seslerinin arttığı sırada her yerde hayaletler belirmeye başlamıştı. İnsanlar kaçıyor, üzerlerinde zırhlar bulunan askerlerse birileriyle savaşıyordu.

Boyları gökyüzüne ulaşan alevlere gözlerimi büyüterek bakarken pek sağlıklı düşünemesem de geçmişte olmadığımı bilmek az da olsa mantıklı olabilmemi sağlamıştı.

"Tanrılar! Tanrılar bize saldırıyor!"

"Kaçın Tanrılar içeri girmiş!" Tanrılar mı? Kaşlarımı çatarak bahsettikleri Tanrıları görmeye çalıştığım esnada birden yanımda bir adam -hayalet- belirdi. Giydiği zırhtan ve duruşundan ötekilerden daha rütbeli gözüküyordu.

"Muhafız nerede!" Sürekli aynı soruyu soruyordu.

Muhafız nerede.

Ne oluyordu? Burası neresi? Bu insanlar da kim?

Ben hayal aleminden nasıl çıkacağımı düşünürken birden gördüğüm adam omuzlarımı tutarak beni sarsmaya başladı.

Suratıma doğru bağırıyordu. "Neden Tanrıları içeri aldın? Neden!" Kollarımı mengene gibi sıkan parmakları öfkesinin büyüklüğünü kanıtlarken şok olmuş bir şekilde hayalete bakıyordum. Hepsi hayalet biçiminde olsa da tam olarak insan bedenlerine sahip değillerdi. Fakat bu adam bana dokunur dokunmaz yaşarken ruhunun kullandığı bedene bürünmüş ve beni onda gördüğüm şeyle birlikte ikinci bir şoka uğramıştı.

Gözleri.

Onda da bendekiler gibi leylak renginde gözler vardı.

Diğer hayaletlerde kaçmayı bırakıp aynı anda bize yaklaşırken teker teker eski bedenlerine bürünüyorlardı. Yaşlı, genç, kadın, erkek ve çocuklar... hepsi bana bakıp aynı soruyu soruyordu.

"Neden onları içeri aldın? Neden Tanrıların kapıdan geçmesine izin verdin!"

Ben yapmadım demek istesem de konuşamıyordum. Gerçi konuşabilsem de konuşabileceğimi sanmıyordum zira kitlenmiş kalmıştım.

Hepsi aynı gözleri taşıyordu.

Leylak rengi irisleri.

Boğuluyormuşçasına derin bir nefes alarak mahlukatın beni gönderdiği yerden çıktığımda hızla soluk alıp vermeye başladım. Sanki dakikalarca nefessiz kalmış gibiydim, ciğerlerim yanıyordu. Elimi boğazıma götürüp daha fazla nefes almaya çalışırken gözlerim yaşarmıştı. Bakışlarımı ilk önce ayna da sonra da telaşla banyonun içinde gezdirmeye başladım.

Yoktu. Nereye gitmişti?

Tüylerim varlığını sezerek diken diken olup kabardığında enseme vuran soğuk nefesini hissetmiş ve taş kesilerek bakışlarımı korka korka aynaya çevirmiştim.

Hemen arkamdaydı.

Artık aynanın içinde değildi.

Kuyuya atılan yüzlerce yılan kulağımın dibinde tıslarken aynadaki yansımama bakarak yine acele etmeden "Benden kaçamazsın." dedi. Çığlık atarak "Aron!" diye bağırdım, gözüme telaş anında bir perde indi sanki. Elime geçen sabunluğu tuttuğum gibi aynaya fırlattım. Ayna gürültüyle kırılırken etrafa saçılan parçalarından biri boynumu sıyırıp geçmişti.

Mahlukat kırılan aynayla birlikte kayboldu.

Boynumdan akan ılık sıvıyı yerdeki cam kırıklarından görebiliyordum, kandı. Ağlayarak geriye doğru giderken sırtım duvara çarpana kadar durmadım. Aşağıya kayıp bacaklarımı kendime doğru çekerek ellerimle kulaklarımı kapattım. Onun o iğrenç sesini duymak istemiyordum fakat kuyudaki yılanlar sanki hala bana tıslıyorlar gibi geliyordu.

"Aron! Aron! Aron!"

Tir tir titrerken kapı hışımla açılıp duvara vurmuş ve Aron içeri "Mana!" diyerek dalmıştı. Sesini duyduğum anda başımı dizlerimden kaldırıp ona baktım. İlk önce yerdeki ayna parçalarına daha sonra da bana baktı.

Beni duymuştu.

Anında yanıma gelerek "Yaralandın mı--" diye sormasına gerek kalmadan kehribarları boğazımdaki kesiğe takılmış ve kaskatı kesilmişti. Ciddi anlamda kesiğe öyle bir bakıyordu ki bir ara gırtladığımın boydan boya kesilip kesilmediğinden şüphe ettim. Gözünü kesikten ayırmazken yüzü bir an için buruşarak yutkundu. Kesiğe elini götürdüğü sırada ona fırsat vermemiş ve kollarımı beline dolayarak göğsüne sığınıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştım.

"Buradaydı! Yine geldi! Buradaydı Aron!" Koluyla belimi sarıp beni kucağına çıkardı. Gözlerimden süzülen yaşlar patır patır gömleğine düşerek orada koyu izler bırakırken dudaklarını başıma bastırıp "Şhii, geçti." dedi.

Eliyle saçlarımı okşarken üst üste dudaklarını başıma bastırdı. "Geçti, tamam mı? Ben buradayım. Ben buradayken sana hiçbir şey yapamaz."

Sakinleştirici sesi titrememi durdurunca kendimi onun öpücüklerine bıraktım.

Benim için gelmişti.

O buradayken kimse bana bir şey yapamazdı.

Yere oturmuş ve bende kucağındayken elleriyle yanaklarımı kavrayıp başımı kaldırarak ona bakmamı sağladı. Küçük bir kız çocuğu gibi ıslak kirpiklerimin arasından gözlerinin içine baktığımda dişlerini sıktığını gördüm. *Kehribarlarını bilerek boynumdaki kesikten uzak tutuyordu.* Çenesi öyle bir gerilmişti ki bir sebepten bana kızdığını sanmıştım ama öfkesi başka bir şeyeydi sanki. Baş parmaklarıyla yanaklarımdaki göz yaşlarını okşarcasına silerken "Ağlama." dedi.

"Çok korktum ama." Eğilerek alt dudağımı ağzına aldığında kalbim göğsümde takla atmıştı resmen. Durduramadığım göz yaşlarım yanaklarımdan akarken öpüşüne anında karşılık vererek ellerimi ensesine sardım. Onu daha çok kendime çekerken aldığım tatla mest olmuştum.

Beni öperek sakinleştirmeye alışmıştı.

Nefesimin tükendiğini anladığı anda geri çekildi ve gözlerimin içine bakmaya başladı.

Koyulaşarak lav denizine dönen kehribarlarındaki duyguya bir ad koymaya çalışırken aniden dışarıda peş peşe gök gürlemiş ve aramızdaki bakışmayı kesmişti. Kulağıma yağmur sesi gelse de yağıp yağmadığından tam olarak emin olamadım. Aron kalçamdan destekleyerek beni kucağına alıp "Hadi seni içeri götürelim." demiş ve bizi banyodan çıkarmıştı.

Odama geri döndüğümüzde beni yatağa bırakmış, kendisi de hemen yanıma oturmuştu.

Hala ufak ufak titriyordum.

Birleştirdiği parmaklarını boğazımdaki kesiğe bastırdığında elinden çıkan serin su yaramın üzerini kaplayarak kesiği iyileştirmeye başladı.

"Bana orada neler olduğunu anlat."

Banyoya girdikten sonra başıma gelen olayları atlamadan anlattığımda Aron yaramı iyileştirmeyi bitirip elini boynumdan çekmişti. Kanımın bulaştığı elini yumruk haline getirmiş sıkıyordu. Fakat bunun nedeni anlattıklarım değil de elindeki kanımdı sanki.

Kanımın eline bulaşmasından nefret etmişti.

"Tanrılar mı dedin?"

"Evet. Hayaletler, Tanrılar geliyor diyerek diğerlerini uyarıp kaçmalarını söylerken beni Tanrıları içeri almakla suçlayan hayalet *muhafız* diye birini arıyordu."

"Muhafız..." Kendi kendine mırıldandıktan sonra "Sana bu imgeyi göstermesinin bir anlamı olmalı." dedi.

"İmge nedir?"

"İmge doğuştan gelen bir yetenektir ve birçok çeşidi vardır. Bu yeteneğe sahipsen eğer geçmişe ait görüntüleri görebilirsin."

"Geleceği görmek gibi mi?"

"Hayır, güzelim onlar kahinler; ikisi arasında fark var. İmgeyi kullanabilenler kendi geçmişlerini isterlerse başkalarına gösterebilirler ayrıca dokundukları kişilerin de geçmişlerini görebilirler. Kahinler ise bütün alemlerin kaderini izlerler." Düşünceli bir şekilde gözlerini kısarak "Garip, gördüğün varlıktan herhangi bir cadı izi sezmedim. İmge genelde cadıların sahip oldukları güçlerdendir." dedi.

Elbisemin kumaşını kalbime dolan kuşkuyla birlikte avucumun içine alarak tüm gücümle sıktım. Tırnaklarım kumaşı delip avucuma batarak canımı yaksa da sıkmayı bırakmadım.

"Peki ya benden?" Kelimeler kursağıma çengel gibi takılıyordu. "Benden cadı izi sezebiliyor musun?"

Kaşları çatılarak "Bu da nereden çıktı?" deyince kuruyan dudaklarımı yalayıp "Bende bazı şeyler görüyorum. Belki de gördüğüm şeyleri mahlukat isteyerek değil, bana dokunduğu için ben zorla görmüşümdür." dediğimde bakışları anında değişerek "Nasıl şeyler görüyorsun?" diye sordu.

Ona gördüğüm kâbusları anlattığımda çatık kaşları iyice derinleşerek kaşlarının ortasında çizikler oluşturdu. "Ne zamandan beri bu rüyaları görüyorsun?"

Çekinerek "Buraya geldikten kısa bir süre sonra görmeye başladım." deyince kehribarlarındaki korlar öfkeyle parladı. Sinirle soluyup "Bana neden anlatmadın? Ya başına bir iş gelseydi!" dediğinde kızmasına hak vermiştim.

"Ben bu rüyaları yeni görmüyorum Aron, çocukluğumdan beri bu özelliğe sahibim. Başta gördüklerimi önceden gördüğüm kabuslara bağladım. Uyurgezer olup rüyamda gördüğümü sandığım şeyleri gerçekten gördüğümü anlayınca sana anlatmaya karar verdim. Hatta birkaç kere sana rüyalarımdan bahsetmek için çalışma odana geldim ama hep önüme bir engel çıktı ya da sen çok meşguldün."

"Bir kere daha böyle bir şey olursa hemen yanıma geleceksin. Sikerim meşguliyetleri de engelleri de!" Burnundan solurken ne yapacağını bilemiyormuşçasına parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Gerildiğini hissettiğimden sabırla sakinleşmesini bekledim.

"Bundan sonra benim odamda uyuyacaksın. Bende sen uyumadan önce dönmeye çalışacağım tamam mı?" Söyledikleri yüzünden kalbim heyecanla atmaya başladı. Onunla birkaç kez aynı yatağı paylaşsak da genelde farklı odalarda kalıyorduk.

Şimdi hep birlikte mi uyuyacaktık yani?

Hevesimi belli etmemeye çalışarak "Böylesinin daha iyi olacağını düşünüyorsan öyle yapalım." diyerek omuz silktim. Sesim *ne yapalım mecburen öyle yapacağız* dermişçesine çıksa da içten içe sevinç çığlıkları atıyordum.

"Bahsettiğin şu çocuk seninle aynı gözlere mi sahipti dedin?"

"Evet. Onun yaşında bir çocuğun gece mezarlıkta dolaşıp korkmaması tuhaf." Hele de yüzleri dumandan olan yaratıklar orada dolaşırken.

"Gördüğün çocuk mezarlık bekçisi olmalı."

"O da ne?"

"Üstün ırklar ölülerinin mezarlarını korumak için onları bir arada gömer ve oraya da mezarları korusun diye bir bekçi dikerler. Genelde bu bekçiler güçlü canavarlardan seçilir ama bazen kendilerinden birini oraya diktikleri ya da görünüş olarak insana benzeyen türler de koydukları oluyor."

Şaşırarak "Yani o çocuk aslında bir çocuk değil mi?" diye sorduğumda "Kim bilir?" diyerek şaibeli bir cevap verdi.

"Bizimkilere Maar'daki mezarlıkları araştırmalarını söyleyeceğim. Şayet o çocuk seninle aynı renk gözlere sahipse aynı soydan geliyor olabilirsiniz.

Onu bulduğumuzda sorularımıza yanıt verebilir. Bakalım etrafta mezarlık koruyan bir bekçi bulabilecek miyiz."

"Bu bende herhangi bir cadı izi bulamadığın anlamına mı geliyor?"

"Sen cadı falan değilsin Mana. Gördüğün şeyler de imge değil, çünkü sadece geçmişi görmüyorsun, şimdiyi de görüyorsun. Bazı rüyalar kişiye haber göndermek için de gösterilir."

"Yani bu kâbusları bana biri mi gösteriyor?"

"Evet."

Korkuyla "Kim?" diye sorduğumda kehribarları ölüm vaadiyle kararararak "Onu bulduğumda bunu yaptığına bin pişman edeceğim." dedi.

Kim olduğunu bilmiyordu.

"Yemek yedin mi?" Konu ne ara benim açlığıma gelmişti?

"Daha değil."

Bakışlarını saate çevirirken "Çok aç mısın?" diye sorup benden bir cevap almak için tekrar bana döndü.

Daha yeni uyanmıştım üstelik sabah sabah banyoda yaşadıklarımdan sonra midemin bir süre daha yemek kabul etmeyeceğini biliyordum. "Hayır, niye soruyorsun?"

"Katılmam gereken bir toplantı var. Senin de benimle gelmeni istiyorum."

"Nasıl bir toplantı bu? Geçen yaptığımız gibi mi?"

"Hayır, bu farklı. Gideceğimiz toplantıya Maar'da sadece benim onayımı alabilen küçük bir azınlık katılabiliyor."

"Nasıl bir onaymış bu?" Neden birden karnıma ağrı girmişti?

Gözlerimin içine bir süre bakıp "Güvenimi kazanan kişilerin aldıkları bir onay." deyince dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı.

Sözleri kafamın içinde defalarca yankılandı. Göğsüm aldığı darbelerle uyuşurken teyit etmek amacıyla "Benimde katılmamı istiyorsun?" diye sorduğumda ciddi bir ifadeyle "Evet." dedi.

"Toplantıya karım olarak teşrif ettiğinde artık bazı şeylerin geri dönüşü olmayacak. Diyar hakkında kimsenin bilmediği sırları öğrenip bundan sonra yanımda duracaksın."

Karın olarak.

Bana güveniyordu.

Kalbimde bıraktığı yaralarda çiçeklerin açtığını hissettim.

Sonunda bana güveniyordu.

•

Toplantıya gitmek için odadan çıktığımızda Aron beni su sarayının hiç gitmediğim kesimlerine götürmüştü. Saray o kadar büyük ve karmaşıktı ki bazen gezerken kendimi labirente girmiş gibi hissediyordum. Bu yüzden yanımda biri yokken çok uzaklaşmamaya dikkat etmem gerekiyordu. Merkezden ayrılmaya başladığımızda bir süre sonra etrafta gördüğüm görevli ve hizmetçilerin sayısının gittikçe azaldığını fark ettim. En ilginci ise geldiğimiz yerde hiç muhafız olmamasıydı. Sarayın her bir noktasında nöbet tutan muhafızlar varken bu kısmından uzaklaştırılmışlardı.

Anlaşılan sadece toplantı gizlenmemişti, toplantının yapılacağı yerde sır gibi saklanıyordu.

Banyodayken duyduğum yağmur sesini gerçekten duyduğumu ise dışarıdan içeriye ıslanmış bir şekilde giren muhafızları görerek doğrulamıştım.

Çok değil, on dakika falan yağmış ve kesilmişti. Artık nasıl yoğun yağdıysa muhafızlar yer değişimi yapacak kadar sırılsıklam olmuşlardı. Enteresan, kışın ne yağmuruydu bu? Bakışlarımı Aron'a çevirdim. O gece ki gibi kendini de kaybetmemişti hem.

Son dönemeçten döndükten sonra çıkmaza girdiğimizi fark ederek duraksadım. Burada herhangi bir oda göremiyor olmama rağmen Aron yürümeye devam edince bende peşinden gittim. Yan duvarlar boşken çıkmaz koridorun sonundaki duvara büyük, altın varak çerçeveli bir tablo asılmıştı.

Tabloya baktığınız anda kendinizi bir fırtınanın tam ortasına atılmış halde buluyordunuz. Gökyüzünü dolduran kara bulutların içinde örümcek ağlarını andıran şimşekler çakıyor, sertçe esen rüzgâr yüzünden yağmur damlaları uçuşuyordu. Kabaran devasa dalgaların tam ortasında ise okyanusu yarıp geçmiş gibi duran üç dişli bir mızrak duruyordu. Su Tanrılarının bir sonraki varise bıraktıkları bu kutsal silah o kadar kudretli bir aura yayıyordu ki ona baktıkça üzerimde garip bir baskı hissediyordum. Sanki Shiva tam karşımda duruydu.

Aron daha önce bu silahı önümde kullanmadığından gerçeğini kanlı canlı görememiştim.

Aklıma Vak'a şehrinde Ay'ı ortadan ikiye yararken kullandığı buz kılıcı geldi. Shiva varken neden onu kullanmıştı ki?

Tablonun önüne geldiğimizde düşüncelerim dağılmış ve durmuştum. Beklentiyle Aron'a baktım, şimdi ne yapacaktık?

"Kabuslarında gördüğünü söylediğin şu kadın niye ağlıyor demiştin?"

Kadın hakkında bir ipucu falan mı bulmuştu acaba? "Benden bebeğimi aldılar diyordu." Her ne kadar sonradan beni dehşete düşürecek kadar

korkutsa da kadının o halini hatırlayınca içim burkuldu, kahrolmuştu. Bu bir anneye yapılabilecek en büyük kötülüktü. Kanlı yatak ve elbisesi bebeğin doğar doğmaz ondan alındığını kanıtlıyordu.

Muhtemelen onu bir kerecik kucağına bile almasına izin vermemişlerdi.

Başka bir şey sormadı. Bunun yerine tablonun köşesini tutup yana doğru kaydırdığında klik diye bir ses çıktı. Ardından Shivanın resminin bulunduğu tablo duvardan öne doğru çıkarak bir çıkıntı oluşturdu ve yukarı doğru kalkıp arkasında sakladığı girişi ortaya çıkardı.

Gizli bir oda!

Tabi ya! Koskoca sarayda mühim işleri halletmek için böyle bir yer yapacaklarını tahmin etmeliydim.

Aron önden ben arkasından camdan yapılmış merdivenleri inmeye başladığımızda duvar aşağıya inerek girişi tekrar kapatmıştı. Gizli odaya inerken herhangi bir ışık kaynağına ihtiyaç duymamıştık zira okyanusun içindeki mercanlar bu görevi yerine getiriyorlardı. Yeraltındaki bu oda Aron'un taht odasının bir benzeriydi. Her yer camdan yapıldığı için kendimi yeniden okyanusun içinde gibi hissetmeye başlamıştım.

Burası daha derin ve daha karanlıktı.

Okyanusun gün ışığı görmediği civarlardaydık.

Geçen gördüğüm su halkından veya su da yaşayan canlılardan kimse yoktu etrafımızda, yalnızca köpek balıkları vardı. Şekil değiştirmiş devasa köpek balıkları etrafta yüzerek gözcülük yaparken, yarı insan yarı köpek balığı görünüşündekiler ise sırtlarını cam duvara çevirip odanın dört bir yanında nöbet tutuyorlardı. Bu titizlikleri bile yapılacak toplantının ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu. İçlerinden sadece biri -diğerlerinden daha iri ve güçlü gözüken- Aron'un tahtının hemen arkasında bize yüzü dönük duruyordu.

Onun anında köpekbalıklarının lideri olduğunu anlamıştım.

Odanın içine yerleştirilmiş oval cam masada oturan kişiler bizi gördükleri anda ayağa kalkmışlardı. Köpek balıkları da Aron'un geldiğini anlayınca bu tarafa doğru dönerek aynı anda eğilip selam verdiler.

"Su Tanrısına selam olsun."

"Suyun gelinine selam olsun."

Onlar eğilmeden önce masada kimlerin oturduğuna göz atabilmiştim. Beni Aron'un yanında görmeyi beklemediklerinden hepsi birbirinden farklı tepkiler vermişlerdi. Towa burada olmamdan hoşnut bir şekilde genişçe gülümsemiş, Ragnar şaşırarak kaşlarını yukarı doğru kaldırmıştı. Caster'in yüzünün yarısını örten pelerini yüzünden ifadesini görememiştim. Üçünün

burada olacağını tahmin ediyordum zaten. Masada ayrıca kıdemlilerden dört kişi bulunuyordu, bunlar Vak'a şehrindeki tartışmada lehime oy veren kişilerdi. Birde tanımadığım kadınlı erkekli beş kişi daha masada oturuyordu. Umduğumdan daha kalabalıklardı.

Aron tahtının önüne geldiğinde hepsi doğrulmuştu. Köpek balıklarıysa tekrar sırtlarını cam duvara vererek nöbetlerine kaldığı yerden devam etmişlerdi.

"Oturun." Aron'un verdiği emirle masadakiler yerlerine geçerken o hala ayaktaydı. Elini bana doğru uzatarak "Seni biriyle tanıştıracağım." dedi. Avucuna koyduğum elimin parmaklarını kavrayarak beni kendine doğru çekti. Ardından elimi tutarak koluna sardı. Masada tanımadığım kişilerle tanıştıracak sanırken o beni tahtın arkasındaki cam duvarın ötesinde tek başına dikilen köpekbalığına doğru götürmeye başladı.

Camın önüne yaklaştığımızda ilk kez bir köpekbalığı ırkıyla tanışacak olmanın heyecanı vardı içimde. Aron uzun ve kalıplı bir adamdı, köpekbalığı ise iri yarı ve neredeyse iki metreden uzundu.

"Okyanustaki bütün köpekbalıklarının lideri Lazar'la tanış Mana. O Atlantis'in koruyucusu."

Önemli biri olduğunu ilk bakışta anlasam da okyanustaki tüm köpekbalıklarının lideri olmasını beklemiyordum açıkçası. Buraya gelmeden önce Su Tanrısı hakkında okuduğum kitaplardan birinde Atlantis'e denk gelmiştim. Okyanusun kimsenin bilmediği bir yerinde kurulan bu şehir su halkının yaşadığı bölgeydi.

Ayrıca Aron'un okyanustaki ikinci sarayıydı.

Lazar bana doğru eğilerek selam verip "Okyanusun kalbi sizinle olsun suyun gelini." dediğinde selamlama şekline şaşırmadan edemedim doğrusu.

Su halkı için okyanusun kalbi Su Tanrısıydı.

O olmadan su da yaşam olmazdı.

Selamlama şekli çok hoşuma gittiğinden gülümseyerek "Okyanusun kalbi seninle olsun Lazar." dediğimde tebessüm etmişti. Eh köpekbalığı olduğundan sert bir mizaca sahip olması anlaşılabilirdi.

"Benim için bir onurdu." Ben karşılık verene kadar selamlamasını sürdürdü ardından doğrularak "Suyun yanındayken asla yalnız değilsiniz. Bana seslendiğiniz anda orada olacağımı unutmayın." dedi.

Su yanımdaysa yalnız değildim.

Üstü kapalı bir şekilde başım derde girerse onu çağırabileceğimi söylüyordu.

Gülümsedim. "Unutmayacağım."

Aron muhtemelen bilerek beni diğerlerinin önünde köpekbalıklarının lideriyle tanıştırmıştı. Onlara Atlantis'in koruyucusunun arkamda olduğunu göstererek hem gözdağı veriyor hem de suyun halkı tarafından gelin olarak kabul gördüğümü bildiriyordu.

Su Tanrısından sonra artık onlara emir verebilecek yegâne kişiydim.

Muhteşem bir güçtü bu.

Aron tanıştırma faslını bitirince beni kendisiyle birlikte masadakilere çevirdi. Bizimkiler hariç diğerlerinin yüzünde şok ifadesi vardı. Ya Aron'un beni bizzat Lazar'la tanıştırmasını beklemiyorlardı ya da Lazar'ın benim emrim altında olacağını ilan etmesini.

Her iki şekilde de Aron istediğini almıştı.

Bakışlarımı masadaki koltuklarda gezdirdiğimde hepsinin dolu olduğunu gördüm. Son anda toplantıya katıldığım için böyle bir şeyin olması beklemeliydim. Ben nereye oturacaktım şimdi? Tam da bunu düşündüğüm sırada Aron'un gözleri altın sarısı renginde parlamaya başlamış, güçlerini kullanarak kendi tahtının yanında bir su kütlesi meydana getirmişti. Havada süzülen su kütlesi dönüşerek taht şeklini almış ardından su yavaşça donarken çıtırtı sesleri çıkarmaya başlamıştı.

Taht tamamen donduğunda üzerinden kılıç keskinliğinde buz sarkıtları yükselmiş ve son şeklini almıştı.

Artık oturacak bir yere sahiptim.

Aron güçlerini kullanmayı bıraktığı anda gözlerindeki ışık sönmüş ve kehribarları geri gelmişti. Kolundaki elimi nazikçe tutarak beni yeni tahtıma oturtmuş, kendisi de yerine geçmişti.

Başta buzdan yapıldığı için tahtın soğuk olmasına kendimi hazırlasam da oturduğum yer rahat ve sıcaktı.

Caster "Herkes burada olduğuna göre toplantıya başlayabiliriz." dediğinde hala bana çaktırmadan bakan kişiler büyücüye dönmüştü. Halk, saray görevlileri, hanedan üyeleri ve kıdemlilerle tanışmıştım ama bu kişileri ilk görüşümdü. Büyük olasılıkla başka şehirlerden geliyorlardı. Bir ihtimal Aron'un şehirlere atadığı valiler olabilirler miydi?

"Önceki toplantı da Yitiklerin, Karanlık Müritle anlaşma yaptığını elimizdeki delillerle kanıtlamıştık. Vak'a şehrinde yakaladığımız esirleri sorguladığımızda onlarında Karanlık Müritle iş birliği yaptığını ve kullanıcıları bir araya toplayarak Tanrıları yerlerinden etmeyi planladıklarını öğrendik." Maar'a döndükten sonra Şhika'nın muhafızlar tarafından

yeraltındaki mağaraya götürüldüğüne şahit olsam da sonradan ona ne olduğunu bilmiyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse başına ne geldiğini sorgulamak umurumda olmamıştı. Demek arkasındakileri hemen satıp her şeyi ötmüştü.

Beni tutsak aldığı sırada bahsettiği şu *Efendi*, Karanlık Müridin başındaki kişi miydi acaba?

Caster her zamanki gibi toplantıya önderlik ederek buldukları kanıtları sunarken herkes pürdikkat onu dinliyordu. Yitikler, Karanlık Mürit bu isimler bana yabancıydı. Karanlık Müridin bir topluluk olduğunu akıl edebilsem de ne için mücadele ettikleri benim için hala bir gizemdi.

"Uzun süredir bir şeyin peşinde olduklarını ve bu konu üzerinden ilerleyerek deneyler yaptıklarından haberdarız. Büyücü hekimlerle birlikte Yitiklerin elinden alınan melezi bir haftadır gözlemliyoruz. Ne yazık ki melez daha fazla dayanamayacak hale geldiğinden araştırmalarımız duraksayacak olsa da bulduğumuz bulguların sonucunda bir zehir üretmeye çalıştıklarını anladık."

Valilerin arasındaki kadınlardan biri "Zehir mi? Bunca çaba yeni bir zehir üretmek için miydi yani?" diye sorarken bundan daha fazlasının olmasını umar gibiydi. Caster kadına bakarak "Evet, Tanrı zehri arayışındalar." deyince herkes müridin amacını bulmuşçasına gerildi. Az önce soruyu soran kadında bunu bekliyormuşçasına kafasını salladı.

Bakışlarımı endişeyle Aron'a çevirdim. Tanrıları bile zehirleyecek bir zehir...

Büyücünün verdiği bilgilerden sonra masa anında tartışma havasına büründü.

"İlk önce kullanıcıları kandırarak müritle iş birliği yaparlarsa onlara Tanrıların yerlerini teklif ettiler ancak Vak'a şehrindeki başarısızlıklarının sonucunda kullanıcıların Tanrıları devirecek kadar güce sahip olmadıklarına ikna oldular. Tanrıları bu şekilde yollarından çekemeyeceklerini anlayınca da Yitiklere gittiler."

Towa genel hatlarıyla müritteki durumu açıkladığında kimse ona itiraz etmedi çünkü herkes içten içe söylediği şeylerin aslında bir olasılık değil, hakikat olduğunun farkındaydı.

Ragnar Towa'nın peşinden konuşarak dikkat etmemiz gereken yerlere yoğunlaştı.

"Kullanıcılar, Tanrıları devirmekte yetersiz kalsalar da tamamen işe yaramaz sayılmazlar. Tek başlarına güçsüzler fakat birleştiklerinde büyük bir

güç sergileyeceklerdir. Haliyle bir gözümüzü sürekli onların üzerinde tutmaya devam etmeliyiz. Diyarın dört bir yanında kullanıcıları aramayıp onları bünyelerine katmaktan geri durmayacaklardır. Karanlık Mürit onlara ulaşmadan evvel biz kullanıcılara ulaşıp aralarındaki bağlantıyı kesmeliyiz."

Ragnar haklı olsa da bu dediği kadar kolay halledilecek bir mesele değildi. Kullanıcılar Tanrılardan korktukları için saklanıyorlardı şimdi ortalık karışmışken saklandıkları yerden asla çıkmayacaklardır. Elbette Karanlık Mürit de kullanıcıları bir kenara atmayacak ve onları bulmak için bizim kadar uğraş vereceklerdi. Nihayetinde çıkacak bir savaşta piyonlara her zaman ihtiyaç duyulurdu.

Kıdemlilerden biri "Kullanıcılar hala tehdit oluştursalar da şu anda asıl odaklanmamız gereken kişilerin Yitikler olduğunu düşünüyorum. Onları durdurmamız gerekiyor. Deneyleri artık melezlerin üzerinde kullandıklarına göre aradıkları şeyi bulmaya çok yaklaşmışlar." dediğinde çoğu kişi ona hak verdi.

Valilerden bir diğeri "İşe ilk önce zehrin nasıl bir işleve sahip olduğunu öğrenmekle başlamalıyız. Siz bu konu hakkında ne söyleyebilirsiniz büyücü? Zehrin melezin üzerinde nasıl bir etkisi oldu?" diye sordu.

Caster soğuk kanlılıkla "Onları durdurmakta geç kaldık, zehri buldular." deyince ilk kez yüzlerindeki korkuya şahit oldum. Benimde onlardan bir farkın yoktu, başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüştü sanki.

Düşman, Tanrıları bile zehirleyen bir zehir keşfetmişti. Aman Tanrım... bu bir felaketti.

"Melez bize ilk getirildiğinde vücudundaki Tanrı kanı uyanmış bir haldeydi bu yüzden bütün damarları altın rengini almıştı. Tanrı kanı, diğer ebeveyninden aldığı kanı bastırdığı için melezin bilinci yerinde değildi. Transa girdiğinden sorularımıza cevap veremiyordu. İkinci gün parlayan damarların içlerinde bir siyahlık meydana geldiğini gördük. Melez bu siyah damarların çoğalmasıyla birlikte acı içinde kıvranmaya başladı. Üçüncü gün acı yerini öfkeye bıraktığından saldırganlaştı. Dördüncü gün Tanrı kanı zehir tarafından tamamen yenilerek melezi deliliğe sürükledi."

Caster'in anlattıklarını dinlerken küçük dilimi yutmuştum resmen. Sadece ben değil, buradaki herkes önümüzdeki tehdidin önlem almazsak bizim sonumuzu getireceği gerçeğiyle yüzleşiyordu. Melezler safkan olmadıkları için delilikleri Tanrılarla eş olmazdı yine de bu büyük bir yıkım getirecekleri gerçeğini değiştirmiyordu. Ya bu zehri bir Tanrıya verecek olurlarsa? Neler olacağını öngörürken bile içim ürperiyordu.

Onlara direnemezdik.

Bu dünyada Tanrıları durdurabilecek kimse yoktu.

İçimde adını koyamadığım bir duygu belirince kaşlarım çatıldı. Neden bu düşüncenin birdenbire yanlış olduğu kanısına kapılmıştım?

Caster elini şıklatarak beni bu düşünceden çekip aldığında odanın cam kolonlarına kazınmış rünler mor renginde parlayarak büyüye tepki verdiler. Rünlerin ışığının içeri dolmasıyla birlikte önümüzdeki cam duvar iki yana açılarak içerideki tutsağı dışarı çıkardı. Üzerlerine güçlendirme rünleri kazınmış zincirlerle tutsak edilen melezi gördüm. Kâbus gibi duran görüntüsü yüzünden farkına varmadan Aron'nun gömleğini tutup sıkarak ondan güç almaya çalıştım.

Melezin geldiği hali gören kıdemlilerle valilerin ifadeleri çirkinleşmişti.

Bu tarz olaylarla sık sık karşılaştıklarından olsa gerek Ragnar ve Towa'nın yüzlerinde mimik dahi oynamıyordu tıpkı yanımda oturan Tanrınınki gibi.

Buz gibiydi bakışları.

Melez dizlerinin üstüne çökmüş vaziyette duruyordu. Altındaki pantolon haricinde çıplaktı. Kapkara damarlar ayaklarından başlayıp yüzünü dahi sararak saç diplerine çıkmıştı. Kara damarlar şişmiş ve her an patlayacakmış gibi dururken içlerindeki zehir hala Tanrı kanını yediğini gösterircesine kıpırdıyordu. Teni örümcek ağını andıran siyah-mor çatlaklarla doluydu. Ona baktığınızda direkt zehirlendiğini anlıyordunuz. Bakışları öfke ve acının karışımı bir duygu ateş ediyordu. Akıl sağlığını tamamen kaybedip deliliğe kapıldığı bize bakarken hırlamasından anlaşılıyordu. Göz altları çökmüş, teni de hastalıklı bir beyaza çalışıyordu. Caster'in neden melezin yarına zor çıkacağını söylediğini şimdi daha iyi anlıyordum.

Ölmek üzereydi.

Meleze baktıkça göğsümdeki sıkıntı ellerini boğazıma sarıyordu.

Aron'a da bunu yapmak istiyorlardı değil mi? Hayır, sadece ona değil bütün Tanrıları bu zehirle delirtip öldürmek istiyorlardı.

Gömleğini daha sıkı tuttum.

Korumak istiyorum.

Ben bu Tanrıyı ona zarar verebilecek herkesten korumak istiyordum.

"Lanet olsun bu zehri neyden yapmışlar böyle?" Melez ses duyunca daha da hırçınlaşarak zincirlerini çekiştirip önündeki hayali kişiye saldırmaya kalksa da tek yapabildiği boşa çırpınmaktı. Onun her zincirleri çekiştirişinde zincirlere kazınmış büyü rünleri parlayıp sönüyordu.

"Casuslarımızın yazdığı raporlara göre Karanlık Mürit, kendilerine katılan kişilerden en zayıfları seçerek Amissalara onları iblislerle anlaşma yapabilsinler diye kurban etmişler. Yitikler yer altındaki iblislerle anlaşabilmeleri için bu kişileri kandırıp her birinin içine bir iblis yerleştirmiş sonra da onlara kara büyü yapabilmeleri için eğiteceklerini söyleyip kendi işlerine yarar türlü türlü kara büyüler yaptırarak, içlerindeki iblisleri ruhlarıyla doyurup hepsini onlara yem etmişler. İblislere yem olan kişilerden çaresizlik, kin ve öfke duygularını arındırarak kara büyüyle zehri elde etmişler. Bir Tanrıyı böylesine kararmış bir katrandan başka ne zehirleyebilir?"

Zehrin bulunma aşamalarını dinlerken tüylerim ürpermişti. Nasıl bu kadar gaddar olabilirler? Bundan daha kötü ne duyabilirim derken her saniye daha da kötüsünü işitiyordum.

"Bahsettiğin şu Amissalar onlar kimler ya da neler mi demeliyim?" Ne tür varlıklar iblisleri çağırıp ırkların içine yerleştirebilir?

"Bunu yapmak ilk kimin aklına geldi, bu büyüyü nereden buldular bilmiyoruz. Kara büyü yapabilen bir azınlık, büyü yardımıyla yeraltına sürgüne gönderilmiş iblislerle iletişim kurmayı başarmış ve bir bedel karşılığında onların güçlerini kullanabilir hale gelmişler, bunu iblisleri bedenlerine davet ederek becerdikleri sonradan ortaya çıktı. İblisler anlaşma sayesinde yeraltından kaçarak onları çağıran kişilerin içlerine girdiler ve orada yaşamaya başladılar."

Bu çok korkutucuydu. Aklıma gelen ihtimalle "Yitikleri durdurabilmek için onlara iblislerle yaptıkları anlaşmayı zorla bozduramaz mıyız?" diye sordum.

"Hayır, bir kere anlaşma yaptın mı geri dönüşü yoktur. Sen istediğin kadar kara büyü yapmamaya çalış iblis acıktıkça öfkelenir, öfkelendikçe acıkır ve sana fısıldamaya başlar. Öyle ki artık iblisin vesveseleri yüzünden kafayı yiyecek hale gelirsin. İblisler ruhlarla beslenir. Anlaşmacı yaptığı her kara büyüyle birlikte içindeki iblise ruhundan bir parça verir. Yaptığı kara büyülerle ruhunu azar azar yitiren büyücülere biz bu yüzden *Yitik* anlamına gelen *Amissa* deriz."

Ruhlarını kara büyü için iblislere yem eden büyücüler; yitikler.

"İblislerin büyüleri kara büyücülerden çok daha etkili ve güçlü olduğu için güç peşinde koşan kara büyücülerin eninde sonunda yolu yeraltıyla kesişir. Üstelik ruhunu tamamen yitirdiğinde dahi acın dinmez. Yenen ruhun iblis tarafından azar azar öğütülerek sonsuza kadar işkence görür. Zehir için işte bu ruhlar kullanılmış."

"Peki, bu müridin amacı ne? Neden tüm bunları yapıyorlar?" Caster Yitikler hakkındaki sorumu hemen cevaplasa da ikinci sorumu yanıtlamadan önce Aron'a bakmıştı, ondan anlatmak için onay bekliyordu belli ki.

Aron kafasını hafifçe salladı.

"Karanlık Tanrıçasının kim olduğunu diyarın tarihi hakkında ders alırken muhakkak öğrenmişsindir. Karanlık Müridin en büyük amacı Tanrıçanın hapsedildiği yeri bulup üzerindeki büyüyü kaldırarak onu uyandırmak ve yüz yıllardır bekledikleri intikamı almak."

Tanrıçayı uyandırmadan önce önlerindeki Tanrı engelinden kurtulmak istiyorlardı. Çünkü Tanrıçayla savaşıp onu hapsedenlerin başında onlar geliyordu. Bu yüzden Tanrıları öldürmek için Yitiklerle dahi anlaşma yapmayı göze almışlardı.

"Tanrıça yenildiğinde onunla birlikte savaşan köleleri ve müritleri karanlığa çekildiler fakat yıllarca içlerinde büyüttükleri kini asla unutmadılar. İki taraf arasındaki mücadele yüzünden çok kan döküldü, yüzbinlerce kişi öldü, bazı ırklar yok oldu. Tanrıça hapsedildiğinde Tanrılar onlardan tamamen kurtulmak için Karanlıklar ülkesi Kiros'u içindekilerle birlikte yerle bir etti. Dönecek yerleri kalmadığı için saklanmak zorunda kalsalar da hepsinin bir umudu vardı; Tanrıça ölmemişti. Bir gün tekrar gün yüzüne çıkacakları günü sabırla bekleyerek güçlendiler ve şimdi yeni bir savaş için hazırlanıyorlar."

"Gerçekten Tanrıçayı uyandırabilirler mi?"

"Evet."

Tüm diyara karanlığın hükmetmesini istiyorlar demek.

"Tanrıça neden deliliğe kapıldı ki?" Ve niye onu öldürmek yerine hapsetmişlerdi?

Towa araya girerek "Bilmiyoruz, sinir bozucu olsa da selefler bu konu hakkında konuşmayı reddediyorlar." dedi. Kara mürit yeniden ortaya çıkıp Tanrıları dahi öldürecek bir zehir keşfetmişlerken nasıl olurda hala konuşmamakta ısrarcı olurlar?

"Zehir melezlerde çok hızlı etki gösteriyor olsa da Tanrıların iradesini bu kadar kolay kıramaz." Kıdemlilerden biri konuşmamız bitince eski konuya geri dönmüştü. Caster başını olumlu anlamda sallayıp "Tahminlerimize göre zehir Tanrıların üzerinde aşağı yukarı bir ay içinde etkisini göstermeye başlayacaktır ancak hissettikleri ızdırap Melezlerden kat kat fazla olacak." dedi.

Valilerden en sağdaki "Büyücü hekimler zehir için panzehir üretemez mi?" diye sordu. Benimde öğrenmek istediğim buydu. Bir çözüm yolu bulmamız lazımdı.

"Melezden panzehir için kan alarak zehir ayrıştırmaya çalışıyoruz ancak panzehri kısa süre içerisinde üretmemiz imkânsız görünüyor."

"Ne kadar zamana ihtiyacınız var?"

"En az bir yıl." Bu çok uzun bir süreydi hem de zehir tamamlanmış ve bizim elimiz kolumuz bağlıyken.

İçerideki kasvet daha da artarken Ragnar'ın "Kara Müridin zehri Tanrıların üzerinde denememek için önlerinde artık bir engel yok." demesiyle artık boğucu bir hal almıştı.

Ellerine geçen ilk fırsatta bunu yapacaklarına eminim.

"Efendim nasıl bir yol izlememizi tavsiye edersiniz?"

Bütün tartışmaya eninde sonunda noktayı koyacak kişi Su Tanrısıydı.

"Caster herhangi bir saldırı ihtimaline karşı saraydaki koruma büyülerini güçlendir. Büyücülerin her an emre hazır halde bulunmalarını sağla. Ayrıca büyücülerden bir kısmını Kaldera'daki kullanıcıları aramak için yolla. Towa sende özel birlikteki askerlerle birlikte Yitikleri gözlemeye devam edin. Eğer deney olarak birilerini bulurlarsa ölü ya da diri Caster'e getir. Caster zehir hakkındaki araştırmalarına devam edecek."

Towa göz kırparak "Bana bırak." derken Caster her zamanki tekdüze sesiyle "Bize güvenebilirsin, canla başla çalışıp panzehri bulacağız." cevabını verdi.

Aron emirler yağdırmaya devam ederek "Ragnar sen valiler ve kıdemlilerle birlikte sürekli iletişim halinde kalacaksın. Diğer şehirlere özel birlikten beş kişi yolla, onlar yedi yirmi dört sınırları gözetleyip her akşam rapor hazırlayıp gönderecekler. Rasgele bir saldırıda şehri valilerle birlikte savunacaklar, kimseye göz açtırmamaya dikkat etsinler." diyerek kıdemlilere dönüp "Sizde diğer kıdemlileri gözlemlemeye devam edin, eğer içlerinden biri bize ihanet edip düşmanla buluşacak olursa avantaj bize geçer. Birinden şüphelenirseniz kendi başınıza iş yapmaya kalkışmayın direkt Ragnarla konuşun." demişti.

"Emredersiniz." Haklı çıkmıştım, onlar gerçekten de şehir valileriydi.

"Ragnar saraydaki muhafızlarda senin kontrolün altında olacak gözlerini dört açsınlar."

"Merak etme aynı hataya bir kere daha düşmeyeceklerine emin olacağım."

Az öncesine kadar masadakilerin omuzları umutsuzla çökerken şimdi hepsine bir güven gelmişti. Aron'un olayları soğuk kanlılıkla ele alıp değerlendirdikten sonra hızlı ve bir o kadar da ayrıntılı bir plan kurmasına hayran kalmıştım. Tehlikede olan oydu fakat telaşlanmak yerine olayları sakince ele alabiliyordu. Bu huyu masadakilerin korkularını yatıştırmış ve onlara cesaret aşılamıştı.

Bizi kolay kolay deviremeyeceklerdi.

"Caster Melezle ilgilen."

Büyücü Melezin yanına giderek elini başına koydu. Melez hırlayarak ona saldırsa da nafileydi. Büyücünün etrafında mor renkli bir aura dolaşmaya başlayarak pelerinini dalgalandırıyordu. Caster'in yaptığı ölüm büyüsüyle Melez'in kan çanağı gözleri arkaya doğru kaymış ardından gözlerinden ve kulaklarından mor bir ışık çıkarken siyahlaşan bütün damarları da bu renkle dolup parlamaya başlamıştı.

Caster elini geri çekip mor ışık sönerken gözleri kömürleşen melez yere yığıldı. Bütün damarları da gözleri gibi yanmıştı. Bittiğini sanarken melezin üzerinde tüten dumana kara bir sis karıştı. Sis insan suratı şekilleri alıp kaybolurken odanın içerisini bir anda acı dolu çığlıklar, ağlamalar ve iniltiler doldurunca kaskatı kesildim.

İblislerin yediği ruhlardı bunlar. Caster Melezi öldürünce zehirden arınmışlardı.

Izdırap içerisindelerdi.

Dehşet verici bir manzaraya şahit olduğumuzdan nutkumuz tutulmuştu ta ki Aron tekrar konuşmaya başlayana kadar.

"Toplantı bitti, çıkabilirsiniz." Gördükleri şeyin etkisinden çıkamasalar da herkes Aron'un emrine itaat etti. Onlar gidene kadar ne ben konuştum ne de o. Yalnız kaldığımızda dahi ne diyeceğimi bilemedim, yerdeki melezin cesedine bakmadan duramıyordum.

İblis tarafından yenilenlerin ızdırabını da çekmiş miydi acaba? Aron yanıma gelerek elini çeneme götürüp başımı kendisine doğru çevirince lafı dolandırmadan "Aron korkmuyor musun?" diye sordum. Korkmadığını bildiğim halde yine de sordum. *Asıl sormak istediğim niye korkmadığıydı.*

Nasıl korkmazdı? Bunca şeyden sonra, gördüklerinden sonra.

Ben korkuyorum. Onun için ölesiye korkuyordum. Bir gün karşımda onu bu şekilde bulurum diye aklım çıkıyordu.

"Titriyorsun." Titriyor muydum?

Beni göğsüne çekerek sarıldı. "Endişelenme, iyi olacağım."

Beni daha sıkı sarmasını istiyordum. "Hiç mi korkmadın?"

"Hiç korkmadım."

"Niye?"

"Bir Tanrıyı öldürmenin tek yolu zehirlemekten geçmez çünkü. Beni karanlığa maruz bırakırsan da delirebilir hatta ölebilirim Mana. Tanrılar Tanrıçadan neden bu kadar çok kurtulmak istediler biliyor musun? Delirdiği için değil, bu sadece bahaneleriydi. Onu sahip olduğu güç yüzünden öldürmek istediler. Hepsi karanlığın onları yok edebileceğini bildiği için bu güçten korkuyorlardı. Hatta karanlık gücüne sahip olanların dahi kendi güçlerinden çekindikleri zamanlar oluyor çünkü karanlıktan doğsalar dahi karanlık onları yemek için hep bir köşede bekliyor. Dahası da var."

"Dahası mı var?"

"Evet, bir Tanrı başa çıkamayacağı bir öfke duyar ya da derin bir hüzünle sarsılırsa da karanlığa meyledip kontrolü kaybedebilir bu da Tanrıyı deliliğe iter. Demek istediğimi anladın mı denizim? Beni öldürecek ya da delirtecek birçok sebep varken neden zehirden korkmam gereksin ki?"

Söylediklerinde haklılık payı olsa da Melezi o şekilde görmek beni derinden etkilediği için sağduyumu kaybetmiştim. Hiç deliliğe sürüklendiği bir zaman olmuş muydu acaba? Hafızam da canlanan anıyla birlikte kaşlarım çatıldı. Kaçırıldığım da Loki beni kandırmış ve bana zorla sahip olmaya kalkışmıştı. Aron'un nasıl gözünün döndüğü hatırlıyorum.

Onu öldürmek istemişti. Etrafını saran aura hırçınlaştığı için korkmuştum çünkü aurasında kara lekeler belirmişti. Yoksa... o lekeler karanlığın izi miydi?

"Burada işimiz bittiğine göre Saya'ya gidip sana güzel bir kahvaltı hazırlamasını söyle."

Onu durdurmasam belki de bahsettiği deliliğe kapılacaktı.

Korkuyla gözlerimi kapattım.

Deliliğe kapılma.

Lütfen.

•

Ruhsal bir çöküş yaratan toplantıdan çıktığımda Aron burada biraz daha kalması gerektiğini söyleyerek beni önden göndermişti. Başta geldiğimiz yolu dönerken kaybolabileceğimden endişelensem de sonradan her yerde belirmeye başlayan muhafızları görünce doğru yolda olduğuma kanaat getirip merkeze ulaşmayı başarabilmiştim. Yol hafızam sandığımdan daha kuvvetliydi. Merkeze dönünce Saya'yı bulmuş ve birlikte güzel bir kahvaltı

yapmıştık. Kahvaltıda bizimle Karum'a gelen ardından Sirk canavarlarından korumak için geride kalan muhafızların hepsinin hayatta kaldığını öğrenerek sevinmiştim.

Saya'nın dediğine göre Aron, Sirk sahibini bir güzel benzettikten sonra kovarak Kaldera'da beş sene gösteri yapamama yasağı koymuş. Kaybedecekleri para hesaplandığında Tanrı ülkelerinden birinde beş sene gösteri yapmaktan mahrum kalmak onlara iyi bir ders verecekti. Ayrıca kaçarken arkamızda bıraktığımız kumaşlar ve diğer eşyalar da sapa sağlam bulunarak saraya getirilmişti.

Saat öğlene geldiğinde Saya işinin başına geri dönmüş bense boş boş etrafta gezmek yerine bahçeye çıkmaya karar vermiştim. Toplantıda alınan kararların üzerinden daha birkaç saat geçmesine rağmen sarayda bir yoğunluk baş göstermişti.

Herkes oradan oraya koşturuyordu.

Tüm bu karmaşanın merkezindeki Tanrı ise esas meşguliyetin içinde olacaktı.

Dudak büktüm, acaba sözünü tutup akşam benimle uyumaya gelebilecek miydi?

Gece olunca bu sorunun cevabını alacağımı bildiğimden geldiğim bahçeye dikkatimi verdim. Sık sık burada vakit geçirdiğimden bahçeye benim için masa yerleştirmişlerdi. Kışın soğuktan dışarıda çok duramasam da bahar gelince bu masanın acısını yedi yirmi dört burada vakit geçirerek çıkaracaktım.

Oturmadan önce çiçeklerin durumunu merak ederek yanlarına gitmeyi tercih ettim. Kış mevsiminde olmamıza rağmen bahçedeki çiçekler yazdaymışız gibi canlı ve sağlıklı görünüyorlardı. Her çiçek bölmesinin önüne yerleştirilmiş yumruk büyüklüğündeki kayaların üzerine kazınmış rünlere göz attım. Çiçeklerin kışın bile hayatta kalmasını sağlayan şey büyüydü.

"Artık burada yatıp kalktığını düşünmeye başlayacağım." Şaşırarak arkamı dönünce bir kolu sargıya alınarak boynuna askıyla asılmış, alnı bantlanmış bir şekilde karşımda duran Solomon'u gördüm.

"Aklını mı kaçırdın? Neden buradasın?" Yaraları o kadar ağırken kim şifahaneden çıkmasına müsaade etmişti bunun?

Hiç oralı olmadan masadaki sandalyeyi çekerek otururken omuz silkip "Sen bana gelmeyince ben sana geleyim dedim." demişti.

Çiçeklerin önünden kalkarak yanına gittim.

"Daha dün baygın halde yatıyordun. Hekimler bir süre kendine gelemez demişlerdi sense uyanır uyanmaz şifahaneden kaçtın mı?"

Gözlerini devirdi. "Lütfen sende babam gibi başlama, yeteri kadar azar işittim zaten. Canıma susamadım ya iyi olmasam çıkmazdım. Büyücü hekimler kaburgamdaki kırığı iyileştirdiler, kolumdaki çatlakta kapandı ama ne olur ne olmaz birkaç gün oynatmamam için sargıda kalsın dediler anlayacağın turp gibiyim."

Tip tip suratına baktım, bu durumda kaburganı da oynatmaman gerekmez mi? En azından iki gün kıpırdamadan yatması lazımdı. Bıkkınlıkla iç çektim, beni dinlemeyeceği belliydi.

Sandalyeyi çekip karşısına oturduğumda gülümseyerek "İyi olmana sevindim." dediğinde yüzündeki samimiyetten gerçekten böyle düşündüğünü anlamıştım. Bu adamla düşman olmayı beklerken garip bir ilişkinin içerisine sürüklenmiştik.

"Bende senin iyi olmana sevindim."

Gülerek "Hala başımıza gelenlere inanamıyorum. Üstelik benim için kendini riske attın sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum." dediğinde bende gülmeden edemedim. Yaşadıklarımız cidden kolay atlatılacak şeyler değildi.

"Teşekkür etmene gerek yok sonuçta sende beni korumak için öne atıldın."

Otuz iki diş sırıtarak "O halde ödeşmiş sayılırız değil mi?" diye sordu.

"Evet."

Onunla böyle oturup iki normal insan gibi sohbet etmek bana hala garip geliyordu. Eski haline dönüp lakayt tavırlar sergilemesini beklesem de ilginç bir şekilde ne benimle dalga geçiyor ne de laf sokuyordu. Tamam hala yılışık bir yanı vardı ama ileri gitmiyordu.

"Şu kullandığın güç hakkında... Endişelenme, tamam mı? hanedanın bundan kesinlikle haberi olmayacak, sırrın bende güvende." Benim insan olmadığımı o gücü kim görse anlardı. Aron, Towa, Saya, Caster ve eminim ki Ragnarda bunu biliyordu. Bilmeleri beni rahatsız etmemişti çünkü Aron onlara sonsuz bir güven duyuyordu. Şimdi sırrımı bilen kişilere Solomon da katılmıştı. Ne hissetmeliyim bilmiyorum.

"Hanedandan hatta Su Tanrısının varislerinden biri olduğum için bana güvenmenin ne kadar zor olduğunu idrak edebiliyorum ama en azından bir şansı hak etmiyor muyum sence de?"

Çenesi hariç bana bu zamana kadar bir kötülüğü dokunmamış ve benim için gözünü kırpmadan hayatını tehlikeye atmıştı. Tüm bunlar bir oyun

olamazdı ya.

Ona dürüst olmaya karar verdim. "Hanedandan haz etmiyorum, varislerden de çünkü saraydaki güç savaşı yüzünden sevdiklerime zarar vermek istiyorsunuz. Bu konu benim hakkımda olduğu için sana bir kez olsun güveneceğim ama şunu bilmeni istiyorum Solomon. Eğer sevdiklerimin canını yakmaya kalkışırsan karşısında beni bulursun ve inan bana o zaman geldiğinde sana merhamet etmem."

Güldü, gülüşü bu tehditten hoşlandığını dile getiriyordu.

"Adil oynayacağım, söz veriyorum."

Sandalyeden kalkarak çiçeklerin yanına gidip içlerinden birini kopardıktan sonra yanıma gelerek bana uzatınca şaşkınlıkla elindeki çiçeğe baktım.

"Bu çiçek sözümün nişanesi olsun."

İzlenme hissinin hemen ardından burnuma dolan tuzlu deniz kokusu beni derin bir korkunun kuyusuna iteledi. Solomon'un omzunun üzerinden gördüğüm gözlerle kanım çekilmişti. Ne zamandır orada olduğunu bilmesem de kehribarların Solomon'un bana uzattığı çiçeğe bakarken donuklaştığını gördüm. Şu anda çok yanlış anlaşılacak bir durumda olduğumuzu bilmekse en beteriydi.

Ben çekip gitmesini beklerken kehribarları öfkeye bulanmış ve bir saniye için altın sarısı rengini alıp sönmüştü. O anda Solomon'un acıyla bağırdığını işittim. Elindeki çiçek saniyeler içerisinde donmuş ve kenarlarından buz dikenleri çıkarak sağlam elini delik deşik etmişlerdi. Solomon inleyerek elini hızla sallayınca dikenler kırılmış ve çiçek yere düşmüştü.

Ne ara bilmiyorum o sırada Aron yanımıza gelmişti.

"Aron--" Eğilerek beni bacaklarımdan tutup omzuna alınca dünyam tepe taklak olmuştu. Baş aşağı sarkarken "Ne yapıyorsun!" diye sorsam da beni dinlemiyordu. Solomon elinin acısını çoktan unutmuştu. Su Tanrısının karşısında dik durmaya çalışsa da ürktüğü her halinden belliydi. Aron'a olan bakışları beni huzursuz etmişti. Sanki önünde bir canavar dikiyormuş gibiydi. Emegenle savaşırken bile böyle bir ifade takındığını görmemiştim.

"Bu iki oldu. Üçüncü kez seni karımın yanında yöresinde görürsem bu alacağın son nefes olur." Sesini duyunca resmen taş kesilmiştim. Bu öfke değildi, garezdi. Sınırı aşan gazabı yüzünden kalınlaşan sesindeki o ölümcül tını sözlerinde ne kadar ciddi olduğunun sinyalini veriyordu.

Onu öldürecekti.

Öldüreceğine eminim.

Solomon'dan herhangi bir cevap vermesini beklemeden yanından çekip gittik. Onun cevap vermesine ihtiyacı yoktu, dediğini yapmak zorundaydı. Beni omzundan indirmeden sarayın içine sokarken Aron'a bakan bütün hizmetçilerin betinin benzinin attığını gördüm. Muhafızlar ise ne kadar dik durmaya çalışırsa çalışsınlar mızrakları tutan ellerinin Su Tanrısının hiddeti karşısında titrediğine şahit oldum.

Her adımı yeri inletiyor, baskın varlığı havadaki yasaları eğip büküyordu.

Yanlış anlamıştı. Ona doğrusunu izah etmek istiyordum ama Aron'la konuşmaya ilk kez bu kadar çekiniyordum. Beni incitmeyeceğini bilsem de öfkesi beni susturmaya yetiyordu.

Beni kendisiyle birlikte odasına sokup kapıyı sertçe kapatınca öyle bir gürültü meydana gelmişti ki bu güç karşısında hem duvarlar sarsılmış hem de ben yerimden sıçramıştım. Beni omzundan indirince yüzüne bakmış ve istemsizce bir adım geri çekilmiştim.

İçindeki Tanrıyı uyandırmıştı.

Kehribarlarının etrafını saran kızıl halka, kanlı bir haleyle ışıldarken göz bebeklerinin yüzeyine damar damar yayılan kızıl çatlaklardan da lavlar çıkıyordu. Geçen her saniye o ateşe kuvvet katıyor ve aştığı yerleri mahvediyordu.

Orada bir kıyamet kopuyordu.

Sayısız çatlağın arasında ondan bir parça görmeye çalışsam da göremedim, Aron yoktu.

Karşımdaki Su Tanrısıydı.

Bir yanım Tanrıya boyun eğmemi fısıldarken diğer yanım bu düşünceyle çıldırmışçasına *'Onun önünde diz çökmeyeceksin!'* diye bağırıyordu. Bir şeyleri yakıp yıkmaya hazır bir Tanrının tehdidinin altındayken bile nedendir bilinmez onun önünde asla diz çökmeyeceğimi biliyordum.

Ben iki zıt tarafa ayrılmış benliğimle uğraşırken Aron değişen bakışlarımla birlikte birden dirseğimden tutarak beni aynanın önüne doğru sürüklemeye başladı. Kolumu çekiştirsem de gücüne karşı koyamıyordum.

"Bırak beni!" Neden beni buraya getirmişti ki şimdi?

Birden yakamı iki eliyle birden tutup ayırdığında odanın içerisine yırtılan elbisemin sesi doldu. Şok olmuştum. Öyle bir şok olmuştum ki tepki veremiyordum. Aron elbisemi belime kadar yırttıktan sonra omuzlarından aşağıya indirip tekrar dirseğimden tutarak sırtımı yarı yarıya aynaya çevirdi.

"Bak! Bak ve kime ait olduğunu anla!" Gür sesi odanın içini yeni bir sarsıntıyla titretirken ben bakışlarımı aynada gördüğüm yansımamdan

çekemiyordum. *Bu da neydi böyle?*

Avucum büyüklüğünde pembe renkli bir Lotus sırtımda çiçek açmıştı. O kadar gerçekçi duruyordu ki biri sanki çiçeği alıp sırtıma koymuş gibiydi. Lotus çiçeğinin hemen altından başlayıp omur iliğimden aşağıya dik bir şekilde inen bir de kalın bir yazı vardı.

Yazı ilahi bir alfabe kullanılarak yazılmıştı sanki; kusursuz ve ihtişamlıydı.

দেৱতা পোহৰ

Harflere baktıkça nedense daha da tanıdık geliyorlardı. Kaşlarımı çatarak biraz düşündüğümde bu harfleri nerede gördüğümü hatırlamış ve gözlerimi büyütmüştüm. Köyümde Su Tanrısıyla ilgili araştırma yaparken kitapların biri bu dille yazılmıştı. Kitabı okuyamasam da sayfalarda kullanılan bu harfler dikkatimi çektiğinden yazıları bir süre incelemiştim.

Tanrıların dili.

Bu Tanrı lisanıydı.

"Sen benimsin, benim gelinimsin."

Leylaklarımı sırtımdan alıp koyulaşan kehribarlara çevirdim. Bana bilerek sırtımı gösterse de bu neyi kanıtlardı ki? Kolumu elinden çekerek ona doğru döndüm. Sırtımdaki dövmeyi sonra sorgulayacaktım.

"Bana güvendiğini sanmıştım, beni sabah o toplantıya götürdüğünde bir şeyleri aştığımızı... böyle düşünerek kendimi mi kandırdım yani ben?"

Kaşlarını çattı.

"Bana hala güvenmiyorsan niye o toplantıya götürdün ki o zaman? İçinde bana karşı hala bir şüphe varsa... niye sana inanma mı sağladın?" Kırılmıştım. Bu adam beni kırmaktan hiç yorulmuyordu.

"Bunun sana olan güvenimle alakası yok."

"Neyle alakası var o halde! Tamam, bizi gördüğün durum yanlış anlaşılmaya müsait bir andı ama hiç mi sana ihanet etmeyeceğimi aklından geçirmiyorsun? Ben gözünde bu kadar alçak bir kadın mıyım Aron? Arkanı döndüğün anda başka bir adamın kollarına mı gireceğimi sanıyorsun!"

Dişlerini sıkarak "Düzgün konuş." deyince iyice delirmiştim.

"Konuşmayacağım işte! Bunun olması için tetikte beklerken duymak mı zoruna gidiyor!"

Kollarımı tutarak beni sarsıp "Seni uyardım! Sana bin kere o heriften uzak dur dedim! Sana nasıl baktığını görmüyor musun Mana!" diye bağırdığında "Nasıl bakıyormuş!" diye bende ona bağırdım.

Duraksadı. Yutkundu ve bir süre gözlerimin içine baktı. "Sana benim gibi bakıyor."

Bunu sesli dile getirmek öfkesini kaynatsa da ben sözleriyle yerime çakılı kalmıştım.

Ne? Ne demek istediğini anlamayacak kadar aptallaşmıştım lakin göğsümdeki öyle değildi. Kalbim çok hızlı atıyordu.

"Bakmasın sana öyle... benim sana baktığım gibi bakmasın kimse sana." Düşüncesiyle bile gözleri kararınca kehribarlarına bir de ölüm katıldı. Kırmızı ve siyah, ölüm ve kıyamet birleşince önüne çıkanı katletmek için hazırdı.

Elinin tersini yanağıma sürtüp çeneme inerken yemin içercesine "Ecelleri olurum Mana." dedi.

Kıskanıyordu.

O kadar inanması güç geliyordu ki... bu düşünceden her şeyden daha çok şüphe etsem de aklıma başka ihtimal gelmiyordu.

Sorun hiç bana güveni olmamıştı.

Beni kıskanıyordu.

Bu duyguya acemiydi. Acemi olduğundan başa çıkamıyordu, başa çıkamadıkça öfkeleniyordu ama farkındaydı... kıskandığının o da farkındaydı. Kalbim artık iflas edecek hale gelirken içimde yükselen utanç elmacık kemiklerimi gül rengine boyadı.

Heyecandan ölecek gibiydim. Bakışlarımı dudaklarına indirip ardından gözlerine çıkardım. "Senden başka kimseyle ilgilenmiyorum." Senden başka kimseyi gözüm görmüyor ki...

Kıskançlıktan kudurmuş bu Tanrıyı sakinleştirmek için ellerimle yüzünü okşayıp onu kendime doğru çektim. "Senden başka kimse umurumda değil." Burnu burnuma çarpınca derin bir nefesle doldurdu içini. Ardından aldığı nefes ona yetmemişçesine elleriyle bileklerimi tutup burnumu boynuma soktu. Birden belimden kavrayıp beni kucağına alarak sırtımı yatakla buluşturup üzerime çıktı.

Duymak istedikleri bunlardı.

"Sakın bu sözleri unutma." Genişçe gülümseyerek kollarımı boynuna doladığımda "Çünkü ben unutmayacağım." demişti. Hala Tanrı kanının etkisi altındaki kehribarlar gözlerimden aşağıya indi ve serin nefesi dudaklarıma vuracak kadar bana yaklaşıp "Sonsuza kadar kime ait olduğunu unutmamanı sağlayacağım." diyerek dudaklarıma yapıştı.

Duymak istediklerim bunlardı.

Elleri yırttığı elbisemi aşağıya çekerek üzerimden çıkarırken arzuyla gözlerimi kapatıp ona teslim oldum.

•

Yazar

Parmaklarını vücudunun her yerinde gezdirip bembeyaz teninde kendi izlerini bırakırken onunla defalarca birlikte olmuş, gelini yorgunluktan uyuya kaldığında saatin ancak gece yarısına geldiğini fark etmişti.

Zamandan soyutlanmak onun için de yeniydi.

Her bir saniye, dakika ona işkence etmek için yavaşlar ve zamanda sıkışmış gibi hissettirmesini sağlardı. Mana onun yatağında ter içinde uyuya kalınca birden aklına bu şekilde kalırsa üşütüp hasta olacağı düşüncesi sızmıştı. Bu olasılık onu garip bir rahatsızlığın içine itince yataktan kalkıp gelinini temizledikten sonra üzerine saten geceliklerinden birini geçirmişti.

Yatağın yanında oturmuş bir şekilde kadınını izlerken aklına Solomon'un karısına uzattığı çiçek ve bakışları gelince gözlerini kapatmış ve çenesi seğirmişti. *Onu öldürmek istiyordu.* Bu görüntünün onu neden bu kadar kızdırdığını ise anlamakta güçlük çekiyordu. Anlamadığı daha birçok şey vardı. Mesela yatağında yatan bu kadına gösterdiği müsemmayı daha önce hiçbir gelinine göstermemişti.

Yatağında yatıyordu.

Daha önce hiçbir gelinini yatağına almadığı gibi onunla uyumamıştı da.

Bu kadınlaysa defalarca uyumuştu.

Onu defalarca yatağına almıştı.

Onu yatağında görmeyi sevmişti.

Korktuğunda ilk onun adını çağırmasını, ona sığınmasını ve birçok şeyini daha sevmişti.

Doğduğu günden beri laneti olmuştu kadınlar... acıyı, ihaneti, sevgisizliği, vefasızlığı onlardan görmüştü. Elini uzatarak baş parmağını kadınının ısırılıp emilmekten örselenmiş alt dudağına sürttü. Ona tanışmalarından bir süre sonra bir lütuf mu yoksa lanet mi olacağını göreceğiz demişti.

Lütuf.

Gerçekten bu kadın onun için lütuf olabilir miydi?

Daha fazla düşünmeyi bir kenara bırakarak uyumak için yatağa yattı. Günü Manayla odasında geçirdiği için yarın kendisini yoğun bir gün bekliyordu. Gözlerini kapatıp uyumaya çalıştığı esnada yatakta hışırtı sesleri duymaya başlamış, ardından üzerine çıkan kadınla birlikte kaşları çatılırken boğazında hissettiği soğuk nesneyle gözlerini açmıştı.

Üzerinde oturan kadının nefretle koyulaşmış kırmızı gözleri, gözlerinin içine bakarken gırtlağına kırık bir ayna parçası dayamıştı. Banyoda Mana'nın

kırdığı aynanın parçasıydı bu, demek ki birini alıp saklamıştı.

Ruhsuz bir şekilde mahlukata bakarak "Ne istiyorsun?" diye sorduğu sırada ciğerleri aldığı metalik kokuyla birlikte kabarmıştı. Boynunda hissettiği damla öfkesini kışkırtmış ve kehribarları parlamaya başlamıştı. Odadaki karanlık onun gözlerindeki altın sarısı ışıkla aydınlatırken mahlukat tiksintiyle ona hırlamıştı.

Boynuna damlayan kandı ama ona ait değildi. Ayna kırık olduğundan Mana'nın avucu kesilmişti. Kesiklerden akan kansa Aron'un göğsüne damlıyordu. Onun kanının kokusunu almak deliliğini tetiklemişti.

Mahlukatın bileğini tutup sıkarak "Eğer ona zarar verirsen aldığın beddualarla kirlenmiş ruhunu ellerimle parçalarım." dediğinde mahlukat şeytani bir şekilde gülümsemiş ve eğilerek kulağına şu cümleyi fısıldamıştı.

"தெய்வங்களை ஒழியுங்கள், தெய்வங்களைக் கொல்லுங்கள்."

Tanrılardan kurtul, Tanrıları öldür.

Aron ne dediğini anlamasa da kestirebiliyordu.

Bu şey Tanrılardan öç almak istiyordu.

İçinden Mana'nın uyanmamasını dilerken ayna parçası derisini kesmişti, bu sefer akan kan ona aitti. Üzerine uzanan beden "Aron?" dediğinde kaskatı kesilmişti.

Siktir.

Mana doğrularak kucağında otururken başta ne olduğunu anlamadığı için boş boş baksa da sonradan Aronun kesik boğazını ve eline bulaşmış kanı görmüştü. Gözleri dehşetle açılırken "Hayır." diye mırıldanmış ve zangır zangır titremeye başlamıştı.

"B-ben mi yaptım? Sana zarar verdim?" Elindeki ayna parçası yatağa düşerken Aron yattığı yerden doğrulup onu hızlıca kollarının arasına almıştı.

"Sen değildin. Sen değildin denizim." Dese de bunun olmasından ödü kopan karısı hıçkıra hıçkıra göğsünde ağlayarak ondan özürler dilemeye başlamıştı.

Ağlamasından kesinlikle hoşlanmıyordu.

Ne kadar dil dökerse döksün Mana bir türlü ağlamayı bırakmadığı için Aron'un mahlukata olan öfkesi iyice bileylenmişti.

Az önce gırtlağının son anda kesilmesinden dönmüşken ne sızlayan boynu ne de yaralanmış olması umurundaydı. Hissettiği tek şey içinde her şeyi yok etmeye hazır duran gazabın hiddetiydi.

Mahlukata karısının döktüğü her bir yaşın hesabını bir bir soracaktı ama ilk önce teselli etmesi gereken bir gelini vardı.

ღ Aronun cooluk şaka mı? Adam kendisini bıraktı ağladığı için Manayla ilgileniyorrrr.

ღ Sizce mahlukatın manaya gösterdiği yer ve kişiler kimler?

ღ Tanrı zehri konusu hakkında ne düşünüyorsunuz?

ღ Aronun kıskançlığı şaka mıı?? Daha neler olacak neler :D

ღ Mana'nın dövmesi ne iş? Üzerinde ne yazıyor sizce?

ღ Bölüm nasıldı? En sevdiğiniz yer neresi oldu?

Günahkarda görüşelimmm :*

☽ AŞK VE ÖLÜM

Aşklar lütfen yorumlara spoiler ve spoiler içeren şeyler yazmayın bu yüzden çok şikayet alıyorum.

| ﻩ Aron

Ay eğri bir bıçak gibi gecenin göğsüne saplı dururken etraftaki karanlığı dağıtan ışığı tam ucunda oturduğum uçurumun üzerine vuruyordu. Karanlık ve kasvetli dalgalar birbiri ardına uçurumun sarp kayalarına çarpıyor, su havaya püskürerek tekrar denize dönüyordu. Hafifçe esen rüzgâr saçlarımı geriye doğru dalgalandırırken üzerimdeki zırha bağlanmış siyah pelerin geriye doğru uçuşuyordu.

Etrafta denizin çıkardığı sesten başka ses olmadığından bu yerde huzur bulabilirdim; ne var ki buraya kafamı dinlemek için değil, *kan dökmek için gelmiştim.*

Birilerinin ölümü olmak için.

Deniz

Uçurumdan onu izliyordum.

Eskiden... denize baktığımda mezar görürdüm.

Kendi mezarımı.

Çünkü sudan doğduğum gibi öldüğümde de suya dönüşecektim.

Tanrıların doğdukları yer ölecekleri yerdir.

Zulmetin rengine boyanmış kapkara dalgalar kabararak uçurumu daha sert döverken bana fısıldıyordu.

Su yanındayken sürekli bana fısıldar ve hep aynı şeyleri söylerdi; *seni bekleyeceğim.*

Öldüğün günü, bana geleceğin günü... bekleyeceğim.

Şimdiyse denize baktığım da aklıma gelen ilk şey ölümüm olmuyordu.

Bir kadın.

Elyel'e karışan siyah saçları, inci gibi beyaz teni ve çiçekleri andıran gözleriyle bir kadındı aklıma gelen. Bana denizi anımsatacak hiçbir özelliği olmamasına rağmen ona her bakışımda doğduğum ve öleceğim o yer aklıma geliyordu. Bu yüzden ona *benim denizim* diyordum.

Bir tek benim bildiğim, benim gördüğüm o denizdi.

Ölmesini emrettiğim kadının beni soktuğu bu hal cezam olmalıydı.

Ona yaşattığım tüm anlar şimdi benim katilim olmak istiyordu.

Hangi denizde öleceğimi bilemesem de eninde sonunda oraya döneceğimi biliyorum. Ve garip bir şekilde o kadına baktığımda gördüğüm denizin öleceğim deniz olmasını istiyordum.

"Umarım orası olur." diye mırıldandım.

"Uçurumdan aşağıya atlarsan su halkına kalp krizi geçirtebilirsin." Towa üstündeki zırhla yanıma otururak ayaklarını benim gibi uçurumdan aşağıya sarkıttı. Çay kırmızı rengindeki gözlerini kıyıya yakın yerlerde şöyle bir gezerek sırıtmaya başladı.

"Ben atlaman taraftarıyım gerçi, eğlenceli olacaktır."

Denizden gelen öfkeli seslerle Towa gülmeye başladı, duyacaklarını biliyordu.

Lazar, Mana'ya *suyun yanında yalnız değilsin* derken doğruyu söylüyordu.

Her zaman oradalardı; dinliyor, benim onları çağırmamı bekliyorlardı.

"Kışkırtma, denize düştüğün de acısını çıkartırlar."

Güldü. "Köpekbalıklarıyla savaşmanın nasıl olacağını hep merak etmişimdir."

Asla akıllanmıyordu.

"Hazırlıkları bitirdiniz mi?"

"Söylediğin her şeyi hallettik, saldırmak için emrini bekliyoruz."

"Düşmanın tarafında durumlar nasıl?"

Boynunu sağa sola yatırarak eklemlerini kütürdetti. "Bizi gözetliyorlar." İblislerin onları izlediklerini bildiği halde bu kadar umursamaz oluşunu bir başkası görseydi eğer Towa'nın akıl sağlığını sorgulayabilirdi.

Onu deli ilan edip korktukları canavarlarla bir tutarlardı.

Kimse arkamızda bıraktığımız ceset yığınlarının bu rahatlığı bize verdiğini akıl etmezdi.

Öldürdükçe ölüme alışırdın.

Canavarlara, ruhlara, iblislere, şeytanlara benzer ve onlarla aynı aurayı çevrene salardın.

Onlar gibi olurdun.

Towa kucağındaki kızıl mızrağı elleri kaşınıyormuşçasına okşarken düşman hakkında gözlemlerini aktarmaya devam etti. "Gözden çıkarılabilecek kadar zayıf olanları göndermişler. Nasıl bir boka bulaştıklarından haberleri dahi olmayan canlı cenazeleri."

Gözlerimi neredeyse gözükmeyen Ay'dan ayırmadan "Ne kadar zayıf olurlarsa olsunlar hepsi içinde bir iblis barındırıyor." dedim. Bu gece Ay istediğim enerjiyi bana verebilecek kadar karanlığa boğulmuştu.

Son hilaldeydi.

Yarın yeni ay doğacaktı.

"Orası öyle de asıl bizi uğraştıracak olanlar içeride. Öldürdüğümüz iblisler şimdiye kadar diğerlerini uyarmıştır." Bu da uzun süredir bizi bekliyorlar demekti.

"Melezlerin yerini bulabildiniz mi?"

"Onlarında Yitiklerle birlikte mağara olduğunu tahmin ediyoruz. Yaklaşmaya çalışsak da giriş sıkı korunduğu için adamlara sadece gözetmelerini söyledim."

Kafamı sallayarak anladığımı gösterdiğimde "Burası bölgedeki son sığınak olduğundan mıdır nedir içeride çok fazla iblisin varlığını seziyorum." dedi. Temizlediğimiz mağaralarda geriye hayatta kalan birilerini bırakmadığımız halde sayıları fazlaydı. Üstelik içeride varlıklarını gizleyebilecek kadar güçlü birkaç ibliste vardı. Mağaraya yalnız gireceğimden bunu ona söyleme zahmetine girmedim zaten yeteri kadar çenesiyle söylenerek kulaklarımı sikmişti.

Ana karargahlarından biri burası olmalı.

Rahatsız bir ifadeyle "Mağaraya tek başına girmekte kararlı mısın? Normalde bunu önemsemem biliyorsun ama ellerinde şu siktiğimin Tanrı zehir var." dedi. Ve bizim o zehri tedavi edecek panzehrimiz yoktu.

"Plana sadık kalacağız."

"Aron--" Ona attığım bakışla söverek önüne döndü.

Daha fazla itirazı kabul etmeyecektim.

Diğer mağaralara da kimsenin girmesine izin vermeyip işlerini tek başıma bitirmiştim. Oralarda sorun çıkarmasa da bu mağarada çok fazla iblis sezdiğinden tek gitmememi söyleyip duruyordu.

Neredeyse yirmiden fazla melez bulmuştuk. Tutsak melezlerin hepsi yitiklerin deneylerine kurban giderek zehirlenmişti. Çok yaşamayacak halde olanların acısını sonlandırmış, hayatta kalanları incelemesi için Caster'e göndermiştim. Zehrin tedavisini bulmak için bir süre daha yaşamaları lazımdı.

Gizli odada yaptığımız toplantıdan sonra Caster ve Towa'ya Kaldera'nın haritasında Yitiklerin saklandıkları yerleri işaretlemelerini söylemiştim. Maar'a yakın beş şehirde kurdukları sığınakları tespit etseler de daha

fazlasının olduğuna emindim. Diğer yerler hala araştırılıyordu. Karanlık Mürit, biz harekete geçtiklerini fark edene kadar Tanrıların topraklarına Yitikleri yerleştirmiş ve yerleştirmeye de devam ediyordu.

Benim halkımı yem olarak kullanıp iblisleri yeryüzüne çıkarıyorlardı.

Maar'a yakın yerlerde saklanmaları yakında bir saldırı gerçekleştireceklerinin işaretiydi.

Şeşe kuşlarının altında da eminim onların parmakları vardı.

O parmakları teker teker kıracaktım.

Aklıma Mana'nın şeşe kuşlarına baktıktan sonra neredeyse kör olacağı gerçeği gelince dişlerimi sıktım. Ne olursa olsun Karanlık Müridin saraya yaklaşmasına izin veremezdim. Aslında biraz daha durup onları gözlemlemek istiyordum fakat söz konusu yalnızca halkımın canı değildi artık.

Korumam gereken bir kadın vardı.

İşleri biraz hızlandırsam da sonuç değişmeyecekti; benim bölgeme izinsiz giren herkes azabımı tadacaktı.

Yerini bulduğumuz diğer dört mağarayı temizleyip yitikleri öldürerek iblisleri tekrar yeraltına göndermiştik. Neredeyse iki haftadır saraydan uzaktaydım. Son mağarayı da hallettikten sonra geri dönecektik.

'Seni bekleyeceğim.'

Beni bekleyeceğini söylemişti tıpkı deniz gibi.

Leylaklarında saklayamadığı endişeyle beni uğurladığı hali gözlerimin önüne gelince dudağımın kenarı yukarı doğru büküldü. Zehir konusunun onu nasıl kaygılandırdığını biliyordum. Ve şu mahlukatta vardı tabi... karımı o şeyle yalnız bırakmak her ne kadar beni rahatsız etse de derdinin mana değil de Tanrılar olduğunu bilmek biraz da olsa endişemi azaltıyordu.

Öldürmek istediği bensem sorun yoktu.

"Siktir! Niye öyle gülümsüyorsun şimdi? Ulan mağaradakiler şu gülümsemeyi görse yemin ediyorum işi sana bırakmadan iblislerine ruhlarını yemeleri için yalvarırlar. Iyy tüylerim diken diken oldu."

Kaşlarımı sinirle çatarak ensesine bir tane geçirdim. "O dilini bir gün koparacağım."

Pezevenk.

Acıyla yüzünü buruşturarak vurduğum yeri ovalarken "Ne vuruyorsun be! Sanki yapmadıkları şey!" dediğinde bir yanım o çok istediği köpek balığı dövüşü için onu uçurumdan aşağı atmamı söylüyordu.

Towa'nın aksine Lazar ve sürüsünün bundan hoşlanacağı kesindi.

Birinin yaklaştığını hissettiğimde elit askerlere bu sene içinde katılmış çaylağı gördüm. Tek bir ayak sesi dahi çıkarmadan yanımıza gelip "Efendim böldüğüm için özür dilerim fakat bir sorun çıktı." haberini verince ikimizde ona döndük.

"Ne oldu?"

"Mağaranın olduğu ormanda yaşayan Dryadlar sizinle konuşmakta ısrar ediyorlar."

Demek burada yaşayan orman perileri vardı.

Uçurumdan kalkarak denize son bir bakış atıp askere döndüm.

"Yolu göster."

Bakalım ne istiyorlarmış.

•

Saldıracağımız ormanın girişinden bir km ötede hazırda bekleyen elit birliğin arasında gerek kıyafetleri gerekse görünüşleriyle birlikte öne çıkan Dryadlar, benim gelişimi görür görmez ellerini göğüslerinin üzerlerine koyarak başlarını eğip selam verdiler.

"Orman ruhları Su Tanrısını selamlıyor."

Doğdukları ağaçların yaprakları ve dallarıyla kendilerine yaptıkları kıyafetler yalnızca özel bölgelerini kapatıyordu. Dişi Dryadlar başlarına çiçeklerden taçlar takarken eril olanlar daha sade bir görünüme sahiplerdi. Vücutlarının açıkta kalan bölgelerinde yer yer yeşil pullar göze çarpıyordu. Doğayla bir oldukları için tenleri de hafiften yeşile çaldığından isteseler de insanların arasına karışamıyorlardı.

Yine de bu diğer türlerle birlikte olmak için onları durdurmuyordu. Birbirinden güzel/yakışıklı bir görünüşe sahip oldukları için genelde birçok türle çiftleşiyorlardı. Elit askerler suratlarındaki düz bir ifadeyle onlara bakıyordu, yerlerinde başkaları olsa çoktan perilerin güzelliği karşısında hayran kalmış olurlardı. Hepsinin yüzü bir mermer kadar sert ve düzdü. Bu duruşlarına vesile olan Ragnar ve acımasız eğitim yöntemleriydi. Sadece fiziksel değil, ruhsal bir eğitim de geçmişlerdi.

"Kaldırın kafalarınızı ve neden askerlerimi rahatsız ettiğinizi söyleyin."

Konuşurken katı bir tutum sergilediğim için yüzlerindeki endişe ve korkuyu görebiliyordum. En öndeki dişi Dryad öne çıkarak "Niyetimiz yolunuza çıkmak değildi efendim. Yitikler için geldiğinizi görünce size yardım etmek için ağaçlarımızı terk edip buraya geldik. Kalanlarımızda ormanın içinde sizin emirlerinizi bekliyor." dedi.

Dryadlar doğdukları ağaçlardan çok uzağa gidemezlerdi. Ağaçla ruhları birleştiğinden ağaç yaralanırsa hastalanır, ağaçları ölürse ölürlerdi.

Normalde de saldırgan olan bu ırk bugün ayrı bir vahşet sergiliyordu.

Bir başka Dryad "Yitikler uzun zamandır ormanımızı işgal etmiş durumdalar üstelik ağaçlarına zarar vererek bizden birçok kişiyi öldürmekten de çekinmediler. Birleşip onlara saldırdık lakin iblisleri tarafından korundukları için onları ormandan kovmayı başaramadık." dedi.

"Ve çocuklarımız... onları kaçırdılar." Dryadların bu bölgeyi mesken tuttuğunu fark edince burada melez bulma ihtimallerinin diğer bölgelere nazaran daha yüksek olduğunu düşünüp ormana yerleşme kararı almışlardı demek ki.

Onlarla birçok kez iletişime geçtiklerine göre yitikler ve iblisleri hakkında birçok bilgi sahibi olmalılar. Bakışlarımı Towa'ya çevirdiğimde onunda kafasından benimle aynı düşünceleri geçirdiğini it gibi sırıtmasından anlamıştım.

İşimize yarayacaklardı.

Dryadlar doğayı koruduklarından Toprak Tanrısına bağlı türlerdendi. Normalde bu savaşa katılmaz sadece ağaçlarının korunacağı sözünü almak için yanımıza gelirlerdi. Hades emretmediği sürece bize yardım etmeye pek gönüllü olmazlardı lakin yitikler tarafından görmezden gelinip bir de eğlencesine arkadaşları öldürülüp çocukları deneyler için kaçırılınca intikam almak istiyorlardı.

Onlarla ya da onlarsız burayı ezip geçecektim.

Dryadlara ihtiyacım olmasa da fazladan yardımın kimseye zararı dokunmazdı fakat hiç riskte yok değildi. İçlerinde yitiklerle anlaşıp bizi tuzağa çekmek isteyenler olabilirdi. Bir gözlerini hep üzerlerinde tutması için birilerini görevlendirecektim.

İhaneti affetmezdim.

"Yitiklerle savaşırken Dryadların ağaçlarını korumak önceliğiniz olsun." Elit askerler emirlerimi dinleyerek hep bir ağızdan "Emredersiniz!" dediler.

Dryadlar onların bizimle savaşmalarına müsaade edeceğimi anladıklarında sevinerek gözlerindeki kararlılıklarını arttırmışlardı.

Benimle ilk konuşan dişiye bakarak "Biraz konuşalım." dediğimde gülümseyerek "Elbette, efendim." demiş ve Towayla birlikte beni takip etmeye başlamıştı.

Plan da değişikler yapmamız gerekecekti.

•

Ormanın içindeki küçük gölün yanına gelerek tek dizimin üzerine çöktüm. Avucumu suyun içine soktuğum anda kehribarlarım altın sarısı rengini alarak parlamaya başladı. Göldeki su emrim üzerine sise dönüşerek ormanın içine doğru yayılırken gittikçe kalınlaşıyor ve düşmanın gözlerine perde çekiyordu.

Sisin ormanı sarmasıyla birlikte huzursuzlaşan iblisler kükreyip hırıldayarak diğerlerine geldiğimizi haber verirken bir yandan da emrim altındaki askerleri çıkardıkları ürkütücü seslerle korkutmaya çalışıyorlardı. Bastığımız ilk mağaradan sonra iblislerin türlü türlü oyunlarına alışmış olan elit birliğini artık o kadar kolay kandıramayacaklarını yakında öğreneceklerdi.

Sisin yeteri kadar kalınlaştığını görerek elimi gölden çektim.

Ben tersini emredene kadar sis ormanı kaplamaya devam edecek ve zayıf iblislere kapan görevi görecekti.

Buradan çıkış yoktu.

"İstediğiniz sandığı getirdim efendim."

Altın sarısı renginde parlayan gözlerimi gölü kaplayan sisten çıkarak elinde tuttuğu sandıkla birlikte yanıma gelen Nymph'e çevirdim. Nasıl kara perileri Toprak Tanrısının emri altında çalışıp doğayı koruyorsa su da yaşayan su perileri de benim emrim altındalardı.

Periler kendi aralarında dört türe ayrılsalar da hepsi bağlı olduğu bölgeyi korumakla yükümlüydü ve oradan ayrılmaları ölüm demekti.

Kara perileri:

Aldeid (Vadi), Napaea (Vadi), Auloniad (Yayla), Leimakid (Mera), Oread (Dağ), Minthe (Nane), Hesperid (Bahçe)

Su perileri:

Helead (Bataklık), Okeanid (Okyanus), Nereid (deniz), Naiad (Tatlı su)

Ağaç perileri:

Dryad (Meşe), Leuke (Kavak), Meliae (Dişbudak), Epimeliadlar (Elma)

Yeraltı dünyası perileri:

(Lampadeler)

Hafifçe mavi bir tene çalan dişi Nymphelerin tenlerinde deniz kızları gibi yer yer pullar vardı lakin deniz kızlarının aksine kuyrukları yoktu. İnsan bacaklarına sahip olduklarından karaya rahatlıkla çıkabiliyorlardı. Gelen dişi Nymphenin saçlarında deniz kabukları ve mercanlardan süsler takılıydı. Özel bölgeleri gölde yetişen yosun ve çiçeklerden dikişmiş kıyafetlerle kapatılmıştı.

Tatlı su da yaşadığı için o aslında bir Naiad'dı.

Saygıyla uzattığı sandığı alarak "Thetis diğerlerine gözlerini dört açmalarını söyle. Bu tarafa kaçan yitikler olursa su da boğmakta serbestler." dediğimde Naiad gözlerindeki parlamayla "Emredersiniz." diyerek gölün içine geri dönmüştü. Muhtemelen yitikler bu göle de zarar verdiklerinden Naiadlar da Dryadlar kadar öfkelilerdi. Yitikler perilerin varlıklarını umursamasa da içlerindeki iblisler Tanrılarla bağlantılı olan herkese kin güttüklerinden perilerin acı çektiklerini görmek istemişlerdi.

Köpek balıkları göldeki su yetersizliğinden bu tarafa gelemedikleri için benimle su perileri aracılığıyla iletişime geçiyorlardı. Onlar denizde olduklarından aslında pek yapabilecekleri bir şey yoktu. Deniz kızları -deniz adamları- da nadiren nehirler de yaşardı, sirenlerse denizi terk etmezlerdi. Gölge pek fazla su canlısı yaşamadığından en yararlı kişiler su perileriydi.

Sandığı yere bırakıp kapağını açtığımda içinden gelen tıslama sesiyle beklemeye başladım.

Beyaz pulları ve beyaz boynuzları olan büyük bir yılan sürünerek sandıktan dışarı çıktı. Derisinin üzerinde büyüyle birlikte doğduğunu gösteren kabarık rünler vardı. Kafasını kaldırıp kırmızı gözleriyle bana bakarken gözleriyle aynı renkteki çatallı dili ağzından çıkıp duruyordu.

"Git ve masum ruhları yemek için yeraltından kaçan o iblisi sürükleyerek geldiği çukura geri götür."

Yılanın kimden bahsettiğimi anladığı gibi gözlerindeki ifade değişerek yırtıcı bir hal aldı ardından bana boyunu eğip selam verdikten sonra hızla sürünerek sisin içinde kayboldu.

Konuştuğumuz Dryad bize mağaradaki güçlü yitiklerden birinin içinde Yaka iblisinin olduğu bilgisini vermişti. Aç gözlü, doymak bilmeyen bu iblis sadece anlaşma yaptığı yitiğin ruhuyla yetinmez, belli aralıklarla anlaşmalısından yiyebilmesi için ona ruh getirme şartı koşardı.

Bu iblisin en büyük korkusu ise *Yeg yılanıydı.*

Yeg yılanının soyundan gelen bu yılanlar insanların ruhlarını korur ve kötü ruhlardan arındırırdı. Suyun altında bile nefes alabildikleri için her yerde yuvaları vardı. Bu yüzden Thetis'e Lazar'a bu yılanlardan birini yakalayıp buraya getirmesi emrini vermiştim.

Beklediğim çığlık sisin içinden gelince yılanın iblisi yakaladığını anlayarak zevkle gülümsemiş ve ormanın içine doğru yürümeye başlamıştım.

Vakit gelmişti.

Saniyeler içerisinde etrafta bağırış çağırışlar ve savaş sesleri yükselmişti. Yeg yılanı tarafından gafil avlanan iblisin çığlığının bekledikleri işaret olduğunu bilen elit askerler Dryadlarla birlikte yitiklere saldırmaya başlamışlardı.

Can havliyle kaçan yitiklerden biri birden önüme atlayarak bana çarpıp kıçının üzerine düştü. Ormanın bu bölgesine kadar gelebildiğine göre Towa'nın bahsettiği gözcülerdendi herhalde. Bir yanağında ve ellerinin üzerinde kabarık yaralar vardı. Ya anlaşma yaptığı iblisi vücudu kaldıramıyordu ya da iblise çok fazla ruh parçacığı verdiğinden vücudu çökmek üzereydi. Boynunda lanetli kolyeler, parmaklarında yine lanetli yüzükler takıyordu. Üzerinde ise yüzünü saklayan kara bir pelerin vardı.

Başını kaldırıp kime çarptığına baktığında benimle göz göze gelmiş ve hayatının hatasını yaptığını anlayarak bağırıp geriye doğru kaçmaya çalışmıştı. Benimle karşılaşmaktansa savaş alanına dönmek doğru bir tercihti, tabii iblisinin kibri buna izin verseydi. Bedenine konuk ettiği kötü varlık sinirlenerek insanı sağır edecek tizlikte bir çığlık atıp ortaya çıkmıştı.

「Kaçmaya nasıl cüret edersin aşağılık insan! İtibarımı zedelediğin için cezanı çekeceksin!」

Yitik nefes alamıyormuşçasına yere doğru eğilip boğulma sesleri çıkarırken gözleri pörtlemişti. Ecel terleri döktüğü sırada yüzü kıpkırmızı kesilerek bütün damarları şişip kabarmıştı. İçinden dışarıya çıkmaya çalışan şey kemiklerini kırıyormuşçasına kütürtü sesleri geliyordu. Sonunda kara bir duman sırtından dışarı çıkarak havaya yükselmiş ve şekil değiştirerek boynuzlu, uzun tırnaklı, ağzından kalın ve sivri dişleri olan, gözleri iki boşluktan ibaret iblisin gölgesine bürünmüştü.

"Ne tesadüf bende senin gibi itaatsizlik edenlerden haz etmem iblis."

Benim konuşmamla birlikte yitiğe işkence etmeye ara veren gölge, kafasını kaldırıp bana bakmıştı. İfadesi ilk önce şaşkınlığa ardından da kindar bir öfkeye bulanmıştı.

「Lanet olası Tanrı beni yine o çukura gönderemeyeceksin!」

Konuşma tarzı hoşuma gitmemişti.

"İşte bu yüzden zayıflarla ilgilenmek istemiyorum." Elimi iblisin boğazına sardığım gibi sıkarak nefesini kestiğimde yitikte aynı acıyla yerde kıvranmaya başladı. İblis tırnaklarını etime geçirerek bileğimi kanatırken bir yandan da ona dokunabilmemin şokunu yaşıyordu.Buz gibi olmuş gözlerimin içine bakarken **「N... Nasıl?」** diye sorguladı.

İblisler yitiklerle anlaşma yapsalar da bedenleri hala cehennemin çukurunda bir yerlerdeydi. Ruhları anlaşma sayesinde yeryüzünde görülebilir hale geliyordu haliyle gölgeden ibaret olan bir şeye Tanrı dahi olsa kimse dokunup zarar veremezdi. İblislere zarar verebilecek iki şey vardı.

Biri ışık diğeri karanlıktı.

Benim ışıkla uzaktan yakından bir alakam yoktu.

Işık benim zehrimdi.

Yitikleri öldürerek iblislerin yeryüzünün işlerine müdahale etmesini engelliyorduk fakat iblise bir zararımız dokunmuyordu. Ancak işin içine *ışık ve karanlık* girdiğinde ölebilirlerdi.

Onu sağ bırakmayacağımı anlayan iblisin gözlerini ölüm korkusu sarmıştı.

İblise aşağılayıcı bakışlar atarak "Yerini bilmelisin." dediğimde bir an için göz aklarımın siyaha boyanıp geri çekilmesiyle birlikte gözleri dehşetle açıldı.

Bunu nasıl yaptığımı anlamıştı.

「**Sen me--**」 Cümlesini tamamlamasına izin vermeden elimi sıktığım gibi gölge dumana dönüşerek dağılmış ve iblis yer altına dönerken acıyla çığlık atmıştı.

Kara duman azalıp yok olurken beni hala duyabildiğini bildiğim için "Diğerlerine yitiklerle anlaşma yapan her iblisin peşine düşeceğimi söyle." dedim.

Artık kim olduğumu biliyorlardı.

İblisin cehenneme geri dönmesiyle birlikte yitik yere serilmiş, gözleri geriye doğru kayarak titreyip ağzından köpükler çıkarmaya başlamıştı. Çırpınıp duran bedenini soğuk bakışlarla izlerken titremeleri sonunda vurmuş ve başı yana düşmüştü.

Ruhu hür kalmıştı.

Tabii ondan geriye pek bir şey kaldıysa.

•

Yitiklerle asıl savaşın yapıldığı yere yaklaştığımda yerdeki cesetlerin sayısında artış olmuştu. Elit askerler, iblislerini çağıran kara büyücüler yüzünden zor durumda kalsalar da gayet başarılı bir şekilde üstesinden geliyorlardı. Bazı iblisler vesveselerini kullanarak düşmanlarının aklını çelmeye çalışıyor veya bizzat saldırarak yitikleri koruyorlardı. Burada kalmak istiyorlarsa onları kaybetmeyi göze alamazlardı. Sisin içinde belirli aralıklarla patlayan ışıklar daha önce hazırlayıp elit birliğe verdiğimiz ışık parşömenlerinden geliyordu.

Bu parşömenler büyücü birliği tarafından üretilmişti.

İblisleri öldürmek için yeterli ışığa sahip olmasalar da en azından onları kısa süreliğine de olsa kaçırmayı başarıyordu. Bu aralık da yitiği etkisiz hale getirmek için askerlere değerli bir fırsat sunuyordu.Cehenneme sürgün edilmeden evvel bütün iblisler ışıktan kurtulmak ve ışığın gücüne sahip olanların soyunu kurutmak için onların peşlerine düşmüş, ışığın sahiplerini öldürmeye çalışırken de birçoğu gebermişti. İki taraf arasındaki düşmanlık bugün bile devam ettiğinden ışık gittikçe zayıflamış, karanlık ise güçlenmişti. Işığın karanlık karşısında bu kadar zayıflamasına tek bir soyun yok oluşu sebep olmuştu.

Wardensler.

Bundan iki yüz elli yıl önce bir gecede tüm ırk katledilmişti.Onlarla birlikte haklarındaki bütün bilgiler, belgeler ve kalıntılar yok edilmişti.Sanki biri ya da birileri sadece bu soyu yok etmekle kalmamış, bütün varlıklarını da geçmişten silmeye çalışmıştı.

Işık onlarla birlikte kaybolmuştu.

Towa'nın kan kırmızısı rengindeki mızrağı sisin bile örtemeyeceği güçte parlarken bir o yanda bir bu yanda belirerek adamlarına yardım ediyordu. Güçlü iblisleri üzerine çekerek diğerlerinden uzaklaştırıp işlerini hallediyor sonra gözüne bir diğerini kestiriyordu. Kızıl mızrak unvanını almasını sağlayan da gittiği yerde mızrağıyla kandan yağmurlar yağdırması yüzündendi. Yitiklerin geneli zayıflardan oluşsa da aralarında orta seviyede iblislere sahip olanlarda çoktu. Bedenlerinin kaldırabileceğinden fazlasına göz diken kara büyücüler, başta yüksek seviyeli iblislerle anlaşma yapmak istemiş lakin aç gözlülükleri yüzünden çağırdıkları her iblis ölümlerine yol açarak ruhlarını çalmıştı. Gerçekleşen kazalardan sonra kimse yüksek seviyedeki iblisleri çağırmaya kolay kolay yanaşmıyordu. Bu bir zayıflık gibi görünse de aslında orta seviye iblislerden kuracakları bir ordu da işlerine yarayacağından şimdi bunu yapmayı hedefliyorlardı.

Bir iblis ordusu kurmayı.

Bakışlarımı savaş alanında gezdirirken Dryadlarında elit birliğin altında kalmadıklarını gördüm. İblislerden bütün öfkelerini çıkartıyorlardı.

"Ağaçlar! Dryadların ağaçlarını hedef alın!"

"Ağaçlara dokunmaya çalışan herkesin kafalarını kesin!"

Sarmaşıkları kontrol ederek içlerinden birini yakalayan dişi Dryad, yitiği etrafında döndürüp üst üste yere vurarak düşmanı acımasızca öldürmüş ve vakit kaybetmeden sıradakine saldırmıştı. Arkasında bıraktığı cesedin bütün

eklemleri ters dönerek kırılmıştı. Bakışlarımı az önceki Dryad'a ait olduğunu düşündüğüm meşe ağacına çevirdim. Meşe ağacının dallarında sarmaşıklarla asılmış dört yitik cesedi daha vardı.

İbret olsun diye asılmışlardı.

Eril Dryadlar dişilerin aksine daha çok dönüşüm geçirerek saldırmayı tercih ediyorlardı.

Doğayla bir olduklarından doğaya ait bütün canlıların formuna girebilirlerdi.Bir ayı yitiğin üzerine oturarak onu ezerken, kurda dönüşmüş olanlardan biri canlı canlı yakaladığı yitiğin uzuvlarını dişleriyle parçalayıp koparıyordu. Bir aslan öfkeyle kükreyip önündeki yitiğin sırtını pençeleriyle yırtarken bazı eril Dryadların elit askerlerle ortak savaştığını da fark etmiştim.Birbirlerine kısa sürede uyum sağlamışlardı.Yitikleri geri püskürttüklerini görünce bana burada ihtiyaç duymadıklarını anlayıp mağaraya doğru yürümeye başladım. Sis yüzünden göz gözü görmese de benim yanından geçerken arkamdan bıraktığım soğuğu hisseden iblisler teker teker ürpererek etraflarını kolaçan ediyorlardı.Savaş yoğun bir şekilde devam ettiğinden birbirine karışan gürültüler insanı sağır edecek cinstendi.

Ölüm uğulduyor.

Savaş nidaları atılıyor.

İblisler feryat ediyordu.

Ama hiçbir gürültünün *onların sesini* bastırmaya gücü yetmezdi.

Telleri parmak uçlarıyla çekip bırakarak çalmaya başladıkları lirin hemen ardından tüm ormanda bir şarkı duyulmaya başladı. Birçok ağızdan aynı anda ahenkle çıkan bu şarkı öylesine narin, öylesine güzel söyleniyordu ki bu ezgiden büyülenen yitiklerden bazıları savaşmayı bırakmış ve şarkının onları çağırdıkları yere doğru bakmaya başlamışlardı.

Hipnoz olmuş yitikler, göle doğru yürürlerken önlerindeki düşmanı unuttukları için bazıları öldürülmüş fakat bunun farkında bile olmamışlardı. Elit askerler ve Dryadlar başta düşmanlarının bir anda değişen tavırlarına şaşırsalar da buna sebep olan şeyden önceden haberdar oldukları için ormana doğru gidenlere dokunmadılar.

Yitiklerin işittikleri şarkıyı kulaklarındaki tıkaçlar yüzünden duymuyorlardı.İblisleri bağırıp çağırarak yitikleri kendilerine getirmeye hatta acı yoluyla onları uyandırmaya çalışsalar da nafileydi.Bir kez siren şarkısını duyarsan bütün duyularını kaybeder ve tek bir şeye odaklanırdın.

'Gel.' emrine.

Yaptığımız plana göre sirenler göle giremeseler de seslerini kullanarak yitikleri büyüleyip göle çekeceklerdi. Su perileri de şarkıyla büyülenen yitikleri gölde boğacaklardı tıpkı şu anda olduğu gibi.

"Bunlar Sirenler! Kulaklarınızı kapatın sakın şarkıyı dinlemeyin!"

Düşman tarafında yeni bir kargaşa çıkarken ben mağaradan içeri girmiş ve attığım ilk adımda ezdiğim kemik parçasını görüp ileriye bakmıştım. Yolu aydınlatsın diye duvarlara çaktıkları meşalelerin ateşi, uzun zamandır burada olduklarını gösteren iskeletlere vuruyordu.

Köşelere istiflenmiş kafa tasları ve kemiklere bakarak yürümeye devam ettim.

Burada birçok türe ait kalıntılar vardı.

Cesetlerden geriye kalanlar.Mağaranın içi karınca yuvasıyla aynı düzene sahipti. Her yer kazılmış, yollar çatallanarak içeri girecek davetsiz misafirlerin kafasını karıştırıp onları tuzaklara çekmek için yaratılmıştı.Lakin beni kandıramazdı.

Buradaki yüksek seviyeli varlığın nerede olduğunu sezebiliyordum.

O şey beni davet ediyordu.

Girdiğim koridorun ilerisinde duyduğum kükreme sesleriyle birlikte elimi yana uzattım. Havadan çektiğim su anında emrime itaat ederek donmuş ardından şekillenip buzdan bir kılıca dönüşmüştü. Bu sırada bana doğru koşan onlarca iblis görüş alanıma girdi. Kılıcı kaldırdığım gibi ilk iblisi kesip diğer iblisin pençesinden sıyrılarak kafasını tuttuğum gibi duvara yapıştırdım. Yitik acıyla bağırıp yere yığılırken iblisi güçlerini kullanarak baygın yitiğin bedenini kontrol etmeye başlayıp tekrar bana saldırınca bu sefer kılıcımla kafasını uçurmuştum.

Yüzüme sıçrayan kanı umursamayıp diğer iblislere yöneldim. Yitiklerden biri yayını gererek bulduğu açıklıktan bana ok fırlatınca oku çıplak elimle yakalayarak sıkıp ortadan ikiye ayırdım. Boğazıma birkaç cm kala durdurduğum okun ucuna siyah, balçık gibi bir şey sürmüştü. Cızırdayarak okun demir başını aşındıracak denli asidik özelliğine sahipti.

Tanrı zehri.

Elimi yukarı doğru savurduğumda yeraltından çıkan buz sarkıtları bana ok atan yitiği delik deşik ederek öldürmüştü.

"Yapabileceklerinizin hepsi bu kadar mı?" Yanağımdaki kanı silerken onlara attığım bakışla korkarak bir adım geri çekildiklerini görünce alayla gülümsedim. Hızlıca öne atılarak hepsini kılıcımla biçip geçerken koridor

acı dolu haykırışların esiri olmuştu. Üstüm başım kan içinde kalsa da cesetleri arkamda bırakıp koridordaki ilerleyişimi sürdürdüm.

Çok fazla yürümeme gerek kalmadan yol beni geniş bir açıklığa çıkardığında duyduğum su sesiyle birlikte önümdeki dağdan akan şelaleye baktım. Şelale küçük bir göle akarak burada kollara ayrılıyordu. Etraf yeşilliklerle doluydu. Gölün ortasında ise yarısı suya gömülü bir kaya duruyordu. Kayanın üzerinde gözlerini kapatarak oturan bir kadın vardı.

Beni çağıran oydu.

Koç boynuzunu andıran kıvrık boynuzları kafasının üzerinde yükselirken uzun siyah saçları beline dökülüyordu. Ölü beyazı renginde bir teni vardı, gelişimi hisseder hissetmez açtığı gözleri ise aklarına dek kararmıştı. Üzerindeki siyah elbise yarı şeffaf olduğundan bütün kıvrımlarını ortaya döküyordu. Uçları hafiften sivri kulaklarına sallanan uzun küpeler takmıştı.Buraya o kadar tezat bir görüntü sunmasına rağmen göz alıcı bir güzelliği vardı.

Fanilere göre o ulaşamayacakları tek kadındı çünkü onun yaşamla bir alakası yoktu.

Mağaranın içinde elliden fazla oyuk vardı. Oyuklar demir parmaklıklarla örtülmüş ve her birinin içine bir melez konulmuştu. Perişan haldeki melezler dizlerinin üzerinde dururken kolları arkadan zincirlere bağlanmıştı, zincirlerin başlarıysa mağara duvarlarına çakılmıştı. Bazıları uzun süre önce zehirlendikleri için benliklerini kaybetmişlerdi.
Diğerlerinin bilinçleri yerinde ve ağızları ses çıkarmasından diye kumaşlarla bağlanmıştı. Zehirlenip zehirlenmedikleri meçhuldü.

"Seni bekliyordum."

Kadının şuhla çıkan sesi sirenlerin sesini kıskandıracak bir tona sahipti. Bir anda yanımda belirerek siyaha boyadığı dudaklarını kulağıma yaklaştırıp "Yeni taşıyor olmamız ne yazık." dedi.

Hel.

Bu kadını yer altından kim çıkarmıştı?

O iblis falan değildi, ölülerin Tanrıçasıydı.
Bu yüzden kutsal bir aurayla değil, karanlıkla sarınmıştı.

"Burada olmaman gerekirdi."

Güldü. "Ama buradayım."

Topuklu ayakkabılarıyla çevremde dolaşıp önüme geçti. "Dedikleri kadar varmışsın varis. Yeryüzü, gök ve yer altı seninle ilgili dedikodularla çalkalanıyor. Herkese korku saldığın ve mutlak bir güce sahip olduğuna dair

söylentiler kulağıma geliyordu ama ben daha çok ne kadar yakışıklı olduğunla ilgileniyorum."

Diliyle dudağını şehvetle yalarken "Bu kadarını bende beklemiyordum doğrusu." dedi.

Her dişi şeytan gibi gözüne kestirdiğini şehvetle kandırmaya çalışıyordu.Yerimde başkası olsa baştan çıkarmasına tav olabilirdi. Çünkü onun her bir dokunuşu, bakışı ve sesi büyülüydü.

Bense dokunuşlarından haz almıyordum. Bu aralar istediğim sadece tek bir kadın vardı ve uzun sürede onu arzulamaktan bıkacak gibi değildim.

Kıkırdayarak ayak parmaklarının üzerinde yükselip kollarını boynuma doladı. "Ama en çok gözlerini beğendim." İmayla gülümseyerek "Bana cehennemdeki ateşi hatırlatıyorlar." dedi.

Kollarını boynumdan çekerek keskin bir dille "Benim hakkımda bir şeyler biliyorsan eğer bana ihanet edenlere ne yaptığımı da biliyorsundur." dediğimde bakışları ciddileşse de şımarık tavrından ödün vermedi.

"Bu durumda bize ihanet eden sen olmuyor musun?"

"Ben sizden biri değilim."

Şuh bir kahkaha atarak "Damarlarında bizim kanımız gezerken bunu söylemen ne komik." dediğinde hissizce ona bakmaya devam ettim.

Suçlarcasına "Tanrılardan intikam alman gerekirdi sense onlarla iş birliği yaparak bize engel olmaya çalışıyorsun." derken siyah gözlerinin içinde bir ateş püskürmüştü.

"Tanrıların sikimde olduğunu mu sanıyorsun? Siz benim bölgeme ayak basmaya cüret ettiniz. Benim halkımı öldürüp onları kirli deneylerinizde kullandınız." Üzerine doğru yürüyerek yüzümü yüzüne yaklaştırıp "Bunu yanınıza bırakır mıyım sanıyorsun?" dediğimde ifadesi çirkinleşmişti.

"Yapmamız gerekeni yapıyoruz! Tanrıçayı tekrar yükselteceğiz ve sende bunun için bize yardım edeceksin." Taşan öfkesi yüzünden yüzünün yarısı duvakla örtülmüş bir iskelete dönüşüp tekrar eski halini aldı. Bu güzel yüzün altında yatan asıl görüntüsüydü.

Gülmeye başladım. Attığım şer dolu kahkahalar mağaranın içinde yankılanırken Hel panikle bir adım geri çekilmişti.

Meşalelerin ateşleri biri onlara üflüyormuşçasına dalgalanmaya başlayarak bir sönüp bir yanarak mağaranın içini karanlığa boğul tekrar aydınlatıyorlardı. Kahkahalarımı dindirip dudaklarım düz bir çizgi halini aldı. Yüzüme kapattığım parmaklarımın arasından Hel'e gözlerimde beliren kanlı halkalarla baktım.

"Sen kimsin ki bana emir verebileceğini sanıyorsun?"

Meşalelerin yanmaya devam etmesine rağmen mağaranın içindeki karanlık artıyor, karanlık arttıkça içerisi tekinsiz bir uğursuzlukla doluyordu. Bir Tanrının kudretiyle değil, varlığının iktidarıyla ağırlaşan mağara in haline gelmişti. Etrafıma yayılan kara aura yüzünden saçlarım diplerinden başlayarak uçlarına doğru griye dönmüş ve göz aklarım kararmıştı. Karanlığın gözleriyle bakıyordum ona.

"Diz çök."

Verdiğim emre itaatsizlik edemeyen Hel anında dizlerinin üstüne çökerken önümde tir tir titriyor fakat bana düşmanca bakışlar atmaktan da geri durmuyordu. Elimle çenesini kavrayarak yüzünü yüzüme yaklaştırıp "Bir daha benim kim olduğumu unutma gibi bir gaflete düşersen seni yeraltının en dibine gönderirim." dediğimde korkuyla boyun eğmişti.

Oranın azabının şiddeti hiçbir şeyle karşılaştırılamazdı.

Elimi çenesinden çekip doğrulduğumda üzgünce başını öne eğerek "Tek istediğimiz Tanrıçanın geri dönmesi." dediğinde sırtım ona dönük durduğu için yüz ifademi göremiyordu.

"Geri dönüşü kaos çıkarmaktan başka işe yaramayacak."

Delirmiş bir Tanrıça yalnızca yıkım getirirdi.

Deliliğin tedavisi yoktu.

"Tanrıçaya karşı bu tarz acımasız sözler sarf etmeyin efendim o sizin--"

"İblisleri çağırma yöntemini kara büyücülere sen mi öğrettin?"

"Hayır, ben yapmadım."

"Peki ya zehir? Onunla bir alakan var mı?"

"Yok. Önümüze çıkmadıkları sürece yeryüzünün Tanrılarıyla savaşmak istemiyoruz. Amissalara yardım edenler biz değiliz, iblisler."

"Yardımı yanlış yerde arıyorsunuz."

"O halde başa geçin, yer altındaki boş taht uzun zamandır sizi bekliyor."

Ona doğru döndüğüm sırada gözlerim altın sarısı renginde parlarken göz aklarım hala kararmış haldeydi. Mağarayı peş peşe gürleyen gök gürültülerinin sesleri doldurdu. Kara dumanlar Hel'in arkasında belirerek bir girdap oluşturmuş ve içinde turuncu şimşekler çakmaya başlayarak cehennemin girişini aralamıştı.

"Ayağa kalk." Hel dizlerinin üstünden kalkarak bana baktı.

"Yeraltına geri dön ve onlara şöyle söyle; o taht hiçbir zaman boş kalmadı."

"Bir sahibinin olduğunu hiç unutmadık."

"Zamanı gelene kadar yeraltında sizi çağırmamı bekleyin."

Önümde saygıyla eğilerek "Öyle yapacağız." dedi. İçinde şimşeklerin çaktığı girdaba girerek gözden kaybolduğunda kara dumanlar onun gitmesiyle beraber dağılarak cehennemin girişini tekrar kapattı ve benim gözlerimdeki ışıkta aynı anda parlamayı bırakarak, göz aklarımdaki karanlık geri çekildi.

Acıyla inleyip elimi karnıma bastırdım.

Siktir, mühür sızlıyordu.

Bakışlarımı titreyen elime çevirdim. Tırnaklarım sivrileşerek kararmış, zorlanmadan dolayı kabaran damarlar siyaha dönüşerek parmaklarımdan başlayıp kolumdan yukarıya tırmanıyorlardı. Derin derin nefesler alıp vererek gözlerimi kapatıp mühre yoğunlaştım. İçimde çarpışıp duran iki kan yüzünden organlarım zarar görmüştü.

Ağzımın kenarından akan kanı koluma silerek melezlerin olduğu tarafa baktım. Elimde tuttuğum buz kılıcıyla birlikte yanlarına giderek içeridekilere göz atmaya başladım. Tanrı zehri yüzünden damarlarında ölen Tanrı kanı onları içten yiyerek helak ediyordu. Yanından geçtiğim melezlerden biri zar zor kafasını kaldırıp bana bakarken ölümünün yakın olduğunu hissettim.

Öleceğini hissettim.

Gözlerinde kalan son yaşam parıltısıyla "Dikkat et... ilk senin peşine düşecekler." dediğinde durup gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

Bunu zaten biliyorum.

•

Yazar

Büyük bir kazığa bağladıkları kadın, ağzına soktukları bez parçası yüzünden konuşamadığı için garip garip sesler çıkararak bağırmaya çalışıyor ancak etrafındaki kalabalığa rağmen kimse ona yardım etmiyordu. Yüzünde ve elbisesinin çıplak kalan bölgelerinde yaralar olan sarışın kadının dudaklarında korkutucu bir gülümsemeyle birlikte ona doğru yaklaştığını görünce göz bebekleri dehşetle açılarak küçücük kalmış ve çırpınarak onu bağladıkları iplerden kurtulmaya çalışmıştı.

Ancak bu çabası onu hayatta tutmaya yetmemişti.

Yitiklerden biri olan sarışın kadın elindeki meşaleyle kazığın etrafına istiflenmiş odunların etrafında dönerken, geleceği görebilen yozlaşmış tanrı ve tanrıçaları sözleriyle yüceltiyor, onlara gelecek hakkındaki sorularını cevaplaması için bu kadını yaptığı ritüelle kurban ediyordu.

Üst üste yığılmış odunlar dört bir yandan yakılmış ateşle birlikte tutuşarak hızla yayıldı. Ateş büyüyerek sonunda kazığa bağlı kadına ulaştığındaysa

etrafta diri diri yanmaya mahkûm edilen kadının ızdırap içerisindeki çığlıkları yankılanmaya başladı.

Kadın, dakikalarca feryat ederek en sonunda canını verdiğinde sarışın yitik kurban ettiği insan kömürleşene dek gözlerindeki heyecanla alevlerin onu yiyip bitirişini izledi.

Bu da ritüelin bir parçasıydı.

Tenebrisin köleleriyle birlikte vereceği haberleri bekleyen adamsa elindeki şarap bardağıyla kurulan tahttın da olanları izliyordu. Yüzü kadının yakılmasına şahit olurken buruşacak gibi olsa da çokta önemsemedi. Kâhin yeteneklerine sahip bütün ırkların gelecekten haber almak için kendi yöntemleri olduğunu bildiğinden önündeki bu çirkin manzaraya müsaade ediyordu.

Flauros soyu; yozlaşmış tanrı ve tanrıçalarına verdikleri kurbanları canlı canlı yakan türden iblislerdi.

Yanağını sıkılmış bir şekilde eline yaslarken *yitiklerin anlaşma yaptıkları iblisler o kadar da işe yaramaz sayılmazlar* diye düşünüyordu. Birden önünde beliren karaltı diz çökünce bakışlarını aşağıya indirdi. Gönderdiği casuslardan biriydi bu.

Yüzündeki telaşlı ifadeden canını sıkacak haberler alacağını anlamıştı.

"Konuş."

"Efendim su sarayının çevresindeki şehirlere yerleşmelerini emrettiğiniz beş yitik bölüğü Su Tanrısı ve emrindekiler tarafından yok edildi." Gördüklerinden dolayı korkuyla yutkunarak "Hepsini öldürdüler." dediğinde bunu yapacağını tahmin etsem de direkt kendisinin olaylara karışıp açık açık savaş ilanı etmesini beklemiyordum.

Gerçi bu kadar bekleyebilmiş olmasını bile alkışlayabilirdim.

Genç Tanrı fazla hırçındı yine de Tanrıların arasında en tehlikelisi oydu.

Casus çekinerek "Bir de..." diye başlayıp sustuğunda kaşlarımı çatarak devam etmesi için çenemle işaret ettim. "Ölülerin Tanrıçası Hel bundan sonra bizimle iş birliği yapmayacağını söyledi." Kaşlarımı çatarken elimdeki bardağı sıkıp parçalara ayırmıştım.

Hangi cüretle anlaşmamızı bozardı?

Dişlerimi sıkarak "Sürtük." dediğimde ateş yüzünden buraya yaklaşamayan Umbralar öfkeme tepki vererek, baykuş seslerine benzeyen uğultular çıkarınca bize katılan bazı ırkların ürkerek onlara baktıklarını gördüm.

Canımı sıkan birkaç kişiyi gözlerinin önünde Umbralara verince iyiden iyide onlara karşı içlerindeki korkuyu büyütmüşlerdi. Korku güç demekti ve ben herkesin gözünde korkunun nesnesi olmak istediğimden bu hallerinden zevk alarak sırıttım.

Sarışın yitik ateşi izlerken girdiği transtan çıktığında içindeki iblisin sırıtışına benzer bir gülümsemeyle tahta dönerek "Bana tanrıçayı bulmaya çok yaklaştığınızı söylediler." dediğinde sonunda iyi bir haber almanın verdiği gevşemeyle rahatladım.

Su Tanrısı veya öteki Tanrılar bana ne kadar zorluk çıkarmaya çalışırsa çalışsınlar benim olanı elde etmeme engel olamayacaklardı.

"Karanlık müride hazırladıkları şu sürprizi göndermelerini söyle."

Bakalım bundan da kurtulabilecek misin Su Tanrısı?

•

Mana

"Ha... Ha... Hapşuuu!!" Akan burnumu mendile silerken Saya yaptığı işe ara vererek bal rengindeki gözlerini endişeyle üzerime çevirdi. "Hanımım tahmin ettiğimden daha çok üşütmüşsünüz." dedikten sonra kaşlarını kızgınlıkla çatarak bu sefer de söylenmeye başladı.

"Sizi kaç kere dışarı çıkarken sıkı giyinin diye tembihlemiştim."

Saya'ya hastalanmamın asıl sebebinin her gece üzerime aldığım örtüyle sabaha kadar balkonda oturup Aron'un gelişini beklediğim için olduğunu asla söyleyemezdim.

İki hafta önce birlikte kahvaltı yaparken yitiklerin daha fazla güç kazanmasına müsaade ederse başımıza bela olacaklarını bu yüzden de casusların yerlerini tespit ettiği sığınaklarına saldırarak güçlerini kıracaklarını söylediği anda inme inmişçesine bir süre hiçbir şey diyemeden yüzüne bakakalmıştım.

İçimde korkuya bürünmüş bir yılan kalbimin etrafına dolanmış ve dişlerini acımadan yüreğime geçirmişti. Çatallı diliyle bana fısıldadıkları yüreğime sapladığı dişlerden daha çok yakmıştı canımı çünkü söylediğinde haklıydı.

'Senden uzaktayken daha iyi olacak.' demişti bana.

En azından kimse gece uyurken boğazını kesmeye kalkışmayacaktı.

Sonra aklımdan tonlarca soru geçmişti.

Ne kadar sürecek? Bana ne zaman geri döneceksin? Ya Tanrı zehriyle sana saldırırlarsa? Seni öldürmeye çalışsam bile gitmesen olmaz mı?

Cevapları belirsiz tüm bu soruları sormak için kıvranıp dursam da dudaklarımdan yalnızca *seni bekleyeceğim* kelimeleri çıkmıştı.

Ve beklemiştim de.

İki hafta boyunca hem gece hem de gündüz.

İki gün önce soğuk algınlığı belirtileri göstermeye başlasam da inatla o balkonda oturmuş, dün gecede ateşlenmiştim.

Bedenim iki haftanın endişesi ve stresi altında yaşarken üstüne birde üşütmemi kaldıramamıştım tabii. Sahi dün gece gördüğüm şeyde neydi öyle? Yüksek ateşten halüsinasyon falan mı görmüştüm acaba?

Yatakta yatarken ateşim çıktığı için uykuyla uyanıklık arasında gidip gelirken balkonun pencerelerinin açıldığını ve içeri dolan rüzgâr yüzünden perdelerin içeri doğru uçuştuğunu gördüğümü anımsıyorum. Soğuk hava beraberinde tuzlu bir deniz kokusu taşırken o kokuya karışmış yoğun bir kan kokusu da almıştım.

Aralık kirpiklerimin arasından bulanık bir silüetin başımda durduğunu görmüştüm lakin kim olduğunu çıkaramamıştım. Elini anlıma yaslamış ve bana "Hasta olmuşsun." demişti. Avucunun için soğuk olduğundan azda olsa ferahlamış ve bana daha çok dokunsun istemiştim. Elini alnımdan çekecek gibi olunca da itiraz edercesine mızmızlanmıştım. Bunun üzerine avucunu alnımda tutmaya devam etmiş hatta eli daha da soğuyarak beni derin bir uykunun kollarına yollamıştı.

Uykuya dalmadan hemen önce "Ben yanında yokken hastalanma." dediğini hayal meyal hatırlıyordum.

Sabah uyandığımda ise ateşim düşmüş ama yanımda kimseyi bulamamıştım.

O silüet Aron olabilir miydi? Yoksa gerçekten yüksek ateş yüzünden onu yanımda mı hayal etmiştim?

Saya elinde tuttuğu tepsiyle yanıma gelip yatağın kenarına oturunca burnuma dolan garip kokuyla birlikte dizlerine koyduğu tepsiye baktım. Cam demliğin içinde süzüldüğü belli olan turuncu renkli bir bitki çayı vardı. Saya demliği alarak cam fincana bitki çayını boşaltmış ardından içine bir dilim limon ve bal katmıştı. Çay kaşığı ile bardağı karıştırırken "Bunu içince hiçbir şeyiniz kalmayacak." diyerek bardağı uzatmıştı.

"Soğumadan için hanımım." Gözlerini kısarak "Hepsi bitecek." deyince gülerek bardağı alıp dudaklarıma götürerek çaydan ilk yudumu içmiştim.

Baharatın yanında balın tatlı tadı ve limonun ekşiliğini de alabiliyordum.

"Ne çayı bu?"

"Kekik çayı hanımım. Öksürüğünüze iyi gelip boğazınızı yumuşatması için hazırladım."

Daha önce hiç kekik çayı içmemiştim. Tadı biraz tuhaftı ama güzeldi de.

"Çaydan sonra size yemeniz için meyve tabağı hazırlamamı ister misiniz?"

Midem bir süre yağlı yemek kabul edecek gibi olmadığından "Olur." demiştim.

Çaydan ikinci yudumu alırken Saya'ya "Aron'dan bir haber var mı?" diye sordum. Saray da olup biten her şeyden haberi olduğu için Aron'un gelişini ilk o işitirdi.

Şaşırdı. "Efendi Aron'un bu sabah döndüğünü biliyorsunuz sanıyordum."

Duraksayarak "Döndü mü?" diye sorduğumda tepkimden dolayı haberimin olmadığını anlayınca "Sabah sizi uyandırmak için yanınıza geldiğimde odanızdan çıkıyordu. Hasta olduğunuzu bana söyleyen de oydu." dediğinde moralim bozulduğu için fincanı kucağıma koydum.

Geldiyse niye haber vermiyordu ki? Ve bu saat olmuş hala yanıma uğramamıştı.

Hasta olduğumu da biliyordu üstelik.

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

"En son çalışma odasında kara büyücülerle yaptıkları çatışmanın değerlendirmesini yapmak için toplanacaklardı."

Elimdeki fincanı sıktım, işi benden daha mı mühimdi yani?

Hasta olduğumdan mıdır nedir bugün fazlasıyla alıngandım sanırım.

Böyle düşünerek kendime haksızlık mı ediyorum acaba? İki haftadır ne yaşadığımı, nasıl endişelendiğimi bilmiyordu. En azından yanıma gelip bir iyiyim diyebilirdi. Saya birden niye yüzümün düştüğünü anlamıştı.

"İyi miydi?" Neden durumunu başkalarından öğrenmek zorundayım? Karısı değil miyim ben onun?

"Görünürde herhangi bir yarası yoktu."

İç çektiğim sırada kapı açılarak içeriye Aron girince şaşırarak iki haftadır yüzünü görmediğim kocama baktım. Saya Aron gelir gelmez "Ben meyve tabağını hazırlamak için mutfağa gideyim." diyerek ayağa kalktı. Kucağımdaki bardağı kaptığı gibi resmen bizi baş başa bırakmak için odadan kaçmıştı.

Su Tanrısı yanıma gelerek yatağın kenarına oturup avucunu alnıma yasladı.

"Ateşin düşmüş."

Kalbim dokunuşuyla birlikte hızlanırken ben dalmışçasına yüzünü izliyordum. Hala burada olduğuna inanamıyor gibiydim.

Şu iki haftada onu o kadar çok özlemiştim ki...

"Ne zaman geldin?"

"Gün doğumuna birkaç saat kalmıştı."

Bakışlarımı özellikle görünmeyecek noktalarda gezdirerek bedeninde herhangi bir yaraya dair iz aramış olsam da bulamamıştım. Bu düşüncenin yalnızca evhamlarımdan kaynaklandığını bilsem de o şüpheyi engelleyemiyordum işte. Ya yaralanmışta kıyafetlerinin altında bunu saklıyorsa?

"Daha iyi kontrol edebilmen için soyunayım mı?"

Mırıldanarak "İyi olurdu aslında" dediğim sırada ne söylediğimin farkında vararak gözlerimi büyütmüştüm. Anında kafamı kaldırarak "Öyle demek iste--" demeye çalışsam da o sanki bu hiçte garip bir istek değilmiş gibi elini gömleğinin düğmelerine atarak teker teker çözmeye başlamıştı.

Tek eliyle acele etmeden karnına doğru düğmelerini açışını izlerken görüş açıma ilk önce kaslı göğsü ardından da karın kasları girmişti. Başka hiçbir yerinde tüy olmamasına rağmen sadece göbek deliğinden kasıklarına inen hizada hafif tüyleri vardı.

Düğmeleri açmayı bitirince gömleği omuzlarından iterek üzerinden çıkardı, yutkundum. *Tekrar ateşim yükseliyormuş gibi hissediyordum, sıcak basmıştı.* Kalbim göğsümde küt küt ederken onu izlemekten alıkoyamıyordum kendimi. Pürüzsüz, beyaz tenine dokunmak istiyor ve sıcaklığını parmaklarımın altında hissetmek istiyordum.

Eli pantolonunun düğmesine gidince tamamen soyunmayı kafasına koyduğunu anlayıp bileğini tuttum. "Tamam, dur! İnandım!" dediğimde viski rengini alarak koyulaşmış kehribarlarını gözlerimden ayırmadı.

Onu soyunurken izlemem gözlerindeki bakışı değiştirmişti.

Elini kızardığında emin olduğum elmacık kemiğime götürüp parmaklarının tersini yanağıma sürterken kulağıma yaklaşıp "Sana iyi olduğumu söylemiştim." demişti. Hafiften kalınlaşan sesiyle kulağıma bu şekilde fısıldaması kasıklarıma bir ağrı soktu.

Burnunu boynuma gömüp kokumu içine çekti. Belimin kıvrımından kavrayarak "Kucağıma gel." dedi. Ardından beni kolayca kaldırıp bacaklarına oturtmuştu.

Yerime yerleşirken minik minik öpücükleri boynuma sıralayıp kokumu içine çekmesi yüzünden bayılacak gibi hissediyordum.

O da benim gibi özlemiş miydi? Özlemiş gibiydi.

"Geldiysen neden yanımda değildin?" Boynumu geriye atarak ona daha çok alan sağlarken "Yanındaydım." dedi. Dudak bükerek "Seni görmedim ama." derken sesim mızmızlanıyormuşum gibi çıktığı için tenime bastırdığı

dudakları duraksadı. Elleri bel kıvrımımı dayanamıyormuşçasına sıkarken "Hiçbir yere uğramadan ilk senin yanına geldim ama sen uyuyordun." dediğinde hayal meyal hatırladığım anının gerçek olduğunu anlayarak gülümsedim.

İlk benim yanıma gelmişti.

"Aron öpme, hastalığım sana da bulaşacak."

"Ben hasta olmam."

Nasıl yani? "Hiç mi?"

"Hiç." Bazen onun gerçekten bir Tanrı olduğunu unutuyordum. İnsandan tek farkları kullandıkları güçler gibi dursa da aslında tamamen ayrı ırklardık. Gerçi ben daha ne olduğumu bile bilmiyordum ki...

"Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim, ufak bir soğuk algınlığı zaten. Saya bana çok iyi baktığından kısa sürede toparlanırım." Elimi ensesindeki saçlara götürüp okşarken "Siz ne yaptınız?" diye sordum.

"Yitiklerin sığınaklarını yok ettik, deney için kaçırdıkları melezlerle Caster ilgileniyor."

Aron onları kendi hallerine bırakmanın ileride başımıza iş açacağı konusunda haklı olsa da Yitiklerin sığınaklarını yok ederek aslında arı kovanına çomak sokmuşlardı. Bir şekilde bunun karşılığını vereceklerdir.

"Towa ve diğerleri de iyi mi?"

"Ufak tefek yaraları var sadece."

Parmaklarını geceliğimin üzerinden omuriliğime sürterek orada belirmiş yazının üzerini okşuyordu. Her şey üst üste geldiğinden ona sırtımda beliren dövmenin ne olduğunu sorma fırsatı bulamamıştım.

"Bana aynada gösterdiğin şu dövme ne anlama geliyor?"

Güldü. "Şimdiye ne olduğunu anlamışsındır diyordum."

Anlamamıştım...

"Alnındaki gelinin işaretini hatırlıyor musun?"

"Evet." Nasıl unuturum? *Beni kabul etmenin nedeni ona sahip olmamdı.*

"Tanrıların gelinin işareti karşısında hükmü yoktur bu yüzden gelin bir kez işaretlendiğinde bunun geri dönüşü olmaz. Gelinin işaretinin bu kadar değerli olmasının bir sebebi var. İşaret; gelini ve Tanrıyı görünmez bir bağla sonsuza dek birbirine bağlar ve bununla da kalmaz. Gelinin işareti bağlandığı Tanrının güçlerinden yararlanmanı da sağlar."

Aklıma Loki tarafından kaçırıldıktan sonra başıma gelenler gelmişti. Gelinin işareti beni ondan korumak için sudan oluşan bir kalkan meydana

getirmiş ve Aron gelene kadar Ateş Tanrısına direnmişti.

Tanrının güçlerini kullanabilmek... bunu kim istemezdi ki? Hanedan üyeleri Tanrı gelininin kendi çocuklarından seçilmesini bu yüzden istiyorlardı. Ayrıca Aron beni istemediği halde başka yere göndererememesinin sebeplerinden biri de buydu. Düşmanlarıyla iş birliği yaparsam ya da kötülerin eline geçersem benden sonuna kadar faydalanırlardı.

"Tanrıyla gelinin arasında ki bağ her güçlendiğinde gelinin işareti evrim geçirerek seni daha güçlü kılacak. Sırtında beliren dövme gelinin işaretinin ilk evrimini geçirdiğini gösteriyor."

Gelinin işareti Aronla aramızdaki bağın güçlendiğini mi söylüyordu yani?

Duygulardan besleniyordu.

Bizim duygularımızdan.

İşaret artık alnımda değil, sırtımdaydı.

"Gelinlerin büyük bir kısmı bu güce hükmetmekte başarısız oldu. Üstelik sen işareti evrim geçiren nadir gelinlerdensin. İşaret seni her zaman koruyacak lakin onu kontrol edip edememek sana kalmış."

"Oradaki yazı hangi dilde?"

"Antik bir dil bu, Tanrıların dili. Zaman geçtikçe bu dili de okuyabilir hale geleceksin."

Başımı çıplak omzuna yatırarak "Orada ne yazıyor peki?" diye sorduğumda kolunu belime dolayarak bana sarıldı.

"Tanrının ışığı."

Ben Aron'un ışığı mıydım? *Neden suyla ilgili bir şey değil de ışık?*

Onun ışığıydım.

•

"Bende geleceğim."

"Ama hanımım daha yeni yeni düzeliyorsunuz."

Gelmemem için elimdeki elbiseyi almaya çalışan Saya'ya "Ragnar ve Towa'nın yapacağı gösteriyi nasıl kaçırmamı istersin!" dediğimde onunda gitmek için can attığını gözlerinden okuyabiliyordum.

Kararsızlıkla yanağının içini dişleyerek "O halde çok durmadan geri döneceğimize söz verin." dediğinde hınzırca gülümseyerek elbiseyi elinden çektim.

"Tamam, bitince döneriz."

Arkamdan "Hanımım!" deyince gülmeye başladım.

"Geç kalacağız!" Söylene söylene giyinmem için bana yardım etmeye başlayınca kısa sürede hazır olarak gösterinin yapılacağı arenaya gittik.

Saya'dan aldığım bilgilere göre paslanmamak için arada sırada sözleşerek antrenman yapan Towa ve Ragnar'ın becerilerini sergiledikleri bu günler, elit birlik ve saray muhafızları tarafından vazgeçilmez bir gösteri haline gelmiş. Onların gücünü gördükçe savaş hevesleri artıp daha da çalıştıkları için anlaşılan bu durumu avantaja çevirmişlerdi.

Bende ilk kez Towa ve Ragnar'ın güçlerine şahit olacağım için heyecanlıydım.

Arenada bizden başka kimse olmayacağı için çokta kalabalık olmayız diye düşünmek tamamen benim hatamdı. Su sarayının tüm askeri gücü burada toplanmış gibiydi.

Fazlasıyla sabırsız oldukları yerlerinde duramayıp birbirlerine sataşmaları ve aralarında kimin kazanacağına dair atışmalarından anlaşılıyordu. Hepsinin yardımcı komutanlarının dövüşünü iple çektiğini görebiliyordum.

Büyük heykellerin yanından geçerken bizi fark edip birbirlerini dürterek oturdukları yerden kalkıp selam vermişlerdi. İçlerinde Aronla birlikte yitiklerin sığınaklarını basmaya gidenlerin de olduğunu fark etmiştim. Bu kişilerin yer yer morlukları, ezikleri ve sargıları vardı. Onlara gülümseyip yürümeye devam ederek platforma yaklaştık.

Aron tahtında otururken Towa ve Ragnar ayakta dikiliyordu.

Kavga mı ediyordu bunlar?

"Kendini hazırlasan iyi edersin bu sefer sana yenilmek gibi bir niyetim yok."

Ragnar Towa'nın sözlerini kale almayarak sırıttı.

"1552 kez mücadele ettik, 1547'si berabere bitse de seni beş kez yendiğimi unutuyorsun." Açıkça alay ederek "Beş kez yenilen biri için sence de fazla büyük laflar etmiyor musun Kızıl Mızrak?" dediğinde Towa'nın ağzı duyduklarıyla birlikte beş karış açık kalmıştı.

"Lan sadece beş kez sana yenildim! Niye rakamların arasında uçurum varmış gibi davranıyorsun!"

"Ha beş kez ha beş yüz kez değişen bir şey olmayacak."

"Çık lan arenaya! O lafları sana yedirmezsem beni şuraya yatırım si--"

Ragnar bizim geldiğimizi gördüğü anda avucunu Towa'nın ağzına kapatarak edeceği küfrü boğsa da Towa'nın gözü dönmüştü. Bir yandan

yumruklarını havaya savuruyor bir yandan da Ragnar'ın bütün soyuna methiyeler dizdiği anlaşılıyordu.

Aron göz ucuyla bana baksa da dikkati kavga eden ikilideydi.

"Kesin tartışmayı da gidin hıncınızı arenada çıkartın."

Ragnar Towa'yı iterek "Yürü lan!" dediğinde Towa ters ters ona bakıp merdivenleri inerek arenaya gitti, bayağı hırslanmıştı. Ragnar'ın peşinden gitmeden evvel bir saniyeliğine de olsa Saya'ya bakışını yakalamıştım.

Hadi canım!

Ayy inanılır gibi değil.

"Senin ne işin var burada? Hastasın."

Çaktırmamaya çalışarak kesişen ikiliyi düşünmeyi sonraya bırakıp tatlı tatlı kocama döndüm. "Ölüm döşeğinde değilim alt tarafı birazcık üşüttüm." Bana onaylamaz bakışlar atsa da yanına gidip tahtıma oturduğumda sesini çıkarmadı.

Bu sırada arenaya ulaşan yardımcı komutanlar askerler tarafından tezahüratlarla karşılanmışlardı. İkisi aralarına biraz mesafe koyarak duruşlarını aldıklarında arenayı inleten sesler o dakika da kesilmişti; herkes Aron'a bakıyordu.

"Başlayın."

Towa ciddileşerek elindeki mızrağı ustaca etrafında döndürüp ucunu Ragnar'a çevirdi.

Ragnar silahsız mı dövüşecekti?

Gordion ormanındayken Towa'nın Chimera'ya neler yaptığını gözlerimle görmüştüm. Ragnar'ın gerçekten ona karşı beş galibiyeti olduğuna inanmak bu yüzden zordu fakat imkânsız değildi. Çünkü daha önce beyaz şeytanı savaşırken hiç görmemiştim.

Towa sırıtarak birden gözden kayboldu, yeniden belirdiğindeyse tam olarak Ragnar'ın üzerindeydi. Havayı keserek direkt başına inen mızrak yüzünden Ragnar için endişelensem de bir saniye sonra işlerin nasıl değiştiğini görerek şaşırmıştım.

Kırmızı bir ışık çakıp söndüğünde Ragnar'ın elinde kocaman bir pala belirmişti. Beyaz şeytan elindeki palayı mızrağa doğru savurarak iki silahın çarpışmasını sağlamıştı. Çınlama sesinin hemen ardından iki gücün birbirine uyguladığı baskıdan dolayı arenadaki bütün tozlar havaya kalkmış, arkasından gelen şok dalgası yüzündense herkes kolunu önüne siper ederek kırbaç gibi üzerlerine çarpan rüzgârdan korunmak zorunda kalmıştı.

Aman Tanrım.

Yetişkin bir insanı uçuracak güçteki şok dalgası bizim tarafımıza da gelmişti ancak Aron'un oluşturduğu su bariyeri tarafından korunduğumuz için askerler kadar sert darbe almamıştık.

Ragnar, kızıl mızrağı palasıyla geri püskürttükten sonra Towa'ya sağdan bir tekme atarak onu arenanın diğer tarafına savurmuştu. Towa saniyeler içerisinde kendine gelerek yere ayak basmış, birkaç metre sürüklendikten sonra ancak durabilmişti. Hızını göz önünde bulundurursak küçük bir denge hatasında yerde yuvarlanıp ağır yaralar alması işten bile değildi.

Dişlerini sıkarak Ragnar'ın vurduğu yere elini bastırdı.

"Sikeyim."

Biri gülerek, diğeri sinirle birbirine bakıyordu.

Ragnar'ın sağında, solunda ve başının yukarısındaki hava sanki içeri doğru çöküyormuşçasına bükülüp kara delikler meydana getirdiğinde merakla neler olacağını beklemeye başladım.

Kara deliklerin etrafında kırmızı bir aura dolaşıyordu.

"Bunu da karşıla bakalım."

Elini şıklattığı gibi kara deliklerin içinden yüzlerce ok fırlayarak Towa'ya doğru saldırıya geçti. Towa anında duruşunu düzelterek oklara doğru koşmaya başladı. Az önce durduğu yere on ok saplanırken havada takla atarak mızrağını savurup okları bertaraf etti. Oklardan kaçıyor, sıyrılıyor ve mızrağıyla kendini korurken o kadar hızlı hareket ediyordu ki bir baktığım yerde ikinci saniye olmuyordu.

Oklardan birinin yanağına ince bir kesik açıp geçtiğini görünce yüreğim ağzıma gelmişti.

Mızraklar sürekli kara deliklerden çıkıp duruyordu. Towa'nın adım adım Ragnar'a yaklaşıp onun bir açığını kolladığını anlamıştım. Ragnar ise kullandığı bu taktiğe karşı elindeki palayla hazırda bekliyordu. Sonunda Towa istediği açıklığı bulduğunda mızrağıyla Ragnar'ın dikkatini dağıtıp dizinin arkasına tekme attı. Ragnar acıyla yüzünü buruşturup tek dizinin üstüne düştüğünde Towa tek bir an bile tereddüt etmeden mızrağı geriye doğru çekip Ragnar'a saplamaya çalıştığında Ragnar son anda takla atarak şişlenmekten kurtulmuştu.

Kızıl mızrak hedefini kaçırıp arenaya saplandığındaysa zemin öyle bir sarsılmıştı ki yeraltındaki titreşimi ayaklarımın altında hissedebilmiştim. Büyük bir gürültü koptuğunda mızrağın etrafındaki betonun zikzaklar şeklinde dört bir yerden çatladığına şahit oldum.

Tüm arena nefesini tutmuş bir şekilde bu müthiş mücadeleyi seyrediyordu.

Beyaz şeytan az evvelki saldırıyı ucuz atlatmasına rağmen gayet rahat görünse de alnında beliren ter damlaları ne kadar zorlandığının deliliydi, keza Towa'da öyle.

İkisi de nefes nefese kalmıştı fakat gözlerine bakan biri asla pes etmeyeceklerini anlayabilirdi.

"Bir dahaki sefere kaçamayacaksın."

Ragnar elini kara deliklerden birine sokup içinden Towa'nın kullandığına benzer bir mızrak çıkararak "Ancak rüyanda" dedi. Bir daha saldırması için rakibine eliyle gel işareti yaptığında Towa mızrağı zeminden çıkarıp bir kez savurarak üzerindeki topraktan kurtuldu.

İkisi tekrar birbirine saldırdıklarında artık hızları yüzünden hareketlerini gözlerimde takip edemiyordum. Arenanın bir yerinde belirip kayboluyor sonra bir daha beliriyorlardı ve her belirdikleri yeri yıkıp geçiyorlardı. Zeminde yer yer göçükler oluşmuş, arenayı saran demir korkulukların bir kısmı kesilerek havaya uçmuş, bir diğer belirip kaybolmalarında ise başka bir yeri içeri doğru eğrilmişti.

Askerler arenanın aldığı her hasarda daha da galeyana gelerek ıslık çalıp bağırıp çağırıyorlardı. Hepsi kaynayan kanları yüzünden kendilerini kaybettiği için biraz daha bu şekilde devam ederlerse ortalığı başımıza yıkacaklarını göremeyecek kadar körleşmişlerdi!

"Arenanın ağzına sıçtılar."

Saya gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken ben hala gözlerimin önünde gerçekleşen kapışmanın etkisinden çıkamamıştım.

İki Tanrının kavgasını izliyor gibiyim.

Ragnar'ın gücü silah çağırmakla ilgiliydi. Üstelik çağırdığı bütün silahları da ustaca kullanabilecek kabiliyeti vardı. Hepsinde gelişmek için kaç yıl uğramıştı acaba?

"Biraz daha böyle devam ederlerse arena uzun süre kullanılmaz hale gelecek efendim."

Aron Saya'nın söylediklerine iç çekerek "Kendilerini kaybettiler." dediğinde ona hak verdim zira iş askerleri heveslendirmeyi geçmişti. İkisi de savaşın adrenaline kapılmış, tamamen birbirlerini yenmeye odaklandıklarından çevrelerinde olup bitenleri göremiyorlardı.

"Efendim onları durdursanız iyi olacak."

Yeni bir patlama gerçekleştiğinde Ragnar arenanın dört köşesini çevreleyen heykellerden birine meteor gibi çarpmıştı. Heykel karnında açılan

çukur yüzünden devrilerek yere düşerken Ragnar son anda girdiği çukurdan çıkıp ağzındaki kanı tükürerek Towa'ya akın etti.

Aron kaşlarını çatarak parçalarına ayrılan heykele korkutucu bakışlar atarken tahtından kalkıp ikiliye müdahale etmek için arenaya yönelmişti. Saya'nın gözlerindeki acıya tanık oldum. Az önce Ragnar'ın kesinlikle kaburga kemiklerinden birkaçı kırılmıştı.

"Şimdi ne olacak?"

"Berabere sayılacaklar."

Ahh demek o yüzden tuttukları skorda beraberlik sayısı zaferin yüzlerce katıydı. Bende oranda neden bu kadar fark var diyordum.

Bu ne ilk ne de son çıldırışlarıydı.

Aron arenaya girerken etrafta hala silahların birbirine çarparken çıkardıkları sesler yükseliyor fakat ikili asla görünmüyordu. Bizim aksimize onları net bir şekilde gören Su Tanrısı, arenanın ortasına geldiğinde bir eliyle Ragnar'ın mızrağını diğer eliyle de Towa'nın mızrağını tutunca ikili birden görünür hale gelmişlerdi.

Tek bir çarpışmayla yeri inletip şok dalgaları oluşturan darbelerini Aron'un çıplak elleriyle tutarak kolayca durdurabilmesi ise ayrı bir hayret vericiydi. Mızrakları tutarken kollarında en ufak bir titreme dahi olmamıştı.

Kan ter içinde kalmış ikili hızla soluk alıp verirken ne olduğunu kavrayamadıkları için birbirlerine bakıyorlardı.

"Yeter bu kadar." İkisi de abarttıklarını anlamış olmalı ki geri çekilmişlerdi. Mücadele berabere bitse de askerler eğlendikleri için yerlerinden zıplayarak yardımcı komutanlarına övgüler yağdırıyorlardı. Sesleri yüzünden bir süre kimse kimseyi duymadı.

Arena harabeye dönmüş olsa da şahane bir gösteri sunduklarından bende onlarla birlikte gülüyordum. Gidip ikisini de tebrik etmek isterken tanıdık bir duygu bedenimi esir alıp dudaklarımdaki gülümsemeyi yok etmiş ve kaskatı kesilmemi sağlamıştı.

Yüksek ses kulaklarımda uğultuya dönüşüp gittikçe kısılmış, omuriliğimden yukarı sürünerek çıkıp tüylerimi ürperten duygu sezgilerimi kuvvetlendirmişti. Bakışlarımı hızlıca askerin içinde gezdirmeye başladım ve onu gördüm.

Hemen önlerinde dikiliyordu.

Kanlı gözlerini benden ayırmadan kolunu kaldırıp bir yeri işaret etti.

Metrelerce uzakta olmasına rağmen sesini zihnimde net duyabilmiştim.

"Orada."

Kim orada?

Beş dakika önce birbirlerini öldürmeye çalışmamışlar gibi gülerek sohbet edip bu tarafa doğru gelen Ragnar ve Towa'yı biraz gerisinden Aron takip ediyordu. Leylaklarımı onların arkasına çevirerek mahlukatın gösterdiği köşeye baktığımda başta hiçbir şey göremedim, yalnızca karanlık vardı.

Ve karanlık bir şeyler saklamakta çok iyiydi.

Gözlerimi karanlıktan ayırmadan oraya bakmayı sürdürürken kalbim göğsümde korkuyla çarpıyordu. Neyi görme mi istiyordu? *Niye oradaki şeyi görmem gerektiğini hissediyordum?* Sonunda bir kıpırtı yakalayabildiğimde nefesim kesildi. Gördüğüm şeyin ne olduğunu çözdüğümdeyse yerimde duramadım. Kalbime kor gibi düşen panikle tahttan kalkıp koşmaya başladığımda Saya'nın arkamdan şaşkınlıkla "Hanımım? Nereye gidiyorsunuz?" dediğini duydum.

Sarsak adımlar atarken nefesim aksıyordu.

Onlara doğru koştuğumu gören üçlünün gülen yüzleri düşmüştü. Nasıl bir ifade takındığımı ben göremesem de onlar görebiliyordu çünkü. Bana kaşlarını çatarak baktıkları sırada karanlıktaki o şeyin koluna taktığı arbeleti ateşlediğini görerek çığlık attım.

"Aron dikkat et!"

Hayır!

Kendimi hiç düşünmeden önüne attığım gibi arbeletten ateşlenen okun karnıma girip sırtımın sertçe Aron'un göğsüne çarpması bir oldu. Bütün damarlarımı dağlayıp geçen bir acı zihnime saplanırken ılık bir sıvı karnıma yayılarak büyüyordu.

Gözlerim kararmadan evvel beni tutan soğuk ellerin titrediğini hissettim.

"Mana?"

Tıpkı sesi gibi.

ღ Ben geldimmm :D Nasılsınız canlarım?

ღ Hel'i kış öpücüğünden hatırlayanlar burada mı :D

ღ Sizce mahlukat neden Manayı uyarmış olabilir?

ღ Yitik savaşını ve bizim ikilinin mücadelesini sevdiniz mi?

ღ En sevdiğiniz yer neresi oldu?

ღ Aronumun sesinin titremesi şaka mı? Bir sonraki bölümde neler olacak sizce?

Görüşmek üzereee :*